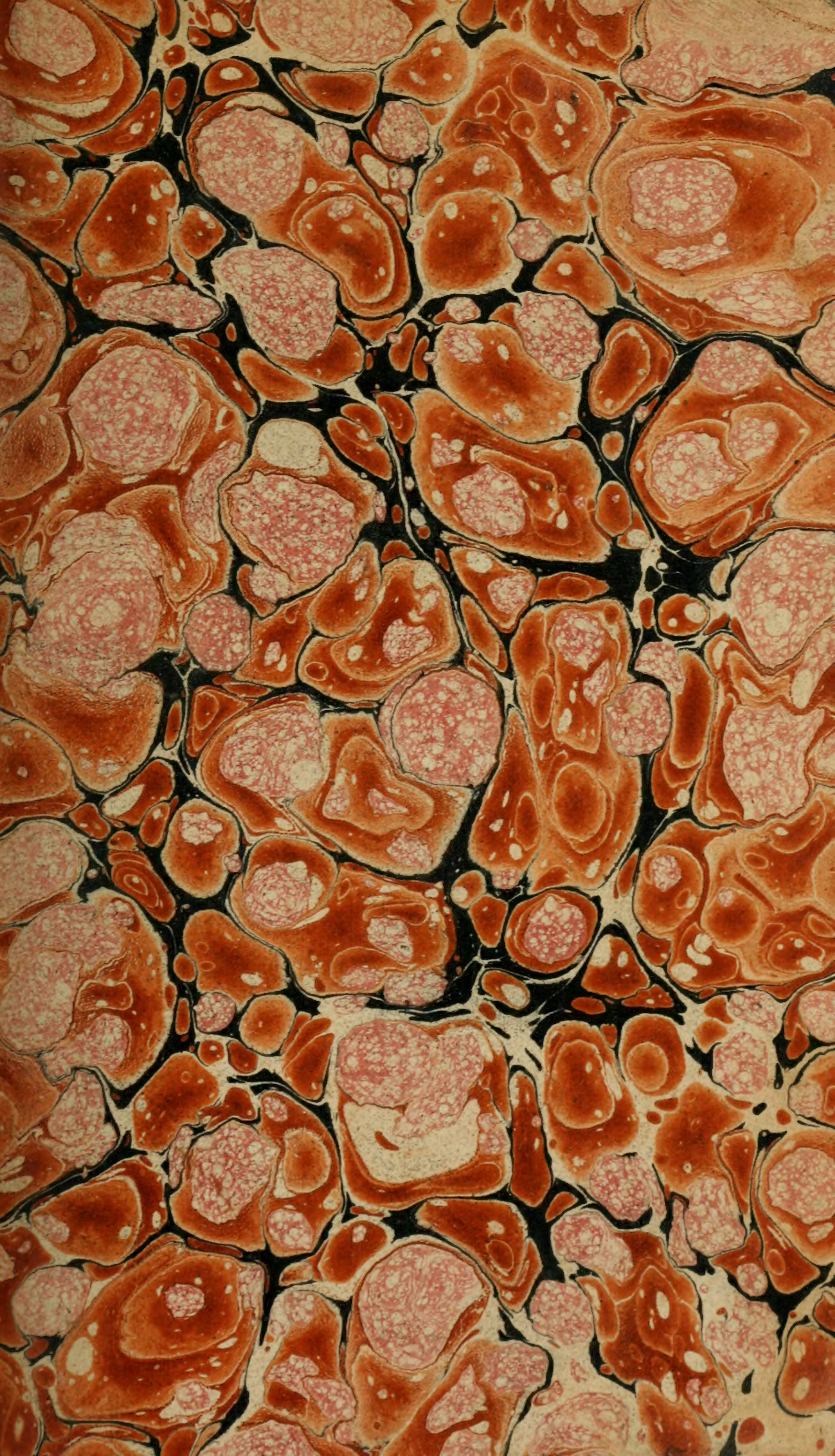

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

ΟΜΗΡΟΥ ΑΠΑΝΤΑ.

HOMERI

OPERA OMNIA.

EX RECENSIONE, ET CUM NOTIS,

JO. AUG. ERNESTI.

VOLUMEN QUINTUM:

COMPLECTENS

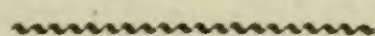
HYMNOS, EPIGRAMMATA, FRAGMENTA.

UT ET

INDICES LOCUPLETISSIMAS

RERUM MEMORABILIUM, ET VERBORUM

IN CONTEXTU, NOTISQUE.

ANNEXA SUNT

PROLEGOMENA AD HOMERUM,

SCRIPTORE F. A. WOLFIO:

ET VITA HOMERI, AUCTORE PLUTARCHO.

GLASGUÆ:

Excudebat Andreas Duncan, Academiæ Typographus:

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY,

LONDINI.

1814.

HOMERI

OPERUM APPENDIX:

COMPLECTENS

HYMNOS, EPIGRAMMATA, FRAGMENTA.

EX RECENSIONE, ET CUM NOTIS,

JO. AUG. ERNESTI.

UT ET

INDICES LOCUPLETISSIMAS

RERUM MEMORABILIUM, ET VERBORUM

IN CONTEXTU, NOTISQUE.

ANNEXA SUNT

PROLEGOMENA AD HOMERUM

SCRIPTORE F. A. WOLFIO:

ET VITA HOMERI, AUCTORE PLUTARCHO.

GLASGUÆ:

Excudebat Andreas Duncan, Academiæ Typographus:

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY,

LONDINI.

1814.

CAROLO PHILIPPO GESNERO

CONSILIARIO IN AULA EL. SAX. ET ARCHIATRO

JO. MATTHIÆ

VIRI INGENIO, DOCTRINA, MERITIS ILLUSTRIS

FILIO ILLUSTRI

S. P. D.

JO. AUGUSTUS ERNESTI.

CUM primum Homerici operis Volumen e manibus dimittebam, *Vir illustris*, utcumque vel auctum a me vel emendatum, recreationem quandam animi e molestia in eo labore exhausta petebam, exponenda Parenti Tuo totius instituti ratione, et cum eo veluti super iis, quæ fecissem destinassemque, colloquendo. Id, non dicam, quam jucundum ipsi fuerit, et dixi alio loco: sed quid operi huic profuerit, dicendum videtur. Etenim cum consilii ratio hæc esset, ut illa modo quatuor Volumina exempli Clarkiani repeterentur, quæ minori forma in Britannia prodissent, haberentque Iliados et Odysseæ Carmina, ut quæ sola sine dubitatione Homeri essent, et sola vel legerentur, vel legenda juventuti putarentur, et ad literarum græcarum scientiam comparandam, et ad ingenium fingendum alendumque, ipse me hortatus est, ut absolverem hoc, ut ille appellabat, veluti munus, adderemque Volumen quintum, in quo reliqua Carmina essent cum illis edi solita, et Barnesianæ Appendicis bona,

denique Index Græcus in Contextum Homericum, minor ille quidem Seberiano, etiam Barnesiano, qui profecto nullo certo consilio e Seberiano factus est, in utramque partem, et copia et inopia, vitiosus, cæterum ad usum cognoscendi Homerici sermonis accommodatior. Non ignorabam, quantum mihi oneris imponeretur. Sed et rei ipsius utilitate, et prope magis amore in Parentem, *Vir illustris*, Tuum commotus, promisi me ita facturum. Liberasse me illius promissi necessitate videbatur mors ejus: sed urgebat amicitiæ religio, cujus vim etiam auget desiderium mortuorum. In ipsa autem laboris molestia, quam in primis in Indice digerendo sæpe ita expertus sum, ut non procul res esset ab impatientia, non tantum illo Ulysseo, τέτλαθι δὴ κραδίη, me sustentavi; quantum memoria et cogitatione Parentis Tui, quo impellente primum id laboris suscepissem. Atque utinam vivi memoriam mihi usurpare licuisset, interdum etiam consilio, fortasse et plenius quid et melius perfecissem: certe hoc tempore, in fine operis, hunc primum fructum caperem laboris, ut ei, sicut in prima parte feci, exponerem, quid et quomodo actum esset.

Enimvero cum TE, *Vir illustris*, nominis, animi, studii sui, juris denique omnis heredem reliquerit, sisque TU mihi non modo TUIS virtutibus, multis sane et magnis, sed etiam paternæ amicitiæ et conjunctionis caussa, longe et carissimus et jucundissimus, TE, feci, mente et cogitatione ut in illius locum hoc tempore substituerem, et TE cum, tanquam cum Ipso colloquens, exponerem Tibi rationem hujus Appendicis Homericæ; si judicio Tuo, quod et in talibus rebus habes rectissimum et elegantissimum, operam tali de caussa a me navatam possem probare.

Primos igitur hoc Volumen habet *Hymnos*, sub *Homeri* nomine, ut scis, edi solitos, cæterum cujusvis alius potius auctoris, quam *Homeri*, antiquissimos tamen, ut quos vetustissimi scrip-

tores, eum, qui in Apollinem est, etiam *Thucydides*, memorent. De quibus dicere hoc tempore, quæ ab doctis hominibus super eorum auctoribus disputantur, nec necesse est, nec ad institutum opus multum profuerit, præsertim cum in manibus sint libri, quibus legendis abunde satisfieri incertas opiniones scire aventibus possit. Eos cum ipsius Homeri Carminibus statim in principio editos esse satis constat, et ab iis, qui post *Demetrium* fuere, editoribus ita repetitos, ut nihil iis emendationis per librorum scriptorum auxilia accesserit. Itaque varietas antiquarum editionum fere est in spiritibus, accentibus, et aberrationibus operarum typographicarum. Caussa est, opinor, hæc, quod exempla scripta sunt longe rarissima, ne in instructissimis quidem Bibliothecis reperiuntur. Itaque nec in Barnesianis codicibus fuit, qui hymnos haberet, nec quemquam scio, qui in iis edendis libro scripto se usum profiteatur. Primus in iis corrigendis elaboravit *Bernh. Martinus*, Divionensis, in Variarum Lectionum elegantissimis libris, ante hos novem annos in Batavis recusis, ab eoque non unus locus pulcherrime est correctus. Ante annos autem non multos, ingenium et doctrinam in iis corrigendis feliciter expertus est *Davides Ruhnkenius* V. C. in Epistola Critica ad *Valkenarium* V. C. Idem tentavit clarus Homericorum Carminum editor *Barnesius*, usus *Martini* inventis et ingenio suo, sed ita, ut non multum profecerit, interdum etiam temere suas conjecturas receperit in textum. *Clarkii junioris* opera in his hymnis fere consumitur in congerendis locis Homericis, e quibus vel integros versus, vel modos loquendi, sumpserunt Auctores hymnorum; quæ res non est inutilis studiosis, cæterum non consultum nobis fuit visum, iis in hac editione repetendis supra modum augere Volumen, potiusque nostris in notulis vel commemoravimus aliorum inventa, vel ipsi lucis aliquid afferre tentavimus: quod scimus esse non multum, nec id fateri erubescimus, qui sine

libris scriptis nec moliri multa in scriptis veterum sustinemus, nec multum profici posse existimamus.

Hymnis subjiciuntur *Epigrammata*, et alia parva *Poëmatia*, ex Vita Homeri, quæ cum *Herodoti* libris edi solet, repetita; quod institutum est ab *Henrico Stephano*, imitatique sunt, qui post eum *Homeri* Carmina edidere. Itaque emendandi in his Carminibus fons est in hujus libelli editis et scriptis libris, itemque in *Suida*, qui in Vitam Homeri, a se concinnatam, magnam eorum partem, ex eodem libello, ut opinor, derivavit, et *Certamine Homeri et Hesiodi*, in quo pariter quædam occurrunt. Eos libros nos usurpavimus pro copia, quæ tum erat, cum eam particulam Voluminis parabamus prelo. Quæ post observata nobis sunt, accepto præsertim *Herodoti* Wesselingiani exemplo, ea in *Addenda* retulimus.

In his (nam de *Fragmentis* dictum est in eorum capite) et correximus subinde vitia, quæ ab operis venerant, et vero etiam interdum notulas nostras, quas etiam auximus: inprimisque dedimus *Excerpta Codicis scripti*, quem nobis e Bibliotheca Elisabethana apud Uratislavienses suppeditavit Theologus eruditissimus, annisque et meritis in Ecclesiam et literas venerandus, *D. Jo. Frider. Burgius.* Is liber, quia manu *Michaëlis Apostolii*, eruditi hominis, scriptus est, ab expugnatione patriæ, Constantinopolis, in Creta insula exulantis, et propter paupertatem libris græcis scribendis victum quærentis, ut sua ipse manu subscripsit, putavi accuratiorem hujus libri scripturam fore, et propterea dignum Codicem, qui a me diligenter cum exemplo Clarkiano compararetur. Enimvero vidi, quod ipsa Excerpta docebunt, vel per inscitiam, vel per negligentiam hominis, festinantis scilicet in describendo, propter eam, quam dixi caussam, sæpe vitiosissimam esse scripturam, nec modo, aut maxime, in raris et difficilioribus verbis, sed etiam in maxime vulgaribus, et ubi leges metricæ, vel ad puerilem modum cognitæ, ei poterant

a lapsu cavere. Et sunt tamen non pauca in illo libro, quæ vel firmare bonas lectiones, vel conjecturis materiam præbere, et prodesse Homero possint. Cæterum Volumen alterum, quod Odysseam habet, diversum est ab eo, in quo est Ilias. Nam hoc totum manifeste scriptum est una *Apostolii* manu; illud non pariter. Nam liber primus totus, et secundi versus 1—27. scripti sunt alia recentiori manu ad explendum opus mutilum. Rursus eadem illa manus scripsit in η'. a v. 240. reliqua illius libri, initio facto in media pagina, in qua desinit *Apostolii* manus. In θ'. porro est lacuna a v. 557. sed modo in charta, duarum paginarum. Nam post has sequitur v. 558. et in fine paginarum scripsit sua manu Odyss. λείπει, quod lacunam operis indicat, quæ hic nulla est. In sequentibus denique libris passim inserta sunt vel singula vel plura folia, alia antiquiori et meliori manu scripta: quæ, quia ad judicium Excerptorum prosunt, indicabimus: Od. λ'. 147—204. et 567. μ'. 43. ν'. 59—170. Sed in hoc loco omissi sunt a scriba illo versus plures, a v. 78—128. qui manu recentiori, cujus sunt initia operis, in margine scripti sunt, a quo etiam lacuna in ξ'. a 142—192. expleta est. In ο'. ab 196—316. π'. 1—φ'. 145. est rursus pulchrior illa manus: reliqua sunt *Apostolii*. Atque etiam in capite Voluminis sunt folia quædam ejusdem illius pulchrioris scripturæ, cujus etiam chartæ sunt meliores, quæ habent locum Od. τ'. a versu 192—υ'. 62.

Ilias porro scripta est latioribus versuum intervallis, ad capiendas glossas, quæ rubro liquore verbis superscripta sunt: Odyssea angustioribus spatiis, et sine glossis. In illis autem glossis non modo sunt interpretationes verborum, quarum exempla quædam commemoravimus, quæ vel ad intelligendum vel ad judicandum aliquid valere posse videbantur, sed etiam ellipsium supplementa, itemque articulorum, et nominum propriorum a communibus per lineolas superductas distinctiones.

Notabile est etiam discrimen scripturæ, primum in hoc, quod

in Iliade consonæ, pronunciatione duplicandæ ad moram syllabæ augendam, in futuris, aoristis, satis constanter, sæpe etiam aliis locis, sine duplicatione, in Odyssea plerumque bis scriptæ sunt: deinde in aliis, ut, quod in Iliade fere est πόλις, πόλεμος, πολεμίζειν, ποτὶ, in Odyssea plerumque cum editis πτόλις, πτολ. προτί. Quæ res cum similibus, quæ perspiciendis Excerptis nostris facile observabuntur, clare docent, primum, diversorum librariorum exempla fuisse, e quibus *Apostolius* Homeri Carmen utrumque duceret, deinde, non suum in scribendo judicium, nec certam legem, sed exempla, quæ ante oculos haberet, secutum esse. Omnino Ilias antiquioris scripturæ plura vestigia habet, ut, in ο pro ω, elisionibus negligendis, omittendo ν ἐφελκυστικῷ, ubi per cæsuram syllaba producitur: quamquam in hoc etiam Odysseæ scriptura accuratior est libris vulgatis, sæpeque ita vel demit vel addit, ut nos conjeceramus. Observabunt etiam lectores, Odysseæ scripturam valde consentire cum Codice Bentleiano, cujus Excerpta in Clarkianis notis sunt, ubi ille stat contra scriptorum cæterorum et editorum lectionem.

Cæterum de bonis horum Codicum, quæ supra tetigimus, illud etiam restat commemorandum, quod eorum, præsertim alterius, qui Odysseam habet, indiciis, vel oritur suspicio (Il. ό. 562.) vel firmatur opinio, de versibus quibusdam spuriis, et posthæc in editione accurata e textu in notas rejiciendis, recipiendisque contra nonnullis lectionibus, quæ adhuc in notis tantum et inter Varias Lectiones commemoratæ sunt. Nec contemnendum est hoc, quod lectiones quasdam novas ex iis proferre licuit, ante nondum in Codice MS. repertas, quæ vel recipiendæ in textum videantur, ut ἐνέπρηθεν Il. χ'. 374. ut ἀντρεῖψ. pro ἀνστρ. ψ'. 436. etc. Od. ε'. 145. τὴν δὲ, 170. κρῆναι, pro κρῖναι, δ'. 735. ὀτρηρῆς, κ'. 326. ἀποξύσαι etc. vel alia commoda habent, ut Il. ω'. 481. ἄλλων, 771. θρήνους, quod hic Codex solus cum Lip-

siensi habet, servitque saltem illustrando et firmando loco *Suidæ*, in h. v. item v. 318. κλῄϊσ' ἀρ. cum glossa κλεισὶν, etc.

Omnino hujus Codicis Excerpta suspicionem faciunt, multa adhuc latere in libris manuscriptis, quæ prodesse *Homeri* Carminibus possint: estque optabile, ut Viri docti, quibus est facultas eorum, conferant cum editis, et Excerpta in lucem proferant vel ipsi, vel per alios, atque etiam sic prosint *Homero*. Etenim satis habeam, profuisse literis communibus, idque refert: utrum sub meo ipsius an alterius nomine fiat, nihil refert, nec reipublicæ, nec mea, ut qui mea caussa id nec facio, nec facere debeo. Superiores quidem editores, qui post *Demetrium* fuere, aut nullos MSS. Codices habuere, aut paucos, nec valde bonos. Oportet igitur investigare, quicquid reliquum est librorum, quæ reperta sunt, proferre in lucem, ut aliquando aliquis idoneus judex ex ea materia et copia deligat, quæ *Homero* prosint, omnia, tandemque poëtæ principi contingat, quod ei ante alios debet contingere, ut integer omni parte et purus ab omnibus maculis reddatur, quas ei vel inscitia vel alia caussa adspersit. Res est sane magni laboris, et longi, vel unum utriusque Carminis Codicem accurate comparare cum textu edito: sed oportet industrium esse et strenuum in agendo, et adjutores assumere. Si tres aut quatuor alii posthæc fecerint, quod ego non totis quinque annis inter tot alias occupationes efficere potui, satis magna copia parata erit.

Locum in hac Appendice feci etiam libello incerti Auctoris *de Vita Homeri*, sive potius *de Poësi Homerica*, non modo quod, antiquo instituto *Demetrii*, adjunctus est editionibus Homeri antiquioribus omnibus, sed etiam, et multo magis, quod ejus lectio plurimum ad utiliter legendum *Homerum* prodesse potest, mihi quidem olim juveni lectus multum profuit.

Restat, *Vir illustris*, ut de *Indice Græcorum Verborum* dicam, quem de Patris Tui voluntate addidi, ejus ratione, delectu, or-

dine et modo universo. Nempe quoniam hic Index comparabatur ad usus non modo quærentium verbum aliquod Homericum, quibus Seberianus paratus est, sed etiam consuetudinem Homericam in verbis usurpandis vel ad intelligentiam vocabulorum, vel ad usum interpretandi et emendandi; faciendum fuit, ut iis rebus accommodaretur Indicis ratio. Itaque primum in delectu verborum, etsi supervacua Seberiani Indicis resecare animus fuit, tamen necesse habuimus, etiam vulgaria vocabula ponere, præsertim, quæ semel aut raro occurrerent, aut alio, quam in cæteris scriptoribus, sensu, ut ὕμνος, ὑπάρχειν, et alia: item, quæ modo in Hymnis extant, ut ᾠδὴ, τύχη, τόπος, τράχηλος etc. et hæc etiam semel modo aut parcius; quod est accurate cognoscere cupientibus græca necessarium. Tum, etsi secuti sumus hujus editionis lectiones, quarum sunt quædam novæ; tamen non neglexímus etiam exhibere veteres et vulgatas, ut tamen reperiri loca possent, si cui esset opus, nec putet, ea verba temere esse neglecta et prætermissa. In ordine porro ita moderati sumus rem, ut nec plane servaremus Seberianam rationem, nec desereremus, consuleremusque tironibus in primis, qui, si omnia sub uno veluti capite suo posuissemus, difficilius reperirent, quæ quærerent. Itaque κέκλετο v. c. ἔῤῥαδατ' non ad suum thema retulimus, sed iis, ad Glossariorum modum, loca sua assignavimus. Quæ autem in eadem veluti vicinia essent, ea ad unum caput retulimus, fecimusque etiam sæpe indicia partium cæterarum, ut tamen quodammodo disjecta veluti verbi ejusdem membra copularentur. Interpretati etiam sæpe sumus vocabula, quæ vel rariora essent, vel nude posita ambiguitatem haberent, nomina an verborum vim haberent, aut cujus temporis essent. Denique etiam usus varios verborum, ab varietate formarum, activarum et mediarum, vel structuræ, omninoque modos loquendi varios notavimus. In quo veremur, ne non satis constantes nos judicent, qui attenderint. Et ipsi in hoc nobis displicemus.

Sed excusationem dabit hoc, quod ab initio hac ratione aut omnino non, aut parcissime uti placebat. Verebamur enim, ne major fieret Index, quam libri modus ferret. Post, cum aliquot plagulæ essent expressæ formis, videremusque, quantum numerum caperet una plagula, mutavimus consilium, et ea diligentius notare cœpimus. Itaque studiosis reliquum erit, quod observent ac notent: habebitque, qui post nos Homerum edet, quod agat, supplendo, addendo, quæ a nobis casu prætermissa sunt, et fortasse etiam detrahendo, ut perfectior Index reddatur, et plane aptus studiosis literarum. Nunc hac nostra opera, quæ nobis permolesta fuit, nec aliud habuit gratiæ, quam quod uno tenore universam Homeri græcitatem lustrare et perspicere potuimus, ut contenti sint studiosi, rogamus.

Hæc sunt, *Vir illustris*, quæ de hoc Volumine dicenda habui. Extremum illud est, ut TE rogem, primum, ut in his omnibus facilem ac lenem TE mihi judicem præbeas, deinde hoc munusculum benigne accipias, et pignus mei erga TE animi putes, denique existimes, TE, quoad Parentis TUI meminero, hoc est, ad finem usque vitæ, vel Ipsius caussa, mihi, ut es, carissimum futurum. TU vicissim facies, ut mihi eadem de caussa amorem erga me TUUM conserves. Scripsi Lipsiæ d. VI. Maii.

HOMERI

HYMNI, EPIGRAMMATA, ET FRAGMENTA,

RECENSUIT

VARIAS LECTIONES, NOTAS,

INDICEM DENIQUE GRÆCUM,

IN CONTEXTUM,

ADDIDIT

JO. AUGUSTUS ERNESTI.

ὉΜΗΡΟΥ ὙΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

ΜΝΗ'ΣΟΜΑΙ οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο,
Ὅν τε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἰόντα,
Καί ῥά γ' ἀναΐσσουσιν ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο
Πάντες ἀφ' ἑδράων, ὅτε φαίδιμα τόξα τιταίνει.
Λατὼ δ' οἴη μίμνε παρὰ Διῒ τερπικεραύνῳ,
Ἥ ῥα βιόν τ' ἐχάλασσε καὶ ἐκλήϊσσε φαρέτρην,
Καί οἱ ἀπ' ἰφθίμων ὤμων χείρεσσιν ἑλοῦσα
Τόξον, ἀνεκρέμασε πρὸς κίονα πατρὸς ἑοῖο,
Πασσάλου ἐκ χρυσέου· τὸν δ' εἰς θρόνον εἷσεν ἄγουσα.
Τῷ δ' ἄρα νέκταρ ἔδωκε πατὴρ δέπαϊ χρυσείῳ,
Δεικνύμενος φίλον υἱόν· ἔπειτα δὲ δαίμονες ἄλλοι

MEMOR ero neque obliviscar longe jaculantis Apollinis,
Quem et Dii ipsi per domum Jovis metuunt euntem,
Et utique assurgunt prope advenienti
Omnes a sedibus, quando præclaros tendit arcus.
Latona autem sola manet apud Jovem fulmine gaudentem,
Quæ et arcum remittit et occludit pharetram,
Et illius ab fortibus humeris manibus capiens
Arcum, suspendit ad columnam patris sui
Clavo ex aureo; ipsum vero ad sellam ductum jubet considere.
Huic autem nectar dat pater poculo aureo,
Excipiens clarum filium: postea vero Dii alii

Ver. 1. οὐδὲ λάθωμαι] Imitatus est *Callimachus* H. in Di. 1. in Del. 8.

Ver. 11. Δεικνύμενος] Verti *excipiens*, quod est h. l. aptum, et in tali tempore usitatum. Sic autem verbum hoc et similia dici, pro δεξιούμενος, docet *Hesych.* in h. v. Cæterum *Homerum* cum Dativo hoc verbum hoc sensu struere ait *Clarki-*

Ἔνθα καθίζουσιν· χαίρει δέ τε πότνια Λητὼ
Οὕνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.
Χαῖρε μάκαιρ' ὦ Λητοῖ, ἐπεὶ τέκες ἀγλαὰ τέκνα,
Ἀπόλλωνά τ' ἄνακτα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ,
Κεκλιμένη πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ὄχθον,
Ἀγχοτάτω φοίνικος, ὑπ' Ἰνώποιο ῥεέθροις.
Πῶς γάρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔϋμνον ἐόντα;
Πάντη γάρ τοι Φοῖβε νόμος βεβλήαται ᾠδῆς,
Ἠ μὲν ἀν' ἤπειρον πορτιτρόφον ἠδ' ἀνὰ νήσους.
Πᾶσαι δὲ σκοπιαί τοι ἅδον καὶ πρώονες ἄκροι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοί θ' ἅλαδε προρέοντες,
Ἀκταί τ' εἰς ἅλα κεκλιμέναι, λιμένες τε θαλάσσης.
Ἦ ὥς σε πρῶτον Λητὼ τέκε χάρμα βροτοῖσι,
Κλινθεῖσα πρὸς Κύνθος ὄρος κραναῇ ἐνὶ νήσῳ,

Ibi consident; gaudet autem veneranda Latona
Quoniam arciferum et fortem filium peperit.
Salve o beata Latona, quoniam peperisti præclaros liberos,
Apollinemque regem et Dianam sagittis gaudentem,
Hanc quidem in Ortygia, illum vero aspera in Delo,
Inclinata ad longum montem et Cynthium collem,
Proxime palmam, sub Inopi fluentis.
Quomodo enim te laudabo prorsus laudabilem?
Penitus enim tibi, o Phœbe, lex attributa est cantus,
Et per continentem vitulos nutrientem et per insulas.
Omnes autem speculæ tibi placuere ac vertices summi
Altorum montium, omnesque ad mare profluentes,
Littoraque ad mare protensa, portusque maris.
An ut te primum Latona peperit gaudium mortalibus,
Procumbens ad montem Cynthi aspera in insula,

us Il. ί. 196. Odyss. δ'. 59. quod non est. Τὼ ibi est accusativus, sed qui ad προσέφη referri potest.

Ver. 12. καθίζουσιν·] Scr. καθίζουσι, et post ἔτικτε.

Ver. 16. Τὴν — Δήλῳ,] Versus hic est etiam apud *Pseudo-Orphea*, H. in Laton. 5. De dissensu Poëtarum, aliis Delum et Ortygiam unam insulam facientibus; aliis diversas, et rursus semel aliis, aliis bis peperisse Latonam dicentibus, *Spanhemius* videndus ad *Callimachi* H. in A. 60. Del. 255.

Ver. 19. Πῶς γάρ etc.] Imitatur *Callim.* H. in Del. init. et aliis locis. Pro πῶς γὰρ commemoratur lectio πῶς τ' ἄρ, vel πῶς δ' ἄρ, quod melius.

Ver. 20. βεβλήαται] *Sorte tibi cecidit*, vel *data est*. Sed quia βεβλήαται semper pluralis numeri est, etiam in substantivo ν. hic numerus requiritur, ut judicat *Barnesius*, et quidem νομοί. Illud placet, non

Δήλῳ ἐν ἀμφιρύτῃ· ἑκάτερθε δὲ κῦμα κελαινὸν
Ἐξήει χέρσονδε λιγυπνοίοις ἀνέμοισιν.
Ἔνθεν ἀπορνύμενος πᾶσι θνητοῖσιν ἀνάσσεις,
Ὅσσους Κρήτη ἐντὸς ἔχει καὶ δῆμος Ἀθηνῶν,
Νῆσός τ' Αἰγίνη, ναυσικλείτη τ' Εὔβοια,
Αἰγαί τ' Εἰρεσίαι τε, καὶ ἀγχιάλη Πεπάρηθος,
Θρηΐκιός τ' Ἀθόως, καὶ Πηλίου ἄκρα κάρηνα,
Θρηϊκίη τε Σάμος, Ἴδης τ' ὄρεα σκιόεντα,
Σκῦρος καὶ Φώκαια, καὶ Αὐτοκάνης ὄρος αἰπὺ,
Ἴμβρος τ' εὐκτιμένη, καὶ Λῆμνος ἀμιχθαλόεσσα,
Λέσβος τ' ἠγαθέη, Μάκαρος ἕδος Αἰολίωνος,
Καὶ Χίος, ἣ νήσων λιπαρωτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται,
Παιπαλόεις τε Μίμας, καὶ Κωρύκου ἄκρα κάρηνα,
Καὶ Κλάρος αἰγλήεσσα, καὶ Αἰσαγέης ὄρος αἰπὺ,
Καὶ Σάμος ὑδρηλὴ, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα,

Delo in circumflua: utrinque autem unda nigra
Prodibat ad terram dulce spirantibus ventis.
Hinc omnibus mortalibus imperitas
Quoscunque Creta intus habet et populus Athenarum,
Insulaque Ægina, navibusque inclyta Eubœa,
Ægæque Iresiæque, et finitima mari Peparethus,
Thraciusque Athos, et Pelii summi vertices,
Thraciaque Samus, Idæque montes umbrosi,
Scyrus et Phocæa, et Autocanæ mons altus,
Imbrusque bene habitata, et Lemnus importuosa,
Lesbusque valde divina, Macaris solum Æolionis,
Et Chius, quæ insularum fœcundissima in mari jacet,
Saxosusque Mimas, et Coryci summi vertices,
Et Clarus splendida, et Æsageæ mons altus,
Et Samus aquosa, Mycalæque alti vertices,

hoc; nec sufficit ratio allata. Barnesium sequitur Clarkius.

Ver. 22. ἄδον] Hæc est vera lectio, quæ consuetudine poëtarum in tali re firmatur. Interpretatio vetus *cantabant* nata est ex ᾆδον, quod est in edd. vett. nostris omnibus.

Ver. 31. Αἰγίνη,] Sic cum *Barnesio* rescripsi pro Αἴγινα, ut syllaba ultima producatur; nisi cæsura sufficit.

Ver. 32. Εἰρεσίαι] *Ruhnkenius* V. C. corrigit Πειρεσίαι, urbs Magnesiæ, de qua vid. *Holsten.* ad *Steph.*

Ver. 33. Ἀθόως,] Ita bene *Barnesius.* Nam Ἄθως versum corrumpit. *Stephanus* in Ἄθως docet, duplicem formam esse in Nominativo, ut in Κῶς, pro quo etiam Κόος et Κόως dictum est.

Ver. 36. ἀμιχθαλόεσσα,] Hesych. ἀπροσόρμιστος ἐκ θαλάσσης καὶ δύσορμος. Usus est ipse *Homerus* in hac insula Il. ω'. 753.

Μίλητός τε, Κόως τε, πόλις Μερόπων ἀνθρώπων,
Καὶ Κνίδος αἰπεινὴ, καὶ Κάρπαθος ἠνεμόεσσα,
Νάξος τ', ἠδὲ Πάρος, Ῥηναῖα τε πετρήεσσα.
Τόσσον ἐπ' ὠδίνεσα Ἑκηβόλον ἵκετο Λητὼ,
Εἴ τίς οἱ γαιέων υἱεῖ θέλει οἰκία θέσθαι.
Αἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, ἐδέ τις ἔτλη
Φοῖβον δέξασθαι, καὶ πιοτέρη περ ἐϋσα.
Πρίν γ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ Δήλε ἐβήσατο πότνια Λητὼ,
Καί μιν ἀνειρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Δῆλ', εἰ γάρ κ' ἐθέλεις ἕδος ἔμμεναι υἷος ἐμοῖο
Φοίβε Ἀπόλλωνος, θέσθαι τ' ἐνὶ πίονα νηὸν,
Ἄλλος δ' ἔτις σεῖο ποθ' ἅψεται, ἐδέ σε λίσσει,
Οὐδ' εὔβων σε ἔσεσθαι ὀΐομαι, ἐδ' εὔμηλον,

Miletusque, Cousque, urbs Meropum hominum,
Et Cnidus alta, et Carpathus ventosa,
Naxusque et Paros, Reneaque saxosa.
Tam late parturiens Apollinem vagata est Latona,
Si quæ sibi terrarum filio velit habitacula concedere.
Hæ vero valde tremebant et timebant, neque aliqua sustinuit
Phœbum suscipere, fertilis quanquam esset.
Nisi quum utique Delum ascendit veneranda Latona,
Et illam interrogans verba alata dixit;
" Dele, si enim utique vis solum esse filii mei
" Phœbi Apollinis, et struere opulentum templum,
" Alius nemo te accedet, neque te rogabit,
" Neque bobus te fore puto, neque ovibus opulentam,

Ver. 37. Μάκαρος] Nomen proprium esse patet ex Il. ω'. 544.

Ver. 38. ἣ νήσων — κεῖται,] Imitatus est *Callim.* H. in Del. 3. αἳ νήσων ἱερώταται ἐν ἁλὶ κεῖνται.

Ver. 40. Αἰσαγέης] *Ruhnkenius* V. C. corrigit Αἰγαγέης, qui est mons Asiæ. Illud nomen nuspiam memoratur.

Ver. 42. Μερόπων ἀνθρώπων,] *Holstenius* ad *Steph.* p. 186. b. reprehendit interpretes, qui vertant *mortalium hominum*, cum Μερόπων sit nomen proprium, quod incolæ insulæ dicantur *Meropes.* Hoc secutus est etiam *Barnesius*, deditque *Meropum hominum.* Sane debet esse aliquid proprium urbi: *mortalium autem hominum urbs* potest unaquæque alia dici. Sed tamen cum Substantivo ἀνθρώπων solenne est appellative intelligi. Itaque nos semper offendit. Idem sensit Cl. *Piersonus*, qui vitium esse judicavit in ἀνθρ. corrigitque ἀγερώχων.

Ver. 45. Τόσσον ἐπ' ὠδίν.] Sic rectissime correxit *Barnesius.* Ordo est ἐπὶ τόσσον ἵκετο, *tot terras obiit.* Et posset quidem ἵκετο τόσσον etiam sine præpositione dici, ut fit centies: sed verbum ἐπωδίνω nihili est, atque adeo e Lexicis tollendum.

Ver. 46. οἰκία θέσθαι.] Non *habitacula ponere*, sed *sedem, domum præbere*, ubi posset partum edere: mox νηὸν θέσθαι est *alicui struere ædem*, ut alibi.

Ver. 51. εἰ γάρ κ' ἐθέλεις] Sententiam negativam desiderari, patet e consequente.

Οὐδὲ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἂρ φυτὰ μυρία φύσεις.
Αἰ δέ κ' Ἀπόλλωνος ἑκαέργου νηὸν ἔχῃσθα,
Ἄνθρωποί τοι πάντες ἀγινήσουσ' ἑκατόμβας
Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι· κνίσση δέ τοι ἄσπετος αἰεὶ,
Δηρὸν ἄνακτ' εἰ βόσκοις, οἵ τε θεοί κε σ' ἔχωσιν
Χειρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης, ἐπεὶ οὔ τοι πῖαρ ὑπ' οὖδας.
Ὣς φάτο· χαῖρε δὲ Δῆλος, ἀμειβομένη δὲ προσηύδα·
Λητοῖ, κυδίστη θύγατερ μεγάλου Κοίοιο,
Ἀσπασίη μὲν ἔγωγε γονὴν Ἑκάτοιο ἄνακτος
Δεξαίμην· αἰνῶς γάρ ἐτήτυμόν εἰμι δυσηχὴς
Ἀνδράσιν· ὧδε δέ κεν περιτιμήεσσα γενοίμην.
Ἀλλὰ τόδε τρομέω, Λητοῖ, ἔπος, οὐδέ σε κεύσω·
Λίην γάρ τινα φασὶν ἀτάσθαλον Ἀπόλλωνα

" Neque vindemiam feres, neque plantas innumeras produces.
" Si autem utique Apollinis longe jaculantis templum habueris,
" Homines tibi omnes ferent centum boum sacrificia
" Huc coëuntes, nidor autem tibi immensus semper,
" Diu regem si alueris, deique te tuebuntur
" Manu ab aliena, quoniam non tibi fertile solum."
Sic dixit: gaudebat autem Delus, respondensque ait;
" Latona, inclytissima filia magni Coëi,
" Lubens quidem ego geniturам jaculatoris regis
" Reciperem. Nimis enim vere sum male audiens
" Apud homines: sic autem utique admodum honorata dicerer.
" Sed hunc tremo, Latona, sermonem, neque te celabo:
" Valde enim quendam dicunt insolentem Apollinem

Itaque legendum videtur εἰ γ' οὐκ ἐθέλεις. Et ni fallor ita correxit jam alius. Sed nihil a me notatum reperi. Ei respondent v. 56. hæc: Αἰ δέ κ' Ἀπόλλ.

Ver. 53. οὐδέ σε λίσσει,] Merito offendit hæc vox Cl. *Ruhnkenium*. Corrigit σ' ἀτίσσει, *contemnet*. Sed contemptus ab h. l. alienus videtur. Malim τίσει, *nec te honore, beneficio adficiet*. Scripsere, litera temere, ut centies alibi, duplicata, v. c. infra 443. τίσσει, inde λίσσει natum videtur.

Ver. 57. ἀγινήσουσ' ἑκ.] Sic *Barnesius* correxit e locis hujus hymni aliis. Edd. vett. ἀγινοῦσιν, quod defendi posset utcunque: sed illud melius. De verbo ipso diximus ad *Callim.* H. in A. 82.

Ver. 59. Δηρὸν ἄνακτ' etc.] *Barnesius* e mera conjectura versum sic refinxit et correxit: εἰ βόσκῃς σὸν ἄνακτα, θεοί κε σε δηρὸν ἔχωσι etc. Facile credo, versum esse vitiosum, qui et cæsura caret; sed non tamen imiter *Barnesium* sine libris. Edd. vett. omnes carent τῷ οἵ τε, et legunt ἄναξ.

Ver. 62. Κοίοιο,] Sic verissime correxit *Barnesius* veterem lectionem Κρόνοιο, quæ falsissima est. Latona est Coëi, non Croni, filia; unde apud *Callim.* H. in Del. dicitur Κοιηΐς, ut ibi pro Κοικηΐς reposuimus.

Ver. 64. δυσηχὴς] Est alias epitheton ventorum vehementiorum, hibernorum

Ἔσσεσθαι, μέγα δὲ πρυτανευσέμεν ἀθανάτοισι,
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Τῷ ῥ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Μὴ ὁπόταν τὸ πρῶτον ἴδῃ φάος ἠελίοιο,
Νῆσον ἀτιμήσῃ, ἐπειὴ κραναήπεδός εἰμι,
Ποσσὶ καταστρέψας, ὤσῃ δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦμα κατὰ κρατὸς ἅλις αἰεὶ
Κλύσσει· ὁ δ' ἄλλην γαῖαν ἀφίξεται, ἥ κεν ἁδῃ οἱ,
Τεύξασθαι νηόν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Πουλύποδες δ' ἐν ἐμοὶ θαλάμας φῶκαί τε μέλαιναι
Οἰκία ποιήσονται ἀκηδέα, χήτεϊ λαῶν.
Ἀλλ' εἴ μοι τλαίης γε θεὰ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Ἐνθάδε μιν πρῶτον τεύξειν περικαλλέα νηὸν,
Ἔμμεναι ἀνθρώπων χρηστήριον, αὐτὰρ ἔπειτα
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπειὴ πολυώνυμός ἐστιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ὄμοσσεν·
Ἴστω νῦν τάδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, (ὅστε μέγιστος

" Fore, magnum autem imperium gesturum immortalibus,
" Et mortalibus hominibus super alma tellure.
" Cujus rei causa utique graviter timeo mente et in animo,
" Ne cum primum viderit lumen Solis,
" Insulam aspernetur, quoniam asperi soli sum,
" Pedibus evertens, pellatque maris in Pelagum.
" Ubi mihi quidem magni fluctus caput copiose semper
" Inundabunt: hic autem ad aliam terram veniet, quæ placuerit ipsi,
" Constructurus templumque et lucos arboribus densos.
" Polypodes autem in me thalamos Phocæque nigræ
" Domicilia facient vilia ob inopiam populorum.
" Sed si mihi sustinueris utique dea magnum juramentum jurare,
" Hic illum primum constructurum præclarum templum,
" Quod sit hominum oraculum, ac postea
" Omnes ad homines, quandoquidem multa nomina habet."
Sic utique dixit. Latona autem deorum magnum juramentum juravit:
Sciat nunc hæc terra et cœlum amplum superius,
Et inferne fluens Stygis aqua, (quod maximum

etc. h. l. notat eum, qui est famæ non bonæ.

Ver. 65. γεινοίμην.] Edd. vett. male γεροίμην.

Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν)
Ἦ μὴν Φοίβου τῆδε θυώδης ἔσσεται αἰὲν
Βωμὸς καὶ τέμενος, τίσει δέ σέ γ' ἔξοχα πάντων.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Δῆλος μὲν μάλα χαῖρε γόνῳ Ἑκάτοιο ἄνακτος.
Λητὼ δ' ἐννῆμάρ τε καὶ ἐννέα νύκτας ἀέλπτοις
Ὠδίνεσσι πέπαρτο· θεαὶ δ' ἔσαν ἔνδοθι πᾶσαι,
Ὅσσαι ἄρισται ἔσαν, Διώνη τε, Ῥείη τε,
Ἰχναίη τε Θέμις, καὶ ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη,
Ἄλλαι τ' ἀθάναται, νόσφιν λευκωλένου Ἥρης·
Ἧστο γὰρ ἐν μεγάροισι Διὸς νεφεληγερέταο.
Μούνη δ' οὐκ ἐπέπυστο μογοστόκος Εἰλείθυια·
Ἧστο γὰρ ἄκρῳ ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν,
Ἥρης φραδμοσύνῃ λευκωλένου, ἥ μιν ἔρυκε
Ζηλοσύνῃ, ὅτ' ἄρ' υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
Λητὼ τέξεσθαι καλλιπλόκαμος τότ' ἔμελλεν.
Αἱ δ' Ἶριν προὔπεμψαν ἐϋκτιμένης ἀπὸ νήσου,
Ἀξέμεν Εἰλείθυιαν, ὑποσχόμεναι μέγαν ὅρμον,

Juramentum gravissimumque est beatis diis)
Certe utique Phœbi hic odoriferum erit semper
Altare et templum, honorabit autem te utique maxime omnium.
Sed postquam jurassetque finiissetque jusjurandum,
Delus quidem valde gaudebat nativitate jaculatoris Apollinis:
Latona autem novem dies quidem et novem noctes insperatis
Partus doloribus torquebatur: deæ autem erant intus omnes
Quæcunque optimæ erant, Dionaque, Rheaque,
Vestigatrixque Themis, ac valde gemens Amphitrite,
Aliæque immortales, excepta candidis-brachiis decora Junone:
Sedebat enim in domibus Jovis nubicogi.
Sola autem non scierat faciens laborem in partu Lucina:
Sedebat enim summo in olympo sub aureis nebulis,
Junonis consilio albis-ulnis decoræ, quæ illam detinebat
Invidia, quod utique filium bonumque fortemque
Latona parere pulchricoma tunc futura erat.
Hæ autem Irim misere a bene-habitata insula,
Ducturam Lucinam, pollicentes magnum monile

Ver. 82. post hunc versum intelligendum: *tum ego utique te libenter receperim.* c. v. 62. 63.

Χρυσείοισι λίνοισιν ἐεργμένον, ἐννεάπηχυν.
Νόσφιν δ' ἤνωγον καλέειν λευκωλένου Ἥρης,
Μή μιν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀποστρέψειεν ἰοῦσαν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Βῆ ῥα θέειν, ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγύ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκανε θεῶν ἕδος αἰπὺν ὄλυμπον,
Αὐτίκ' ἄρ' Εἰλείθυιαν ἀπ' ἐκ μεγάροιο θύραζε
Ἐκπροκαλεσσαμένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
Πάντα μάλ' ὡς ἐπέτελλον ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι.
Τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἔπειθεν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι·
Βὰν δὲ ποσὶ τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.
Εὖτ' ἐπὶ Δήλου ἔβαινε μογοστόκος Εἰλείθυια,
Τὴν τότε δὴ τόκος εἷλε, μενοίνησεν δὲ τεκέσθαι·
Ἀμφὶ δὲ φοίνικι βάλε πήχεε, γοῦνα δ' ἔρεισε
Λειμῶνι μαλακῷ· μείδησε δὲ γαῖ' ὑπένερθεν,
Ἐκ δ' ἔθορε πρόφοωσδε· θεαὶ δ' ὀλόλυξαν ἅπασαι.
Ἔνθα σε, ἤϊε Φοῖβε, θεαὶ λοῦον ὕδατι καλῷ

Aureis filis contextum, novemcubitale.
Seorsum autem jusserunt vocare ad albiulna Junone,
Ne ipsam postea verbis averteret venientem.
Sed postquam hoc audierat ventipes velox Iris,
Abiit utique currens: velociter autem transmisit quicquid in medio spatii est.
Cæterum ubi pervenit ad Deorum sedem, altum olympum,
Statim utique Lucinam domo ad januam
Evocans, verbis alatis allocuta est,
Omnibus omnino sicut jusserant olympias domos habentes.
Huic autem animum persuadebat, in pectoribus caris:
Iverunt autem columbis timidis gressu similes.
Ubique in Delum venerat faciens-dolorem-parturiendo Lucina,
Hanc tunc utique partus cepit, prompta autem erat parere:
Circa autem palmam jecit manus, et genua fixit
Prato in molli: subrisit autem terra subtus,
Prosiliitque in lucem: Deæ vero ulularunt omnes.
Ibi te, o jaculator Phœbe, Deæ lavabant aqua limpida

Ver. 119. ἔθορε] V. de h. v. ad *Callim.* Hymn. in Del. v. 256.

Ver. 120. Ἔνθα σε, ἤϊε Φοῖβε,] Ἤϊε quasi ἰήϊε, unde *Aristarchus* ἤϊε scribi volebat, vid. *Etym. M.* in ἰήϊε φοῖβε, ubi affertur hemistichion simile: ὥς ῥά σε ἤϊε φοῖβε.

Ibid. λοῦον] *Barnesius* correxit λόον, ut conjecerat H. *Stephanus;* quod et ipse melius puto: sed vulgatum tamen et ipsum defendi potest similibus exemplis. Nempe pronunciando contrahi verbum debet in unam syllabam, quasi esset λοῦν.

Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ,
Λεπτῷ, νηγατέῳ· περὶ δὲ χρύσεον στρόφον ἧκαν.
Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ,
Ἀλλὰ Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπήρξατο· χαῖρε δὲ Λητὼ,
Οὕνεκα τοξοφόρον καὶ καρτερὸν υἱὸν ἔτικτεν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ, Φοῖβε, κατέβρως ἄμβροτον εἶδαρ,
Οὔ σέ γ' ἔπειτ' ἴσχον χρύσεοι στρόφοι ἀσπαίροντα,
Οὐδέ τι δέσμα τ' ἔρυκε, λύοντο δὲ πείρατα πάντα.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Εἴη μοι κίθαρίς τε φίλη καὶ καμπύλα τόξα,
Χρήσω τ' ἀνθρώποισι Διὸς νημερτέα βȣλήν.
Ὣς εἰπὼν, ἐβίβασκεν ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἑκατηβόλος· αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Θάμβεον ἀθάναται· χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
Βεβρίθει, καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην,
Γηθοσύνῃ, ὅτι μιν θεὸς εἵλετο οἰκία θέσθαι

Caste et pure, fasciaverunt autem veste candida,
Tenui, pulchra: circa autem auream fasciam injecerunt.
Neque utique Apollinem ensem habentem aureum lactavit mater,
Verum Themis nectarque et ambrosiam amabilem
Immortalibus manibus præbuit; gaudebat autem Latona,
Quoniam arciferum et fortem filium peperisset.
Cæterum postquam, Phœbe, comedisti immortalem cibum,
Non te utique amplius retinuerunt aureæ fasciæ palpitantem,
Neque vincula detinuere, solvebantur autem vincula omnia.
Statim autem immortales allocutus est Phœbus Apollo:
Sit mihi citharaque cara et curvi arcus,
Vaticinaborque hominibus Jovis verum consilium.
Sic cum dixisset, descendebat a terra lativia
Phœbus intonsus longe jaculans, hæ autem omnes
Stupebant immortales, auro igitur Delus universa
Onerabatur, aspiciens Jovis Latonæque progeniem,
Gavisa, quoniam illam Deus elegisset domum facere

Ver. 123. θήσατο μήτηρ,] Hoc verbum alias de infantibus dicitur, ut apud *Callimachum* H. in Jov. 48. ubi auctores de h. v. laudati, in his Eustath. ad Odyss. p. 1485.

Ver. 125. ἐπήρξατο·] Idem quod κατήρξατο, de quo ad Od. γ'. 445. diximus. Est autem h. l. *præbuit, bibendum et edendum dedit.*

Ver. 132. Χρήσω — βουλήν.] Absolute alias dicitur χρᾷν in significatione oraculi. Possis etiam accipere: *copiam faciam consilii divini*, cf. vers. 252. 253.

Νήσων ἠπείρου τε, φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον.
Ἤνθησ᾽ ὡς ὅτε ῥίον οὔρεος ἄνθεσιν ὕλης.
Αὐτὸς δ᾽, ἀργυρότοξε, ἄναξ ἑκατηβόλ᾽ Ἄπολλον,
Ἄλλοτε μέν τ᾽ ἐπὶ Κύνθȣ ἐβήσαο παιπαλόεντος,
Ἄλλοτε δ᾽ αὖ νήσȣς τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες.
Πολλοί τοι νηοί τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα,
Πᾶσαι δὲ σκοπιαί τε φίλαι καὶ πρώονες ἄκροι
Ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοί θ᾽ ἅλαδε προρέοντες·
Ἀλλὰ σὺ Δήλῳ, Φοῖβε, μάλιϛ᾽ ἐπιτέρπεαι ἦτορ,
Ἔνθα τοι ἑλκεχίτωνες Ἰάονες ἠγερέθονται
Αὐτοῖς σὺν παίδεσσι καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
Οἱ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
Μνησάμενοι τέρπȣσιν, ὅταν ϛήσωνται ἀγῶνα.
Φαίη κ᾽ ἀθανάτȣς καὶ ἀγήρως ἔμμεναι ἀνὴρ,

Insularum continentisque: amavitque ex animo magis.
Floruit sicut quando vertex montis floribus sylvæ.
Tu autem habens argenteum arcum rex longe jaculator Apollo,
Interdum quidem Cynthum ascendisti saxosam,
Interdum autem rursus ad insulasque et viros fugisti.
Multa tibi sunt templa lucique arboribus densi,
Omnes autem speculæque caræ et vertices summi
Altorum montium, amnesque ad mare profluentes:
Sed tu Delo, Phœbe, maxime oblectas animum,
Ubi tibi trahentes vestes Iaones congregantur
Suis cum liberis ac venerandis uxoribus.
Hi autem te pugilum certamine et tripudio et cantu
Memores exhilarant, cum constituerunt certamen.
Dicat aliquis, immortales et semper juvenes esse,

Ver. 138. Νήσων] Refer ad μιν, quod ipsam ex omnibus insulis et terræ continentis locis potissimum delegerit, quæ sedem præberet.

Ver. 139. Ἤνθησ᾽ ὡς] Claudicat versus. Fulcire tentavit *Barnesius*, inserto τι ante ῥίον. Si versus non est spurius, scripserim ἤνθει δ᾽ ὡς ὅτε τι ῥ. ut connectatur cum præcedentibus, quod et vidit *Barnesius*. Nec aliena nimis est sententia ab hoc loco. Cl. *Ruhnkenio* autem totus versus spurius videtur.

Ver. 146. 147. 148. Hos versus ut ex *Homeri* H. in Ap. commemorat Thucydides L. III. c. 104. cum varietate aliqua.

Ver. 148. Αὐτοῖς etc.] In quibusdam *Thucydidis* exemplaribus est versus hic: σύν σφισι καὶ τεκέεσσι τε σὴν εἰς ἀγυιάν. vid. *Hudson* ad *Thuc.* l. c.

Ver. 152. Οἳ τότ᾽ ἐπαντία σεῖο τ᾽ Ἰ. ἁ. εἶ.] Vocem ἐπαντία esse vitiosam, nemo dubitet. Male in Lexico *Stephani* et *Scapulæ* ἀπαντία hinc profertur. Si scripseris ἐναντία σεῖο, tolerabilis existit sententia: *qui tum apud te congregantur:* ἐναντία σȣ est in *conspectu tuo, apud te*. Martini III. 25. corrigit, ὃς τότ᾽ ἐναντιάσει᾽ ὅτ᾽

Οἳ τότ' ἐπαντία σεῖό τ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν.
Πάντων γάρ κεν ἴδοιτο χάριν, τέρψαιτο δὲ θυμὸν,
Ἄνδρας τ' εἰσορόων, καλλιζώνους τε γυναῖκας,
Νῆάς τ' ὠκείας, ἠδ' αὐτῶν κτήματα πολλά.
Πρὸς δὲ, τόδε μέγα θαῦμα, ὅτου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
Κοῦραι Δηλιάδες Ἑκατηβελέταο θεράπναι·
Αἵ τ' ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν,
Αὖτις δ' αὖ Λητώ τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν·
Μνησάμεναι ἀνδρῶν τε παλαιῶν ἠδὲ γυναικῶν,
Ὕμνον ἀείδουσιν, θέλγουσι δὲ φῦλ' ἀνθρώπων.
Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν
Μιμεῖσθ' ἴσασιν. φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος
Φθέγγεσθ'· οὕτω σφιν καλὴ συνάρηρεν ἀοιδή.
Ἀλλ' ἄγε δὴ Λητὼ μὲν Ἀπολλόν τ' Ἀρτέμιδι ξὺν,

Qui tunc Iaones congregati essent.
Omnium enim videret gratiam, delectaret autem animum,
Virosque inspiciens beneque cinctas mulieres,
Navesque veloces, et ipsorum opes multas.
Ad hæc autem magnum miraculum, cujus laus nunquam peribit,
Puellæ Deliades procul-jaculantis Apollinis ministræ:
Quæque postquam primum quidem Apollinem laudaverint,
Rursus autem Latonamque et Dianam sagittis gaudentem,
Mentionem facientes virorumque antiquorum atque mulierum,
Hymnum canunt, demulcentque genus hominum.
Omnium autem hominum voces et modulationes
Imitari norunt, dicat utique ipse quisque
Se loqui: adeo illis pulchra concinnatur cantio.
Sed age o Latona, Apolloque cum Diana,

'I. ἀ. εἶ. quam recepit *Barnesius*. Sed non satis apta hæc sententia loco. Non enim tam videtur hic requiri descriptio videntis, quam eorum, qui immortales videntur spectatori.

Ver. 157. Ἑκατηβελέταο θεράπαιναι] *Barnesius* edidit ἑκατηβελέτεω· alii malunt θεράπναι. Alterutrum necessarium. Nam θεράπαιναι pronunciari τρισυλλάβως, durum est.

Ver. 159. Distinctionem mediam feci in fine hujus versus. Sententia est: ubi Deorum honores celebrarunt, tum hominum veterum laudes canunt suaviter.

Ver. 162. κρεμβαλιαστὺν] Vertunt *strepitum*, quod nemo intelligere potest. Sane nulla vox latina est, quæ ei satis respondeat: cæterum *modulationis* verbum proxime accedere putavi.

Ver. 163. Μιμεῖσθ' ἴσασιν.] Secutus sum *Barnesii* exemplum, qui ita edidit pro μιμεῖσθαι, quod corrumpit versum, nisi pronunciando elidatur ultima diphthongus.

Ver. 165—172. Hi versus sunt apud Thuc. l. c. cum nonnulla varietate, ut 165. ἀλλ' ἄγεθ' ἱλήκοι etc. unde *Berglerus* corrigebat: ἀλλ' ἄγεθ' ἵληθι μὲν Ἀπ. etc. Eleganter sane. Post hunc versum, alium deesse putat *Martini* l. c. cui assentitur *Barnesius*. Sed versus ab eo propo-

Χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι· ἐμεῖο δὲ καὶ μετόπισθε
Μνήσασθ', ὁππότε κέν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἐνθάδ' ἀνείρηται ξεῖνος ταλαπείριος ἐλθών·
Ὦ κοῦραι, τίς δ' ὔμμιν ἀνὴρ ἥδιστος ἀοιδῶν
Ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τέῳ τέρπεσθε μάλιστα;
Ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθε ἀφ' ἡμέων·
Τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσσῃ,
Τοῦ πᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύουσιν ἀοιδαί.
Ἡμεῖς δ' ἡμέτερον κλέος οἴσομεν, ὅσσον ἐπ' αἶαν
Ἀνθρώπων στρεφόμεσθα πόλεις εὖ ναιεταώσας.
Οἱ δ' ἐπὶ δὴ πείσονται, ἐπεὶ καὶ ἐτήτυμόν ἐστιν.
Αὐτὰρ ἐγὼν οὐ λήξω ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα
Ὑμνέων ἀργυρότοξον, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ.
Ὦ ἄνα, καὶ Λυκίην καὶ Μῃονίην ἐρατεινὴν,
Καὶ Μίλητον ἔχεις, ἔναλον πόλιν, ἱμερόεσσαν,
Αὐτὸς δ' αὖ Δήλοιο περικλύστης μέγ' ἀνάσσεις.

Salvete vos omnes: mei autem et postea
Memores este, quando utique aliquis terrestrium hominum
Rogaverit hospes ærumnosus huc veniens:
O puellæ, quis vero vobis vir suavissimus poëtarum
Hic versatur, et quo delectamini maxime?
Vos bene omnino omnes respondeatis a nobis:
Cæcus vir, habitat autem Chium saxosam,
Cujus omnes in precio postea sunt cantiones.
Nos autem nostram laudem feremus, ad quicquid in terra
Hominum versamur urbes bene habitatas.
Deinde id illi credent, quoniam et verum est.
Verum ego non desinam procul-jaculantem Apollinem
Laudare argenteo arcu decorum, quem pulchricoma peperit Latona.
O rex, et Lyciam et Mæoniam amabilem,
Et Miletum habes, maritimam urbem, optabilem,
Ipse autem Delum circum inundatam magnopere imperas.

sitos non probat, quos nec ego probem. Ipse inserit versum hunc: Δηλιάδες δέ τε κοῦραι Ἀπόλλωνος θεράπαιναι. Mihi non necesse nimis videtur aliquid inseri. Nam puellæ Deliæ intelligi possunt in *χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι*, etsi non nominatim compellantur.

Ver. 171. *ἀφ' ἡμέων·*] *A nobis*, ut ego vobis nunc præscribo, vel subjicio; si lectio sana est. In libris autem *Thuc.* est *ἀφήμως*, quod vertunt *faventes*, tanquam idem esset quod *εὐφήμως*, ut videtur etiam innuere glossa *Hesychii:* sed melius Cl. *Ruhnkenius* ὑποκρίνασθ' εὐφήμως.

Ver. 173. *ἀριστεύουσιν*] *Barnes.* edidit *ἀριστεύσουσιν*: et hoc est melius, ob *μετόπισθε*.

Ver. 174. Ἡμεῖς etc.] Si hi versus non pertinent ad responsionem puellarum, quod

Εἶσι δὲ φορμίζων Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
Φόρμιγγι γλαφυρῇ πρὸς Πυθὼ πετρήεσσαν,
Ἄμβροτα εἵματ᾽ ἔχων τε θυώδεα· τοῖο δὲ φόρμιγξ
Χρυσέου ὑπὸ πλήκτρου καναχὴν ἔχει ἱμερόεσσαν.
Ἔνθεν δὲ πρὸς ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς, ὥςτε νόημα,
Εἶσι Διὸς πρὸς δῶμα, θεῶν μεθ᾽ ὁμήγυριν ἄλλων.
Αὐτίκα δ᾽ ἀθανάτοισι μέλει κίθαρις καὶ ἀοιδή.
Μοῦσαι μέν θ᾽ ἅμα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ
Ὑμνεῦσίν ῥα θεῶν δῶρ᾽ ἄμβροτα, ἠδ᾽ ἀνθρώπων
Τλημοσύνας, ὅσ᾽ ἔχοντες ὑπ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Ζώουσ᾽ ἀμφαδέες καὶ ἀμήχανοι, οὐδὲ δύνανται
Εὑρέμεναι θανάτοιό τ᾽ ἄκος καὶ γήραος ἄλκαρ.
Αὐτὰρ ἐϋπλόκαμοι Χάριτες καὶ ἐΰφρονες Ὧραι,
Ἁρμονίη θ᾽, Ἥβη τε, Διὸς θυγάτηρ τ᾽ Ἀφροδίτη,
Ὀρχεῦντ᾽, ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι.
Τῇσι μὲν οὔτ᾽ αἰσχρὴ μέτα μέλπεται, οὔτε λάχεια,

It autem ludens Latonæ inclytæ filius
Cithara cava ad Pytho saxosam,
Immortales vestes habens odoriferas: hujus autem cithara
Aureo a plectro sonum habet amabilem.
Hinc autem ad olympum a terra ut mens
Contendit in Jovis domum, deorum cœtum aliorum.
Statim immortalibus curæ est citharaque et cantio.
Musæ quidem omnes respondentes voce pulchra
Cantant utique Deorum dona immortalia, et hominum
Ærumnas, quantas habentes ab immortalibus Diis
Vivunt desperati ac inopes consilii, neque possunt
Invenire mortis medelam et senectutis remedium.
Cæterum pulchricomæ Gratiæ et bene-sapientes Horæ,
Harmoniaque, Hebeque, Jovisque filia Venus,
Tripudiant, invicem e carpo manus tenentes.
Cum his quidem neque turpis canit, neque pusilla,

non videtur, legendum: ὑμέτερον, ut sit promissum poëtæ. Nam illa verba, ἡμεῖς — οἴσομεν, vix conveniunt puellis, sed potius poëtæ. Sed Clar. *Ruhnkenius* cum præcedente et duobus seqq. spurium judicat. Sane commodius abessent, nec sunt probabiles valde.

Ver. 184. τε θυώδεα] In edd. vett. una vox esse videtur. Τε particula h. l. est aliena. *Barnesius* fecit τεθυωμένα, melius *Piersonus* εὐώδεα. Sic H. in Merc. 232. σπάργανα θυήεντα.

Ver. 186. ὥςτε νόημα,] Bene celeritatem exprimit, qua in cœlum de terris attollitur Apollo cum vult.

Ver. 190. Ὑμνεῦσίν ῥα] Scr. h. l. ὑμνεῦσι.

Ver. 192. ἀμφαδέες] *Barnes.* correxit,

Ἀλλὰ μάλα μεγάλη τε ἰδεῖν καὶ εἶδος ἀγητὴ
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, ὁμότροφος Ἀπόλλωνι.
Ἔνθ' αὖ τῇσιν Ἄρης καὶ ἐΰσκοπος Ἀργειφόντης
Παίζουσ'· αὐτὰρ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐγκιθαρίζει
Καλὰ καὶ ὕψι βιβάς· αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει,
Μαρμαρυγαί τε ποδῶν καὶ ἐϋκλώστοιο χιτῶνος.
Οἱ δ' ἐπιτέρπονται, θυμὸν μέγαν εἰσορόωντες,
Λητώ τε χρυσοπλόκαμος καὶ μητίετα Ζεὺς,
Υἷα φίλον παίζοντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω, πάντως εὔϋμνον ἐόντα;
Ἠέ σ' ἐνὶ μνηστῆρσιν ἀείδω καὶ φιλότητι,
Ὥς ποτε μνωόμενος ἔκιες Ἀζανίδα κούρην,
Ἴσχυ' ἅμ' ἀντιθέῳ Ἐλατιονίδῃ εὐΐππῳ,
Ἢ ἅμα Φόρβαντι, Τριόπῳ γένος, ἢ ἅμ' Ἐρευθεῖ,
Ἢ ἅμα Λευκίππῳ καὶ Λευκίπποιο δάμαρτι
Πεζὸς, ὁ δ' ἵπποισιν; οὐ μὴν Τρίοπός γ' ἐνέλειπεν.
Ἢ ὡς τὸ πρῶτον χρηστήριον ἀνθρώποισι
Ζητεύων κατὰ γαῖαν ἔβης ἑκατηβόλ' Ἄπολλον;

Sed valde magnaque visu et forma admirabilis
Diana sagittis gaudens, educata simul cum Apolline.
Ubi rursus cum his Mars et bene speculans Argicida
Ludunt: sed Phœbus Apollo citharam pulsat
Pulchre et sublimiter gradiens: splendor autem illum circumlucet,
Splendorque pedum ac bene concinnæ tunicæ.
Hi autem delectantur, animum magnum inspicientes,
Latonaque aureos habens capillos ac dans consilia Jupiter,
Filium carum ludentem cum immortalibus Diis.
Quo pacto igitur te laudabo, omnino dignum laudari?
An te inter procos laudem et in amore,
Quando procus adiisti Azanida puellam,
Cum Ischye præstantissimo Elationide, equite præclaro,
Aut simul cum Phorbante, Triopo genere, aut simul cum Ereuthe,
Aut simul cum Leucippo et Leucippi conjuge
Pedes, hic vero cum equis? neque tamen Triopus deerat.
Aut ut primum oraculum hominibus
Quærens super terram incessisti procul jaculans Apollo?

bene, ut opinor, ἀμφραδέες. Nam illud prudentibus et beatis magis convenit.

Ver. 197. οὔτε λάχεια] B. vult. ἔτ' ἐλάχεια, ut aliis locis Odysseæ volebat ι'. 116.

Ver. 209. Ὥς ποτε μν.] Sic correxit hunc

Πιερίης μὲν πρῶτον ἀπ' οὐλύμποιο κατῆλθες,
Λέκτον τ' ἠμαθόεντα παρέστιχες, ἠδ' Μαγνῆτας,
Καὶ διὰ Περραιβοὺς· τάχα δ' εἰς Ἰωλκὸν ἵκανες,
Κηναίου τ' ἐπέβης ναυσικλείτης Εὐβοίης.
Στῆς δ' ἐπὶ Ληλάντῳ πεδίῳ, τό τοι οὐχ' ἅδε θυμῷ
Τεύξασθαι νηόν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Ἔνθεν δ' Εὔριπον διαβὰς ἑκατηβόλ' Ἄπολλον,
Βῆς ἀν' ὄρος ζάθεος χλωρόν· τάχα δ' ἷξας ἀπ' αὐτοῦ
Ἐς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην.
Θήβης δ' εἰσαφίκανες ἕδος καταειμένον ὕλῃ·
Οὐ γάρ πώ τις ἔναιε βροτῶν ἱερῇ ἐνὶ Θήβῃ,
Οὐδ' ἄρα πώποτε ἦσαν ἀταρπιτοὶ οὐδὲ κέλευθοι
Θήβης ἀμπεδίον πυρηφόρον, ἀλλ' ἔχεν ὕλην.
Ἔνθεν δὲ προτέρω ἔκιες ἑκατηβόλ' Ἄπολλον,
Ὄγχηστον δ' ἷξες, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος·
Ἔνθα νεοδμὴς πῶλος ἀναπνέει ἀχθόμενός περ,
Ἕλκων ἅρματα καλὰ, χαμαὶ δ' ἐλατὴρ ἀγαθός περ
Ἐκ δίφροιο θορὼν, ὁδὸν ἔρχεται· οἱ δὲ τέως μὲν

Pieria enim primum ab Olympo descendisti,
Lecton arenosam transmisisti, aut Magnetas,
Et per Perrhæbos: celeriter autem in Iolcum pervenisti,
Cenæumque accessisti navibus inclytæ Eubœæ.
Stetisti autem in Lelanto campo, qui tibi non placebat animo
Construere templumque ac lucos arboribus abundantes.
Hinc autem Euripum transiens longe-jaculans Apollo,
Ascendisti super montem divinus viridem: celeriter autem pervenisti ab ipso
Mycalessum ac Teumessum herbosam.
Thebæ autem adiisti solum vestitum sylva:
Nondum enim aliquis habitat mortalium sacra in Theba,
Neque igitur adhuc erant semitæ nec viæ
Thebæ in campo tritici ferace, sed habebat sylvam.
Hinc autem ulterius processisti, procul-jaculans Apollo,
Onchestum autem pervenisti, Neptuni splendidum lucum:
Ubi nuper domitus pullus anhelat onere gravatus,
Trahens currus pulchros, humi autem auriga præstans
E curru decussus iter facit: hi autem tunc quidem

versum *Martini* IV. 5. Pro Ἀζάντιδα, vetere lectione, restitutum, Ἀζανίδα, quæ est Coronis Plegyæ filia, in qua rivalis Apollinis fuit Ischys. *Apollodor.* III. 10. 3. *Martini* etiam conjicit ἐς Ἀβαντίδα

Κειν' ὄχεα κροτέεσιν, ἀνακτορίην ἀφιέντες.
Εἰ δέ κεν ἅρματ' ἄγησιν ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι,
Ἵππες μὲν κομέεσι, τὰ δὲ κλίναντες ἐῶσιν.
Ὡς γὰρ τὰ πρώτισθ' ὁσίη γένεθ', οἱ δὲ ἄνακτι
Εὔχονται, δίφρον δὲ θεῦ τότε μοῖρα φυλάσσει.
Ἔνθεν δὲ προτέρω ἔκιες ἑκατηβόλ' Ἄπολλον.
Κηφισσὸν δ' ἄρ' ἔπειτα κιχήσαο καλλιρέεθρον,
Ὅςτε Λιλαίηθεν προχέει καλλίῤῥοον ὕδωρ.
Τὸν διαβὰς ἑκάεργε καὶ Ὠκαλέην πολύπυργον,
Ἔνθεν ἄρ' εἰς Ἁλίαρτον ἀφίκεο ποιήεντα.
Βῆς δ' ἐπὶ Δελφέσης, τόθι τοι ἅδε χῶρος ἀπήμων,
Τεύξασθαι νηόν τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα.
Στῆς δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτῦ, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπες·
Δελφῦσ', ἐνθάδε δὴ φρονέω περικαλλέα νηὸν
Ἀνθρώπων τεῦξαι χρηςήριον, οἵ τε μοι αἰεὶ
Ἐνθάδ' ἀγινήσεσι τεληέσσας ἑκατόμβας,
Ἠ μὲν ὅσοι Πελοπόννησον πίειραν ἔχεσιν,

Vacua vehicula jactant imperio excusso.
Cum autem currus duxerit in nemore arboribus pleno,
Equos quidem comunt, hos autem reclinatos omittunt.
Hæc enim prima religio fuit; hi vero regi
Supplicant, currum autem Dei tunc Parca servat.
Hinc autem processisti, procul jaculans Apollo:
Cephisum utique deinde assecutus es pulchre-fluentem,
Qui ex Lilæo profundit pulcherrimam aquam.
Hunc transiliens longe-operans et Ocaleam turritam,
Hinc utique in Haliartum venisti herbosam.
Ivisti autem ad Delphusam, ubi tibi placuit regio innocua
Ad construendum templumque et lucos arboribus plenos.
Stetisti autem valde prope ipsam, ac sic allocutus es:
Delphusa, hic utique habeo in animo præclarum templum
Hominum construere oraculum, qui mihi semper
Hic sacrificabunt egregias Hecatombas,
Et qui Peloponnesum pinguem habent,

χώραν. Sed melius κέρην, quod refertur ad μνωόμενος.

Ver. 217. Μαγνῆτας,] Vulg. Μαγνῆδας.

Ver. 227. πώποτε ἦσαν] Edd. vett. inserunt γ'.

Ver. 228. ἀλλ' ἔχεν ὕλην.] *Barnesius* dedit ὕλη. *Sed mera silva obtinuit.* Sed illud quoque hoc significare potest.

Ver. 236. τὰ δὲ κλίναντες ἐῶσιν.] Versio vulgata: *hos autem currus flectentes omittunt:* quod ne intelligo quidem. Immo,

Ἠδ' ὅσοι Εὐρώπην τε καὶ ἀμφιρύτας κατὰ νήσους,
Χρησόμενοι· τοῖσιν δέ τ' ἐγὼ νημερτέα βουλὴν
Πᾶσι θεμιστεύοιμι, χρέων ἐνὶ πίονι νηῷ.
Ὣς εἰπὼν διέθηκε θεμείλια Φοῖβος Ἀπόλλων
Εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές· ἡ δ' ἐσιδοῦσα
Δελφοῦσα κραδίην ἐχολώσατο, εἶπέ τε μῦθον·
Φοῖβε ἄναξ ἑκάεργε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω·
Ἐνθάδ' ἐπεὶ φρονέεις τεῦξαι περικαλλέα νηὸν,
Ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον· οἵ δέ τοι αἰεὶ
Ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας·
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Πημανέει σ' αἰεὶ κτύπος ἵππων ὠκειάων,
Ἀρδόμενοί τ' οὐρῆες ἐμῶν ἱερῶν ἀπὸ πηγῶν,
Ἔνθά τις ἀνθρώπων βουλήσεται εἰσοράασθαι
Ἅρματά τ' εὐποίητα καὶ ὠκυπόδων κτύπον ἵππων,
Ἢ νηόν τε μέγαν καὶ κτήματα πόλλ' ἐνεόντα.
Ἀλλ' εἰ δή τι πίθοιο, (σὺ δὲ κρείσσων καὶ ἀρείων

Et qui Europam, et qui circundatas mari insulas,
Sciscitaturi: his autem ego verum consilium
Omnibus vaticinabor, oracula edens in opulento templo.
Sic dixit et ponere cœpit fundamenta Phœbus Apollo
Ampla et valde longa continua serie. Hac autem cum videret
Delphusa, ira exarsit dixitque sic:
Phœbe rex longe jaculans, verbum aliquod tibi in mentem ponam:
Hic quoniam in animo habes construere præclarum templum,
Esse hominibus oraculum: qui tibi semper
Hic sacrificabunt egregia sacrificia centum boum:
Sed tibi dicam, tu autem menti impone tuæ,
Nocebit tibi strepitus equorum velocium,
Aquantesque muli meis sacris ex fontibus,
Ubi aliquis hominum malet inspicere
Currusque benefactos ac velocipedum strepitum equorum,
Quam templumque magnum et opes multas quæ inerunt.
Sed si utique obtemperaveris, (tu autem fortior et melior

currus solutis equis reclinatos relinquunt.
Ver. 243. Ἁλίαρτον] Certissima correctio *Martini* III. 4. pro Ἄμαρτον. Sic et volebat *Is. Casaubonus.*

Ver. 244. χῶρος ἀπήμων,] An ἀμύμων?
Ver. 251. ἀμφιρ. κατὰ νήσους,] Hoc aut separatim accipiendum, οἱ κ. ἀ. ν. aut in κατὰ intell. ἔχουσιν.

Ἐσσὶ ἄναξ ἐμέθεν, σεῦ δὲ σθένος ἐςὶ μέγιςον)
Ἐν Κρίσσῃ ποίησαι ὑπὸ πτυχὶ Παρνησσοῖο·
Ἔνθ᾽ ὄθ᾽ ἅρματα καλὰ δονήσεται, ὅτε τοι ἵππων
Ὠκυπόδων κτύπος ἔςαι ἐΰδμητον περὶ βωμόν.
Ἀλλὰ καὶ ὡς προάγοιεν ἰηπαιήονι δῶρα
Ἀνθρώπων κλυτὰ φῦλα· σὺ δὲ φρένας ἀμφιγεγηθὼς
Δέξαι ἱερὰ καλὰ περικτιόνων ἀνθρώπων.
Ὣς εἰποῦσ᾽ Ἑκάτου πέπιθε φρένας, ὄφρά οἱ αὐτῇ
Δελφούσῃ κλέος εἴη ἐπὶ χθονὶ, μηδ᾽ Ἑκάτοιο.
Ἔνθεν δὲ προτέρω ἔκιες ἑκατηβόλ᾽ Ἄπολλον.
Ἷξες δ᾽ ἐς Φλεγύων ἀνδρῶν πόλιν ὑβριςάων,
Οἳ Διὸς οὐκ ἀλέγοντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάασκον
Ἐν καλῇ βήσσῃ, Κηφισσίδος ἐγγύθι λίμνης.
Ἔνθεν καρπαλίμως προσέβης πρὸς δειράδα θύων·
Ἵκεο δ᾽ ἐς Κρίσσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόεντα,
Κνῆμον πρὸς ζέφυρον τετραμμένον, αὐτὰρ ὕπερθεν
Πέτρη ὑποκρέμαται, κοίλη δ᾽ ὑποδέδρομε βῆσσα
Τρηχεῖ᾽. Ἔνθα ἄναξ τεκμήρατο Φοῖβος Ἀπόλλων

Es o rex me, tua autem vis est maxima)
In Crissa tibi strue sub sinu Parnassi :
Ubi neque currus pulchri agitabuntur, neque tibi equorum
Velocipedum strepitus erit bene structam circa aram.
Verum et sic adducent Iopæani dona
Hominum inclytæ gentes : tu autem mente gavisus
Suscipe sacra pulchra finitimorum hominum.
Sic locuta longe jaculantis Dei persuasit menti, ut sibi ipsi
Delphusæ laus esset super terram, non autem procul jaculantis.
Hinc autem primum te recepisti longe mittens Apollo :
Pervenisti autem ad Phlegyorum virorum urbem contumeliosorum,
Qui Jovem non curantes super terram habitabant
In pulchra caverna, Cephissidem prope lacum.
Hinc velociter ascendisti ad jugum festinans.
Pervenisti autem ad Crissam sub Parnaso nivoso,
Inferiori parte ad zephyrum versus, at desuper
Petra suspensa est, cava autem porrigitur caverna
Aspera. Ibi rex statuit Phœbus Apollo

Ver. 284. Πέτρη ὑποκρέμαται,] Quomodo superne ὑποκρέμαται rupes? Scr. ἐπικρέμαται vel ὑπερκρ. Vitium ortum videtur a sequente ὑποδέδρομε.

Ver. 291. ἀμφιρύτους κατὰ νήσους,] Quia Homerus fœminina forma uti solet, et sic est ver. 251. hic quoque sic edidit *Barnes*-

Νηὸν ποιήσασθαι ἐπήρατον, εἶπέ τε μῦθον·
Ἐνθάδε δὴ φρονέω τεύξειν περικαλλέα νηὸν,
Ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον, οἵ τε μοι αἰεὶ
Ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας,
Ἠ μὲν ὅσοι Πελοπόννησον πίειραν ἔχουσιν,
Ἠδ' ὅσοι Εὐρώπην τε καὶ ἀμφιρύτους κατὰ νήσους,
Χρησόμενοι. Τῇσιν δ' ἂν ἐγὼ νημερτέα βουλὴν
Πᾶσι θεμιστεύοιμι χρέων ἐνὶ πίονι νηῷ.
Ὣς εἰπὼν διέθηκε θεμείλια Φοῖβος Ἀπόλλων
Εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διαμπερές· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς
Λάϊνον οὐδὸν ἔθηκε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης,
Υἱέες Ἐργίνου, φίλοι ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἀμφὶ δὲ νηὸν ἔνασσαν ἀθέσφατα φῦλ' ἀνθρώπων
Κτιστοῖσιν λάεσσιν ἀοίδιμον ἔμμεναι αἰεί.
Ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλίρροος, ἔνθα δράκαιναν
Κτεῖνεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπὸ κρατεροῖο βιοῖο,
Ζατρεφέα, μεγάλην, τέρας ἄγριον, ἣ κακὰ πολλὰ
Ἀνθρώπους ἔρδεσκεν ἐπὶ χθονὶ, πολλὰ μὲν αὐτοὺς,

Templum facere pulchrum, dixitque:
Hic utique decrevi construere præclarum templum,
Quod sit hominibus oraculum, qui mihi semper
Hic sacrificabunt eximias Hecatombas,
Et qui Peloponnesum opulentam habitant,
Et qui Europam et mari circumdatas insulas,
Sciscitaturi. Hi autem ego certum consilium
Omnibus vaticinabor, oracula edens in opulento templo.
Sic cum dixisset, disposuit fundamenta Phœbus Apollo
Ampla et valde longa omnino, at in ipsis
Lapideum limen imposuit Trophonius, ac Agamedes,
Filii Ergini, amici immortalibus Diis.
Circum autem templum struxere innumerabiles copiæ hominum
Cæsis lapidibus celebre semper futurum.
Prope autem fons pulchrifluus, ubi draconem
Necavit rex Jovis filius ex forti chorda arcus,
Crassum, magnum, monstrum horrendum, qui mala multa
Hominibus faciebat super terram, multa quidem ipsis,

sius, secutusque est Cl. *Clarkius:* idque melius videtur.

Ver. 299. Κτιστοῖσιν λ.] Scribendum puto ξεστοῖσι λ. de more Homerico. Nam κτιστοὶ λίθοι nihili sunt.

Πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδ'· ἐπεὶ πέλε πῆμα δαφοινόν.
Καί ποτε δεξαμένη χρυσοθρόνου ἔτρεφεν Ἥρης
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν,
Ὅν ποτ' ἄρ' Ἥρη ἔτικτε, χολωσαμένη Διῒ πατρὶ·
Εὖτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθήνην
Ἐν κορυφῇ, ἡ δ' αἶψα χολώσατο πότνια Ἥρη,
Ἡ δὲ καὶ ἀγρομένοισι μετ' ἀθανάτοισιν ἔειπε·
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι.
Ὡς ἔμ' ἀτιμάζειν ἄρχει νεφεληγερέτα Ζεὺς
Πρῶτος, ἐπεί μ' ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν,
Καὶ νῦν νόσφιν ἐμεῖο τέκε γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Ἣ πᾶσι μακάρεσσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν·
Αὐτὰρ ὅ γ' ἠπεδανὸς γέγονεν μετὰ πᾶσι θεοῖσι
Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος, ῥικνὸς πόδας, ὅν τε κεν αὐτὴ
Ῥίψ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα, καὶ ἔμβαλον εὐρέϊ πόντῳ·
Ἀλλά ἑ Νηρῆος θυγάτηρ Θέτις ἀργυρόπεζα
Δέξατο, καὶ μετὰ ᾗσι κασιγνήτῃσι κόμισσεν.

Multa autem ovibus extensipedis: quoniam erat nocumentum cruentum:
Et olim cum suscepisset auream sedem habentis nutriebat Junonis
Gravemque difficilemque Typhaona, damnum mortalibus,
Quem olim utique Juno peperit, irata Jovi patri.
Quando utique Saturnius valde inclytam genuit Palladem
In vertice, statim autem irata est veneranda Juno,
Et ad aggregatos immortales dixit:
Audite me omnes Dii omnesque Deæ.
Quod me injuria afficere incipit nubicogus Jupiter
Primus, cum me uxorem fecerit castam,
Et nunc sine me peperit cæsios oculos habentem Palladem.
Quæ inter omnes beatos decora est immortales:
Verum hic debilis factus est inter omnes Deos
Filius meus Vulcanus, mutilus pedibus, quem ipsa
Projeci manibus correptum, et dejeci in amplum pontum:
Sed illum Nerei filia Thetis argentipes
Suscepit, et suis sororibus duxit.

Ver. 304. ταναύποδα·] Sic edd. vett. quod non vidit *Barnesius,* qui se putat de ingenio sic correxisse. v. ad Od. ι'. 464.

Ver. 305. 306. Hoc duos versus deletos vult Cl. *Ruhnkenius:* sed ita series turbatur. Non sunt admodum concinni, sed nec magna pars totius Carminis.

Ὡς ὄφελ' ἄλλο θεοῖσι χαρίζεσθαι μακάρεσσι.
Σχέτλιε, ποικιλομῆτα, τί νῦν ἔτι μήσεαι ἄλλο;
Πῶς ἔτλης οἶος τεκέειν γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην;
Οὐκ ἂν ἐγὼ τεκόμην· καὶ σὴ κεκλημένη ἔμπης
Ἦν ἄρ' ἐν ἀθανάτοισιν, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Καὶ νῦν τοίγαρ ἐγὼ τεχνήσομαι, ὥς κε γένηται
Παῖς ἐμὸς, ὅς κε θεοῖσι μεταπρέποι ἀθανάτοισιν,
Οὔτε σὸν αἰσχύνασ' ἱερὸν λέχος, οὔτ' ἐμὸν αὐτῆς.
Οὐδέ τοι εἰς εὐνὴν πωλήσομαι, ἀλλ' ἀπὸ σεῖο
Τηλόθεν οὖσα, θεοῖσι μετέσσομαι ἀθανάτοισιν.
  Ὣς εἰποῦσ', ἀπὸ νόσφι θεῶν κίε χωομένη περ.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο βοῶπις πότνια Ἥρη,
Χειρὶ καταπρηνεῖ δ' ἔλασε χθόνα, καὶ φάτο μῦθον·
Κέκλυτε νῦν μοι γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Τιτῆνές τε θεοὶ, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοί τε·
Αὐτοὶ νῦν μευ πάντες ἀκούσατε, καὶ δότε παῖδα

Utinam aliud diis gratificarere beatis.
Improbe, versute, quid nunc adhuc excogitabis aliud?
Quo pacto sustinuisti solus parere Palladem?
Non utique ego peperissem, et tua tamen dicebar
Inter immortales, qui cœlum amplum habitant.
Et nunc utique aliquid moliar ut nascatur
Filius meus, qui utique inter Deos decore sit immortales,
Neque tuum pudore afficiens sacrum cubile, neque mei ipsius.
Neque tecum in cubile itabo, sed abs te
Longe ens, cum diis ero immortalibus.
  Sic dicens, procul a diis secessit irata.
Statim deinde precabatur magnis oculis veneranda Juno,
Manu demissa autem impulit terram, et dixit verbum:
Audite jam me terra et cœlum amplum desuper,
Titanesque dii, qui sub terra habitatis
Tartarum circa magnum, ex quibus virique diique:
Ipsi nunc me omnes audite, et date filium

Ver. 306. Τυφάονα,] Sic edd. pr. Post fecere τυφαίονα velut versum fulturi.

Ver. 309. Ἐν κορυφῇ,] *Barnes.* malebat ἐκ κορυφῆς.

Ver. 310. Ἢ δὲ] F. A. ἠδὲ καί.

Ver. 317. ὅν τε κεν αὐτὴ] Sic bene correxit *Barnes.* vulgatum, ὃν τέκεν αὐτή.

Ver. 331. χωομένη περ.] *Barn.* dedit κῆρ, quod verum puto.

Νόσφι Διὸς, μηδέν τι βίην ἐπιδευέα κείνου·
Ἀλλ' ὅ γε φέρτερος ᾖ, ὅσσον Κρόνου εὐρύοπα Ζεύς.
Ὣς ἄρα φωνήσασ' ἵμασε χθόνα χειρὶ παχείῃ·
Κινήθη δ' ἄρα γαῖα φερέσβιος· ἡ δ' ἐσιδοῦσα
Τέρπετο ὃν κατὰ θυμόν· ὀΐετο γὰρ τελέεσθαι.
Ἐκ τούτου δ' ἤπειτα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὔτέ ποτ' εἰς εὐνὴν Διὸς ἤλυθε μητιόεντος,
Οὔτέ ποτ' εἰς θῶκον πολυδαίδαλον, ὡς τὸ πάρος περ,
Αὐτῷ ἐφεζομένη πυκινὰς φραζέσκετο βουλάς·
Ἀλλ' ἥ γ' ἐν νηοῖσι πολυλλίστοισι μένουσα
Τέρπετο οἷς ἱεροῖσι βοῶπις πότνια Ἥρη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο,
Ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Ἡ δ' ἔτεκ' οὔτε θεοῖς ἐναλίγκιον οὔτε βροτοῖσι,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν.
Αὐτίκα τόνδε λαβοῦσα βοῶπις πότνια Ἥρη
Δῶκεν ἔπειτα φέρουσα κακῷ κακόν· ἡ δ' ὑπέδεκτο.

Absque Jove, nihil vi inferiorem illo:
Sed hic præstantior sit, quantum Saturno amplioculus Jupiter.
Sic effata pulsavit terram manu crassa:
Mota est igitur terra vitifera: hæc autem cum vidisset
Oblectabatur suo animo: putabat enim perfectum esse.
Ex hoc autem deinde per totum annum
Nunquam ad cubile Jovis venit multa consilia habentis,
Nunquam ad thronum varium, sicuti antea,
Cum ipso sedens sapientia consultans consilia:
Verum hæc in templis optatissimis manens
Oblectabatur suis sacris bovinos oculos habens veneranda Juno.
Sed quando jam noctesque et dies perficiebantur
Rursus perfecto anno, et venerunt horæ,
Hæc autem peperit neque diis similem neque mortalibus
Gravemque difficilemque Typhaona, damnum mortalibus.
Statim hunc suscipiens grandes oculos habens veneranda Juno,
Dedit deinde ferens malum malo: hæc vero eum suscepit,

Ver. 356. *φέρεσκέ μιν*] *Barn.* correxit, *φερὲν δέ μιν*, sine idonea caussa. Immo δὲ alienum est.

Ver. 353. 354. 356. Hos versus tolli vult Cl. *Ruhnkenius*, ut languidam et impeditam efficientes orationem. Sane ita molliora omnia. Sed ita de Typhaone erunt accipienda, quæ ad Draconem pertinere, indicat tota sequens oratio. Ego unum v. 355. tollendum puto, qui seriem

Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκε κατὰ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων.
Ὃς τῇ γ' ἀντιάσειε, φέρεσκέ μιν αἴσιμον ἦμαρ,
Πρίν γέ οἱ ἰὸν ἐφῆκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
Καρτερόν· ἡ δ' ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη χαλεπῇσι,
Κεῖτο μέγ' ἀσθμαίνουσα, κυλινδομένη κατὰ χῶρον·
Θεσπεσίη δ' ἐνοπὴ γένετ' ἄσπετος· ἡ δὲ καθ' ὕλην
Πυκνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, λεῖπε δὲ θυμὸν
Φοινὸν ἀποπνείουσ'· ὁ δ' ἐπηύξατο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐνταυθοῖ νῦν πύθευ ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ·
Οὐδὲ σύ γε ζωοῖσι κακὸν δήλημα βροτοῖσιν
Ἔσσεαι, οἳ γαίης πολυφόρβου καρπὸν ἔδοντες
Ἐνθάδ' ἀγινήσουσι τεληέσσας ἑκατόμβας·
Οὐδέ τί τοι θάνατόν γε δυσηλεγέ' οὔτε Τυφωεὺς
Ἀρκέσει, οὐδὲ Χίμαιρα δυσώνυμος, ἀλλὰ σέ γ' αὐτοῦ
Πύσει Γαῖα μέλαινα καὶ ἠλέκτωρ Ὑπερίων.
Ὣς φάτ' ἐπευχόμενος· τοῦ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Τὴν δ' αὐτοῦ κατέπυσ' ἱερὸν μένος ἠελίοιο.

Qui mala multa faciebat inclytas gentes hominum.
Quisquis huic obviam iret, auferebat eum fatalis dies,
Antequam quidem illi telum misisset longe jaculans Apollo
Forte: hæc vero doloribus vexata acerbis,
Jacebat valde anhelans, involuta per terram:
Magnus autem strepitus ortus est immensus, hæc autem super materia
Frequenter valde hinc atque hinc volvebatur, reliquit autem animum
Cruentum spirans. Increpuit autem Phœbus Apollo:
Hic nunc putresce super terram viros pascentem.
Neque tu utique vivis malum damnum mortalibus
Eris, qui terræ almæ fructum comedentes
Hic sacrificabunt eximias hecatombas:
Neque tibi mortem tristem neque Typhœus
Arcebit, neque Chimæra infausti nominis, sed te utique hic
Putredine afficiet terra nigra et excitator Hyperion.
Sic dixit increpans; hujus autem tenebræ oculos obtexerunt.
Hunc autem hic putredine affecit optabilis vis Solis:

turbat, ut cohæreat ἡ δ' ὑπέδεκτο· Draco recepit Typhaonem alendum. Hinc redit ad Draconem, et ejus fatum.

Ver. 371. ἱερὸν] Sic restituit *Barnes.* pro ἱμερὸν, quod ab h. l. alienum, et sic est in ed. Amst. 1650. Sed Cel. *Ruhnkenius* hunc et tres sequentes insititios putat, et additos ab eo, qui nomen explicare vellet, admonitus a verbo πῦσε. Sed tales explicationes optimis poëtis usitatæ.

Ἐξ οὗ νῦν Πυθὼ κικλήσκεται· οἱ δὲ ἄνακτα
Πύθιον καλέουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκα κεῖθι
Αὐτοῦ πῦσε πέλωρ μένος ὀξέος ἠελίοιο.
Καὶ τότ' ἄρ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Οὕνεκά μιν κρήνη καλλίῤῥοος ἐξαπάφησε.
Βῆ δ' ἐπὶ Δελφοῦσῃ κεχολωμένος, αἶψα δ' ἵκανε·
Στῆ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δελφοῦσ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἐμὸν νόον ἐξαπάφουσα,
Χῶρον ἔχουσ' ἐρατὸν προρέειν καλλίῤῥοον ὕδωρ.
Ἐνθάδε δὴ καὶ ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν οἴης.
Ἦ, καὶ ἐπὶ ῥίον ὦσεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
Πέτρῃσι προχυτῇσιν, ἀπέκρυψεν δὲ ῥέεθρα,
Καὶ βωμὸν ποιήσατ' ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι,
Ἄγχι μάλα κρήνης καλλιῤῥόου· ἔνθα δ' ἄνακτι
Πάντες ἐπίκλησιν Δελφουσίῳ εὐχετόωνται,
Οὕνεκα Δελφούσης ἱερῆς ᾔσχυνε ῥέεθρα.

Ex quo nunc Pytho vocatur: hi autem regem
Pythium vocant cognomine, quoniam illic
Putredine affecit monstrum vis acuti Solis.
Et tunc utique cognovit sua in mente Phœbus Apollo
Quod se fons pulchrifluus decepisset.
Ivit autem ad Delphusam iratus, celeriter autem pervenit:
Stetit autem valde prope ipsam, et illam verbis allocutus est;
Delphusa, non utique eras meam mentem fallens,
In regione amabili emittere pulchrifluam aquam.
Hic jam et mea laus erit, neque tua solius.
Dixit, et cacumen impulit rex longe jaculans Apollo
Petris aquam fundentibus: occultavit autem fluenta,
Ac templum fecit in luco umbroso,
Prope fontem valde pulchrifluum: hic regi
Omnes cognomento Delphusio vota faciunt,
Quoniam Delphusæ sacræ fœdavit fluenta.

Ver. 372. οἱ δὲ] Nullum Substantivum præcessit, ad quod οἱ δὲ referatur. Intelligendum est e κικλήσκεται. In πύθιον media producitur, ut aliis in verbis similibus apud Homerum, necessitate: *Barnesius* tamen malebat πύθειον.

Ver. 380. προρέειν] *Barnes.* dat προχέειν. Sic καλλίῤῥοον ὕδωρ est ipsa Delphusa. Vulgatum ferri potest. Nam προρέειν non active capitur, sed sensu ordinario: tibi non fatum erat profluere, manare aquæ liquidæ modo.

Ver. 383. Πέτρῃσι προχύτῃσιν,] Intelligo locum petræ, ubi profunderetur aqua e rupe prosiliens: i. e. scaturiginem ipsam in petra. Huic injecit Apollo verticem, rupem superiorem. Locum hunc manifeste imitatus est *Callimachus* H. in Del.

Καὶ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο Φοῖβος Ἀπόλλων
Οὕστινας ἀνθρώπους ὀργιόνας εἰσαγάγοιτο,
Οἳ θεραπεύσονται Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ.
Ταῦτ' ἄρα ὁρμαίνων ἐνόησ' ἐπὶ οἴνοπι πόντῳ
Νῆα θοήν· ἐν δ' ἄνδρες ἔσαν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ,
Κρῆτες ἀπὸ Κνωσσοῦ Μινωΐου, οἵ ῥά τ' ἄνακτι
Ἱερά τε ῥέζουσι, καὶ ἀγγέλλουσι θέμιστας
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅττι κεν εἴπῃ,
Χρείων ἐκ δάφνης γυάλων ὕπο Παρνησοῖο.
Οἱ μὲν ἐπὶ πρῆξιν καὶ χρήματα νηῒ μελαίνῃ
Ἐς Πύλον ἠμαθόεντα Πυληγενέας τ' ἀνθρώπους
Ἔπλεον· αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήντετο Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν πόντῳ δ' ἐπόρουσε, δέμας δελφῖνι ἐοικὼς,
Νηῒ θοῇ, καὶ κεῖτο πέλωρ μέγα τε δεινόν τε.
Τῶν δ' ὅστις κατὰ θυμὸν ἐπιφράσσαιτο νοῆσαι,
Πάντοθ' ἀνασσείσασκε, τίνασσε δὲ νήϊα δοῦρα.

Et tunc utique animo cogitabat Phœbus Apollo
Quosnam homines sibi ministros sacrorum asscisceret,
Qui sibi ministerium exhiberent Pytho in saxosa.
Hæc igitur in animo agitans vidit in cœruleo ponto
Navem velocem: in ipsa autem viri erant multique et boni,
Cretenses ex Cnosso Minoio, qui utique regi
Sacraque faciunt, et enunciant leges
Phœbi Apollinis aureo ense succincti, quodcunque dixerit,
Oraculo edens ex lauro in vallibus Parnasi.
Hi quidem ad res gerendas ac pecuniarum gratia cum navi nigra
Ad Pylum arenosam Pyligenasque homines
Navigabant: verum eis obviam ivit Phœbus Apollo:
In ponto autem impetum fecit, corpore delphini similis
Navi veloci, ac jacebat monstrum magnum graveque.
Horum autem quicunque auderet aspicere,
Valde commovebat, concutiebatque navis ligna (navem totam.)

133. 134. 135. qui locus comparatus huic lucem dat. Nam et ibi Mars minatur revellere Pangæi *καρήατα*, et *ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.* Si *προχύτης* dicitur de vase, quo libamus, aut profundimus vinum etc. quidni de scaturigine dicatur? Et sic arbitror hanc lectionem defendi posse contra conjecturam Cel. *Ruhnkenii*, qui corrigit ingeniosissime *πρώτῃσι προχοῇσι.*

Ver. 390. *Οἳ θεραπεύσονται* etc.] Hic versus suspectus esse potest, cum nihil habeat nisi otiosam explicationem *τῶν ὀργιόνων.* Sed passim apud Poëtas tales explicationes, præsertim in verbis rarioribus, subjiciuntur. Si genuinus est, scripserim *θεραπεύσωνται.*

Οἱ δ' ἀκέων ἐνὶ νηῒ καθείατο δειμαίνοντες.
Οὐδ' οἵ γ' ὅπλ' ἔλυον κοίλην ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
Οὐδὲ λύον λαῖφος νηὸς κυανοπρώροιο·
'Αλλ' ὡς οἱ τὰ πρῶτα κατεστήσαντο βοεῦσιν,
῝Ως ἔπλεον, κραιπνὸς δὲ νότος κατόπισθεν ἔγειρε
Νῆα θοήν· πρῶτον δὲ παρημείβοντο Μάλειαν·
Πὰρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν, ἁλιστέφανον πτολίεθρον
῞Ιξον, καὶ χῶρον τερψιμβρότου ἠελίοιο,
Ταίναρον, ἔνθα τε μῆλα βαθύτριχα βόσκεται αἰεὶ
'Ηελίοιο ἄνακτος, ἔχει δ' ἐπιτερπέα χῶρον.
Οἱ μὲν ἄρ' ἔνθ' ἔθελον νῆα σχεῖν, ἠδ' ἀποβάντες
Φράσσασθαι μέγα θαῦμα, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι,
Εἰ μενέει νηὸς γλαφυρῆς δαπέδοισι πέλωρον,
῏Η εἰς οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυον ἀμφὶς ὀρούσει·
'Αλλ' οὐ πηδαλίοισιν ἐπείθετο νηῦς εὐεργὴς,
'Αλλὰ παρὲκ Πελοπόννησον πίειραν ἔχουσα

Illi autem silentes in navi sedebant timentes.
Neque arma solvebant cavam super navem nigram,
Neque solvebant velum navis habentis nigram puppim:
Sed quemadmodum qui primum rudentes tractarunt,
Sic navigabant, frequens autem notus a tergo excitabat
Navem velocem: primum autem præternavigarunt Maleam.
Ad Laconiam autem terram, mari cinctam urbem
Pervenere, et locum oblectantis homines solis,
Tænarum, ubique oves densis velleribus insignes pascuntur semper
Solis regis, habet autem amœnum locum.
Hi quidem hic volebant navim sistere, et egressi
Aspicere magnum miraculum, ac oculis videre
Si maneret in navis cavæ pavimento monstrum,
An in mare piscosum aperte impetum faceret:
Cæterum non clavis obediebat navis bene fabricata,
Sed ad latus Peloponnesum pinguem habens

Ver. 393. οἵ ῥά τ' ἄνακτι etc.] Hic aliquid sententiæ deest, si mera est narratio, qui isti homines fuerint. Nec medetur *Barnesii* correctio v. sq. ῥέζωσι et ἀγγέλλωσι inducentis: quæ sane non apta est. Itaque sic ceperim: *et hi sunt illi ipsi, et eorum posteri, qui regi sacra faciunt;* hi sunt jam ejus ὀργιόνες.

Ver. 407. κατεστήσαντο βοεῦσιν,] *Qui primum navigarunt*, qui primi vela tractarunt. Odyss. β'. 426. ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι: *bene tortis rudentibus* cf. ο'. 291.

Ver. 408. 'Ως ἔπλεον, — νότος κατόπισθεν ἔγειρε] ῎Επλεον pronunciandum ἔπλευν, vel ἔπλουν. Pro ἔγειρε, legendum ἔπειγε, pul-

Ἦεν ὁδόν· πνοιῇ δὲ ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
Ῥηϊδίως ἴθυν'· ἡ δὲ πρήσσουσα κέλευθον,
Ἀρήνην ἵκανε καὶ Ἀργυφέην ἐρατεινήν,
Καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἶπυ,
Καὶ Πύλον ἠμαθόεντα πυληγενέας τ' ἀνθρώπους.
Βῆ δὲ παρὰ Κρουνοὺς, καὶ Χαλκίδα, καὶ παρὰ Δύμην,
Ἠδὲ παρ' Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Εὖτε Φερὰς ἐπέβαλλεν, ἀγαλλομένη Διὸς οὔρῳ.
Καί σφιν ὑπὲκ νεφέων Ἰθάκης τ' ὄρος αἰπὺ πέφαντο,
Δουλίχιόν τε, Σάμη τε, καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πελοπόννησον παρενίσσετο πᾶσαν,
Καὶ δὴ ἐπεὶ Κρίσσης κατεφαίνετο κόλπος ἀπείρων,
Ὅςτε δι' ἐκ Πελοπόννησον πίειραν ἐέργει,
Ἦλθ' ἄνεμος ζέφυρος μέγας, αἴθριος, ἐκ Διὸς αἴσης,
Λάβρος, ἐπαιγίζων ἐξ αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.

Pergebat viam: vento autem rex longe jaculans Apollo
Facile dirigebat: hæc autem faciens viam,
Arenam pervenit ac Argipheam optabilem,
Et Thryum, Alphei trajectum, et pulchrum Æpy
Ac Pylum arenosam Pyligenasque homines.
Ivit autem præter Crunii accolas et Chalcidem, et præter Dymen,
Et præter Elidem divam, ubi imperant Epei:
Tum Pheras appulit, oblectata Jovis vento secundo.
Et illis e nubibus Ithacæ mons altus apparebat,
Dulichiumque, Samosque, ac nemorosa Zacynthus.
Sed quando jam Peloponnesum præteriit omnem,
Ac jam quoniam Crissæ apparebat sinus infinitus,
Quique Peloponnesum pinguem separat,
Venit ventus zephyrus magnus, serenus, e Jovis consilio,
Impetuosus, spirans ab æthra, ut celeriter
Navis perficeret currens maris salsam aquam.

ehre vidit Cel. *Ruhnkenius*. Od. μ'. 167. ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων etc.

Ver. 417. ἀμφὶς ὀρούσει'] Ἀμφὶς capiunt *extra e navi*. Mollius fuerit, si corrigas αὖθις· an rursus in mare ruat, unde in navem irruerat. Sic et *Piersonus* Veris. p. 19.

Ver. 420. Ἦεν ὁδόν·] *Barn.* ἤνεν ὁδὸν, ex Od. γ'. 496. eleganter, nec tamen necessario.

Ver. 423. Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον,] *Ad Alphei trajectum*. v. ad Iliad. β'. 592.

Ibid. ἐϋκτίμενον Αἶπυ,] *Barnesius* ex Iliad. β'. 592. corrigit καὶ ἐΰκτιτον Αἶπυ. Recte. Nam est ille ipse versus hic repetitus.

Ἄψοῤῥοι δ' ἤπειτα πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε
Ἔπλεον, ἡγεμόνευε δ' ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.
Ἷξον δ' ἐς Κρίσσην εὐδείελον, ἀμπελόεσσαν,
Ἐς λιμέν'· ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηῦς.
Ἔνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἀστέρι εἰδόμενος μέσῳ ἤματι, τοῦ δ' ἀπὸ πολλαὶ
Σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἷκεν·
Ἐς δ' ἄδυτον κατέδυσε διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
Ἐν δ' ἄρ' ὅγε φλόγα δαῖε, πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα,
Πᾶσαν δὲ Κρίσσην κάτεχεν σέλας· αἱ δ' ὀλόλυξαν
Κρισσαΐων ἄλοχοι, καλλίζωνοί τε θύγατρες,
Φοίβου ὑπὸ ῥιπῆς· μέγα γὰρ δέος εἷλεν ἕκαστον.
Ἔνθεν δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα, νόημ' ὣς, ἆλτο πέτεσθαι,
Ἀνέρι εἰδόμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε,
Πρωθήβῃ, χαίτῃ εἰλυμένος εὐρέας ὤμους·
Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

Retrogradi deinde ad ortumque solemque
Navigabant, dux autem erat rex Jovis filius Apollo.
Pervenere autem ad Crissam serenam vitibus abundantem,
Ad portum: arenis autem appulit pontigrada navis.
Hic e navi impetum fecit rex longe jaculans Apollo,
Astro similis medio in die, ab hoc autem multæ
Scintillæ evolabant, fulgor autem ad cœlum usque venit;
Ad adytum autem subiit per tripodas valde venerandos.
Flammam autem accendebat, ostendens sua signa,
Totam autem Crissam occupavit splendor: ulularunt autem
Crissæorum conjuges beneque cinctæ filiæ,
Phœbi ab impetu: magnus enim timor cepit quemque.
Hinc iterum ad navem ut mens saltu volavit,
Viro similis juvenique fortique,
Pubescenti, coma involutus amplos humeros:
Ac illos allocutus, verba alata dixit:
O hospites, qui estis? unde navigatis uvidas vias?

Ver. 443. κατέδυσε] Vett. Edd. κατέδυσσε.

Ver. 444. δαῖε, πιφαυσκόμενος etc.] Sic bene ex Iliad. μ'. 280. restituit *Barnesius*. Vulg. δαῖ' ἐπιφ.

Ver. 446. Κρισσαίων] Sic bene restituit *Barnesius* pro corrupto κρισσαγῶν (nisi quod κρισσαίων facit) quod et alibi male irrepsit; et sic voluit ante *Holstenius* ad Steph. in κρίσα. v. nos ad Callim. H. in Del. 177.

Ver. 447. εἷλεν ἕκαστον.] *Barnesius* non

Ἦ τι κατὰ πρῆξιν, ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
Οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεὶρ ἅλα; τοί τ' ἀλόωνται
Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες.
Τίφθ' οὕτως ἧστον τετιηότες, οὐδ' ἐπὶ γαῖαν
Ἐκβῆτ', οὐδὲ καθ' ὅπλα μελαίνης νηὸς ἔθεσθε;
Αὕτη μέν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφηστάων,
Ὁππόταν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηῒ μελαίνῃ
Ἔλθωσιν καμάτῳ ἀδδηκότες, αὐτίκα δέ σφεας
Σίτοιο γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ.
  Ὣς φάτο· καί σφιν θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκε.
Τὸν καὶ ἀμειβόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖν', ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ τι καταθνητοῖσιν ἔοικας,
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Τίς δῆμος, τίς γαῖα, τίνες βροτοὶ ἐκγεγάασιν;
Ἄλλῃ γὰρ φρονέοντες ἐπεπλέομεν μέγα λαῖτμα,

An ad rem gerendam, aut temere vagamini,
Qualiter latrones, super mare? qui vagantur
Animas exponentes, malum exteris afferentes.
Quid ita sedetis stupidi, neque in terram
Descendistis, neque arma nigræ navis deposuistis?
Hic enim mos est virorum inventorum,
Ubi ex ponto ad terram cum navi nigra
Pervenerint labore defessi, statim autem ipsis
Cibi dulcis mentem desiderium capit.
  Sic dixit: ac illis audaciam in pectoribus posuit.
Cui et respondens Cretensium dux e contra dixit:
Hospes, quoniam non quidem mortalibus similis videris,
Neque corpore, neque indole, verum immortalibus diis,
Salveque et valde gaude, Dei autem tibi felicia dent.
Et mihi hoc dic verum, ut recte sciam,
Quis populus, quæ terra, qui homines te genuerunt?
Aliud enim cogitantes navigabamus magnam undam,

necessario corrigit ἑκάστην, quod de mulieribus sermo. Nihil impedit, quo minus his verbis timor et cum maribus communicetur.

Ver. 456. ἧστον] ἧσθον. Dualem hic plurali jungi pro ἧσθε, durum est: sed et infra sic 487. 501.

Ver. 460. Ἔλθωσιν καμάτῳ] Scr. ἔλθωσι. Ibid. ἀδδηκότες,] V. ad Od. μ'. 281.

Εἰς Πύλον ἐκ Κρήτης, ἔνθεν γένος εὐχόμεθ' εἶναι·
Νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλθομεν οὔτι ἑκόντες,
Νόστου ἱέμενοι, ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα.
Ἀλλά τις ἀθανάτων δεῦρ' ἤγαγεν οὐκ ἐθέλοντας.
  Τοὺς δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ξεῖνοι, τοὶ Κνωσσὸν πολυδένδρεον ἀμφινέμεσθε
Τὸ πρὶν, ἀτὰρ νῦν οὐκ ἔθ' ὑπότροποι αὖθις ἔσεσθε
Ἔς τε πόλιν ἐρατὴν καὶ δώματα καλὰ ἕκαστος,
Ἔς τε φίλας ἀλόχους· ἀλλ' ἐνθάδε πίονα νηὸν
Ἕξετ' ἐμὸν, πολλοῖσι τιτιμένον ἀνθρώποισιν.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων δ' εὔχομαι εἶναι·
Ὑμέας δ' ἤγαγον ἐνθάδ' ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Οὔτι κακὰ φρονέων, ἀλλ' ἐνθάδε πίονα νηὸν
Ἕξετ' ἐμὸν, πᾶσιν μάλα τίμιον ἀνθρώποισι·
Βουλάς τ' ἀθανάτων εἰδήσετε, τῶν ἰότητι
Αἰεὶ τιμήσεσθε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πείθεσθε τάχιστα·
Ἱστία μὲν πρῶτον κάθετον, λύσαντε βοείας·
Νῆα δ' ἔπειτα θοὴν ἐπὶ ἠπείρου ἐρύσασθε,

Ad Pylum ex Creta, unde genus gloriamur habere:
Nunc autem hic cum navi venimus non volentes,
Reditum capientes, aliam viam, alia itinera.
Sed aliquis immortalium huc duxit nolentes.
  His respondens dixit longe jaculans Apollo:
Hospites qui Gnossum nemorosum incolebatis
Antea, sed nunc non amplius reduces iterum eritis
Ad urbemque amabilem et ad domos pulchras unusquisque,
Ad carasque uxores: sed hic opimum templum
Habebitis meum, multis honoratum hominibus.
Sum autem ego Jovis filius, Apolloque glorior esse:
Vos autem duxi huc super magnam undam maris,
Non malo animo, sed hic opimum templum
Habebitis meum, omnibus valde honoratum hominibus:
Consiliaque immortalium cognoscetis, quorum voluntate
Semper honorabimini omnino dies omnes.
Sed agite, ut ego dicam, parete celerrime:
Vela quidem primum demittite, solutis rudentibus:
Navem postea velocem in continentem subducite,

Ver. 466. Οὖλι] Hesych. οὖλι ὑγίαινε. Idem versus Od. ω'. 41.

Ver. 483. πᾶσιν μ.] Sc. πᾶσι.

Ἐκ δὲ κτήμαθ' ἕλεσθε καὶ ἔντεα νηὸς ἐΐσης·
Καὶ βωμὸν ποίησατ' ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
Πῦρ ἐπικαίοντες, ἐπί τ' ἄλφιτα λευκὰ θύοντες·
Εὔχεσθαι δ' ἤπειτα παριστάμενοι περὶ βωμόν.
Ὡς μὲν ἐγὼ τὸ πρῶτον ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Εἰδόμενος δελφῖνι θοῆς ἐπὶ νηὸς ὄρουσα,
Ὣς ἐμοὶ εὔχεσθαι Δελφινίῳ· αὐτὰρ ὁ βωμὸς
Αὐτὸς Δέλφειος καὶ ἐπόψιος ἔσσεται αἰεί.
Δειπνῆσαί τ' ἄρ' ἔπειτα θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
Καὶ σπεῖσαι μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἧσθε,
Ἔρχεσθαί θ' ἅμ' ἐμοὶ, καὶ ἰηπαιήον' ἀείδειν,
Εἰσόκε χῶρον ἵκησθον, ἵν' ἕξετε πίονα νηόν.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Ἱστία μὲν πρῶτον κάθεσαν, λῦσαν δὲ βοείας·
Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες.
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἐκ δ' ἁλὸς ἤπειρόνδε θοὴν ἀνὰ νῆ' ἐρύσαντο
Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, παρὰ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν·

Et res efferte et arma ex navi æquali:
Et aram facite in littore maris,
Ignem incendentes, posteaque farinas albas sacrificantes:
Precamini postea prope stantes circum arcam.
Ut quidem ego primum in aëreo ponto
Assimulatus Delphino velocem ad navem impetum feci,
Sic mihi supplicate Delphinio: sed ara
Ipsa Delphia et viscenda erit semper.
Cœnate postea celerem apud navem nigram,
Et libate beatis Diis, qui cœlum incolunt.
Sed postquam cibi dulcis amorem exemeritis,
Venite simul mecum, et Iopæana canite,
Donec ad locum perveneritis ubi habebitis pingue templum.
Sic fatus est: hi autem illum omnino audierunt, et paruerunt.
Vela quidem primum demiserunt, solveruntque rudentes:
Malum autem ligno, quod ipsum continere solet, ad propinquarunt rudentibus [submittentes.
Egrediebantur autem et ipsi in littore maris:
Ex mari autem ad continens velocem navim subduxerunt
Alte super arenas, sustentaculaque longa extenderunt:

Ver. 492. Εὔχεσθαι δ' ἤπειτα] Sic Edd. vett. Vulg. δὲ ἔπειτα.

Καὶ βωμὸν ποίησαν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
Πῦρ δ' ἐπικαίοντες, ἐπί τ' ἄλφιτα λευκὰ θύοντες,
Εὔχονθ' ὡς ἐκέλευε, παριστάμενοι περὶ βωμόν.
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ,
Καὶ σπεῖσαν μακάρεσσι θεοῖς, οἳ ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
Φόρμιγγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἀγατὸν κιθαρίζων,
Καλὰ καὶ ὕψι βιβάς· οἱ δὲ φρίσσοντες ἕποντο
Κρῆτες πρὸς Πυθὼ, καὶ Ἰηπαιήον' ἄειδον,
Οἷοί τε Κρητῶν παιήονες, οἷσί τε Μοῦσα
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε θεὰ μελίγηρυν ἀοιδήν.
Ἄκμητοι δὲ λόφον προσέβαν ποσὶν, αἶψα δ' ἵκοντο
Παρνησὸν καὶ χῶρον ἐπήρατον, ἔνθ' ἄρ' ἔμελλεν
Οἰκήσειν πολλοῖσι τετιμένος ἀνθρώποισι·
Δεῖξε δ' ἄγων αὐτοῦ δάπεδον καὶ πίονα νηόν.
Τῶν δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι,
Τὸν καὶ ἀνειρόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα·

Et aram fecerunt in littore maris,
Ignem autem accendentes, superque farinas albas immolantes,
Vota faciebant, ut jusserat, stantes apud aram.
Cœnam postea sumpserunt velocem apud navem et nigram,
Et libarunt beatis Diis, qui olympum habitant.
Sed postquam potus et cibi amorem exemerunt,
In viam se dederunt: dux autem erat illis rex Jovis filius Apollo,
Citharam manibus habens admirabile ludens,
Pulchro ac magno gradu incedens: stupentes autem sequebantur
Cretenses ad Pythum, et Iopæana canebant,
Ut Cretensium Pæanes, quibusque Musa
In pectoribus imposuit Dea suavem cantionem.
Indefessi autem collem ascenderunt pedibus, cito autem venerunt
Ad Parnasum et locum optabilem, ubi erat
Habitaturus a multis honore habitus hominibus:
Ostendit autem ducens hic solum ac pingue templum.
Horum autem excitabatur animus in pectoribus caris,
Quorum et interrogans Cretensium dux e contra dixit;

Ver. 510. περὶ βωμόν.] Edd. vett. παρά. Sed et supra 481. παρὰ requirit βωμῷ. v. ad Callim. H. in Del. 185.

Ver. 521. 522. ἔνθ' ἄρ' ἔμελλεν — τετιμένος ἀνθρ.] Nescio, an aptius sit contextui, hæc ad Cretas referri, et sic corrigi: ἔμελλον — τετιμένοι, vel τετιμημένοι ἀνθρ. Sensus consentit v. 480. Sic placebat etiam *Piersono* Veris. p. 155.

Ὦ ἄν, ἐπειδὴ τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Ἤγαγες· (ὅτω πε τῷ σῷ φίλον ἔπλετο θυμῷ)
Πῶς καὶ νῦν βιόμεσθα, τό σε φράζεσθαι ἄνωγμεν.
Οὔτε τρυγηφόρος ἥδε γ᾽ ἐπήρατος, ὅτ᾽ εὐλείμων,
Ὥστ᾽ ἀπό τ᾽ εὖ ζώειν καὶ ἅμ᾽ ἀνθρώποισιν ὀπηδεῖν.
Τὰς δ᾽ ἐπιμειδήσας προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Νήπιοι ἄνθρωποι, δυστλήμονες, οἳ μελεδῶνας
Βόλεσθ᾽ ἀργαλέας τε πόνους καὶ στείνεα θυμῷ·
Ῥηΐδιον ἔπος ὔμμ᾽ ἐρέω, καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω·
Δεξιτερῇ μάλ᾽ ἕκαστος ἔχων ἐν χειρὶ μάχαιραν
Σφάζειν αἰεὶ μῆλα· τὰ δ᾽ ἄφθονα πάντα παρέσται,
Ὅσσα ἐμοί γ᾽ ἀγάγωσι περικλυτὰ φῦλ᾽ ἀνθρώπων.
Νηὸν δὲ προφύλαχθε, δέδεχθε δὲ φῦλ᾽ ἀνθρώπων
Ἐνθάδ᾽ ἀγειρομένων, καὶ ἐμὴν ἰθύνετε δαῖτα,
Ἠέ τι τηΰσιόν γ᾽ ἔπος ἔσσεται ἠέ τι ἔργον,
Ὕβρις θ᾽, ἣ θέμις ἐστὶ καταθνητῶν ἀνθρώπων.
Ἄλλοι ἔπειθ᾽ ὑμῖν σημάντορες ἄνδρες ἔσονται,
Τῶν ὑπ᾽ ἀναγκαίῃ δεδμήσεσθ᾽ ἤματα πάντα.

O rex, quoniam longe ab amicis et a patria terra
Duxisti, (sic utique tuo carum fuit animo)
Quo pacto et nunc vivemus, hoc te dicere jubemus.
Neque uvæ ferax hæc amabilis, neque pratorum copiosa,
Ut ex ea bene vivamus simulque hominibus ministremus.
His autem subridens dixit Jovis filius Apollo:
Infantes homines, ærumnosi, qui curas
Vultis difficilesque dolores ac gemitus in animo,
Facile verbum vobis dicam, ac in mentem ponam:
Dextra quisque habens in manu cultrum
Jugulet semper balantes: eæ autem copiosæ semper aderunt,
Quascunque mihi duxerint inclytæ gentes hominum.
Templum custodite, suscipite autem gentes hominum
Hic congregatas, et curate epulas meas,
Sive quod incassum verbum erit, sive opus,
Injuriave, qua fas est mortalium hominum.
Alii deinde vobis rectores viri erunt,
Quorum necessitati parebitis diebus omnibus.

Ver. 525. Τὸν καὶ ἀν.] Sic cum *Barnesio* rescripsi. Edd. vulg. τῶν c. v. præc.

Ver. 529. ἐπήρατος,] *Barnesius* conjicit ἐπήρατος. Sed repetendum foret ὅτι. Non est autem necessarium, omnia genera cultus memorari. Sensus est: sed hæc amabilis utique et veneranda terra, non est vitifera, nec pascua habet bona.

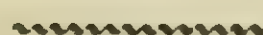
Εἴρηταί τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῆσι φύλαξαι.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱέ,
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Dicta sunt tibi omnia: tu autem mente in tua serva.
Et tu quidem sic salve Jovis ac Latonæ fili,
Verum ego et tui et alterius memor ero cantionis.

Ver. 539. ἰθύνετε δαῖτα,] Hunc versum sic restituit *Martini* III. 25. Vulg. ἴθυντε μάλισαι nullo sensu.

ὉΜΗΡΟΥ ὙΜΝΟΣ

ΕΙΣ ἙΡΜΗΝ.

ἙΡΜΗ͂Ν ὕμνει Μοῦσα Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸν,
Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἄγγελον ἀθανάτων ἐριούνιον, ὃν τέκε Μαῖα,
Νύμφη ἐϋπλόκαμος, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἠλεύαθ᾽ ὅμιλον,
Ἄντρον ἔσω ναίουσα παλίσκιον, ἔνθα Κρονίων
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῷ,
Ὄφρα κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην,
Λήθων ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ᾽ ἀνθρώπους.
Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ μεγάλοιο Διὸς νόος ἐξετελεῖτο,

MERCURIUM lauda Musa Jovis ac Maiæ filium,
Cyllenes dominum et Arcadiæ pecoribus abundantis,
Nuncium immortalium quam utilem, quem peperit Maia,
Nympha pulchricoma, cum Jove in amore mixta,
Veneranda: beatorum autem deorum subduxit se e commercio,
Antrum intus habitans umbrosum, ubi Saturnius
Cum Nympha pulchricoma miscebatur noctis in medio,
Dum dulcis somnus haberet candidis ulnis Junonem,
Latens immortalesque Deos mortalesque homines.
Verum cum magni Jovis consilium perficiebatur,

Ver. 1. ὕμνει] Vulg. ὑμνεῖ, velut narrantis: quod est contra morem Poëtarum in principiis carminum, atque etiam hymnorum.

Ver. 4. Διὸς ἐν φιλ. μιγεῖσα,] Homerica consuetudo fert Διῒ ἐν φιλ. μ. Cæterum hic quoque locus docet μίγνυσθαι etiam dici de fœmina, contra decreta Grammaticorum. cf. Il. σ'. 161. 165. Herodot. I. p. 3. Ἰὼ ἐμίσγετο τῷ ναυκλήρῳ. Sic et Josephus A. XVI. 15.

Ver. 6. Ἄντρον ἔσω] Ἔσω contra Grammaticorum placita pro ἔνδον, ut alii poëtæ, dixit. v. Cl. *Valkenar.* ad Eurip. Phœniss. 727. Debebat ex iisdem esse ἄντρου ἔσω, cum præsertim in quiete dicatur.

Τῇ δ' ἤδη δέκατος μεὶς οὐρανῷ ἐστήρικτο,
Εἴς τε φόως ἄγαγεν, ἀρίσημά τε ἔργα τέτυκτο,
Καὶ τότ' ἐγείνατο παῖδα πολύτροπον, αἱμυλομήτην
Ληϊστῆρ', ἐλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὀνείρων,
Νυκτὸς ὀπωπητῆρα, πυληδόκον· ὃς τάχ' ἔμελλεν
Ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἠῷος γεγονὼς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν,
Ἑσπέριος βοῦς κλέψεν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
Τετράδι τῇ προτέρῃ, τῇ μιν τέκε πότνια Μαῖα.
Ὃς καὶ ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων,
Οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ,
Ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ζήτει βόας Ἀπόλλωνος,
Οὐδὸν ὑπερβαίνων ὑψηρεφέος ἄντροιο,
Ἔνθα χέλυν εὑρὼν, ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον.
Ἑρμῆς τοι πρώτιστα χέλυν τεκτήνατ' ἀοιδὸν,

Huic autem jam decimus mensis in cœlo agebatur,
Inque lucem duxit, insigniaque opera construebantur,
Et tunc genuit filium vafrum, blandiloquum,
Prædonem, abactorem boum, ducem somniorum,
Noctis speculatorem, janitorem: qui statim erat
Editurus inclyta opera inter immortales Deos.
Mane natus, medio in die citharam pulsabat,
Vespertinus boves furatus est longe jaculantis Apollinis,
Quarta prima, qua illum peperit veneranda Maia.
Qui et postquam ab matris immortalibus saliit membris,
Non amplius diu jacebat manens sacra in cuna,
Verum hic surgens quærebat boves Apollinis,
Solum transgrediens prærupti antri,
Ubi testudine inventa, possedit infinitas opes.
Mercurius utique primum testudinem construxit canoram,

Ver. 8. Ὄφρα — ἔχοι] Ὄφρα h. l. est *dum*, quod desiderat imperfectum ἔχειν vel ἔχε· h. l. etiam præsens ἔχει locum habere videtur.

Ver. 15. Νυκτὸς ὀπωπητῆρα,] Vox ὀπωπ. suspecta est *Piersono*, reponenti ὀπηδητῆρα. Significatio speculantis noctem ad opera furtiva valde convenit Mercurio. Si ὀπωπητὴρ displicet, forte melius ὀπιπευτὴρ fuerit.

Ver. 19. Τετράδι τῇ προτέρῃ,] *Quarta ineuntis mensis.*

Ver. 20. ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων,] De θόρε vid. ad H. in Ap. 119. γυῖα de mulieribus, ut κῶλα, ἄρθρα.

Ver. 21. ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ,] V. Intt. ad Callim. H. in J. 48.

Ver. 22. Ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας] V. ad Iliad. γ'. 409.

Ver. 25. Hunc versum pro spurio et

Ἥ ῥά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσι,
Βοσκομένη προπάροιθε δόμων ἐριθηλέα ποίην,
Σαῦλα ποσὶν βαίνουσα. Διὸς δ' ἐριούνιος υἱὸς
Ἀθρήσας ἐγέλασσε, καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπε·
Σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον· οὐκ ὀνοτάζω.
Χαῖρε φυὴν ἐρόεσσα, χοροιτύπε, δαιτὸς ἑταίρη,
Ἀσπασίη προφανεῖσα· πόθεν τόδε καλὸν ἄθυρμα,
Αἰόλον ὄστρακον ἐσσὶ χέλυς ὄρεσι ζώουσα;
Ἀλλ' οἴσω σ' εἰς δῶμα λαβών· ὄφελός τί μοι ἔσσῃ,
Οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρώτιστον ὀνήσεις.
Οἴκοι βέλτερον εἶναι· ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφι.
Ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμὰ
Ζώουσ'· ἢν δὲ θάνῃς, τότε κ' ἂν μάλα καλὸν ἀείδοις.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείρας,
Ἂψ εἴσω κίε δῶμα, φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα.

Quæ utique illi occurrit in atriensibus januis,
Pascens ante domos ex valde florida herba,
Tarde pedibus incedens. Jovis autem utilis filius
Videns risit, et statim sic dixit:
Signum nunc mihi valde utile: non aspernor.
Salve natura amabilis, chorisona, convivii socia,
Fausta quæ apparuisti: unde hoc pulchrum ludicrum,
Varium ostracum es testudo in montibus vivens?
Sed seram te in domum capiens: utilitas quædam mihi eris,
Neque non honorabo: tu autem me primum juvabis.
Domi melius est esse: quoniam noxium quod foris.
Certe enim adversus impetum noxium eris telum
Vivens: si vero moriare, tunc utique pulchrius canas.
Sic utique dixit: et manibus simul ambabus illa sublata,
Continuo introibat in domum, ferens amabile ludicrum.

alieno loco inserto repudianti *Ruhnkenio* non refrager.

Ver. 37. ἐπηλυσίης — αἰχμὰ] Sive: *viva tu testudo arcere potes incursum*, s. *impetum noxium:* sive *incantationis noxiæ es munimen*. Nec tamen vidi, qui doceret, testudinem prodesse contra incantationes. *Barnesius* rescripsit ἀκμὴ sine libris, nec explicat quid sit ἀκμὴ ἐπηλ. v. 38. edd. τότε ἄν.

Ver. 41. ἀναπηλήσας] *Barnesius* levi mutatione fecit ἀναπηδήσας: sed sine commodo sensu. Nec commodius Stephanianum ἀναπειρήνας e. v. 48. Mihi nihil melius succurrit quam ἀναδινήσας. cf. v. 119. nisi malis ἀναφηλήσας: *deceptæ vitam scalpro exterebravit:* venusta sententia. Infra v. 67. est φηλητὴς a φηλέω, et v. 159. φηλητεύειν, quanquam usitatius est φηλόω.

Ἔνθ' ἀναπηλήσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρε
Αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης.
Ὡς δ' ὁπότ' ὠκὺ νόημα διὰ ςέρνοιο περήσει
Ἀνέρος, ὅν τε θαμιναὶ ἐπιςρωφῶσι μέριμναι,
Ἢ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί,
Ὣς ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς.
Πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμὼν δόνακας καλάμοιο,
Πειρήνας διὰ νῶτα λιθοῤῥίνοιο χελώνης.
Ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς πραπίδεσσιν ἑῇσι,
Καὶ πήχεις ἐνέθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν·
Ἑπτὰ δὲ συμφώνες οἰῶν ἐτανύσσατο χορδάς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα,
Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἡ δ' ὑπὸ χειρὸς
Σμερδαλέον κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
Ἐξ αὐτοσχεδίης πειρώμενος, ἠΰτε κῦροι
Ἡβηταὶ θαλίησι παραιβόλα κερτομέεσιν,

Ubi scalpens scalpro cani ferri
Vitam eripuit montanæ testudinis.
Ut autem quando celer cogitatio per pectus transit
Viri, quem frequentes versant curæ,
Quæ quando volvuntur ab oculis flammæ,
Sic simul verbumque ac opus curabat inclytus Mercurius.
Fixit autem ad certam mensuram sectas arundines calami,
Perforans per dorsa testudinis dura pelli loricatæ.
Circa autem pellem bovis duxit perite,
Ac cubitos imposuit, jugum autem aptavit ambobus:
Septem autem concordes ovium extendit chordas.
Verum postquam construxit gestans amabile ludicrum,
Plectro tentabat singulas chordas; hæc autem sub manu
Graviter insonuit: Deus autem pulchre accinebat
Extempore conans, veluti pueri
Puberes in conviviis se invicem petunt dicteriis.

Ver. 47. ἐν μέτροισι ταμὼν] Sine sensu vertunt *in mensuris*. ἐν μέτροις est ἐμμέτρως, *ad certum modum et mensuram*, pro ratione testudinis.

Ver. 47. 50. Ad hunc locum fere respexere, qui lyram descripsere, Lucian. D. D. 7. Philostr. Imagg. p. 777.

Ver. 48. διὰ—ῥινοῖο χελώνης.] Διὰ ῥι esse vitiosum, nulla dubitatio est. *Barnesius* recepit elegantem conjecturam *Vigeri* ad Euseb. Præp. Ev. v. 21. κραταιρίνοιο. Ego prætuli Piersonianam Correctionem Veris. p. 156. ut propius ad vulgatum accedentem λιθοῤῥίνοιο, ex Empedoclis versu apud Plutarch. Symp. I. p. 618. B.

Ver. 56. παραιβόλα κερτομέεσιν,] Sensus idem, qui Iliad δ'. 6. κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων.

Ἀμφὶ Δία Κρονίδην καὶ Μαιάδα καλλιπέδιλον,
Ὡς πάρος ὠρίζεσκον ἑταιρείῃ φιλότητι,
Ἥν τ' αὐτȣ̃ γονεὴν, ὄνομα κλυτὸν ἐξονομάζων,
Ἀμφιπόλȣς τε γέραιρε καὶ ἀγλαὰ δώματα νύμφης,
Καὶ τρίποδας κατὰ οἶκον ἐπηετανȣ̃ς τε λέβητας.
Καὶ τὰ μὲν ȣ̃ν ἤειδε, τὰ δὲ φρεσὶν ἄλλα μενοίνα.
Καὶ τὴν μὲν κατέθηκε φέρων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ
Φόρμιγγα γλαφυρήν· ὁ δ' ἄρα κρειῶν ἐρατίζων,
Ἆλτο κατὰ σκοπιὴν εὐώδεος ἐκ μεγάροιο,
Ὁρμαίνων δόλον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν, οἷά τε φῶτες
Φιλῆται διέπȣσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ·
Ἠέλιος μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὠκεανόνδε
Αὐτοῖσίν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν· αὐτὰρ ἄρ' Ἑρμῆς
Πιερίης ἀφίκανε θεῶν ὄρεα σκιόεντα,
Ἔνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὖλιν ἔχεσκον,
Βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίȣς, ἐρατεινȣ̃ς.

De Jove Saturnio et Maia pulchra habente calciamenta,
Ut olim consueverant amore furtivo,
Suosque ipsius natales, nomen inclytum nominans,
Famulosque celebravit et præclaras domos Nymphæ,
Ac tripodas per domum, durabilesque lebetas.
Et hæc quidem canebat, alia autem mente cogitabat.
Et tunc quidem deposuit sacra in cuna
Lyram pulchram; carnes autem expetens
Procurrit ad montem odorifera ex domo,
Movens dolum altum in mente, quemadmodum homines
Insidiatores agitant obscuræ noctis in hora.
Sol quidem occidebat in terram ad Oceanum
Cum ipsisque equis ac curribus: verum Mercurius
Pieriæ pervenit currens in montes umbrosos,
Ubi deorum beatorum boves immortales stabulum habebant,
Depascentes prata recentia, optabilia.

Ver. 58. Ὠρίζεσκον ἑτ.] Sic edd. pr. eaque est vera scriptura, non modo spiritu (est enim pro ὀαρίζ.) sed etiam terminatione; nam refertur non ad Mercurium, sed ad Jovem et Maiam.

Ver. 63. κατέθηκε φέρων] Φέρων h. l. accipe, ut eleganter redundans, more optimis Græcorum usitato, de quo *Perizon.* ad Ælian. V. H. VIII. 14. Cel. *Hemsterhus.* ad Lucian. T. I. p. 449. etc. Aut sic expone, *ad cunas delatam deposuit:* quod forte melius.

Ver. 67. Φιλῆται] Edd. φηληταί. Secutus sum constantem traditionem Grammaticorum, φιλήτην esse fraudulentum, φιλητὴν amatorem: de cætera orthographia scripsi et φιλῆται pro φηληταὶ, v. ad v. 159.

Τῶν τότε Μαιάδος υἱὸς ἐΰσκοπος Ἀργειφόντης
Πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους.
Πλανοδίας δ' ἤλαυνε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
Ἴχνη ἀποστρέψας· δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης,
Ἀντία ποιήσας ὁπλὰς τὰς πρόσθεν ὄπισθεν, [νεν.
Τὰς δ' ὄπιθεν πρόσθεν· κατὰ δ' ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαι-
Σάνδαλα δ' αὐτίκ' ἔριψεν ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσιν·
Ἄφρας' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα,
Συμμίσγων μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὄζους.
Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης,
Ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα
Αὐτοῖσιν πετάλοισι, τὰ κύδιμος Ἀργειφόντης
Ἔσπασε πιερίηθεν ὁδοιπορίην ἀλεείνων,
Οἷά τ' ἐπειγόμενος δολιχὴν ὁδὸν, αὐτοπρεπὴς ὥς.
Τὸν δὲ γέρων ἐνόησε δομῶν αἴθουσαν ἀλωὴν

Horum tunc Maiæ filius bene collimans Argicida
Quinquaginta gregis abstulit boves mugientes.
Vagas autem agitabat per arenosum locum,
Vestigia reflectens: dolosæ autem non oblitus est artis,
Contrario modo faciens ungulas priores, posteriores,
Verum posteriores, priores: contrario autem modo et ipse incedebat.
Sandalia autem statim ejecit in arenas marinas.
Ineffabilia et inexcogitabilia complicabat mirabilia opera,
Commiscens myricas et myricis similes ramos.
Ex his tunc colligans frondescentis fasciculum sylvæ,
Absque damno sub pedibus ligavit sandalia levia
Cum ipsis foliis, quæ inclytus Argicida
Avulsit a Pieria iter declinans,
Ut properans longam viam, ut in procinctu.
Hunc autem senex animadvertit colens apricam vineam,

Ver. 69. *αὐτὰρ ἄρ' Ἑρμ.*] *Barn.* corr. *ὄγ'*.

Ver. 73. *υἱὸς ἐΰσκοπος*] Hoc epitheton proprium est tela aut sagittas mittentium, *bene collimans:* quod est ab hoc loco alienum. Arbitror verum esse *ἐπίκλοπος*, quod est aptum Mercurio et huic loco epitheton.

Ver. 75. *Πλανοδίας*] Prima producitur necessitate propter multitudinem brevium syllabarum, ut usurpari in versu possit. Adjuvat etiam initium versus. Exempla frequentia in notis Clarkianis vidimus. *Barnesius* bene comparat, *errabunda bovis vestigia* e Virgil. Ecl. VI. 58.

Ver. 76. *Ἴχνη ἀποστρέψας·*] Imitatur Cacus apud Virgil. Æn. VII.

Ver. 84. *Αὐτοῖσιν πετάλ.*] Scr. *αὐτοῖσι π.*

Ver. 87. *δομῶν αἴθ. ἀλ.*] *Barnesius* male reposuit *δίμων*, quod de ædificiis dici-

Ἱέμενον πεδίονδε δι' Ὀγχηστὸν λεχεποίην·
Τὸν πρότερος προσέφη Μαίης ἐρικυδέος υἱός·
Ὦ γέρον, ὅστε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμους,
Ἦ πολὺ οἰμήσεις, εὖτ' ἂν τάδε πάντα φέρησι.
Καί τε ἰδὼν μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κωφὸς ἀκούσας,
Καὶ σιγᾷν, ὅτε μή τι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ.
Τόσσον φὰς συνέσευε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα·
Πολλὰ δ' ὄρη σκιόεντα καὶ αὐλῶνας κελαδεινοὺς,
Καὶ πεδί' ἀνθεμόεντα διήλασε κύδιμος Ἑρμῆς.
Ὀρφναίη δ' ἐπίκουρος ἐπαύετο δαιμονίη νὺξ
Ἡ πλείων, τάχα δ' ὄρθρος ἐγίγνετο δημιοεργός·
Ἡ δὲ νέον σκοπιῇ προσεβήσατο δῖα Σελήνη
Πάλλαντος θυγάτηρ Μεγαμηδείαο ἄνακτος·
Τῆμος ἐπ' Ἀλφειὸν ποταμὸν Διὸς ἄλκιμος υἱός
Φοίβου Ἀπόλλωνος βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους·

Petentem campum per Onchestum herbosum:
Quem prior allocutus est Maiæ inclytæ filius;
O senex, quique plantas fodis incurvus humeris,
Certe multum ambulabis, quando hæc omnia fructum tulerint.
At videns non videns sis et surdus audiens,
Et taceas, quando quid nil nocuerit tibi ipsi.
Tantum locutus concussit boum fortia capita:
Multos autem montes umbrosos et valles sonoras,
Et campos floridos transiit inclytus Mercurius.
Obscura autem adjutrix cessabat divina nox
Plurima, forte autem Aurora orta populos ad opera excitans:
Recens autem in speculam prodiit divina Luna
Pallantis filia Megamidæ regis:
Tunc ad Alpheum amnem Jovis potens filius
Phœbi Apollinis boves agitavit latifrontes:

tur, non de cultura hortorum, aut vinearum, præsertim quæ v. 207. ponatur maxime in fodiendo. Vetus interpres reddidit *domans*, tanquam esset δαμῶν, quod et ipsum durum est. Vera lectio esse videtur κομῶν, unde κομιδὴ Laërtæ tribuitur colenti hortum Od. ω'. 244. Sic placet et *Martino* II. 12.

Ver. 91. Ἦ πολὺ οἰμήσεις,] Non se expediunt in h. v. Interpretes. Glossa vetus interpretatur ὠφεληθήσῃ. Cel. *Ruhnkenius* corrigit ingeniose ὀτλήσεις, quod locis idoneis illustrat. Desiderem verbum, quod propius ad interpretationem ὠφεληθήσῃ accedat. Nam hæc sententia h. l. aptior.

Ver. 92. κωφὸς ἀκούσας,] Ammonius Homero tribuens significationem κωφοῦ, ut sit *mutus*, non *surdus*, videtur hunc hymnum Homero abjudicare. De hac significatione verbi v. Cl. *Valken.* ad Ammonium p. 136.

Ἀδμῆτες δ' ἵκανον ἐς αὔλιον ὑψιμέλαθρον,
Καὶ ληνοὺς προπάροιθεν ἀριπρεπέος λειμῶνος.
Ἔνθ' ἐπεὶ εὖ βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς ἐριμύκους,
Καὶ τὰς μὲν συνέλασσεν ἐς αὔλιον ἀθρόας οὔσας,
Λωτὸν ἐρεπτομένας ἠδ' ἐρσήεντα κύπειρον.
Σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην·
Δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἑλὼν, ἐπέλεψε σιδήρῳ
Ἄρμενον ἐν παλάμῃ· ἀνὰ δ' ἄμπνυτο θερμὸς ἀϋτμή·
Ἑρμῆς τοι πρώτιστα πυρήϊα πῦρ τ' ἀνέδωκε.
Πολλὰ δὲ κάγκανα κᾶλα κατουδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ
Οὖλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηετανά· λάμπετο δὲ φλὸξ
Τηλόσε φῦσαν ἱεῖσα πυρὸς μέγα δαιομένοιο.
Ὄφρα δὲ πῦρ ἀνέκαιε βίη κλυτοῦ Ἡφαίστοιο,
Τόφρα δ' ὑποβρυχίας ἕλικας βοῦς εἷλκε θύραζε
Δοιὰς ἄγχι πυρός· δύναμις δέ οἱ ἔπλετο πολλή.

Indefessæ autem pervenere ad stabulum altum,
Et ad lacus prope pratum pulcherrimum.
Ubi deinde bene herba pavit boves mugientes,
Et has quidem simul egit ad stabulum universas,
Lotum comedentes et roscidum cyperum.
Congestis autem lignis multis ignis quærebat artem:
Itaque lauri pulchro ramo sumto, eum nudat ferro
Aptum palmæ: sursum autem spirabat ignis vapor:
Mercurius utique primum focum ignemque dedit.
Multa autem sicca ligna in humili fovea
Dense sumpta imposuit copiosa: emicabat autem flamma
Procul crepitum mittens ignis valde ardentis.
Dum autem ignem incendebat inclytus Vulcanus,
Interea mugientes varas boves traxit foras
Duas prope ignem: vis autem ei erat multa.

Ver. 99. 100. Hos versus non capio.

Ver. 106. ἀθρόας οὔσας,] Melior lectio *Barn.* ἀθρό' ἰοῦσας.

Ver. 110. Ἄρμενον ἐν παλάμῃ·] *Tritum manu.* Descriptio rei concisior est. Bacilla laurea trita, ignem dare dicuntur, idque inventum esse Mercurii.

Ibid. ἀνὰ δ' ἄμπνυτο] Durum est ἀνὰ ἄμπν. an τάχα: *statimque emicabat igneus vapor.*

Ver. 111. Ἑρμῆς] Hunc versum spurium judicat Cel. *Ruhnkenius*, simillimum superiori 25. Non refragor. Sunt tamen similes multi in talibus poëtarum narrationibus, ut ap. Callim. H. in Ap. 64. qui tamen et ipse suspectus est.

Ver. 113. ἐπηετανά·] Pronunciandum ἐπητανὰ, ut edidit *Barnesius.*

Ver. 114. Τηλόσε φύζαν] Felicissime *Hemsterhusius* corrigit φύσσαν, vel φῦσαν. Φῦσα πυρὸς est etiam ap. Apollon. Rhod. IV. 763. Hoc etiam *Clarkio* in mentem venit.

Ver. 116. ὑποβρυχίας] *Barnesius* hæsit

Ἀμφοτέρας δ' ἐπὶ νῶτα χαμαὶ βάλε φυσιοώσας.
Ἐγκλίνων δ' ἐκύλινδε δι' αἰῶνάς τε τορήσας.
Ἔργῳ δ' ἔργον ὄπαζε· ταμὼν κρέα πίονι δημῷ,
Ὤπτα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισι,
Σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσμια, καὶ μέλαν αἷμα
Ἐργμένον ἐν χολάδεσσι· τὰ δ' αὐτοῦ κεῖτ' ἐπὶ χώρης.
Ῥινοὺς δ' ἐξετάνυσσε καταστυφέλῳ ἐπὶ πέτρῃ.
Ὡς ἔτι νῦν τάμεθ', ἄσσα πολυχρόνιον πεφύασι,
Δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα καὶ ἄκριτον· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑρμῆς χαρμόφρων εἰρύσατο πίονα ἔργα
Λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, καὶ ἔσχισε δώδεκα μοίρας
Κληροπαλεῖς· τέλεον δὲ γέρας προσέθηκεν ἑκάστῃ.
Ἔνθ' ὁσίης κρεάων ἠράσσατο κύδιμος Ἑρμῆς.
Ὀδμὴ γάρ μιν ἔτειρε καὶ ἀθάνατόν περ ἐόντα
Ἡδη· ἀλλ' οὐδ' ὧς οἱ ἐπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ,

Ambas autem in terga humi dejecit spirantes:
Inclinans autem volvebat atque jugulans.
Opus autem operi præbebat, incidens carnes crassæ pinguedinis,
Assabat verubus infixas ligneis,
Carnes simul ac terga venerabilia, et nigrum sanguinem
Detentum in intestinis: hæc autem ibi jacebant super terram.
Pelles autem extendit super asperam petram.
Sicut adhuc secamus quæ annosæ sunt,
Diu utique ac immenso pene tempore post. Verum deinde
Mercurius gaudifer traxit pinguia opera
Leni in planitie, et scidit duodecim partes
Sorte distribuendas: perfectum autem honorem addidit unicuique.
Ibi religionem carnium adamavit inclytus Mercurius.
Odor enim illum percusserat, quamvis immortalem,
Jam: verum neque sic illi obediebat animus superbus,

in h. v. accepitque *occultas*, velut demersas. At ὑποβρύχιος idem est quod βρύχιος, fremens, mugiens, quomodo et *Æschylus* Pers. 397. ἅλμην βρύχιον dixit: *Stanleius* recte vertit, *frementem*.

Ver. 120. Ἔργῳ δ' ἔργον ὄπαζε·] Forma proverbialis de continentibus laboribus. Ἔργον ἐπ' ἔργῳ est apud Theocritum.

Ver. 122. νῶτα γέρασμια,] Respici ad Il. η'. 321. bene notat *Barnesius*.

Ver. 123. Ἐργμένον] Ut dedit *Barnes.* habent cdd. vett. Post inductum ἐρμένον eliso γ. ut, opinor, lenior esset pronunciatio, non ut aliud verbum esset.

Ver. 124. ἐπὶ πέτρῃ.] Sic e v. 404. dedit *Barn.* nec tamen ἐνὶ falsum aut vitiosum, quod cdd. omnes habent.

Ver. 125. πολυχρόνιον] Sic recte edidit *Barnesius* pro πολυχρόνιοι, quod non convenit τῷ ἄσσα.

Ver. 127. χαρμόφρων] Vulg. χαρμοφέρων, quod est ab analogia abhorrens.

Ver. 130. Ἔνθ' ὁσίης κρ.] Sensus est; tum primum captus est Mercurius amore

Καί τε μάλ' ἱμείροντι περᾶν ἱερῆς κατὰ δειρῆς.
Ἀλλὰ τὰ μὲν κατέθηκεν ἐς αὔλιον ὑψιμέλαθρον,
Δημὸν καὶ κρέα πολλά· μετήορα δ' αἶψ' ἀνάειρε,
Σῆμα νεοσφαγίης, ἐπὶ δὲ ξύλα κάγκαν' ἀείρας,
Οὐλόποδ' ὀλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' ἀϋτμῇ.
Αὐτὰρ ἐπεί τοι πάντα κατὰ χρέος ἤνυσε δαίμων,
Σάνδαλα μὲν προέηκεν ἐς Ἀλφειὸν βαθυδίνην·
Ἀνθρακιὴν δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν
Παννύχιος· καλὸν δὲ φόως ἐπέλαμπε σελήνης.
Κυλλήνης δ' αἶψ' αὖτις ἀφίκετο δῖα κάρηνα
Ὄρθριος, οὐδέ τις οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν
Οὔτε θεῶν μακάρων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
Οὐδὲ κύνες λελάκοντο. Διὸς δ' ἐριούνιος Ἑρμῆς
Δοχμωθεὶς μεγάροιο διὰ κλήϊθρον ἔδυνεν,
Αὔρῃ ὀπωρινῇ ἐναλίγκιος, ἠΰτ' ὀμίχλη.

Ac valde cupienti trajicere dapes per sacrum collum.
Sed hæc quidem deposuit ad stabulum altum,
Pinguedinem et carnes multas. In sublime autem statim sustulit,
Signum novæ cædis: adhæc autem ligna sicca arripiens,
Integros pedes integraque capita ignis consumpsit vapore.
Sed postquam utique omnia rite perfecit Deus,
Sandalia quidem projecit in Alpheum vorticosum:
Carbones autem depavit, pulveremque confecit nigrum
Pernox: pulchra autem lux splendebat lunæ.
Cyllenes autem rursus adiit divos vertices
Matutinus, neque aliquis illi in longa via fuit obvius factus
Neque deorum beatorum, neque mortalium hominum:
Neque canes latrarunt. Jovis autem saluberrimus Mercurius
Incurvatus per seram domus ingressus est,
Auræ autumnali similis, veluti nebula.

carnium e victimis, ut illam religionem sibi præstari vellet, eaque delectaretur.

Ver. 131. Ὀδμή — μιν ἔτειρε] Sueton. Claud. 33. *nidore prandii ictus.*

Ver. 133. περᾶν] Vulg. πέρην' a περαίνω: quod est ab h. l. alienum. Cl. *Clarkius* dedit περῆν' pro περῆναι, quod ad vulgatum propius accedat, habeatque eundem sensum, quem περᾶν.

Ver. 134. Ἀλλὰ τὰ μὲν etc.] Recte monuit Cl. *Ruhnkenius*, ῥῆσιν hanc ad v. 152. ita esse corruptam multis locis, ut sine MSS. medela vix speranda sit.

Ver. 136. Σῆμα νεοσφαγίης,] recepi correctionem Cl. *Ruhnkenii* pro νέης φονῆς, quia in codice antiquo fuisse docet versio latina in edd. vett. *novæ cædis.*

Ver. 137. Οὐλόποδ' ὀλοκάρηνα] Cl. *Clarkius* refert ad ξύλα, sed non docet ea epitheta lignis convenire posse, et sunt necessario animalium epitheta.

Ver. 155. πόθεν τάδε ν. ἰ. ὦ.] Sic edd.

Ἰθύνας δ' ἄντρου ἐξίκετο πίονα νηὸν,
Ἦκα ποσὶ προβιβῶν· οὐ γὰρ κτύπεν, ὥσπερ ἐπ' οὔδει.
Ἐσσυμένως δ' ἄρα λίκνον ἐπῴχετο κύδιμος Ἑρμῆς,
Σπάργανον ἀμφ' ὤμοις εἰλυμένος, ἠΰτε τέκνον
Νήπιον, ἐν παλάμῃσι παρ' ἰγνύσι λαῖφος ἀθύρων,
Κεῖτο, χέλυν ἐρατὴν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἐέργων.
Μητέρα δ' οὐκ ἄρ' ἔληθε θεὰν θεὸς, εἶπέ τε μῦθον·
Τίπτε σὺ, ποικιλομῆτα, πόθ' ἐνθάδε νυκτὸς ἐν ὥρῃ
Ἔρχῃ, ἀναιδείην ἐπιειμένε; νῦν σε μάλ' οἴω
Ἦ τάχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα,
Λητοΐδου ὑπὸ χερσὶ δι' ἐκ προθύροιο περήσειν,
Ἤ σε λαβόντα μεταξὺ κατ' ἄγκεα φιλητεύσειν.
Ἔῤῥε πάλιν, μεγάλην σε πατὴρ ἐφύτευσε μέριμναν
Θνητοῖς ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὴν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·

Recta autem antri pervenit pingue templum,
Pedetentim incedens: neque enim strepebat, ut in solo.
Festinanter autem ad cunas ivit inclytus Mercurius,
Fascia circa humeros involutus, veluti modo natus
Infans, manibus circa poplites tegmine ludens,
Jacebat, testudinem amabilem læva manu tenens.
Matrem autem non utique latebat Deam Deus, dixitque verbum;
Quid tu, versute, unde ista noctis in hora
Venis impudentia indute? nunc te puto
Profecto celeriter arcta vincula circa latera habentem,
Latonii sub manibus per vestibulum transiturum,
Aut te acceptum interim in ulnas decepturum.
Pereas iterum: magnam te pater sevit solicitudinem
Mortalibus hominibus ac immortalibus Diis.
Huic Mercurius respondit verbis fraudulentis;

vitiose et sine sensu. Correxi πόθ' ἐνθάδε ν. ἐ. ὤ. Ἔ. nec id recipere dubitavi. Ἐνθάδ' ἱκάνω, *huc venio* infra v. 192.

Ver. 157. Ἦ τάχ'] Forte melius ἤ. v. ad v. 159.

Ver. 159. Ἤ σε — φιλητεύσειν.] Sic constanter edd. ut supra eædem φηλ. nisi quod v. 445. habent φιλ. Variant Grammatici in scriptura. Hesych. et Suid. utramque habent. At Eustath. p. 1888. 1889. unam per iota, ut et Etym. M. ut est ap. Hesiod. ἔργ. 375. (ubi tamen Moschopulus φηλ. atque ita apud Hesych. corrigebat *Palmerius*) Æschylum Choëph. 1001. Euripid. Rhes. Hæc ergo scriptura sequenda. Quod ad sensum attinet, male versio vulgata vertit *osculaturum*, immo *decepturum:* Pertinet ad Mercurium. Aut Apollo te vinctum ducet, aut tu eum amplexus per blanditias decipies. Quanquam aliquid ambiguitatis inest.

Ver. 160. Ἔῤῥε πάλιν,] *Ruhnkenius* V. C. corrigit τάλαν. Vulgatum verti et accipi potest: *abi iterum.*

Μῆτερ ἐμὴ, τί με ταῦτα τιτύσκεαι, ἠΰτε τέκνον
Νήπιον, ὃς μάλα παῦρα κατὰ φρεσὶν αἴσυλα οἶδε,
Ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑπαιδείδοικεν ἐνιπάς.
Αὐτὰρ ἐγὼ τέχνης ἐπιβήσομαι, ἥτις ἀρίστη,
Βουλεύων ἐμὲ καί σε διαμπερές· οὐδὲ θεοῖσι
Νῶϊ μετ' ἀθανάτοισιν ἀδώρητοι καὶ ἄπαστοι
Αὐτοῦ τῇδε μένοντες ἀνεξόμεθ', ὡς σὺ κελεύεις.
Βέλτερον ἤματα πάντα μετ' ἀθανάτοις ὀαρίζειν,
Πλούσιον, ἀφνειὸν, πολυλήϊον, ἢ κατὰ δῶμα
Ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι θαασσέμεν· ἀμφὶ δὲ τιμῆς
Κἀγὼ τῆς ὁσίης ἐπιβήσομαι, ἧσπερ Ἀπόλλων.
Εἰ δέ κε μὴ δώησι πατὴρ ἐμὸς, ἤτοι ἔγωγε
Πειρήσω· δύναμαι φιλητῶν ὄρχαμος εἶναι.
Εἰ δέ μ' ἐρευνήσει Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς,
Ἄλλο τί οἱ καὶ μεῖζον ὀΐομαι ἀντιβολήσειν.
Εἶμι γὰρ εἰς Πυθῶνα, μέγαν δόμον ἀντιτορήσων,
Ἔνθεν ἅλις τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας

Mater mea, quid ita me increpas tanquam natum
Infantem, qui valde pauca in mente æqua novit,
Timidum ac matris formidat mandata,
Verum ego arte utar, quæ optima erit,
Consulens mihi et tibi perpetuo: neque Deos
Nos inter immortales sine muneribus et jejuni
Hic manere tolerabimus, ut tu jubes.
Melius est omnibus diebus cum immortalibus versari,
Divitem, copiosum, multiprædam, quam domi
Antro in obscuro sedere: honorem autem
Et ego sacrum assequar, quem Apollo.
Si autem utique non dederit pater meus, at ego
Tentabo: possum fraudibus princeps esse.
Si autem me scrutetur Latonæ inclytæ filius,
Aliud quid illi et majus puto eventurum.
Adibo enim Pythona, magnam domum perfossurus,
Unde affatim multos tripodas præclaros et lebetas

Ver. 163. τιτύσκεαι,] Si vera est lectio, significat: *increpas, accusas.* Sed longe melius est Ruhnkenianum πινύσκεαι, *mones.*

Ver. 165. καὶ μητρὸς] Intell. e. v. præc. ὅς.

Ver. 167. Βουλεύων ἐμὲ καί σε] Insolenter pro ἐμοὶ καὶ σοὶ, *mihi tibique consulens.*

Ver. 177. Hunc versum etiam sic accipere licet: *Alia re, eaque majori, me puto cum aggressurum.*

Ver. 188. Κνώδαλον] *Silicernium* ver-

Πορθήσω, καὶ χρυσὸν, ἅλις τ' αἴθωνα σίδηρον,
Καὶ πολλὴν ἐσθῆτα· σὺ δ' ὄψεαι αἴκ' ἐθέλῃσθα.
Ὣς οἱ μὲν ῥ' ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Υἱός τ' Αἰγιόχοιο Διὸς καὶ πότνια Μαῖα.
Ἠὼς δ' ἠριγένεια φόως θνητοῖσι φέρουσα
Ὤρνυτ' ἀπ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥόου· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ὀγχηστόνδ' ἀφίκανε, κιὼν πολυήρατον ἄλσος
Ἁγνὸν ἐρισφαράγου Γαιηόχου· ἔνθα γέροντα
Κνώδαλον εὗρε νέμοντα παρὲξ ὁδοῦ ἕρκος ἀλωῆς·
Τὸν πρότερος προσέφη Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός·
Ὦ γέρον, Ὀγχηστοῖο βατοδρόπε ποιήεντος,
Βοῦς ἀπὸ Πιερίης διζήμενος ἐνθάδ' ἱκάνω,
Πάσας θηλείας, πάσας κεράεσσιν ἑλικτὰς
Ἐξ ἀγέλης· ὁ δὲ ταῦρος ἐβόσκετο μοῦνος ἀπ' ἄλλων
Κυάνεος· χαροποὶ δὲ κύνες κατόπισθεν ἕποντο
Τέσσαρες, ἠΰτε φῶτες ὁμόφρονες· οἱ μὲν ἔλειφθεν,
Οἵ τε κύνες ὅ, τε ταῦρος· (ὃ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκται)

Furabor, et aurum, affatimque splendidi æris,
Et multas vestes: tu autem videbis si velis.
Sic hi quidem utique invicem loquebantur,
Filiusque Ægiochi Jovis ac veneranda Maia.
Aurora autem aëre genita lucem mortalibus afferens
Surgebat ab Oceano profundo; verum Apollo
Onchestum pervenit, petens amabilem lucum
Et purum gravistrepi Neptuni: ubi senem
Decrepitum invenit, struentem prope viam sepem viridarii:
Quem prior allocutus est Latonæ valde inclytæ filius:
O senex, Onchesti rubos colligens herbosi,
Boves a Pieria quærens huc adsum,
Omnes fœminas, omnes cornibus varas
A grege: taurus autem pascebatur solus seorsum ab aliis
Niger: horrendi autem canes a tergo sequebantur
Quatuor, tanquam homines unanimes: hi quidem relicti sunt,
Canesque et taurus: (quod utique mirum est)

tunt. *Barnesius* putat, Lexicographos veteres non habere hanc significationem verbi. Ego vero mallem docuisset, quomodo id verbum habere hanc significationem possit. Nam nonnisi e contextu h. l. intelligitur. Sed lectio sana est, dentium vitium senibus usitatum notat: vel raros et exsertos dentes habentem, vel edentulum.

Ibid. νέμοντα] *Barnesius* corr. δέμοντα, placetque *Clarkio*. Sed non vult dicere, senem illum struxisse septum, sed incolu-

Ταὶ δ' ἔβαν, ἠελίοιο νέον καταδυομένοιο,
Ἐκ μαλακοῦ λειμῶνος, ἀπὸ γλυκεροῖο νομοῖο.
Ταῦτά μοι εἰπὲ, γεραιὲ παλαιγενὲς, εἴπου ὄπωπας
Ἀνέρα ταῖσδ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον.
  Τὸν δ' ὁ γέρων μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ὦ φίλος, ἀργαλέον μὲν, ὅσ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο,
Πάντα λέγειν· πολλοὶ γὰρ ὁδὸν πρήσσουσιν ὁδῖται,
Τῶν οἱ μὲν κακὰ πολλὰ μεμαότες, οἱ δὲ μάλ' ἐσθλὰ,
Φοιτῶσιν· χαλεπὸν δὲ δαήμεναι ἐστὶν ἕκαστον.
Αὐτὰρ ἐγὼ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἔσκαπτον περὶ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο·
Παῖδα δ' ἔδοξα, φέριστε, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα νοῆσαι,
Ὅστις ὁ παῖς ἅμα βουσὶν ἐϋκραίρῃσιν ὀπήδει
Νήπιος· εἶχε δὲ ῥάβδον· ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν.
Ἐξοπίσω δ' ἀνέεργε, κάρη δ' ἔχεν ἀντίον αὐτῷ.
  Φῆ ῥ' ὁ γέρων· ὁ δὲ θᾶσσον ὁδὸν κίε Φοῖβος Ἀπόλ-[λων·
Οἰωνὸν δ' ἐνόει τανυσίπτερον· αὐτίκα δ' ἔγνω

Illæ autem abierunt, Sole modo occidente,
Ex molli prato, a dulci pascuo.
Hæc mihi dic senex olim nate, sicubi vidisti
Virum has ad boves facientem iter.
  Huic senex verbis respondens dixit;
O amice, difficile quidem, quæcunque quis oculis viderit,
Omnia dicere: multi enim viam faciunt viatores,
Quorum alii quidem mala multa cupientes, alii autem valde bona,
Irant: difficile autem discere est unumquodque.
Verum ego totum diem usque ad Solis occasum
Fodiebam circa collem vineæ:
Puerum autem vidi, o optime, manifeste autem non novi intelligere,
Quinam simul boves pulchricornuas sequebatur
Infans, tenebat autem virgam, ac flexuose incedebat.
A tergo autem cohibebat, caput autem habebat contrarium sibi.
  Dixit utique senex: hic autem celerius viam ibat Phœbus Apollo;
Avem autem vidit alatam: statim autem agnovit

isse prædium, vel hortum. Verbum ὄρχος non debet nimis urgeri, aut ad id solum sententia referri.

Ver. 196. ὃ δὴ περὶ θαῦμα τέτυκται] Edd. pr. μέγα θαῦμα.

Ver. 202. ἴδοιτο,] Aut τις intelligendum, aut scr. ἴδοιο, *quæ videris.*

Ver. 208. Παῖδα δ' ἔδοξα,] Intell. ἀπὸ κοινοῦ νοῆσαι.

Ver. 210. ἐπιστροφάδην δὲ βάδιζεν.] Flexu-

Φιλητὴν γεγαῶτα Διὸς παῖδα Κρονίωνος.
Ἐσσυμένως δ' ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων
Ἐς Πύλον ἠγαθέην, διζήμενος εἰλίποδας βοῦς,
Πορφυρέῃ νεφέλῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους.
Ἴχνιά τ' εἰσενόησεν Ἑκηβόλος, εἶπέ τε μῦθον·
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἴχνια μὲν τάδε γ' ἐστὶ βοῶν ὀρθοκραιράων,
Ἀλλὰ πάλιν τέτραπται ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα·
Βήματα δ' οὔτ' ἀνδρὸς τάδε γίνεται, οὔτε γυναικὸς,
Οὔτε λύκων πολιῶν, οὔτ' ἄρκτων, οὔτε λεόντων·
Οὔτε τι κενταύρου λασιαύχενός ἐστιν ὁμοῖα,
Ὅστις τοῖα πέλωρα βιβᾷ ποσὶ καρπαλίμοισιν,
Αἰνὰ μὲν ἔνθεν ὁδοῖο, τὰ δ' αἰνότερ' ἔνθεν ὁδοῖο.
Ὣς εἰπὼν ἤϊξεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Κυλλήνης δ' ἀφίκανεν ὄρος καταειμένον ὕλῃ
Πέτρης εἰς κευθμῶνα βαθύσκιον, ἔνθά τε νύμφη
Ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος.

Impostorem, natum Jovis filium Saturnii.
Celeriter autem ingressus est Jovis filius Apollo
Ad Pylum divinam, quærens flexipedes boves,
Purpurea nebula coopertus latos humeros.
Vestigiaque vidit procul jaculans, dixitque;
Papæ, certe magnum miraculum hoc oculis video:
Vestigia quidem hæc sunt boum recta cornua gerentium,
Verum iterum conversa sunt ad herbosum pratum:
Gressus autem neque viri hi sunt, neque mulieris,
Neque luporum canorum, neque ursorum, neque leonum:
Neque centauri hirsutæ cervicis sunt similia,
Qui talia monstra facit pedibus velocibus,
Gravia quidem hinc viæ, verum graviora hinc viæ.
Sic fatus ivit rex Jovis filius Apollo:
Cyllenæ autem pervenit ad montem jacentem in sylva
Petræ in latibulum profundæ umbræ, ubi nympha
Ambrosia pepererat Jovis filium Saturnii.

ose, i. e. circumspiciens in omnes partes.

Ver. 211. *κάρη δ' ἔχεν ἀντίον αὐτῷ.*] Contrarium sibi, i. e. conversum in aliam, quam iret, partem. v. ύ. 78.

Ver. 225. *πέλωρα βιβᾷ*] Qui tam monstrosa vestigia facit pedibus. Sequens versus intelligendus cum actione ac demonstratione manus: hinc, versus locum,

Ὀδμὴ δ' ἱμερόεσσα δι' οὔρεος ἠγαθέοιο
Κίδνατο, πολλὰ δὲ μῆλα τανύποδα βόσκετο ποίην.
Ἔνθα τότε σπεύδων κατεβήσατο λάϊνον οὐδὸν
Ἄντρον ἐς ἠερόεν ἑκατηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς
Χωόμενον περὶ βουσὶν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα,
Σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ', ἠΰτε πολλὴν
Πρέμνων ἀνθρακιὴν ὕλης σποδὸς ἀμφικαλύπτει·
Ὣς Ἑρμῆς ἑκάεργον ἰδὼν ἀλέεινεν ἑαυτόν·
Ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε,
Δή ῥα νεόλλουτος, προκαλεύμενος ἥδυμον ὕπνον
Ἄγρης, εἰνέτεόν τε χέλυν ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε.
Γνῶ δ', οὐδ' ἠγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
Νύμφην τ' οὐρείην περικαλλέα καὶ φίλον υἱὸν,
Παῖδ' ὀλίγον δολίης εἰλυμένον ἐντροπίῃσι.
Παπτήνας δ' ἄρα πάντα μυχὸν μεγάλοιο δόμοιο,

Odor autem jucundus per montem divinum
Spargebatur, multæ autem oves longipedes pascebantur herbam.
Ubi tunc festinans descendit lapideum solum
Antrum in aëreum longe jaculans ipse Apollo.
Hunc autem cum vidisset Jovis ac Maiæ filius
Iratum ob boves procul jaculantem Apollinem,
Fascias intro ingressus est odoriferas, ut multos
Ramorum carbones ligni cinis circumtegit:
Sic Mercurius videns longe operantem subtraxit se sibi:
In breve autem coëgit caput manusque pedesque,
Quippe nuper lotus, procurans dulcem somnum
A venatione, recentemque testudinem sub ala tenebat.
Cognovit autem, neque ignoravit, Jovis et Latonæ filius
Nympham montanam præclaram et carum filium,
Puerum parvum dolosis involutum versutiis.
Circumspiciens igitur omnem recessum magnæ domus,

unde abiit, hinc, versus locum, quo abiit.

Ver. 239. ἀλέεινεν ἑαυτὸν·] Quasi *se sibi subtraxit, se fugit.* Quod dixit ad exprimendam speciem subtrahentis se conspectui. Hinc tamen non sequitur, ἀλεείνειν per se significare *contrahere*, et hanc significationem Lexicis inferendam, ut vult *Barnesius.* Cl. *Clarkius* ἀλέεινεν mavult referri ad ἑκάεργον, ut ordinariam significationem habeat; sed quid fiet τῷ ἑαυτὸν, unde pendebit?

Ver. 241. 242. Δή ῥα — Ἄγρης, εἰνέτεον τε χ.] Hunc locum *Barnesius* sic correxit

Τρεῖς ἀδύτους ἀνέῳγε, λαβὼν κληῖδα φαεινὴν,
Νέκταρος ἐκπλείους ἠδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς.
Πολλὸς δὲ χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο,
Πολλὰ δὲ φοινικόεντα καὶ ἄργυφα εἵματα νύμφης,
Οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν.
Ἔνθ' ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοὺς μεγάλοιο δόμοιο
Λητοΐδης, μύθοισι προσηύδα κύδιμον Ἑρμῆν·
Ὦ παῖ, ὃς ἐν λίκνῳ κατάκειεαι, μήνυέ μοι βοῦς
Θᾶττον· ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
Ῥίψω γάρ σε βαλὼν ἐς τάρταρον ἠερόεντα,
Εἰς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ
Ἐς φάος, οὐδὲ πατὴρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
Ἐῤῥήσεις, ὀλίγοισιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.
Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
Λητοΐδη, τίνα τοῦτον ἀπηνέα μῦθον ἔειπες;
Καὶ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις;

Tria penetralia aperuit, sumta clave splendida,
Nectare plena et ambrosia amabili.
Multum autem aurum et argentum intus jacebat,
Multæ autem rubentes et albæ vestes nymphæ,
Qualia Deorum beatorum sacræ domus intus habent.
Ubi postquam perscrutatus est recessus magnæ domus
Latonius, verbis allocutus est inclytum Mercurium;
O puer, qui in cunis recubas, indica mihi boves
Citius: quoniam cito alias nos dissidebimus non decore.
Deturbabo enim te jaciens in tartarum aëreum,
In tenebras tristes et intolerabiles: neque te mater
In lucem, neque pater educet, sed sub terra
Peribis, paucis in viris regnans.
Huic Mercurius verbis respondebat versutis;
Latonie, quem hunc durum sermonem dixisti?
Et quare boves agrestes quærens huc venis?

φῆ ῥα—ἐγρήσσειν ἐρατὴν τε χ. post *Martinum*, qui legebat ϛῆ—ἐγρήσσων ἐρατ. *Volebat videri—vigilare* etc. qui sensus est bonus: nisi quod non satis intelligi potest, quomodo voluerit *vigilare* videri, qui tectus totus jacebat. Tum εὐνέτειον, non videtur esse a librariorum inscitia, nec corrigendum. Itaque malim, γρήσσων, si tamen vigiliæ locum habent.

Ver. 248. ἐκπλείους] *Barn.* ἐμπλείους melius, nam ita Homerus. Sed et illud rectum.

Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
Οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μήνυτρον ἀροίμην.
Οὔτε βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτὶ, ἔοικα.
Οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν.
Ὕπνος ἔμοιγε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρὸς,
Σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ λοετρά.
Μή τις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη.
Καί κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
Παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ προθύροιο περῆσαι
Βουσὶ μετ' ἀγραύλοισι· τὸ δ' ἀπρεπέως ἀγορεύεις.
Χθὲς γενόμην, ἁπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ χθών.
Εἰ δὲ θέλεις, πατρὸς κεφαλὴν, μέγαν ὅρκον, ὀμοῦμαι,
Μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι,
Μήτέ τιν' ἄλλον ὄπωπα βοῶν κλοπὸν ὑμετεράων,
Αἵτινες αἱ βόες εἰσί· τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρύσσων,
Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν, ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Μάκρ' ἀποσυρίζων, ἅλιον ὡς μῦθον ἀκούων.

Non vidi, non audivi, non alterius verbum audivi:
Non indicare possim, non indicii præmium accipere.
Neque boum abactori forti homini similis sum.
Non meum opus hoc, dudum vero mihi alia cordi sunt.
Somnus mihi cordi est ac nostræ matris lac,
Fasciasque circa humeros habere, ac calida lavacra.
Ne quis hoc sentiat, unde hæc contentio orta sit.
Et utique magnum miraculum inter immortales foret,
Puerum modo natum per vestibulum transisse
Bubus cum agrestibus: hoc autem parum apte dicis.
Heri natus sum, molles autem pedes, aspera autem subest terra.
Si autem vis, patris caput magnum juramentum juro,
Neque quidem ego, neque ipse profiteor me auctorem esse,
Neque aliquem alium inspexi boum furem vestrarum,
Quæcunque boves sunt: famam autem solam audio.
Sic utique dixit, et frequenter palpebris micans,
Superciliis jactabat, hinc et illuc vertens oculos,
Longe exsibilans, tanquam vanum verbum audiens.

Ver. 279. Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν,] Cel. *Alberti*, nuper literis ereptus, elegantissime corrigit ῥυστάζεσκεν, *rugas contraxit* superciliis, velut iratus.

Τὸν δ' ἁπαλὸν γελάσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων·
  Ὦ πέπον ἠπεροπευτὰ δολοφραδὲς, ἦ σε μάλ' οἴω
Πολλάκις ἀντιτορεῦντα δόμους εὖ ναιετάοντας,
Ἔννυχον οὐχ ἕνα μοῦνον ἐπ' οὔδεϊ φῶτα καθίσσαι,
Σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου· οἷ' ἀγορεύεις.
Πολλοὺς δ' ἀγραύλους ἀκαχήσεις μηλοβοτῆρας
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὁπόταν κρειῶν ἐρατίζων
Ἀντήσεις ἀγέλῃσι βοῶν καὶ πώεσι μήλων.
Ἀλλ' ἄγε, μὴ πύματόν τε καὶ ὕστατον ὕπνον ἰαύσῃς,
Ἐκ λίκνου κατάβαινε, μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε.
Τοῦτο γὰρ οὖν καὶ ἔπειτα μετ' ἀθανάτοις γέρας ἕξεις,
Ἀρχὸς φιλητέων κεκλήσεαι ἤματα πάντα.
  Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ παῖδα λαβὼν φέρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Σὺν δ' ἄρα φρασσάμενος τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης,
Οἰωνὸν προέηκεν ἀειρόμενος μετὰ χερσὶ,
Τλήμονα γαστρὸς ἔριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην.
Ἐσσυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε· τοῖο δ' Ἀπόλλων
Ἔκλυεν, ἐκ χειρῶν δὲ χαμαὶ βάλε κύδιμον Ἑρμῆν.

Hunc autem molliter ridens allocutus est longe jaculans Apollo;
  Heus tu deceptor dolos cogitans, profecto te valde puto
Sæpius perfodientem domos bene habitatas,
Per noctem non unum inopem humi hominem collocaturum,
Rimantem domum absque strepitu; qualia dicis.
Multos autem agrestes dolore afficies ovium pastores
Montis in convallibus, quando carnes cupiens
Occurres gregibus boum et armentis ovium.
Sed age, ne ultimum ac postremum somnum dormias,
Ex cunis descende, nigræ noctis amice.
Hunc enim postea inter immortales honorem habebis,
Princeps impostorum vocaberis in diebus omnibus.
  Sic effatus est, et puerum capiens ferebat Phœbus Apollo.
Sed consilio capto fortis Argicida
Augurium emisit elevatus in manus,
Miserum ventris famulum, improbum nuncium.
Mox autem post ipsum sternutavit: hunc autem Apollo
Audiens, e manibus humi projecit inclytum Mercurium.

Ver 284. Ἔννυχον etc.] Hæc ita vertuntur, ut intelligi non possint: Μοῦνον ἐπ' οὔ. φ. κ. est, *hominem exspoliare vel nudare bonis.* Theocrit. I. 49. ἁ δ' ἐπὶ πήρα

Ἕζετο δὲ προπάροιθε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο,
Ἑρμῆν κερτομέων, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
  Θάρσει, σπαργανιῶτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
Εὑρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἴφθιμα κάρηνα,
Τούτοις οἰωνοῖς· εὖ δ' αὖθ' ὁδὸν ἡγεμονεύσεις.
  Ὣς φάτ'· ὁ δ' αὖτ' ἀνόρουσε θοῶς Κυλλήνιος Ἑρμῆς
Σπουδῇ ἰών· ἄμφω δὲ παρ' οὔατα χερσὶν ἐώθει,
Σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐλιγμένος, εἶπε δὲ μῦθον·
  Πῇ με φέρεις ἑκάεργε, θεῶν ζαμενέστατε πάντων;
Ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις.
Ὢ πόποι, εἴθ' ἀπόλοιτο βοῶν γένος· οὐ γὰρ ἔγωγε
Ὑμετέρας ἔκλεψα βόας, οὐδ' ἄλλον ὄπωπα,
Αἵ τινές εἰσι βόες· τὸ δὲ δὴ κλέος οἶον ἀκούω.
Δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο παρὰ Ζηνὶ Κρονίωνι.
  Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα διαῤῥήδην ἐρέεινεν
Ἑρμῆς τ' οἰοπόλος καὶ Λητοῦς ἀγλαὸς υἱός,

Sedit autem ante, et, quamquam properans viam ire,
Tamen Mercurium convitians, illi sic dixit;
  Bono animo esto, fasciate Jovis et Maiæ fili:
Inveniam et postea boum fortia capita,
His auguriis: recte autem rursus viæ dux eris.
  Sic dixit: hic autem rursus impetum cepit Cyllenius Mercurius
Studiose incedens: ambas autem ad aures manibus impellebat
Fasciam circa humeros involutus, dixit autem;
  Quo me fers longe jaculans, Deorum suavissime omnium?
Certe me boum causa sic iratus conturbas.
Papæ, utinam periisset boum genus: neque enim ego
Vestras furatus sum boves, neque alium inspexi,
Quæcunque sunt boves: famam autem solam audio.
Da vero jus et accipe a Jove Saturnio.
  Verum postquam singula propalam dixerat
Mercuriusque solitarius et Latonæ præclarus filius,

πάντα δόλον τεύχουσα; τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάστειν φασὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίζοι.

Ver. 296. Τλήμονα γ. ἔριθον,] Crepitum ventris.

Ver. 299. Ἕζετο δὲ πρ.] De Mercurio accipienda, conf. v. 304.

Ver. 303. Τούτοις οἰωνοῖς· εὖ δ'] *Barn.* correxit, τ. οἰωνοῖσι, σὺ δ'. intelligendum autem Mercurium ab Apolline correptum, ut surgeret.

Ver. 305. χερσὶν ἐώθει, etc.] Sensus est σπάργανα, quibus humeros involutus

Ἀμφὶς θυμὸν ἔχοντες, ὁ μὲν νημερτέα φωνὴν,
Οὐχὶ δίκην ἐπὶ βȣσὶν ἐλάζυτο κύδιμον Ἑρμῆν·
Αὐτὰρ ὁ τέχνῃσίν τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν
Ἤθελεν ἐξαπατᾷν Κυλλήνιος Ἀργυρότοξον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πολύμητις ἐὼν πολυμήχανον εὗρεν,
Ἐσσυμένως δή ʼπειτα διὰ ψαμάθοιο βάδιζε
Πρόσθεν, ἀτὰρ κατόπισθε Διὸς καὶ Λητȣ̃ς υἱός·
Αἶψα δ' ἵκοντο κάρηνα θυώδεος Οὐλύμποιο,
Ἐς πατέρα Κρονίωνα, Διὸς περικαλλέα τέκνα·
(Κεῖθι γὰρ ἀμφοτέροισι δίκης κατέκειτο τάλαντα.)
Εὐμυλίη δ' ἔχ' Ὄλυμπον ἀγάννιφον· ἀθάνατοι δὲ
Ἄφθιτοι ἠγερέθοντο ποτὶ πτύχας ȣ̓λύμποιο.
Ἔστησαν δ' Ἑρμῆς τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Πρόσθε Διὸς γȣνων· ὁ δ' ἀνείρετο φαίδιμον υἱὸν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
Φοῖβε, πόθεν ταύτην μενοεικέα ληΐδ' ἐλαύνεις,

Diversam sententiam habentes, hic quidem confessionem,
Non jus de bubus exigebat ab inclyto Mercurio:
Verum hic artibusque et blandis sermonibus
Volebat decipere Cyllenius argentiarcum.
Verum quoniam callidus versutum invenerat,
Festinanter postea per arenam ibat
Ante, sed a tergo Jovis et Latonæ filius:
Statim autem venerunt ad vertices odorati Olympi,
Ad patrem Saturnium, Jovis præclari nati.
(Ibi enim ambobus judicii positæ erant trutinæ.)
Rumor habebat Olympum nivosum: immortales autem
Immortales aggregabantur ad fastigia Olympi.
Steterunt autem Mercuriusque et arcu argenteo Apollo
Ante Jovis genua: hic autem interrogavit eximium filium
Jupiter altitonans, ac illi verbum dixit;
Phœbe, unde hanc mitem prædam agis,

erat, manibus trudebat versus caput, ut id quoque involueret.

Ver. 312. Δὸς δὲ δίκην καὶ δέξο] Hic plane aliter δȣ̃ναι δίκην dicitur, quam volebat *Perizon.* ad Ælian. Var. Hist. III. 38. Nam non est h. l. de reo, sed de actore ut δέξασθαι δίκην. Est ergo utrumque experiri judicio. Nam etiam cum accusamus, nec vi utimur, jus reddimus ac tribuimus reo.

Ver. 319. Αὐτὰρ — εὗρεν,] Videtur integra sententia esse, nec coire posse hic versus cum sequente ἐσσυμένως δή' πειτα. Forte legendum αὐτὰρ ὁ δή.

Παῖδα νέον γεγαῶτα, φυὴν κήρυκος ἔχοντα;
Σπουδαῖον τόδε χρῆμα θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἦλθε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ὦ πάτερ, ἦ τάχα μῦθον ἀκούσεαι οὐκ ἀλαπαδνὸν,
Κερτομέων, ὡς οἶος ἐγὼ φιλοληΐός εἰμι.
Παῖδά τιν' εὗρον τόνδε διαπρύσιον κεραϊστὴν
Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι, πολὺν διὰ χῶρον ἀνύσσας,
Κέρτομον· οἷον ἔγωγε θεῶν οὐκ ἄλλον ὄπωπα,
Οὐδ' ἀνδρῶν, ὁπόσοι λησίμβροτοί εἰσ' ἐπὶ γαίῃ.
Κλέψας δ' ἐκ λειμῶνος ἐμὰς βοῦς ᾤχετ' ἐλαύνων
Ἑσπέριος παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Εὐθὺ πόρον δ' ἐλάων, τὰ δ' ἄρ' ἴχνια δοιὰ πέλωρα,
Οἷά τ' ἀγάσσεσθαι, καὶ ἀγαυοῦ δαίμονος ἔργα.
Τῇσιν μὲν γὰρ βουσὶν ἐς ἀσφοδελὸν λειμῶνα
Ἀντία βήματ' ἔχουσα κόνις ἀνέφαινε μέλαινα·
Αὐτὸς δ' οἶος ὅδ' ἐκτὸς ἀμήχανος, οὔτ' ἄρα ποσσὶν
Οὔτ' ἄρα χερσὶν ἔβαινε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον·

Puerum nuper genitum, speciem præconis habentem?
Gravis hæc causa Deorum ad conventum venit.
Huic autem rursus dixit rex procul jaculans Apollo;
O pater, profecto statim sermonem audies non inanem,
Reprehendens me, tanquam solus ego prædo essem.
Puerum quendam inveni hunc manifestum latronem
Cyllenæ in montibus, multum spatium emensus,
Conviciatorem, qualem ego Deorum non alium vidi,
Neque virorum, quotquot impostores sunt super terram.
Furatus autem a prato meas boves abiit agens
Vesperi apud littus multisoni maris,
Recta ad vadum agens, vestigia autem duplicia monstrosa,
Qualia admireris et illustris dei opera.
Bubus enim ad herbosum pratum
Contrarios gressus habens pulvis ostendebat niger:
At ipse solus extra callidus, neque adeo pedibus
Neque manibus incedebat per arenosum locum:

Ver. 342. Εὐθὺ πόρον δ'] Edd. vett. εὐθύπορον. Quod edimus est a *Stephano*. Cl. *Clarkius* malit Πύλονδε e v. 355.

Ver. 346. Αὐτὸς δ' οἶος] Edd. pr. αὐτὸς δ' οὗτος: non male: οὗτος ὅδε habet fortiorem vim demonstrandi: ἐκτὸς vertunt *supra modum*, nempe ad sensum, intellige: ἐκτὸς ψάμμου, ut ἐκτὸς ὁδοῦ, quo refertur ἄρα, *adeo*. Repetitio τοῦ ἄρα non est sine venustate.

Ἀλλ᾽ ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχων διέτριβε κέλευθα,
Τοῖα πέλωρ᾽, ὡς εἴ τις ἀραιῇσι δρυσὶ βαίνοι.
Ὄφρα μὲν οὖν ἐδίωκε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
Ῥεῖα μάλ᾽ ἴχνια πάντα διέπρεπεν ἐν κονίῃσιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν,
Ἄφραστος γένετ᾽ ὦκα βοῶν στίβος, ἠδὲ καὶ αὐτοῦ,
Χῶρον ἀνὰ κρατερόν· τὸν δ᾽ ἐφράσατο βροτὸς ἀνὴρ
Εἰς Πύλον εὐθὺς ἐλῶντα βοῶν γένος εὐρυμετώπων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὰς μὲν ἐν ἡσυχίῃ κατέρεξε,
Καὶ διὰ πῦρ μάλ᾽ ἄμησεν ὁδοῦ, τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ᾽ ἔνθα,
Ἐν λίκνῳ κατέκειτο μελαίνῃ νυκτὶ ἐοικώς,
Ἄντρῳ ἐν ἠερόεντι κατὰ ζόφον· οὐδέ κεν αὐτὸν
Αἰετὸς ὀξὺ λάων ἐσκέψατο· πολλὰ δὲ χερσὶν
Αὐγὰς ὠμάρταζε, δολοφροσύνην ἀλεγύνων.
Αὐτὸς δ᾽ αὐτίκα μῦθον ἀπηλεγέως ἀγόρευεν,
Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλου μῦθον ἄκουσα·
Οὐδέ κε μηνύσαιμ᾽, οὐδ᾽ ἂν μήνυτρον ἀροίμην.

Verum aliud quoddam consilium habens terebat vias,
Talia monstra, tanquam si quis tenuibus quercubus incederet.
Donec igitur pergebat per arenosum locum,
Facillime vestigia omnia conspiciebantur in pulveribus:
Verum postquam arenæ magnum callem pertransivit,
Invisibile factum est protinus boum vestigium atque ipsius
Locum per firmum: hunc autem animadvertit mortalis vir
Ad Pylum statim agentem boum genus latifrontium.
Verum postquam has quidem in quiete confecit,
Et ignem penitus divisit per viam, huc et illuc,
In cunis jacebat nigræ nocti similis,
Antro in obscuro in tenebris: neque utique ipsum
Aquila acute videns inspexisset: multum autem manibus
Lumina fricabat, dolum cogitans.
Hic autem statim verbum præcise dicebat,
Non vidi, non audivi, non alterius verbum audivi:
Neque utique indicem, neque nuncii mercedem auferam.

Ver. 348. διέτριβε κέλευθα,] Forma loquendi inusitata Græcis. In Odyss. β′. 404. est μὴ—διατρίβωμεν ὁδοῖο· sed et constructio alia est, et sensus ab hoc loco alienus. Cl. *Piersonus* eleganter corrigit διέπρησσε κ. quod usitatissimum Homero esse constat.

Ver. 354. ἐφράσατο] Edd. quædam ἐφράσσατο, vitiose et contra metrum. In v. sq. εὐθὺς videtur esse pro εὐθὺ, *recta*.

Ἦ τοι ἄρ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἑρμῆς δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀμειβόμενος ἔπος ηὔδα,
Δείξατο δ' εἰς Κρονίωνα θεῶν σημάντορα πάντων·
Ζεῦ πάτερ, ἤτοι ἐγώ σοι ἀληθείην καταλέξω·
Νημερτής τε γάρ εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι.
Ἦλθεν ἐς ἡμετέρου διζήμενος εἰλίποδας βοῦς
Σήμερον ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο·
Οὐδὲ θεῶν μακάρων ἄγε μάρτυρας οὐδὲ κατόπτας.
Μηνύειν δ' ἐκέλευεν ἀναγκαίης ὑπὸ πολλῆς.
Πολλὰ δέ μ' ἠπείλησε βαλεῖν ἐς τάρταρον εὐρὺν,
Οὕνεχ' ὁ μὲν τέρεν ἄνθος ἔχει φιλοκυδέος ἥβης,
Αὐτὰρ ἐγὼ χθιζὸς γενόμην· τὰ δὲ οἶδε καὶ αὐτός·
Οὔτι βοῶν ἐλατῆρι κραταιῷ φωτὶ ἐοικώς.
Πείθεο· (καὶ γὰρ ἐμεῖο πατὴρ φίλος εὔχεαι εἶναι)
Ὡς οὐκ οἴκαδ' ἔλασσα βόας, (ὣς ὄλβιος εἴην)
Οὐδ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβην· τόδε δ' ἀτρεκέως ἀγορεύω·

Sic utique dicens sedit Phœbus Apollo.
Mercurius autem rursus ab altera parte respondens verbum dixit,
Direxit autem orationem ad Saturnium Deorum rectorem omnium;
Jupiter pater, certe ego tibi veritatem dicam:
Verax enim sum, et non novi mendax esse.
Venit ad nos quærens flexipedes boves
Hodie Sole modo oriente:
Neque Deorum beatorum duxit testes neque spectatores.
Indicare autem jubebat vi multa.
Multum autem me minatus est ejecturum ad tartarum latum,
Quoniam hic quidem mollem florem habet gloriosæ juventutis,
Ego vero heri natus sum: hæcque novit et ipse.
Neque boum abactori forti viro similis.
Crede (etenim meus pater carus diceris esse)
Quod non domum abegi boves, (sic felix sim)
Neque limen transii: hoc autem verissime dico:

Ver. 357. Καὶ διὰ πῦρ etc.] Sensus esse videtur, ignem, quo coxerat carnes, ab eo dissipatum et extinctum penitus esse.

Ver. 360. λάων ἰσχ.] De verbo λάων videndi interpretes ad Odyss. τ'. 229.

Ibid. πολλὰ δὲ χ. etc.] Oculos fricabat, velut a somno recens, fallendi caussa.

Ver. 365. Ἦτοι ἄρ'] *Barnesius* edidit ἤτοι ὅγ' ex Iliad. α'. 67. sed tamen citra necessitatem.

Ver. 367. Δείξατο δ' εἰς Κρ.] Elegans usus verbi δείξασθαι, os suum in dicendo ad aliquem, atque adeo ipsam orationem convertere ac dirigere.

Ver. 370. ἐς ἡμετέρου] *Barnesius* edidit ἐς ἡμετέρον, secutusque ejus exemplum est

Ἠέλιον μάλα αἰδέομαι καὶ δαίμονας ἄλλους,
Καί σε φιλῶ, καὶ τοῦτον ὀπίζομαι· οἶσθα καὶ αὐτὸς,
Ὡς οὐκ αἴτιός εἰμι· μέγαν δ' ἐπιδαίομαι ὅρκον·
Οὐ μὰ τάδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια,
Καί ποτ' ἐγὼ τούτῳ τίσω ποτὲ νηλέα φωνὴν,
Καὶ κρατερῷ περ ἐόντι· σὺ δ' ὁπλοτέροισιν ἄρηγε.
Ὡς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος ἀργειφόντης·
Καὶ τὸ σπάργανον εἶχεν ἐπ' ὠλένῃ, οὐδ' ἀπέβαλλε.
Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν, ἰδὼν κακομηδέα παῖδα,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως ἀρνεύμενον ἀμφὶ βόεσσιν.
Ἀμφοτέρους δ' ἐκέλευσεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
Ζητεύειν, Ἑρμῆν δὲ διάκτορον ἡγεμονεύειν,
Καὶ δεῖξαι τὸν χῶρον ἐπ' ἀβλαβίῃσι νόοιο,
Ὅππη δ' αὖ ἀπέκρυψε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.
Νεῦσεν δὲ Κρονίδης, ἐπεπείθετο δ' ἀγλαὸς Ἑρμῆς·
Ῥηϊδίως γὰρ ἔπειθε Διὸς νόος Αἰγιόχοιο.

Solem valde veneror et deos alios,
Et te amo, et hunc observo: nosti et ipse
Quod non causa sum: magnum autem addo juramentum:
Non per hæc immortalium pulchra vestibula,
Et aliquando ego rependam crudelem vocem,
Forti quamvis: tu autem junioribus auxiliare.
Sic dixit innuens oculis Cyllenius Argicida:
Et fasciam habuit in ulna, neque abjecit.
Jupiter autem valde risit, videns versutum puerum,
Recte ac scienter negantem de bobus.
Ambos autem jussit concordem animum habentes
Quærere, Mercurium autem nuncium ducem esse
Ac ostendere locum innocentia animi,
Ubique celasset boum fortia capita.
Annuit autem Saturnius, obediebat vero præclarus Mercurius.
Facile enim persuadebat Jovis mens Ægidiferi.

Cl. *Clarkius*, nixus Odyss. β'. 55. ϱ'. 534. ubi ita est. Sic ergo textus corrigatur.

Ver. 377. φωτὶ ἐοικώς.] *Barnesius* corrigit ἔοικα. Sed si verba, τὰ δὲ οἶδε κ. α. in parenthesi accipimus, ἐοικὼς ferri potest, ut ipse agnoscit.

Ver. 383. ἐπιδαίομαι ὅρκον·] *Barnesius* conjicit ἐπιδώσομαι, quod propius ad vulgatum accedit, quam *Stephani* ἐπομώσομαι. Sunt alia insolentia in his hymnis Quidsi ἐπιδαίομαι dictum est pro *addo, adjicio:* quia in verbo δαίομαι est distribuendi significatio.

Ver. 384. εὐκόσμητα] Sic edidi non ἐϋκοσμ·, per ea, qua de hac forma ad Iliada dicta sunt.

Ver. 385. Καί ποτ' ἐγὼ — ποτὲ] Repeti-

Τὼ δ᾽ ἄμφω σπεύδοντο Διὸς περικαλλέα τέκνα
Ἐς Πύλον· ἠμαθόεντα δ᾽ ἐπ᾽ Ἀλφειοῦ πόρον ἷξον,
Ἀγροὺς δ᾽ ἐξίκοντο καὶ αὔλιον ὑψιμέλαθρον,
Ἧχ᾽ οὗ δὴ τὰ χρήματ᾽ ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ.
Ἔνθ᾽ Ἑρμῆς μὲν ἔπειτα κιὼν παρὰ λάϊνον ἄντρον,
Εἰς φῶς ἐξήλαυνε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα·
Λητοΐδης δ᾽ ἀπάτερθεν ἰδὼν, ἐνόησε βοείας
Πέτρῃ ἐπ᾽ ἠλιβάτῳ, τάχα δ᾽ ἤρετο κύδιμον Ἑρμῆν·
Πῶς ἐδύνω, δολομῆτα δύω βόε δειροτομῆσαι,
Ὧδε νεογνὸς ἐὼν καὶ νήπιος; αὐτὸς ἔγωγε
Δειμαίνω κατόπισθε τὸ σὸν κράτος· οὐδέ τι σε χρὴ
Μακρὸν ἀέξεσθαι κυλλήνιε Μαιάδος υἱέ.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη, καὶ χερσὶ περίστρεφε καρτερὰ δεσμὰ
Ἄγνου· ταὶ δ᾽ ὑπὸ ποσσί κατὰ χθονὸς αἶψα λύοντο
Αὐτόθεν, ἀμβολάδην ἐστραμμέναι ἀλλήλῃσι,

Hi autem ambo festinabant Jovis præclari filii
Ad Pylum : arenosum autem ad Alphei vadum pervenere,
Ad agros autem pervenere et stabulum altum,
Ubi utique opes augebantur tempore noctis.
Ibi Mercurius quidem deinde iens ad lapideum antrum,
In lucem egit boum fortia capita:
Latonius autem seorsum videns, agnovit boum pelles
Petra in alta, cito autem interrogavit inclytum Mercurium;
Quo pacto potuisti, versipellis, duorum boum cervicem secare
Sic modo natus et infans? ipse ego
Timebo posthac tuam vim : neque te oportet
Multum crescere Cyllenie Maiæ fili.
Sic utique dixit, et manibus circumdedit fortia vincula
Ex vitice: hæ aut sub pedibus in terram statim solvebantur
Ibidem, quamvis fortiter tortæ invicem,

tio τοῦ ποτὲ non est sine aliqua efficacia in minando, infra v. 452. bis ὧδε.

Ver. 396. Hunc versum nemo desideraret, si abesset: est similis sententiolæ adscriptæ in margine.

Ver. 407. Δειμαίνω] Olim θαυμαίνω absurde. Correxit *Stephanus*.

Ver. 410. ταὶ δ᾽] Mutat repente genus neutrum in fœmininum, intelligendum ἄγνοι, vincula e vitice. Λύοντο est e correctione verissima *Martini* pro φύοντο. Elegans est ὑπὸ ποσσὶ λύοντο *soluta vincula ad pedes ceciderunt.* Tum ἀμβ. ἐστρ. est, quamvis vitices valde tortæ, atque firmissima adeo vincula essent v. ad v. 425.

Ver. 412. Ῥεῖά τε κ.] Hunc versum *Martini* post 415. ponit. Sane hic turbat seriem orationis, et illic non apparet, quo referatur ἐγκρύψαι. S est suo loco, intelligendum est hic, Apollinem idem in bubus fecisse, idem evenisse.

Ver. 415. πυκν᾽ ἀμαρύσσων,] Ita *Martini* recte e v. 278. rescribi voluit pro vulgato πῦρ, quod ab h. l. est alienum. Nam

Ῥεῖά τε καὶ πάσησιν ἐπ' ἀγραύλησι βόεσσιν,
Ἑρμέω βȣλῆσι κλεψίφρονος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Θαύμασεν ἀθρήσας· τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης
Χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο, πυκν' ἀμαρύσσων,
Ἐγκρύψαι μεμαώς. Λητȣ̃ς δ' ἐρικυδέος υἱὸν
Ῥεῖα μάλ' ἐπρήϋνεν ἑκηβόλον, ὡς ἔθελ' αὐτὸς,
Καὶ κρατερόν περ ἐόντα· λαβὼν δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς,
Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἡ δ' ὑπὸ χειρὸς
Σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Γηθήσας, ἐρατὴ δὲ διὰ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ
Θυμῷ ἀκȣάζοντα· λύρῃ δ' ἐρατὸν κιθαρίζων
Στῆ ῥ' ὅγε θαρσήσας ἐπ' ἀριστερὰ Μαιάδος υἱὸς
Φοίβȣ Ἀπόλλωνος· τάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων
Γηρύετ' ἀμβολάδην, ἐρατὴ δέ οἱ ἕσπετο φωνὴ,
Κραίνων ἀθανάτȣς τε θεȣ̀ς καὶ γαῖαν ἐρεμνὴν,

Facileque et omnes ad agrestes boves,
Mercurii consiliis versuti: verum Apollo
Admiratus est adspiciens: tunc vero fortis Argicida
Locum torve inspexit, crebro micans oculis,
Occultare cupiens. Latonæ autem valde inclytus filius
Facillime sedavit longe jaculantem, sicut volebat ipse,
Fortem licet: capiens autem sinistra manu (citharam)
Plectro tentabat chordas singulas: hæc autem a manu
Stupendum sonuit: risit autem Phœbus Apollo
Gavisus, amabilis autem mentem pervasit vox
Cupide audientis: lyra autem amabile ludens
Stabat utique sine timore ad lævam Maiæ filius
Phœbi Apollinis: mox dum sonoram cytharam pulsat,
Canebat voce sublata (amabilis autem illum sequebatur vox)
Celebrans immortalesque Deos et terram tenebrosam,

πῦρ ἀμαρύσσειν quidem bene dicitur, dixitque *Hesiodus* Theog. 827. unde vulgatum defendit Cl. *Clarkius:* sed ut πῦρ sit subjectum, et ἀμαρύσσειν dicatur ex oculis.

Ver. 419. κατὰ μέλος·] *Barn.* cum *Martino* κατὰ μέρος, ut supra 53. Eodem modo legatur in utroque loco necesse est.

Ver. 421. ἤλυθ' ἰωὴ] Edd. pr. ἦλθ' ἰωή· vitiose. Est imitatio versus Homeri Il. κ'. 139.—τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή.

Ver. 425. Γηρύετ' ἀμβολάδην,] Γηρύεσθαι de cantu fidium dixit Pindarus, hic de cantu vocis: *dum ille citharam pulsat, ipse canit voce :* ἀμβολάδην vetus interpres vertit *exorsus*, ex ἀναβάλλειν, quod in Odyssea dicitur pro incipere cantum. Vulgo vertunt *alternis*, nullo, ut opinor, testimonio antiquo nixi, quam Schol. Callim. H. in Dian. 61. qui interpretatur ἀμβολαδὶς, ἐκ διαδοχῆς. Sed ad illum locum ostendi, analogiam et usum veterum potius suadere, ut accipiamus *magna vi*,

Ὡς τὰ πρῶτα γένοντο, καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος.
Μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῇ,
Μητέρα Μουσάων· ἡ γὰρ λάχε Μαιάδος υἱόν.
Τοὺς δὲ κατὰ πρέσβην τε καὶ ὡς γεγάασιν ἕκαστος,
Ἀθανάτους ἐγέραιρε θεοὺς Διὸς ἀγλαὸς υἱὸς,
Πάντ' ἐνέπων κατὰ κόσμον, ἐπωλένιον κιθαρίζων.
Τὸν δ' ἔρος ἐν στήθεσσιν ἀμήχανος αἴνυτο θυμόν·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Βουφόνε, μηχανιῶτα, πονεύμενε, δαιτὸς ἑταῖρε,
Πεντήκοντα βοῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας.
Ἡσυχίως καὶ ἔπειτα διακρινέεσθαι οἴω·
Νῦν δ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, πολύτροπε Μαιάδος υἱὲ,
Ἦ σοί γ' ἐκ γενεῆς τάδ' ἅμ' ἕσπετο θαυματὰ ἔργα,
Ἠέ τις ἀθανάτων, ἠὲ θνητῶν ἀνθρώπων
Δῶρον ἀγαυὸν ἔδωκε, καὶ ἔφρασε θέσπιν ἀοιδήν.
Θαυμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὄσσαν ἀκούω,

Ut a principio facti fuere, et ut sortitus est partem quisque suam.
Mnemosynem quidem in primis dearum honorabat cantione,
Matrem Musarum: hæc enim sortita est Maiæ filium.
Alios autem secundum ætatem, et ut geniti sunt singuli,
Immortales honorabat Deos Jovis præclarus filius,
Omnia dicens ordine et in ulnis citharam pulsans.
Illius autem pectus dulcedo insatiabilis cepit animum:
Et hunc allocutus verba alata dixit;
Bovicida, versute, laborans convivii socie,
Quinquaginta bubus digna ista excogitasti.
Placide jam litem compositum iri puto:
Nunc autem age mihi hoc dic, versute Maiæ fili,
Nunquid te a nativitate hæc simul secuta sunt admirabilia opera,
An quis immortalium aut mortalium hominum
Donum illustre dedit, et docuit divinam cantionem.
Admirabilem enim hanc novam vocem audio,

contentis viribus: Ita h. l. erit *sublata voce*, quod convenit citharœdo. De Arione Gellius ait, eum cecinisse carmen orthium *voce sublatissima.*

Ver. 426. Κραίνων] Frustra vocem hanc tentavit *Martini*, rescribi jubens *αἰνέοντ'* vel *ὑμνέοντ'* ut referatur ad *οἱ*. Est autem *τιμῶν, γεραίρων*, quo verbo post utitur poëta. vid. Hesych. et Etym. M. in h. v.

Ver. 432. ἐπωλένιον] Vetus interpres: *sub cubito:* ὑπωλένιον legisse videtur. Ita malebat *Barnesius*. Nec displicet. Sic pharetra ὑπωλένιος, cum gestatur sub brachio, ut tela promantur: alias cum in tergo est, παρωλένιος· ἐπωλένιος quidem dici posse cithara videtur. Infr. v. 496. ἐπ' ἀριστερὰ lyram ponit Apollo: sed pro ὑπωλ. stat. v. 507. ὑπωλένιον κιθάριζεν.

Ἣν οὔ πώ ποτέ φημι δαήμεναι, οὔτε τιν' ἀνδρῶν,
Οὔτε τιν' ἀθανάτων, οἳ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι,
Νόσφι σέθεν, φιλῆτα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὲ,
Τίς τέχνη, τίς μοῦσα ἀμηχανέων μελεδώνων,
Τίς τρίβος· ἀτρεκέως γὰρ ἅμα τρία πάντα πάρεστιν.
Εὐφροσύνην καὶ ἔρωτα καὶ ἥδυμον ὕπνον ἑλέσθαι.
Καὶ γὰρ ἐγὼ μούσῃσιν ὀλυμπιάδεσσιν ὀπηδὸς,
Τῇσι χοροί τε μέλουσι καὶ ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς,
Καὶ μολπὴ τεθαλυῖα, καὶ ἱμερόεις βρόμος αὐλῶν.
Ἀλλ' οὔπω τί μοι ὧδε μετὰ φρεσὶν ὧδε μέλησεν,
Οἷα νέων θαλίης ἐνδέξια ἔργα πέλονται.
Θαυμάζω Διὸς υἱὲ τάδ', ὡς ἐρατὸν κιθαρίζεις.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν ὀλίγος περ ἐὼν κλυτὰ μήδεα οἶδας.
Σοὶ δ' αὐτῷ καὶ μητρὶ τόδ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Ναὶ μὰ τόδε κράνειον ἀκόντιον· ἦ μὲν ἐγώ σε
Κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον ἡγεμονεύσω,

Quam nunquam dico didicisse neque aliquem virorum,
Neque aliquem immortalium, qui olympicas domos habent,
Præter te, impostor, Jovis ac Maiæ fili,
Quæ ars, quæ musa difficilium curarum,
Quæ exercitatio: vere enim simul tria adsunt,
Lætitiam et amorem ac somnum capere.
Etenim ego Musarum olympiacarum sum sectator,
Quibus choreæque curæ sunt et præclara via cantionis,
Et cantus florens, et amabilis strepitus tibiarum.
Sed nondum mihi in mente sic curæ fuit,
Qualia juvenum convivii apta opera sunt.
Admiror Jovis fili hæc, quam amabiliter citharam pulsas.
Nunc autem quoniam parvus præclaras artes nosti,
Tibi ipsi et matri hoc vere dicam,
Næ per hoc corneum telum, certe quidem ego te
Inclytum inter immortales et beatum ducam,

Ver. 446. ἀμηχανέων μελεδώνων,] Intelligo μελεδῶνας de carminibus et cantu, quæ sunt curæ poëtarum et cantorum. Si in deteriorem partem quis malit capere, intelligendum erit, quæ Musa, quæ ars etc. sit depellendarum miserarum curarum. Forma ἀμηχανὴς insolentior est. *Barnesius* ait esse vocem Xenophonteam. Ἀμηχανεῖν, ut poëticum, observavi Hist. VI. extr. non ἀμηχανής.

Ver. 452. ὧδε — ὧδε] Vide ad v. 385. Nondum tale quid exercui aut feci.

Ver. 457. μὰ τόδε κράνειον ἀκόντιον] *Per hoc corneum telum.* Primum in κράνειον natura brevem tono produci judicat *Barnesius,* quod fieri non potest in tali verbo, ut in multisyllabis, in quibus prima pro-

Δώσω τ' ἀγλαὰ δῶρα, καὶ ἐς τέλος ἐκ ἀπατήσω.
Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισιν·
Εἰρωτᾷς μ' Ἑκάεργε περιφραδές· αὐτὰρ ἐγώ σοι
Τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι ἔτι μεγαίρω.
Σήμερον εἰδήσεις· ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι
Βελῇ καὶ μύθοισι· σὺ δὲ φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας.
Πρῶτος γὰρ Διὸς υἱὲ, μετ' ἀθανάτοισι θαάσσεις
Ἠΰς τε κρατερός τε· φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς,
Ἐκ πάσης ὁσίης, ἔπορεν δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα·
Καὶ τιμὰς σέ γε φασὶ δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς,
Μαντείας θ' ἑκάεργε, Διὸς πάρα, θέσφατα πάντα.
Καὶ νῦν αὐτὸς ἐγὼ παῖδ' ἀφνειὸν δεδάηκα.
Σοὶ δ' αὐτάγρετόν ἐστι δαήμεναι ὅ ττι μενοινᾷς.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἔν τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν,

Daboque præclara munera, et nunquam te decipiam.
Huic autem Mercurius verbis respondebat astutis;
Interrogas me Apollo scienter: verum ego tibi
Artem nostram attingere non invideo.
Hodie scies: volo autem tibi placidus esse
Consilio et verbis: tu autem in mente omnia nosti.
Primus enim Jovis fili inter immortales sedes
Bonusque fortisque: amat utique te consultor Jupiter,
Summo jure, dedit autem tibi præclara dona:
Et honores te aiunt didicisse ex Jovis consilio,
Vaticiniaque procul operans a Jove, fata omnia.
Et nunc ipse ego filium opulentum cognovi.
Tibi autem promptum est discere quodcunque cupis.
Sed quoniam tibi animus cupit citharam pulsare,

ducitur, cum sunt omnes breves. *Martini* II. 12. malit καρνεῖον· nam Apollo καρνεῖος. Quod durius videtur. *Cornea jacula* nota sunt. Putem primam in hac voce ancipitem fuisse, nec ejusdem apud omnes græcos quantitatis, ut in aliis vocibus videmus variare quantitates syllabarum quarundam.

Ver. 468. Καὶ τιμὰς σέ —ὀμφῆς,] *Martini* l. c. interpungit post τιμὰς, quas conjungit cum δώροις, deinde corrigit ὀμφὰς, quod sequitur *Barnesius*. Sed illa interpunctio mihi durior videtur, et vulgata quoque defendi utcunque potest: dedit tibi τιμὰς ὀμφῆς ἐκ Δ. hunc honorem præcipuum, ut fata prædicas. ex v. 513. Magis tamen placet Cl. *Piersoni* ratio, qui φήμας corrigit, φήμας ἐκ Διὸς ὀμφῆς δαήμεναι. Hic cæterum locus firmat id, quod docet *Broukhusius* ad Tib. III. 4. 47. Apollinem vaticinari, non nisi quæ Jupiter ei prædiceret.

Ver. 470. παῖδ' ἀφνειὸν δεδάηκα.] Longius ab hac scriptura recedit *Martini* conjectura παῖς, σ' ὀξύνοος· *ipse quamquam puer* etc. Verbum παιδὸς bene locum habet in Apolline, propter perpetuam ἥβην: et potest intelligi Διός. Divitiarum autem mentio apta Apollini v. Callim. H. in Apoll. extr. Et sane Mercurius divi.

Μέλπεο καὶ κιθάριζε, καὶ ἀγλαΐας ἀλέγυνε,
Δέγμενος ἐξ ἐμέθεν· σὺ δέ μοι φίλε κῦδος ὄπαζε·
Εὐμόλπει μετὰ χερσὶν ἔχων λιγύφωνον ἑταίρην,
Καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπιςαμένως ἀγορεύειν·
Εὔκηλος μὲν ἔπειτα φέρειν εἰς δαῖτα θάλειαν,
Καὶ χορὸν ἱμερόεντα, καὶ ἐς φιλοκυδέα κῶμον,
Εὐφροσύνην νυκτός τε καὶ ἤματος· ὅςτις ἄρ᾽ αὐτὴν
Τέχνῃ καὶ σοφίῃ δεδαημένος ἐξερεείνῃ,
Φθεγγομένη παντοῖα νόῳ χαρίεντα διδάσκει
ʽΡεῖα συνηθείῃσιν ἀθυρομένη μαλακῇσιν,
ʼΕργασίην φεύγουσα δυήπαθον· ὃς δέ κεν αὐτὴν
Νῆϊς ἐὼν τὸ πρῶτον ἐπιζαφελῶς ἐρεείνῃ,
Μὰψ αὔτως κεν ἔπειτα μετήορά τε θρυαλίζοι.
Σοὶ δ᾽ αὐτάγρετόν ἐςι δαήμεναι ὅ, ττι μενοινᾷς.

Cane et citharam pulsa, et gaudia exerce
Discens a me: tu autem mihi care gloriam præbe:
Recte cane in manibus habens dulcivocam sociam,
Pulchre et bene ac ornate scite dicere:
Securus deinde ferto ad convivium floridum,
Et choream amabilem, et ad gloriosam commissationem
Lætitiam noctisque et diei: quicunque ipsam
Arte et sapientia edoctus interrogarit,
Sonans multa variaque menti grata docet
Facile consuetudinibus ludens mollibus,
Operationem fugiens ærumnosam: quicunque autem ipsam
Imperitus primum vehementer tractaverit,
Stulte deinde vana garrierit.
Tibi autem promptum est discere quodcunque cupis.

tias ejus norat, supra v. 178. etiam e copia pecorum cognorat.

Ver. 472. ἐπιθύει κ.τ.λ.] Secunda in ἐπιθύει, si esset ex ἐπὶ et θύω, insolenter produceretur: quamquam ejus generis alia exempla occurrunt apud Homerum, de quibus suis locis admonitum est, in quibus pronunciando præpositio sejungitur a verbo, ut ultima ejus sit in cæsura, per quam producitur. Nam duplicatio sequentis consonantis hic locum non habet. Sed hoc remedio non est opus. Nam verbum est potius ex ἐπὶ et ἰθύω, cujus prima longa est, ut apud Apollonium Rhodium III. 354. ubi Scholiastes interpretatur προαιρεῖσθαι, *cupere, expetere*. Simplex ἰθύειν est ibid. II. 327. ubi male in editis ἰθύνειν, quamquam vetere scriptura, ut patet e Scholio.

Ver. 476. ἐπιςαμένως ἀγορεύειν·] *Barnesius* sine dubitatione correxit ἐπιςαμένην, ut ad citharam ἑταίρην λιγύφωνον referretur. Adverbium certe alienum est. Nam satis est in καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον.

Ver. 478. φιλοκηδέα κῶμον,] *Barnesius* edidit φιλοκυδέα· id jam versio vetus expressit, *gloriosum ludum*. Φιλοκηδέα, *rixosum*, non habet hic locum, ubi omnia læta commemorantur εὐφροσ. ν. τ. κ. ἤ. commune est præcedentibus omnibus,

Καί τοι ἐγὼ δώσω ταύτην, Διὸς ἀγλαὲ κοῦρε.
Ἡμεῖς δ' αὖ ὄρεός τε καὶ ἱπποβότου πεδίοιο
Βουσὶ νομοὺς Ἑκάεργε νομεύσομεν ἀγραύλοισιν.
Ἔνθεν ἅλις τέξουσι βόες ταύροισι μιγεῖσαι
Μίγδην θηλείας τε καὶ ἄρσενας· οὐδέ τί σε χρὴ
Κερδαλέον περ ἐόντα περιζαμενῶς κεχολῶσθαι.
  Ὣς εἰπὼν, ὤρεξ'· ὁ δ' ἐδέξατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἑρμῇ δ' ἐγγυάλιξεν ἔχων μάστιγα φαεινὴν,
Βουκολίας τ' ἐπέτελλεν· ἔδεκτο δὲ Μαιάδος υἱὸς
Γηθήσας· κίθαριν δὲ λαβὼν ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς
Λητοῦς ἀγλαὸς υἱὸς ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Πλήκτρῳ ἐπειρήτιζε κατὰ μέρος· ἡ δ' ὑπὸ χειρὸς
Ἱμερόεν κονάβησε· θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε.
Ἔνθα βόες μὲν ἔπειτα ποτὶ ζάθεον λειμῶνα
Ἐτραπέτην· αὐτοὶ δὲ Διὸς περικαλλέα τέκνα
Ἄψορροι πρὸς ὄλυμπον ἀγάννιφον ἐῤῥώσαντο,
Τερπόμενοι φόρμιγγι· χάρη δ' ἄρα μητίετα Ζεύς·

Et tibi ego dabo hanc Jovis præclare puer.
Nos autem vicissim montisque et equipascui campi
Bubus pascua procul jaculans distribuemus agrestibus.
Hinc copiose parient boves cum tauris mixtæ
Mixtim fœminasque et masculos: neque te oportet
Lucricupidum licet vehementer irasci.
  Sic locutus, præbuit: suscepit autem Phœbus Apollo,
Mercurio autem præbuit scuticam præclaram,
Boumque curas commisit: suscepit autem Maiæ filius
Lætus: citharam autem suscipiens manu læva
Latonæ præclarus filius rex procul operans Apollo,
Plectro excitabat cantum: hæc autem sub manu
Amabiliterque sonuit: deus autem pulchre accinit.
Ibi boves quide mdeinde ad valde divinum pratum
Versæ sunt: ipsi autem Jovis præclari filii
Retrogradi ad olympum valde nivosum contenderunt,
Oblectati eithara: gavisus est igitur consultor Jupiter.

non uni commissationi. De *κώμου*, *πάντα π. π.* *L. Bos* in Exerc. ad N. T. Rom. XIII.

Ver. 485. *φιύγουσα*] Ita bene *Martini* pro *φθέγγουσα:* non quod tristia non apta citharæ: nam et Phemius Trojani belli mala canebat, et Horatii lyra flebiles modos habebat: sed quia Mercurius non nisi læta ei tribuit, et *φθέγγειν* non dicitur.

Ver. 494. *ἐγγυάλιξεν ἔχων*] *Martini* corrigit *ἑκὼν*, probante *Barnesio*. Non

Ἄμφω δ' ἐς φιλότητα συνήγαγε· καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς
Λητοΐδην ἐφίλησε διαμπερὲς, ὡς ἔτι καὶ νῦν,
Σήματ' ἐπεὶ κιθάρην μὲν Ἑκηβόλῳ ἐγγυάλιξεν
Ἱμερτὴν, δεδαὼς ὁ δ' ὑπωλένιον κιθάριζεν.
Αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρης σοφίης ἐκμάξατο τέχνην·
Συρίγγων ἐνοπὴν ποιήσατο τηλόθ' ἀκουστήν.
Καὶ τότε Λητοΐδης Ἑρμῆν πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δείδια, Μαιάδος υἱὲ, διάκτορε, ποικιλομῆτα,
Μή μοι ἀνακλέψῃς κιθάρην καὶ καμπύλα τόξα.
Τιμὴν γὰρ πὰρ Ζηνὸς ἔχεις, ἐπαμοίβια ἔργα
Θήσειν ἀνθρώποισι κατὰ χθόνα πουλυβότειραν.
Ἀλλ' εἴ μοι τλαίης γε θεῶν μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι,
Ἢ κεφαλῇ νεύσας, ἢ ἐπὶ Στυγὸς ὄβριμον ὕδωρ,
Πάντ' ἂν ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένα καὶ φίλα ἕρδοις.
Καὶ τότε Μαιάδος υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσε
Μή ποτ' ἀποκλέψειν, ὅσ' Ἑκηβόλος ἐκτεάτισται,
Μηδέ ποτ' ἐμπελάσειν πυκινῷ δόμῳ· αὐτὰρ Ἀπόλλων

Ambos autem in amicitiam conduxit: et Mercurius quidem
Latonium amavit omnino, sicuti adhuc et nunc,
Pronus postquam citharam procul jacienti dederat
Amabilem, hic vero doctus sub ulna sonabat cithara.
Ipse autem rursus alterius sapientiæ fingebat artem:
Fistularum vocem fecit procul audibilem:
Et tunc Latonius Mercurium verbis afflatus est;
Metuo Maiæ fili, minister Deorum callide,
Ne mihi furto auferas citharam et curvos arcus.
Honorem enim a Jove habes, alterna opera
Facere hominibus in terra multos nutriente.
Verum si mihi sustinueris Deorum magnum juramentum jurare,
Vel capite annuens, vel per Stygis fortem aquam,
Omnia utique meo in animo grata feceris.
Et tunc Maiæ filius promittens annuit
Nunquam se furaturum quæcunque procul jaciens possideret,
Neque unquam appropinquaturum ad pulchram domum: at Apollo

est necesse: ἔχων sæpe sic, præsertim apud Poëtas, redundat. Παίζεις ἔχων Theocr. XIV. 8. vid. inpr. Cl. *Valkenar.* ad Eurip. Phœniss. p. 268.

Ver. 498. ὑπὸ καλὸν Ἱμερόεν] *Barn.* edidit χειρὸς e. v. 53. et v. seq. καλὸν, rectissime: nam μέλος versum perimit, ortumque est e χειρὸς, quod permutatum erat cum καλὸν versus superioris.

Ver. 500. 501. βόες — Ἐτραπέτην·] Vid. ad H. in Ap. 456.

Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι,
Μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθαι
Μήτε θεὸν, μήτ' ἄνδρα, Διὸς γόνον· ἐκ δὲ τέλειον
Σύμβολον ἀθανάτων ποιήσομαι, ἠδ' ἅμα πάντων,
Πιστὸν ἐμῷ θυμῷ καὶ τίμιον· αὐτὰρ ἔπειτα
Ὄλβου καὶ πλούτου δώσω περικαλλέα ῥάβδον,
Χρυσείην, τριπέτηλον, ἀκήριον, ἥ σε φυλάξει,
Πάντας ἐπικραίνουσα θεοὺς, ἐπέων τε καὶ ἔργων
Τῶν ἀγαθῶν ὅσα φημὶ δαήμεναι ἐκ Διὸς ὀμφῆς.
Μαντείην δὲ φέριστε διοτρεφὲς, ἣν ἐρεείνεις,
Οὔτέ σε θέσφατόν ἐστι δαήμεναι, οὔτέ τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων· τὸ γὰρ οἶδε Διὸς νόος· αὐτὰρ ἔγωγε
Πιστωθεὶς, κατένευσα καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Μή τινα νόσφιν ἐμεῖο θεῶν αἰειγενετάων
Ἄλλόν γ' εἴσεσθαι Ζηνὸς πυκινόφρονα βουλήν.
Καὶ σὺ, κασίγνητε χρυσόῤῥαπι, μή με κέλευε

Latonius annuit in concordia et amicitia,
Neminem sibi magis carum inter immortales fore
Neque deum, neque virum, Jovis fœtum: perfectum autem
Signum immortalium faciam, ut præ omnibus
Fidum meo animo et carum: verum postea
Felicitatis et divitiarum dabo præclaram virgam,
Auream trium foliorum, integram, quæ te servabit,
Omnibus perficiens Diis verborumque et operum
Bonorum quæcunque dico me didicisse ex Jovis consilio.
Divinationem autem, optime Jovis fili quam expetis,
Neque te fas est discere, neque aliquem alium
Immortalium: hoc enim novit Jovis mens: verum mihi
Cum traderetur, annui ac juravi grave jusjurandum,
Nullum præter me Deorum immortalium
Alium sciturum Jovis sapiens consilium.
Et tu, frater habens auream virgam ne me jubeas

Ver. 504. καὶ τὸ μὲν Ἑρμ.] Scribendum ὁ μὲν Ἑ. nam τὸ hic nullum sensum habet, et sequitur v. 507. ὁ δ' ὑπ' κ.

Ver. 506. 507. ἐγγυάλιξεν Ἱμερτὴν, διδαὼς ὁ δ'] Hæc non possunt intelligi. Quid est ἱμερτὴν διδαώς? ἱμερτὴν referendum ad citharam, διδαὼς ad Apollinem.

Ver. 528. Πάντας ἐπικραίνουσα θεοὺς, ἐπέων τε καὶ ἔργων Τῶν ἀγ.] Versiones absurde et obscure: *Omnes perficiens Deos, dictorum — bonorum.* π. ἐ. θ. est *omnibus Diis perficiens,* et sequentia referenda ad ὅσα, *quæcunque dicere et facere didici etc.*

Ver. 537. πιφαύσκειν,] Prima hujus vocis etiam alibi producitur ab Homero, non per cæsuram, ut putat *Barnesius:* nam Il. κ'. 478. etiam extra cæsuram produci-

Θέσφατα πιφαύσκειν, ὅσα μήδεται εὐρύοπα Ζεύς.
Ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω,
Πολλὰ περιτροπέων ἀμεγάρτων φῦλ' ἀνθρώπων.
Καὶ μὲν ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, ὅστις ἂν ἔλθῃ
Φωνῇ καὶ πτερύγεσσι τελήεντων οἰωνῶν·
Οὗτος ἐμῆς ὀμφῆς ἀπονήσεται, οὐδ' ἀπατήσω.
Ὃς δέ κε μαψιλόγοισι πιθήσας οἰωνοῖσι,
Μαντείην ἐθέλῃσι παρὲκ νόον ἐξερεείνειν
Ἡμετέρην, νοέειν δὲ θεῶν πλέον αἰὲν ἐόντων,
Φήμ', ἁλίην ὁδὸν εἶσιν, ἐγὼ δέ κε δῶρα δεχοίμην.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω Μαίης ἐρικυδέος υἱὲ
Καὶ Διὸς Αἰγιόχοιο, θεῶν, ἐριούνιε δαῖμον.
Μοῖραι γάρ τινες εἰσὶ, κασίγνηται γεγαυῖαι
Παρθένοι, ὠκείῃσιν ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι,
Τρεῖς· κατὰ δὲ κρατὸς πεπαλαγμέναι ἄλφιτα λευκὰ,
Οἰκία ναιετάουσιν ὑπὸ πτυχὶ Παρνησοῖο

Fata detegere, quæcunque in animo habet altisonus Jupiter.
Hominum autem alii nocebo, alium juvabo,
Multas obiens magnorum gentes hominum.
Atqui meo vaticinio juvabitur, quicunque venerit
Voce atque alis perfectarum alitum:
Hic a meo vaticinio juvabitur, neque prætermittam.
Quicunque autem vaniloquis fretus avibus,
Divinationem voluerit præter mentem consulere
Nostram, intelligere autem diis plus æternis,
Is, edico, vanam viam it, ego autem utique dona suscipiam.
Aliud autem tibi dicam Maiæ inclytæ fili
Et Jovis Ægive hi, Deorum, valde utilis deus.
Parcæ enim quædam sunt sorores natæ
Virgines, velocibus gaudentes alis,
Tres: super caput autem conspersæ farina alba,
Domicilia incolunt sub valle Parnasi

tur: nec in media voce potest esse cæsura, sed tantum in ultima syllaba.

Ver. 540. ὅστις ἂν ἔλθῃ etc.] Aut hic intelligendum e sequentibus πιθήσας, qui consuluerit cantum et volatum avium fatidicarum: οἰωνοὶ τελήεντες sunt aves augurales; quæ opponuntur μαψιλόγοις, et, ut Callimachus ait, quæ ἤλιθα ποτῶνται; aut interpungendum post ἔλθῃ, et φωνῇ etc. referendum ad ἀπονήσεται: mea divinatione fruentur omnes per cantum et volatum avium auguralium. Versum autem 542. spurium puto. Interpolator credidit consequens deesse τῷ ὅστις ἂν ἔλθῃ.

Μαντείης ἀπάνευθε διδάσκαλοι, ἣν ἐπὶ βουσὶ
Παῖς ἔτ' ἐὼν μελέτησα· πατὴρ δ' ἐμὸς οὐκ ἀλέγυνεν.
Ἐντεῦθεν δὴ ἔπειτα ποτώμεναι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῃ,
Κηρία βόσκονται, καί τε κραίνουσιν ἕκαστα.
Αἱ δ' ὅτε μὲν θυΐσωσιν ἐδηδυῖαι μέλι χλωρὸν,
Προφρονέως ἐθέλουσιν ἀληθείην ἀγορεύειν·
Ἢν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἡδεῖαν ἐδωδὴν,
Πειρῶνται δὴ ἔπειτα παρὲξ ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
Τάς τοι ἔπειτα δίδωμι· σὺ δ' ἀτρεκέως ἐρεείνων,
Σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε· καὶ εἰ βροτὸν ἄνδρα δαείης,
Πολλάκι σῆς ὀμφῆς ἐπακούσεται, αἴκε τύχῃσι.
Ταῦτ' ἔχε Μαιάδος υἱὲ, καὶ ἀγραύλους ἕλικας βοῦς.
Ἵππους τ' ἀμφιπόλευε καὶ ἡμιόνους ταλαεργοὺς·
Καὶ χαροποῖσι λέουσι καὶ ἀργιόδουσι σύεσσι,

Vaticinii seorsum magistræ, quod apud boves
Puer adhuc meditatus sum: pater autem meus non curabat.
Hinc deinde volantes alias alio,
Mella depascunt, et perficiunt omnia.
Hæ autem quandoquidem bacchantur edentes mel recens
Prompte verum dicere sustinent:
Si vero privatæ fuerint Deorum suavi cibo,
Conantur deinde extra viam ducere.
Has tibi postea do: tu autem accurate inquirens,
Tuam ipsius mentem oblecta: et si mortalem virum cognoris,
Sæpius tuum vaticinium exaudiet, si acciderit.
Hæc habe Maiæ fili, ac agrestes flexipedes boves,
Equosque cura et mulos patientes laboris:
Et horribiles leones et albidentes sues,

Ver. 553. Μαντείης ἀπάνευθε διδ.] Ἀπάνευθε referendum ad οἰκία ναιετ. Magistræ hæ divinationis, remotæ ab frequentia hominum, sedes habent in Parnasi vallibus.

Ver. 556. Κηρία βόσκονται,] *Depascunt mella*, s. *legunt mella*, ut Poëta ait, ceperimque non modo de melle jam in favis posito, sed materia, quam e floribus legunt, ut suadet versus præcedens; ποτώμεναι ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῃ. Tum sequentia, καὶ κραίνουσιν ἕκαστα de operibus artis, de mellis confectione ceperim, non de eventu vaticiniorum, de quo post dicit poëta.

Ver. 557. μέλι χλωρὸν,] Proximum est capere *mel recens*, ut τυρὸς χλωρὸς, apud Theocritum, et ἄδαμας χλωρὸς ap. Hesiodum, *ferrum recens;* sed potest esse etiam *liquidum, purum:* illud tamen melius.

Ibid. θυΐσωσιν] V. Hesych. in θυιωθεὶς et viros doctos ad θύων.

Ver. 558. ἐθέλουσιν] Ut mox v. 560. πειρῶνται. Male edd. vett. ἐθέλωσι, quod recte correxit *Barnesius*. Alias etiam ἐθέλωσιν ferri posset: *tum utique velint*, non detrectent verum dicere.

Ver. 560. παρὲξ ὁδὸν ἡγεμ.] In fraudem inducere, non dicere verum.

Ver. 562. εἰ βρότον ἄνδρα δαείης, Πολ-

Καὶ κυσὶ, καὶ μήλοισιν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθὼν,
Πᾶσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν κύδιμον Ἑρμῆν·
Οἶον δ' εἰς ἀΐδην τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι·
Ὅς τ' ἄδοτός περ ἐὼν, δώσει γέρας οὐκ ἐλάχιστον.
    Οὕτω Μαιάδος υἱὸν ἄναξ ἐφίλησεν Ἀπόλλων
Παντοίῃ φιλότητι· χάριν δ' ἐπέθηκε Κρονίων.
Πᾶσι δ' ὅ γε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ὁμιλεῖ.
Παῦρα μὲν οὖν ὀνίνησι, τὸ δ' ἄκριτον ἠπεροπεύει
Νύκτα δι' ὀρφναίην φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Et canes, et oves, quæcunque nutrit ampla terra,
Omnibus autem ovibus imperet inclytus Mercurius :
Solus autem in Orcum verus nuncius sit:
Qui donandi nescius licet, dabit donum non minimum.
    Sic Maiæ filium rex amavit Apollo
Omni amicitia: gratiam autem adjecit Saturnius.
Cum omnibusque hic mortalibus et immortalibus versatur.
Parum quidem ille juvat, at sæpissime decipit
Noctem per obscuram gentes mortalium hominum.
Et tu quidem sic salve Jovis et Maiæ fili:
Verum ego et tui et alterius memor ero cantionis.

λάκι — ἐπακούσεται,] Hæc non intelligo, et vulgatæ versiones nihil expediunt. Sensus videtur requirere: si mortales juveris, sc. prædictionibus tuis, tum utique sæpe te consulent.

ὉΜΗΡΟΥ ὙΜΝΟΣ

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

ΜΟΥ͂ΣΑ μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης
Κύπριδος, ἥ τε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσε,
Καί τ' ἐδαμάσσατο φῦλα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Οἰωνούς τε διϊπετέας, καὶ θηρία πάντα,
Ἠ μὲν ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει, ἠδ' ὅσα πόντος·
Πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν ἐϋστεφάνου Κυθερείης.
Τρισσὰς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπατῆσαι,
Κούρην τ' Αἰγιόχοιο Διὸς, γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην.
Οὐ γάρ οἱ εὔαδεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,

MUSA mihi dic opera aureæ Veneris
Cypridis, quæque diis dulcem amorem excitavit,
Atque domuit gentes mortalium hominum,
Avesque cœlestes ac feras omnes,
Quascunque continens multas nutrit et quascunque pontus:
Ovibus autem curæ sunt opera pulchram coronam habentis Cythereæ.
Tres autem non valet flectere animos neque decipere,
Puellamque Ægidiferi Jovis cæsiam Palladem.
Non enim illi placuere opera aureæ Veneris,

Ver. 4. Οἰωνοὺς διϊπετέας,] *Barnesius* miratur epitheton, quod h. l. sit: *in aëre volantes.* Sed etiam poëtis latinis *aves cælo lapsæ* dicuntur *cœlestes* etc.

Ver. 11. καὶ ἁ. ἴ. ἀλεγύνειν.] Intell. ἅδεν ex ἅδον, v. 10. aut εὔαδεν e v. 9. εὔαδεν ἁ. ἴ. ἁ. post ἀγλαὰ ἔργα dicuntur de telis, quæ arte Minervæ texuntur, ut patet e v. 14. 15. item mox v. 18. τῇ ἅδε τόξα, καὶ οὔρεσι θῆρας ἐναίρειν.

Ἀλλ' ἄρα οἱ πόλεμοί τε ἅδον καὶ ἔργον Ἄρηος,
Ὑσμῖναί τε μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.
Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
Ποιῆσαι σατίνας καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.
Ἣδε τε παρθενικὰς ἁπαλόχροας ἐν μεγάροισιν
Ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν, ἐπὶ φρεσὶ θεῖσα ἑκάστῃ.
Οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον κελαδεινὴν
Δάμναται ἐν φιλότητι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη.
Καὶ γὰρ τῇ ἅδε τόξα, καὶ οὔρεσι θῆρας ἐναίρειν,
Φόρμιγγές τε χοροί τε, διαπρύσιοί τ' ὀλολυγαὶ,
Ἄλσεά τε σκιόεντα, δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν.
Οὐδὲ μὲν αἰδοίῃ κούρῃ ἅδεν ἔργ' Ἀφροδίτης
Ἱστίῃ, ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης·
Αὖτις δ' ὁπλοτάτην, βουλῇ Διὸς Αἰγιόχοιο,
Πότνιαν, ἣν ἐμνῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·
Ἡ δὲ μάλ' οὐκ ἔθελεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπέειπεν·
Ὤμοσε δὲ μέγαν ὅρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστὶν,

Sed utique illi bellaque placuerunt et officium Martis,
Præliaque pugnæque, ac præclara opera curare.
Prima fabros terrestres docuit
Facere plaustra et currus varios ære:
Hæcque virgines mollicarnes in domibus
Præclara opera docuit, in mentem ponens unicuique.
Nunquam Dianam habentem auream colum sonoram
Domat in amicitia subridens Venus.
Etenim huic placuere arcus, atque in montibus feras necare,
Lyræque choreæque, celebresque ululatus,
Lucique umbrosi, justorumque urbs virorum.
Neque quidem venerandæ puellæ placuere opera Veneris
Vestæ, quam primam peperit Saturnus versutus:
Rursus vero etiam postremam, consilio Jovis Ægiochi,
Venerandam, quam procabantur Neptunus et Apollo:
Hæc autem noluit, verum rigide respuit:
Juravit autem magnum juramentum, quod utique perfectum est,

Ver. 13. σατίνας] Sic cum *Barnesio* correxi, ob consensum veterum, Euripidis, Athen. XII. 9. Hesychii, pro σάτινα. Videndum autem, an hic quoque sit pro ἁρμαμάξῃ, ut in fr. Anacreontis ap. Athenæum. v. Casaub. Cl. *Clarkio* obstat, quod ap. *Hesychium* est σατῆναι, mediaque longa h. l. sit aliena. Sed unius libri illius scriptura non nitar, et in verbis barbaris quantitas non est satis certa.

Ἁψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς Αἰγιόχοιο,
Παρθένος ἔσσεσθαι πάντ' ἤματα, δῖα θεάων.
Τῇ δὲ πατὴρ Ζεὺς δῶκε καλὸν γέρας ἀντὶ γάμοιο,
Καί τε μέσῳ οἴκῳ κατ' ἄρ' ἕζετο πῖαρ ἑλοῦσα.
Πᾶσιν δ' ἐν νηοῖσι θεῶν τιμάοχός ἐστι,
Καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέτυκται.
Τάων οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπατῆσαι·
Τῶν δ' ἄλλων οὔ πέρ τι πεφυγμένον ἔστ' Ἀφροδίτην,
Οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Καί τε παρὲκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεραύνου,
Ὅς τε μέγιστός τ' ἐστὶ, μεγίστης τ' ἔμμορε τιμῆς·
Καί τε τοῦ, εὖτε θέλοι, πυκινὰς φρένας ἐξαπαφοῦσα,
Ῥηϊδίως συνέμιξε καταθνητῆσι γυναιξὶν,
Ἥρης ἐκλελαθοῦσα κασιγνήτης ἀλόχου τε,
Ἣ μέγα εἶδος ἀρίστη ἐν ἀθανάτῃσι θεῇσι.
Κυδίστην δ' ἄρα μιν τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Μήτηρ τε Ῥείη· Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Αἰδοίην ἄλοχον ποιήσατο κέδν' εἰδυῖαν.

Tangens caput patris Jovis Ægiochi,
Virginem fore omnibus diebus diva dearum.
Huic autem pater Jupiter dedit pulchrum donum loco nuptiarum,
Namque media domo sedet pinguedine fruens.
Omnibus autem in templis deorum primum honorem habet,
Et ad omnes mortales deorum honoratissima est:
Harum non valet flectere mentes neque decipere.
Ex aliis autem nemo est, qui fugiat Venerem,
Neque deorum beatorum neque mortalium hominum.
Quin et Jovis mentem adimit, qui oblectatur fulminibus,
Quique maximus est, maximumque sortitus est honorem:
Et hujus, quando voluerit, sapientem mentem decipiens
Facile miscet cum mortalibus mulieribus,
Junone clam, sorore uxoreque,
Quæ magna forma pulcherrima inter immortales deas.
Inclytissimam igitur illam peperit Saturnus versutus,
Materque Rhea: Jupiter autem prudentissimus
Venerandam uxorem sibi fecit, pulchra doctam.

Ver. 34. πεφυγμένον] V. ad Odyss. α'. 18.

Ver. 40. Ἥρης ἐκλελαθοῦσα] *Clarkius* intelligit, Junonis oblivionem adferens, ex Il. β'. 599. 600. non male.

Τῇ δὲ καὶ αὐτῇ Ζεὺς γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ
Ἀνδρὶ καταθνητῷ μιχθήμεναι, ὄφρα τάχιστα
Μηδ' αὐτὴ βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη εἴη·
Καί ποτ' ἐπευξαμένη εἴπῃ μετὰ πᾶσι θεοῖσιν
Ἡδὺ γελοιήσασα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Ὥς ῥα θεοὺς συνέμιξε καταθνητῇσι γυναιξὶ,
Καί τε καταθνητοὺς υἱεῖς τέκεν ἀθανάτοισιν,
Ὥς τε θεὰς ἀνέμιξε καταθνητοῖς ἀνθρώποις.
Ἀγχίσεω δ' ἄρα οἱ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ,
Ὃς τότ' ἐν ἀκροπόλοις ὄρεσιν πολυπιδάκου Ἴδης
Βουκολέεσκεν βοῦς, δέμας ἀθανάτοισιν ἐοικώς.
Τὸν δὴ ἔπειτα ἰδοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Ἠράσατ', ἐκπάγλως δὲ κατὰ φρένας ἵμερος εἷλεν.
Ἐς Κύπρον δ' ἐλθοῦσα, θυώδεα νηὸν ἔδυνεν,
Ἐς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυώδης·
Ἔνθ' ἥ γ' εἰσελθοῦσα θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
Ἔνθα δέ μιν Χάριτες λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
Ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας,

Huic vicissim ipsi Jupiter dulcem amorem injecit animo,
Viro mortali ut misceretur, ut quam celerrime
Ne ipsa quidem humani concubitus expers esset:
Atque aliquando jactans diceret inter omnes deos
Dulce subridens risum amans Venus,
Quod utique deos miscuerit cum mortalibus mulieribus,
Et mortales filios pepererit immortalibus,
Quodque deas immiscuerit cum mortalibus hominibus.
Anchisæ igitur illi dulcem amorem imposuit animo,
Qui tum in summis montibus multifontis Idæ
Pascebat boves, corpore immortalibus similis.
Hunc autem postea cum vidisset risum amans Venus
Amavit, horrende autem mentem amor cepit.
Cyprum autem cum venisset, odoriferum templum ingressa est,
Paphi: ibi autem illi templum est araque sacra:
Ubi hæc ingressa januas imposuit lucentes.
Ibi autem illam Gratiæ lavarunt, et unxerunt oleo
Immortali, qualia diis gratiam addunt immortalibus,

Ver. 41. *μέγα εἶδος ἀρίστη*] Μέγα ad ἀρίστη referendum, non ad εἶδος.

Ver. 51. Καί τε — τέκεν ἀθ.] Si sensus non potest esse hic, *et fecit parere* (τίκτω)

Ἀμβροσίῳ, ἑανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν.
Ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροῒ εἵματα καλὰ,
Χρυσῷ κοσμηθεῖσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Σεύατ' ἐπὶ Τροίην, προλιποῦσ' εὐώδεα Κύπρον,
Ὕψι μετὰ νεφέεσσι θοῶς πρήσσουσα κέλευθον.
Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
Βῆ δ' ἰθὺς σταθμοῖο δι' οὔρεος· οἱ δὲ μετ' αὐτὴν
Σαίνοντες πολιοί τε λύκοι χαροποί τε λέοντες,
Ἄρκτοι, παρδάλιές τε θοαὶ προκάδων ἀκόρητοι
Ἤεσαν· ἡ δ' ὁρόωσα μετὰ φρεσὶ τέρπετο θυμόν·
Καὶ τοῖς ἐν στήθεσσι βάλ' ἵμερον· οἱ δ' ἅμα πάντες
Σύνδυο κοιμήσαντο κατὰ σκιόεντας ἐναύλους·
Αὐτὴ δ' ἐς κλισίας εὐποιήτους ἀφίκανε.
Τὸν δ' εὗρε σταθμοῖσι λελειμμένον, οἶον ἀπ' ἄλλων,
Ἀγχίσην ἥρωα, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα.
Οἱ δ' ἅμα βουσὶν ἕποντο νομοὺς κατὰ ποιήεντας
Πάντες· ὁ δὲ σταθμοῖσι λελειμμένος οἶος ἀπ' ἄλλων

Ambrosio, suavi, quod utique illi odoratum erat.
Induta autem recte omnia circa corpus vestimenta pulchra,
Auro ornata, libenter ridens Venus,
Contendebat Trojam, derelinquens odoram Cyprum,
Alte per nubes velociter faciens iter.
Idam autem pervenit multifontem, matrem ferarum:
Incessit autem ad stabulum, per montem: cum ipsa autem
Blandientes cani lupi terribilesque leones,
Ursæ, pardique veloces cervorum insatiabiles
Ibant: hæc autem adspiciens in mente oblectabat animum:
Et his in pectoribus imposuit amorem: hi autem simul omnes
Bini dormierunt circa opacos recessus:
Ipsa vero ad tabernacula pulchre facta pervenit.
Invenit autem in stabulis relictum solum ab aliis
Anchisen heroa, a diis pulchritudinem habentem.
Cæteri autem una boves sequebantur per pascua pinguia
Omnes: hic autem ad stabulum relictus solus ab aliis

corrigendus est versus sic, *αἴ γε — τέκεν*, aut ejiciendus, ut placuit *Piersono*, quod malim.

Ver. 59. 61. 63. Sunt et in Odyss. θ'. 362.

Ver. 63. 'Αμβ. ἑανῷ, etc.] Totus versus est Iliad. ξ'. 172. nisi quod ibi est ἑδανῷ, quod tamen hic reponere non est necesse, nam et ἑανῷ recte et eodem sensu dicitur. Possit autem aliquis suspicari, versum

Πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, διαπρύσιον κιθαρίζων.
Στῆ δ' αὐτȣ̃ προπάροιθε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Παρθένῳ ἀδμήτῃ μέγεθος καὶ εἶδος ὁμοίη,
Μή μιν ταρβήσειεν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας.
Ἀγχίσης δ' ὁρόων ἐφράζετο θαύμαινέν τε
Εἶδός τε μέγεθός τε καὶ εἵματα σιγαλόεντα.
Πέπλον μὲν γὰρ ἕεςο φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς,
Εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἕλικας κάλυκάς τε φαεινάς.
Ὅρμοι δ' ἀμφ' ἁπαλῇ δειρῇ περικαλλέες ἦσαν,
Καλοὶ, χρύσειοι, παμποίκιλοι, ὡς δὲ σελήνη,
Στήθεσιν ἀμφ' ἁπαλοῖσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀγχίσην δ' ἔρος εἷλεν, ἔπος δέ μιν ἀντίον ηὔδα·
  Χαῖρε ἄνασσ', ἥ τις μακάρων τάδε δώμαθ' ἱκάνεις,
Ἄρτεμις, ἢ Λητὼ, ἠὲ χρυσέη Ἀφροδίτη,
Ἢ Θέμις ἠΰγενὴς, ἠὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἤπȣ τις Χαρίτων δεῦρ' ἤλυθες, αἵ τε θεοῖσι
Πᾶσιν ἑταιρίζȣσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται·

Versabatur hinc et hinc clare citharam pulsans.
Stetit autem ipso coram Jovis filia Venus,
Virgini integræ magnitudine et forma similis;
Ne ipsum terreret ante oculos videns.
Anchises autem videns perpendebat mirabaturque
Formamque magnitudinemque et vestes stupendas.
Peplo etenim induta erat splendidiore ignis radio,
Habebat autem flexos capreolos calycasque lucidas.
Catenæ autem circa molle collum perpulchræ erant,
Pulchræ, aureæ, omnivariæ: tanquam autem luna
Pectora circa mollia splendebat, mirum visu.
Anchisen autem amor cepit, verbum autem illi contra dixit;
  Salve regina, quæcunque beatorum has domos accedis,
Diana, vel Latona, aut aurea Venus,
Vel Themis generosa, aut cæsia Pallas,
Vel utique aliqua Gratiarum huc venisti, quæque Diis
Omnibus sociantur, ac immortales vocantur:

hunc inde ab interpolatore tractum, quia ἄμβροτον in vers. præc. idem est cum ἀμβροσίῳ. Stulte vetus versio *ambrosio peplo* vertit. Non tamen nihili est Cl. *Clarkii* ratio pro ἑδανῷ, quod in ἑανῷ media ap. *Homerum* semper longa est.

Ver. 86. ἕεςο] Bene *Barnesius* correxit pro ἕςο, ex Iliad. μ'. 464.

Ἤ τις νυμφάων, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Ἢ νυμφῶν, αἳ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πείσσεα ποιήεντα.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐν σκοπιῇ, περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ,
Βωμὸν ποιήσω, ῥέξω δέ τοι ἱερὰ καλὰ
Ὥρῃσιν πάσῃσι· σὺ δ' εὔφρονα θυμὸν ἔχουσα,
Δός με μετὰ Τρώεσσιν ἀριπρεπέ' ἔμμεναι ἄνδρα·
Ποίει δ' εἰσοπίσω θαλερὸν γόνον· αὐτὰρ ἔμ' αὐτὸν
Δηρὸν ἐῢ ζώειν καὶ ὁρᾷν φάος ἠελίοιο,
Ὄλβιον ἐν λαοῖς, καὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἀγχίση, κύδιστε χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτῃσιν ἐΐσκεις;
Ἀλλὰ καταθνητή τε, γυνὴ δέ με γείνατο μήτηρ.
Ὀτρεὺς δ' ἐστὶ πατὴρ ὄνομα κλυτὸς, εἴπου ἀκούεις,
Ὃς πάσης Φρυγίης εὐτειχήτοιο ἀνάσσει.

Vel aliqua Nympharum, quæ lucos pulchros habitant,
Aut Nympharum, quæ pulchrum montem hunc habitant,
Et fontes fluviorum et valles pingues.
Tibi autem ego in specula, in loco conspicuo,
Aram faciam, sacrificabo autem tibi sacra pulchra
Horis omnibus: tu autem benevolum animum habens,
Da mihi inter Trojanos insignem esse virum:
Fac autem postea floridum fœtum: verum me ipsum
Diu bene vivere et videre lucem solis,
Beatum inter populos, et senectutis ad limen venire.
Huic respondit postea Jovis filia Venus;
Anchise inclytissime in terra genitorum hominum,
Non aliqua Dea sum: quid me immortalibus æquas?
Sed mortalis, mulier autem me genuit mater.
Orteus autem est pater nomine, si forte audivisti,
Qui omni Phrygiæ bene munitæ regnat.

Ver. 98. Ἢ νυμφ.] Cl. *Ruhnkenius* hunc versum ὀβελίζει. Non desiderem, si absit. Sunt sane tria genera Nympharum, silvestres, montanæ s. Oreades, et fontanæ. Itaque hactenus nil incommodi; sed illa repetitio ἢ νυμφῶν valde languet. Sed major ratio est e parallelismo, de quo ad v. sq.

Ver. 99. βήσσεα ποιήεντα.] Verissime hunc versum correxit idem Cl. *Ruhnkenius*, rescribens πείσσεα π. nempe versus 97. 99. πείσεα hic etiam conjecit *Clark.* sunt ex Il. υ'. 8. 9. οὔτ' ἄρα νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα. posterior recurrit Odyss. ζ'. 723. 724. v. aliud de his versibus apud *Ruhnk.* Ep. Crit. I. p. 26. In edd. pr. est

Γλῶσσαν δ' ὑμετέρην καὶ ἡμετέρην σάφα οἶδα.
Τρωὰς γὰρ μεγάρῳ με τροφὸς τρέφεν· ἡ δὲ διαπρὸ
Σμικρὴν παῖδ' ἀτίταλλε φίλης παρὰ μητρὸς ἑλȣ̃σα.
Ὥς δή τοι γλῶσσάν τε καὶ ὑμετέρην εὖ οἶδα.
Νῦν δέ μ' ἀνήρπαξε χρυσόῤῥαπις Ἀργειφόντης
Ἐκ χορȣ̃ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτȣ, κελαδεινῆς.
Πολλαὶ δὲ Νύμφαι καὶ παρθένοι Ἀλφεσίβοιαι
Παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐςεφάνωτο·
Ἔνθεν μ' ἥρπαξε χρυσόῤῥαπις Ἀργειφόντης·
Πολλὰ δ' ἐπ' ἤγαγεν ἔργα καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Πολλὴν δ' ἄκληρόν τε καὶ ἄκτιτον, ἣν διὰ θῆρες
Ὠμοφάγοι φοιτῶσι κατὰ σκιόεντας ἐναύλȣς·
Οὐδὲ ποσὶ ψαύειν ἐδόκȣν φυσιζόȣ αἴης.
Ἀγχίσεω δέ με φάσκε παραὶ λέχεσιν καλέεσθαι
Κȣριδίην ἄλοχον, σοὶ δ' ἀγλαὰ τέκνα τεκεῖσθαι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξε καὶ ἔφρασεν, ἤτοι ὅ γ' αὖτις

Linguam autem vestram et nostram aperte novi.
Trojana enim in domo me nutrix alebat: hæc autem
Parvam filiam educavit cara a matre cum accepisset.
Sic utique linguam et vestram bene novi.
Nunc autem me rapuit habens auream virgam Argicida
Ex cœtu Dianæ auream colum habentis, sonoræ.
Multæ autem Nymphæ et virgines Alphesibœæ
Ludebamus, multitudo autem infinita circum summa erat.
Inde me rapuit auream virgam habens Argicida:
Multa autem duxit me ad opera mortalium hominum,
Multam autem incultam et non ædificatam, quam feræ
Crudivoræ frequentant per umbrosas valles.
Neque pedibus tangere videbar flantem vitam terram.
Anchisæ autem me dicebat ad cubilia vocari
Virginem uxorem, abs te autem perpulchros filios parere.
At postquam ostendit et dixit, hic quidem rursus

βῆσια. Nempe licet etiam scribas πείσια vel πίσια.

Ver. 102. Ὤρῃσιν πάσ.] Scr. ὥρῃσι π.

Ver. 105. Δηρὸν ἰΰζώειν] Sic vulg. At quia εὐζώειν uno verbo non dicitur, sed divisum est εὖ ζώειν Od. τ'. 79. hic quoque edidi ἰὖ ζώειν.

Ver. 114. Τρωὸς — με τροφὸς τρέφεν·] Correxi Τρωὰς, nisi quis malit Τρωὶς, *Trojana nutrix:* nam Genitivus e Τρὼς h. l. alienus.

Ver. 116. Ὥς δή τοι] Spurium h. v. judicat *Ruhnkenius*. v. dicta ad H. in Mercur. 25.

Ver. 119. Πολλαὶ δὲ] Δὲ per cæsuram produci potest. Sed melius δὴ edidit *Bar-*

Ἀθανάτων μετὰ φῦλ' ἀπέβη κρατὺς Ἀργειφόντης·
Αὐτὰρ ἐγώ σ' ἱκόμην, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
Ἀλλά σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι ἠδὲ τοκήων
Ἐσθλῶν, (οὐ γάρ τοί γε κακοὶ τοιόνδε τέκοιεν)
Ἀδμήτην μ' ἀγαγὼν καὶ ἀπειρήτην φιλότητος,
Πατρί τε σῷ δεῖξον καὶ μητέρι κέδν' εἰδυίῃ,
Σοῖς τε κασιγνήτοις, οἵ τοι ὁμόθεν γεγάασιν.
Οὔ σφιν ἀεικελίη νυὸς ἔσσομαι, ἀλλ' εἰκυῖα.
Εἴ τι ἀεικελίη γυνὴ ἔσσομαι, ἠὲ καὶ οὐκί.
Πέμψαι δ' ἄγγελον ὦκα μετὰ Φρύγας αἰολοπώλους
Εἰπεῖν πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητέρι κηδομένῃ περ.
Οἱ δέ τε μὲν χρυσόν κεν ἅλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντὴν
Πέμψουσιν· σὺ δὲ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.
Ταῦτα δὲ ποιήσας δαίνυ γάμον ἱμερόεντα,
Τίμιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ὣς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ.
Ἀγχίσην δ' ἔρος εἷλεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·

Immortales ad gentes ivit fortis Argicida:
Verum ego ad te veni, fortis autem mihi fuit necessitas.
Sed te per Jovem oro ac per parentes
Bonos, (neque enim mali talem peperissent)
Indomitam me ducens et inexpertam rei venereæ,
Patrique tuo ostende ac matri præclara scienti,
Tuisque fratribus, qui tecum simul geniti sunt.
Non illis indigna nurus ero, sed digna.
Si quid indigna mulier ero, nec ne.
Mitte autem nuncium celeriter ad Phrygas aquis abundantes,
Qui dicat patrique meo et matri sollicitæ.
Hi autem aurum affatim vestemque textam
Mittent: tu autem multa et præclara accipe dona.
Hæc autem faciens celebra nuptias amabiles,
Honorabiles hominibus, et immortalibus Diis.
Sic cum dixisset Dea dulcem amorem injecit animo.
Anchisen autem amor cepit, verbum autem dixit, atque nominabat:

nesius, quod usitatum in principiis narrandi.

Ver. 123. ἄκληρον] Insolentius pro *non divisam* cultoribus, scilicet ἀκλήρωτον, adeoque incultam. Sic Euripid. Troad. ἄκληροι de fœminis, quæ non divisæ sunt cum cæteris captivis. Nec alterum ἄκτιτος, in qua urbes nullæ conditæ sunt, obvium est.

Ver. 136. 137. Alter sane versus alienus. Olim v. 137. spurium putabam. Cl. autem *Ruhnkenius* ex uno duos per

Εἰ μὲν θνητή τ' ἐσσὶ, γυνὴ δέ σε γείνατο μήτηρ,
Ὀτρεὺς δ' ἐςὶ πατὴρ ὄνομα κλυτὸς, ὡς ἀγορεύεις,
Ἀθανάτοιο δ' ἕκητι διακτόρȣ ἐνθάδ' ἱκάνεις
Ἑρμέω, ἐμὴ δ' ἄλοχος κεκλήσεαι ἤματα πάντα·
Οὔτις ἔπειτα θεῶν ȣ̓́τε θνητῶν ἀνθρώπων
Ἐνθάδε με σχήσει, πρὶν σῇ φιλότητι μιγῆναι
Αὐτίκα νῦν· ȣ̓δ' εἴ κεν ἑκηβόλος αὐτὸς Ἀπόλλων
Τόξȣ ἀπ' ἀργυρέȣ προΐῃ βέλεα ςονόεντα.
Βȣλοίμην κεν ἔπειτα, γύναι εἰκυῖα θεῇσι,
Σῆς εὐνῆς ἐπιβὰς, δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ὣς εἰπὼν, λάβε χεῖρα· φιλομμειδὴς δ' Ἀφροδίτη
Ἕρπε μεταςρεφθεῖσα, κατ' ὄμματα καλὰ βαλȣ̃σα
Ἐς λέχος εὔςρωτον, ὅ, τι περ πάρος ἔσκεν ἄνακτι
Χλαίνῃσιν μαλακῆς ἐςρωμένον· αὐτὰρ ὕπερθεν
Ἄρκτων δέρματ' ἔκειτο, βαρυφθόγγων τε λεόντων,
Τȣ̀ς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν ȣ̓́ρεσιν ὑψηλοῖσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ȣ̓̃ν λεχέων εὐποιήτων ἐπέβησαν,

Siquidem mortalis es, mulier autem te genuit mater,
Otreus autem est pater nomine inclytus, ut narras,
Divini autem jussu ministri utique huc venisti
Mercurii, mea autem conjunx vocaberis diebus omnibus.
Nemo deinde Deorum neque mortalium hominum
Hic me tenebit, quo minus tibi in amore miscear
Statim nunc: neque si utique procul jaciens ipse Apollo
Arcu ab argenteo emiserit jacula tristia.
Velim utique postea, mulier similis deabus,
Tuo cubili ascenso, ingredi domum Ditis.
Sic fatus, cepit manum: risu gaudens autem Venus
Ibat versa, oculos pulchros dejiciens,
Ad lectum bene stratum, ubi antea erat regi
Vestibus mollibus stratum: at insuper
Ursorum pelles jacebant, gravivocumque leonum,
Quos ipse occiderat in montibus altis.
Hi autem postquam lectos bene constructos ascenderunt,

glossas factos putat, verumque esse hunc, εἶ σφιν ἀεικελίη νυὸς ἔσσομαι ἠὲ καὶ ȣ̓κί, quod prætulerim.

Ver. 141. Πεμψȣσίν· σὺ] Scr. πέμψȣσι.

Ver. 151. με σχήσει, πρίν σοι φ. μιγῆναι Ἀυτίκα νῦν·] Legitima ratio et usus postulat, μὴ σῇ φ. vel μή σοι φιλ. μιγ. τὸ πρὶν sic dici et post ἔχειν in significatione impediendi, nondum reperi.

Ver. 157. Ἕρπε μεταςρεφθεῖσα,] An in ἕρπειν tarditas, sexum decens et pudorem, indicatur?

Ver. 159. Χλαίνῃσιν μαλακ.] Scr. χλαίνῃσι.

Κόσμον μέν οἱ πρῶτον ἀπὸ χροὸς εἷλε φαεινὸν,
Πόρπας τε, γναμπτὰς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρ-
Λῦσε δέ οἱ ζώνην, ἰδὲ εἵματα σιγαλόεντα [μους.
Ἔκδυε, καὶ κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
Ἀγχίσης· ὁ δ' ἔπειτα, θεῶν ἰότητι καὶ αἴσῃ,
Ἀθανάτῃ παρέλεκτο θεᾷ βροτὸς, οὐ σάφα εἰδώς.
Ἦμος δ' ἂψ εἰς αὖλιν ἀποκλίνουσι νομῆες
Βοῦς τε καὶ ἴφια μῆλα νομῶν ἐξ ἀνθεμοέντων·
Τῆμος ἄρ' Ἀγχίσῃ μὲν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευε,
Νήδυμον, αὐτὴ δὲ χροΐ ἕννυτο εἵματα καλά.
Ἑσσαμένη δ' εὖ πάντα περὶ χροΐ δῖα θεάων,
Ἔστη πὰρ κλισίῃ εὐποιήτοιο μελάθρου·
Ἦρε κάρη· κάλλος δὲ παρειάων ἀπέλαμπεν
Ἄμβροτον, οἷόν τ' ἐστὶν ἐϋστεφάνου Κυθερείης.
Ἐξ ὕπνου τ' ἀνέγειρεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ὄρσεο Δαρδανίδη· τί νυ νήγρετον ὕπνον ἰαύεις;
Καὶ φράσαι, εἴ τι ὁμοίη ἐγὼν ἰνδάλλομαι εἶναι,
Οἵην δή με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας.

Ornatum quidem illi primum a corpore abstulit nitidum,
Fibulasque, flexilesque helicas, calycasque et monilia.
Solvit autem illius cincturam, et vestes stupendas
Exuebat, ac deposuit in sedem aureis clavis confixam
Anchises: hic autem postea deorum sententia et fato,
Cum immortali concubuit dea mortalis, pene nescius.
Quando autem rursus ad stabulum redeunt pastores
Bovesque et generosæ oves pascuis e florentibus,
Tunc utique Anchisæ quidem dulcem somnum inspirabat,
Suavem, ipsa vero corpore induebat vestes pulchras.
Induta autem recte omnia circa corpus diva dearum,
Stetit apud lectum bene constructæ domus:
Sustulit caput: pulchritudo autem genarum splendebat
Immortalis, qualisque est bene coronatæ Cytheræ.
A somno autem excitavit: verbumque dixit, atque nominabat;
Exurge Dardanide: quare inexpergibilem somnum dormis?
Ac dic si quid similis ego videor esse
Qualem me primum oculis inspexisti.

Ver. 162. εὐποιήτων] Edd. pr. ἐϋπ. male. v. ad Odyss. γ'. 434.

Ver. 174. 175. Non bene coëunt ἔστη — ἦρε κάρη·] Omnia optime fluerent, si 174. 175. 176. abessent. Sed plura sunt ap.

Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν.
Ὡς δ' εἶδεν δειρήν τε καὶ ὄμματα κάλ' Ἀφροδίτης,
Τάρβησέν τε καὶ ὄσσε παρακλιδὸν ἔτραπεν ἄλλῃ.
Ἂψ δ' αὖτις χλαίνῃ τε καλύψατο καλὰ πρόσωπα,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αὐτίκα σ' ὡς ταπρῶτα, θεὰ, ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Ἔγνων, ὡς θεὸς ἦσθα· σὺ δ' οὐ νημερτὲς ἔειπες.
Ἀλλά σε πρὸς Ζηνὸς γουνάζομαι Αἰγιόχοιο,
Μή με ζῶντ' ἀμενηνὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἐάσῃς
Ναίειν, ἀλλ' ἐλέαιρ'· ἐπεὶ οὐ βιοθάλμιος ἀνὴρ
Γίγνεται, ὅς τε θεαῖς εὐνάζεται ἀθανάτῃσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ἀγχίση, κύδιστε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Θάρσει, μηδέ τι σῇσι μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην.
Οὐ γάρ τοί τι δέος, παθέειν κακὸν ἐξ ἐμέθεν γε,
Οὐδ' ἄλλων μακάρων· ἐπειὴ φίλος ἐσσὶ θεοῖσι.
Σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱὸς, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται,

Sic dixit hic autem a somno valde prompte exaudivit.
Ut autem vidit collum et oculos pulchros Veneris,
Timuit et oculos declinatos vertit alio.
Iterum autem retro veste cooperuit pulchram faciem,
Et illam precatus verba alata dixit:
Statim te ut primum dea vidi oculis,
Cognovi ut dea esses: tu autem non verum dixisti.
Verum te per Jovem oro Ægiochum,
Ne me viventem debilem inter homines sinas
Habitare, verum miserere: quoniam non longævus vir
Fit quisquis cum deabus concumbit immortalibus.
Huic autem respondit deinde Jovis filia Venus:
Anchise inclytissime mortalium hominum,
Confide, neque tuo in animo timeas valde.
Neque enim tibi aliquis timor malum pati ex me,
Neque ex aliis beatis: quoniam amicus es diis.
Tibi autem erit carus filius, qui Trojanis regnabit,
Et filii filiis perpetuo nascentur.

Homerum loca, ubi omissio copulæ hanc speciem efficit. In ἦρε κάρη int. δέ.

Ver. 176. οἷόν τ' ἐστὶν εὖς. Κυθ.] Sc. cum est Dea ipsa, nec latet sub specie humana, ad cujus modum se demiserat.

Ver. 197. V. ad Iliad. υ'. 307.

Τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, ἕνεκά μ' αἰνὸν
Ἔσχεν ἄχος, ἕνεκα βροτȣ̃ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ.
Ἄγχι θεοὶ δὲ μάλιστα καταθνητῶν ἀνθρώπων
Αἰεὶ ἀφ' ὑμετέρης γενεῆς εἶδός τε φυήν τε.
Ἤτοι μὲν ξανθὸν Γανυμήδεα μητίετα Ζεὺς
Ἥρπασ', ἑὸν διὰ κάλλος, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη,
Καί τε Διὸς κατὰ δῶμα θεοῖς ἐπιοινοχοεύοι,
Θαῦμα ἰδεῖν, πάντεσσι τετιμένος ἀθανάτοισι,
Χρυσέȣ ἐκ κρατῆρος ἀφύσσων νέκταρ ἐρυθρόν.
Τρῶα δὲ πένθος ἄλαστον ἔχε φρένας, ȣ̓δέ τι ᾔδει,
Ὅππῃ οἱ φίλον υἱὸν ἀνήρπασε θέσπις ἄελλα·
Τὸν δὴ ἔπειτα γόασκε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
Καί μιν Ζεὺς ἐλέησε, δίδȣ δέ οἱ υἷος ἄποινα,
Ἵππȣς ἀργίποδας, τοί τ' ἀθανάτȣς φορέȣσι.
Τȣ̀ς οἱ δῶρον ἔδωκεν ἔχειν· εἶπέν τε ἕκαστα
Ζηνὸς ἐφημοσύνῃσι διάκτορος Ἀργειφόντης,
Ὡς ἔοι ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα.

Huic autem et Æneas nomen erit, quoniam me gravis
Habuit dolor, quod mortalis viri incidi in lectum.
Prope dii autem maxime mortalium hominum
Semper a vestra natione formaque ingenioque.
Ergo flavum Ganymedem consultor Jupiter
Rapuit suam propter pulchritudinem, ut cum diis versaretur,
Et Jovis in domo diis vinum funderet,
Mirabile visu, ab omnibus honoratus immortalibus,
Aureo ex cratere hauriens nectar rubrum.
Troëm autem luctus perpetuus habebat præcordia, neque noverat
Quo illi carum filium rapuisset divina procella:
Hunc deinde lugebat omnino in diebus omnibus.
Et illius Jupiter misertus est, dedit autem illi filii dona
Equos velocipedes, quique immortales ferunt:
Hos illi dono dedit habere: dixitque singula
Jovis consiliis minister Argicida,
Quod esset immortalis et juvenis in perpetuum.

Ver. 200. ἕνεκα] *Barnesius*, quia ȣ̆νεκα modo præcessit, corrigit ἵνα κεν. frustra.

Ver. 201. Ἄγχι θεοὶ etc.] *Barnesius* edidit Ἀγχίθεοι. Semper e vestro genere maxime inter cæteros mortales quidam sunt diis similes pulchritudine. Qui sensus etsi in se bonus et verus, tamen non convenit sequentibus, in quibus exemplis docet, Deos maxime omnium amasse homines e gente illa. Itaque videtur potius

Αὐτὰρ ἐπειδὴ Ζηνὸς ὅ γ' ἔκλυεν ἀγγελιάων,
Οὐκέτ' ἔπειτα γόασκε, γεγήθει δὲ φρένας ἔνδον,
Γηθόσυνος δ' ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ὀχεῖτο.
Ὣς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠὼς,
Ὑμετέρης γενεῆς, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσουσα κελαινεφέα Κρονίωνα,
Ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζώειν ἤματα πάντα·
Τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε, καὶ ἐκρήηνεν ἐέλδωρ.
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια Ἠὼς
Ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἀπὸ γῆρας ὀλοιόν.
Τὸν δή τοι εἵως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἥβη,
Ἠοῖ τερπόμενος χρυσοθρόνῳ, ἠριγενείῃ,
Ναῖε παρ' Ὠκεανοῖο ῥοῇς ἐπὶ πείρασι γαίης·
Αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολιαὶ κατέχυντο ἔθειραι
Καλῆς ἐκ κεφαλῆς καὶ εὐγενέος τε γενείου,
Τοῦ δή τοι εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἠὼς,
Αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα

At postquam Jovis hic audivit nuncium,
Non amplius postea lugebat, gavisus autem est mentem intus,
Lætus autem equis velocibus vehebatur.
Similiter Tithonum habens auream sedem rapuit Aurora,
Vestræ nationis, similem immortalibus.
Ivit autem oratura nigrinubem Saturnium,
Immortalemque esse ac vivere diebus omnibus.
Huic autem Jupiter annuit, et perfecit votum.
Insana, neque intellexit in mente veneranda Aurora
Pubertatem petere, atque senectam perniciosam.
Hunc autem donec quidem habebat a multis amata pubertas,
Aurora oblectatus aurithrona ab aëre genita,
Habitabat apud Oceani fluxum ad terminos terræ:
Verum postquam primi cani affundebantur capilli
Pulchro ex capite et ex generosa barba,
Hujus quidem a lecto abstinebat veneranda Aurora,
Ipsum autem rursus nutriebat in domibus habens

dixisse, Deos semper maxime expetiisse Trojanæ gentis homines ob pulchritudinem. 'Αφ' edd. vet. omnes, non ἐφ' ut posteriores.

Ver. 225. ξῦσαί τ' ἀπὸ etc.] Vid. Il. ι'. 446. ὀλοιὸν ex Homerica ratione erat scribendum ὀλοόν. Sic enim ille semper, et tamen secundam producit, de quo v. *Clark.* ad Iliad. α'. 342. Veterem tamen pronunciationem et scripturam vocis esse

Σίτῳ τ' ἀμβροσίῃ τε, καὶ εἵματα καλὰ διδοῦσα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερὸν κατὰ γῆρας ἔπειγεν,
Οὐδέ τι κινῆσαι μελέων δύνατ' οὐδ' ἀναεῖραι,
Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς.
Τοῦ δή τοι φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος, οὐδέ τι κίκυς
Ἔσθ' οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἑλοίμην,
Ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζώειν ἤματα πάντα.
Ἀλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἐὼν εἶδός τε δέμας τε
Ζώοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
Οὐκ ἂν ἔπειτά μ' ἄχος πυκινὰς φρένας ἀμφικαλύπτοι.
Νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοίϊον ἀμφικαλύψει
Νηλειὲς, τό γ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν,
Οὐλόμενον, καματηρὸν, ὅ, τε στυγέουσι θεοί περ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ μέγ' ὄνειδος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἔσσεται ἤματα πάντα διαμπερὲς εἵνεκα σεῖο,

Ciboque ambrosiaque, et vestes bonas dans.
Verum quando utique omnino ad odiosam senectutem properabat,
Neque aliquid membrorum movere valebat neque attollere,
Hoc autem illi in animo optimum videbatur consilium:
In thalamum deposuit, januas autem imposuit lucidas.
Hujus utique vox fluit immensa, neque vis
Est qualis antea fuit flexibilibus membris.
Non utique ego te talem inter immortales caperem,
Immortalemque esse et vivere diebus omnibus.
Sed si quidem talis formaque corporeque
Viveres, nosterque vir vocatus esses,
Non utique deinde me luctus secundum densam mentem cooperiret.
Nunc autem te quidem celeriter senectus similis cooperiet
Sæva, quæ postea astat hominibus,
Perniciosa, laboriosa, quam et dii odio habent.
At mihi magnum probrum inter immortales deos
Erit diebus omnibus causa tua,

ὀλσιὸς arguit Hesychius, qui habet ὀλσιῆσιν.

Ver. 253. στοιαχήσεται] Hæc vox nullum hic sensum commodum habet. Eleganter *Martini* II. 23. στόμα χείσεται, *hiscet os*, s. *ego hiscam*. *Clarkius* tamen malit στόματ' ἔσσεται.

Ver. 255. ὀνόταστον,] Vitiosa scriptura, quæ versum perimit, nec sensum habet aptum h. l. propter negationem. *Mar-*

Οἳ πρὶν ἐμὰς ὀάρυς, καὶ μήτιας, αἷς ποτε πάντας
Ἀθανάτυς συνέμιξα καταθνητῇσι γυναιξὶ,
Τάρβεσκον· πάντας γὰρ ἐμὸν δάμνασκε νόημα.
Νῦν δὲ δὴ ὐκέτι μοι ϛοναχήσεται ἐξονομῆναι
Τῦτο μετ' ἀθανάτοισιν· ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀάσθην,
Σχέτλιον, ὐκ ὀνότατον, ἀπεπλάγχθην δὲ νόοιο,
Παῖδα δ' ὑπὸ ζώνῃ ἐθέμεν βροτῷ εὐνηθεῖσα.
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃ φάος ἠελίοιο,
Νύμφαι μιν θρέψυσιν ὀρεσκῷοι, βαθύκολποι,
Αἳ τόδε ναιετάυσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Αἵ ῥ' ὔτε θνητοῖς ὔτ' ἀθανάτοισιν ἕπονται,
Δηρὸν μὲν ζώυσι, καὶ ἄμβροτον εἶδαρ ἔδυσι,
Καί τε μετ' ἀθανάτοισι καλὸν χορὸν ἐῤῥώσαντο.
Τῇσι δὲ Σιληνοί τε καὶ εὔσκοπος Ἀργειφόντης
Μίσγοντ' ἐν φιλότητι μυχῷ σπείων ἐροέντων.
Τῇσι δ' ἅμ' ἢ ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψικάρηνοι
Γεινομένῃσιν ἔφυσαν ἐπὶ χθονὶ βωτιανείρῃ,

Qui antea meas conversationes, et consilia, quibus olim omnes
Immortales commiscui cum mortalibus mulieribus,
Timebant: omnes enim meum domabat consilium.
Nunc autem utique non amplius mihi licebit gemendo nominare
Hoc inter immortales: siquidem ingenti incommodo affecta sum,
Duro, nec tolerando, aberravi autem mente,
Filium autem sub cinctu concepi cum mortali mixta.
Hunc quidem ubi primum viderit lucem Solis,
Nymphæ illum nutrient montanæ, vestes sinuosas habentes,
Quæ hunc habitant montem magnumque divinumque,
Quæ utique neque mortales, neque immortales sequuntur,
Diu quidem vivunt, et immortalem cibum comedunt,
Atque cum immortalibus pulchram choream instaurant.
Cum his autem Silenique et bonus explorator Argicida
Miscentur in amore in recessu speluncarum amabilium.
His autem simul aut abietes aut quercus altæ
Genitis natæ fuere super terram almam,

tini l. c. rursus eleganter ὀνομαςὸν, *infandum*. Vetus interpres aliud in Codice habuerit necesse est, qui vertit *non tolerandum*. *Clarkius* corr. ὀνοταστὸν ab ὀνοτάζω; sed sensus inde non oritur, qui h. l. requiritur.

Ver. 260. Αἵ ῥ' ὔτε θν.—ἕπονται.] Quo sensu hoc dicatur, non video. De amoribus intelligere, sive de abstinentia a concubitu Deorum non licet per v. 263.

Καλαὶ, τηλεθάουσαι, ἐν οὔρεσιν ὑψηλοῖσιν
Ἑστᾶσ' ἠλίβατοι· τεμένη δέ ἑ κικλήσκουσιν
Ἀθανάτων, τὰς δ' οὔτι βροτοὶ κείρουσι σιδήρῳ·
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ μοῖρα παρεστήκῃ θανάτοιο,
Ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλὰ,
Φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει, πίπτουσι δ' ἀπ' ὄζοι,
Τῶν δὲ χ' ὁμοῦ ψυχὴ λείπει φάος ἠελίοιο.
Ταὶ μὲν ἐμὸν θρέψουσι παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχουσαι.
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἕλῃ πολυήρατος ἥβη,
Ἄξουσι σοι δεῦρο θεαὶ, δείξουσί τε παῖδα.
Σοὶ δ' ἐγὼ, ὄφρα ταῦτα μετὰ φρεσὶ πάντα διέλθω,
Ἐς πέμπτον ἔτος αὖτις ἐλεύσομαι υἱὸν ἄγουσα.
Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτον ἴδῃς θάλος ὀφθαλμοῖσι,
Γηθήσεις ὁρόων· μάλα γὰρ θεοείκελος ἔσται·
Ἄξεις δ' αὐτίκα νιν ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἢν δέ τις εἴρηταί σε καταθνητῶν ἀνθρώπων,
Ἤ τις σοι φίλον υἱὸν ὑπὸ ζώνῃ θέτο μήτηρ,

Pulchræ, florentes in montibus altis
Stantes altæ: lucos autem vocant
Immortalium: has vero non mortales tondent ferro;
Sed quando utique Parca astiterit mortis,
Siccantur quidem primum super terram arbores pulchræ,
Cortex autem circum quamque corrumpitur, cadunt autem rami,
Horum autem simul anima relinquit lumen Solis.
Hæ quidem meum nutrient apud se filium habentes.
Hunc quidem cum primum ceperit amabilis pubertas,
Ducent tibi huc Deæ, ostendentque puerum.
Tibi autem ego, ut hæc accurate omnia peragam,
In quintum annum rursus veniam filium ducens.
Hunc quidem ubi primum videris florem oculis,
Gaudebis videns: valde enim diis similis erit.
Duces autem statim illum ad Trojam ventosam.
Si autem aliquis interrogarit te mortalium hominum,
Quæ tibi carum filium sub cinctu conceperit mater,

Ver. 274. Αἱ μὲν] Scribendum ταὶ μὲν, *Hæ igitur etc.*

Ver. 276. Ἄξουσιν σοι] Scripsi ἄξουσι ex edd. pr.

Ver. 277. ὄφρα ταῦτα] Versus non constat. *Barnesius* inserit τε post ὄφρα. Sed alia in hoc et sequente versu dubitatio est. Nam in antecedentibus Nymphæ dicuntur adducturæ puerum, ubi puber factus sit: in his Venus eum se dicit adducturam anno quinto, quo nondum puber esset, jubetque adducere Trojam. Fortasse spurii sunt.

Ver. 285. ἔγγονον] *Barnesius* secutus

Τῷδε σὺ μυθεῖσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω·
Φασίν τοι νύμφης Καλυκώπιδος ἔγγονον εἶναι,
Αἳ τόδε ναιετάουσιν ὄρος καταειμένον ὕλῃ.
Εἰ δέ κεν ἐξείπῃς καὶ ἐπεύξεαι ἄφρονι θυμῷ,
Ἐν φιλότητι μιγῆναι ἐϋστεφάνῳ Κυθερείῃ,
Ζεύς σε χολωσάμενος βαλέει ψολόεντι κεραυνῷ.
Εἴρηταί τοι πάντα· σὺ δὲ φρεσὶ σῇσι νοήσας,
Ἴσχεο, μηδ' ὀνόμηνε, θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν.
Ὣς εἰποῦσ' ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν ἠνεμόεντα.
Χαῖρε θεὰ Κύπροιο ἐϋκτιμένης μεδέουσα,
Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

Huic tu dicere memor sis ut te jubeo:
Dicunt Nymphæ Calycopidis natum esse,
Quæ hunc habitant montem indutum sylva.
Si autem utique rem ipsam enunciaris et jactabis dementi animo,
In amorem mixtum esse cum bene coronata Cytherea,
Jupiter te iratus feriet ardenti fulmine.
Dicta sunt tibi omnia: tu autem in mente tua intelligens,
Cohibe te, neque nomina, deorum autem observa iram.
Sic effata abiit ad cœlum ventosum.
Salve dea Cypro bene habitata regnans,
A te autem ego exorsus transibo aliam ad laudem.

observationem Grammaticorum corrigit ἔκγονον. Sed ea non est certa. Nec tamen spreverim ἔκγονον. Est enim hoc sensu usitatius, et centies in ἐγγ. transiit. v. ad Odyss. γ'. 123. et ἔκγονον εἶναι est Homericum (ex Il. υ'. 206.) ut observavit *Clarkius*.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ.

ΑἸΔΟΙ͂ΗΝ χρυσοστέφανον καλὴν Ἀφροδίτην
Ἄσομαι, ἣ πάσης Κύπρου κρήδεμνα λέλογχεν
Εἰναλίης, ὅθι μιν ζεφύρου μένος ὑγρὸν ἀέντος

VENERANDAM auream coronam habentem pulchram Venerem
Canam, quæ totius Cypri munimenta sortita est
Maritimæ, ubi illam zephyri vis molliter spirantis

Ἤνεικεν κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἀφρῷ ἔνι μαλακῷ· τὴν δὲ χρυσάμπυκες Ὧραι
Δέξαντ' ἀσπασίως, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀθανάτω στεφανην εὔτυκτον ἔθηκαν,
Καλὴν, χρυσείην· ἐν δὲ τρητοῖσι λοβοῖσιν
Ἄνθεμ' ὀρειχάλκου χρυσοῖό τε τιμήεντος·
Δειρῇ δ' ἀμφ' ἁπαλῇ καὶ στήθεσιν ἀργυφέοισιν
Ὅρμοισι χρυσέοισιν ἐκόσμεον, οἷσί περ αὐταὶ
Ὧραι κόσμηθεν χρυσάμπυκες, ὁππότ' ἴοιεν
Ἐς χορὸν ἱμερόεντα θεῶν καὶ δώματα πατρός.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ κόσμον ἔθηκαν,
Ἦγον ἐς ἀθανάτους· οἱ δ' ἠσπάζοντο ἰδόντες,
Χερσί τ' ἐδεξιόωντο· καὶ ἠρήσαντο ἕκαστος
Εἶναι κουριδίην ἄλοχον, καὶ οἴκαδ' ἄγεσθαι,
Εἶδος θαυμάζοντες ἰοστεφάνου Κυθερείης.
Χαῖρ' ἑλικοβλέφαρε, γλυκυμείλιχε· δός δ' ἐν ἀγῶνι
Νίκην τῷδε φέρεσθαι, ἐμὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Tulit per undam multisoni maris,
Spuma in molli: hanc autem auro comam religatæ Horæ
Susceperunt hilariter, immortales autem vestes induere:
Caput autem super immortale coronam bene constructam posuere,
Pulchram, auream: perforatis autem auriculis
Donum orichalci aurique preciosi:
Collum autem molle ac pectora candida
Monilibus aureis ornabant, quibus ipsæ
Horæ ornatæ fuere auro comam religatæ, quando irent
Ad choream amabilem Deorum et domos patris.
Verum postquam omne circa corpus ornamentum posuere,
Duxere ad immortales: hi autem amplectebantur cum viderent.
Manibusque excipiebant et unusquisque optabat
Esse sibi virgineam conjugem, et domum ducere,
Formam admirantes ex violis coronam habentis Cythereæ.
Salve nigra supercilia, dulciloqua: da autem in certamine
Hoc victoriam ferre, meam autem adjuva cantionem.
At ego et tui et alterius memor ero cantionis.

Ver. 10. ἀργυφέοισιν] Sic edd. pr. aliæ ἀργυρέοισιν perperam.
Ver. 19. ἐν ἀγῶνι] Hinc patet, hunc non tam esse hymnum, quam præfationem carminis agonistici.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, Η ΛΗΣΤΑΙ.

'ΑΜΦΙ Διώνυσον Σεμέλης ἐρικυδέος υἱὸν
Μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
'Ακτῇ ἐπὶ προβλῆτι, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς
Πρωθήβῃ· καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι
Κυάνεαι, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὤμοις
Πορφύρεον· τάχα δ' ἄνδρες ἐϋσσέλμου ἀπὸ νηὸς
Ληϊσταὶ προγένοντο θοῶς ἐπὶ οἴνοπα πόντον
Τυρσηνοί· τὴν δ' ἦγε κακὸς μόρος· οἳ δὲ ἰδόντες
Νεῦσαν ἐς ἀλλήλους τάχα δ' ἔκθορον· αἶψα δ' ἑλόντες
Εἶσαν ἐπὶ σφετέρης νηὸς κεχαρημένοι ἦτορ.
Υἱὸν γάρ μιν ἔφαντο διοτρεφέων βασιλήων
Εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλέοισι.
Τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμὰ, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσ' ἔπιπτον
Χειρῶν ἠδὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιάων ἐκάθητο
Ὄμμασι κυανέοισι· κυβερνήτης δὲ νοήσας,

DE Baccho Semeles inclytæ filio
Dicam, ut apparuit apud littus maris, sterilis
Acta in projecta, juveni viro similis
Puberi: pulchri autem concutiebantur capilli
Cyanei, vestem autem circa robustos habebat humeros
Purpuream: mox autem viri bona transtra habente e navi
Latrones ruebant velociter in nigro ponto
Tyrrheni: hos autem duxit malum fatum: hi autem videntes
Annuere sibi invicem, velociter autem prosiliere: statim autem cum capientes
Abiere ad suam navem læti animo.
Filium enim illum dixere divinorum regum
Esse, ac vinculis volebant ligare difficilibus.
Hunc autem non tenebant vincula, vimina autem procul cadebant
A manibus et a pedibus: ipse subridens sedebat
Oculis cæruleis: gubernator autem videns;

Ver. 1. 'Αμφὶ Διώνυσον] Forma solennis initiis hymnorum. vid. Schol. ad Aristoph. Nub. 505.

Ver. 3. 'Ακτῇ ἐ. προβλῆτι,] Cum versu 2. jam littus memoretur, ἀκτῇ locum habere non videtur, legendumque potius Ἄκρῃ ἐπὶ προβλῆτι, in promontorio projecto. Verba hæc et alibi confusa docet *Pierson*. Verosim. p. 56. *Nonnus* ait XLV. p. 1164. αἰγιαλοῖο παρ' ὀφρύσιν.

Ver. 10. Melius vertas: *imposuere suæ navi* ut *Berglerus*, ut *Clarkius*.

Αὐτίκα οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
  Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἑλόντες,
Καρτερόν; οὐδὲ φέρειν δύναταί μιν νηῦς εὐεργής.
Ἦ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἐστὶν, ἢ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
Ἠὲ Ποσειδάων· ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν
Εἴκελος, ἀλλὰ θεοῖς, οἳ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
Ἀλλ' ἄγετ', αὐτὸν ἀφῶμεν ἐπ' ἠπείροιο μελαίνης
Αὐτίκα· μηδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μή τι χολωθεὶς
Ὄρσῃ ἀργαλέους ἀνέμους καὶ λαίλαπα πολλήν.
  Ὣς φάτο· τὸν δ' ἀρχὸς στυγερῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
Δαιμόνι', οὖρον ὅρα, ἅμα δ' ἱστίον ἕλκεο νηὸς,
Σύμπανθ' ὅπλα λαβών· ὅδε δ' αὖτ' ἄνδρεσσι μελήσει.
Ἔλπομαι, ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὅγε Κύπρον,
Ἢ ἐς Ὑπερβορέους, ἢ ἑκαστέρω· ἐς δὲ τελευτὴν
Ἔκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα,
Οὕς τε κασιγνήτους· ἐπεὶ ἡμῖν ἔμβαλε δαίμων.
  Ὣς εἰπὼν, ἱστόν τε καὶ ἱστίον ἕλκετο νηός.

Statim suos socios hortatus est, dixitque;
  Miseri, qualem hunc Deum ligatis capientes,
Fortem? neque ferre illum potest navis operosa.
Aut enim Jupiter hic est, aut argenteo arcu Apollo,
Aut Neptunus: quoniam non mortalibus hominibus
Similis est, at Diis qui Olympicas domos habent.
Verum agite, hunc dimittamus ad continentem nigram
Statim: neque in eum manus conjicite, ne iratus
Excitet difficiles ventos ac turbinem multum.
  Sic dixit: huic autem dux odioso respondit verbo;
Infelix secundum ventum vide, simul autem velum tolle navis,
Omnia arma capiens: hic autem viris curæ erit.
Spero, aut Ægyptum veniet, aut hic in Cyprum,
Vel ad Hyperboreos, vel ulterius: tandem autem
Aliquando dicet suos amicos et possessiones omnes,
Suosque fratres: postquam nobis eum obtulit Deus.
  Sic locutus, malumque et velum attollebat navis.

Ver. 28. ἢ ὅγε Κύπρον,] V. ad Iliad. γ'. 409. et quæ nos ad Callim. H. in Dian. 150.

Ver. 31. seqq. Hinc pendent Ovid. Metam. III. 606. Propert. III. 15. 25. Senec. Œdip. 449.

Ver. 41. τηλεθάων,] *Barn.* edidit τηλεθόων, quod magis Ionicum est. Sed et

Ἔμπνευσεν δ᾽ ἄνεμος μέσον ἱςίον· ἀμφὶ δ᾽ ἄῤ ὅπλα
Καττάνυσαν· τάχα δέ σφιν ἐφαίνετο θαυματὰ ἔργα.
Οἶνος μὲν πρώτιςα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
Ἡδύποτος κελάρυζ᾽ εὐώδης, ὤρνυτο δ᾽ ὀδμὴ
Ἀμβροσίη· ναύτας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.
Αὐτίκα δ᾽ ἀκρότατον παρὰ ἱςίον ἐξετανύσθη
Ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοὶ
Βότρυες· ἀμφ᾽ ἱςὸν δὲ μέλας εἱλίσσετο κισσὸς
Ἄνθεσι τηλεθάων, χαρίεις δ᾽ ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει.
Πάντες δὲ σκαλμοὶ ςεφάνες ἔχον· οἱ δὲ ἰδόντες,
Μηδείδην τότ᾽ ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
Γῇ πελάαν· ὁ δ᾽ ἄρα σφι λέων γένετ᾽ ἔνδοθι νηὸς
Δεινὸς ἐπ᾽ ἀκροτάτης, μέγα δ᾽ ἔβραχεν, ἐν δ᾽ ἄρα μέσ-
Ἄρκτον ἐποίησεν λασιαύχενα, σήματα φαίνων· [ση
Ἂν δ᾽ ἔςη μεμαυῖα· λέων δ᾽ ἐπὶ σέλματος ἄκρε
Δεινὸν ὑπόδρα ἰδών· οἱ δ᾽ εἰς πρύμνην ἐφόβηθεν,
Ἀμφί κυβερνήτην δὲ σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα

Flavit autem ventus in medium velum, circum autem arma
Expediebant: cito autem illis apparebant admirabilia opera:
Vinum quidem primum velocem per navim nigram
Dulce fluebat odorum, excitabatur autem odor
Divinus: nautas autem stupor cepit omnes videntes.
Statim autem in summo velo expansa est
Vitis huc atque huc, pendebant autem multæ
Uvæ: circa autem malum volvebatur hedera
Floribus virescens, gratus autem fructus surgebat.
Omnes autem scalmi coronas habebant: videntes autem
Mediden tunc deinde gubernatorem hortabantur
In terram appropinquare: ille autem leo factus fuit in navi
Sævus in summa, valde autem rugiebat, in media vero
Ursam fecit hirsutam cervice, signa ostendens:
Surrexit autem acris: leo autem in sede summa
Graviter torve videns: illi autem in puppim fugere,
Circum autem gubernatorem sapientem animum habentem

sic editur Il. ρ᾽. 55. χ᾽. 423. et alibi in his hymnis, et hac forma alia quoque occurrunt, ut mox μειδιάων H. in Ven. et alia, quæ omnia sine libris non corrigam.

Ver. 43. Μηδείδην] Sic edd. pr. (non μηδήδην) ut edidit *Barnesius*.

Ver. 48. πρύμνην] Sic semper Homerus et alii Poëtæ Ionici, non πρύμναν. recte correxit *Barnesius*.

Ἔσταν ἄρ᾽ ἐκπληγέντες· ὁ δ᾽ ἐξαπίνης ἐπορούσας
Ἀρχὸν ἕλ᾽· οἱ δὲ θύραζε, κακὸν μόρον ἐξαλύοντες,
Πάντες ὁμῶς πήδησαν, ἐπεὶ ἴδον, εἰς ἅλα δῖαν,
Δελφῖνες δ᾽ ἐγένοντο· κυβερνήτην δ᾽ ἐλεήσας
Ἔσχεθε, καί μιν ἔθηκε πανόλβιον· εἶπέ τε μῦθον·
Θάρσει δῖε κάτωρ, τῷ ᾽μῷ κεχαρισμένε θυμῷ.
Εἰμὶ δ᾽ ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, ὃν τέκε μήτηρ
Καδμηῒς Σεμέλη, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα.
Χαῖρε τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· οὐδέ πη ἐστὶ
Σεῖό γε ληθόμενον, γλυκερὴν κοσμῆσαι ἀοιδήν.

Stetere utique stupefacti: ille autem repente impetum faciens
Ducem cepit: illi autem foras malam mortem fugientes,
Omnes simul saliere, cum vidissent, in mare divum:
Delphines autem facti fuere: gubernatorem autem misertus
Retinuit, et eum fecit beatissimum: dixitque verbum:
Confide dive rector meo grato animo.
Sum autem ego Bacchus magnisonus, quem peperit mater
Cadmea Semele, Jove in amore mixta.
Salve nate Semeles pulchros habentis oculos: haudquaquam licet
Tui oblitum, suavem parare cantionem.

Ver. 51. ἐξαλύοντες,] Frustra *Barnesius* mutat in ἐξαλέοντες. nam utroque modo dicitur, ἀλέω et ἀλύω, proprie idem sunt, unde ἀλύσκω *erro etc.* de v. ἀλύειν propria vi, h. e. errandi significatione, v. *Perizon.* ad Æl. IX. 25. et *Dorvill.* ad Charit. p. 47.

Ver. 55. κάτωρ,] V. *Martinum* IV. 5. qui pro κάστωρ a κάζω dictum putat, ut θαυματὸς pro θαυμαστὸς, ut sit κοσμήτωρ, i. e. gubernator. Nihil adhuc melius vidi.

ΕΙΣ ΑΡΕΑ.

ἌΡΕΣ ὑπερμενέτα, βρισάρματε, χρυσεοπήληξ,
Ὀμβριμόθυμε, φέρασπι, πολισσόε, χαλκοκορυστὰ,
Καρτερόχειρ, ἀμόγητε, δορυσθενὲς, ἕρκος ὀλύμπου,

MARS perrobuste, curru vecte, auream galeam gerens,
Magnanime, clypeifer, urbium servator, ære armate,
Fortimane, indefesse, hasta valens, munimentum olympi,

Νίκης εὐπτολέμοιο πάτερ, συναρωγὲ θέμιστος,
'Αντιβίοισι τύραννε, δικαιοτάτων ἀγὲ φωτῶν,
'Ηνορέης σκηπτοῦχε, πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων
Αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, ἔνθά σε πῶλοι
Ζαφλεγέες τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος αἰὲν ἔχουσι·
Κλῦθι βροτῶν ἐπίκουρε, δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης,
Πρηῢ καταστίλβων σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα
'Ημετέρην, καὶ κάρτος ἀρήϊον· ὥς κε δυναίμην
Σεύεσθαι κακότητα πικρὴν ἀπ' ἐμεῖο καρήνου,
Καὶ ψυχῆς ἀπατηλὸν ὑπογνάμψαι φρεσὶν ὁρμήν,
Θυμοῦ τ' αὖ μένος ὀξὺ κατισχέμεν, ὅς μ' ἐρέθησι
Φυλόπιδος κρυερῆς ἐπιβαινέμεν· ἀλλὰ σὺ θάρσος
Δὸς μάκαρ, εἰρήνης τε μένειν ἐν ἀπήμοσι θεσμοῖς,
Δυσμενέων προφυγόντα μόθον κῆράς τε βιαίους.

Victoriæ felicis pater, auxiliator justitiæ,
Adversariis tyranne, justissimorum dux hominum,
Fortitudinis princeps, ignitum circulum volvens
Ætheris inter septem errantia astra, ubi te equi
Flammantes tertio super curru semper habent:
Audi mortalium auxiliator, dator audacis pubertatis,
Bene fundens lumen desuper ad vitam
Nostram, ac fortitudinem Martialem: ut possim
Depellere malum amarum a meo capite,
Et animi fallacem cohibere mente impetum,
Animique iram gravem, quæ me incitat
Ad pugnam horrendam errore: sed tu audaciam
Da beate, pacisque manere in illæsis legibus,
Hostium fugientem virum fataque violenta.

Ver. 5. 'Αντιβίοισι τύραννε,] Schol. Sophocl. in Argum. Œdipi Tyr. negat τυράννου vocem esse veterem et Homero usitatam. In Iliade et Odyssea non est. Cæterum hoc argumento non fidam in his hymnis Homero negandis. Antiquissimus poëta ea utitur, quod sciam, Æschylus.

Ver. 7. ἑπταπόροις ἐν τείρεσι,] 'Επτάπορα τείρεα, eleganter, sed valde poëtice, Planetæ: *inter septem errantia sidera.* Similiter τριτάτης ὑπὲρ ἄντυγος etc. *tertio loco inter planetas equi te vehunt*, nempe initio numerandi superne facto ab Saturno.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

ἌΡΤΕΜΙΝ ὕμνει μοῦσα κασιγνήτην Ἑκάτοιο,
Παρθένον ἰοχέαιραν, ὁμότροφον Ἀπόλλωνος,
Ἣ θ' ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνοιο Μέλητος,
Ῥίμφα διὰ Σμύρνης παγχρύσεον ἅρμα διώκει
Ἐς Κλάρον ἀμπελόεσσαν, ὅθ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Ἧσται μιμνάζων ἑκατηβόλον ἰοχέαιραν.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεαί δ' ἅμα πᾶσαι, ἀοιδῇ.
Αὐτὰρ ἐγώ γε πρῶτα καὶ ἐκ σέθεν ἄρχομ' ἀείδειν.
Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

DIANAM cane Musa sororem procul jaculantis,
Virginem sagittis gaudentem simul nutritam cum Apolline,
Quæque equos lotos in juncoso Melete
Perniciter per Smyrnam totum aureum currum agit
Ad Clarum vitibus copiosam, ubi argenteum arcum gerens Apollo
Sedet expectans longe jaculantem et sagittis gaudentem.
Et tu quidem sic gaude, deæ autem simul omnes, cantione.
At ego primum et a te incipio cantare.
A te autem ego exorsus transibo alium ad hymnum.

Ver. 3. ἵππους ἄρσασα — Μέλητος,] Hunc locum pulchre correxit et explicavit *Martini* I. 38. ἄρσασα (ab ἄρδω) est *lavit*, sive etiam potu recreavit. Hesych. ἄρσαι, ποτίσαι. Et *Meles* intelligendus est fluvius prope Smyrnam, a quo Homerus Melesigenes dictus. Cæterum hanc nominis correctionem etiam fecit *Holsten.* ad Steph. qui tamen et Μελήτου scribi posse ait. Est enim utraque forma legitima. Sed Μέλητος propius accedit vulgatæ scripturæ, et sic est in Oraculo apud Pausan. VII. p. 405.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

ΚΥΠΡΟΓΕΝΗ͂ Κυθέρειαν ἀείσομαι, ἥ τε βροτοῖσι
Μείλιχα δῶρα δίδωσιν, ἐφ' ἱμερτῷ δὲ προσώπῳ

CYPRO genitam Cytheream canam, quæque mortalibus
Blanda dona dat, amabili autem facie

Αἰεὶ μειδιάει, καὶ ἐφ' ἱμερτὸν φέρει ἄνθος.
Χαῖρε θεὰ, Σαλαμῖνος ἐϋκτιμένης μεδέουσα,
Καὶ πάσης Κύπρου· δός δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Semper subridet, et amabilem fert florem.
Salve dea, Salamine bene habitata regnans,
Et tota Cypro: da vero amabilem cantionem.
At ego et tui et alterius memor ero cantionis.

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

ΠΑΛΛΑ'Δ' Ἀθηναίην ἐρυσίπτολιν ἄρχομ' ἀείδειν
Δεινὴν, ᾗ σὺν Ἄρηϊ μέλει πολεμήϊα ἔργα,
Περθόμεναί τε πόληες, ἀϋτή τε πτόλεμοί τε·
Καί τ' ἐῤῥύσατο λαὸν ἰόντα τε νισσόμενόν τε.
Χαῖρε θεὰ, δὸς δ' ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε.

PALLADEM Atticam, patronam urbium, incipio canere
Sævam, cui cum Marte curæ sunt bellica opera,
Dirutæque urbes, clamorque bellaque:
Quin et liberat populum euntemque redeuntemque.
Salve dea, da vero nobis fortunam felicitatemque.

Ver. 4. Καί τ' ἐῤῥ.] Hic versus nec apte coit cum præcedentibus, et languidus est: nec ἰόντα τε νισσόμενόν τε placet. ἰόντα ad bellum intelligo, non, quid sit νισσόμενον. *Redeuntem* video verti, sc. e bello; sed hoc verbum id non significat.

Ver. 5. τύχην] Macrobius Sat. V. 16. *Fortunam* Homerus nescire maluit — adeo, ut hoc vocabulum τύχης in nulla parte Homerici Voluminis nominetur. Similiter tradit Eustath.

ΕΙΣ ΗΡΑΝ.

ΗΡΗΝ ἀείδω χρυσόθρονον, ἣν τέκε Ῥείη

JUNONEM cano aurithronam, quam peperit Rhea,

Ver. 1. Ἥρην ἀείδω] Ἀείδω prima producta. Sic est rursus in Merc. 1. et in Lun. 1.

Ἀθανάτην βασίλειαν, ὑπείροχον εἶδος ἔχουσαν,
Ζηνὸς ἐριγδούποιο κασιγνήτην ἄλοχόν τε
Κυδρὴν, ἣν πάντες μάκαρες κατὰ μακρὸν ὄλυμπον
Ἁζόμενοι τίουσιν ὁμῶς Διῒ τερπικεραύνῳ.

Immortalem reginam, præstantissimam formam habentem,
Jovis gravisoni sororem uxoremque
Inclytam, quam omnes beati per longum olympum
Venerabundi honorant simul cum Jove gaudente fulminibus.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ.

ΔΗ´ΜΗΤΡ' ἠΰκομον, σεμνὴν θεὸν, ἄρχομ' ἀείδειν,
Αὐτὴν καὶ κούρην περικαλλέα Περσεφόνειαν.
Χαῖρε θεὰ καὶ τήνδε σάω πόλιν· ἄρχε δ' ἀοιδῆς.

CEREREM pulchricomam, venerandam Deam, incipio canere,
Ipsam et puellam perpulchram Proserpinam.
Salve Dea, et hanc serva civitatem: et rege cantum.

Ver. 3. τήνδε σάω πόλιν·] Sic bene pro σάου *Barnesius* edidit. Formulam legitimam hanc esse arguit Callimach. H. in L. P. extr. et in Cer. extr.

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΩΝ.

ΜΗΤΕ´ΡΑ μοι πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων
Ὕμνει Μοῦσα λίγεια, Διὸς θυγάτηρ μεγάλοιο,
Ἧι κροτάλων, τυπάνων τε ἰαχὴ, σύν τε βρόμος αὐλῶν

MATREM mihi omniumque deorum omniumque hominum
Cane Musa suavis, Jovis filia magni,
Cui crepitaculorum, tympanorumque strepitus, simulque sonus tibiarum

Ver. 3. βρόμος αὐλῶν] Rectissime sic edidit *Barn.* pro vulg. τρόμος. Illud verbum usitatum in αὐλοῖς, qui et βαρύβρομοι dicuntur, et infra Bacchus ἐρίβρομος.

Εὔαδεν, ἠδὲ λύκων κλαγγὴ, χαροπῶν τε λεόντων,
Οὔρεά τ' ἠχήεντα, καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε, θεαὶ δ' ἅμα πᾶσαι ἀοιδῇ.

Placet, ac luporum fremitus terribiliumque leonum,
Montesque sonori, et sylvosi recessus.
Et tu quidem sic gaude, deæque simul omnes cantione.

ΕΙΣ ʽΗΡΑΚΛΕΑ ΛΕΟΝΤΟΘΥΜΟΝ.

ʽΗΡΑΚΛΕ´Α Διὸς υἱὸν ἀείσομαι, ὃν μέγ' ἄριστον
Γείνατ' ἐπιχθονίων Θήβης ἐνὶ καλλιχόροισιν
Ἀλκμήνη, μιχθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι.
Ὃς πρὶν μὲν κατὰ γαῖαν ἀθέσφατον ἠδὲ θάλασσαν
Πλαζόμενος πομπῇσιν ὑπ' Εὐρυσθῆος ἄνακτος,
Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔρεξεν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἀνέτλη·
Νῦν δ' ἤδη κατὰ καλὸν ἕδος νιφόεντος ὀλύμπου
Ναίει τερπόμενος, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
Χαῖρε ἄναξ, Διὸς υἱὲ, δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

HERCULEM Jovis filium canam, quem longe præstantissimum
Genuit terrestrium Thebis in amœnis
Alcmena, mixta cum nubium coactore Saturnio.
Qui antea quidem per terram immensam ac mare
Errans jussibus Eurysthei regis,
Multa quidem ipse fecit ærumnosa, et multa tulit:
Nunc autem in pulchro solo nivosi olympi,
Habitat oblectatus, et conjugem habet pulchros pedes habentem Heben.
Salve rex Jovis fili, da vero virtutemque et felicitatem.

Ver. 9. διδ. ἀ. τ. κ. ὄ.] Eodem modo Callimach. H. in J. 96.

ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ.

ἸΗΤΗ͂ΡΑ νόσων Ἀσκληπιὸν ἄρχομ᾽ ἀείδειν,
Υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος,
Χάρμα μέγ᾽ ἀνθρώποισι, κακῶν θελκτῆρ᾽, ὀδυνάων.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε ἄναξ· λίτομαι δέ σ᾽ ἀοιδῇ.

MEDICUM morborum Æsculapium incipio canere,
Filium Apollinis, quem genuit diva Coronis
Dotio in campo, puella Phlegyæ regis,
Gaudium magnum hominibus, malorum delinitorem dolorum.
Et tu quidem sic salve rex: precor autem te cantione.

Ver. 1—3. Hos versus ex Homericis hymnis adfert Schol. Pindari ad Pyth. C. 4. qui pro φλεγύου habet φλεγύα, vitiose, opinor, pro φλεγύαο. Nam sic ante in loco Hesiodi habet, idque malim hic rescribi, et pronunciari φλεγύω, quam *Barnesii* φλεγύεω.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

ΚΑ'ΣΤΟΡΑ καὶ Πολυδεύκε᾽ ἀείδεο μοῦσα λίγεια,
Τυνδαρίδας, οἳ Ζηνὸς ὀλυμπίου ἐξεγένοντο.
Τοὺς ὑπὸ Τηϋγέτου κορυφῆς τέκε πότνια Λήδη,
Λάθρῃ ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι.
Χαίρετε Τυνδαρίδαι, ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων.

CASTOREM et Pollucem cane Musa suavis
Tyndaridas, qui a Jove Olympio geniti sunt.
Quos sub Taygeti vertice peperit veneranda Leda,
Clam subdomita a nubium coactore Saturnio.
Salvete Tyndaridæ, velocium vectores equorum.

Ver. 3. Ταϋγέτου] Homerus et alii Ionici poëtæ Τηϋγέτου, quod et hic melius puto. Sic est et infr. H. in Diosc. 4.

ΕΙΣ ἙΡΜΗΝ.

ἙΡΜΗ͂Ν ἀείδω Κυλλήνιον ἀργειφόντην.
Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἄγγελον ἀθανάτων ἐριούνιον, ὃν τέκε Μαῖα
Ἄτλαντος θυγάτηρ, Διὸς ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Αἰδοίη· μακάρων δὲ θεῶν ἀλέεινεν ὅμιλον,
Ἄντρῳ ναιετάουσα παλισκίῳ· ἔνθα Κρονίων
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῷ,
Εὖτε κατὰ γλυκὺς ὕπνος ἔχοι λευκώλενον Ἥρην·
Λάνθανε δ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱέ.
Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.
Χαῖρ' Ἑρμῆ χαριδῶτα, διάκτορε, δῶτορ ἐάων.

MERCURIUM cano Cyllenium Argicidam.
Cyllenæ regnantem et Arcadiæ pecudibus copiosæ,
Nuncium immortalium valde utilem, quem peperit Maia
Atlantis filia, Jovis in amore mixta,
Verecunda: beatorum autem Deorum vitabat commercium,
Antrum habitans opacum: ubi Saturnius
Cum Nympha pulchricoma miscebatur noctis in medio,
Quando dulcis somnus tenebat albiulnam Junonem:
Latebat autem immortalesque deos mortalesque homines.
Et tu quidem sic salve Jovis et Maiæ fili:
A te autem ego incipiens transibo aliam ad laudem.
Salve Mercuri gratiarum dator, minister, dator bonorum.

Ver. 2. sqq. Iidem fere omnes versus sequentes cum hoc sunt in hymno longiori in Mercur. in princ.

ΕΙΣ ΠΑΝΑ.

ἈΜΦΙ΄ μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε μοῦσα,

DE Mercurii mihi caro filio dic Musa,

Ver. 1. Ἀμφί μοι Ἑρμ.] V. ad H. in Bacch. 1.

Αἰγοπόδην, δικέρωτα, φιλόκροτον, ὅς τ' ἀνὰ Πίσση
Δενδρήεντ' ἄμυδις φοιτᾷ χοροήθεσι νύμφαις,
Αἵ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης ςείβουσι κάρηνα,
Πᾶν' ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεὸν, ἀγλαέθειρον,
Αὐχμήενθ', ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε,
Καὶ κορυφὰς ὀρέων, καὶ πετρήεντα κάρηνα.
Φοιτᾷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
Ἄλλοτε μὲν ῥείθροισιν ἐφελκόμενος μαλακοῖσιν,
Ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ,
Ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰςαναβαίνων.
Πολλάκι δ' ἀργινόεντα διέδραμεν οὔρεα μακρὰ,
Πολλάκι δ' ἐν κνημοῖσι διήλασε θῆρας ἐναίρων,
Ὀξέα δερκόμενος· τότε δ' ἐς σπέος ἤλασεν οἶας
Ἄγρης ἐξανιὼν, δονάκων ὕπο μοῦσαν ἀθύρων

Capripede, bicorne, amatore cantus, quique in Pissa
Arborifera simul incedit cum Nymphis saltatione gaudentibus,
Quæque per præruptæ petræ incedunt capita,
Pana invocantes, pastoralem Deum, pulchricomum,
Squallidum, qui omnem collem nivosum sortitus est,
Et vertices montium, et saxosa cacumina.
Itat autem huc atque illuc per virgulta densa:
Interdum quidem fluentis pellectus mollibus,
Interdum rursus saxa altissima obambulans,
Summum verticem ovium speculam ascendens.
Sæpe autem canos percurrit montes longos,
Sæpe autem in collibus agitat feras cædens,
Acute cernens: tunc autem in antrum agit oves,
A venatione egrediens, arundinibus carmen ludens

Ver. 2. Πίσσῃ] Frustra *Barnesius* correxit πίσῃ. Immo πίσῃ vult *Clarkius* cum *Steph.* et *Bergl.* ex Il. υ'. 9. et vertit *valles*, quibus δενδρήεντα bene convenit. Jam ibi quidem MSS. nostr. et edd. veteres consentiunt in πείσεα, quod est aliis locis: nec tamen displicet πίσῃ hic (pro πίσεα) legi, quod alias δενδρήεντ' non potest commode explicari.

Ver. 6. Αὐχμήεντ',] *Martini* IV. 18. corrigit αἰχμήεντ' intelligitque instructum armis pastoralibus. Ingeniose sane, nec tamen aut hoc, aut αἰχμήτην *Barnesii* recipiam. Vulgata sensum satis commodum habet. Pastores sunt αὐχμηροὶ vel αὐχμήεντες, *squalidi*, et ille squalor ipsis non est indecorus.

Ver. 12. αἰγινόεντα] Hanc vocem vitiosam esse facile patet. De correctione quæritur. *Martini* IV. 18. conjecit ingeniose αἰγιλόεντα, *ægilo consita*. Melius *Barnesius*, opinor, correxit ex Homer. Il. β'. 647. 656. ἀργινόεντα, quod secuti sumus. Nam quod *Clarkius* profert locum *Pseudo Orphei*, in quo Pan dicitur χαίρειν αἰγονόμοις, id nihil valet.

Ver. 14. Ὀξέα δερκόμενος·] *Piersonus* malebat κεκλόμενος, p. 160. quod est sane aptum venatori, sed non minus aptus acutus visus in indagando.

Νήδυμον· ἐκ ἂν τόν γε παραδράμοι ἐν μελέεσσιν
Ὄρνις, ἥ τ' ἔαρος πολυανθέος ἐν πετάλοισι
Θρῆνον ἐπιπροχέεσα, χέει μελίγηρυν ἀοιδήν.
Σὺν δέ σφιν τότε νύμφαι ὀρεςιάδες λιγύμολποι
Φοιτῶσαι πυκνὰ ποσσὶν ἐπὶ κρήνῃ μελανύδρῳ
Μέλπονται, κορυφὴν δὲ περιςένει ὄρεος ἠχώ.
Δαίμων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χορῶν τότε ἐς μέσον ἕρπων,
Πυκνὰ ποσὶν διέπει· λαῖφος δ' ἐπὶ νῶτα δαφοινὸν
Λυγκὸς ἔχει, λιγυρῇσιν ἀγαλλόμενος φρένα μολπαῖς
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, τόθι κρόκος ἠδ' ὑάκινθος
Εὐώδης θαλέων καταμίσγεται ἄκριτα ποίην.
Ὑμνεῦσιν δὲ θεὲς μάκαρας καὶ μακρὸν ὄλυμπον·
Οἷόν θ' Ἑρμείην ἐριένιον ἔξοχον ἄλλων
Ἔννεπον, ὡς ὅγ' ἅπασι θεοῖς θοὸς ἄγγελός ἐςι·
Καί ῥ' ὅγ' ἐς Ἀρκαδίην πολυπίδακα μητέρα μήλων

Suave: non hunc præcurrerit in cantibus
Avis, quæ vere multifloro in foliis
Lamentum effundens, emittit suavem cantum.
Cum ipsis autem tunc Nymphæ montanæ suaviloquæ
Ambulantes frequenter pedibus ad fontem nigræ aquæ
Canunt, verticem autem circa montis sonat Echo.
Deus autem tunc huc atque illuc chorearum in medium vadens,
Dense pedes movet: pellem autem in tergo cruentam
Lyncis habet, suavibus oblectans animum cantibus,
In molli prato, ubi crocus et hyacinthus
Odorus virens admiscetur innumeræ herbæ.
Celebrant autem deos beatos et longum Olympum:
Veluti Mercurium utilem præter omnes
Canebant, quod hic omnibus deis velox nuncius est:
Et ille in Arcadiam copiosam fontibus, matrem ovium,

Ibid. τότε δ' ἐς σπέος ἤλασεν οἷας Ἄγρης ἐξανιὼν, δ.] Sic rescripsimus e certissimis emendationibus *Martini* l. c. *Ruhnkenii* Ep. Crit. I. p. 30. et *Piersoni* p. 160. Huic ἄγρης debetur. Comparat Apollonii Rhod. III. 69. θήρης ἐξανιών.

Ver. 19. Σὺν δέ σφιν] Non video, quo σφιν referatur. Non profecto, ad Nymphas v. 3. Nam hæ sunt ipsæ ὀρεςιάδες, quæ statim memorantur.

Ver. 20. πυκνὰ] *Barnesius* edidit πύκα. Potest etiam πυκνὰ ferri; cujus prima natura brevis est. Si πύκα legimus, sensus erit: *pedibus concinne ingredientes:* sin πυκνὰ, *pedibus crebro pulsantes terram*, in utroque est periphrasis saltantium.

Ver. 23. Πυκνὰ ποσὶν διέπει] Versio, *frequenter pedibus assequitur*, nihili est, nec sensum habet. Ποσὶν διέπειν est saltant js

Ἐξίκετ᾽· ἔνθα δὲ οἱ τέμενος Κυλλήνιόν ἐστιν.
Ἔνθ᾽ ὅγε, καὶ θεὸς ὢν, ψαφαρότριχα μῆλ᾽ ἐνόμευεν
Ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ· θάλε γὰρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν,
Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ Δρύοπος φιλότητι μιγῆναι.
Ἐκ δ᾽ ἐτέλεσσε γάμον θαλερὸν, τέκε δ᾽ ἐν μεγάροισιν
Ἑρμείῃ φίλον υἱὸν, ἄφαρ τερατεινὸν ἰδέσθαι,
Αἰγιπόδην, δικέρωτα, πολύκροτον, ἡδυγέλωτα.
Φεῦγε δ᾽ ἀναΐξασα, λίπεν δ᾽ ἄρα παῖδα τιθήνη.
Δεῖσε γὰρ, ὡς ἴδεν ὄψιν ἀμείλιχον, ἠϋγένειον.
Τὸν δ᾽ αἶψ᾽ Ἑρμείας ἐριούνιος εἰς χέρα θῆκε
Δεξάμενος χαῖρεν δὲ νόῳ περιώσια δαίμων.
Ῥίμφα δ᾽ ἐς ἀθανάτων ἕδρας κίε, παῖδα καλύψας
Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν ὀρεσκῴοιο λαγωοῦ.
Πὰρ δὲ Ζηνὶ κάθιζε καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
Δεῖξε δὲ κοῦρον ἑόν· πάντες δ᾽ ἄρα θυμὸν ἔτερφθεν
Ἀθάνατοι, περίαλλα δ᾽ ὁ βάκχειος Διόνυσος.

Venit: ibi autem illi lucus Cyllenius est.
Ubi ille, licet Deus, squalido vellere oves pascebat
Virum apud mortalem. Vigebat enim amor mollis, qui eum invaserat
Cum Nympha pulchricoma Dryopis amore coëundi.
Perfecit autem nuptias lætas: peperit autem in domibus
Mercurio carum filium statim monstrosum visu,
Capripedem, bicornem, studiosum cantus et dulce ridentem.
Fugit autem surgens, reliquitque puerum nutrix.
Metuit etenim, ut vidit faciem inamabilem hirsutam.
Hunc autem statim Mercurius utilis in manu sua posuit
Acceptum, gaudebat autem animo admodum deus.
Confestim autem ad immortalium sedes cucurrit, puerum cooperiens
Pellibus in densis montani leporis.
Apud autem Jovem sedit et alios deos:
Ostendit autem puerum suum: omnes autem animum oblectabant
Immortales, in primis autem Bacchius ille Dionysius.

Ver. 32. ψαφαρότριχα μῆλα] Sordida vellera aut squalida tribui ovibus, nil mirum: et sunt sane talia: quanquam ψαφαρὸν potius de squalore locorum et agrorum incultorum dicitur. Si quis quid desideret, quod in laude ponatur, legat ἁπαλότριχα. Sed non est opus, præsertim cum vix intelligi possit, quomodo alicui in mentem venerit, id in ψαφαρότριχα mutare, nec Ruhnkeniano, quamquam ingenioso, ταρφύτριχα.

Ver. 34. Νύμφῃ — Δρύοπος] *Barnesius* corrigit Δρυόπης, perperam. Deberet esse Δρυόπῃ. *Nympha Dryopis* est illa ipsa, cujus amore ardebat, filia Dryopis. Si alii Dryopem filium faciunt, nihil impedit. Variant enim in his tradendis poëtæ.

Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε ἄναξ, λίσομαι δέ σ' ἀοιδῇ.
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Pana autem illum vocarunt quod animum omnibus oblectavit.
Et tu quidem sic salve o rex, supplicabo autem tibi cantu.
At ego, et tui et alterius memor ero cantus.

Ver. 38. ἀναΐξασα, λίπεν] E correctione *Martini* IV. 18. quam et *Barnesius* secutus est. Vulg. ἀναΐξας λεῖπεν.

Ver. 39. ἠϋγένειον.] *Valde barbatam aut hirsutam.* Est ap. Homerum epithetum leonis et pardi.

Ver. 43. Δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν] Malim πυκνοῖσιν.

Ver. 48. λίσομαι δ. σ' ἀ.] Λίτομαι, quod hic ex H. in Æsc. reposuit *Barnesius*, melius puto, ut mox H. in A. est ἵλαμαι δὲ σ. α. etc. Sed quia tamen et λίσομαι sine vitio est, recteque dicitur, ut μνήσομαι ἀοιδῆς, non sustinui mutare vulgatum.

Ver. 49. Αὐτὰρ] Hunc versum hic delendum puto. Clausula est in v. 48. ut in hymnis pluribus seqq.

ΕΙΣ ΗΦΑΙΣΤΟΝ.

ἭΦΑΙΣΤΟΝ κλυτόμητιν ἀείδεο Μοῦσα λίγεια·
Ὃς μετ' Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἀγλαὰ ἔργα
Ἀνθρώπους ἐδίδαξεν ἐπὶ χθονὸς, οἳ τοπάρος περ
Ἄντροις ναιετάασκον ἐν οὔρεσιν, ἠΰτε θῆρες·
Νῦν δὲ δι' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην ἔργα δαέντες,
Ῥηϊδίως αἰῶνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Εὔκηλοι διάγουσιν ἐνὶ σφετέροισι δόμοισιν.
Ἀλλ' ἵληθ' Ἥφαιστε, δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

VULCANUM artificem cane Musa suavis.
Qui cum Minerva cæsia præclara opera
Homines docuit in terra, qui antea
In antris habitabant montium, veluti feræ:
Nunc autem per Vulcanum artificem artes docti,
Facile ævum totum per annum
Quieti degunt in suis domibus.
Sed propitius esto Vulcane, da autem virtutem et felicitatem.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

ΦΟΙ͂ΒΕ, σὲ μὲν καὶ κύκνος ὑπὸ πτερύγων λίγ᾽ ἀείδει,
Ὄχθῃ ἐπιθρώσκων ποταμὸν παρὰ δινήεντα
Πηνειόν· σὲ δ᾽ ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λιγεῖαν
Ἡδυεπὴς πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἰὲν ἀείδει.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε ἄναξ, ἵλαμαι δέ σ᾽ ἀοιδῇ.

PHŒBE, te quidem et cygnus plaudens alis suaviter cantat,
In ripam insiliens amnem apud vorticosum
Peneum: te autem cantor habens citharam suavem
Dulcicanus primumque et postremo semper canit.
Et tu quidem sic salve rex, placo autem te cantu.

Ver. 1. ὑπὸ πτερύγων] Vertunt *sub alis*, quod intelligi non potest. Intelligo *cum plausu alarum*, *applaudens cantui.*

ΕΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ.

ἈΜΦΙ᾽ Ποσειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχομ᾽ ἀείδειν,
Γαίης κινητῆρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης,
Πόντιον, ὅς θ᾽ Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγάς.
Διχθά τοι, Ἐννοσίγαιε, θεοὶ τιμὴν ἐδάσαντο,
Ἵππων τε δμητῆρ᾽ ἔμεναι, σωτῆρά τε νηῶν.

NEPTUNUM Deum magnum incipio canere,
Terræ motorem ac sterilis maris,
Marinum, qui Helicona et latas habet Ægas.
Duplicem tibi, o terræ motor, dii honorem diviserunt,
Equorumque domitor ut esses servatorque navium.

Ver. 3. Ἑλικῶνα] *Martini* III. 4. corrigit ἑλίκην. Item *Holstenius* ad Steph. p. 111. quod Helice et Ægæ fuerunt urbes Peloponnesi, in quibus Neptunus colebatur, id quod satis constat multis veterum testimoniis, Homeri ipsius Il. θ΄. 204. mihique hæc correctio sane valde arridet. Quia tamen et infra, ut *Barnesius* bene monet, Neptunus dicitur μεδέων ξανθοῦ Ἑλικῶνος, nihil mutare audeo sine libris. Et potuit urbs nomen utrumque habere, præsertim cum conditor Helicon fuerit, et incolæ urbis Heliconii dicti, auctore Stephano. Atque etiam *Homerus* ipse Il. υ΄. 404. Neptunum ἑλικώνιον ἄνακτα appellat, ubi. v.

Χαῖρε Ποσειδάων γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
Καὶ μάκαρ, εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, πλώουσιν ἄρηγε.

Salve Neptune terram tenens, cæruleis crinibus decore,
Et beate, benignum animum habens, navigantibus auxiliare.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗ͂ΝΑ θεῶν τὸν ἄριστον ἀείσομαι, ἠδὲ μέγιστον,
Εὐρύοπα, κρείοντα, τελεσφόρον, ὅς τε Θέμιστι
Ἐγκλιδὸν ἑζομένῃ πυκινοὺς ὀάρους ὀαρίζει.
Ἵληθ' εὐρύοπα Κρονίδη, κύδιστε, μέγιστε.

JOVEM deorum optimum canam, et maximum,
Late sonantem, validissimum, fructiferum, qui cum Themide
Acclini sedente prudentes sermones miscet.
Sis propitius late sonans Saturnie inclytissime maxime.

Ver. 2. Θέμιστι] Ante *Barnesium* male edebatur Θέμιτι.

Ver. 3. πυκινοὺς] Malui vertere *prudentes*, quam *crebros*. Respicit enim prædictionem futurorum.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ.

ἹΣΤΙ'Η, ἥ τε ἄνακτος Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
Αἰεὶ σῶν πλοκάμων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον·
Ἔρχεο τόνδ' ἀνὰ οἶκον, ἐπέρχεο θυμὸν ἔχουσα,
Σὺν Διῒ μητιόεντι· χάριν δ' ἅμ' ὄπασσον ἀοιδῇ.

VESTA, quæ regis Apollinis procul jaculantis
Delphis divinis sacram domum curas,
Semper ex tuis crinibus distillat liquidum oleum:
Veni hanc super domum, accede animum habens,
Cum Jove sapiente: gratiam autem simul præbe carmini.

Ver. 4. ἐπέρχεο θυμὸν ἔχουσα,] Hunc locum vitiosum esse, dubio caret. Quomodo corrigendus sit, pro certo non dixerim. *Barnesius* rescripsit ἠπία θ. ἔ. sensu commodo, sed sine libris. Conjectura viri docti, quam *Clarkius* recepit, ex H. in Ven. I. 102. εὔφρονα, valde probabilis est.

ΕΙΣ ΜΟΥΣΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩ͂ΝΑ.

ΜΟΥΣΑ'ΩΝ ἄρχωμαι, Ἀπόλλωνός τε Διός τε.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθονὶ καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
Φιλεῦνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Χαίρετε τέκνα Διὸς, καὶ ἐμὴν τιμήσατ' ἀοιδήν·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

A MUSIS incipio, Apollineque Joveque.
Ex Musis enim et procul jaculante Apolline
Viri poëtæ sunt in terra et citharœdi:
Ex Jove autem reges: hic autem felix, quem Musæ
Diligunt: suavis illi ab ore fluit vox.
Salvete proles Jovis, et meum honorate cantum:
At ego et vestri et alterius memor ero cantus.

Ver. 1—4. Hi versus sunt et in Hesiodi Theog. 94. s. Homeridæ videntur e poëtis melioribus decerpsisse loca ad laudem Deorum pertinentia, et ex iis hymnos composuisse.

Ver. 5. Φιλεῦνται·] Contra consuetudinem *Homeri* prima syllaba in hoc verbo producitur: quod etiam hanc lectionem suspectam facit. Edd. primæ Fl. Aldd. et Lov. habent φίλωνται, quod, sive φίλονται, præfero.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

ΚΙΣΣΟΚΟ'ΜΗΝ Διόνυσον ἐρίβρομον ἄρχομ' ἀείδειν,
Ζηνὸς καὶ Σεμέλης ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἱὸν,
Ὃν τρέφον ἠΰκομοι νύμφαι παρὰ πατρὸς ἄνακτος
Δεξάμεναι κόλποισι, καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον
Νύσης ἐν γυάλοις· ὁ δ' ἀέξετο πατρὸς ἕκητι

HEDERA coronatum Bacchum sonorum incipio canere,
Jovis ac Semelæ valde inclytæ præclarum filium,
Quem alebant pulchricomæ Nymphæ a patre rege
Suscipientes sinibus, et accurate nutriebant
Nysæ in vallibus: hic autem crescebat patris cura,

Ἄντρῳ ἐν εὐώδει, μεταρίθμιος ἀθανάτοισιν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνδε θεαὶ πολύϋμνον ἔθρεψαν,
Δὴ τότε φοιτίζεσκε καθ' ὑλήεντας ἐναύλους,
Κισσῷ καὶ δάφνῃ πεπυκασμένος· αἱ δ' ἅμ' ἕποντο
Νύμφαι· ὁ δ' ἐξηγεῖτο, βρόμος δ' ἔχεν ἄσπετον ὕλην.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε πολυστάφυλ' ὦ Διόνυσε·
Δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας ἐς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι,
'Εκ δ' αὖθ' ὡράων εἰς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτούς.

Antro in bene olenti, in numero positus immortalium.
At post hunc Deæ multilaudem aluerunt,
Tunc itabat ad nemorosos recessus,
Hedera et lauro ornatus: hæ autem simul sequebantur
Nymphæ: hic autem dux erat, sonus autem habebat immensam sylvam.
Et tu quidem sic salve uvis copiose o Bacche:
Da autem nos gaudentes ad horas rursus venire,
Ex horis autem rursus ad multos annos.

Ver. 5. Νύσης] Edd. pr. omnes Νύσσης, ut Il. ξ'. 133. Νυσσήϊον, atque etiam alibi libri duplicant σ, ut apud Steph. v. *Holstenius* ad Steph. Sed tamen MSS. meliores fere Νυσ. habent, ut ap. Homerum l. c. MS. Lips. et, quem nuper inspexi, Uratislaviensis, Mich. Apostolii manu scriptus. Itaque hoc prætuli.

Ver. 12. ἐς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι,] Sensus est, ut opinor, sine nobis lætis hoc anni tempus, autumnum, redire, et vindemiam, atque ab hac anni tempestate ad multos annos sequentes venire.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

ἌΡΤΕΜΙΝ ἀείδω χρυσηλάκατον, κελαδεινὴν,
Παρθένον αἰδοίην, ἐλαφηβόλον, ἰοχέαιραν,
Αὐτοκασιγνήτην χρυσαόρου Ἀπόλλωνος·
Ἣ κατ' ὄρη σκιόεντα καὶ ἄκριας ἠνεμοέσσας
Ἄγρῃ τερπομένη παγχρύσεα τόξα τιταίνει,
Πέμπουσα στονόεντα βέλη· τρομέει δὲ κάρηνα

DIANAM cano, auream colum habentem, sonoram,
Virginem verecundam, cervos jaculantem, sagittis gaudentem,
Germanam sororem aureo ense insignis Apollinis.
Quæ per montes umbrosos et cacumina ventosa
Venatione oblectata aureum arcum tendit,
Mittens lethifera tela, tremunt autem capita

Ὑψηλῶν ὀρέων, ἰαχεῖ δ' ἐπὶ δάσκιος ὕλη
Δεινὸν ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν· φρίσσει δέ τε γαῖα,
Πόντος τ' ἰχθυόεις· ἡ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχουσα,
Πάντῃ ἐπιστρέφεται θηρῶν ὀλέκουσα γενέθλην.
Αὐτὰρ ἐπὴν τερφθῇ θηροσκόπος ἰοχέαιρα,
Εὐφρήνῃ δὲ νόον, χαλάσασ' εὐκαμπέα τόξα,
Ἔρχεται ἐς μέγα δῶμα κασιγνήτοιο φίλοιο
Φοίβου Ἀπόλλωνος, Δελφῶν ἐς πίονα δῆμον,
Μουσέων καὶ χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέουσα.
Ἔνθα κατακρεμάσασα παλίντονα τόξα καὶ ἰοὺς,
Ἡγεῖται χαρίεντα περὶ χροῒ κόσμον ἔχουσα,
Ἐξάρχουσα χορούς· αἱ δ' ἀμβροσίην ὄπ' ἱεῖσαι
Ὑμνεῦσι Λητὼ καλλίσφυρον, ὡς τέκε παῖδας
Ἀθανάτων, βουλῇ τε καὶ ἔργμασιν ἔξοχ' ἀρίστους.
Χαίρετε τέκνα Διὸς καὶ Λητοῦς ἠϋκόμοιο.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Altorum montium, resonat autem umbrosa sylva
Valde a clangore ferarum: horret autem terra,
Pontusque piscosus: at hæc fortem animum habens,
Omnia obit ferarum perimens genus.
At postquam oblectata est feras jaculans, sagittis gaudens,
Delectavitque animum, laxans flexilem arcum,
Venit in magnam domum fratris sui cari
Phœbi Apollinis, Delphorum in pinguem populum,
Musarum ac Gratiarum pulchram choream instaurans.
Ubi suspendens reflexum arcum et sagittas,
Dux fit gratiosum circa corpus ornamentum habens,
Instaurans choros: illæ autem ambrosiam vocem emittentes
Laudant Latonam pulchris pedibus ut peperit filios
Inter immortales consilioque et operibus longe optimos.
Salvete nati Jovis et Latonæ pulchricomæ:
Verum ego vestrum et alterius memor ero cantionis.

Ver. 8. ὑπὸ κλαγγῆς θηρῶν] Κλαγγὴ etiam in H. in matr. D. 4. de feris dicitur. Itaque possis intelligere, feras percussas terrore ululare. Sed tamen non displicet, propter contextum, correctio Cl. *Ruhnkenii* ὑπὸ κλαγγῆς νεύρων· de quibus proprie κλαγγὴ dicitur.

Ver. 18. Ἐξάρχουσα χορούς·] Cl. *Piersonus* corrigit ἐξανέχουσα, vitandæ, ut opinor, tautologiæ caussa, ut exprimat illud, *supereminet omnes* sc. Nymphas. Sed vereor, ut ἐξανέχειν sic dicatur. Et tautologia tollitur, si vertas *instaurans choros.*

ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΝ.

ΠΑΛΛΑ'Δ' Ἀθηναίην κυδρὴν θεὸν ἄρχομ' ἀείδειν,
Γλαυκῶπιν, πολύμητιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσαν,
Παρθένον αἰδοίην, ἐρυσίπτολιν, ἀλκήεσσαν,
Τριτογενῆ· τὴν αὐτὸς ἐγείνατο μητίετα Ζεὺς
Σεμνῆς ἐκ κεφαλῆς, πολεμήϊα τεύχε' ἔχουσαν,
Χρύσεα, παμφανόωντα· σέβας δ' ἔχε πάντας ὁρῶντας
Ἀθανάτους, ἡ δὲ πρόσθεν Διὸς Αἰγιόχοιο
Ἐσσυμένως ὤρουσεν ἀπ' ἀθανάτοιο καρήνου,
Σείσασ' ὀξὺν ἄκοντα· μέγας δ' ἐλελίζετ' ὄλυμπος
Δεινὸν ὑπ' ὀμβρίμης γλαυκώπιδος· ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλέον ἰάχησεν· ἐκινήθη δ' ἄρα πόντος
Κύμασι πορφυρέοισι κυκώμενος· ἔσχετο δ' ἅλμη
Ἐξαπίνης· στῆσεν δ' Ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱὸς
Ἵππους ὠκύποδας δηρὸν χρόνον, εἰσόκε κούρη
Εἵλετ' ἀπ' ἀθανάτων ὤμων θεοείκελα τεύχη

PALLADEM Minervam inclytam incipio canere,
Cæsiam, multi consilii, implacabilem animum habentem,
Virginem verecundam, patronam urbium, robustam,
Tritogenam: quam ipse genuit consultor Jupiter
Venerando ex capite, bellicosa arma habentem,
Aurea, splendida: stupor autem habebat omnes videntes
Immortales, hæc autem celeriter Jovis Ægiochi
Magna vi prosiluit ab immortali capite,
Concutiens acutam hastam; magnus autem concutiebatur olympus
Graviter sub forti Minerva: circum autem terra
Fortiter sonuit: motus igitur est pontus
Undis purpureis turbatus, constitit autem mare
Repente: stitit autem Hyperionis præclarus filius
Equos veloces diu, donec puella
Detraxit ab immortalibus humeris diis similia arma

Ver. 7. πρόσθεν Διὸς etc.] Quid est *ante Jovem*, ut vertunt? Ego πρόσθεν retulerim ad ὤρουσε, et Διὸς αἰγ. ad καρήνου. illa autem *celeriter e Jovis Æg. immortali capite proruit.* H. in Lunam. 10. ἐσσυμένως προτέρωσ' ἐλάσῃ etc.

Ver. 10. ὑπ' ὀμβρίμης γλ. etc.] Vertam: *sub forti Pallade*, sc. quassante hastam, qualis vis tribuitur et Ægidi ejus concussæ ab Homero. In ὀμβρίμης, media contra morem producitur, non a tono, ut vult *Barnesius*, sed fortasse a duplicatione τῆς μ.

Παλλὰς Ἀθηναίη, γήθησε δὲ μητίετα Ζεύς.
Καὶ σὺ μὲν οὕτω χαῖρε Διὸς τέκος Αἰγιόχοιο·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Pallas Minerva, gavisus est autem consultor Jupiter.
Et tu quidem sic salve Jovis nata Ægiochi:
Verum ego et tui et alterius memor ero cantionis.

ΕΙΣ ΕΣΤΙΑΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝ.

ἹΣΤΙ'Η, ἣ πάντων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων,
Ἕδρην ἀΐδιον ἔλαχες, πρεσβηΐδα τιμὴν,
Καλὸν ἔχουσα γέρας καὶ τιμήν· οὐ γὰρ ἄτερ σοῦ
Εἰλαπίναι θνητοῖσιν, ἵν' οὐ πρώτη πυμάτη τε
Ἱστίη ἀρχόμενος σπένδει μελιηδέα οἶνον·
Καὶ σύ μοι ἀργειφόντα, Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὲ,
Ἄγγελε τῶν μακάρων, χρυσόῤῥαπι, δῶτορ ἐάων,
Ναίετε δώματα καλὰ, φίλα φρεσὶν ἀλλήλοισιν·

VESTA, quæ una omnium in domibus altis
Immortaliumque deorum, humique ambulantium hominum,
Sedem sempiternam sortita es, ac antiquum honorem,
Pulchrum habens donum et honorem: neque enim sine te
Convivia mortalibus, ubi non prima postremaque
Vestæ incipiens delibat suave vinum:
Et tu mihi Argicida, Jovis et Maiæ fili,
Nuncie beatorum, auream virgam gestans, dator bonorum,
Habitate domos bonas, cara mentibus invicem:

Ver. 1. Ἱστίη,] Sic h. l. *Ald.* pr. v. 6. Edd. vett. omnes v. 11. *Flor.* sola: adeo variant libri in hac scriptura.

Ver. 2. ἐρχομένων] *Barnes.* in V. L. ponit ἑρπομένων, nescio unde.

Ver. 3. 4. πρεσβηΐδα τιμὴν, Καλ. ἔχ. γέρας καὶ τιμήν·] Verba πρ. τιμὴν vitiosa esse puto: nec sensus commodus existit. Nam et alii Dii habent perpetuam sedem (in cœlo) et antiquum honorem. Et statim post de honore sermo est. Legerim πρεσβηΐδα γαῖαν. Vesta sedem æternam nacta est terram antiquam. Sic post H. in Matr. Omn. 2. dicitur πρεσβίστη.

Ver. 5. 6. ἵν' οὐ — σπένδει] Varias super h. l. conjecturas *Martini* I. 27. *Davisii* ad Cic. N. D. II. 27. et *Barnesii*, videat apud *Piersonum* p. 162. qui volet; nec enim admodum probabiles sunt. Melius *Piersonus* corrigit ἱστίῃ εὐχόμενοι σπένδον, sc. θνητοί. Si vulgata servetur, intelligendum τις, vel ὁ σπένδων. Post οἶνον scripsi colon. οὐ γὰρ — οἶνον sunt in parenthesi, cohærentque ἱστίη, ἣ etc. καὶ σύ etc. ναίετε.

Ver. 9. φίλα φρεσὶν ἀλλήλοισιν·] Hæc

Ἵλαος ὢν ἐπάρηγε σὺν αἰδοίῃ τε φίλῃ τε
Ἱστίῃ· ἀμφότεροι γὰρ ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Εἰδότες ἔργματα καλὰ, νόῳ θ᾽ ἕσπεσθε καὶ ἥβῃ.
Χαῖρε Κρόνου θύγατερ, σύ τε, καὶ χρυσόῤῥαπις Ἑρμῆς·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων τε καὶ ἄλλης μνήσομ᾽ ἀοιδῆς.

Propitius auxiliare cum verecundaque caraque
Vesta: ambo enim terrestrium hominum
Scientes opera pulchra, mentemque sequimini et pubertatem.
Salve Saturni filia tuque et aurivirga Mercurius:
At ego vestrumque et alterius memor ero cantionis.

sensum non habent. Scribam: *φίλα φρονέοντ᾽ ἀλλήλοις*, vel lenius cum *Martino*, *φίλαι φρεσ. ἀλληλ.* Quanquam potius totum versum deleverim, quem addidisse videtur, qui consequens deesse putaret, quod est in v. 13. ut v. 10. 11. ponerentur ante 9. Nam *Martini* quidem I. 27. transpositione voluit consulere sententiæ, quem secutus est *Barnesius*. Sed quid est, *utrique mortalium habitatis pulchras domos*, i. e. *templa etc. scientes opera pulchra* etc. Sed ita sententia satis bene procedit: et tu Argicida, Jovis et Maiæ fili, minister Deorum, aurea virga insignis, dator bonorum, propitius auxilium fer cum veneranda et cara Vesta. Nam vos ambo hominum nostis pulchre facta, et prosequimini nos animo et juventa. Relinquitur tamen aliquid duri: nec sanari satis posse hunc hymnum sine libris scriptis puto.

ΕΙΣ ΜΗΤΕΡΑ ΠΑΝΤΩΝ.

ΓΑΙ͂ΑΝ παμμήτειραν ἀείσομαι ἠϋθέμεθλον,
Πρεσβίστην, ἣ φέρβει, ἐπὶ χθονὶ πάνθ᾽ ὁπόσ᾽ ἐστὶν,
Ἠ μὲν ὅσα χθόνα δῖαν ὑπέρχεται, ἠδ᾽ ὅσα πόντον,
Ἠδ᾽ ὅσα πωτῶνται, τάδε φέρβεται ἐκ σέθεν ὄλβου.
Ἐκ σέο δ᾽ εὔπαιδές τε καὶ εὔκαρποι τελέθουσι,
Πότνια· σεῦ δ᾽ ἔχεται δοῦναι βίον, ἠδ᾽ ἀφελέσθαι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν· ὃ δ᾽ ὄλβιος, ὅν κε σὺ θυμῷ

TERRAM omnium matrem canam, bene fundatam,
Antiquissimam, quæ nutrit in terra omnia quæcunque sunt,
Et quot terram divam incedunt, et quot pontum,
Et quot volant, hæc nutriuntur ex tuis divitiis.
Per te autem fecundi et fertiles sunt,
Veneranda: in te autem positum est dare vitam et auferre
Mortalibus hominibus: at hic felix, quem utique tu in animo

Πρόφρων τιμήσεις· τῷ δ' ἄφθονα πάντα πάρεστι.
Βρίθει μέν σφιν ἄρουρα φερέσβιος, ἠδὲ κατ' ἀγροὺς
Κτήνεσιν εὐθηνεῖ, οἶκος δ' ἐμπίμπλαται ἐσθλῶν·
Αὐτοὶ δ' εὐνομίῃσι πόλιν κατὰ καλλιγύναικα
Κοιρανέουσ', ὄλβος δὲ πολὺς καὶ πλοῦτος ὀπηδεῖ·
Παῖδες δ' εὐφροσύνῃ νεοθηλέϊ κυδιόωσι,
Παρθενικαί τε χοροῖς περεσανθέσιν εὔφρονι θυμῷ
Παίζουσαι χαίρουσι κατ' ἄνθεα μαλθακὰ ποίης,
Οὕς κε σὺ τιμήσεις, σεμνὴ θεὰ, ἄφθονε δαῖμον.
Χαῖρε θεῶν μήτηρ, ἄλοχ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Πρόφρων δ' ἀντ' ᾠδῆς βίοτον θυμήρε' ὄπαζε·
Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Prompte honorabis: huicque copiosa omnia sunt.
Abundat quidem illis arvum victum ferens, et per agros
Jumentis abundat, domus autem impletur bonis.
Ipsi autem bonis legibus per urbem habentem pulchras mulieres
Dominantur, felicitas autem multa et divitiæ sequuntur.
Filii autem lætitia juvenili gloriantur,
Virginesque choreis florigeris læto animo
Ludentes gaudent per flores molles herbæ,
Quos utique tu honorabis veneranda copiosa dea.
Salve deorum mater, uxor cœli stellati,
Prompta autem loco cantus vitam lætam præbe:
At ego et tui et alterius memor ero cantionis.

Ver. 9. Βρίθει μέν σφιν] Pluralis succedit singulari, qui sensum multitudinis habet.

Ver. 10. Κτήνεσιν εὐθηνεῖ,] Quid? an ἄρουρα? non opinor. Scripserim κτήνεα εὐθηνεῖ.

Ver. 14. χοροῖς περεσανθέσιν] Facile est corrigere cum *Barnesio* πολυανθέσι, quod cuilibet in mentem veniat, vel περιανθέσιν ex Anacreonte. E vestigiis literarum judicanti, nihil propius est, quam φερεσανθέσιν, *florigeris*. Epitheton est aptum choris, quia coronatæ saltant puellæ. Περιανθέσιν habet *Seberus*, nescio unde: recepit Cl. *Clarkius*.

ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ.

ἭΛΙΟΝ ὑμνεῖν αὖτε, Διὸς τέκος, ἄρχεο μοῦσα

SOLEM laudare rursus, Jovis nata, incipe Musa

Καλλιόπη φαέθοντα, τὸν Εὐρυφάεσσα βοῶπις
Γείνατο Γαίης παιδὶ καὶ ȣ̓ρανȣ̃ ἀστερόεντος.
Γῆμε γὰρ Εὐρυφάεσσαν ἀγακλειτὴν Ὑπερίων
Αὐτοκασιγνήτην, ἥ οἱ τέκε κάλλιμα τέκνα
Ἠῶ τε ῥοδόπηχυν, ἐϋπλόκαμόν τε Σελήνην,
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντ' ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
Ὃς φαίνει θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἵππȣς ἐμβεβαώς· σμερδνὸν δ' ὅ γε δέρκεται ὄσσοις,
Χρυσῆς ἐκ κόρυθος· λαμπραὶ δ' ἀκτῖνες ἀπ' αὐτȣ̃
Αἰγλῆεν στίλβȣσι, παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ
Λαμπραὶ ἀπὸ κρατὸς χαρίεν κατέχȣσι πρόσωπον
Τηλαυγές· καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος
Λεπτȣργὲς πνοιῇ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι.
Ἔνθ' ἄρ' ὅ γε στήσας χρυσόζυγον ἅρμα καὶ ἵππȣς,
Ἑσπέριος πέμπησι δι' ȣ̓ρανȣ̃ ὠκεανόνδε.
Χαῖρε ἄναξ, πρόφρων δὲ βίον θυμήρε' ὄπαζε.
Ἐκ σέο δ' ἀρξάμενος κλήσω μερόπων γένος ἀνδρῶν

Calliope splendidum, quem Euryphaëssa bovinos oculos habens
Peperit terræ filio et cœli stellati.
Duxit enim Euryphaëssam valde inclytam Hyperion
Germanam sororem, quæ illi peperit pulcherrimos filios,
Auroramque roseis bracchiis, pulchricomamque lunam,
Solemque indefessum, similem immortalibus,
Qui lucet mortalibus et immortalibus Diis,
Equis vectus: horrendum autem hic inspicit oculis,
Aurea e galea: clari autem radii ab ipso
Splendore relucent, ad tempora autem genæ
Nitidæ a capite gratiose obtinent os
Lucidum: pulchra autem circa corpus fulget vestis
Tenuiter contexta flatu ventorum: sub autem masculi equi.
Hic ille sistens aureum currum et equos,
Vesperi mittit per cœlum in Oceanum.
Salve rex, benigne autem vitam suavem præbe.
A te incipiens celebrabo mortalium genus virorum

Ver. 11. παρὰ κροτάφων τε παρειαὶ etc.] Quid παρειαῖς cum κροτάφοις. Eleganter *Piersonus* p. 164. περὶ κροτάφοισι τ' ἔθειραι. quem vid.

Ver. 16. Θεσπέσιος] *Ruhnkenius* V. C. verissime correxit ἑσπέριος, quod recepimus.

Ver. 18. κλήσω] Vett. edd. quædam κλήσω; unde vetus versio *vocabo*, male. Scripserim κλῄσω, quod δισσυλλάβως pronuncietur.

Ἡμιθέων, ὧν ἔργα θεοὶ θνητοῖσιν ἔδειξαν.

Semideorum, quorum opera Dii mortalibus ostenderunt.

Ver. 19. ἔδειξαν.] Est commendarunt, nempe iis propterea in numerum suum recipiendis.

ΕΙΣ ΣΕΛΗΝΗΝ.

ΜΗ'ΝΗΝ ἀείδειν τανυσίπτερον ἔσπετε μοῦσαι,
Ἡδυεπεῖς κοῦραι Κρονίδεω Διὸς, ἵστορες ᾠδῆς·
Ἧς ἄπο αἴγλη γαῖαν ἑλίσσεται οὐρανόδεικτος
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, πολὺς δ' ὑπὸ κόσμος ὄρωρεν
Αἴγλης λαμπούσης· στίλβει δ' ἀλάμπετος ἀὴρ
Χρυσέου ἀπὸ στεφάνου, ἀκτῆρες δ' ἐνδιάονται·
Εὖτ' ἂν ἀπ' Ὠκεανοῖο λοεσσαμένη χρόα καλὸν,
Εἵματα ἑσσαμένη τηλαυγέα δῖα σελήνη,
Ζευξαμένη πώλους ἐριαύχενας αἰγλήεντας,

LUNAM canere alatam dicite Musæ,
Suaviloquæ filiæ Saturnii Jovis, peritæ cantus.
Ex quo splendor terram ambit a cœlo fusus,
Capite ex immortali, magnum autem ornamentum ortum est
Fulgore splendente: enitescit autem tenebrosus aër
Aurea ex corona, radii autem volvuntur:
Quando ab oceano ubi lavit corpus pulchrum,
Vestes induta procul lucentes divina Luna,
Jungens equos latæ cervicis, fulgidos,

Ver. 1. τανυσίπτερον] Insolens epitheton Lunæ. Solem τανύπεπλον vocat Hymnus in Solem in Orphicis.

Ver. 5. 6. στίλβει δ' ἀλάμπετος ἀὴρ] Vox ἀλάμπετος est abhorrens ab analogia, nec uspiam occurrit alibi, nisi apud Schol. Soph. Œd. Col. 1728. pro varia lectione vocis ἀλύπητον, nec hic metro convenit. Nam Barnesianum additamentum δέ τ' nihili est. Non displicet *Piersoni* conjectura στίλβει δὲ μελάντατος ἀήρ. In versu autem sequente pro ἀκτῆρες rescribit λαμπτῆρες. Ita commoda oritur sententia: *niger aër illuminatur ab aurea* (Lunæ) *corona et faces inerrant vel insunt*. Sed pro λαμπτῆρες lenius est ἀκτῖνες. Et sic legit haud dubie vetus Interpres, qui *radios* vertit. 'Ενδιάονται accipiunt *inerrant*, vel *insunt*, nec refrager. Illustrem ex Arato 497. τάδ' ἔνδια στρέφεται, i. e. in conspectu, super terram. Nam pro ἔνδια v. 508. est ὕψου, et Theocrit. XVI. ἔνδιος est, qui sub dio versatur. Ita ἀκτ. ἐνδ. erit, radii funduntur de cœlo in terram s. per aërem.

Ἐσσυμένως προτέρωσ᾽ ἐλάσῃ καλλίτριχας ἵππους,
Ἑσπερίη διχόμηνος, ὅτε πλήθει μέγας ὄγμος,
Λαμπρόταταί τ᾽ αὐγαὶ τότ᾽ ἀεξομένης τελέθωσιν
Οὐρανόθεν, τέκμωρ δὲ βροτοῖς καὶ σῆμα τέτυκται.
Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ.
Ἡδ᾽ ὑποκυσσαμένη Πανδείην γείνατο κούρην,
Ἐκπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Χαῖρε ἄνασσα θεὰ λευκώλενε, δῖα Σελήνη,
Πρόφρον, ἐϋπλόκαμος· σέο δ᾽ ἀρχόμενος, κλέα φωτῶν
Ἄσομαι ἡμιθέων, ὧν κλείουσ᾽ ἔργματ᾽ ἀοιδοὶ,
Μουσάων θεράποντες, ἀπὸ στομάτων ἐροέντων.

Celeriter præ se agit pulchricomos equos,
Vespertina semimenstrua, quando plenus est magnus globus,
Clarissimique splendores tunc crescentis sunt
Cœlitus, signum autem mortalibus et indicium est.
Cum hac olim Saturnius mixtus est amore et lecto.
Hæc autem prægnans Pandiam peperit filiam,
Decoram forma inter immortales Deos.
Salve regina Dea candidis bracchiis, diva Luna,
Benigna, pulchricoma: a te incipiens laudes hominum
Canam semideorum, quorum celebrant opera poëtæ,
Musarum ministri, oribus amabilibus.

ΕΙΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ.

ἈΜΦΙ` Διοσκούρους ἑλικώπιδες ἔσπετε μοῦσαι
Τυνδαρίδας, Λήδης καλλισφύρου ἀγλαὰ τέκνα,
Κάστορά θ᾽ ἱππόδαμον, καὶ ἀμώμητον Πολυδεύκεα.
Τοὺς ὑπὸ Τηϋγέτου κορυφῇ ὄρεος μεγάλοιο,

DE Jovis pueris nigroculæ dicite Musæ
Tyndaridis, Ledæ pulchræ præclaris natis,
Castoreque equorum domitore, et irreprehensibili Polluce.
Quos sub Taygeti vertice montis magni,

Ver. 4. Τηϋγέτου] V. supra ad H. in eosd. 3.

Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Σωτῆρας τέκε παῖδας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Ὠκυπόρων τε νεῶν, ὅτε τε σπέρχωσιν ἄελλαι
Χειμέριαι κατὰ πόντον ἀμείλιχον· οἱ δ' ἀπὸ νηῶν
Εὐχόμενοι καλέουσι Διὸς κούρους μεγάλοιο,
Ἄρνεσσιν λευκοῖσιν ἐπ' ἀκρωτήρια βάντες
Πρύμνης, τὴν δ' ἄνεμός τε μέγας καὶ κῦμα θαλάσσης
Θῆκαν ὑποβρυχίην· οἱ δ' ἐξαπίνης ἐφάνησαν
Ξουθῆσι πτερύγεσσι δι' αἰθέρος ἀΐξαντες.
Αὐτίκα δ' ἀργαλέων ἀνέμων κατέπαυσαν ἀέλλας,
Κύματα δ' ἐστόρεσαν λευκῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι
Ναύταις, σήματα καλὰ πόνου σφίσιν· οἱ δὲ ἰδόντες
Γήθησαν, παύσαντο δ' ὀϊζυροῖο πόνοιο.
Χαίρετε Τυνδαρίδαι ταχέων ἐπιβήτορες ἵππων·
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.

Mixta in amore cum nigrinube Saturnio
Servatores peperit pueros terrestrium hominum,
Velociumque navium, quando urgent procellæ
Hiemales per pontum implacabilem: hi autem e navibus
Vota facientes vocant Jovis pueros magni,
Agnis albis, fastigiis conscensis
Puppis, hanc autem ventusque magnus et unda maris
Fecerunt submersam: hi autem repente apparuerunt
Flavis alis per æthera vibrantes.
Statim autem difficilium ventorum placant procellas
Undas autem sternunt spumosi maris in fluctibus
Nautis, quæ iis signa læta laboris sunt; videntes autem
Gaudent, cessant autem ab ærumnoso labore.
Salvete Tyndaridæ velocium vectores equorum:
At ego vestrum et alterius memor ero cantionis.

Ver. 10. Ἄρνεσσιν λ.] Scr. ἄρνεσσι.
Ver. 13. Ξανθῆσι πτερύγγεσσι] Edd. pr. ξουθῆσι πτ. quod restituendum putavi. ξανθῆσι est glossa illius.

ʽΟΜΗΡΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ʽΟΜΗΡΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

I. ΕΙΣ ΚΥΜΑΙΟΥΣ.

ΑἼΔΕΙ͂ΣΘΕ ξενίων κεχρημένον ἠδὲ δόμοιο,
Οἳ πόλιν αἰπεινὴν Κύμην, ἐριώπιδα κούρην,
Ναίετε, Σαρδήνης πόδα νείατον ὑψικόμοιο,
Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ θείου ποταμοῖο,
Ἕρμου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.

REVEREMINI hospitalium munerum indigum et tecti,
Qui urbem altam Cymen, pulchram puellam,
Habitatis, Sardenes ad radicem extremam comantis,
Divinam bibentes aquam sacri fluminis
Hermi profundi, quem immortalis genuit Jupiter.

Ver. 2. Cl. *Pauw* volebat οἱ π. αἰπεινὴν, Κύμης ἐρ. κ. Cumæ formosam filiam, ut intelligeretur colonia Cymæ, in qua, Auctor Vitæ Hom. tradit, hoc carmen factum; placetque Cel. *Wesselingio.* Id sane mollius, et melius vulgato. Et idem auctor ait, hanc coloniam esse ad Sardenem et Hermum.

Ibid. ἐριώπιδα κούρην,] Refer ad Cymen, a qua urbs nomen habuit, non ad urbem.

Ver. 3. Ναίετε, Σαρδηνῆς etc.] Felicissima est correctio *Martini* IV. 17. pro vulgato ναίετ' ἐς ἄδην, ἧς, cujus sensus nullus est. *Sardene* est mons Æoliæ, ad cujus radices Cuma fuit. vid. Steph. in h. v. ad cujus cives hi versiculi pertinent. In Vit. Hom. vocatur Σαρδηνή. Cæterum σαρδήνης jam editum est in ed. Amst. 1650. ex Herodoti vita.

Ver. 4. θείου] Al. ξανθοῦ, quod melius puto. Fluvius aurifer bene *flavus* dicitur.

Ver. 5. Ἕρμου] Al. Ἕβρου, male.

II. ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΜΗΝ ΑΝΑΣΤΡΕΨΩΝ.

ΑἿΨΑ πόδες με φέροιεν ἐς αἰδοίων πόλιν ἀνδρῶν.
Τῶν γὰρ καὶ θυμὸς πρόφρων, καὶ μῆτις ἀρίστη.

MOX pedes me referant ad urbem bonorum virorum.
Horum enim animus benignus et prudentia eximia.

III. ΕΙΣ ΜΙΔΗΝ.

ΧΑΛΚΕ'Η παρθένος εἰμὶ, Μίδου δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.
Ἐς τ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
Ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ, λαμπρά τε Σελήνη,
(Καὶ ποταμοὶ πλήθωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα)
Αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
Ἀγγελέω παριοῦσι, Μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται.

ÆNEA sum virgo, Midæque in sepulchro locata sum.
Quoad autem aqua fluxerit, et altæ arbores virescant,
Solque oriens luceat et nitida Luna,
(Et fluvii labantur, ferveatque mare)
Hoc ipso in loco manens, in tumulo lugubri,
Narrabo prætereuntibus, Midæ hic sepulchrum esse.

Ver. 2. ῥέῃ, — τεθήλῃ, — λάμπῃ,]. Al. ῥέοι, τεθήλοι, λάμποι, male. Optativis hic locus non est. Hi versus a multis veterum laudantur. v. *Barnes*.

Ver. 4. Καὶ — πλήθωσιν, etc.] Male alii ῥεῶσι, quod versum perimit. Sed totus versus a multis libris abest, et arbitror esse spurium. De aqua jam est v. 2. Atque in Vita Hom. a multis Codd. abest: v. Var. Lect. in ed. Wessel. Vere igitur conjeci.

IV. ΟΛΟΦΥΡΕΤΑΙ ΤΗΝ ΤΥΦΛΟΤΗΤΑ ΑΥΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΜΑΙΟΥΣ.

ΟΙ"Η μ' αἴσῃ δῶκε πατὴρ Ζεὺς κύρμα γενέσθαι
Νήπιον αἰδοίης ἐπὶ γούνασι μητρὸς ἀτάλλων;
Ἥν ποτ' ἐπύργωσαν βουλῇ Διὸς Αἰγιόχοιο

CUI me fato pater Jupiter voluit incidere
Infantem cum caræ in matris genubus me nutriret?
Quam olim munierunt, Jovis Ægiochi consilio,

Ver. 2. μητρὸς] Patriam intelligi, contextus docet, Smyrnam.

Ver. 3. Cel. Wesselingius conjicit; ἧ π. ἱ. *ubi quondam*. Dubitatio relinquitur, quod ita ἐπύργωσαν nullum accusativum haberet: id autem nude poni, pro, urbem condiderunt, durius videtur. Ego accepi illam matrem de ipsa urbe, de qua ut de

Λαοὶ Φρίκωνος, μαργῶν ἐπιβήτορες ἵππων,
Ὁπλότεροι, μαλεροῖο πυρὸς κρίνοντες Ἄρηα,
Αἰολίδα Σμύρνην ἁλιγείτονα, ποτνιάνακτον,
Ἥν τε δι' ἀγλαὸν εἶσιν ὕδωρ ἱεροῖο Μέλητος·
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι κοῦραι Διὸς, ἀγλαὰ τέκνα,
Ἠθελέτην κλῆσαι δῖαν χθόνα καὶ πόλιν ἀνδρῶν.
Οἱ δ' ἀπανηνάσθην ἱερὴν ὄπα, φημὶ ἀοιδήν.
Ἀφραδίην τῶν μέν τε παθών τις φράσσεται αὖθις·
Ὅσφιν ὀνειδείῃσιν ἐμὸν διεμήσατο πότμον.
Κῆρα δ' ἐγὼ, τήν μοι θεὸς ὤπασε γεινομένῳ περ,
Τλήσομαι ἀκράαντα φέρων τετληότι θυμῷ·

Populi Phriconis, velocium vectores equorum,
Fortes, igneo cernentes Marte,
Æoliam Smyrnam, marinam, * *
Per quam pellucida labitur aqua sacri Meletis.
Inde profectæ Jovis filiæ, pulchræ puellæ,
Volebant celebrare sacram terram, et civitatem.
At illi repudiabant divinam vocem, h. e. carmen.
Et dementiam horum quidem quis perpessus cogitet rursus.
* * * * * * * *
Fortunam autem ego, quam mihi nascenti Deus destinavit,
Sustinebo, ferens forti animo;

persona loquitur poëta, uti acceperam epigr. primo ἱριώπ. κὄρην. Ita Allatii dubitatio in ἣν tollitur, quam Vir Cel. illa correctione quærebat. Λαὸς Φρίκωνος recte docet esse Cumanos e Locrensium monte Φρικίῳ, quem auctor versuum Φρίκωνα vocat, profectos in Asiam.

Ver. 5. Ὁπλότεροι,] *Fortes.* Eustath. docet, ὁπλοτέρους non modo juniores dici, sed vel maxime μαχίμους καὶ ὅπλα αἴρειν δυναμένους, ad Iliad. δ'. 325. qui huic significationi et usui locum dedisse videtur.

Ver. 6. ποτνιάνακτον,] Nihil melius correctione *Piersoni* Veros. p. 66. ποντοτίνακτον, quod est idem cum ἁλιπλὴξ apud Callimachum, epitheto urbis maritimæ; idque bene convenit cum ἁλιγείτονα. De ποτνιάνακτος vid. *Spanh.* ad Callim. H. in Dian. 259. *Barnesius* conjiciebat ποτνιάνακτα; cur non potius ποντιάνακτα, quæ imperium maris habet: quod non absurdum sit urbis mari potentis epitheton, præsertim si Smyrna forte fuit olim inter θαλαττοκράτορας civitates, de quibus Eusebius in Chron.

Ver. 9. Ἠθελέτην] Dualis pro Plurali, de quo contra *Clarkium* diximus ad Iliada. Sic mox ἀνηνάσθην pro ἀνήναντο.

Ver. 10. φημὶ ἀοιδήν.] Mihi nimis languere in carmine, inprimis tali, videtur hoc φημὶ, i. e. ἀειδήν. Probo *Scaligeri* conjecturam, ἱερὰν ὄπα, Φήμι', ἀοιδήν· *Sacram vocem, Phemie, carmen,* ut sit nomen Musici Homerici: quæ mihi in mentem venit ante, quam eam *Scaligeri* esse cognossem. In Epigrammatis Callimachi et aliis non rara est allocutio ejus, ad quem Epigramma. Et talia sunt in his quoque.

Ver. 12. Hunc versum nec ipse intelligo, nec quisquam intelligat. Itaque nec latinum feci. Nec sine libris medela speranda.

Ver. 14. ἀκράαντα] Bene *Barnesius* sic fecit ex ἀκράαντον, quod versum perimit; sed non explicavit, aut in versione

Οὐδέ τι μοι φίλα γυῖα μένειν ἱεραῖς ἐν ἀγυιαῖς
Κύμης ὁρμαίνουσι, μέγας δέ με θυμὸς ἐπείγει
Δῆμον ἐς ἀλλοδαπῶν ἰέναι ὀλίγον περ ἐόντα.

Neque vero cara membra manere sacris in viis
Cymes cupiunt, sed me valde impellit animus
Populum ad externum ire, quamvis tenuem.

expressit. Nempe sensum commodum non reperiebat. Itaque nec ipse potui exprimere. 'Ακράαντα e Cod. Barocc. edidit etiam Cel. *Wessel.* in Vit. Hom.

V. ΑΡΧΗ ΙΛΙΑΔΟΣ ΤΗΣ ΕΛΑΤΤΟΝΟΣ.

ΙΛΙΟΝ ἀείδω καὶ Δαρδανίην εὔπωλον,
Ἧς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος.

ILIUM cano et Dardaniam equis aptam,
Propter quam multa passi sunt Danai, Martis ministri.

Ver. 1. εὔπωλον] Al. ἐΰπωλον.

VI. ΤΩι ΘΕΣΤΟΡΙΔΗι.

ΘΕΣΤΟΡΙ'ΔΗ, θνητοῖσιν ἀνωΐστων πολέων περ,
Οὐδὲν ἀφραστότερον πέλεται νόος ἀνθρώποισιν.

THESTORIDE, cum multa sint hominibus obscura,
Nil tamen obscurius hominibus est ipso animo.

VII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΙ.

ΚΛΥ͂ΘΙ Ποσειδάων, μεγαλοσθενὲς, Ἐννοσίγαιε,

AUDI Neptune, validissime, telluris quassator,

Εὐρυχόρου μεδέων ἠδὲ ξανθοῦ Ἑλικῶνος.
Δὸς δ' οὖρον καλὸν καὶ ἀπήμονα νόστον ἰδέσθαι
Ναύταις, οἳ νηὸς πομποὶ ἠδ' ἀρχοὶ ἔασι.
Δὸς δ' ἐς ὑπώρειαν ὑψικρήμνοιο Μίμαντος
Αἰδοῖον μ' ἐλθόντα βροτῶν ὁσίων γε κυρῆσαι·
Φῶτά τε τισαίμην, ὃς ἐμὸν νόον ἠπεροπεύσας
Ὠδύσατο Ζῆνα ξένιον ξενίην τε τράπεζαν.

Lato imperans flavoque Heliconi:
Da auram secundam, et felicem reditum contingere
Nautis, qui navem agunt atque gubernant.
Da vero etiam me ad radices præcipitis Mimantis
Venientem, sanctum haberi et justis hominibus incidere.
Hunc autem ulciscar, qui mentem meam deceperit,
Et læserit Jovem hospitalem, et mensam hospitalem oderit.

Ver. 2. ξανθοῦ Ἑλικῶνος.] De hac re supra vidimus H. in Nept. 2. Epitheton ξανθὸς quomodo conveniat urbi huic, non video. An fuit καὶ ἀλιξάντου Ἑλικῶνος. Propius ad scripturam accedit Cel. *Ruhnkenii* correctio ἠδὲ ζαθέου, quod est frequens montium epitheton.

VIII. ΕΙΣ ΠΟΛΙΝ ΕΡΥΘΡΑΙΑΝ.

ΠΟ'ΤΝΙΑ γῆ, πάνδωρε, δότειρα μελίφρονος ὄλβου,
Ὡς ἄρα δὴ τοῖς μὲν φωτῶν εὔοχθος ἐτύχθης,
Τοῖσι δὲ δύσβωλος καὶ τρηχεῖ', οἷς ἐχολώθης.

VENERANDA Terra, munifica, suavium divitiarum largitrix,
Ut tu aliis quidem hominibus profunda (fertilis) contigisti,
Aliis autem tenuis et aspera, quibus scil. irasceris.

Ver. 1. Hi tres versus mihi non epigramma, sed pars epigrammatis aut Carminis in Erythram videntur esse. Nam in his nondum est, quod ad Erythram pertineat proprie.

IX. ΠΡΟΣ ΝΑΥΤΑΣ.

ΝΑΥ͂ΤΑΙ ποντοπόροι, στυγερῇ ἐναλίγκιοι ἄτῃ,
Πτωκάσιν αἰθυίῃσι βίον δύσζηλον ἔχοντες.
Αἰδεῖσθε ξενίοιο Διὸς σέβας ὑψιμέδοντος.
Δεινὴ γὰρ μετ᾽ ὄπις ξενίου Διὸς, ὅς κ᾽ ἀλίτηται.

NAUTÆ marivagi, invisæ similes noxæ
Timidis mergis æmulam vitam habentes.
Reveremini Jovem hospitalem, regnatorem.
Gravis enim Jovis hospitalis ultio sequitur, si quis læserit.

Ver. 1. ἐναλίγκιοι ἄτῃ,] Sensus vix commodus est in his verbis. Immo homines dicuntur impliciti, ἐνδεδεμένοι ἄτῃ. Arbitror εἰλημμένοι ἄτῃ, aut simile quid ab poëta datum esse. Cæterum Suid. στυγεροὶ ἐναλ. αἴσῃ· male.

Ver. 2. αἰθυίῃσι βίον δύσζηλον] Similis sententia est apud Callimachum Epig. 62. conf. Fragm. III.

Ibid. Πτωκάσιν] Sic pro vulgato πτωχάσιν e Suida dedit *Barnesius*, quod est sane melius. Cæterum cum et epitheton hoc ipsum non satis aptum sit, aut proprium mergis, quibuscum piscatores et nautæ, non propter paupertatem aut timorem comparantur, sed propterea, quia semper in fluctibus feruntur; forte melius sit πλωάσιν, *natatilibus*. Scriptum forte in libris erat πλω † άσιν, unde factum πτωχάσιν, signo illo pro littera accepto, ut sæpe factum est. Ap. Hesych. πλοάδες, videtur legendum πλωάδες, quod habet Etym. M. in συμφαλίδας, quarum est Epitheton ap. Apoll. Rh. II. 1055. ubi tamen πλωΐδας male legitur pro πλωάδες. Suidas: πλωὰς, εἶδος ὄρνιθος.

Ver. 3. 4. Αἰδεῖσθε etc.] Hos duos versus non esse epigrammatis ad nautas mihi persuasum est. Quid enim nautis cum hospitalitate? Soli duo priores versus possunt epigramma absolvere, ut alterum in piscatores. Cæterum Suidas: αἰδεῖσθαι — μετόπισθεν ὄπις ξενίων ὅς ἀλίτηται, ut intelligatur δεῖ.

X. ΕΙΣ ΠΕΥΚΗΝ.

Ἄλλη τίς σεῦ, Πεύκη, ἀμείνονα καρπὸν ἵησιν
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἠνεμοέσσης.
Ἔνθα σίδηρος Ἄρηος ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν

ALIA te, Picea, arbor meliorem fructum fert
Idæ in verticibus vallosæ et ventosæ.
Ibi ferrum Martis hominibus terram colentibus

Ver. 1. καρπὸν ἵησιν] Suid. καρπὸν ἀνήσει.

Ver. 3. Ἄρηος] Suid. ἄριστος.

Ἔσσεται, εὖτ' ἄν μιν Κεβρήνιοι ἄνδρες ἔχωσι.

Continget, cum primum Cebrenii eam tenebunt.

Ver. 4. Κεβρήνιοι] Vid. Steph. de Urb. in Κεβρήνια.

XI. ΕΙΣ ΓΛΑΥΚΟΝ ΤΟΝ ΑΙΠΟΛΟΝ.

ΓΛΑΥ͂ΚΕ, βοτῶν ἐπίοπτα, ἔπος τόδ' ἐνὶ φρεσὶ θήσω.
Πρῶτον μὲν κυσὶ δεῖπνον ἐπ' αὐλείοισι θύρῃσι
Δοῦναι· ὡς γὰρ ἄμεινον· ὁ γὰρ καὶ πρῶτον ἀκούει
Ἀνδρὸς ἐπερχομένου, καὶ ἐς ἕρκεα θηρὸς ἰόντος.

GLAUCE, pecudum curator, dictum hoc tibi commendabo.
Primum canibus memento victum ante aulæ januam
Dare: Sic enim decet. Nam canis et primus audit
Hominem accedentem, et bestiam septum intrantem.

Ver. 1. βοτῶν ἐπίοπτα,] Sic e *Kusteri* correctione ad Suidam in Ὅμηρος correctum est, ubi in vulgg. erat βροτῶν. Hic Vulgg. Γλαῦκε πεῖπον ἐπιὼν τὸ ἔπος τὸ etc. Suidas etiam ἔπος τί σοι, quod non spreverim.

Ver. 2. κυσὶ] Arbitror scribendum κυνὶ. Unus enim ad ostium stabuli, et v. 3. ὁ γὰρ etc.

Ibid. αὐλείοισι θύρῃσι] Sic e Suida rescripsi pro αὐλείῃσι. Αὔλειον θύραν apud Græcos dici, notissimum est.

Ver. 3. ὡς γὰρ] Suid. τὼς, quod lenius.

XII. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΕΙΑΝ ΕΝ ΣΑΜΩι.

ΚΛΥ͂ΘΙ' μοι εὐχομένῳ, Κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα
Τήνδε νέων μὲν ἀνήνασθαι φιλότητα καὶ εὐνήν·
Ἡ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,

AUDI me precantem, Alme Apollo, da autem mulierem
Hanc juvenum amores et lectum renuere:
Delectetur autem canis senibus,

Ver. 1. Cl. *Clarkius*, ad Venerem esse preces putat, et κουροτρόφε vertit *Dea altrix*, quia femina sacerdos: quod est speciosum.

῟Ων ὧραι μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

Quorum vigor fractus est, animus tamen appetit *(Venerem)*.

Ver. 4. ῟Ων ὧραι μὲν ἀπήμβ.] Sic edidi e Suida, nisi quod pro ἱραὶ servavi honestius ὧραι. Nam vulgatum ἀπαμβλύνεται versum perimit, nec ullo modo verum esse potest.

XIII. ΕΙΣ ΟΙΚΟΝ ΤΩΝ ΦΡΑΤΟΡΩΝ.

ἈΝΔΡΟ`Σ μὲν στέφανος παῖδες, πυργοὶ δὲ πόληος,
῞Ιπποι δ' ἐν πεδίῳ κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης·
Χρήματα δ' οἶκον ἀέξει· ἀτὰρ γεραροὶ βασιλῆες
῞Ημενοι εἰν ἀγορῇ κόσμος τ' ἄλλοισιν ὁρᾶσθαι·
Αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι,
(῞Ηματι χειμερίῳ, ὁπόταν νίφῃσι Κρονίων.)

VIRI decus liberi, urbis autem turres,
Equi porro campi et naves maris.
Divitiæ vero ornant domum : sed augusti sunt reges,
Cum sedent in foro, aliis pulchri spectatu.
Sed multo augustior est videri domus ignis lucentis,
(Die hiberno, cum nives fundit Saturnius.)

Ver. 3. Χρ. δ' οἶκ. ἀέξει·] Sic MS. Lips. rectissime pro vulgato αὔξει οἶκον. Sed sic jam edidit *Barnesius*.
Ver. 4. κόσμος τ' ἄλλοισιν ὁρᾶσθαι·] Cel. *Ruhnkenius* me monuit, legendum esse κόσμος λαοῖσιν ὁρᾶσθαι.
Ver. 6. ῞Ηματι etc.] Hunc versum primus addidit *Barnesius* e Certamine Homeri et Hesiodi. Itaque et nos servavimus: cæterum sine eo epigramma mutilum esse, non audemus dicere. Versus est Homericus et notus. Itaque potuit hic adjungi explicandi caussa. Suidas quidem et Herodotus non habent; quibus potius credam.

XIV. Ο ΚΑΜΙΝΟΣ Η ΚΕΡΑΜΙΣ.

ΕΙ' μὲν δώσετε μισθὸν, ἀείσω, ὦ κεραμῆες·

SI dederitis mercedem, canam sic, o figuli:

Ver. 1. Auctor hujus poëmatis apud Veteres in incerto fuit. Quidam tribuerunt Hesiodo, ut docet locus Pollucis X. 85. ubi vid. Cel. *Hemsterhus.*

Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου.
Εὖ δὲ μελανθεῖεν κότυλοι, καὶ πάντα κάναστρα
Φρυχθῆναί τε καλῶς, καὶ τιμῆς ὦνον ἀρέσθαι,
Πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλεύμενα, πολλὰ δ' ἀγυιαῖς,
Πολλὰ δὲ κερδῆναι· ἡμῖν δὲ δὴ ὥς σφι νοῆσαι.
Ἢν δ' ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες ψεύδη ἄρησθε,
Συγκαλέω δή ἔπειτα καμίνῳ δηλητῆρας·
Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε καὶ Ἄσβετον ἠδὲ Σαβάκ-[την
Ὠμόδαμόν θ', ὅς τῇδε τέχνῃ κακὰ πολλὰ πορίζει.
Πέρθε πύρ' αἴθουσαν καὶ δώματα· σὺν δὲ κάμινος

Huc ades age Minerva, et tuere caminum:
Pulchre nigrescant calices, et omnia canistra
Torreantur pulchre, et magno pretio potiantur,
Multaque vendantur in foro, multaque in viis,
Multumque lucrentur ipsi: nos autem iis concordes simus.
At si ad impudentiam versi mentiamini:
Tum vero convocabo vastatores fornaci,
Syntriba pariter et Smaragum, et Asbetum et Sabactem
Omodamumque, qui arti plurimum mali afferat.
Vasta igni porticum et domum ipsam, unaque caminus

Ver. 3. Εὖ δὲ etc.] Pollux, X. 85. exhibet, εὖ δὲ περανθεῖεν — πάντα κάναστρα. De περανθεῖεν dubitabat Cel. *Hemsterhusius*, utrum melius sit, an μελανθεῖεν, quod utrumque conveniat rei et loco, sed magis tamen inclinat ad περανθεῖεν. Mihi autem non dubium est, quin legendum sit πεπανθεῖεν, ut placet Cel. *Ruhnkenio*. Nam id est verbum proprium in hac re, ut Latinorum *coquere* apud Propertium, qui de murrhinis ait, esse *Parthis focis cocta*, IV. 5. 26. et ὄπτησις σκευῶν est apud Lucian. in Prometh. p. 26. T. I. Suidas habet μαρανθεῖεν.

Ibid. πάντα κάναστρα] Sic sine dubitatione reposui ex eodem Polluce, l. c. Nam πάντα μάλ' ἱερὰ, quæ est vulgata lectio, nihili esse, sponte apparet, et *Barnesianum*, πάντα μάλ' εὖρω, nullis libris nititur, nec structuræ reliquæ carminis aptum est. Hesychius: κάναστρον, ὄστρακον, τρύβλιον, κανοῦν· at ὄστρ. et τρ. sunt sane figulina, et κανοῦν reperitur ex omni materia, etiam argenteum, non modo ligneum et textum e vimine. Cel. *Wesselingius* unice laudat κάναστρα et περανθεῖεν, item σύντριβ' ὁμῶς.

Ver. 6. ἡμῖν δὲ δὴ etc.] Verti ita, ut de concordia intelligatur inter Homerum et figulos, et amicitia. Possis tamen et ad Deam referre, ut Homero æque ac figulis propitia sit. Aliis lectio vitiosa videtur; sed conjecturis nihil admodum extricant. *Scaliger* corrigebat: μῆτιν δὲ Διός σφε νοῆσαι, vel μῆτιν δὲ Διόσφι νοῆσαι. Suidas ἡμῖν δὲ δὴ, ὥς σφιν ἀεῖσαι: *nobis autem contingat ut ipsis canere*, quod præfert *Barnesius*.

Ver. 8. Συγκαλέω] Mel. συγκαλέσω.

Ver. 9. Σύντριβ'] Etiam hoc est nomen proprium effictum ex genere nocendi. Σύντριψ est, qui confringit ac comminuit, ad analogiam aliorum compositorum e verbo τρίβω et substantivis, in quibus et syllaba τρι corripitur, ut in *tribades*. Ἄσβετος porro est pro ἄσβεστος, extrito σ, ut metro consuleretur, quod in nominibus fictitiis fieri posse, vix negari potest. Itaque non opus est cum *Barnesio* reponere Ἄσβολον. MSS. Vitæ Homeri exhibent ἠδέ γ' Ἄβακτον, quod Cel. *Wesselingius* interpretatur *detestabilem* e Glossis *Hesychii* et *Cyrilli*.

Πᾶσα κυκηθείη, κεραμέων μέγα κωκυσάντων.
Ὡς γνάθος ἱππείη βρύκει, βρύκοι δὲ κάμινος,
Πάντ' ἔντοσθ' αὐτῆς κεραμήϊα λεπτὰ ποιοῦσα.
Δεῦρο καὶ Ἠελίου θύγατερ, πολυφάρμακε Κίρκη,
Ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐτούς τε καὶ ἔργα.
Δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας κενταύρους,
Οἵ θ' Ἡρακλείους χεῖρας φύγον, οἵ τ' ἀπόλοντο·
Τύπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμινος,
Αὐτοὶ δ' οἰμώζοντες ὁρῴατο ἔργα πονηρά.
Γηθήσω δ' ὁρόων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην.
Ὃς δέ χ' ὑπερκύψει, πυρὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον
Φλεχθείη, ὡς πάντες ἐπίσταιντ' αἴσιμα ῥέζειν.

Totus conteratur, testis multum crepantibus.
Ut malæ equinæ crepant, sic crepet caminus
Omnis intus testas comminuens.
Huc ades et Solis filia, venenis dives Circe,
Dira sparge venena, et ipsos et opera eorum perde.
Huc et tu Chiron ducito multos Centauros,
Quique Herculis manus effugerunt, quique perierunt,
Male tundant hæc opera, concidatque caminus,
Ipsi autem plorantes videant facta tristia.
Ego vero ridebo videns infelicem artem.
Quicunque autem propius inspicere volet, ejus omne os igni
Aduratur, ut omnes discant recte facere.

Ver. 23. ἐπίσταιντ'] Suid. ἐπίστωνται.

XV. ΕΙΡΕΣΙΩΝΗ.

ΔΩ͂ΜΑ προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
Ὃς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει ὄλβιος αἰεί.
Αὐταὶ ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔσεισι

DOMUM adimus viri potentis,
Qui multum quidem potest, multumque superbit semper dives.
Ipsæ patescite fores: Divitiæ enim adsunt

Πολλὸς, σὺν πλέτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνη τεθαλυῖα,
Εἰρήνη τ' ἀγαθή· ὅσα δ' ἄγγεα, μεςὰ μὲν εἴη,
Κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπȣ ἕρπεο μάζα.
Τȣ͂ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ διφράδα βήσεται ὔμμιν,
Ἡμίονοι δ' ἄξȣσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα·
Αὐτὴ δ' ἱςὸν ὑφαίνοι ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα.
Νεῦμαί σοι νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥςτε χελιδών.
Ἕςηκ' ἐνπροθύροισι· καὶ εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ,
Οὐχ ἑςήξομεν· ȣ̓ γὰρ συνοικήσοντε ἐνθάδ' ἤλθομεν.

Multæ, cumque divitiis lætitia recens
Et pax bona. Omnia autem vasa plena fiant,
Turgida autem semper mactram repleat maza.
Filii autem uxor carpento vehatur vobis,
Mulique ferant in curru ad hanc domum veloces,
Ipsa vero texat telam electro insistens.
Redeo tibi, redeo quotannis, ut hirundo.
Sto vero ante fores. Quod si quid dederis: sin minus
Non stabimus diu, non enim cohabitatum huc venimus.

Ver. 2. Ὃς μέγα etc.] Hunc versum spurium esse arbitror. Nam prima pars friget sane post ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, et reliqua, ultima inprimis parte, languent, nec sententia conveniunt reliquis. *Kusterus* ad Suidam corrigebat ὃς μέγα μέν γ' αὐχεῖ etc. e vestigiis lectionis apud Lucianum. Sed et γ' friget, et sententia non bene convenit.

Ver. 3. Αὐταὶ ἀνακλ.] Sic pro vulgato αὐτὰρ ἀνακ. ut placebat elegantissimo *Piersono* Verosimil. p. 39. idque imitatus ei videbatur Callim. H. in Apoll. 5. αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε θυράων. ad quem locum v. dicta a nobis.

Ibid. ἔσεισι] Suidas ἔπεισι.

Ver. 6. Κυρβαίη — μάζα.] Si lectio sana est, videtur esse *tumida*, elata supra mactram, ut solet esse massa subacta, cum a fermento attollitur. Nam et Schol. Aristophanis ad Nub. 447. κύρβεις dictas legum tabulas ait, ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως (leg. ἀνατάσεως). Suidas autem, qui hæc exscripsit, addit, διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι. Idem in hoc versu habet κυρκαίη, quod recte monet *Barnesius* esse posse a κυρκᾷν pro κυκᾷν, ut κυρκανᾷν apud Hesych. et Suidam. Sed nil certi est, nec juvat exercere conjecturas. Mazæ genera multa habet Pollux VI. 75. in his nullam vel κυρβ. vel κυρκαίην.

Ver. 9. βεβαυῖα.] Βεβαυῖα, non debebat verti *insistens* electro, sed *sedens*. Nam inter texendum matronæ sedebant, ut e monumentis priscis patet. v. *Gesnerus* T. III. Comment. Soc. Gotting. p. 85.

Ver. 11. 12. Ἕςηκ' etc.] Hos versus, quos sic habet vita Homeri, quæ Herodoto tribuitur, vitiosos esse patet, correctionis certe modus latet. Quatuor pro duobus habet Suidas, sed et ipsos corruptissimos, nec sine melioribus libris corrigendos. Adeat, qui volet, *Kusterum* ad Suidam et *Barnesium* ad h. l. His versibus tandem medelam attulit, post inanes aliorum conatus, *Cel. Valkenarius* ad Herodot. VIII. 62. p. 646. ubi monet, finem Iresiones esse in versu ἕςηκ' ἐν προθύροισιν, deinde aliud fragmentum sequi constans duobus Senariis, quod conjungi cum Iresione per καί. Senarii sunt hi:

Εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, ȣ̓χ ἑςήξομεν,
Οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἤλθομεν.

Post εἰ μέν τι δώσεις intelligendum esse, εὖ ἔχει, cuique patet, nec id opinor ignorabatur. μὴ ȣ̓χ contrahendum pronunciando: συνοικήσοντες habet Suidas.

XVI. ΤΟΙΣ ΑΛΙΕΥΣΙ.

ΤΟΙ´ΩΝ γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε,
Οὔτε βαθυκλήρων, οὔτ᾽ ἄσπετα μῆλα νεμόντων.

TALIUM enim parentum sanguine nati estis,
Nec agris divitum, nec pecorum greges pascentium.

FRAGMENTA

HOMERICA.

ADMONITIO

DE

FRAGMENTIS HOMERICIS.

FRAGMENTA Homerica non modo versiculos appellamus, qui a veteribus commemorantur e libris deperditis sive Homeri, sive Homero tributis, sed etiam, qui ex superstitibus pro Homericis proferuntur, nec in exemplis scriptis et editis reperiuntur, olim tamen vel in exemplis recensionum variarum, et Zenodoti, legebantur, vel ab nonnullis ferebantur, vel a scriptoribus antiquis denique in proferendis locis Homericis exhibentur. De hoc genere fere dictum est in notis. Sed eos, ex instituto et exemplo *Barnesii*, uno loco hic ponere consultum visum est: omissis tamen iis, qui in scriptis libris ita inseruntur, ut pateat, esse aliis ex locis Homeri vel additos, vel cum iis, qui erant, permutatos; ex quo genere nos etiam quosdam in MSS. reperimus, ut in MS. Uratislaviensi Iliad. η΄. 234. pro eo, qui in editis est, Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες, qui editur Il. ν΄. 824. Nam hos pro fragmentis Homeri cum Barnesio adnumerare vix convenit. Cæterum satis constat, plures particulas versuum, et versus, apud veteres Grammaticos aliosque scriptores, commemorari

sub Homeri nomine, qui Homeri non sint, sed in quibus vel memoria scriptorum, vel manus librariorum aberravit; cujus generis quosdam adfert exempli causa *Barnesius* in præloquio fragmentorum: in eoque genere posuerim etiam illud ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων, quod pro Homerico adfert *Lucianus* pro Imagg. c. 20. latuitque *Barnesium.*

FRAGMENTA.

ILIAD. Α'.

Καὶ μὴν Τιτήνων πολὺ φέρτερος ἦεν ἁπάντων,
Ὁππόσοι ναίεσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρώεντα.

Post v. 404. editio Zenodoti. v. *Eustath.*

ILIAD. Β'.

Ἠνώγει σὲ πατὴρ ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Τρωσὶ μαχήσασθαι προτὶ Ἴλιον· ὣς ὁ μὲν εἰπών.

Sic contractos exhibuit v. 64—70. Zenodotus ap. *Eustath.* v. ad locum.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν νέας, ἔκ τε Πολίχνης,
Ἔκ τ' Αἰγειρέσσης, Νισαίης τε, Τριπόδων τε.

Sic v. 557. 558. Megarenses proferebant. v. ad l.

Ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμονες ἐστιχόωντο
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

V. 568. habet Auctor *Certam. Hom.* et *Hesiod.* extr.

Πηλέγονός θ' υἱὸς περιδέξιος Ἀστεροπαῖος,
Ὕστερον ἀντιόων πολέμῳ· οὐδ' ἤλυθε πρῶτον.

Post v. 848. addebant quidam. v. not. Πηλογ. vel Πηλαγ. scribendum.

Καύκωνας δ' αὖτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς Ἄμειβος,
Οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ναῖον.

Ita pro v. 855. 856. alii legebant. v. not.

Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.

Hic post 866. addebatur a nonnullis. v. not.

ILIAD. Γ'.

Μηδέ τι γούνασιν οἷον ἐφέσσασθαι φίλον υἱόν.

Post v. 40. Dionysius ponebat. *Eust.* v. not.

ILIAD. Ε'.

Ἄλλοτε δ' αὐτὸν ἔσω δῦνεν θεὸς ἄνδρα κορύσσων.

Hic additur post v. 595.

ILIAD. Θ'.

Ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας·

Post v. 547. et sequentes.

Ἡδεῖαν· τῆς δ' οὔ τι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
Οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.

Post v. 549. profert Plato Alcib. sec. extr. recepit in textum *Barnesius* v. not.

ILIAD. Ι'.

Οἵ δ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον, καὶ Ἰάλμενον, ἠδὲ Ὀρέστην.

Hunc v. habet Etym. M. pro eo, qui est Iliad. ι'. 82. interpolatum ex μ'. 139. v. *Barnes.* not.

Ἢ οἴνῳ μεθύων, ἢ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί.

Ab Athenæo profertur I. 9. post v. 119. v. *Clark.*

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἀλλά τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον· ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
Δήμου θῆκε φάτιν, καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων·
Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

Hos versus ex hoc libro post v. 457. profert Plutarch. de audiend. Poët. (et de Discrim. Amici et Adul.) et omissos ait ab Aristarcho, et Zenodoto. v. not.

Οὐδὲ ἐῴκει
Θηρί γε σιτοφάγῳ· ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι.

Sic ultimam partem v. 535. et 536. profert Aristoteles. v. not.

Εἴπεμεν Ἀτρείδησ', Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ.

Additum post 623. reperit *Barnes.*

ILIAD. Ν'.

Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων.

In MSS. quibusdam additur post v. 218. v. not.

Πρὶν Ἀντηνορίδας τραφέμεν, καὶ Πανθόϐ υἷας,
Πριαμίδας θ', οἳ Τρωσὶ μετέπρεπον ἱπποδάμοισιν·
Αὐτόν τ' Αἰνείαν, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
Ἕως ἔθ' ἥβην εἶχεν, ὄφελλε δὲ κϐριον ἄνθος.

Post v. 433. libri quidam olim habuere, teste *Eustath.*

Μυσῶν ἀγχεμάχων ἡγήτορα καρτερόθυμον.

Post v. 792. additur. v. *Barnes.* not.

ILIAD. Ξ'.

Ἀνδράσιν, ἠδὲ θεοῖς· πλείςην δ' ἐπὶ γαῖαν ἵησιν.

Post v. 246. additur a nonnullis. v. *Barn.* not.

Ὤμνυε δ' ἐκ πέτρης κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ.

In quibusdam libris addebatur, teste *Eustath. Barnes.* corrigit πέτρηφι, ut versus constet.

ILIAD. Ο'.

Πρίν γ' ὅτε δή σ' ἀπέλυσα ποδῶν· μύδρϐς δ' ἐνὶ Τροίῃ
Κάββαλον· ὄφρα πέλοιτο καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

Hos post v. 30. addebant olim quidam, teste *Eustathio*, recepitque *Barnesius.*

ILIAD. Π'.

Κάδδ' αὐτῶν λίνα χεῦαν ὑπ' ἠλακάτῃ τανύσαντες.

Hunc v. ad 183. profert *Pseudo-Didymus*, et Homero adscribit Stephanus. Sed est ap. *Apollonii Rhod.* I. 565. cum levi tamen mutatione: Κάδδ' αὐτϐ λίνα χεῦον ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες. add. Etym. M. in ἠλακάτη.

Ἀλλ' αὐτὸς μόνος, ἠδὲ Μενοιτίϐ ἀγλαὸς υἱός.

Post v. 226. reperitur v. *Barnes.*

ILIAD Ρ′.

Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾶθ᾽, ὅς ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.

Hunc versum habet *Aristot. Rhet.* II. 9. eum h. l. post 99. inserit *Barnes.* v. not.

ILIAD. Σ′.

Ὡς δ᾽ ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ᾽ ἵκηται,

Pro v. 207. habuit editio *Aristarchi,* teste *Eust.*

Νηρῆος πολιοῖο θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.

Hic versus reperitur post v. 398. v. *Barn.* ad h. l.

Καρπὸν Ἐλευσῖνος Δημήτερος ἀγλαοδώρου.

Post v. 551. legebatur in exemplis nonnullis, teste *Eust.*

ILIAD. Τ′.

Ἦ οἴνῳ μεθύων, ἤ μ᾽ ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί.

Post v. 137. reperitur, ut ί. 119. recepit *Barn.*

Ἀντίλοχόν θ᾽ ἥρωα καὶ ἀντίθεον Θρασυμήδην.

Post v. 238. additus reperitur. v. *Barn.*

Ἐκ νηῶν ἐχέοντο, βοὴ δ᾽ ἄσβεστος ὀρώρει.

Post v. 361. in MS. reperit *Barn.* v. not.

Ἑζομένου δ᾽ ἄρα τοῖο μέγ᾽ ἔβραχε χάλκεος (φήγινος) ἄξων
Βριθοσύνῃ, δώρων τε θεοῦ καὶ καρτεροῦ ἀνδρός.

Post v. 399. reperit *Barnes.* factos ex έ. 839. unde et patet, pro δώρων scr. δεινοῦ τε θ.

ILIAD. Υ′.

Δὴ τότε δηριόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Etym. M. in δῆρις. post v. 67. inseritur a *Barnesio.* v. notam nostram.

ILIAD. Χ′.

Ζωὸς ἐν Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετείω.

Pro v. 388. reperitur, estque et in MS. *Uratislav.* v. not.

ILIAD. Ψ′.

Ἦ τόγε σκῖρος ἔην· νῦν δ' αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς.

Pro v. 332. 333. edidit *Aristarchus*, teste *Eust.* Ignoravit h. v. *Etymologus*, alias commemorasset in σκιρωθῆναι.

Ὁππότερός κεν πρῶτον ἐπιγράψας χρόα καλὸν
Φθήῃ ἐπευξάμενος διά τ' ἔντεα καὶ φόνον ἀνδρός.

Ab *Aristarcho* positi pro v. 805. 806.

Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐπέθηκατ' ὀϊστὸν
Τόξῳ· ἐν γὰρ χερσὶν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.

Pro v. 870. 871. editio *Massaliotica* habuit, aliter *Antimachus* ap. *Eust.* v. not.

ODYSS. Α′.

Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι.

V. ad v. 147. s.

Φημίῳ· ὅς τε νυ πολλὸν ἐκαίνυτο πάντας, ἀείδων.

Herodotus Vit. Hom. quem *Barn.* una cum v. 154. dedit, velut optionem lectoribus daturus. v. not.

ODYSS. Ζ′.

Ἀνθρώπων ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ.

Plutarch. de fuga h. v. addit octavo, unde recepit *Barnes.* v. not.

ODYSS. Ι′.

Τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν, καὶ ἀφείλετο λαμπάδος αὐγάς;

Hunc versum a *Diog. Laërtio* VII. 163. prolatum hic post v. 404. inserit *Barnesius*, certe alienissimo loco. Nec nominatim Homero ap. *Diogenem* tribuitur: nec in tota rhapsodia locum habet.

ODYSS. Λ′.

Ὡς δὲ Κλυταιμνήστρη, λείπουσ' Ἀγαμέμνονα δῖον,
Αἰγίσθῳ παρέλεκτο, καὶ εἵλετο χεῖρον' ἀκοίτην,
Ὣς Ἑλένη δ' ᾔσχυνε λέχος ξανθοῦ Μενελάου.

Schol. Eurip. Orest. 249. v. not. ad v. 438.

ODYSS. Ο'.

Βὰν δὲ παρὰ Κρȣνȣ̀ς, καὶ Χαλκίδα καλλιρέεθρον.

Hunc post v. 294. profert bis *Strabo.* v. not. Repertus etiam est in MS. *Mori.* Recepit *Barnes.*

ODYSS. Π'.

Αὐλῆς ἐκτὸς ἐών· οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον.

Apud *Eustath.* additur post v. 412. v. not.

BATRACHOMYOMACHIA.

Υἱέα μοὶ πρῶτον δορπήσατό τις Μυόφορβος
Θὴρ μεγάλη, πτέρνας σιάλȣ κλονέοντα τυχȣ̃σα.

Hi in MS. apud *Barnes.* substituuntur v. 112. 113.

Ὣς γάρ τοι Βατράχων στρατὸς ἔβρεμεν, εὖτε Γιγάντων
Κενταύροισι Μύες μεγαλαύχοις ἦσαν ὁμοῖοι.

E tribus MSS. recepit *Barnes.* post v. 170.

Ὠκιμίδην δ' ἄχος εἷλε, καὶ ἤλασεν ὀξέϊ σχοίνῳ
Ὠκιμίδης ἁπαλοῖο δι' αὐχένος· ἤριπε δ' εὐθύς·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἔσπασεν ἔγχος· ἐφωρμήθη δὲ καὶ αὐτῷ
Τρωγλοδύτῃ ἁπαλοῖο δι' αὐχένος· ἤλασε δ' ἔγχος·
Οὐδ' ἐξέσπασεν ἔγχος ἐναντίον· ὡς δ' ἐνόησε
Κωστοφάγον φεύγοντα, βαθείαις ἔμπεσεν ὄχθαις.

E MSS. notati versus post 208. sed cum varietate v. not. ad v. 208.

Ἀρτοφάγος Σευτλαῖον ἐνήρατο, χωόμενος κῆρ,
Καὶ Πολύφωνον ἄνακτα μέσην κατὰ γαστέρα τύψας.

Pro v. 209. e MSS. dat *Barnesius.*

Αὐτὸς δ' ἐστήκει γαυρȣ́μενος, ὡς κατὰ λίμνην
Οὗτος ἀναπάρξαι βατράχων γενεὴν ἐπαπείλει·
Ἀγχȣ̃ δ' ἕστηκεν, μενεαίνων ἶφι μάχεσθαι.
Καὶ ῥήξας κηροῖο μέσην ῥάχιν εἰς δύο μοίρας
Φράγδην ἀμφοτέροισι κενώμασι χεῖρας ἔθηκε.

E MS. profert *Barnes.* post quinque a *Lycio* jam editos ante v. 254.

Κινείσθω· ȣ̃τω γὰρ ἁλώσεται ὅστις ἄριστος·

Ὥς ποτε καὶ Καπανῆα κατέκτανες ὄμβριμον ἄνδρα,
Καὶ μέγαν Ἐγκέλαδόν τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων.

Post v. 273. profert *Barnes.* e MS.

HYMN. CERERIS.

Δεῖξεν Τριπτολέμῳ τε, Διοκλεῖ τε πληξίππῳ,
Εὐμόλπε τε βίῃ, Κελεῷ θ' ἡγήτορι λαῶν,
Δρησμοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσιν·
Ἡμεῖς μὲν μάλα πᾶσαι ἀν' ἱμερτὸν λειμῶνα,
Λευκίππη, Φαινώ τε, καὶ Ἠλέκτρη, καὶ Ἰάνθη,
Μηλόβοσίς τε, Τύχη τε, καὶ Ὠκυρόη καλυκῶπις.

Hi versus ex Homero in Cererem, proferuntur a *Pausania Corinth.* I. c. 14. *Messen.* c. 30.

HYMN. IN BACCHUM.

Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσσῃ
Φάσ', οἱ δ' ἐν Νάξῳ, δῖον γένος, Εἰραφιῶτα,
Οἱ δέ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδινήεντι,
Ἄλλοι δ' ἐν Θήβῃσιν, Ἄναξ, σε λέγεσι γενέσθαι,
Κυσαμένην Σεμελὴν τεκέειν Διῒ τερπικεραύνῳ,
Ψευδόμενοι· Σὲ δ' ἔτικτε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Πολλὸν ἀπ' ἀνθρώπων, κρύπτων λευκώλενον Ἥρην·
Ἔϛι δέ τις Νύσῃ, ὕπατον ὄρος, ἀνθέον ὕλῃ,
Τηλȣ̃ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων.

Hos versus ex Homeri hymnis profert *Diodor. Sic.* III. 66. Ex hymno in Bacchum esse res docet, etsi non ex eo, qui editur. MSS. v. 1. habent *σε, οἱ.* quod certe sic pronunciandum ut editur. Quartum versum addidi, quod optimi Codd. habent, nec in eo est, quod rejiculum faciat, ut et Cel. *Wesselingius* judicat. v. 8. edidimus, ut habent MSS. et Diodorus ipse aliis locis, I. 15. IV. 2. Sed *Schol. Apollon. Rhod.* II. 1215. *ὕπατον κέρας,* quod alii præferunt, ut et *ἄβατον* pro *ὕπατον.* v. *Wesseling.*

Ὑμέας, ὦ ξεῖνοι, ἄνεμος λάβεν ἀντίος ἐλθών·
Ἀλλ' ἐμὲ νῦν δέξασθε, καὶ ὁ πλόος ἔσσεται ὔμμιν.

Herodotus Vit. Hom. hæc sic profert: *ὑμᾶς αὖ ξένοι ἔλαβεν ἄνεμος ἀντίος γενόμενος, ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν με δέξασθε, καὶ ὁ πλȣ̃ς ὑμῖν ἔϛαι.* unde ad numeros redegit *Barnes.*

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης, Ἁλιήτορες, ἦ ῥ' ἔχομέν τι·

Ὅσσ᾽ ἕλομεν λιπόμεσθ᾽, ὅσα δ᾽ ἐχ ἕλομεν, φερόμεσθα.

In *Certam. Homeri* et alibi cum varietate quadam reperitur.

Μȣσάων θεράπων καὶ ἑκηβόλȣ Ἀπόλλωνος.

Schol. Aristoph. et Av. 914. e *Margite.*

Τόνδ᾽ ἐτ᾽ αὖ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, ἐτ᾽ ἀροτῆρα,
Οὔτ᾽ ἄλλως τι σοφόν· πάσης δ᾽ ἡμάρτανε τέχνης.

Aristot. Eth. VI. 7.

Πόλλ᾽ ἠπίςατο ἔργα, κακῶς δ᾽ ἠπίςατο πάντα·
Ἐσθλὸς μὲν γὰρ ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακός.

Prior versus profertur a Socrate ap. *Platonem,* alter ab *Andronico Rhodio* ad *Aristot. Eth.* II. 5. sed ἐσθλοὶ—κακοὶ, sed sine auctoris nomine.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
Ἄμμι δίδȣ· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπάλαλκε.

Ab Socrate apud *Platon. Alcib. Sec.* veteri poëtæ attribuuntur.

Ἄργος ἄειδε, Θεὰ, πολυδίψιον· ἔνθεν ἄνακτες ——
Εἵματα λυγρὰ φέρων, σὺν Ἀρίονι κυανοχαίτῃ.

Prior versus in *Certam. Hom. et Hes.* alter ap. *Pausan. Arcad.* 25. e *Thebaide* profertur.

Νῦν αὖθ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μȣσαι.

Certam. Homer. et Hes. ex *Epigonis.*

Ἴλιον ἀείδω καὶ Δαρδανίην κλυτόπωλον·
Ἧς πέρι πολλὰ πάθον Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος.

Herodot. Vit. Hom. ex *Iliade parva.*

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμȣ φαίδιμος υἱὸς
Ἑκτορέην ἄλοχον κάταγεν κοίλας ἐπὶ νῆας·
Παῖδα δ᾽ ἑλὼν ἐκ κόλπȣ ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης,
Ῥίψε, ποδὸς τεταγὼν, ἀπὸ πύργȣ· τὸν δὲ πεσόντα
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταίη·
Ἐκ δ᾽ ἕλετ᾽ Ἀνδρομάχην, ἠΰζωνον παράκοιτιν
Ἕκτορος· ἥν τέ οἱ αὐτῷ ἀριςῆες παναχαιῶν
Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί·
Αὐτόν τ᾽ Ἀγχίσαο γόνον κλυτὸν ἱπποδάμοιο,
Αἰνείαν, ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν,

Ἐκ πάντων Δαναῶν, ἀγέμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

E Tzetze ad Lycophr. 1263. ubi v. Var. Lect. *Potteri.* sed ibi Ilias Parva *Leschæ* tribuitur.

Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε, καὶ ἔκφερε δηϊοτῆτος,
Ἥρω Πηλείδην· ἐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς.

E Schol. Aristoph. Equ. 1053.

Πῶς ἐπεφωνήσω; πῶς ἐ κατὰ κόσμον ἔειπες
Ψεῦδος;

E Schol. Aristoph. l. c.

Νὺξ μὲν ἔην μεσάτη, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελήνη.

E Schol. Eurip. Hec. 914.

—— Ἀεὶ Θεῷ εὔχε' ἄνακτι,
Ἦ μὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ.

A Clement. Alex. tribuuntur Homero: alter est apud Hesiod. O. et D. 327.

Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται.

Etym. M. tribuit Homero in ἀγαίεται, sed est ap. Hesiod. l. c. 331.

Ψυχρὸν δέος εἷλεν ἕκαστον.

E Porphyr. Quæst. Hom. 12.

Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος.

Ex Etym. M. in ἀγώμενος, ubi tamen non est sub Homeri nomine.

Δωρήσω τρίποδα χαλκέατον.

E Vita Homeri, quæ Dionys. Halic. tribui solet.

Φήμη δ' εἰς στρατὸν ἦλθε.

Æschines in Timarch. sub Homeri nomine profert. *Barnesius* putat esse ex Ἁλώσει Οἰχαλίας.

Ἑβδομάτη δὴ ἔπειτα κατήλυθεν, ἱερὸν ἦμαρ. καὶ,
Ἑβδόμη ἦν ἱερή. καὶ,
Ἕβδομον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα. καὶ,
Ἑβδομάτῃ δή τοι λίπομεν ῥόον ἐξ Ἀχέροντος.

Hi versus a Clemente Alex. Strom. V. et Euseb. Præp. Ev. XIII. 13. proferuntur. Sed videntur ab Aristobulo Judæo, ut sequentes Callimachii, conficti.

Ἦμος δ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι.
Auctor Vitæ Homeri.

Χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἐρύσας, τάμ' ἀτειρέϊ χαλκῷ.
Aristotel. Poët. c. 21.

Φοινίσσετο δ' αἵματι γαῖα.
Suid. φοινικικῶν.

Βελῆ, καὶ μύθοισι, καὶ ἠπεροπηΐδι τέχνῃ.
Strabo I. p. 32. Sed non clare Homero tribuitur.

Γρενὸν μὲν δαίοντο· μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη.
Tzetz. ad Lycophr. 86.

Συρίζουσα λόγχη.
Servius ad Æn. XII. 69.

Βαρύβρομα θωΰσσοντες.
Suid. in θωΰσσοντες.

Υἱωνοὶ δ' ἑτέρωσε κάθιζον.
Auctor Vit. Homeri.

Πὰρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος.
Aristot. Polit. III. 14.

Ἀπὸ ξυστοῦ.
Suid. in h. v.

— ἥτ' ἄκρης θῖνα Γλαυκώπιον ἵζει.
Schol. Hom. ad Il. ε'. 422. cf. Casaub. ad Strab. p. 459.

Κάρπαθος αὖ ἐπὶ νῆσι ποτὶ ζόφον.
Pro Homerico laudat Steph. in κάρπαθος, male. v. Holsten. ad locum.

—— Ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο.
Etym. M. in συνηβ. tribuit Homero, cum sit *Apollonii* II. 1161.

Φοῖβε ἄναξ, δῶρόν τοι ἑλὼν τόδ' Ὅμηρος ἔδωκα
Σῇσιν ἐπιφροσύναις· σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάζοις.
Ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* in Prolegom. et in *Certam. Hom. et Hes.*

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον·

Φύντα δ', ὅπως ὤκιστα πύλας ἀΐδαο περῆσαι.

Οὐδέποτ' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ (καναχήποδες ἵπποι)
Ἅρματα συντρίψουσιν, ἐρίζοντες περὶ νίκης.

Ἔκλυον ἱδρώοντας· ἐπεὶ πολέμοιο κορέσθην.

Ἀνδράσι ληϊστῆρσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἑλέσθαι.

Χερσὶ βαλὼν ἰοῖσιν ὅλων κατὰ φῦλα γιγάντων.

Μητρός· ἐπεὶ πόλεμος χαλεπὸς πάσῃσι γυναιξίν.

Σῶμα τόγ' ἐσπείραντο διὰ χρυσέης Ἀφροδίτης.

Καλλιστῷ κατέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

Οἴκοθεν, ἀλλὰ παρεῖχεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Σύλλεγον ὀστέα λευκὰ βοὸς κατατεθνειῶτος.

Ἡμεῖς δ' ἀμπέδιον Σιμόυντιον ἥμενοι οὕτως.

Φάσγανα κωπήεντα, καὶ αἰγανέας δολιχαύλους.

Ἄσμενοι ἐσσυμένως δέ τ' ἀπείρυσαν ὠκύαλον νηῦν.

Φεῦγον· ἐπεὶ γίγνωσκον ἀνέστιον ἠδ' ἀθέμιστον.

Ποντοπορεῖν ἤμελλον ἐϋσσέλμων ἐπὶ νηῶν.

Μηδέποτ' ἐν πόντῳ· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα.

Οἴκαδε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Πημανθείς· ἀλλ' αὖθις ἀπήμονες οἴκαδ' ἵκοισθε.

Πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάραι· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ὀβελοί· περὶ δὲ κρέα πεντήκοντα·
Τρὶς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἓν κρέας ἀνέρες ἦσαν.
Τόσσοι ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον ἦλθον Ἀχαιοί.

Ἡσίοδ', ἔκγονε Δίου, ἑκόντα μὲ ταῦτα κελεύεις
Εἰπεῖν· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα τοὶ πρόφρων ἀγορεύσω.
Κάλλιστον μὲν τῶν ἀγαθῶν ἔσται, Μέτρον εἶναι
Αὐτὸν ἑαυτῷ· τῶν δὲ κακῶν ἔχθιστον ἁπάντων.

Εὔνουν εἶναι ἑαυτῷ αἰεὶ, χρόνον εἰς τὸν ἅπαντα·
Ἄλλο δὲ πᾶν ὅ, τι σῷ θυμῷ φίλον ἐστὶν, ἐρώτα.

Εἰ μὴ κερδαίνειν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐθέλοιεν·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τιμῷντο· δίκη δ' ἀδίκοισιν ἐπείη.
Εὔχεσθαι δὲ θεοῖς ὅ, τι πάντων ἐστὶν ἄμεινον.

Ὡς μὲν ἐμὴ γνώμη, Φρένες ἐσθλαὶ σώμασιν ἀνδρῶν.

Κοινὰς ὠφελίας ἰδίοις μόχθοισι πορίζειν.

Γινώσκειν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καιρῷ δ' ἅμ' ἕπεσθαι.

Οἷς αὐτοῖς κίνδυνος ἐπὶ πραχθεῖσιν ἕπηται.

Λυπηθέντ' ἐλάχιστα θανεῖν, ἡσθέντα τε πλεῖστα.

Hi versus omnes e *Certam. Hom.* et *Hes.* sumti.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

Auctor *Certam. Hom. et Hes.* extr. hoc sibi sepulchri epigramma scripsisse tradit. Aliter *Auctor Vit. Homeri* in princ.

Ἐξαπατητῆρές τ' ἦσαν καὶ ψεῦσται ἅπαντες
Κέρκωπες.

Harpocrat. in Κέρκωψ.

Παμμερόπην, καὶ Σαισάρην, καὶ Διογένειαν.

Pausan. Attic.

PROLEGOMENA

AD

HOMERUM.

PROLEGOMENA.

I.

DUPLEX in primis genus est emendationis, quod libris veterum admoveri et potest et solet, ut a vitiis et maculis, quas ex longa peregrinatione in barbariem varias plurimasque traxerunt, liberati, propius ad antiquam et suam formam revocentur. Alterum plus negotii et, pæne dixerim, ærumnæ habet; alterum plus otiosæ delectationis: utrumque, recte si adhibetur, utile est; at alterum utilius. Nam qui optimis subsidiis vel minime instructus, scriptorem nobis emendatiorem reddit, sive ingenio suo, sive paucorum librorum usu; quamvis vix triginta nævos sustulerit, centum relinquat, eum tamen nemo de bonis litteris bene mereri neget. Itaque res fieri solebat tum maxime, quum libri calamo scripti non ita pridem prelis subjici cœpissent, inque dies summa novorum subsidiorum exspectatio esset. Quem morem postea plerique sunt imitati ad nostram ætatem, etiam in iis scriptoribus, qui critica materia et omni genere adjumentorum abundarent. Nimirum pauci novarum recensionum auctores ita agunt, aut eam laboris patientiam afferunt, ut ex locis satis sæpe reconditis et disparatis, in primisque ex veteribus exemplaribus, omnem varietatem lectionis contrahant, qua deinde cum vulgatis comparata, constantem emendationem aggrediantur. Immo consistunt fere tum demum, ubi impeditior sensus vel ipsa specie manifestum vitium objicitur; jam ad varias lec-

tiones aut ad vetus exemplar confugiunt, surda plerumque oracula, nisi constanter consulentibus. Neque multum diversa ratio est eorum, qui, quantumvis interdum docti ac sollertes, omnem emendationem ex aliquot librorum MSS. fide suspensam esse volunt, aut qui texta, quæ vocantur, plane edunt ad unius exemplum; velut isti tandem libri ad scriptoris salutem fatis destinati essent.

Ab hoc leviore et quasi desultorio genere plurimum discrepat justa, perpetua et certis artis legibus nixa recensio. In illo nihil prope aliud, quam passim exstantia aliquove libro prodita vulnera sanare volumus; transmittimus plura, ad sensum quidem bona et tolerabilia, sed ad auctoritatem nihilo meliora pessimis. Justa autem recensio, bonorum instrumentorum omnium stipata præsidio, ubique veram manum scriptoris rimatur; scripturæ cujusque, non modo suspectæ, testes ordine interrogat, et quam omnes annuunt, non nisi gravissimis de causis loco movet; alia, per se scriptore dignissima, et ad veritatem seu elegantiam sententiæ optima, non nisi suffragatione testium recipit; haud raro adeo, cogentibus illis, pro venustis infert minus venusta; emplastris solutis ulcera nudat; denique non monstrata solum, ut mali medici, sed et latentia vitia curat. Hac in ratione tametsi ingenio et arti conjectandi minime locus deest, tamen quoniam omnis veteris scripturæ fides ab incorruptis monumentis pendet, ante omnia est elaborandum, id quod fieri certe nequit sine ingenio, ut fontium, unde cujusque scriptoris textus hauriatur, proprietates et singularem naturam scrutemur; varios testes, per classes et familias dispositos, ex sua quemque indole metiamur, atque calliditate quadam, nec illa tamen cupida, eorum tanquam voces et nutus excipere discamus. Etenim in plurimis rebus et Critico, et quicunque sibi rem historicam exquirendam sumpsit, imitanda est boni judicis consuetudo et prudentia; qui prius, quid testes afferant, lente explorat, et omnia veritatis argumenta colligit, quam rei gestæ conjecturam suam interponere audeat. Ac ne potest quidem fieri, ut qui paucis co-

dicibus, quales vulgo occurrunt, fretus conjecturam quamvis sagacissime exerceat, in multis veterem ac germanam scripturam assequatur. Nam ut in rebus judicandis tabularum et litterarum penuriam ingenium compensare nullum potest; ita acerrima ejus vis, non temperata et subacta assiduo usu librorum, in historicis et criticis rebus frustra laborat. Quippe hæ utræque res magis nomine quam genere inter se differunt, nec diversis tenentur judicandi regulis. Itaque ut ingenium, sicut par est, membranaceis thesauris longe præferas, plurimum tamen interest ipsius ingenii, quam plurimos codices comparari, quorum testimoniis judicium de vera lectione nitatur, et multis modis adjuvetur divinatio. Quare quo frequentius scriptor aliquis ad codicum collationem vocatus est, eo magis justa illa et constans recensio locum habet: in cæteris, qui adhuc paucitate subsidiorum laborant, haud scio an multiplicandis textorum formis hæc studia, nimis per se operosa, impediantur potius quam ornentur. In tales nempe *recognitio* quædam, non veri nominis *recensio* cadere videri potest.

II.

Sed de his in universum nemo ambigat: in Homero autem, antiquissimo vate, id ipsum dubitari video, tantine tam novorum codicum auctoritas facienda sit. Nam nullus eorum ne postremorum quidem Latinorum scriptorum tempora attingit; pauci sunt et rari, qui XII. vel XI. sæculum excedant. Quæ dubitatio si eam vim habeat, ut poëta nobis ex his fontibus ad veritatem et integritatem textus, primum divino ejus ore fusi, redigi nequeat, dicam posthac, quam libenter hanc sectam rationemque sequar. At quum veterum librorum fata cogito, nonnunquam præter spem prospera, atque animadverto, quam prope germano nitori redditos habeamus Herodotum, Platonem, Xenophontem, alios ævi ejusdem, quos ex eorundem librariorum manibus accepimus; nisi forte priscorum ἀοιδῶν pes-

sima ad nos exemplaria venerint, non reperio, cur his tanto minus quam illis confidendum sit. Accedit huc, quod Criticorum Alexandrinorum, qui deinceps exstiterunt, opera contigit, ut nos haud dubie Homerum multis locis rectius scriptum legamus, quam illi ipsi legere possent. Denique in iis scriptoribus, qui Homeri versus apponunt, pauciores sane, quam quis speret, diversitates lectionis sunt, quæ quidem alicujus momenti sint, nec infida memoria vitiatæ, quas non ex istis codicibus pæne easdem recipiamus. Novitas enim codicum non majus vitium est, quam hominum adolescentia: etiam hic non semper ætas sapientiam affert; ut quisque antiquum et bonum auctorem bene sequitur, ita testis est bonus. Etsi igitur Scholiorum et Glossariorum apparatui aliquanto plus quam nudis membranis tribuo; pluribus tamen exemplis sæpe perspexi, hæc Carmina non nisi utrisque conjunctis copiis ad eam scripturam revocari posse, quæ neque ipsis sit indigna, nec a doctæ antiquitatis præceptis abhorrens. Et hoc in loco ita nobis acquiescendum erit, ut, si purum putum ἀοιδὸν quæramus, nec idem nobis, quod Plutarcho, Longino vel Proclo, satis esse putemus, aut ad inania vota, aut ad effrenatam divinandi libidinem res reditura esse videatur.

III.

Abjecta ergo spe, fore unquam, ut Carminum Homericorum quæ primitus fuerit forma, alibi quam in mente nostra, et id quidem rudibus lineis, fingi queat, experiendum videbatur, quo nos in expoliendis his æternis et unicis Græci ingenii reliquiis vestigia antiquitatis ducerent. Quam curam quum inter tot diversa, quæ melior earum illustratio poscit, primam et maxime necessariam esse censerem, hac editione ad eam ita animum applicui, ut accuratioris recensionis, cujus modum supra designavi, specimen darem. Id Homero nondum contigisse, inter eruditos constat. Nam instrumentorum idoneo numero carentes antehac edi-

tores ne poterant quidem, si voluissent, tale consilium inire: itaque plerumque, nisi eos forte aliquis pannus Scholii vel Eustathii codicisve varietas commoveret, obviæ perspicuitati sententiarum secure indormiebant. Adeo Homero insignis sua laus tenuitatem attulit et maciem, quum alii vitiis suis pinguescerent. Lycophronis tenebras si objecisset, mirum ni ei toti greges bajulorum jam dudum lucem undecunque apportassent. Non ego cuiquam eorum, qui poëtam olim ediderunt, vitio vertam, tam parum studiose ab iis membranas et reliquias Scholiorum ex bibliothecis conquisitas esse: id fortunæ magis est quam ingenii aut industriæ: quanquam nonnulli, ut Berglerus, etiam oblatas ejusmodi opes spreverunt; aliis autem, ut Italicis editoribus, earum utendarum facultas in vicinia erat. In his rebus, ut dixi, casus dominatur. Sed quod ne hæc quidem, quæ apud vulgatos scriptores, Grammaticos et Lexicographos in promptu erant, nec congesta ab ullo eorum, neque ad constituendum textum adhibita sunt, id soli negligentiæ ac levitati imputandum dixeris. Nam quis primum evolvat v. c. Apollonium Dyscolum, Etymologicum M., Hesychium, quin statim viderit, multas ibi lectiones et διττογραφίας latere? ut hujus certe rei monitore nemo egeret. At minoris operæ est, virgulæ cuidam divinæ fidere, si quid ea inter ipsam curam edendi offerat, quam tot tam tetricæ doctrinæ libros tractare, animo ad unum opus intento. Quid? quod eos ne Eustathium quidem, cui omnes interpretationis Homericæ palmam dabant, totum constanter pervolutasse, et quæ huic insunt utilia excerpsisse, quævis Rhapsodia arguit.

Henr. quidem Stephanum Barnesius non immerito accusat Eustathio negligenter usum fuisse: nisi laboriosissimum virum, quum subitarias notas scriberet, ea dicas afferre noluisse, quibus non ad corrigendum usus esset. Illis enim sæculis impune dissimulabantur labores, quos hodie mutatis moribus in lucem proferre cogimur. Ita ab Aldina inde secunda pluribus priorum editorum, quamvis tacentibus, hunc Grammaticum prorsus neglectum non credam, ex quo eos etiam re-

cepisse video nonnulla, quæ vix aliunde sumere possent: sed constantiam comparationis non reperio. Eamque ne Romana quidem editio plane probat, illa quæ textum juxta et illius Commentarium continet. Ipse vero Barnesius, qui Eustathii *intima scrinia se compilasse* jactat, quam in hac et reliquis professionibus suis vanus sit, et alii viri docti, et unus de paucis, qui Eustathium gnaviter perlegerant, Valckenarius monuit. Neque tamen Barnesius, cætera ineptus homo, et parum accurate doctus, hac laude fraudandus est, eum fuisse primum, qui ex antiquis scriptoribus aliquid ad insequentium usum exprομeret, aliquid ipse etiam ex his fontibus bene corrigeret. Temerarias ejus correctiones, numero plures, qui rursus expunxit, Clarkius, vir grammaticæ doctrinæ peritissimus, ingenium ubique prodit tali labori et omni severitati criticæ operæ alienum. Is igitur auctoritatem lectionum, quæ quidem ex vetustis exemplis peti debebat, omisit, contentus fere parva illa varietate, quam Appendix vulgarium olim editionum, et Stephanus Barnesiusque dederant; ad Eustathium vel Scholia rarius devertit, ubi alii hæserant, aut ipse sententiæ suæ quærebat auctorem; reliqua leviter, et leniter, miraque moderatione, ut nonnunquam vel in meris ineptiis Barnesii nihil nisi *idoneam rationem* desideret. Alio animo et doctrinæ apparatu ad repetendum Clarkianum exemplum accessit Ernestius, etsi non sponte, sed librarii sui voluntate. Quam ob rem eum magis admirandum puto in ornando hoc alieno opere, quam in propriis quibusdam, quæ contentiori studio perpolivit. Hic tamen, qui et conferendis pluribus libris et vero etiam judicando, id quod multis locis acutissime facit, omnium optime de lectione Homerica meruit, idem videbat significabatque in Præfat. Vol. V., quantum porro laborandum esset, dum contingere posset poëtæ, ut ab omni parte purus et emendatus prodiret. Tantum aberat ille a perversa opinione eorum, qui hodieque hunc textum, qualis paullatim forte fortuna factus est, genuinum ac prope Μουσόπνευστον habere videntur; istorum exemplo Buxtorfianorum, qui eandem rem olim prædicabant de He-

braico codice suo, quum ab eo omnem ingenii et tantum non rationis humanæ usum arcerent, ea quoque tanquam θεόπνευστα revereriti, quæ nunc a doctis vitiosissima putantur.

IV.

Nec vero Ernestius quidquam minus sperare potuit, quam tales exornando Homero tantasque copias superesse, quantæ his demum septem annis obtigerunt. Jam hic paucis verbis delibandum nobis est insigne meritum Villoisonii, qui primus duos Iliadis codices Venetos in publicum protulit cum ea Scholiorum congerie, quæ antiquarum et ad horum Carminum fata et textus conditionem perspiciendam utilium rerum copiam multo majorem, quam cæteri in unum collati libri omnes, suppeditat, atque omnino criticis et grammaticis divitiis non modo Eustathio, sed omnibus omnium poëtarum Scholiastis longe antecellit. Ignoscenda sit forsan cupiditas quædam in laudando libro, quem longa et operosa tractatio nobis carum fecit. Verum ita de illo quemque existimare cogat levis comparatio eorum, quæ in hoc genere erant prius vulgata: secus qui sentiebant, vel non recentes erant a Scholiastarum lectione, vel editoris prima promissione in nimiam spem erecti, speratis mox minora se accepisse ægre ferebant. Videntur adeo fuisse, qui quum Zenodoti, Aristarchi, Cratetis, Alexionis, tot aliorum Alexandrinorum, nomina ibi sæpe afferri, lectiones etiam editionum, quarum tenuis ad nos memoria venisset, atque multorum singularia de Homero scripta laudari audivissent, continuo has ipsas commentationes et διορθώσεις, in unum corpus compactas, nobis oblatum iri opinarentur. Tandem prodiit liber, longa exspectatione doctorum celebratus, plus dimidio minor quam Eustathius. Et attulit tantummodo ex illis criticorum et interpretum operibus Excerpta, non eo instituto facta, quod quis nostrum nunc sequatur in excerpendo, modo uberiora, modo contractiora; plurimis quidem

referta lectionibus, sed iis nec primorum fontium, nec rationum explicatione satis munitis; postremo multa, quæ ad doctrinam et litteraturam Homericam, pauca, quæ ad sensum poëticarum virtutum informandum faciant, admodum nihil, quod vatis ætatem suis opinionibus, moribus et omni sentiendi et cogitandi tenore repræsentet; ne quid de auctario nugarum doctarum et indoctarum dicam, quo hæc quoque Scholia ævum suum testantur.

Quare, ut nunc se res habet, ex quo Græcorum ac Latinorum litteræ in popularem gyrum coartari cœperunt, valde verendum est, ne operi, quod maxime deficit in iis, quæ vulgo cupidissime anquirimus, vix aliqui contingant e longinquo venerantes, lectores perpauci. Neque id, ut hodie loqui solent, legi potest; assidue tractari, excuti, cum reliquis omnibus, quibus vetustas pepercit, subsidiis curiose conferri poscit. Quod quo quis fecerit studiosius, eo magis intelligat oportet, ex quanto naufragio in hoc doctrinæ orbe quam pauca ad nos perlapsa fragmenta sint, instar forulorum aliquot ex bibliotheca ingenti. Qua de re postea, si locum de Homericæ lectionis fontibus attigero, pluribus dicendum erit. Sed quamvis ne unius quidem celebrium Criticorum veterum integras animadversiones aut recensionem recuperemus, quas propter varias causas mihi verisimile non est, genuino suo habitu in V. et VI. sæculum perdurasse; passimque in vulgato textu scripturæ sint jure suspectæ, quas nobis nulla notatio sollicitet; alia prorsus deserta, quæ a veteribus diverse illustrata esse aliunde discere vel suspicari liceat; quum nonnulla, quæ interprete non egebant, obruat moles commentariorum: sed quamvis hæc et majora desideres, tamen eorum, quæ docte, acute, ingeniose notata, quæ utiliter animadversa aut ex antiquissimo ævo propagata sunt, adeo superat copia, ut quisque videat hoc thesauro recluso tantum adjumenti Homero ad accuratam, et criticam et historicam, interpretationem allatum, quantum ad aliorum poëtarum, quos iidem Alexandrini tractaverunt, habemus nullum. Ergo desinant aliquando Orientalium litte-

rarum magistri, Masora sua superbi, dolere fortunam nostram, quod nobis scripturæ Homericæ auctoritas posita sit in tam novorum codicum fide, plerisque veterum recensionum vestigiis sic obtritis ac deletis, ut textus nostri conformatio pæne in obscuro lateat. Habemus nunc, si omnia undique excerpta componimus, Masoram etiam Græcam quandam, tum vetustate, tum variæ eruditionis copia multo præstantiorem, multoque melius servatam. Atque hac utraque, et Græca et Hebraica, farragine comparanda, nunc demum altius perspicere licebit, a quibus principiis olim omnis emendatio librorum et critica ars profecta sit, cum aliis rebus pluribus, quibus litteratæ antiquitatis cognitio continetur: cui studio etiam ad intelligendum poëtam sæpe plus debemus, quam hic locus capiat. Quod autem inprimis notabile est, et Venetis his codd. eximium pretium addit; accepimus in illis normam et quasi amussim, ad quam codicum nostrorum, et eorum qui posthac conferentur, qualitas et conditio firmiter exigi possit.

Illud jam nunc nos docuit usus variantium, quas ex quinque codd. Vindobonensibus edidit Alterus, vir doctissimus et indefessa industria. Sed hæ lectiones, cum Venetis cæterisque copiis comparatæ, mihi parum spei relinquunt, fore ut ad Iliada quidem ex codicibus multa nova et præcipua usquam prodeant. Nam ipsi meliores libri Vindobonenses nihil aliud fere nisi cognita et alibi reperta confirmant, quum ex iis appareat, quæ lectiones alicui posteriorum temporum Grammatico vel librario præstabiliores visæ sint. Cujusmodi auctoritates quoniam nec ipsæ per se, nec numerus et multitudo earum quidquam momenti faciat, præsertim si non nominatæ, auctorum gravitate careant; haud paullo plus accessurum putem huic apparatui lectionum, si viri docti plura Glossaria et Scholia inedita excusserint, quam si nos ditaverint decem vel viginti novorum codicum scripturis. Quidni autem illud unius Homeri gratia operæ pretium sit? quando aliorum librorum veterum, sacrorum quidem, critica illustratio admodum nuper tot equos viros exercuit, ipsos

adeo Europæ fines egressa, tantumque hausit nummorum, quorum tertia parte pauper Homerus contentus esset. Nunc ille adhuc Kennicottum suum exspectat, ut denique constet, quid omnino in deperditis numerandum, cujus adhuc quasi ex quisquiliis corradendi spes reliqua sit.

V.

Gaudebo, si falsus fuero: mihi vero paratis opibus acquiescendum putanti, quum Odysseæ tantum novos codices quærerem, statim ab eo tempore, quo poëta primum in hac urbe usui scholarum aptaretur, ipsa tunc curæ meæ festinatio quodammodo extorsit hoc consilii, ut colligendo, quodcunque textus rationibus ullo modo profore videretur, strenue me ad hunc recensionis laborem pararem. Quidquid interea egi, etsi nonnulla me satis occupatum tenebant, subsecivæ operæ fuerunt; Homerum nunquam diu ex animo et conspectu amisi. Nam plurima videbam mihi non solum colligenda sed etiam discenda et ab initiis pertractanda esse, quippe qui tum, quum primum ederem, doctam interpretationem vix attigissem. Itaque exorsus ab Eustathio, grammaticam partem ejus diligenter excussi; mox excerpsi lectiones, quas ille aut in vulgatis exemplis suis, aut in marginibus eorum, vel alibi reperisse se proderet. Adjunxi deinde, præter cætera tum vulgata Scholia, bonum numerum variantium et notarum critici generis, quas mihi duo nunc desideratissimi amici ex cod. Lipsiensi Paullino exsignaverant, in recensu Ernestiano omissas. Paullo post proprio studio pervolvi Lexicographos, Scholiastas et alios Grammaticos veteres, tum, prout tempus meum ferebat, reliquos scriptores, quoscunque ullum Homericæ scripturæ vestigium servare sperabam. Neque inter hæc neglexi poëtas Græcos, in primis Alexandrinos, imitationes Homeri consectans, non ut, quomodo flores olerent in alienum solum translati, adverterem; etsi ejus studii, suo loco adhibiti, non despicio

elegantiam; sed sicubi isti usu verborum et genere loquendi, ad principem artis suæ conformato, significarent, quid in optimis exemplaribus illius legissent, aut legendum ipsi censuissent. Cujus animadversionis, ne quis eam longius evagatam putet, satis magnum fructum percepi, præsertim ex iis poëtis, quos ambiguum est poëtasne verius an literatores dicamus. Ita vero lustratis Græcarum et Latinarum literarum latebris omnibus, quæ uspiam susceptæ rei adjumentum ostenderent, grandique lectionum et criticarum notationum apparatu contracto, aucti sumus Venetis illis et Vindobonensibus præsidiis. Novus hic campus apertus novum laborem objecit in iis ipsis, quæ absoluta putaram. Videbam enim bonam partem confectæ viæ mihi iterandam esse, ut primam messem cum novis opibus contenderem, et, si forte aliquid utile antea pro spico nequam omisissem, id ex contentione rectius æstimatum reprehenderem. Qua in opera quo progressus sum longius, eo mirabilius sentire cœpi de Venetorum Scholiorum præstantia, sine quibus multarum lectionum et versuum auctoritas nobis prorsus incomperta esset. Neque hoc nobis solis dolendum erat, qui in his studiis tam sero versamur. Nam etiam Eustathium, quem deinde iterum tertiumque comparavi, quum antiquissimi codicis Ven. CCCCLIII. notitia caruisset, ista in re cognovi haud multo meliore fortuna usum, quam quemvis recentiorum editorum cum proletariis codicibus suis. At ille, qui in Homero nihil præter pulchrum poëtam mirabatur, priscorum ejus fatorum minus curiosus, et rhetoricos potius quam criticos interpretes sectatus, omnino ab hac parte non tantam, quanta vulgo fruitur, laudem meruit, plurimam debet jacturæ doctiorum Scholiorum.

Postremo retuli me ad cognoscendum, quidquid bonæ frugis allatum esset ex manu scriptis exemplaribus, curamque conferendarum primarum editionum, institutam ab Ernestio, usque ad Stephanianam persecutus sum; longe quidem minore fructu quam labore. Paucæ enim his editis libris propriæ sunt lectiones; et quæ in eo numero bonæ sunt et textu dignæ, earum

quoad fontes ignoramus, non ita gravis auctoritas esse potest; quum codices quidam, præcipue Venetus ille, propter testimonia Scholiorum plerumque etiam ibi mereantur fidem, ubi cæterorum librorum consensus non accedit. Qua in re sæpe mihi usu venit, ut longo circuitu pervenirem ad eas correctiones, quas eximii libri primus adspectus frustra obtulerat. Nam quæ magna est hujus mei ac Veneti textus convenientia, eam sponte natam habui, non quæsivi. Quoniam enim me constanter ad fidem testatæ antiquitatis contuleram, nihil tribuens vulgari levitati, quæ dum scripturæ veritatem elegantia vel simili specie metitur, nova et antiqua fere nullo discrimine arripit; etiam principes editiones perraro, et ne Venetum quidem codicem neque Eustathium nisi de fontibus suis monentes, audiendos esse duxi. Itaque si in hujus verbosissimi hominis voluminibus nihil aliud quam variantes lectiones quæsissem, quum ex iis, quæ ipsi propriæ sunt, paucissimas receperim, minima pars emendationis meæ mihi maximo tædio et dispendio temporis redimenda erat.

VI.

Sed nequaquam me pœnitet hujus studii, quod per hanc occasionem in tractatione veterum Grammaticorum consumpsi. Immo tantum eo me adjutum sentio, non modo ad hoc opus, sed ad omnem facultatem linguæ Græcæ, neminem ut arbitrer in ullo Græco scriptore edendo proficere posse, nisi simili cursu lectionis præcepta illorum collegerit, et ad optimas rationes examinaverit. Neque id molestum negotium est ei, qui assiduus et alacri animo idoneas rei horas carpere consuerit. Credo sane facilius esse, Grammaticorum minutias ridentem, de Homerici sæculi barbarie et horrido sive erudito cultu sermonis, de fabulari historia et insipientia mythica, vel de epici Carminis virtutibus ex Aristotelis decretis philosopho molimine disputare. Nempe tædet in ista lectione doctos indoctarum quarundam et minutarum argutiarum. At primum mo-

destia vetat ullam rem contemnere, priusquam eam probe cognoveris. Et, ne dicam, quam multa illi nobis soli ex vetusta memoria servaverint, iidem argutuli sæpe etiam sensum verborum optime expediunt, quippe quos usus linguæ nondum penitus amissus tutos præstabat a pluribus erroribus, quos hodie male tegimus novæ interpretationis deliciis. In Homero porro singularis oblectatio quædam et dignitas illius operæ accedit ex eo, quod variarum lectionum et canonum technicorum, quos libri grammatici et Scholia præbent, conquisitione et censura in vetus et plerisque antiquis scriptoribus antiquius ævum ac quasi in societatem vocamur doctissimorum Criticorum, quorum judicia et præceptiones, quibus olim Ciceronis, Virgilii, Horatii adolescentia alebatur [a], quamvis de Græca, id est patria ipsorum, lingua scriptas, nos barbari ὀψιμαθεῖς passim non absurde refingere posse videamur. Talem conditionem critici muneris, nullus est scriptor aut poëta antiquitatis, qui perinde atque hic noster offerat. Quum vero plurima ex illorum Criticorum commentariis, tanquam per manus tradita, alia in alias ætates, vetustissima partim in novissimas, devenerint, omnes istius generis reliquias colligere plane oportuit eum, qui integriorem textum requirebat. Quodsi illud industrie feci, atque nullum neglexi locum, unde hanc recensionem limatiorem redderem, nihil mihi laboravisse videor, præterquam quod res ipsa exigeret. Minime ergo querar, quantum molestiæ exhauserim in hoc tam diversarum rerum paratu, in tot scriptoribus pervolvendis, in legendis et partim reconcinnandis Scholiis, atque in conquirenda et excutienda tanta et persæpe inutili farragine glossarum et lectionum. Navavi libens, quod, qualecunque navavi, et ad meam ipsius utilitatem. Ac ne hæc quidem de studiis meis præfarer, nisi mihi ratio ejus operis reddenda esset, in quo alienis laboribus frui non liceret. A jactatione industriæ tantum absum, ut non tam laudi mihi dari

a Non ambitiose hoc dici, plures loci Ciceronis, Senecæ et aliorum docent, atque omnis ratio grammaticæ et liberalis institutionis apud Romanos.

cupiam, si necessariam operam non detrectarim, quam vitio, si vel minus recte in ea sim versatus, vel quidquam certæ emendationi profuturum omiserim.

VII.

Etenim illud mihi unum propositum fuit præcipue, ut textum Homeri ad normam eruditæ antiquitatis emendarem, atque eum verbis, interpunctione, accentibus, prope talem exhiberem, qualis ex recensionibus olim probatissimis refictus, si tantum sperare fas est, Longino alicui seu alii veteri Critico, qui copiis Alexandrinorum perite moderateque uti sciret, satis placiturus fuisse videretur. Hoc quid rei sit atque consilii, et quas in eo rationes secutus sim, Commentarii materia est, non Præfationis. Nam si non solum indoctorum calumnias amovere, sed ipsas causas instituti ad liquidum perducere velim, multa, quæ vulgaribus erroribus implicantur, ad verum revocanda sint; alia, quæ tot librorum interitus obscurat, alte repetitis historicis conjecturis illustranda, omniaque confirmanda exemplis, ad communem intelligentiam delectis. Ut vero clarius appareat, quibus potissimum præceptis regatur Homerica emendatio, maximo studio in tralaticii textus mutationes inquiri oportet, recensendis fontibus et rivulis earum, qui vel olim manaverunt, vel etiam hodie patent. In hac infinita copia rerum nunc eo utar temperamento, ut gravissima quæque et utilissima paucis exsequar, nec ipsum, quem ingressus sum, cursum, sed extremos tantum fines ejus et summam proponam. Igitur quum vulgatæ scripturæ conditionem et ejus reformandæ necessitatem attigero, primas lineas dabo disquisitionis, qua per *sex ætates* disparis intervalli et ingenii interior historia critica horum Carminum ad nostrum usque tempus deducatur. *Primam ætatem* ponimus ab *origine ipsorum*, h. e. tempore cultioris poësis Ionum, (circiter ante Chr. 950.) ad *Pisistratum*, tyrannum Atheniensem, cui a veteribus duorum corporum, quæ nunc obtinet, dispositio tribuitur; II. e *Pisistrato*

ad *Zenodotum*, qui primus ex Grammaticis criticæ Homericæ celebriorem viam aperuit; III. a *Zenodoto* ad *Apionem*, propter artem interpretandi poëtæ, ut Seneca scribit, tota Græcia circumlatum; IV. ab hoc inde ad *Longinum* ac discipulum ejus, *Porphyrium*, a quo utroque lectio et interpretatio Homeri quodam modo adjuta est; V. a *Porphyrio* usque ad auctorem editionis principis, *Demetrium Chalcondylen*, Atheniensem; VI. horum trium proximorum sæculorum, quibus Homerus variis modis ingenia virorum doctorum et officinas typographorum exercuit [a]. Hæc prior pars erit hujus Præfationis; posterior in causis, quibus Homerica emendatio nitatur, gravissimisque et propriis ejus legibus atque in ratione consilii nostri reddenda versabitur.

PARS I.

VIII.

Jam primum subeat mirari, cur, quum tam raro in Homero graviora vitia offendant, tantum tamen operæ in correctione ejus ponendum statuam. Apollonium Rhodium contende, quomodo ante Brunckium legebatur, vel Quinti Smyrnæi etiam nunc mendosissima exemplaria; sane non poterit tot sæculis antiquior vates non et integerrimus videri et emendatissimus. At

a Hæc una postrema ætas, quam in cæteris scriptoribus historia literaria raro egreditur, tantum proventum habet omnis generis librorum, ut titulos eorum percensere magnum negotium sit. Curavit id nuper novus Editor Bibliothecæ Fabricianæ copiose et accurate; neque ille tamen in judicandis instrumentis rei criticæ et indice editionum aliis nihil mutandum et augendum reliquit. Nobis vero iterum monendi sunt lectores, ne quid aliud exspectent quam uberioris scriptionis adumbrationem, et eam magis in interiore usu criticæ silvæ quam in rebus literariis occupatam. Quapropter antiquos potissimum fontes anquiremus, non hos novitios editorum librorum: quibus quæ factæ sunt vicissitudines textus, si cum illis comparentur, vix dignæ sunt occupati hominis indagatione. Omnino in hac parte antiquarum literarum plurima sunt, quæ ne te lateant, sedulo curare debeas; sed ita, ut statim cognita vel chartis mandata libenter obliviscare, saltem dissimules ea, quæ frustra collegeris. Si quid autem ab aliis jam dudum collectum repetam, communi materia utar novo modo. Qua in re me admodum sollicitum habent angustiæ hujus libelli, unde brevitas exsistet parum apta talibus rebus, et interdum immodestiæ speciem habitura. Sed parendum erat necessitati, etiam cum incommodo quodam.

qualem integrum librum dicimus critico quidem sensu? Haud eum profecto, qui absque offensa legi possit, et in quo nihil sit eleganti consuetudini sermonis et reliquis recte scribendi legibus contrarium. Ut nihil ejusmodi sit in vulgato textu, non continuo pro puro et emendato habendus erit; immo nonnunquam ob id ipsum, si ejusmodi nihil insit, tanto magis germana integritate sua fraudatus esse videatur. Non dubito fore, qui hoc subabsurde dici opinentur. Sed si textum scriptorum veterum supra recte retuli ad *factorum historicorum* spectationem, in eo constituendo nullam speciem probabilitatis ex sensu elegantiæ ductam, verum proba et satis antiqua exemplaria principatum habere necesse est. Longe autem aliud est, in optimorum testium fide spectanda leges historiæ conjungere cum usu linguæ, cum rerum doctrina atque sensu pulchri; aliud, hoc volatico sensu tanquam ventulo impelli, ut, quæcunque lectio venusta et commoda objiciatur, eandem veram et germanam esse credamus. Sæpe enim severiore judicio, quod a veterrimarum auctoritatum collatione ducendum est, plane efficitur, ea omnes numeros veritatis habere, in quibus maximæ offensæ sint, alia autem incertæ aut nullius fidei esse, quæ perquam probabili et festivo sensu niteant.

Quid vero, si ne nitent quidem vulgata, quæ antiquiorum librorum consensui adversantur? Sed nolo statim ejus generis exempla proferre, qualia jam olim qædam, satis gravibus de causis, textu ejeci: ut Il. β'. 451. ἑκάστου, η'. 337. ἐν πεδίῳ, ϑ'. 563. (559.) σέλας, κ'. 328. βάλε, μ'. 343. Αἴαντε, ν'. 346. τετεύχατον, ξ'. 168. τόν, π'. 463. μέν intrusum ante ἀγακλειτόν etc. in quibus factam correctionem Venetus et alii postea collati codices confirmant. Primum potius causam meam tenebo iis exemplis, quorum vitia non orationis vel sententiæ pravitate, sed solis testimoniis et auctoritate librorum arguuntur. Quis enim verbi causa Il. α'. 91. ἐνὶ στρατῷ mutet in Ἀχαιῶν, β'. 865. Πυλαιμένεος in Ταλαιμένεος, γ'. 220. ζάκοτόν τινα ἔμμεναι in ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, δ'. 435. ἀκούσασαι in ἀκούουσαι, ε'. 159. υἱοὺς in υἷας, ζ'. 380. et 385. ἐϋπλόκαμοι in ἐϋπλόκαμον, η'. 284. Ἕκτορα in Ἕκτορι,

(quem versum duplici errore pervertit Ernestius,) ϑ'. 4. ἅμα in ὑπό, ί. 680. (676.) ἄμ' Ἀργείοισιν in ἐν Ἀργ., κ'. 256. νηυσί in νηΐ, λ'. 466. ἀϋτή in φωνή, μ'. 9. τῷ κ' οὔτι in τὸ καὶ οὔτι, ν'. 791. Πολυφοίτην in Πολυφήτην, ξ'. 506. ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε in ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα, ό. 510. αὐτοσχεδίην in αὐτοσχεδίη. π'. 510. αἰνῶς in αὐτόν, ρ'. 266. τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετο in τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν, σ'. 63. ἴδω τε in ἴδοιμι, τ'. 393. ζεύγνυσαν in ζεύγνυον, υ'. 308. παῖδες παίδων in παίδων παῖδες, φ'. 33. κατακτάμεναι in δαϊζέμεναι, χ'. 59. ἐλέαιρε in ἐλέησον, ψ'. 362. ἵπποισιν in ἵπποιϊν, ω'. 526. ἀχνυμένους in ἀχνυμένοις—quis, inquam, hæc et similia multa ita mutare ausit, quum, utra utris præstent, ex ipsis vix intelligatur, nisi has mutationes vel Eustathius et Scholiastæ, vel scriptores Græci, qui partem illorum versuum afferunt, vel exemplaria plurima et optima fieri jubeant? Hanc legem si valere negaris, negamus vicissim esse quenquam ullius nationis aut ætatis scriptorem, qui non probabili conjectura a nobis corrigi eleganter atque interpolari queat.

Interpolatorum quidem versuum hic modo quatuor specimina dabo, Il. α'. 265. β'. 168. φ'. 480. Odyss. β'. 191. Horum priores duo apparet bonos esse et locis suis aptissimos, alterum etiam plane Homericum, nimirum repetitum ex principio libri; tertium non minus Homericum, et tam bene cohærentem structuræ, ut expunctum prope doleas; quartum denique nec numeris malum neque sententia, si modo cum Clarkio refingas δυνήσεται. Sed hi versus omnes ut vel maxime videantur Homerici esse, non tamen sunt Homeri: nisi forte illius est, quidquid 1000 annis post fortasse æmulo spiritu effictum esse fide librorum constat, aut si quos Homeri similes versus Rhodomannus fecit in Palæstina sua. Nam primus illorum a plerisque probatis libris abest, neque eum ullus Schol. nec Eustathius usquam agnoscit, ut sero adscriptum putes ex Scuto Herc. 182. Alterius nihilo major auctoritas est ab optimis Scholiis et codicibus. Illa enim maximam interpunctionem requirunt inter v. 167. et 169. cujus ἀσύνδετον σύνταξιν, quæ nunc exempto medio versu rudem offendat, si veteres

Critici duram putassent, facile ita lenire potuissent, εὖρε δ' ἔπειτα. Tertium jam alii summoverunt, quem et Eustath. et plures boni codd. rejiciunt cum edit. principe et Romana. Neque quarto versui fides est apud Eustathium et alios libros, qui eum partim habent variatum in clausula, quæ scilicet non simul trahi poterat ex Il. α'. 562. Hos igitur et aliquot alios versus, etsi minime ineptos, nemo profecto non rejiculos putet, si eos nuper Rhodomannus fecerit aut Barnesius, (nam hic interdum aliquid offert οἴκοθεν, ut ait:) at a sepultis ingeniis abhinc plura sæcula profectos non licebit rejicere? Discere velim, quo jure nobis cæteri retinendi sint.

IX.

Aliud genus est vulgatarum lectionum multo frequentius, quod librorum quidem et recensionum veterum assensu minime careat, nec tamen vel propter usum hujus poëtæ, vel propter conformationem et tenorem sententiæ, vel aliam talem causam non expellendum et ad meliores libros revocandum videatur. Verum in hoc genere, sicut etiam in priore illo, dubium facit interdum penuria bonorum fontium, quo lectio quæque referenda sit, utrum ad incuriam editorum, an ad codicum, quibus illi usi sunt, adeoque ipsorum veterum auctoritatem. Ut vulgata Πιερίη β'. 766. unde nobis in omnes editt. venerit, ignoro; neque vero ex Hymno in Merc. 70. sqq. aut aliunde defendere possum. Ibi enim non *pastoris ab Amphryso*, sed armentorum diis sacrorum mentio fit. Plerique autem boni codd. [a] cum Eustath. servant nomen pæne inauditum in geographia, sed hoc ipso ad corruptionem pronum, Φηρείη s. Πηρείη, idque haud dubie ex hoc loco præbent Stephanus Byz. et Hesychius pro regione Thessaliæ Pheris vicina. Sed alia-

[a] Nonnulli eorum, ut Venetus, initium et quasi omen quoddam depravationis habent, Πηρίη. In Scholiis nihil est ad h. v., neque in illis vulgatum affertur nisi uno loco ψ'. 583. Sed hanc auctoritatem non graviorem, puto, quam Macrobii, habuisset Valckenar. quem vide ad Ammon. III. 12.

rum multo plurium lectionum testes exstant minime obscuri; quorum tamen nec numerus nec alias spectata bonitas fidem facere potest iis, quibus eam istarum aliqua causarum derogat. Qua ex classe hæc exempla ei, qui Homeri ingenium et consuetudinem loquendi calluerit, quid velim, uno conspectu ostendant: Il. α΄. 20. *λύσαιτε φίλην τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε* mutatum in *λῦσαί τε φ. τά τ' ἄποινα δέχεσθαι*, β΄. 293. *ἥν* in *ὅν*, γ΄. 42. *ἐπόψιον* in *ὑπόψιον*, δ΄. 24. Ἥρη in Ἥρῃ, ε΄. 227. *ἀποβήσομαι* in *ἐπιβήσομαι*, ζ΄. 51. *ἔπειθε* in *ὄρινε*, η΄. 277. *μέσσω* in *μέσσῳ*, θ΄. 454. *τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται* in *τὸ δέ κεν τετ. ἦεν*, ι΄. 632. (628.) *φόνοιο* in *φονῆος*, κ΄. 88. *εἴσεαι* in *γνώσεαι*, λ΄. 51. *μεθ' ἱππήων* in *μέγ' ἱππήων*, μ΄. 382. *χείρεσιν ἀμφοτέρῃς* (s. *χειρί γε τῇ ἑτέρῃ*) *φέροι* in *χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι*, ν΄. 485. *ἐνὶ θυμῷ* in *ἐπὶ θυμῷ*, ξ΄. 414. *ῥιπῆς* in *πληγῆς*, ο΄. 379. *νόον* in *κτύπον*, π΄. 732. *ἔπεχε* in *ἔφεπε*, ϱ΄. 365. *πόνον* in *φόνον*, σ΄. 531. *ἱράων* in *εἰράων*, τ΄. 19. *ἐτάρπετο* in *τετάρπετο*, υ΄. 35. *κέκαστο* in *κέκασται*, φ΄. 493. *ἔπειτα* in *ὕπαιθα*, χ΄. 326. *μεμαώς* in *μεμαῶτα*, ψ΄. 280. *σθένος* in *κλέος*, ω΄. 793. *κασίγνητοι ἕταροί τε* in *κασίγνηταί θ' ἕταροί τε*.

Ex illis nunc a me rejectis lectionibus nonnullæ satis antiquos et idoneos auctores habent, partim in Scholiis nominatim appellatos. Sed ne dicam, diversarum lectionum optione data nobis proprii judicii necessitatem imponi; quid est, quod nos adigat in verba Criticorum veterum, ubi eos Homero indecora interdum melioribus jam tum receptis prætulisse, aut ex importuna conjectura intulisse reperimus? Ridetur *cor Zenodoti* et *jecur Cratetis;* an Aristarcho ea ubique acies mentis et judicii fuit, ut ab eo dissentire sit nefas? Auctoritatem profecto non faciunt magna nomina; quibus adeo si ipsius poëtæ repugnat ingenium et aliunde exploratus usus, utra major auctoritas sit, illius an multis sæculis posteriorum Criticorum, per se ne quærendum quidem vel dubitandum videtur. Utinam modo singulis locis constaret, quid illorum quisque primus invexerit in textum, et qualem eum acceperit a superioribus.

Pertinent huc etiam integri quidam versus, quos vel optimorum exemplarium conspiratio a suspicione

interpolationis non defendat. Ex hoc numero infra plures, nunc unum afferam maxime notabilem Il. ν΄. 731. qui in omnibus adhuc collatis codd. præter Vindob. CXVII. et, quod maxime mirere, in ipso Veneto offertur sine obelo. Nam sententiam, qua se Polydamas cum Hectore comparat, isto versu illepide ultra propositum trahi, facile sentias. At paullo disertior est nonnunquam Homerus quam sententia postulat, neque ille ex frigidis regulis castigatæ eloquentiæ judicandus est. Quid multa? Versum Eustathius suo loco prætermittit; mox ex commentariis veterum narrat, fabricatum esse a Zenodoto Mallote. Cur ergo huic versui plus auctoritatis tribuamus, quam illi Dioscoridis Isocratici, quem Athenæus I. p. 11. A. affert, post ι΄. 119. vel ubicunque assueris, incommodo et inepto,

"Η οἴνῳ μεθύων, ἤ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοὶ,

aut Cratetis huic apud Plutarchum de Fac. in orbe Lunæ p. 938. D., post ξ΄. 246. adjecto,

'Ανδράσιν ἠδὲ θεοῖς· πλείστην ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,

aut similibus apud alios conservatis?

X.

Haud scio an his vulgatarum lectionum et sordium exemplis aliquantum de vulgati textus gratia apud homines recti judicii detraxerim. Exemplis certe hac in re plus efficitur, quam iis, quæ de ea gravissime sæpe in universum monuerunt viri doctissimi. Probari ista solent, dum leguntur; ubi ad rem præsentem ventum est, redit iners superstitio. Et in Homero quidem ea superstitio magnos patronos habet inter ipsos veteres, ex quibus unus præ cæteris ingeniosus est Lucianus [a]. Is poëtam ipsum apud inferos interrogatum a se de iis versibus, qui subditicii a Criticis haberentur, refert simpliciter respondisse, *omnes suos esse*. Quo responso tametsi perhumanus senex non nisi eos versus agnovisse putandus est, quæ ante hoc

[a] Veræ Hist. II. 20. p. 117.

suum cum Luciano colloquium in ordinem recepti essent, uti Zenodoteum illum, quem idem Lucianus non obscure probat in alio libello [a]: tamen non videmus, quare non eadem optima auctoritate reliquas omnes alienarum manuum adjectiones et lusus et vitia tueamur. Unam hanc quæstiunculam discedenti Homero proponere oblitus est facetus fabulator, quænam ex tot diversis recensionibus probanda esset ei, qui illum cum apparatu librorum legere, aut ipse de his rebus judicare non curaret. Nimis enim temerarium esset et inconsideratum, unice eam scripturam, quæ suo ævo forte casuque vulgata ferretur, pro recta et genuina habere. Numne hoc aliud est, quam ejus, qui inter plures novissimus locutus sit, assentiri sententiæ? Ita nimirum qui sentit de scriptis, si vita ejus in aliud ævum incidisset, aliam vulgatam comprobandam haberet; quin si textus ab initio prolatus ex iisdem libris esset, quorum fidem sequendam esse negat, magno studio amplecteretur ea, quæ nunc spernit ac rejicit.

Neque vero denique quisquam menda librariorum vel typothetarum, quæ sæculo suo in vulgatam lectionem irrepserunt, tam sancte conservanda putet. Velut nuper in multis editt. vulgari cœptum est λ'. 545. ὁμίλῳ pro ὁμίλου, μ'. 340. αὐτὰ p. αὐτὰς, ξ'. 750. ἴσχεν p. ἴσχει etc. Hasce leves maculas, credo, abstergi sinunt. Utemur ergo permissu, quando similia se leni correctioni offerent, licet aliquot sæculis antiquiora. Quid autem ea dicam, quæ Μουσοπνευστίαν illam manifeste produnt humana negligentia et inscitia vitiatam, barbarismis et solœcismis, iisque depravationibus sententiæ et orationis, quas nemo in ullo scriptore, nedum in hoc omnium principe, æquo animo ferat? Hujus quoque notæ pauca subjiciam, et talia maxime, quæ exiguo ductu calami ad præstantiorum librorum nutum refingi poterant. Nam ε'. 416. ἰχῶρ abjecta una litera præbet verissimam scripturam ἰχῶ, quam Eustath. doctissimo cuique olim placuisse tradit, ad mo-

[a] De Saltat. 23. p. 282.

dum formarum, ἰδρῶ, κυκεῶ et similium. Illam enim vulgatam nemini unquam neutro genere adhibitam esse, centena loca medicorum docent; neque id voluerunt ii, a quibus eam accepimus, ad quorum mentem utique apostrophus addendus fuerat. Sed hoc vitium jam Barnesius sustulit. In eodem libro v. 394. idem ex codd. suis corrigere debebat ineptum κεν. Quo admisso sententia prave imitatur hypothesin versus 388. quum potius ejusdem generis sit ac proxima v. 395. sqq. Est enim hæc, τλῆ Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀ. ὀϊστῷ βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. Alibi contra particula κε obliterata constructionem corruperat, ut ρ'. 629. Simile ex una literula vitium est ζ. extr. ἐλάσαντες, nominativo nihil habente, unde pendeat. Durissimum sit, eum retrahere ad ἀρεσσόμεθα, vel ex seqq. αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῴῃ, spectato solo sensu, aliquod verbum primæ personæ exprimere. Harum grammaticarum venerum exempla adhuc quæro apud Homerum præter ea, quæ ipsa suspecta sunt; ut Odyss. δ'. 263, ubi aliquot codicum optimam scripturam νοσφισσαμένην etiam ex veteribus affert Eustathius, mutatam, opinor, ab iis, quos cumulati iidem casus diversi generis offenderent, tanquam Il. χ'. 109. Vix enim veterum aliquis vulgatam vulgari modo accipere potuit. K'. 57. legunt vulgo κείνου γάρ κε μάλιστα πυθοίατο, in quo πυθέσθαι putant esse *obedire*. Quod quum ne Glossographi quidem nobis obtrudant, uno certe exemplo probandum erat. Eustathius, quid in libris suis legerit, quærentem frustratur molesto illo καὶ ἑξῆς. Enimvero, si ita legisset, tam inauditam significationem non omissurus, aut alibi ad eam rediturus fuisset; id quod nullo facit loco. Nam etsi p. 1013. l. 55. ad ο'. 224. πυθέσθαι cum genitivo constructum ita notat, ut et alibi de eo genere monuisse significet, id non pertinet ad vim *obediendi*, sed *cognoscendi* seu *audiendi*, de qua sane dixerat p. 655. l. 42. Igitur etiam Eustathius correctionis nostræ auctoribus addendus est. Clarius idem confirmat nostram lectionem λ'. 11. ubi in vulgata verbum αὔειν cum dativo jungebatur. Id in similibus, γεγωνεῖν, κέκλεσθαι, κελεύειν solitum, an in illo quoque usitatum sit,

vehementer dubito; Homero autem usitatum non esse video. Neque hac una insolentia laborare versum, numeris assuetæ aures docent. Ex alio genere falsæ analogiæ forma erat ν΄. 485., hinc in indices dialectorum relata, γεγενοίμεθα. Nos, et usu et sententia poscente, ex pluribus codd. dedimus γε γενοίμεθα. Scilicet codices nobis exspectandi erant majore numero, ut ineptissimas scripturas et maxime proclives lapsus nonnullorum librariorum corrigeremus, ut π΄. 380. ἀνὰ in ἄρα, σ΄. 405. ἔσαν in ἴσαν, υ΄. 409. πᾶσι in παισὶ mutaremus. Adde his facillimam et late patentem confusionem modorum, in primis subjunctivi et optativi, quorum legitimum discrimen ipsi Græculi postremorum sæculorum parum recte tenuerunt. Notavi quidem mihi ad quindecim exempla hujus confusionis, quibus ad regulam corrigendis et metrum et libri omnes obstent: at in longe plurimis non est dubium, quin antiquiores libri cum grammaticis et metricis regulis congruentes sequendi sint. Saltem id, quod vulgo fit sæpissime, ut consequentia modorum perturbetur in junctura æqualium membrorum, vel ut particulæ ἂν s. κε addatur indicativus instanti tempore, nemo nisi indoctus propagatum velit, præsertim in tanta, quæ multis pro ratione est, mutandi facilitate.

XI.

Atque hæc ex magno numero non studiose excerpta specimina vulgaris textus emendati, et quæ non ingenium, sed meliores libri suggerebant, cuivis persuadeant, purioribus fontibus adeundis veram formam Homericæ scripturæ revocari hodieque posse. Neque hanc spem eripit nobis longinqua vatis vetustas. Nam falsa est eorum opinio, qui sola longinquitate temporis vel universæ historiæ fidem infringi, vel scriptorum corrumpi integritatem, et, ut quidque novissime gestum sit aut scriptum, ita verissimum maximeque genuinum habendum putant. De rebus gestis dicere omitto: tempus ac dies optime dedocet credulos de iis

ipsis, quæ propemodum suis oculis geri viderunt. Scripta autem quum nihil vitii trahant, loco a blattis et tineis tuto condita in scriniis; quid obstat, ne, si diligens et non nimis frequens descriptio adhibeatur, etiam amissis autographis longissimas ætates durent sine majore noxa? Ejus vero generis mendorum, quod ex crebra et indiligenti descriptione subnasci solet, remedium paratum est in critica arte, codices diversarum manuum inter se comparante. Sed bonæ huic fortunæ scriptorum plerorumque omnium anne confidere licebit in Homericis?

Licebit haud dubie, nisi hæc proprias quasdam depravationes multoque plures et graviores vicissitudines experta sunt. Verum si vel ex ea re, quod emendatio illorum maturissime apud Græcos nata est et celebrata, intelligitur, ipsos jam antiquitus caruisse satis genuinis exemplaribus, unde, qui vellent, nova exscriberent; si primæ statim recensiones, artis criticæ nondum cultæ meditamenta, mire inter se discreparunt plurimis rebus, vulgatamque in eruditiore Græcia conformationem textus demum post Aristotelem aliquot Grammatici introduxerunt; nos autem ne illius quidem textus, quem diu maxime antiquitas probavit, Aristarchei exemplum habemus integrum, sed proximis a Chr. nato ætatibus denuo recognitum et ad variorum Criticorum judicia refictum, postremo novis maculis per ingruentia barbara sæcula adspersum: nonne ex his rebus colligendum est, quod jam olim confidenter dixi[a], multo aliam Lucretii vel Virgilii atque Homeri esse integritatem? De diversa autem priscarum illarum et Alexandrinarum editionum conditione nunc id unum tangere sufficit, quod apud Hippocratem, Platonem, Aristotelem et alios istius ætatis scriptores non solum singulorum verborum varietates, sed etiam plures insignes versus legimus, quorum nec in textu nostro, nec in Eustathio veterrimisque et doctissimis Scholiis ullum indicium superest[b]. Atque hactenus

[a] Ad Hesiodi Theog. p. 57.

[b] In libro περὶ ἄρθρων, qui nisi Hippocratis, Hippocrateæ certe aut proximæ ætatis est, attingitur T. I. p. 785. Foës. longior ῥῆσις Homeri de bubus, uno posito

facilem assensum videor mihi habiturus omnium, qui oculis suis credere didicerunt. At vero, si nonnullorum probabilis est suspicio, hæc et reliqua Carmina illorum temporum nullis literarum mandata notis, sed primum a poëtis memoriter facta et cantu edita, tum per rhapsodos, in iis ediscendis propria arte occupatos, canendo divulgata esse; ex quo, antequam scripto velut figerentur, plura in iis vel consilio vel casu immutari necesse esset; si hanc ipsam ob causam, statim ut scribi cœpta sunt, multas diversitates habuerunt, mox novas subinde adsciverunt temeritate et conjecturis eorum, qui ea certatim expolire, et ad optimas leges poëticæ artis ad suamque consuetudinem loquendi corrigere studebant; si denique totum hunc contextum ac seriem duorum perpetuorum Carminum non tam ejus, cui eam tribuere consuevimus, ingenio, quam sollertiæ politioris ævi et multorum conjunctis studiis deberi, neque adeo ipsas ἀοιδὰς, ex quibus Ilias et Odyssea compositæ sunt, unum omnes auctorem habere, verisimilibus argumentis et rationibus effici po-

hoc versu: Ὡς δ' ὁπότ' ἀσπάσιον ἔαρ ἤλυθε βουσὶν ἕλιξιν. Cujus nihil simile hodie usquam apud illum legimus. Notior res est de versibus, quos Plato et Aristoteles ex Homero suo laudant, non nostro. In iis adeo sunt, quibus nemo nunc aptum locum conjectura assequatur. At illis quatuor, a Platone Alcib. II. allatis, in Il. ϑ'. extr. suam sedem inventam, neque ex variis locis collectos esse, pro explorato habeo. Quare eos ibi inserui, non tamen sine uncis, quia probabili de causa ab Alexandrinis Criticis una cum vulgato v. 548. rejectos censebam. Illorum autem et similium versuum, qui a scriptoribus Græcis passim Homero tribuuntur, nullum apparet vestigium in Scholiis nostris. At hæc omnino hujus generis prope nullum proferunt aliunde incognitum; multo plures Eustathius habet, et quorum rursus scriptores non meminerunt. Hoc reputans, quantumvis rudis in historia textus, vix suspicetur, memoriam fefellisse eos omnes, qui tales versus Homeri nomine laudarent, aut male a nobis ad Iliada et Odysseam referri, quæ forsan olim in aliis huic poëtæ tributis operibus legerentur. Ita Barnesius hemistichium illud ap Æschinem in Timarch. p. 141. Reisk. Φήμη δ' ἐς στρατὸν ἦλθε, temere an divinando. Thebaidi adscribit, etsi id diserte traditur in *Homeri Iliade* esse, atque adeo *sæpe repeti in Iliade*. Ego aliquando Iliadem parvam significari putabam. Nempe in neutro Carmine nostro nunc talis versus usquam aut sententia est. Nec vero quidquam est in verbis Oratoris, quod labem redoleat. Nam tentanda sunt omnia, ne aut Æschinem tam obliviosum vel literarum expertem, aut tantam mutationem multorum locorum in Homero factam credamus. Sed quod hemistichii illius nemo veterum Intpp. meminit, non Eustathius, non ullus Scholiastarum, id quidem minus mirum videtur. Carent illi etiam insignibus versibus, quos duobus locis Plutarchus docet ab Alexandrinis expunctos esse in oratione Phœnicis ί. 458. sqq., repositos a me aliorum exemplo et judicio Valckenarii Diatr. in Euripidis Reliqq. p. 264. Cæterum ex his omnibus apparet, quam vere jam dudum Giphanius senserit, textus, quo Alexander M. usus sit, exemplum in nostro non superesse. Id ex uno Aristotele intelligi licebat.

test; si, inquam, aliter de his omnibus, ac vulgo fit, existimandum est: quid tum erit, his Carminibus pristinum nitorem et germanam formam suam restituere?

Paucis verbis significavi ea, de quibus paullo post et accuratius alio loco disseram. Quoniam enim video, in his mihi antiquitatis pæne omnis firmatam opinionem convellendam esse, quo incorruptius meæ rationes ponderentur, nunc duntaxat potiora momenta earum summatim et suspensa manu tractabo. Quæ quum intellexero eruditis non placere, id est contrariis momentis et rationibus elevari, hæc primus ipse retractabo, τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν. Nam et nihil in his literis, quod contra communem opinionem sit, expavescendum puto esse veri studioso, et, ubi historia tacet vel mussitat, facillime cuique patiendum se vinci ab iis, qui obscuram famam et incerta rerum traditarum vestigia versutiore acumine interpretari sciant. In hac enim prima ætate, in qua Homerici textus origines quærendæ sunt, vix tenue lumen habemus; quo tamen aut perite utendum, aut pleraque insecutis temporibus facta perperam existimari necesse est.

XII.

Ipsum ingressum obstruit nobis proposita nuper vel potius renovata gravissima quæstio de primis initiis scribendi apud Græcos. Sed hanc quidem ut minore offensione repetam et, si potero, profligem, in primis Woodii[a] ingeniosa audacia fecit. Nam si proavi nostri

[a] In celebratissimo libro: *An Essay on the original Genius of Homer*, sec. edit. 1775. capite eo, quod est de oratione et doctrina poëtæ. Ibi, ut in toto libro, plura sunt scite et egregie animadversa, nisi quod subtilitas fere deest, sine qua historica disputatio persuadet, non fidem facit. Igitur illud caput potissimum nuper a pluribus viris doctis reprehendi et vulgarem opinionem adjuvari vidimus, singulari studio a Wiedeburgio Humanist. Magaz. T. I. p. 143. sqq. et Harlesio Bibl. Gr. Fabric. T. I. p. 353. Quorum judicio non prætulerim eorum levitatem, qui ingeniosi Angli sententiam, seu, ut ipse dicit, conjecturam simpliciter repetierunt, vel in eam ablati sunt propriis erroribus, tanquam auctor libelli: *Conjectural Observations on the Origin and Progress of Alphabetic Writing*, p. 99. Quanquam hic artem scribendi tantum heroum Homericorum sæculo, non Homero ereptum ibat; ille eam tandem circ. 554. a Chr. vulgatiorem factam esse putabat. Docte autem atque eleganter

serio dubitatum audissent, num princeps scriptorum Homerus scriptoria arte usus esset, amatoribus παραδόξων nullum pudorem superesse clamavissent. Jam ingenia vetustorum monumentorum altius inspicere cœpimus, servataque severissima lege historiæ, ut nec vera et incorruptis testibus firmata in dubium vocemus, nec quoquo modo relata aut cujusvis auctoris nomine ornata pro compertis habeamus, unamquamque rem ex temporis ac loci sui rationibus et moribus judicare. Ita etiam hæc Carmina paullo diligentius cognita admirandam ostendunt vim naturæ atque ingenii, minorem artis, nullam reconditæ doctrinæ et exquisitæ. Quamvis enim hebeti sensu surdisque auribus sit, qui artem in iis nullam sentiat, utpote quam ne in versuum quidem numeris doctissimi imitatores assequi potuerint; omnem tamen artem illam naturæ quodammodo propiorem esse apparet, neque ex disciplinæ cujusdam formula perscripta libris, sed ex nativo sensu recti et venusti delibatam. In hoc et aliis vates ille tantum distat a silvestrium cœtuum cantoribus, quantum a poëtis eruditarum ætatum [a]. Qua quidem rectiore existimatione velut suo loco repositus, et multis exutus impedimentis, quibus eum docti olim honoris causa oneraverant, qui optimum auctorem pulcherrimæ artis nollent quidquam nescire, quod suo ipsorum ævo ad cultum artium et munditiem ci-

Woodii argumenta percensuit ac novo acumine defendit philosophus literator, Merianus, in Dissertatione Gallicis scriptis Academiæ Berolinensis præterito anno inserta, quæ mihi, hanc plagulam ad typographum missuro, commode ab amico offertur. Ea raptim lecta peropportune me impulit, ut rationes meas magis adstringerem et in breve cogerem, pluraque penitus delerem, quæ in eandem sententiam disputaveram. Eruditis enim hæc scribuntur, qui et illum legent, et apud quos singulis momentis amplificandis non multum proficitur in tali re.

a Ipsum hoc nomen *poëtæ*, ignotum olim ἀοιδοῖς, vim habet *operosioris laboris*. De vulgari usu nominis libenter accipimus notationem Platonis Sympos. p. 205. C. Steph., multum præferendam illi, ex qua nuper Francogalli quidam poëticæ naturam docebant. Vocabulum vero posterius videtur ipso Hesiodo, nec ante receptum, quam musica ab arte pangendi carminis vulgo divelli cœpisset. Qua de re alibi quæram. Sed Hesiodum quum dico, omne illud tempus intelligo, in quod Hesiodeorum quæ nunc feruntur operum confectio incidit. Non uni enim illa tribuenda esse patet; et multo plura nomine ejus ferebantur apud veteres. In Ἔργοις loci sunt multi πίνῳ venerandæ vetustatis signati. Theogonia autem et Scutum Herc. et maxima pars eorum, quorum brevia fragmenta supersunt, Homerum toto certe sæculo subsequuntur. Hujus rei argumento est, quod in iis plures notiones novæ exstant et imitationes locorum Homericorum, in primis terrarum et populorum auctior et explicatior notitia.

vilis vitæ referretur, apud gnaros rerum et intelligentes novo decore et gratia effloruit.

Neutiquam apud omnes, aiunt aliqui; et facile credimus. Nondum enim prorsus ejecta et explosa est eorum ratio, qui Homerum et Callimachum et Virgilium et Nonnum et Miltonum eodem animo legunt, nec, quid uniuscujusque ætas ferat, expendere legendo et computare laborant. Reimmannorum quidem nugas rident isti, sed iidem ægerrime ferunt, deum poëtarum rudem fuisse credi in ipsis elementis doctrinarum, quas qui nostro tempore prope cunctas complectuntur, Iliadas tamen pangere non audent. Tantone ingenio ut denique cum ipsis illis elementis adimantur ea,

> Quæ nunc suspensi pueri instrumenta lacerto
> Ludos incedunt!

Sed nolo irridere eos, quos dedocere hoc loco alienum est et parum modestum. Nam sunt in iis homines Græce Latineque doctissimi. At illud mihi concedi puto a plerisque, in scientia linguæ Græcæ non omne præsidium inesse ad Carmina ultimæ vetustatis ex indole et ingenio auctorum intelligenda. Atque hac intelligentia qui carent, eos jure meo rejicio judices in his omnibus, quæ de ratione illorum temporum dicturus sum. Cæterum mihi, spero, minus succensebunt, ab Homero non tam cognitionem literarum quam usum et facultatem abjudicanti. Est in ea re quiddam, quod ad novam laudem trahant. Nimirum tanto magis admiramur veteres navigatores, quod illos cursus suos regere potuerunt sine pyxide nautica; nec forsitan omni militi hodie credibile fit, ante pulveris nitrati inventionem Alexandrum vel Cæsarem tantas res egisse, tot munitissimas urbes cepisse. Attamen habuerunt illi, quod pulveris nitrati vicem satis valide expleret. Quanto admirabilius erit fuisse poëtam, qui eam artem, sine qua nullum paullo longius Carmen videatur confieri posse, quum cognita esset, ne discendam quidem sibi nec necessariam duxerit!

Etenim, ut serio rem aggrediar, in Woodii argumentis multa sunt infirma, multa cupide quæsita. Philoso-

phorum etiam ad Socratem usque apud veteres pauca scripta constitisse ait; in ipso Homero memoriam ferri unicam custodem rerum; eandem Musarum matrem; ipsas Musas cantrices. Quasi vero vati licuisset fabulas refingere semel receptas firmatasque, aut postea quisquam eorum, qui papyro et calamo usi sunt, pro Mnemosyne novam papyriferam deam in Carmen induxisset. Manent talia, etsi res et mores mutantur; quemadmodum in linguis verba manent, significationes flectuntur ad temporum et rerum vicissitudines. Verbo *πεμπάζειν* quum utitur Apollonius Rhodius (II. 975.) hunc nemo sane credat quinque digitis numerasse; ne Homerum quidem, qui id vocabulum prior adhibuit. Nam *τῇ κατὰ δεκάδα ἀριθμήσει* usus usque ad 10,000 numerat, et exercitum Græcum ferme 100,000 hominum recenset. Contrarius, sed ejusdem loci error esset, si quis ex moribus suæ ætatis *εὐνομίην* Homeri vel ipsum *νόμον* Hesiodi ad scriptas leges, sive *ὥρην* ad hanc nostram divisionem diei referret, seu, quod nunc maxime agimus, ex verbo *γράφειν* aut nomine *σῆμα* [a] scriptoriam artem jam tum, quum illa in usu essent, vulgatam fuisse colligeret. Hoc vago genere sermonis non est ita abutendum in scrutanda potestate vocabulorum, quorum cuique sua quædam historia est, quæ non ex ipsis vocibus et locutionibus, sed ex temporum et morum aliunde cognita conditione pendet. Illæ quidem talem quæstionem ad exitum non adducunt.

XIII.

In hac dubitatione si auctoritatem veterum requiras, tenebræ occurrunt communes plerisque celeberrima-

a Constat verbum *γράφειν*, ut *χαράσσειν* et similia, ex numero factitiorum (*ὀνοματοπεποιημένων*) esse, et proprie *fodiendi* s. *scalpendi* significationem habere. Schol. Theocrit. VI. 18. *Γράψαι τὸ ξέσαι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον.* Hesych. *Γράψαι· ξύσαι, χαράξαι, ἀμύξαι.* Hic usus manifesto deprehenditur in his locis omnibus, Il. δ'. 139. λ'. 388. ν'. 553. ρ'. 599. φ'. 166. Odyss. χ'. 280. ω'. 228. Etiam in nostris linguis verbum *scribendi* scabritiem scalpri fabrilis similisve instrumenti sonat. Neque illud Græcum significationem *pingendi* habet apud Homerum. *Σημάτων* autem sive *σημείων*, quatenus ita vocantur siglæ et alia compendia scribendi, prima vestigia ostendit ætas Sophistarum; in prioribus temporibus ea inepte quæsieris. Vide Lipsii Epist. ad Belgas I. 27.

rum artium originibus. Quota enim quæque ars est, vel ex iis, quæ nuper i. e. ante aliquot sæcula repertæ sunt, cujus initia et incrementa a bonis auctoribus testata legamus? Atqui multo plura vetus illa ætas nasci vidit paullatimque vigescere, quorum tenuia primordia pauci observarent, utilitatem apud posteros nemo curaret. Sero autem gens adulta respexit incunabula sua, quum memoria primarum inventionum longo intervallo obscurata ac dissoni rumores variis opinionibus et novis fabulis locum præberent, nec adhiberetur ab historicis hæc sollertia philosophandi, qua nos ingenii humani in rebus inveniendis progressus et mensuram indagavimus, postquam orbem terræ latius circumspicere, atque plurium populorum, simili cultu vitæ utentium, habitus et consuetudines comparare didicimus. Quippe nova hæc lux est nostrorum temporum, Græcis negata aut incuriose habita.

Sed commodis hujus lucis perpaucos eorum frui vidimus, qui erudite loca veterum de auctoribus alphabeti Græci collegerunt. Quo factum est, ut multis de rebus inter se dissentirent viri gravissimi, et partim sententias parum probabiles sequerentur. Nam post principes vulgaris sententiæ, Scaligerum et Salmasium, non defuerunt, qui etiam aliquanto ante Cadmum Pelasgorum cascis gregibus tam necessariam, ut putabant, artem tribuerent; eaque opinio nunc quoque multis probatur et eximiis viris [a]. Maxime autem vulgo falluntur in eo, quod, quo tempore primum literas Græcis allatas memorari vident, eodem tempore simul usum earum omnes Græciæ fines pervagatum esse, et libris scribendis occasionem dedisse existimant; de mutationibus et gradibus, per quos tale inventum ab initiis suis deducendum fuit, quærere negligunt. Itaque de vatibus illis, quos diu ante se plures fuisse ipse Homerus perhibet, ne quærendum quidem putant, an

a Boherio in Dissert. subjuncta Montefalconii Palæographiæ Gr., Wesselingio ad Diod. Sic. T. 1. p. 236. Swintono, Jacksono, Biancono, Monboddo, Astleo, Larchero, aliis. Quanquam ne veteribus quidem hæc opinio ignota fuit, in quibus tamen nullus auctor est gravis et idoneus, qui incolas Græciæ Cadmo priores literis vel alia ulla pictura vocum usos prodiderit. De singulis auctoribus et fabulis exponere non est instituti mei.

utilissima arte uti voluerint, si jam tum reperta erat. Quem errorem auxerunt fabulæ rudium quorundam in ipsa sua antiquitate scriptorum Græcorum. Celebrantur enim magna volumina Carminum, immo, si Musis placet, prosæ eloquentiæ, item leges et instituta, tanquam primis temporibus scripta: cui fraudi in illa ἀκρισίᾳ veterum etiam doctissimi homines sese faciles præbebant[a]. Adeo nihil est in his, quod colorari non possit ratiunculis quibusdam et simulacris probabilitatis, si modo temporum rationes et auctorum fidem ad libitum et ingenium tuum fingas. *Mirum est*, inquit Plinius, *quo procedat Græca credulitas: nullum tam impudens mendacium est, quod teste careat.*

XIV.

Non placet historia tali modo ementita. Igitur mittamus falsi Herodoti Phemium, Diodori et aliorum Pronapiden, commenticios Homeri γραμματοδιδασκάλους, cum ludis suis librisque, et ea expromamus, quæ nos adducant et prope cogant, ut, etiamsi literæ ante Homerum in Græciam importatæ essent omnes, tamen facultatem et usum earum usque ad initia Olympiadum fere nullum fuisse credamus. Hujus rei causa nobis

a Loquor potissimum de temporibus liberæ Græciæ, quum longe alia studiorum conditio esset, quam quæ deinde successit inducta πολυμαθείᾳ Alexandrina. Illi superiores, in foro, non in secretis literariis viventes, falsarum tabularum et suppositorum testamentorum fraudibus odorandis occupatissimi erant, suppositorum librorum curam fere omittebant. Nam quæ ex hoc genere prodierant scripta, in iis non tam illud quærebant, an eorum essent, quibus vulgo tribuerentur, quam quid utile et lectu dignum ferrent. Ut Demostheni Orat. I. in Aristog., si tamen illa Demosthenis est, sententiam quandam nomine Orphei excitare licuit ex Hymno, qui fortasse duobus sæculis ante se scriptus erat. Itaque Ciceroni et aliis, quum veterum librorum auctores nominant, non tantum tribuendum est, quantum plerique nostrorum hominum faciunt, nisi ubi illi rem accurate se explorasse aut sagacium Criticorum judicia sequi affirmant. Quam leviter autem hoc omne genus a doctissimis viris olim tractatum, et quantum in facillimis hujusmodi quæstionibus erratum sit, ipsorum veterum plures inde a Dionysio Halic. docent, certiusque constaret de ea re, si πίνακες et alii critici libelli Alexandrinorum superessent. A quibus moniti posthac optimi scriptores sæpe dubitationes interponere solent de auctoritate librorum, quorum locis et testimoniis utuntur. Sed faciunt id rarissime ea cura, qua nunc in his rebus opus esse censemus. Quidam etiam simpliciter et nulla suspicione indicata afferunt veteres libros, quorum fraudes jam dudum patefactas æquævi testantur. Quin etiam sunt, qui libros passim vulgaribus titulis et nominibus afferant, quæ iidem alibi, nonnunquam in iisdem scriptis, ut errores vulgi ex industria arguunt.

hærendum non erit in occultis primordiis inconditæ artis, quæ longam disputationem poscunt, a Phœnicum, Ægyptiorum, Hebræorum, Latinorum literis non sejungendam. Sed ex hisce populis eum, quem primo loco nominavi, rem vel apud se inventam vidisse, vel ita excoluisse et ad alios populos, nominatim Græcos, pertulisse, ut auctor ejus dici et haberi posset, tum admodum constans fama, tum ipsa figura literarum Græcarum vincit. Quo tempore autem illa tria facta sint, incertissimum est propter tam multa ludibria fabularum. Teneremus aliquid, nisi vetusti illi scriptores Phœnicum ad Phemios et Pronapidas ablegandi essent, aut si ullo auctore constaret, quando hæc gens et cui rerum generi scripturam adhibere cœperit. Verum hujusmodi nullum usquam exstat vestigium, ac ne in commerciis quidem et mercatura adhibitæ a Phœnicibus artis suæ mentio fit. Hoc qui mecum miratus, tot alia indicia tardioris culturæ literarum perpendat, forsitan statim in hanc concedet sententiam, ut, quidquid a nonnullis de vetustate frequentati usus earum narratur, tanquam commentum Græcorum Græca fide censendum esse arbitretur.

Improba semper huic genti cupido fuit, clarissima quæque instituta ex ultimis temporibus repetendi, et tantum non omnium rerum, quibus serior humanitas constabat, utilitatem inventioni heroum suorum consecrandi. Id tum aliarum multarum tum hujus quoque artis primos cultores obscuravit. Nam sicut Atlanti, Cepheo et multis illorum æqualibus notitiam siderum tribuerunt, antiquam famam detorquendo, sic poëtæ videntur pluribus, quos ab scientia utilissimarum rerum laudari audissent, aut quorum merita in humanum genus extollere vellent, præclaræ hujus artis seu inventæ seu insigniter emendatæ percultæque laudem tribuisse. Ita, quum illos progressus non distinguerent, Æschylus rem Prometheo suo, alii Cecropi, alii Orpheo, alii Lino, plerique Cadmo, nonnulli Palamedi assignaverunt [a]. Hæc dissi-

[a] Sic Euripides in nobili Fragm. Palamedis ap. Stobæum Florileg. T. LXXXI.

dia postea historici et literatores non æquius tollere se posse putarunt, quam si eam gloriam quodammodo partirentur inter omnes. In quo unum mihi maxime dignum notatu videtur, quod Euripides toto invento ad Palamedem transferendo communi judicio Attici theatri insolenter illusisset, si jam tum de antiquiore cultu artis et Cadmi munere constitisset. Neque Euripides illud facere potuit primus; nec fingebant ita Tragici. Jam vero si obliteratas istas fabulas jure ad poëtas auctores rejicimus, ecquid accurati judicii est, uni earum, ex iisdem fontibus ductæ, ideo quia cæteris celebratior est, addicere credulitatem?

At magnum auctorem habet munus Cadmi Herodotum. Video; et alium addam non minorem, certe paullo antiquiorem: nec propterea desino dubitare, num magnam auctoritatem ipsa fabula seu fama habeat. Nam temerarium puto, in tanta auctorum dissensione, uni aut paucis assentiri, præsertim in re, quæ quum vulgo recte Phœnicibus accepta ferretur, facillime a Phœnice, clarissimæ in Græcia coloniæ conditore, nomen adoptare potuerit. Alter quidem auctorum illorum Dionysius Milesius est, scriptor historiæ mythicæ [a]. Non id affero, quod eum spernam propter hanc materiem scribendi: neque adeo poëtas sperno, ex quibus is totus pendebat: attamen illud non assequor, cur a nobis, veritatem, non *Φοινικικὰ ψεύδη* [b] quærentibus, in hoc genere locupletior testis, quam in cæteris, quæ narravit, haberi debeat. Sed locum ejus nobis Diodorus transmisit; Herodotum ipsum legimus. Enimvero hic veri amantissimus pa-

Nam de sensu horum versuum, item de Æschyli loco Prom. 459., dissentiendum putavi ab opinione Hemsterhusii ad Lucian. T. I. p. 88. poëtarum sermonem nimium prementis. Accedit, quod nec Tacitus gravissimo loco Ann. XI. 14., nec Hyginus, nec Dio Chrysostomus, Palamedi eandem inventionem tribuentes, ex uno Euripide id sumpsisse videri possunt. Omitto Declamatores duos in Oratt. Gr. Reisk. T. VIII. p. 74. et 118., etsi illi antiquos rumores in argumentis suis secuti sunt. Ab his omnibus Palamedes non paucarum quarundam literarum, sed universi inventi auctor perhibetur.

a In magno opere, *Κύκλῳ*, cujus loci sæpe laudantur a Grammaticis; is, quo hic utimur, a Diodoro Sic. III. 66.

b Locutio proverbialis est apud Eustath. ad Odyss. p. 1757. de miris et incredibilibus.

riter et fictorum cupidus narrator hoc quoque loco tenet morem suum, quum se non certam et vulgo creditam rem, sed famam quandam sibi probatam afferre significat [a]. Non potuisset magis ingenue; neque par putanda est culpa eorum, qui talem rumorem pro certo amplexi sunt, atque ipsius historici, si hunc forte ratio fefellit, quod illi et alibi accidit, et in nota sententia de Homero et Hesiodo, primis conditoribus theogoniæ Græcæ [b]. Itaque ipse Herodotus cavet, ne cui mythicam rem pro comperta habere libeat. Pluribus autem id agere possem, prolatis similibus exemplis fabularum, ut celebre nomen Cadmi temere ad Phœniciam inventionem traductum arguerem. Sed quid hoc nostra refert? Ut Cadmus invexerit literas, ut barbaris Bœotiæ stupendam artem ostenderit; docilitatem largimur iis et otium: quamvis Amphion, integro sæculo posterior, qui Thebanæ arci ædificandæ lapides cantu movisse fertur, edicto commodius potuisset cives monere, ut lapides aggererent: sed ut pauci paucorum gratia in scribendo jam tum periculum fecerint, vel brevibus versibus et epigrammatis æra, nuper conflari cœpta, signaverint; quam longe hæc rudis opera ab expedito usu et facultate artis discrepet, quisque sine admonitione nostra intelligit.

a V. 58. Οἱ Φοίνικες οἱ σὺν Κάδμῳ ἀπικόμενοι — ἄλλα τε πολλὰ, οἰκήσαντες ταύτην τὴν χώρην, ἐσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας, καὶ δὴ καὶ γράμματα, οὐκ ἐόντα πρὶν Ἕλλησι, ὡς ἐμοὶ δοκέειν κ. τ. λ. Ex his clarum est, Herodotum dijudicare inter eos, qui rem Cadmo antiquiorem putabant, et inter eos, qui ab illo putabant invectam. Sed in eandem hanc posteriorem opinionem Herodotum trahit Larcherus, aliquot tantum literas a Cadmo invectas tradi putans propter articulum omissum ante γράμματα. Quod a diligentissimo viro dictum nollem. Nam legitima ista est omissio in eo sensu, quem sequimur; illum, qui Larchero placet, inferret demum adjectio articuli. Taceo, quantum turbaretur reliqua narratio, si in ea de paucis quibusdam literis ageretur. Herodoti sententiam deinde plerique probarunt, quorum rationes in occulto sunt, nomina et loca cumulare nihil attinet. Ac pæne omnes posterioris sunt ætatis: ex deperditis superioribus si unum haberemus Ephori excessum historicum hac de re proprie scriptum, cujus auctoritate in Cadmo ornando utitur Clemens Alex. Strom. I. p. 306. D. Paris., fortasse plura commenta nobis refellenda essent. Cæterum haud scio an temere cum Herodoto conjungantur ii scriptores, qui Phœniciam originem artis, non invectorem Cadmum tradunt. Huc, nisi fallor, pertinuit locus Sophocl. in Pastoribus, quem tangit Hesych. v. Φοινικίοις, qui mox ipse hoc habet: Λυδοὶ καὶ Ἴωνες τὰ γράμματα ἀπὸ Φοίνικός τινος (ἔλαβον).

b II. 53. Perperam ibi Wessel. verba, οὗτοί εἰσι οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἕλλησι, sic accipit, ut illi duo primi *versibus exposuisse* theogoniam, non *condidisse* dicantur. Sane ita ponitur ποιεῖν; sed dativus in hac significatione verbi additus luce exemplorum egebat, qualia mihi quidem incognita sunt. Etiam Athenagoras cum vulgo sentit in Apol. pro Chr. p. 129., laudato illo loco et in sententiam suam verso.

Magis autem Herodotum miror in eo, quod tria illa epigrammata, quæ ibidem ex anathematis Ismenii Apollinis apud Thebanos transcripsit [a], proxime ad Cadmi ætatem retrudit, et Homero tribus quatuorve sæculis priora facit. Acceperat, opinor, ita a monstratoribus; refert ex more, quod acceperat; et inusitata forma literarum fecerat fidem: nec ingenia illo tempore subacta erant harum rerum judicio. Sed quod ne hodie quidem illa fraus eorum ulli suspicionem movit, qui cujusque ætatis orationem subtili arte distinguere consuerant, id satis mirari nequeo. Nam acrius mihi, quæso, animum intende ad illorum versuum sonum, eumque compara cum Homero; aut nihil in Orphicis adulterinum reperies, aut illos ad Homerici h. e. cultioris Ionici sermonis imitationem factos esse, et ab ista, quæ fertur, vetustate longius abesse concedes. Non movet me, quod nihil tam antiquum exstat, cujus contentione res deprehendatur. Quis enim, primum videns adultum hominem et integra magnitudine, discere cupiat ex ipso, quali mensura fuerit, quum in cunabulis esset? Quocirca tantum abest, ut cum I. G. Vossio [b] cæteris scriptoribus oblivionem aut ignorantiam objiciam, quod hæc tam insignia monumenta scripturæ transierunt silentio, ut etiam ex hoc ipso dubitandum putem, an Herodotus illud judicium suum Criticis suæ nationis probaverit. Idemque de reliquis inscriptionibus, quas nonnulli ex eodem templo produnt [c], statuendum esse arbitror.

a Subjiciam ea, ut, quid velim, ex hac pagina appareat:

I. Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν, ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.
II. Σκαιὸς πυγμαχέων με ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
νικήσας ἀνέθηκε τεῒν περικαλλὲς ἄγαλμα.
III. Λαοδάμας τρίποδ' αὐτὸν ἐϋσκόπῳ Ἀπόλλωνι
μουναρχέων ἀνέθηκε τεῒν περικαλλὲς ἄγαλμα.

In primo versu pro vulg. ἑὼν reposui cum nonnullis ἰὼν i. e. ἀνιών. Cæteris conjecturis vix locus est; minime ei, quam post Bentleium nuper plures fecerunt, ἀνέθηκε νέων. Dandi primum erant auctores hujus formæ activæ præter Grammaticos quosdam et corruptum versum Hymn. Hom. in Cer. 395.

b De Arte gramm. I. 10. p. 50.

c Ut Pausan. IX. 11. Illorum versuum novitatem plane prodit una contractio ἑαυτῷ. Nec antiquius est epigramma illud ap. Aristot. Mirab. Ausc. 145. An aliter judicandum sit de inscriptionibus aliorum templorum, quas veteres passim tra-

Igitur hoc unum videtur recte colligi ex Herodoto, artem scribendi jam dudum ante illum cognitam celebratamque fuisse, ut ultimis temporibus assignari posset. Quo ipso destrui putes Woodii opinionem. Nam si illud tam paucis annis ante Herodotum fieri cœpisset, ἱστορικώτατος auctor non ita, ut facit, judicaturus erat. Cæterum vereor, ne tritissima fabula de Cadmo referenda sit potius ad antiquitatem ipsius inventi, quam ad eum tractum temporis, quo notitia ejus ad Græcos pervenerit. Talis enim inventi vagus rumor haud dubie apud illos præcurrit accuratæ notitiæ; hanc longo interjecto spatio rudium manuum imitamina, atque hæc postremo vulgaris usus et conscriptio librorum secuta est.

XV.

Hic non dubito, quin futuri sint multi, qui talium progressuum significationem sub illis nominibus latere, nec frustra tot auctores artis dilaudari suspicentur. Ac fuit quidem, quum ego quoque hanc rationem sequerer, et Orphei temporibus saltem titulos et epigrammata abjudicare non auderem. Sollicitabant me præter alias causas quædam literarum monumenta, quæ antiquiora Homero vel olim constitisse dicuntur, vel hodie ab eruditis cupide perhibentur [a]. Verum ab ea via plane me averterunt plura vestigia historica, earumque rerum, quibus istius ætatis cultus continebatur, et ipsorum illorum monumentorum curiosa et subtilis existimatio. Itaque maneo in ea sententia, ut, etiamsi ista omnia tempore præcedant Homerum, (malo enim illud nunc in medio relinquere, quam deflectere de cursu meo,) tamen inde nihil constare de vulgato usu artis putem. Nam superato operoso labore,

dunt ex antiquissima ætate, alii viderint. Mihi videtur in toto hoc genere primum sancta fraus grassata esse.

a De his satis fuerit nominare unam celeberrimam inscriptionem ex Amyclæis a Fourmontio repertis: de illis Thesei stelen lapideam ap. Demosth. c. Neær. p. 873. D., ipsius Cadmi donarium ap. Diod. V. 58. æneam tabulam ap. Plin. VII. 58. etc. etc.

ut peregrinæ notæ patriis sonis aptarentur, novæque subderentur vocalibus et iis literis, quibus Phœnicum scriptura caruisset: quo negotio perfecto demum res ad inscriptiones lapidum similisve materiæ traduci potuit: verumtamen ut illa meditamenta jam Iliacis temporibus satis perfecta fuerint, longum hinc et multis modis impeditum iter restabat, donec artem habilibus instrumentis aptam cultior doctrinis populus ad brevium paginarum, tum ad justam librorum scriptionem adhiberet.

Tribus verbis indicavi, quæ, ut tum tempora erant, forsitan sex sæculis non potuerint ad effectum venire. Diu enim illorum hominum vita et simplicitas nihil admodum habuit, quod scriptura dignum videretur: in aliis omnibus occupati agunt illi, quæ posteri scribunt, vel, ut de quibusdam populis accepimus, etiam monstratam operam hanc spernunt tanquam indecori otii: Carmina autem, quæ pangunt, longo usu sic ore et fundere et excipere consueverunt, ut cantu et recitatione cum maxime vigentia deducere ad mutas notas, ex illius ætatis sensu nihil aliud esset, quam perimere ea et vitali vi ac spiritu privare. Qua de re infra dicam, quum de munere rhapsodorum explicabo. Nunc ad impedimenta prævertimur, quæ ætas ad opificia minus sagax non potuit non objicere, ne cito talis res, tam per se parum apta sensibus, ab obscuritate rudimentorum ad promptam facilitatem perduceretur. Etenim quantum et quam diu in hoc genere laboratum sit olim instrumentorum penuria, singulatim persequi ipsum labor est. Eum tamen laborem non omnino defugiam eorum gratia, qui nimis assueti pennarum suarum chartarumque levitati difficultates hujusmodi a me præter modum augeri putent.

Percurrant ergo mecum ea, in quibus graphium Græcorum ab antiquis scriptoribus traditur miserrime hæsisse ad sæculum fere VI. ante Chr., quo primum biblus seu papyrus majorem commoditatem attulit [a].

[a] Vulgarem opinionem de papyro invento Alexandriæ, profectam a M. Varrone ap. Plin. XIII. 11. 21. plures jam pridem viderunt falsam esse. Enimvero locutus

Sed folia et librum arborum Sibyllis, item fabuloso Dareti et amantibus relinquimus, etsi illius moris vestigium quoddam videri possit esse in ἐκφυλλοφορία et in petalismo Syracusano. Neque adeo in testulis aliquando scribi solitum quisquam docuit ex eo, quod per illas quædam suffragia fierent Athenis. In lapidibus autem, in lignis et laminis metallorum prima tentamina facta esse, minime dubium est: certe optimis auctoribus accredimus, leges ligneis tabulis et axibus a Solone aliisque incisas. At huic materiæ alias quam publicas literas mandavisse Græcos, nemo temere credat, nisi cui Bœoti persuaserint de plumbeo suo exemplari Ἔργων Hesiodi, quod juxta fontem Heliconis vidit Pausanias [a], sed vetustate plurimis partibus corruptum videtur legere non potuisse. Ut vero publica monumenta ligno atque metallis, ita utraque, in primis privata, linteis inscripta esse, perquam credibile foret, si modo omnino hoc genus voluminum apud Græcos ullo tempore usitatum fuisset. Quod quum secus sit, idque genus solis Romanis tribuatur [b], ac si cui forte placebit ejus copiam præbere Mosi, ut ipse Pentateuchum contexat [c], ne linteam quidem Iliada nobis confingere licet. Itaque admodum inconditam artem mansisse apparet et rarissimum usum ejus, antequam eam in ovillis vel caprinis pellibus procedere animadversum erat. Id autem ab Ionibus institutum luculento loco, quem aliquoties memoravi, refert Herodotus; eaque fuit una res, quæ scribendis libris opportunitatem haberet antiquiorem fortasse papyro.

videtur Varro de commodiore quadam ratione faciendæ chartæ papyraceæ, quali ætas sua utebatur. Cujus rei simile quiddam notabitur paullo post in charta Pergamena. Contra nihili sunt rationes, propter quas scriptorium usum papyri ipsis sæculis vatum assignat Guilandinus Comment. in 3 Plin. capp. de papyro M. II. p. 17. sqq. At quinti a. Chr. sæculi testimonia videmus, Comicorum poëtarum, Cratini et Platonis ap. Pollucem VII. extr. atque Herodoti l. l. Primus illorum βιβλιογράφον, alter χάρτας habuit; tertius, et is minus quidem ambigue, βίβλους aliisque locis βιβλία, atque in illo satis significat, sua ætate non novum fuisse usum papyri.

a IX. 31. p. 771.

b Sic intellige Plinii l. l., quo usi sumus in his omnibus, quæ de instrumentis priscæ scripturæ disputamus. Reliquos locos hac de re, et singulares libros virorum doctorum, testes excitare nihil attinet.

c Vide præ cæteris Eichhornii Introd. in V. Test. T. I. p. 136. II. p. 213.

Nam quod idem auctor mentionem facit ceratarum tabularum [a], ex his certe volumina et libri confici nullo pacto potuerunt.

XVI.

At vero, si diu ante chartam Pergamenam radere pelles et ad scribendum aptare cœpit Ionia, idemque populus, qui primus Carmina perpolivit, expeditiorem materiam scribendi commentus est, quid quærimus, quale genus rerum exarandis suis Carminibus usurparit vates Ionicus? Videlicet

Οἰῶν πώεα καλὰ καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

Vellemus tantummodo id adjecisset Herodotus, quo tempore ea consuetudo Ionum frequentari cœperit. Quanquam non videtur valde frequentata fuisse, si quidem facillime cessit chartæ papyraceæ. Enimvero illum, si modo aliæ rationes siverint, non cupide interpretabimur, si hunc usum pellium sub epocham Olympiadum inductum credamus, et petitum ab Orientalibus, apud quos, ut alias quasdam barbaras gentes, invaluit penitus et diutissime viguit. Sed ut illud sumpseris, quod te facere cogent collecti calculi reliqui, tamen ne tunc quidem expeditam rem et vulgarem factam esse, ipsarum literarum ratio ostendit. Non amplius moramur Cadmi literas 11 vel 16, nec Palamedis 3 vel 4, aut quidquid discrepat historica interpretatio vetustæ fabulositatis. Certior quidem historia adhuc sæculo VI. et V. ante Chr. Simonidi Ceo atque Epicharmo Siculo, antiquæ Comœdiæ principi, satis insignes partes tribuit in literis complendis et inveniendis novis [b], quas deinde cum prioribus in aptam se-

a VII. extr. in historia Demarati, regis Spartanorum. Sed illud ibi non affert ut novum. Ceram autem etiam in pellibus adhibitam esse a Cypriis, ingeniose conjecit Hemsterh. ad Polluc. X. p. 1214.

b Vide Hygini Fab. 277. Plin. VII. 56. Tzetz. Chil. XII. 398. Schol. in Villois. Anecd. Gr. T. II. p. 187. Conf. Spanhem. de U. et P. Num. Diss. II. p. 85. Gœnsii de Simonide IV. 1. Mongitoris Biblioth. Sic. T. I. p. 181.

riem collectas a Callistrato quodam, ante alios Ionica Samos publice usurpavisse fertur [a]. Atque hoc Ionicum alphabetum 24 literarum a populo Atheniensi tandem Euclide Archonte Olymp. XCIV. 2. ante Chr. 403 receptum, nec ibi ante hoc tempus usum duarum longarum vocalium publicatum tradunt plures et ex probatis auctoribus [b].

Adeo sero literatura Græcorum absoluta est et redacta in ordinem, primum, ut multis de causis conjicio, in iis civitatibus, quæ Siciliam et Magnam Græciam tenebant, tum in illa posthac literarum conficientissima urbe, Athenis. Sed cavendum est rursus, ne tam serum usum scribendi credamus, aut in omni Græcia eodem tempore institutum. Iones quidem quum tot aliis rebus Europæ cognatæ exemplum nitidioris cultus darent et humani et civilis, matureque variis artibus et commerciis florerent, vel tacente historia verisimile esset, eos hujus quoque præclaræ rei utilitatem primos animadvertisse et ad eam studium et ingenium contulisse suum. Quippe illis exspectandus non fuit Callistratus Samius, ut aliquid scripto consignare tentarent: jam ante hunc papyro usi sunt; immo ante Simonidem et Epicharmum fuerunt lyrici poëtæ, et Ionici et Æolici, qui illo adminiculo faciendorum

a Eo pertinuit dicterium Aristophanis in Babyloniis, fabula circ. 427. a. Chr. LXXXVIII. Ol. acta. Vide Suid. v. Σαμίων ὁ δῆμος coll. v. Ἀττικισμὸς, Schol. Ven. Cod. B. ad Il. η'. 185. Tzetz. Chil. XII. 61. sqq. Quod Callistratus apud hunc vocatur Grammaticus, facit ineptissimus homo, ut solent eruditi istorum temporum, quum antiquiores digne laudare volunt. Gravius est, quod ex illo Scholio, tum inedito, Spanhemius docuit l. l., operam Callistrati auctoritate Ephori traditam esse. Suspicor præterea, hunc scriptorem in ultima parte historiæ suæ, ubi ad novam recensionem legum Atticarum ejectis XXX. viris factam venisset, hanc omnem rem copiose tractasse, indidemque excerptum esse locum Clementis supra p. 184. n. a.

b Nominatim Ephoro, Theopompo, Androne Ephesio, fortasse aliis pluribus. Pro his adeundi sunt nobis turbidi rivuli, Euseb. Chron. ad Ol. XCIV. 4. Cedren. et Pasch. Chron. ad XCVI. 4. cum Schol. ad Eurip. Phœn. 688., ubi vetus varietas notatur ex pristino more scribendi, σῷ νιν ἐκγόνῳ et σοί νιν ἔκγονοι. Ibi v. Valcken. p. 260. et 688. I. G. Voss. de Arte gramm. I. 30. p. 113. Salmas. Add. ad Inscript. Herodis Att. p. 232. Boherii Diss. §. 66. Wessel. ad Petiti LL. AA. p. 194. Corsini Fast. Att. T. III. p. 276. Huic postremo laudatus locus Syriani ad Hermog. p. 17. parum explicitam notitiam habet, quam omnino ab istis compilatoribus non exspectes. Satis est, convenire omnes in re summa. Cæterum hinc apparet, quæ dicta sit apud Athenienses ἡ μετ' Εὐκλείδην γραμματική. Prius usitatæ literæ vocantur ἡ γραμματικὴ ἀρχαία seu Ἀττικὰ γράμματα. Etsi de his diversæ sunt sententiæ doctorum: v. Intp. ad Harpocrat. v. Ἀττικοῖς γράμμασι etc.

Carminum carere vix possent. Denique in ea civitate, quæ antiquum alphabetum diutissime retinuit. Olymp. XXXIX. minor numerus literarum suffecit Draconis legibus ponendis. Quidni idem numerus suffecerit maximis voluminibus, si modo ea tum usitata fuerunt, sive ex pellibus, sive ex papyro Ægyptia? Et jam aliquot annis ante Draconis magistratum beneficio Psammetichi Ægyptus patefacta erat commerciis Ionum, ut facultatem papyri habere potuerint. Cui conjecturæ ne historica fides deesset, quam paucis verbis opus fuisset Herodoto, nisi Græcis scripsisset solis! Nunc in primis molesta est obscuritas duorum sæculorum, octavi et septimi ante Chr., in quibus illa gens igniculos politissimæ humanitatis dudum susceptos egregie protulit, et ad omnem excellentiam artium admirabiles progressus fecit. Nam, ne de aliis plurimis institutis dicam, quorum semina in istis tenebris jacta sunt, in illa maxime sæcula, a Lacedæmonio Lycurgo proxima, artis scriptoriæ primum notabiliorem publicum usum et ultra inscriptiones progressum incidisse, tum conjectari non temere, tum ex nonnullis vestigiis historiæ ita intelligi licet, ut perspicuis testimoniis minus ægre careamus.

XVII.

Sed hæc ipsa vestigia historiæ arguunt, inter illa publici usus initia et vulgarem consuetudinem scribendi librorumque conficiendorum curam multo longius, quam nunc quisquam existimet, intervallum interjectum fuisse. Hic primum maximi momenti est, quod nullum usquam literarum ex isto genere monumentum commemoratur Lycurgei aut proxime insequentis ævi, non epistola, non poëma, non liber ullus, cujus exemplum vel certe notitia exempli ad posteriores ætates pervenerit. Nisi forte fabulas, de quibus §. XIII. dixi, audire volumus, eosque scriptores, qui priscas res ad suas consuetudines atque libidinem fingunt, quorum

riem collectas a Callistrato quodam, ante alios Ionica Samos publice usurpavisse fertur [a]. Atque hoc Ionicum alphabetum 24 literarum a populo Atheniensi tandem Euclide Archonte Olymp. XCIV. 2. ante Chr. 403 receptum, nec ibi ante hoc tempus usum duarum longarum vocalium publicatum tradunt plures et ex probatis auctoribus [b].

Adeo sero literatura Græcorum absoluta est et redacta in ordinem, primum, ut multis de causis conjicio, in iis civitatibus, quæ Siciliam et Magnam Græciam tenebant, tum in illa posthac literarum conficientissima urbe, Athenis. Sed cavendum est rursus, ne tam serum usum scribendi credamus, aut in omni Græcia eodem tempore institutum. Iones quidem quum tot aliis rebus Europæ cognatæ exemplum nitidioris cultus darent et humani et civilis, matureque variis artibus et commerciis florerent, vel tacente historia verisimile esset, eos hujus quoque præclaræ rei utilitatem primos animadvertisse et ad eam studium et ingenium contulisse suum. Quippe illis exspectandus non fuit Callistratus Samius, ut aliquid scripto consignare tentarent: jam ante hunc papyro usi sunt; immo ante Simonidem et Epicharmum fuerunt lyrici poëtæ, et Ionici et Æolici, qui illo adminiculo faciendorum

a Eo pertinuit dicterium Aristophanis in Babyloniis, fabula circ. 427. a. Chr. LXXXVIII. Ol. acta. Vide Suid. v. Σαμίων ὁ δῆμος coll. v. Ἀττικισμὸς, Schol. Ven. Cod. B. ad Il. η'. 185. Tzetz. Chil. XII. 61. sqq. Quod Callistratus apud hunc vocatur Grammaticus, facit ineptissimus homo, ut solent eruditi istorum temporum, quum antiquiores digne laudare volunt. Gravius est, quod ex illo Scholio, tum inedito, Spanhemius docuit l. l., operam Callistrati auctoritate Ephori traditam esse. Suspicor præterea, hunc scriptorem in ultima parte historiæ suæ, ubi ad novam recensionem legum Atticarum ejectis XXX. viris factam venisset, hanc omnem rem copiose tractasse, indidemque excerptum esse locum Clementis supra p. 184. n. a.

b Nominatim Ephoro, Theopompo, Androne Ephesio, fortasse aliis pluribus. Pro his adeundi sunt nobis turbidi rivuli, Euseb. Chron. ad Ol. XCIV. 4. Cedren. et Pasch. Chron. ad XCVI. 4. cum Schol. ad Eurip. Phœn. 688., ubi vetus varietas notatur ex pristino more scribendi, σῷ νιν ἐκγόνῳ et σοί νιν ἔκγονοι. Ibi v. Valcken. p. 260. et 688. I. G. Voss. de Arte gramm. I. 30. p. 113. Salmas. Add. ad Inscript. Herodis Att. p. 232. Boherii Diss. §. 66. Wessel. ad Petiti LL. AA. p. 194. Corsini Fast. Att. T. III. p. 276. Huic postremo laudatus locus Syriani ad Hermog. p. 17. parum explicitam notitiam habet, quam omnino ab istis compilatoribus non exspectes. Satis est, convenire omnes in re summa. Cæterum hinc apparet, quæ dicta sit apud Athenienses ἡ μετ' Εὐκλείδην γραμματική. Prius usitatæ literæ vocantur ἡ γραμματικὴ ἀρχαία seu Ἀττικὰ γράμματα. Etsi de his diversæ sunt sententiæ doctorum: v. Intp. ad Harpocrat. v. Ἀττικοῖς γράμμασι etc.

Carminum carere vix possent. Denique in ea civitate, quæ antiquum alphabetum diutissime retinuit. Olymp. XXXIX. minor numerus literarum suffecit Draconis legibus ponendis. Quidni idem numerus suffecerit maximis voluminibus, si modo ea tum usitata fuerunt, sive ex pellibus, sive ex papyro Ægyptia? Et jam aliquot annis ante Draconis magistratum beneficio Psammetichi Ægyptus patefacta erat commerciis Ionum, ut facultatem papyri habere potuerint. Cui conjecturæ ne historica fides deesset, quam paucis verbis opus fuisset Herodoto, nisi Græcis scripsisset solis! Nunc in primis molesta est obscuritas duorum sæculorum, octavi et septimi ante Chr., in quibus illa gens igniculos politissimæ humanitatis dudum susceptos egregie protulit, et ad omnem excellentiam artium admirabiles progressus fecit. Nam, ne de aliis plurimis institutis dicam, quorum semina in istis tenebris jacta sunt, in illa maxime sæcula, a Lacedæmonio Lycurgo proxima, artis scriptoriæ primum notabiliorem publicum usum et ultra inscriptiones progressum incidisse, tum conjectari non temere, tum ex nonnullis vestigiis historiæ ita intelligi licet, ut perspicuis testimoniis minus ægre careamus.

XVII.

Sed hæc ipsa vestigia historiæ arguunt, inter illa publici usus initia et vulgarem consuetudinem scribendi librorumque conficiendorum curam multo longius, quam nunc quisquam existimet, intervallum interjectum fuisse. Hic primum maximi momenti est, quod nullum usquam literarum ex isto genere monumentum commemoratur Lycurgei aut proxime insequentis ævi, non epistola, non poëma, non liber ullus, cujus exemplum vel certe notitia exempli ad posteriores ætates pervenerit. Nisi forte fabulas, de quibus §. XIII. dixi, audire volumus, eosque scriptores, qui priscas res ad suas consuetudines atque libidinem fingunt, quorum

conscribendorum librorum quæris, illud removendum non esse a Thaletis, Solonis, Pisistrati et eorum, qui Sapientes appellantur, ætate, i. e. ea qua oratio metro solvi cœpit, ita significat nobis historia artium Græcarum omnium, ut infantiam suam obliti populi testimonium minime desiderandum videatur.

De cultura prosæ orationis, ineunte sæculo ante Chr. VI. a pluribus et ipso Solone inchoata, deque causis novi incepti nihil hic habeo dicere: et quæ ex veterum locis hauriri possunt, dicta sunt omnia: at unam rem, etsi in conjectura positam, afferam, nisi omnia me fallunt, utilissimam huic quæstioni nostræ. Nam videtur plane necesse esse, ut tum, quum Græci impetum caperent vincula metrica revellendi et prosam condendi, satis jam expedita fuerit scriptoria ars suppetente copia instrumentorum, quibus ad eam uterentur sine molestia. Non quod in ista copia ullam vim fuisse putem, ut novum genus cogitata eloquendi nasceretur; uti docti quidam, quum poëticam tam mature natam mirarentur, neque, cur ita factum esset, viderent, causam ejus rei præcipuam hanc attulerunt, quod rudis populus acute præviderit, eximium præsidium memoriæ fore in numerosa moderatione versuum: verum tamen non intelligo, qua tandem ratione cuiquam in mentem venire potuerit aliquid prosarium componere, nisi aliam custodiam compositi in promptu haberet quam memoriam suam. Obruitur enim memoria, animusque vagatur et errat in hac libera continuatione verborum, quæ nullis certis numeris adstricta est, nullis velut spatiis distincta, quibus oratio orbem suum conficiat. Atqui quum Homerica dictio longe longeque reducta sit ab eo sono, quem in infantia gentium horror troporum et imaginum inflat, atque in verbis et locutionibus castigata admodum, æquabili verecundoque tenore suo quasi prænunciet pedestrem dictionem proxime secuturam, quam tamen amplius tria sæcula a nemine tentatam reperimus: ita mea fert opinio, ut non cultum ingeniorum, sed alia quædam maximeque difficultatem scribendi arbitrer in mora fuisse, quo

minus poëticam prosa eloquentia tam celeri, quam natura ferret, gradu sequeretur.

Quam ob rem scripturam tentare et communi usui aptare plane idem videtur fuisse, atque prosam tentare et in ea excolenda se ponere. Neque enim tum primum nascebatur: cultura modo defuerat et conformatio quædam, in ligno, metallis, lapidibus non melius procedens quam in familiari sermone, in epistolis, in concionibus. Ex quo illud quoque mihi videor pulchre perspicere, cur nemo veterum eos in scriptoribus prosæ numeret, qui nondum portabili materia ad scribendum usi erant, uti ipse Solon in legibus suis. Multo minus in hunc numerum admitti potuit Hipparchus propter breves sententias et præcepta morum, quæ is 70 fere annis post Solonem publicis monumentis insculpenda curavit [a]. Jam si novi generis scribendi auctores perhibentur ii soli, qui justa volumina condere instituerunt, ut Cadmus Milesius, Pherecydes Syrius et alii, Pisistratidis æquales, (in hoc enim manifeste omnis antiqua fama convenit:) id magno est argumento, *librorum confectionem* et apud Iones et apud reliquos Græcos hac ipsa ætate priorem non fuisse.

XVIII.

Hactenus experiri voluimus, quo progrederemur in hac controversia, universæ historiæ testimoniis adhibitis, non auctoritate Homeri et antiquorum interpretum ejus. Nunc age attendamus animum, quid demum hi afferant, rejectis tamen, sicut par est, iis, qui vetustatis incuriosi de operibus Homeri, Hesiodi et æqualium perinde loquuntur tanquam de quibusvis libris bibliothecæ suæ, vel scribendi vocabulo utuntur vulgari errore stili, non animi judicio. Ita ipse mihi, qui ἀοιδοὺς

a Noti Ἱππάρχειοι Ἑρμαῖ olim quidem e Comicis, hodie in primis ex auctore Platonici Dial. qui Hipparchus inscribitur. Plura v. in Meurs. Att. Lectt. V. 7. et Pisistr. 12. Ne vero ex his inscriptionibus colligas, eo tempore quemvis Athenis legere scisse. Id aliquanto post etiam paucorum fuit ex magnanimis Cecropidis. Potuerunt tamen ii ad discendum invitari illo instituto, non pejore, opinor, elementariis libellis nostris.

illos non scriptores sed ἀοιδοὺς fuisse contendo, facile passus sim quandoque illud verbum excidere, ne alterius sæpe repetiti insolentia offendat. Cui rationi subjicienda sunt permulta loca veterum, similia istis, quæ mentionem scripturæ habent in legibus Lycurgi, quas nemo doctus olim scriptura latas credidit. Eodemque referrem notum locum Apollodori, in quo de exitiosis illis mandatis Prœti Il. ζ. 168. nomen ἐπιστολῆς ponit, præsertim quum ibi parum aptum fuisset exoleti moris indicium, negaremque Apollodori hac de re sententiam eo loco quærendam esse, nisi ipsa verba a significatione justæ epistolæ prorsus abhorrerent [a].

Quo pertinent igitur ista verba? Eo, in quo doctissimos Grammaticos Alexandriæ fere consensisse statim apparebit. Mirationem faciet, quod dicam; et ipse id sæpenumero miratus sum propter late patentem ἀνιστορησίαν antiquitatis: nullus fuit in Græcia eruditus interpres Homeri, qui in istis versibus scripturam veri nominis, nullus, qui eam artem in Carminibus illius alibi usquam memoratam censuerit. Hoc si cui temere pronunciari videbitur, eripiat mihi, quæso, hunc errorem alia, quam recentioris cujusdam Scholiastæ auctoritate, quam deinde suo loco proponam. Ex Eustathio et antiquioribus fontibus facere non poterit. Quodsi ullus veterum, quorum copias Eustathius ad commentandum congesserat, alicubi contrariam rationem attulisset, qui fieri potuisset, ut eam vir priscorum verbo-

a II. 3. 1. Προῖτος ἔδωκεν ἐπιστολὰς αὐτῷ πρὸς Ἰοβάτην κομίσειν, ἐν αἷς ἐνεγέγραπτο Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι· Ἰοβάτης δὲ ἐπιγνοὺς ἐπέταξεν κ. τ. λ. Quæ duo verba in h. l. pertinere videntur ad scripturam literarum, talia esse dico, ut de notis seu signis accepta optime habeant et prudenter posita sint. Nam ἐγγράφειν tum per se incertæ potestatis est, tum est illud ipsum verbum, quod apud poëtam legitur. Pone pro illo ἐγγλύφειν, ἐγκολάπτειν, ἐγχαράσσειν; importunum studium variandi senties. At πίνακα Homeri mutavit in ἐπιστολήν. Bene hoc quoque et ita apte cuivis signo, ut, si rem universe, non modum rei et desuetum morem narraturus esset, Græca lingua nihil aptius haberet. Constat enim ἐπιστολήν propria significatione plane esse ἐντολήν, *mandatum;* ex quo etiam ap. Sophoclem sunt λόγων ἐπιστολαί. Cf. Intpp. ad Hesych. T. I. p. 1390. Sed magis huc referendum est, quod posthac clarius intelligetur, monitum Eustathio p. 632. l. 9., τὴν πίνακα Homeri esse τὴν παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπιστολήν. Omnem vero dubitationem tollit verbum ἐπιγνῶναι, *agnoscere*, non *legere*, quod est ἀναγνῶναι, nusquam illud. Illud autem Græcis usitatum esse de epistola, aut docendi erimus iis, qui secus accipiunt; et, ut citius doceant, ne Planudis quidem et Eustathii sæcula excipimus; aut ipsis concedendum erit, vix fuisse genus loquendi significantius, quo mythographus uteretur, si ipsam rem, ut solet, breviter et prosaria dictione persequi, nec antiquarium inepto loco agere vellet.

rum quam morum peritior, et qui forsan ne homilias quidem suas sola memoria tenebat, nullo in loco longissimi Commentarii effutiret, atque heroibus poëtæ facultatem scribendi assignaret? Nam in hunc numerum saltem non venit is locus, etsi magni æstimatus ab antiquariis nonnullis, in quo disciplinam literarum a Pelasgis servatam ex diluvio mentitur[a]. Commentum hoc est aniliter fabulantium historicorum, geminum illi de Noacho, qualia libenter arripuit ista ætas. At in Eustathio non Eustathii opiniones quærimus, sed vetustiorum literatorum, quorum Scholia ante oculos habebat. Ex his autem Scholiis eum ubique et in iis versibus maxime, ubi rem non obiter tractat, alia omnia referre, paullo mox viderimus.

Num vero Homerus ipse ignotam heroibus suis artem scierit, nusquam nec Eustathius nec, quantum ego reperio, quisquam Scholiastarum quærit: ita res ab iis nec affirmatur nec negatur præcise. Ac quanti faciamus illorum voces, si eas mendacii convincant eventa, quæ ne extrema quidem ætas plane dissimulavit? Ne multa: etiam Alexandrinos Criticos haud dubie exercuit hæc quæstio: nec aliunde quam ex disputationibus eorum manavit, si quid auctoritatis in tanta jactura librorum veterum ambiguo silentio Scholiorum nostrorum objicere possumus. Ita sentiendum est de memorabili loco Josephi, ubi perspicue dicit, *Homerum tradi scriptura usum non fuisse in pangendis Carminibus, eaque primo memoriter prodita in vulgus et propagata, postea literis mandata hanc formam et tenorem adscivisse*[b].

a Ad Il. β'. p. 358. Ex tanto merito Pelasgos ab Homero appellari δίους. Nonne mirum est, egregium commentum ab Eustath. sileri ad κ'. 429. et Odyss. τ'. 177.? An forte non fuit in Scholiis ejus? Certe nostra id non afferunt, nec Diod. Sic. V. 57., ubi similia fabulatur de monumentis literarum absumptis in diluvio. Transcurro aliud quiddam in loco Eustathii, quod docti, quibus ille familiaris est, etiam non admoniti animadvertent; cæteri modo crederent, aut, minus natura creduli, in cupiditatem meam traherent. Neutrum periculum hic subire libet.

b Contra Apion. I, 2. p. 439. Ὀψὲ καὶ μόλις ἔγνωσαν οἱ Ἕλληνες φύσιν γραμμάτων. Οἱ γὰρ ἀρχαιοτάτην αὐτῶν τὴν χρῆσιν εἶναι θέλοντες, παρὰ Φοινίκων καὶ Κάδμου σεμνύνονται μαθεῖν· οὐ μὴν οὐδ' ἐπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου δύναιτό τις ἂν δεῖξαι σωζομένην ἀναγραφὴν, οὔτ' ἐν ἱεροῖς, οὔτ' ἐν δημοσίοις ἀναθήμασιν. (Miratur hoc I. G. Vossius propter nobilia epigrammata Herodoti. Aliter nunc sentient ii, qui supra a me scriptum probarint. Nimirum Josephus operæ pretium non duxit, illis et similibus fabulis refutandis immorari; et fecerant id ante eum alii multi, ut hic ipse locus ostendit. Jam diligenter

Unica quidem hæc est de hac quæstione auctoritas diserta, sed eo gravior, quod scripta est adversus doctissimum interpretem Homeri, et nemo veterum exstat diversæ seu contrariæ sententiæ defensor. Quare, utcunque reliqua fides Josephi existimetur, locus ille tantum valebit, quantum perspicua verba valent. Denique accessit ei nuper Scholiastes quidam [a], adjutor minime dignus ille mentione, nisi narrationem suam ex iisdem Alexandrinis reliquiis sublegisset, vitiatam mox fabellis seriorum Grammaticorum. Ex Josepho enim illos eam non sumpsisse manifestum est. Cæterum quantum tribuendum sit tali judicio veterum, pro se quisque expendat: mihi etsi gravissimum videtur partim per se, partim quia illis plura Homericæ ætati proxima Carmina in manibus erant, in hac quæstione præjudicii potius quam judicii loco esto. Quoniam enim ipsos versus habemus, in quibus vates de scriptoria arte aut silere aut testari putatur, utrum verum sit, ex certis interpretandi legibus dijudicare nostrum est.

XIX.

At occurrunt nobis nonnulli, opposita ancipiti vi silentii in hoc historico genere. In quo isti sane dicunt aliquid, sed non tantum, quantum sibi videntur dicere. Est haud dubie silentium quoddam nullius momenti et in neutram partem trahendum; contra aliud est argutum et, ut ita dicam, vocale, quod si non expugnatur

consideres, quæ addit:) Ὅπου γε καὶ περὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν τοσούτοις ἔτεσι στρατευσάντων ὕστερον πολλὴ γέγονεν ἀπορία τε καὶ ζήτησις, εἰ γράμμασιν ἐχρῶντο· καὶ τἀληθὲς ἐπικρατεῖ μᾶλλον περὶ τοῦ τὴν νῦν οὖσαν τῶν γραμμάτων χρῆσιν ἐκείνους ἀγνοεῖν. Ὅλως δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν οὐδὲν ὁμολογούμενον εὑρίσκεται γράμμα τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρεσβύτερον. Οὗτος δὲ καὶ τῶν Τρωϊκῶν ὕστερον φαίνεται γενόμενος. Καί φασιν οὐδὲ τοῦτον ἐν γράμμασι τὴν αὑτοῦ ποίησιν καταλιπεῖν, ἀλλὰ διαμνημονευομένην ἐκ τῶν ᾀσμάτων ὕστερον συντεθῆναι, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰς ἐν αὐτῇ σχεῖν τὰς διαφωνίας. Tironum gratia cum Meriano notandum est, illud φασὶν de rebus vel certissimis usurpari in *fama minime obscura*, non de iis, quæ a nonnullis sive paucis traduntur. De his Græce est φασὶν ἔνιοι, φασί τινες. Eadem ratio est Lat. verborum *dicunt*, *ferunt*, *tradunt*, *perhibent*. Neque vero per se hoc multum proficit. Quam multa perhibet fama, quorum falsitatem ratio et tres testes doceant!

a Ad Dionys. Thracis Gramm. ap. Villois. Anecd. Gr. T. II. p. 182. Ἦν γὰρ, ὥς φασιν, ἀπολόμενα τὰ τοῦ Ὁμήρου· τότε γὰρ οὐ γραφῇ παρεδίδοντο, ἀλλὰ μόνῃ διδασκαλίᾳ, ὡς ἂν μνήμονι φυλάττοιντο κ. τ. λ.

diversum testantium auctoritate, vel ea, quæ omnes omnium auctoritates frangit, ratione, apud prudentissimum quemque semper plurimum valuit. Jam si forte tale non fuerit illud Homeri, libenter audiemus eos, a quibus remittimur ad alios poëtas, quos quum liqueat tritissimam habuisse artem scribendi, eorum plures tamen nusquam illius mentionem jacere videmus. Quanquam paullo diversa conditio videtur esse horum et Hesiodeorum Carminum. Nam quum in tanta longitudine illorum tot consuetudinum et celebrium artium picturæ intextæ sint, in primis earum, quæ illo tempore aliquam admirabilitatem ex novitate haberent, in Hesiodeis autem magna pars domesticæ disciplinæ tradatur, jure meritoque mirere, si neuter utilissimæ rei meminerit. Neque vero satis firmum per se esset hoc argumentum, aut dignum, in quo tantopere se jactarent viri docti. Quod enim ita se credere fatentur nullam artem Homero fuisse cognitam, quæ apud eum non inveniatur, retunditur hæc ratio exemplis variarum artium, quas nullo loco laudat, quarum tamen talis natura est, ut aliæ, quas sæpe celebrat, sine illis exsistere et cohærere non potuissent.

Pergamus ad aliud, quod magis continet causam. Dubitatum est olim [a], an usum elixarum carnium norit Homerus. Non enim habet verbum ἕψειν, non aliud potestatis ejusdem; nonnisi assa apponit mensis. At vero qui illa Il. φ'. 362. Odyss. μ'. 237. cecinit et similia de lebetibus igni imponi solitis, num is coquinariam rem penitus ignorare potuit? Nec id, opinor, dubitabant veteres, qui illam quæstionem movebant. Pingendi artem, quæ eo nomine digna sit, Homerus nullam novit [b]; textilia et cognatarum artium opera memorat multa, picturam nullam. Nam quis nomen hoc imponat rubricæ navium aut pigmentis Caricæ mulieris [c], quamvis per illa veris picturis prolusum sit?

a Vestigium superest ap. Athen. I. p. 25. D.

b Ita recte Plin. XXXV. 3. extr. Cui loco non adversatur, ut quidam putant, alius ejusdem operis, XXXIII. 7., etsi fortasse ex diverso scriptore petitus. Confirmat rem historia artium apud Græcos, ad cujus scriptores amandamus lectorem.

c Il. δ'. 141. sqq. Νῆες μέλαιναι, μιλτοπάρῃοι, φοινικοπάρῃοι notissimæ sunt ex multis versibus.

Neque militiæ neque domi usitatam heroibus fuisse equitationem, utraque poësis clare loquitur: nam negligenda nobis est auctoritas unius cujusdam loci Il. κ΄. 513. sqq. pluribus de causis: sed inauditam Homero rem videri fuisse minime sinunt similitudines Il. ο΄. 679. sqq. et Odyss. ε΄. 371. Usus sum his exemplis potissimum, quia luculenter ostendunt, quid inter ignota et vulgo usitata intersit, et quam considerate cauteque conjectandum sit de primarum inventionum et morum successibus. Finge igitur vatem alicubi de invento Cadmi seu Palamedis diserte locutum, vel commercia epistolarum, primum, ut plerisque videtur, rudimentum scribendi, tanquam vulgatam rem testatum esse: num ex eo satis appareat, etiam volumina Carminum scribi moris fuisse?

Sed qui duo sunt apud Homerum loci, in quibus simile quiddam scripturæ reperitur, accurata interpretatio facile vincet, eos non magis de scriptura accipiendos esse, quam celebrem illum Ciceronis [a] de typographia nostra. Atque in altero quidem loco, Il. η΄. 175. sqq. cito conventurum arbitror inter omnes, nihil inesse, quod alterutri parti proficiat. Describitur ibi modus sortiendi illustri quodam exemplo, sed ita, ut omnis narratio reclamet, ne animum subeat cogitatio literarum. Nam *σήματα*, quibus utuntur heroës, *χαράγματα* esse, sive signa arbitraria, ligno vel alii inutili rei addita, manifestum est ex eo, quod sors, quæ galea exiit, a circumeunte præcone unicuique agnoscenda demonstratur [b]. Quare verbi *ἐπιγράφειν* v. 187. eadem significatio sit necesse est, quæ alibi ubique est, fodiendi seu scalpendi. Sensus alterius loci, ζ΄. 168.

a De Nat. Deor. II. 37.

b Hic subnotanda est paullo ante promissa ratio recentioris Scholiastæ in Ven. Cod. B. ad v. 185., suavissimi hominis. Nos unum alphabetum moleste quærimus; ille tot habet diversa, quot fuerunt populi Græciæ, in eoque causam videt, cur unusquisque heroum nonnisi suam manum agnorit. Rectius dudum editus brevis Schol., a melioribus h. l. edoctus, *οὐ γράμματα* sed *γραμμάς τινας* intelligi jubet. Optime antiquus Schol. Cod. A. ad v. 187. *Οὐ γράμμασι τῆς λέξεως, ἀλλ' ἐγχαράξας σημεῖα· εἰ γὰρ κοινῶς ᾔδεισαν γράμματα, ἔδει τὸν κήρυκα ἀναγνῶναι καὶ τοὺς ἄλλους, οἷς ἐπεδείκνυτο ὁ κλῆρος.* Item Eustath. p. 674. 35. *Οὐ γράμματα νοητέον ἐξ ἀνάγκης τὰ τοιαῦτα σήματα, εἴδωλα δέ τινα ἢ ἁπλῶς ἐκτυπώματα ἐν ὑποκειμένῳ εὐτελεῖ, λιθιδίῳ τυχὸν ἢ ξυληφίῳ ἢ τοιούτῳ τινί.*

sqq., impeditior factus est ab iis, qui mores Homericos non discere ab illo, sed in eum inferre, et vaga vocabula ad consuetudinem sui sæculi torquere solebant. Ac certe hoc loco ut epistolam exspectes, inducit quodammodo ipsa res; inducunt *σήματα*; (quis nescit *Φοινικικὰ σήματα Κάδμου*?) inducit *πίναξ πτυκτός*, *tabella complicata*, vel, si quid elegantius quæris, *obsignata* [a]. Ita vero magnopere mirandus erat consensus antiquorum interpretum, qui verbum *γράφειν* hic quoque voluerunt esse *χαράσσειν* s. *ξέειν*, *σήματα* nativa vi *εἴδωλά τινα*, *πίνακα* denique *σανίδα* s. *ξυλάριον* [b]. Permirum est, inquam, eos, qui alias tanto studio novam suam sapientiam illinunt Homero, nunc repente tam sui dissimiles prodire. Quippe tales habemus et auctores antiquissimorum Scholiorum, et ipsum Eustathium, ex quibus cætero-

a Sic fere optimi Intpp. Francogalli plerique, *des lettres bien scellées;* Popius, *a sealed tablet;* alii similiter. Quasi Latina illa in textu vertissent e Cicerone, aut descriptionem plicatilis tabulæ sumpsissent ex Herodian. Hist. I. 17., apud quem VII. 6. *πυκτοὺς πίνακας* Politianus bene vertit *literas obsignatas*. Num etiam Pollux audiendus erit IV. 18. ubi in una serie cum recentioribus *τριπτύχοις* et *πολυπτύχοις* Homericum *πίνακα* affert? Num Tragici? apud quos leguntur *σανίδες*, *πτυχαί*, *διαπτυχαὶ γραμμάτων*, ut ap. Euripidem, tum alibi, tum Hippol. 856. Alc. 970. Scilicet, ut nihil dicam de more Tragicorum, novas consuetudines in heroicum ævum transferendi, plicari potuerunt tabulæ omni tempore, sicut nos plicamus chartam: id unum quæritur, an illæ notis literarum et vera scriptura consignatæ fuerint. Id nos nec Pollux, nec Herodianus, nec Tragici docent.

b Accuratissime hæc persequitur Eustath. p. 632. sqq. *Γραμμάτων χρῆσις νεωτέρα ἐστίν· ὡσαύτως καὶ τὸ ἄξεστα σημεῖα διὰ χρωμάτων ἐντυποῦν ὕστερον εὕρηται· καὶ ἡ τῶν χαρταρίων δὲ χρεία τοῦ κάτω χρόνου εὕρημα. Οἱ δέ γε παλαιοὶ, ὁποῖόν τι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐποίουν, ζωΐδιά τινα ἱερογλυφοῦντες καὶ λοιποὺς δὲ χαρακτῆρας εἰς σημασίαν ὧν λέγειν ἐβούλοντο, οὕτω καὶ αὐτοὶ, καθὰ καὶ τῶν τινες ὕστερον Σκυθῶν, ἐσήμαινον ἃ ἤθελον, εἴδωλά τινα καὶ πολυειδῆ γραμμικὰ ξέσματα ἐγγράφοντες ἤτοι ἐγγλύφοντες πίναξι τουτέστι σανίσιν, ἀλλοίαις τε καὶ ταῖς ἐκ πύξων, ἐξ ὧν αἱ λεγόμεναι πυξίδες. — Σήματά φησιν ἐγκεκολαμμένα πίνακι πτυκτῷ τῷ κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην χρῆσιν. — Πίνακα πτυκτὸν, ὅ φαμεν ἡμεῖς δέλτον ἤτοι βιβλίον ἢ πιττάκιον. — Ἔχοι ἄν τις καὶ τοῦτο εἰς μαρτυρίαν τοῦ ξύλοις ἐγχαράσσεσθαί ποτε γράμματα, ὃ μάλιστα ἐπὶ μαρμάρων λιθῶν ἐπεχειρήθη, ἐφ' ὧν καὶ ἡ τοῦ γράφειν ἁρμόττει ὀνοματοποιΐα· εἰ δὲ καὶ συνήγετο ἡ τοιαύτη δέλτος ἢ ἐκ πεύκης τριγωνοειδῶς, κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς ἄξονας, ἐν οἷς ἐπινακογραφοῦντο νόμοι, κυριολεκτοῖτο ἂν ἐπ' αὐτῆς καὶ ὁ καθ' Ὅμηρον πίναξ καὶ ἡ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον δέλτος. — Χρήσιμον δὲ εἰς τὸν παρόντα τόπον καὶ τὸ παλαιὸν ἔθος, καθ' ὃ δένδροις ὅσα καὶ πίναξιν ἐνεκόλαπτον οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν φιλουμένων ὀνόματα, ὡς εἴπερ Ἔρωτες ἢ Νύμφαι ὀρειναὶ τοῦτο ἐποίουν· οἷον, ἡ δεῖνα καλὴ, ὁ δεῖνα καλός. — Ἐκ τούτων δὲ καὶ παροιμία παρέξεσται ὕστερον τὸ, Βελλεροφόντης καθ' ἑαυτοῦ γράμματα κ. τ. λ.* Conf. ad Odyss. p. 1926. l. 49. p. 1959. l. 57. Qui novit Eustathium, statim videt, quibus auctoribus ista omnia adscribenda sint; laudatque ipse suos *Παλαιούς*. Itaque antiquissimus Schol. Cod. A. notat, *videri* hic vocum et verborum scripturam significari, sed *non ita esse*, *σημεῖα* esse *εἴδωλα, οὐ γράμματα*. Idem etiam breviter servavit Apollon. Lex. v. *γραπτῦς*. Neque alio pertinet locus Plinii XIII. 13. ubi, quum scripsisset, *pugillarium* usum etiam ante Trojana tempora inveniri apud Homerum, addit Bellerophonti *codicillos* (i. e. *pugillares)* datos, non *epistolas*. Quanquam hoc ex moribus Romanis dictum parum utile nobis esset sine reliquiis Grammaticorum Græcorum.

rum, si non omnium [a], at certe plurimorum et optimorum Intpp. olim consensus emergit.

Quam ob rem, ut pleraque in hoc loco ambigua sint, videri tamen queat in eo latere aliquid, quod neglectum adhuc ab eruditis, impulerit veteres illos atque coëgerit, ut ibi quoque notas seu signa quædam viderent, non veram scripturam literarum. Atque ex hoc genere est in primis verbum δεῖξαι, cujus ea est vis, ut vel acerrimum adversarium sententia sua dejiciat. Nam si de perlato et reddito scripto loqueretur Homerus, aut equidem ejus proprietatem et consuetudinem loquendi penitus nescio, aut eum alio quovis quam illo verbo usurum fuisse contendo. Neque vero hoc tantum contendo, sed nego præterea, quenquam poëtam, nec Græcum nec Latinum, ne amantissimum quidem audacium vocabulorum, *monstrandi* seu *ostendendi* verbum posuisse de epistola reddenda. Minus me offenderet σῆμα ἰδέσθαι v. 176. in lectione scripti, etsi nec hoc satis Homericum putarem: nunc utrumque ejusdem generis esse apparet. Addere plura tædet. Unum quæram: torquerene potius et pervertere decebit sermonem Homeri, quam interpretationem veterum, quæ et illorum et nostrorum temporum usui repugnet, amplecti?

Qualis tamen ille mos fuerit, qualia signa Prœti, Iobatæ monstrata, quærere est alius loci. Veteres Grammatici quid conjecerint, ignoramus, nisi quod pauci illorum videntur ea in numero ἱερογλυφικῶν habuisse, quemadmodum plures hodie fecerunt [b]. At Apollodori locum illum cum Scholiis nostris comparanti haud ægre persuadeam, πίνακα πτυκτὸν ab illis habitum esse ligneam *tesseram* vel *symbolum* aliquem, qui notas mortiferas rudi arte incisas habuerit [c]. De tabula cerata

a Eustath. p. 633. l. 9. Τινές φασι, δύνασθαι τὰ μὲν γράμματα ἐνταῦθα σήματα φιλοσοφώτερον καλεῖσθαι· σημεῖα γὰρ φωνῶν καὶ νοημάτων καὶ πραγμάτων εἰσὶ τὰ γράμματα. Ex illis τισὶν est Schol. Cod. B., σήματα explicans vulgari modo γράμματα: ne Plutarchum et alios scriptores memorem, qui modo Bellerophonteam ἐπιστολὴν, modo γράμματα garriunt.

b V. c. Bachetus Mezir. ad Ovid. Epp. Heroid. T. I. p. 328. Hujus tamen rationis quoddam vestigium est in exsignato loco Eustathii.

c Schol. Cod. A. ad v. 169. Γράψαι ἐστὶ τὸ ξέσαι· οἷον οὖν ἐγχαράξας εἴδωλα, δι' ὧν ἔδει γνῶναι τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου. Circumlocutio hæc est verbi, quod Apollod. ad-

cogitare vix sinit consuetudo poëtæ, artificiosam ejusmodi operam aliquo certe epitheto aliave adjectione ornaturi.

XX.

Docet ergo locorum illorum explicatio, non ex peregrinis opinionibus captata, sed instituta diligenter ex Homericæ orationis proprietate, mentionem scripturæ in iis fieri nullam. Ac profecto si aliter se res haberet in posteriore loco, non temere is alicui suspicioso interpolatus vel aliquo modo vitiatus videri posset. Quæ suspicio quum ipsam speciem tolleret vulgati moris literarum, (speciem dico *unius exemplum epistolæ,)* nullumque apud poëtam vestigium earum relinqueret; nihil omnino præsidii superesset contrariæ opinioni, nisi ex ipsa hac tanta longitudine duorum Carminum, quæ nullo modo credibile videatur sine illius artis auxilio aut perfici aut ad posteritatem prodi potuisse. Ea autem ratiuncula quam levis sit et primis legibus historiæ repugnans, docti indoctique sciunt.

Jam vero non modo nullum tale in Homero exstat testimonium rei vel vestigium, nullum ne tenuissimorum quidem initiorum legitimæ scripturæ vel Cadmei muneris [a] indicium, sed, quod longe maximi

hibuit, ἐπιγνούς; ut perspicuum sit, eandem utrumque sententiam sequi. Eustath. l. c. Εὐριπίδης που τὰ Ὁμηρικὰ σήματα εἰς ξύμβολα μεταλαβὼν φησι· Ξένοις τε πέμπειν σύμβολα, οἳ δράσουσί σ' εὖ. (Medea v. 613.) Mihi veri persimile videtur, jam tum inter cognatos obtinuisse notas quasdam symbolicas, quibus de *nonnullis gravissimis rebus* sensa animorum inter se communicarent, in primisque hoc genus θυμοφθόρων σημάτων, inventum fortasse ea ætate, qua ultionis cædium et inimicitiarum dira sævitia vigebat. Sed hæc accuratius explicanda sunt in singulari quæstione de *symbolis veterum.* Interim neminem pœnitebit comparare similia apud Merianum p. 523. sqq., in quibus etiam sunt facetissima hæc: "Si c'étoit là véritablement une lettre écrite en caractères d'alphabet, il seroit extrêmement singulier, qu'une invention si utile et dès-lors si connue, eût disparu deux générations après, dans des conjonctures où son usage devenoit d'une tout autre importance. *N'étoit-elle donc bonne que pour des lettres de recommendation, qui tendoient a faire dévorer les gens par la Chimère?*"

a Semper mihi maxime mirum visum est, qui fieri potuisset, si fabula ista de Cadmo tam vetusta esset quam volunt, ut eam tot Græci poëtæ prorsus intactam relinquerent. Id vero fecisse omnes, non modo eos, quos adhuc in manibus habemus, significant nobis silentia poëtarum Latinorum et Apollodori, qui ex mythicis

momenti est, contraria etiam omnia. Nusquam vocabulum *libri*, nusquam *scribendi*, nusquam *lectionis*, nusquam *literarum*[a]: nihil in tot millibus versuum ad lectionem, omnia ad auditionem comparata; nulla pacta aut fœdera nisi coram; nullus veterum rerum famæ fons præter memoriam et famam et illiterata monumenta[b]; ex eo Musarum, memorum dearum, diligens et in Iliade enixe repetita invocatio; nullus in cippis et sepulcris, quæ interdum memorantur, titulus; non alia ulla inscriptio; non æs signatum aut facta pecunia; nullus usus scripti in rebus domesticis et mercatura[c]; nullæ geographicæ tabulæ; denique nulli tabellarii, nullæ epistolæ, quarum si consuetudo fuisset in patria Ulyssis, vel si πτυκτοὶ πίνακες percontationibus procorum et Telemachi suffecissent, procul dubio Odysseam aliquot libris breviorem, aut, ut Roussavius conjiciebat[d], omnino nullam haberemus.

XXI.

Hæc omnia colligata inter se, et in uno conspec-

poëtis celeberrima quæque collegit. Est hoc eo admirabilius, quod reliqua historia Cadmi nobilissimis fabulis causam dedit. Itaque tantum certe ex ea re colligendum esset, obscura primordia artis per plura sæcula neminem mythicorum poëtarum ad ornandum ejus auctorem excitare potuisse. Verum magis in promptu erit recta ratio, si ipsa illa primordia apud Græcos non priora fuerunt sæculo IX. ante Chr.

a De verbo γράφειν satis dictum est. Nusquam id apud antiquiores illos idem valet, quod inde ab Æschylo et Pindaro vulgare est. Deducta inde nomina, γραφὴ et γράμμα, ipsa quoque sunt posteriora. Annotarunt hoc veteres in loco illo Hom., ubi eos σῆμα ter positum offendit. Variaturum fuisse poëtam putabant, si illa ei nota fuissent. Eustath. l. c. Τὸ γράμμα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής· εἰ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ ἦν ἐν χρήσει, καθὰ καὶ ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ γραπτὺς, οὐκ ἂν τρὶς εἶπε τὸ σῆμα, ἐπιμείνας τῇ λέξει διὰ τὸ μονῆρες καὶ καίριον. Γράμμα primum reperio apud Erinnam. Neque ἀναγνῶναι, *legere*, aut simile aliquid, ibi ubi id maxime exspectes, invenias; etsi alio sensu dicitur σήματα ἀναγνῶναι Odyss. τ'. 250. ψ'. 206. ω'. 345. Denique vocabulum δέλτος non est antiquius Æschylo et auctore Batrachomyomachiæ, temporibus Æschyli, id quod etiam nonnulli ex veteribus viderunt, æquali.

b Vide loca in I. E. Kochii libello: Literar. Magazin I. p. 76.

c Talia quæras in Hesiodi Ἔργοις. At Odyss. θ'. 163. in navi commemoratur φόρτου μνήμων. Jam conferat aliquis, si poterit, Romanos homines *a memoria*. Nos antiquum usum sequimur Odyss. φ'. 95. Neque curamus Eustathii explic., ὁ γραμματεὺς ἤτοι ἀποσημάντωρ διὰ γραμμάτων· ἢ καὶ ἄλλως, λογιστής, ἐπιμελητής. Tametsi hæc quoque satis produnt veterum Intpp. sententiam. Cæterum riderent, si hoc legerent, institores et propolæ nostri. Ex quo ordine ego ipse aliquando audivi mulierem quandam illiteratissimam nec cætera valentem ingenio, quum enumerationem faceret mercium, quas variis in oppidis conditas haberet, adeo longam, ut fortasse cum μνήμονι Phœniciæ navis certare potuisset.

d Dignissima est acutissimi viri sententia, quæ tota huc transcribatur ex Opusculo ejus *sur l'Origine des Langues*, Œuvres posth. Genev. edit. 1782. T. XVI. p. 240. "Quoi qu'on nous dise de l'invention de l'alphabet Grec, je la crois beau-

tu posita, num fortuita silentia sunt? an is, qui ita silet, loquentis et clare testantis personam gerit? Mihi quidem, etsi non sum nimis credulus, illa per se plane persuaderent, vulgarem autem opinionem defendere dementissima pervicacia videretur. At erunt, opinor, qui dicant, effici quidem ex illis, ut literæ vel obscurissimæ vel prorsus ignoratæ fuerint Trojanis temporibus, non item hoc, ut vates duobus post sæculis ipse quoque illiteratus fuerit. Extremam hanc latebram si obstruere vellem, necesse haberem longam disputationem ingredi de omni ratione, qua Homerus in descriptione heroicæ vitæ versari solet. Non enim apud illum nisi bis terve hoc genus reperio eruditæ artis, quod poëtæ cultiorum ætatum affectant, quum superiorum fabulosa gesta scenæ reddentes cavent sedulo, ne priscam sinceritatem novis moribus infucent, quo facilius lectoribus vel spectatoribus, propter antiquitatis peritiam incredulis, imponant, eosque rebus ac personis, quibus cummaxime volunt, interesse et tota mente quasi cum illis vivere cogant [a].

coup plus moderne qu'on ne la fait, et je fonde principalement cette opinion sur le caractere de la langue. Il m'est venu bien souvent dans l'esprit de douter nonseulement qu'Homere sût écrire; mais même qu'on écrivît de son tems. J'ai grand regret, que ce doute soit si formellement démenti par l'histoire de Bellerophon dans l'Iliade. Comme j'ai le malheur aussi bien que le P. Hardouin d'être un peu obstiné dans mes paradoxes, si j'étois moins ignorant, je serois bien tenté d'étendre mes doutes sur cette histoire même, et de l'accuser d'avoir été sans beaucoup d'examen interpolée par les compilateurs d'Homere. Non-seulement dans le reste de l'Iliade on voit peu de traces de cet art: (ne mireris, quod *pauca* vestigia dicit esse, quæ *nulla* sunt; ita loquuntur, qui non certi sunt sententiæ suæ:) mais j'ose avancer que toute l'Odyssée n'est qu'un tissu de bêtises et d'inepties qu'une lettre ou deux eussent réduit en fumée, au lieu qu'on rend ce poëme raisonnable et même assez bien conduit, en supposant que ses héros aient ignoré l'écriture. Si l'Iliade eût été écrite, elle eût été beaucoup moins chantée, les Rhapsodes eussent été moins recherchés et se seroient moins multipliés. Aucun autre Poëte n'a été ainsi chanté, si ce n'est le Tasse à Venise; encore n'est-ce que par les Gondoliers qui ne sont pas grands lecteurs.—Les Poëmes d'Homere resterent long-tems écrits seulement dans la mémoire des hommes; ils furent rassemblés par écrit assez tard et avec beaucoup de peine. Ce fut quand la Grece commença d'abonder en livres et en poésie écrite, que tout le charme de celle d'Homere se fit sentir par comparaison. Les autres Poëtes écrivoient, Homere seul avoit chanté, et ces chants divins n'ont cessé d'être écoutés avec ravissement que quand l'Europe s'est couverte de barbares, qui se sont melés de juger ce qu'ils ne pouvoient sentir."

a Hinc vocabula ex hoc civili cultu tam rara sunt in optimis poëtis. Hinc Virgilius in Æneïde, etsi Homericam sinceritatem naturæ in plurimis rebus non assequitur, omniaque habet fucatiora, nusquam scripturam, et quæ ad eam pertinent, memorat. Neque tamen uno loco satis cavit levem errorem, in Sibylla, *Carmina in foliis describente notis et nominibus* III. 443. VI. 74. I nunc, et Georgiæ, Ovidio, Tragicis, Virgilium adde gravissimum testem, quippe perpetuum Homeri imitatorem.

Qua ex re etiam talia quædam manarunt solemnia apud poëtas, quæ orta primum e certa *persuasione* vatum, nunc sacrata *consuetudine* se tuentur. Ita hodieque longiorum Carminum conditores eundem, quem prisci illi credebant, afflatum Musarum et Apollinis ementiuntur, et ab iis numinibus, quæ nemo esse credit, doctos se *edere cantum*, non humano more *loqui* vel *scribere* simulant: ex quo jam ii quoque *canunt*, qui ne *pronunciare* quidem recte possunt, atque *auditores* sibi futuros sperant versuum, qui nonnunquam soli typographo *scribuntur*, et ab illo duntaxat syllabatim *leguntur*. Sed hæc et multo plura, quibus nostræ poëticæ ratio et ars ab antiqua γνησιότητι differt, ab aliis magistris cognoscenda sunt. Spernant licebit has argutias nostras, quicunque Homerum judicare nequeunt nisi ex nostris ingeniis, modo fateantur, diversis sententiis addictos nos non temeritate duci ad aliter judicandum.

Nec vero nobis ipsis credibile esset, Carmina a vatibus et memoriter composita et unius memoriæ ministerio propagata esse, (nonnulla enim non sunt credibilia, quæ historia cogit credere,) neque mirarer, si quis vel uni Homero quendam usum scribendi ἐν ἀποῤῥήτοις fuisse fingeret, nisi vulgatissimus olim mos recitandi et omnis historia rhapsodorum argumentationes et rationes nostras gravissime confirmaret. In illa autem est maxime, quod scrupulos, quibus assensus cohibetur, penitus ex animis evellat. Docet enim, quo pacto fieri potuerit, ut ætas ἀοιδῶν scriptoriam artem vel non desideraret, antequam Græcæ linguæ aptata esset, vel, quum jam coli cœpisset, ligno et aliis operosioribus massis æquo animo relinqueret.

XXII.

Hic prorsus obliti scrinia nostra et bibliothecas, quibus nunc studiorum immortalitas constat, transvolemus hinc in alia tempora et in alium orbem rerum, ubi tot inventa, quæ nobis videntur ad beate viven-

dum necessaria esse, a sapientibus omnibus et stultis ignorabantur. Quid? quod ne nominis quidem immortalitas tum quenquam impellere potuit, ut ei duraturis monumentis prospiceret; idque de Homero credere, optare est, non fidem facere. Nam ubi is tali studio se teneri significat? ubi professionem ejusmodi, cæteris poëtis tam frequentem, edit, aut callide dissimulat? Carminibus quidem scelera et præclara facinora famæ tradi sæpe prædicat, at idem novissimum Carmen ab audientibus maxime celebrari fatetur [a]. Omnino autem satis habuit illa ætas, quasi sub nutrice ludendo [b] et divini ingenii impetum sequendo, res pulcherrimas experiri et ad aliorum oblectationem prodere: mercedem si quam petiit, plausus fuit et laus æqualium auditorum, præmia, si poëtis credimus, amplissima, longeque gratiora papyracea immortalitate. Etenim quanta admiratione tum et ipsi vates et cantus eorum excepti sint, apparet partim ex iis locis Homerici Carminis, ubi Phemius et Demodocus canentes inducuntur [c], partim ex jucundissimo illo sermone Platonis, in quo Io rhapsodus munus et scenam suam describit. Nam sicut hic arte quadam efficere se jactat, ut tota theatra quocunque affectu ferantur, ut nunc lacrimas fundant, nunc torvis oculis circumspectent, nunc gaudium prodant vultu [d]; ita hoc multo magis et naturæ propiore arte effectum est a vatibus ipsis. Sed quum fere omnia, quæ de rhapsodis accepimus, plurimum conferant ad cognoscendam vitam *ἀοιδῶν*, utpote quorum in locum illi successerunt, pauca nobis de insigni ordine dicenda sunt, maximeque ea, de quibus viri docti adhuc minus sollerter existimarunt [e].

a Odyss. α'. 351.

b Conf. egregios versus Hor. Epist. II. 1. 93. sqq. in quos commentarii usum præbet sagacissimi Garvii Disp. *Betrachtung einiger Verschiedenheiten in den Werken der ältesten und neuern Schriftsteller*, repetita in Collectione Lips. 1779.

c Odyss. α'. 326. sqq. θ'. 62. sqq. ρ'. 518. sqq. etc.

d *Καθορῶ ἑκάστοτε αὐτοὺς ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ βήματος κλαίοντάς τε καὶ δεινὸν ἐμβλέποντας καὶ συνθαμβοῦντας τοῖς λεγομένοις.* Pag. 535. E. et alibi in eo Dial.

e Optime de iis putatur scripsisse S. F. Dresigius in Comment. Lips. 1734. 4. Et quæ quidem manu congeri poterant, congessit ille pleraque omnia; sed judicium rerum lectori reliquit. Hoc qui quærit, adeat saltem Gillies' History of Greece, Vol. I. c. VI.

XXIII.

Nam ex iis, quæ a Salmasio et aliis disputata sunt de rhapsodis, non intelligitur, eorum potissimum curæ deberi, quod etiam nunc Homerica tractamus, arteque rhapsodica actioni Græcorum omni, et scenicæ et oratoriæ, viam munitam esse [a]: immo hos, quos insignem ordinem appello, pro levissimis hominibus habendos multi docuerunt ex Platone et Xenophonte. Sed hic primus est ex tribus erroribus, qui hujus rei veritatem pervertunt, quod priscæ illius atque Socraticæ ætatis rationes confunduntur. Alterum errorem jam sublatum puto, quo ex falsa notatione nominis ῥαψῳδοῦ [b] collegerunt quidam, versatam esse operam eorum in versibus passim excerpendis et consarcinandis ad modum Centonum, quales ex Homero a sanctis animis facti exstant, ridiculæ ineptiæ in summa gravitate rerum. Atque absurdum illud commentum etiam turpius ornatum est ab iis, qui circulatorios cantores sui temporis rhapsodis similes rati, res, quas illi cecinerint, in tabula pictas et bacillo demonstratas fingebant. Tertius error latissime patet, hoc loco nobis in primis coarguendus. Nam quod ante usitatam scribendi artem commune erat Carminibus omnibus, singulare Homero institutum fecerunt, eumque vatem, quem ingenii sui monumenta scripto consignasse non dubitabant, unum

a Inde ὑποκρίνεσθαι sæpe dicitur de cantu rhapsodorum, ipsique ὑποκριταὶ ἐπῶν vocantur tum a Lexicographis, Hesychio et Timæo, tum a Diodor. Sic. XIV. 109. XV. 7. Plures autem ῥαψῳδοὺς et ὑποκριτὰς, ῥαψῳδίαν et ὑπόκρισιν, ut diversa, ponunt, usu magis proprio. Proprie enim τὸ ῥαψῳδεῖν ad omnia genera Carminum pertinuit, a quibus vera actio abesset, i. e. ea qua etiam orator caret.

b Παρὰ τὸ ῥάπτειν ᾠδήν, *consuere* s. *connectere Carmen.* Quæ quidem vera est etymologia, sed ex antiquiorum temporum ingenio interpretanda. Quippe aliud est, breviora Carmina modo et ordine publicæ recitationi apto connectere, seu, ut Pindari Schol. ait, εἱρμόν τινα καὶ ῥαφὴν adhibere, aliud centonem consuere. Quod vero his postremis sæculis fuerunt viri docti, qui ῥαψῳδὸν atque ποιητὴν ipsa vi nominis eundem putarent esse, falsa illos analogia fefellit. Non enim ῥάπτειν aut ὑφαίνειν ita de componendis versibus dici solet, ut de struendis dolis et consiliis. Adversatur etiam Pindarus Nem. II., ubi ignavissimum in illa ratione epitheton esset in verbis, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί. Neque eo, sed simpliciter ad *cantum rhapsodicum*, trahenda est locutio ῥάπτειν ἀοιδὴν in verss. Hesiodo tributis ap. Schol. Pind. l. c. Sed hic attingi tantum possunt ista omnia.

vel in paucis cantitari et memoriter vulgari solitum putarunt. Cui rationi et ipsa res et veterum auctoritas prorsus repugnat. Neque enim unius Homeri, sed et Hesiodi et aliorum Carmina, omneque epicum genus, mox lyricum quoque et iambicum, complexa est ars rhapsodorum [a], fuitque diu hæc unica via publice prodendi ingenii, ut etiam Xenophanem poëmata sua ipsum ῥαψῳδῆσαι legamus [b]. In Homericis autem, omnium præstantissimis, plurimorum studia hæsisse, et quasi *familiam* quandam exstitisse *Homeridarum*, quæ primum apud Chios, deinde alibi hanc artem exerceret [c], multorum testimoniis confirmatur.

Quamvis vero artis hujus nomen videatur posterius esse Homero, ipsa ars et professio jam antiquissimis temporibus viguit, ac multo tum quam posthac fuit illustrior. Quoad enim paucorum erat, memoria complecti majorem numerum Carminum, nondum apertis ludis, quibus illa pueri docerentur, unoque genere eruditorum, sacris vatibus, tota Græcia circumlatis, etiam eos, qui illorum opera in notitiam vulgi perferebant, præcipuo honore haberi consentaneum fuit. Quanquam primo quidem vatem quemque fere nonnisi sua divulgasse, vel ex eo apparet, quod rhapsodicæ professionis Hesiodus aut aliquis alius suppari ætate auctor nuncupatur [d]. Mox autem inde a Terpandro Lesbio Olymp. XXXIV. usque ad Cynæthum Chium, excellentem in primis in arte sua Olymp. LXIX., eosdem non aliena tantum sed etiam propria cecinisse, nullumque prope

a Vide Plat. de Legg. II. p. 658. D., in Ione p. 530. B. Athen. XIV. p. 620. C.

b Ap. Diog. Laërt. IX. 18. Quem locum Rossius nuper in Commentatt. Laërt. non melius accepit quam Feverlinus in Diss. de Xenophane p. 21.

c Familiam dico ea significatione, qua familiæ appellantur sectæ vel scholæ philosophorum, non tanquam stirpem et progeniem Homeri. Hanc interpretationem relinquamus vanitati Chiorum ap. Strab. XIV. p. 645. a qua fortasse ipsi Homeridæ abfuerunt. Qui si vere genus suum, non artem, duxissent ab Homero, paullo certiora de natalibus et vita ejus tradere debebant. Neque vero argumentum est in locis Pindari, Acusilai et Hellanici (ap. Harpocr. v. Ὁμηρίδαι), quod vulgarem illam famam confirmet; multo minus in usu nominis apud Platonem, Isocratem aliosque scriptores. Exstincta enim celebri familia, translatum est nomen ad quosvis Homeri cantores, interpretes, studiosos, uti ap. Ælian. Nat. Anim. XIV. 25. extr. Cæterum quam mature hæc res tota obscurata sit, veterum Grammaticorum dissensus ostendit ap. Harpocr. Suid. et Schol. Pind. ll. cc.

d Nicocl. ap. Schol. Pind. l. c. et Athen. l. c. Exploratiora haberemus de hac omni re, si scripta Dionysii Argivi, Timomachi, Hippostrati, Aristoclis, Menaechmi aliorumque, ab illis duobus laudata, superessent.

fuisse rhapsodum, quin idem probabilis poëta esset, manifesta historiæ vestigia arguunt. Atque ex hoc factum esse puto, ut tam multa Carmina illorum temporum, obliteratis rhapsodorum, a quibus confecta essent, nominibus, quum ab aliis et aliis subinde repeti solerent, tandem falsis auctoribus assignata et ad extremum *ἀδέσποτα* circumferrentur.

XXIV.

Jam etsi Homeri ævo perpaucæ artes et opificia a certis hominibus tractabantur, attamen ars *ἀοιδῶν* tum non minus peculiaris fuit quam fabri aut figuli, quam medici aut harioli [a], honorem autem publice privatimque habuit longe maximum. Sive enim in oppidis suis manebant, sive varia loca, populorum conventus regumque epulas obibant, cari diis et venerabiles hominibus habebantur. Eadem rhapsodis dignatio, eadem vita fuit, donec res sensim cum studiis et moribus hominum immutata, et, argento certaminum præmio proposito [b], ad levem quæstum deducta eviluit. Verum hoc alias: nunc illud quæramus, utrum ex libro an memoriter cecinerint rhapsodi, et quali discendorum Carminum modo usi sint, quando libros non haberent. Qua in re nemo nisi veteris Græciæ plane hospes dubitet, quin illi memoriter pronunciaverint omnia: ita jam fecerant prisci vates omnes, trium Musarum, Μελέτης, Μνήμης, Ἀοιδῆς, cultores; quin adhuc Socratis ætate, quum scripta exemplaria Homeri a rhapsodis maxime conquirerentur [c], ipsa recitatio non est facta de scripto [d].

Stupes fortasse ad tantam capacitatem memoriæ, quæ totum Homerum complecti potuerit? Mihi vero

a Vide Odyss. ρ΄. 383. sqq. Hesiod. Ἔργ. 25. Hymn. in Apoll. 165. sqq. etc.

b Io ap. Plat. p. 535. E. Ἐὰν μὲν κλαίοντας αὐτοὺς καθίσω, αὐτὸς γελάσομαι, ἀργύριον λαμβάνων· ἐὰν δὲ γελῶντας, αὐτὸς κλαύσομαι, ἀργύριον ἀπολλύς.

c Xenoph. M. S. IV. 2. 10.

d Ineptus videor mihi ipse, qui talia doceam. Sed ne illud quidem assecuti sunt multi; immo ex Platonis Ione opinionis suæ præsidium captarunt, ubi tamen rhapsodo maxime necessarium esse dicitur *memoria valere* p. 539. E., nihilque aliud inest,

id etiam parum videtur, multoque plura nonnunquam bonos rhapsodos tenuisse suspicor. Etenim si etiam tum, quum multiplex doctrina, ad lectionem librorum revocata, cultissimæque vitæ negotia obruebant memoriam, Athenis fuerunt liberaliter educati, qui universam Iliada et Odysseam tenerent[a]; quid ambigis de iis hominibus, qui in tali re assidue operam locabant, et illis in sæculis, ubi brevior orbis discendorum ingeniis quasi vacuitatem dabat, sapientiæque fama longe aliis studiis parabatur? Quid? Plato[b] quidem atque alii veteres philosophi judicaverunt, hanc facultatem animi nostri metiendam non esse eorum temporum modulo, quum apparatus subsidiorum illius culturam impediret; inventas literas profuisse disciplinis, sed obfuisse discentibus, adeo ut quæ inventio medicamen memoriæ dicta esset, eadem non immerito noxa ejus et pernicies diceretur. Quod verissime monitum esse, illiteratorum hominum et doctrinæ nostræ expertium populorum contemplatio docet. Neque enim nobis opus est afferre singularia specimina validioris memoriæ, ut Hortensii oratoris, quem Cicero narrat ea, quæ secum commentatus esset, sine scripto omnia reddere potuisse iisdem verbis, quibus cogitavisset, sive poëtarum, tum αὐτοσχεδιαζόντων, qui Italis *improvisatores* vocantur, tum aliorum multorum, quos constat, præsertim interdictos usu scripturæ, plura millia versuum et fecisse in animo, et memoriæ infixa sæpius repetiisse. Quippe non agimus de raris quibusdam miraculis naturæ, verum de *ordine hominum, per totam vitam huic uni arti vacantium, ut vel pangerent Carmina, quæ mox canendo divulgarent, vel divulgata ab aliis discerent.*

Atqui tales fere ordines hominum in aliis quoque populis reperimus, apud Hebræos *scholas*, quas dicunt, *Prophetarum*, tum cognatiores nobis *Bardos*, *Scaldros*,

quod ad usum exemplarium spectet. Denique adde, quod in verbis, quibus rhapsodorum recitatio notatur, nullum est, quod illuc pertineat. Dicunt Græci de ea ᾄδειν, ψάλλειν, μελῳδεῖν, μνημονεύειν, ἀπαγγέλλειν, διατιθέναι, similia, nusquam ἀναγιγνώσκειν aut ἀναλέγεσθαι.

a Xenoph. Sympos. III. 5.

b Phædro p. 274. E.

Druidas. De his quidem postremis Cæsar et Mela referunt[a], propriam eorum fuisse disciplinam, in qua nonnulli ad vicenos annos permanserint, *ut magnum numerum versuum ediscerent, literis non mandatorum*[b]. Quam vellem tantillum nobis Græci tradidissent de vatibus et rhapsodis suis! Nam et horum propriam quandam disciplinam et singulare studium artis fuisse, pro comperto habendum arbitror. Age igitur, rhapsodicæ διδασκαλίας modum, antiquitatis tenebris obscuratum, similium rerum comparatione eruamus. Fuit is, si quid video, idem, qui diu adhibitus est in scena, et tragica et comica, in variis generibus chororum, denique in scholis et ludis, priusquam scribendi legendique facultas vulgo frequentari cœperat. Is autem modus qualis fuerit, ipsa vocabula testantur. De poëtis enim proprium est et ex re ductum, διδάσκειν δράματα, Latine *docere;* de actoribus, μανθάνειν, *discere partes:* hinc διδάσκαλοι, ὑποδιδάσκαλοι, ἀντιδιδάσκαλοι, διθυραμβοδιδάσκαλοι et alia hujuscemodi[c]. Nimirum, ut chironomiam, ut reliquos motus corporis, ut totam saltationem actores discebant adspectu præmonstrantium magistrorum, ita etiam verba, præcinente ipso poëta, auditione, non, sicut hodie, e libellis arripiebant. Itaque hoc instituto usi videntur rhapsodi, ut alter alterum doceret coram, mox exercitatio et frequens recitatio artem pararet. Neque sane est, quod hanc rationem incommodam vel memoriæ molestiorem putemus hac nostra: certe id quisque nobis concedet, eam non potuisse non multo efficaciorem esse ad optimam pronunciationem atque verborum sententiarumque omnium veram vim et sonum assequendum. Huc accedit, quod acerrima studia auditorum cum summo amore

a Ille B. G. VI. 14. hic III. 2.

b Simile quiddam et alias sæpe et nuperrime de natione Ossiani narratum est a G. Thorntono in Transactt. of the Americ. philos. Society at Philadelphia, Vol. III. p. 314. sqq. In illa natione etiam nunc senes esse, qui tantam copiam antiquorum Carminum memoria custodirent, ut velocissimum scribam per plures menses dictando fatigaturi essent.

c Post ea, quæ ex Harpocr. et Hesych. v. διδάσκαλος a nonnullis viris doctis breviter, et a Casaub. in Athen. VI. 7. didascaliarum causa notata sunt, nemo, quod sciam, in hanc rem accurate inquisivit, exspectatque ea adhuc lucem suam cum multis aliis, quæ ad ludos scenicos Græcorum pertinent.

domesticæ historiæ in antiquis ἔπεσιν haud dubie operam istam facilem et jucundam efficiebant. Quæ omnia, ex illorum temporum ingeniis ac moribus existimata, locum non relinquunt dubitationi, qui fieri potuerit illud, quod factum esse historicæ rationes pervicerunt.

XXV.

Hæc autem reputanti mihi vehementer errare videntur ii, qui putant literis non usum Homerum statim totum immutari et sui dissimilem reddi necesse fuisse. Id scilicet effecisset vaga auditio, non legitima et bene composita διδασκαλία. Verumtamen ipsi veteres a rhapsodis repetebant originem variarum lectionum, in eorumque creberrimo cantu præcipuum fontem videbant corruptionis et interpolationis Homericæ. Atque hoc judicium, ab Alexandrinis Criticis profectum [a], ejusmodi est, ut natura rei cogitantem facile eodem perducat. Neque enim ne tenacissima quidem memoria, a scriptis exemplaribus destituta, non vacillat interdum, et paullatim longius a fide desciscit. In primis vero recitatio ipsa, vivido impetu et ardore animi peracta, infirmaverit oportet memoriam, multisque mutationibus causam dederit, in eo præsertim sermone, qui quasi sponte concluderet versum, neque hanc artificiosam concinnitatem haberet, quæ aliunde illata respueret, quum omnia tanta simplicitate sententiis verbis conferta sint, omnia ita membratim et incisim decurrant, ut mutandi, detrahendi, addendi ubique maxima facilitas sit. Postremo mirum fuisset, nisi rhapsodi generosioris spiritus, et qui ipsi poëtæ essent, passim aliquid a se melius dici posse, alia etiam in auditorum gratiam clarioribus verbis exprimenda, alia denique intertexenda pluribus Carminibus uno filo nectendis putarent. Ut enim ab omnibus intelligerentur et cum voluptate audirentur, summa illorum cura esse debuit, non

a Servatum ap. Joseph. extremo loco, quem supra descripsi p. 197.

hæc, ut Carmina sincera servarent, qualia primum fuderat vates. Itaque nominatim Cynæthi familia insimulatur illum tum aliis modis corrupisse, tum proprios versus inculcavisse [a]. Quare equidem crediderim, si ex talium rhapsodorum ore exceptum hodie exstaret exemplum Homeri, ab insequentibus Criticis non limatum, eandem illius faciem futuram esse, quam majores nostri *Hymni Homeridarum* habent.

Admonet me hoc nomen Hymnorum, ab Hemsterhusio et aliis eruditis inductum, ut adjiciam aliquid de interpolatione rhapsodorum, ex quo plane appareat, quam illi non alieni fuerint a poëtica facultate, et quam sine fraude talis interpolatio facta sit. Prius quidem etiam nullo auctore verisimillimum esset, nisi adeo frigida putes illorum ingenia, ut usu pæne quotidiano optimorum poëtarum non incaluerint ad aliquid simile tentandum. Verum, etsi hujus ævi tam lacunosa historia est, Pindarus tamen et Plutarchus [b] satis clare tradunt, compositos a rhapsodis esse Hymnos, quibus sollenni recitationi Homericorum et aliorum Carminum præluderent. Itaque posteriore in primis auctore fretus jam olim Hemsterhusio duce conjeci, ex talibus procemiis et fragmentis procemiorum hanc nostram farraginem Hymnorum conflatam esse, addita causa, non improbabili fortasse, cur illa sensim cum Homericis Carminibus confusa sint [c]. Nihil enim, ut opinor, interfuit theatrorum istorum, exploratum habere, cui quidque deberent, quod auditu dig-

a Schol. Pind. l. c. et ex eo Eustath. ad Il. p. 6. inf.

b De Musica p. 1133. C. loquens de modis citharœdicis et rhapsodis antiquioribus: Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡς βούλονται, ἀφοσιωσάμενοι, ἐξέβαινον εὐθὺς ἐπί τε τὴν Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποίησιν· δῆλον δὲ τοῦτ' ἐστὶ διὰ τῶν Τερπάνδρου προοιμίων. Ex hoc uno loco discimus, non in Jovem solum et Musas, sed in cæteros quoque deos procœmiari solitum fuisse. Neque tamen ex Pindaro recte colligas, semper *a Jove principium* factum. Comparatio illius, uti Lyricum decebat, ducta est a genere maxime illustri, i. e. a more celeberrimorum festorum et πανηγύρεων. Cæterum ut Pindarus dicit προοίμιον Διὸς, sic Thucydides III. 104. partem majoris Hymni in Apoll. sub Homeri nomine laudans, vocat προοίμιον Ἀπόλλωνος: quo nomine et alii plerique utuntur de Hymnis. Quippe vocabulum ὕμνος latius patet, et sæpe omne genus ἐπῶν complectitur. Unde illud in fine trium Hymnorum, manifestum istius moris vestigium:

Σεῦ δ' ἐγὼ ἀρξάμενος μεταβήσομαι ἄλλον ἐς ὕμνον.

c Ad Hesiodi Theog. p. 60. Conf. Mitscherl. ad H. in Cer. p. 101. et Groddeck Comment. de Hymnorum Hom. reliquiis p. 21.

num esset: Alexandrinorum autem tempore, quorum maxime interfuit, nihil videtur superfuisse nisi varia et obscura fama, ut de tot aliis ἀδεσπότοις, quorum partim jam apud Herodotum mentio fit.

Denique de sollennis justæque recitationis ratione in publicis conventibus et certaminibus paucissima sunt, quæ certa rerum fide tradantur. Unum inter omnes constat, utrumque epos Homeri nonnisi particulatim ac diverso ordine decantatum esse, et particulæ cuique vulgo proprium nomen fuisse [a]. Ea nomina exstant tum apud Ælianum et Eustathium in principiis rhapsodiarum, tum apud alios scriptores quam plurimos, qui passim Homerica loca ad illum modum excitant. Sed eæ partes ab initio fere longiores fuerunt, neque, ut ex Eustathio colligas, cum Aristarchea descriptione librorum congruentes. Ita Ἀλκίνου ἀπόλογος IV. vel V. libros Odysseæ complectebatur [b]; quod pensum in una sollennitate commode absolvi potuit. In aliis Carminibus, ut in Καταλόγῳ νεῶν, in Κόλῳ μάχῃ, artem rhapsodi spectatam puto, præsertim in legitimis certaminibus, ut cum cæteris apte coirent et elegans ῥαφὴ efficeretur: in quo tamen haud dubie plura per sæcula nihil certum et constans fuit, quum res modo a locis ac temporibus recitandi, modo ab ingenio et judicio rhapsodorum penderet.

XXVI.

Hæc omnia, quæ accurate exposui de tempore receptæ primum apud Græcos scripturæ, de prisco pangendorum prodendorumque Carminum more, de rhapsodis, unicis illorum depositariis, quædam quasi προτέλεια sunt diversæ et altioris quæstionis. In hac re-

a Instar omnium nobis est auctoritas veteris scriptoris, quem excerpsit Ælian. V. H. XIII. 14.

b Conf. recte monentem Twiningium in Notis ad Aristot. Poët. p. 365. Addo simillimum exemplum ap. Herodot. II. 116., ubi Il. ζ. 289. sqq. laudantur ex Διομήδους ἀριστεία, quo nomine a Grammaticis appellatur Il. E'. Quod ipsum una cum tenore constructionis valde adversatur obelo Valckenarii, delentis verba, ἐν Διομήδεος ἀριστείῃ.

pente omnis campus disputationis mutatur, evanescunt ferme vestigia historica, et in locum eorum trepide succedit conjectura et ratiocinatio, non quærens illa, quid Herodotus, quid Plato, quid summus Aristoteles afferat, sed quid ex principiis bene provisis cogatur et efficiatur, id severo judicio persequens et cum ipsa natura comparans. Conjecturas hujusmodi hodie vulgus infamare solet nomine hypothesium. Dura conditio: nos tamen diu cunctati et exspectantes, dum præfidentior alius hoc auderet, non metuamus diutius famæ, planissimeque statim dicamus, quod res est.

Videtur itaque ex illis sequi necessario, tam magnorum et perpetua serie deductorum operum formam a nullo poëta nec designari animo nec elaborari potuisse sine artificioso adminiculo memoriæ. Cœlo demissum ingenium demus Homero, altissimarum capax cogitationum, quibus divinarum et humanarum rerum omnium scientiam exhauserit; sit ille nobis, ut Velleius ait, sine exemplo maximus et sine æmulo: ac sane nunquam illius luminis splendor iterum exorietur, nisi alteram Græciam nascentem viderit orbis: sit ille, qui ingenio supra omnes eminet, quod præter naturam est, limatissimus idem et omni arte perfectissimus: ne tali quidem homini tribui potest id, quod prorsus humanitatis captum superat, et cui mente complectendo locus et materia et fundamentum desunt. Etenim si priora ἔπη omnia breviora fuerunt, eorumque vulgandorum, etiam ipsius ætate et diu postea, unicus modus fuit publica recitatio, talis videlicet, quali rhapsodos ad Cynæthum usos vidimus; si porro minime credibile est et nulla auctoritate nixum, plures cantores per aliquot dies sive hebdomades dierum coactos unquam esse ad tanta Carmina auditoribus ingerenda; quæ una ratio fuisset, ut magnitudo et summa eorum, non dicam comprehenderetur, sed ad extremum audiretur [a]: cogitur, inquam, et efficitur

a Aristoteles quum εὐσύνοπτον μῆκος vidit in Iliade (Poët. 23.), etsi ipsa longitudo ejus apud veteres in proverbium cessit, de lecta sic judicavit, non de audita. Quanquam hoc parvi momenti est. Sed notabile est, quod Dacer. ibi ad c. 24. narrat, Iliada commode perlegi posse uno die. Hoc ego legens sæpe ad Judæum Apellam

necessario, illi universi operis descriptioni, rei per se forsan non nimis arduæ, arduam maxime et plane ineluctabilem vim naturæ obstitisse. His omnibus nihil detractum volumus sollertiæ vatis, quæ quam parva sufficiat magnis voluminibus, innumeris documentis constat; sed necessarium fuisse tantis operibus designandis contendimus ministerium manuum et instrumenta, quibus illa notata aliquo modo, statim vulgo aut saltem paucis familiaribus integra traderentur. Id Homerus efficere non potuisset *decem linguis*, *ferrea voce* et *æneis lateribus*[a]; hic ipsi graphium opus erat et tabulæ. Quid? quod, si forte his instructus, unus in sæculo suo, Iliada et Odysseam hoc tenore pertexuisset, in cæterarum opportunitatum penuria similes illæ fuissent ingenti navigio, quod quis in prima ruditate navigationis fabricatus in loco mediterraneo, machinis et phalangis ad protrudendum, atque adeo mari careret, in quo experimentum suæ artis caperet. Non commemorabo, quam apte sint in artibus Græcorum omnes gradus et successus nexi inter se et alii aliis præmuniti, ut, cur quisque sequatur deinceps, ex superiore via et antecessione causarum intelligi possit. Exempli gratia, pronum fuit ingenio Græco, ex epicis *ἀοιδαῖς* mutanda forma serere scenicam fabulam, et fastidio quodam, ut fit, ejusdem cantilenæ ea, quæ in illis narrata erant, personis dicenda dare, quasi ante oculos agerentur: illud nullius nationis ingenio fac-

remittebam. Similiter Twiningius: *For a wager, indeed, I will not say what might be done, if we had reading races at Newmarket.* Not. p. 478. At si hic doctissimus vir locum Aristotelis inde a verbis, *Εἴη δ' ἂν τοῦτο*, recte interpretatus est, etiam Iliada et Odysseam *εὐσυνοπτοτέρας* fore putavit criticus philosophus, ad tertiam partem versuum contractas. Quod quidem argumentationibus nostris accommodatissimum esset. Nec ea sententia omnino indigna est Aristotele, neque reliquis præceptis ejus contraria, probataque nuper etiam alteri interpreti illius operis, Pyeo in Comment. p. 458. Neque nunc doctus quisquam, summariis Cypriorum et parvæ Iliadis magno emolumento harum literarum publicatis, ad Dacerii sententiam accesserit, qui nomen *veterum* l. c. ad illa Carmina referebat. Sed duo interpretationem illius loci dubiam faciunt, primum quod de reliquorum *ἐπῶν*, ante Aristotelem proxime editorum longitudine incerti sumus, tum quod nescimus, quid in tragica scena fuerit *μία ἀκρόασις*. Nam Diogenis L. III. 56. auctoritas post emendationem eximii viri, ista quatuor nomina festorum ad marginem relegantis, adhiberi non debebat; alia vero auctoritas deest, qua sine erroris periculo nitaris. Conf. Barthelemii Diss. in Memor Acad. Inscriptt. T. XXXIX. Hic autem ad conjecturas confugere, etsi summæ rei nostræ profuturas, non vacat.

a Il. β. 489.

tum est, nec potuit fieri, ut quis ad talem ludum prodiret sine spectatoribus, aut longitudo ejus ultra 15,000 versus excurreret. Eodem pacto si Homero lectores deerant, plane non assequor, quid tandem eum impellere potuisset in consilium et cogitationem tam longorum et continuo partium nexu consertorum Carminum. Sæpius eadem repeto: sed identidem repetendum est illud *posse*, cujus ex ipsa humana natura vis tanta est et firmamentum causæ nostræ, ut, nisi illud tollatur, nemo aliis difficultatibus, quibus ea fortasse laborat plurimis, angi et sollicitari debeat [a].

a Jacta est alea, ad quam certe non imparatus accessi. Superstites adhuc sunt, (et utinam diu sint!) memineruntque fortasse duo literatissimi viri, quid ego annis 1780. et 1781. de hac re secum et sermonibus et literis egerim. Ab illo inde tempore ad alias curas digressus, raro mihi inter amicos passus sum verbum excidere, quo silentium et firmatam opinionem doctorum interpellarem. Etiam in prælectionibus meis multos annos imitatus sum interpretes doctrinæ sacræ, qui edictorum metu territi non id docent, quod sibimet ipsis placet, sed quod ecclesiæ olim ex tempore probandum præscriptum est; neque publice quidquam de dubitationibus istis prodidi. Reposui præterea subinde et abolevi, quidquid illarum mihi notaveram, si forte iis ex memoria et animo elapsis succedens alio tempore nova cogitatio scrupulos tolleret. Semel adeo puduit me et tæduit plane viæ vel erroris mei, lecto Perralti libro de Comparat. vett. et recentt., ubi T. III. p. 33. in contemptionem antiquitatis refert, aliquid simile a quodam popularium suorum commentatum esse et aliquando proditurum. Paullo post accipio opusculum, quod ille minabatur, hominis, Homerum negantis unquam fuisse, utrumque autem σωμάτιον conflatum esse docentis ex *tragœdiis et variis canticis de trivio, mendicorum et circulatorum, à la manière des chansons du Pontneuf;* cætera in eundem modum: et in Procemio omnino nihil se ex Græcis literis operæ pretium didicisse confirmat. Quod unum est ex paucis, in quibus facile apud omnes fidem inveniat: reliqua somnia sunt et deliramenta. Hominis alioquin non obscuri neque insulsi, aliisque libris etiam in Germania noti, *(Fr. Hedelin Abbé d' Aubignac.)* libellus ita inscriptus: *Conjectures academiques ou Diss. sur l'Iliade,* quum diu latuisset apud Charpenterium et alios, qui, incertum amici an veterum amore, illius editioni moram nectebant, tandem mortuo Hedelino prodiit Par. 1715. 8. Is aliquoties mihi perlectus, ut dixi, tædium attulit opinionis meæ, in cujus similitudinem quandam levissima temeritas et inscitia antiquitatis delapsa esset; serioque cœpi vulgari quamvis male cohærenti rationi argumenta conquirere. Nam ne Hedelino quidem a Boilavio, Dacerio et aliis bene responsum videbam. Ita varie annisus, ut historicis difficultatibus alia atque alia via occurrerem, mox denuo vexatus illis, denuoque coactus cedere, conscius mihi sum, nihil me nec vanitati cupiditatis nec sententiæ novitati indulsisse, et omnes intendisse nervos, ut ab erroris laqueis caverem. Testes rei habeo multos familiarium meorum, quibuscum per hos proximos annos laborem meum communicavi, provocando eos ad quærendum verum, et omnia, quæ in ipsis Carminibus mihi adversari viderentur, studiose colligenda et sub unum adspectum cogenda. Ac ne nunc quidem hæc disputo, ut cuiquam persuadeam, cui non ipsa res persuadeat, sed ut, si quid erraverim aut in falsum detorserim, erroris convincar ab acutioribus.

Ne vero Rudbeckianum ingenium induisse videar, quippe qui vel in minimis historicam veritatem sacram rem habere soleam, duorum summorum hominum auctoritatem afferre possum, Is. Casauboni et R. Bentleii, in quorum scriptis non ambigua vestigia exstant ejusdem opinionis. In Casauboni scriptis plura sunt; Bentleii unum est in primis insigne in libro adversus Collinum anglice scripto: *Remarks upon a late Discourse of Free-thinking, in a Letter to N. N. by Phileleutherus Lipsiensis,* cujus primam edit. 1713. et septimam 1737. præ oculis habeo. In utraque harum

XXVII.

Difficultates illas, quas mirifica forma et descriptio horum ἐπῶν partiumque dispositio objicit, singulatim expendendas et omnibus viribus atque opibus augendas aliis mandabo. Feci quidem et ipse utrumque pro virili parte, sedulo cavens, ne quid mihi dissimularem aut cupide agerem; sed hæc complurium et diversa via ingredientium studiis digna cura est, in primis eorum, qui vim humani ingenii in hoc genere metiri possunt ex suo ingenio, et judicium artis subactum habent antiquarum literarum cognitione, Klopstockiorum, Wielandorum, Vossiorum. Nam vulgaribus Gallofrancorum præceptis et formulis epici Carminis faciendi nihil ad summam rei proficimus. Neque enim satis est, artificia utriusque corporis admirari, quæ nunc insunt, primariam quandam et simplicem πρᾶξιν, in maxima varietate rerum et eventorum ubique conspicuam, unum actum ex universa historia Trojani belli, unum heroëm selectum, reliqua ad exornandum scilicet callide interposita; hic omnia ad iram Achillis relata, illic ad Ulyssis reditum; nihil non

iisdem verbis §. VII. hæc leguntur: *Homer wrote a sequel of Songs and Rhapsodies, to be sung by himself for small earnings and good cheer, at Festivals and other days of Merriment; the Iliad he made for the Men, and the Odysseïs for the other Sex. These loose Songs were not collected together in the Form of an Epic Poem, till about 500 years after.* Quid clarius est hisce verbis? Eaque et satis cogitate scripta, nec ardore digladiandi elisa esse, ex totius loci contextu apparet. Neque tamen hæc professio principis Criticorum, tam aperta tamque memorabilis propter ipsum tempus, quo eam edidit, i. e. paucis annis post famosum opus Perralti, seu quod ea in libro potissimum theologis scripto latebat, seu quod multis temere jacta videbatur, ab ullo viro docto ad disceptationem vocata est; immo a plerisque penitus neglecta, ut a Moneta ad Bailletum T. III. P. I. p. 277., Hedelini cæcum impetum narrante, ab aliis, ut a Clarkio, frigide aut tribus verbis transmissa, a Popiis adeo derisa fortasse. At ipse Bentleius, qui senectuti suæ criticam recensionem Homeri seposuerat, in illa, id quod ex quibusdam indiciis colligo, huic rei ex industria lucem daturus erat. Quapropter valde miror, nihil, quod ad hanc quæstionem spectet, reperiri in criticis libris Anglorum, qui de illius editionis consilio mentionem faciunt. Digamma Æolicum eum reducturum fuisse, Dawesius et alii operose docent. Hæc autem narratio de digammate mihi sæpe dubitationem injecit haud levem, quid Bentleium conjiciam de antiquitate scripturæ Græcorum sensisse, et quibus causis, si Homerum scripsisse putarit, hanc Carminum ejus epicam formam tanto posteriorem ponere potuerit. Velim de his certiores nos faciant ii, qui aditum habent ad ejus adversaria et notas Homericas, quæ in manus Cumberlandi venisse dicuntur in Biographia Britann. edit. sec. Vol. II. p. 244. Nihil est, de quo potius Bentleii judicium cognosse cupiam: et quis non idem cupiat, qui Phalarideæ controversiæ judicem norit? Id dubites, an illius emendationi Homerus tantum debiturus fuisset, quantum Horatius debet et Comici.

bene continuatum, nihil præposterum, nihil perturbatum, nihil hians. Plura horum vere dilaudari [a], quis neget? de Odyssea maxime, cujus admirabilis summa et compages pro præclarissimo monumento Græci ingenii habenda est. Nam in Iliade nondum deposita sunt certamina virorum doctorum de rerum capite et argumento primario. De quo utcunque existimabitur, et ut sensus προεκθέσεως longissime pateat, (quippe suffecissent illi aliquot præliorum absente Achille factorum descriptiones:) nunquam tamen certis argumentis docebitur, septem illos versus quidquam ultra promittere quam XVIII rhapsodias. Reliquæ non iram Achillis in Agamemnonem et Græcos continent, sed novam, a priore longe diversam minimeque illis gravem, id est ejus iræ, quam solam isti versus designant, appendicem. Quodsi omnia Græcorum ad Trojam gesta omnesque rhapsodias uni proposito subjicias, ad *gloriam* quidem Achillis magis quam alius cujusquam Græci aut Trojani herois tota Ilias, ad *memorem iram* ejus major tantum pars spectat; ut admodum mireris, quod in nullo codice adhuc pro isto exordio hoc vel aliud melius inventum sit:

ΚΥΔΟΣ ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
ὅςθ᾽ εἵως βασιλῆϊ κοτεσσάμενος ἐνὶ νηυσὶ
κεῖτο, Ἀχαιοῖσιν τε καὶ αὐτῷ ἄλγε᾽ ἔδωκεν,
αὐτὰρ ἀνιστάμενος Τρωσὶν καὶ Ἕκτορι δίῳ.

Subabsurdum foret, talem diligentiam subtiliorem esse dicere quam pro Homerico sæculo: nec id dicere ausint ii, quibus προέκθεσις Odysseæ ab ipso Homero præ-

a Continuo falsum est, quod poëtam in Iliade universo bello artificiose usum putant ad ornandum et amplificandum argumentum suum. Repetunt hoc ex vett. Grammaticis, in pr. Eustath. p. 7., qui ineptissima in hanc sententiam affert, contraria etiam, etsi hoc non capitale duco, Aristoteleis in Poët. c. 23. Immo illi partim non obscure significant, totum bellum in Iliade describi. A talibus magistris non profectus neutrum in ea fieri data opera fatebitur, nec aliam artem apparere, nisi eam, quam plures historici quæsiverunt, qui breves partes historiæ singularibus operibus complexi sunt, vel quam Cicero Lucceio, sperato rerum suarum scriptori, commendat *festinationis causa*, rogans, *ut a continentibus tuis scriptis, in quibus perpetuam rerum gestarum historiam complecteris, secernas hanc quasi fabulam rerum eventorumque nostrorum.* Scriptori hujus generis adeo sæpe necesse est, finitum orbem egredi et priora intexere.

posita videatur: facerent enim illum adeo infantem, ut quam artem primus ingeniosissime quæsivisset, vel prudens certe ex natura et ordine fabulæ cepisset [a], eam ne agnoscere quidem et verbis exprimere potuerit.

Immo vero illud quoque dubium est, an Homerus Achillis sui personam eodem loco habuerit, quo eam omnes fere artis magistri habent. Nam quum ille seriem gravissimarum rerum non finxerit, sed fama acceperit [b], num illa veri parum similia videntur, heroëm fortissimum cum copiis suis ab exercitu secedentem desiderium sui movere, ipsumque otiantem Agamemnoni et Græcis plurimum negotii et curarum exhibere, mox audacius irruentibus Trojanis revocari, at asperum et inexorabilem virum negare primum et tergiversari, deinde communi periculo concedere amicum, tandem, illo Hectoris manibus cæso, ipsum ulciscendi causa redire ad pugnam, votique compotem jure belli in Hectorem sævire? Num, si Thucydides vel Xenophon hunc annum in annales retulisset, Achillem, quum secessionem fecisset, describere poterat minus desideratum, aut, quum revocaretur, minus honoratum minusve pertinacem, aut denique, quum veterem iram nova expulisset, minus insignem, acrem, fortem, generosum? An tu mirum putas, et non naturæ, sed artis, in tot mythis illius belli unum fuisse, qui continuatione quadam concinnum et partibus suis absolutum Carmen exhiberet? Anne, illis concessis, opinaris, multo diversum opus exiturum fuisse, etiamsi quatuor poëtæ telam detexuissent? Felicem dicas populum, utpote magnorum gestorum fecundissimum, cui Carmina prope sponte nascantur, quæ aliorum populorum intentissimis studiis et artibus non proveniunt! Rideas licet: verum ita plura nata sunt ingenio

a Ἢ διὰ τέχνην ἢ διὰ φύσιν. Aristot. Poët. c. 8.

b Nam nec omnia ad veritatem vel ex corrupta veritate narrat illorum temporum poësis, neque omnia fingit, ut olim putabant viri docti. Sed frustra plerumque laborant, qui utraque discernere volunt. Prædixerunt Musæ:

Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.

Græcorum, quibus profecto careremus, nisi illi exstitissent.

XXVIII.

De Odyssea major est dubitatio et propriæ curæ. Non quia omnia in illa ad reditum Ulyssis referuntur: quis id miretur in ἀοιδαῖς, quæ errantem et patriam quærentem et reducem Ulyssem proponunt? sed quod Penelopæ et Telemachi fortuna domesticæque calamitates herois congrua ratione temporum ac tenore rerum sic junguntur cum externis casibus ejus, ut statim a limine in medias res abstracti semper ad exitum festinemus, atque redeuntem eum et quiete post tot labores exantlatos pacatoque regno fruentem maxima animi sollicitudine videre cupiamus. Unde fit, ut Odysseam nemo, cui omnino priscus vates placeat, nisi perlectam e manu deponere queat. At illa ars id ipsum est, quod vix ac ne vix quidem cadere videtur in vatem, singulas tantum rhapsodias decantantem, quippe qui, ut ad cogitationem talis artis accingi potuisset, vel apud exquisitissimos auditores Aspendii citharistæ modo intus cantaturus fuisset. Igitur Telemachi iter ad Nestorem et Menelaum, Ulyssis secessus in Ogygia insula, item pulcherrimum Carmen, in quo errores ipse suos Phæacibus denarrans inducitur, eodemque modo etiam reliqua, h. e. seorsum et nulla spectatione universæ formæ, ab Homero composita videri possunt, diuque decantata esse, priusquam aliquis politiore et abundantiore artibus ævo animadverteret, ea paucis recidendis, addendis, mutandis ad perpetuitatem unius magni corporis redacta, novum quasi et perfectius splendidiusque monumentum fore.

Eandem rem forsitan frustra experti fuissent Græci in aliis Νόστοις, quo nomine plura exstabant antiqua Carmina, quorum ne auctores quidem nobis satis noti sunt [a]. Sed nullius error tam longus tamque disjunc-

a Qui enim a Casaub. in Athen. IV. 14. extr. aliisque laudantur, fere sunt recentiores, et ab illis Homeri æqualibus materiam suam petierant.

tis in locis fuerat quam Ulyssis, nullius tam mirabiles terra marique casus et ludibria fortunæ fama divulgaverat, ut jure liceat suspicari, tantam copiam hujus generis Carminum de alio nullo suppetiise. Jam et hic et in Iliade eo fere omnis redit dubitatio, an, si ex toto quatuor vel quinque majores rhapsodias excerpseris, unamquamque trium pluriumve librorum, in iis seorsum positis ejus summæ, quam nunc omnes admiramur, vestigia vel tantummodo vincula magnæ compagis primitus designatæ deprehendas. Scio quam difficile sit, Aristotelem et cæteros scriptores artium oblivisci, qui multo post, quam partes hæ firmiter coaluerant, inde præcepta sua duxerunt: at quidni jucundum sit, semel et iterum ex illarum contemplatione antiquissimæ poësis specimen capere? quam inter omnes convenit ad Homerum usque nullum longius et hujus formæ opus protulisse [a]. Mihi quidem, fateor, quoties in illud priscum ævum, quantum possum, animo redeo, minime displicent isto modo lecta hæc Carmina, neque in ingeniosissimo adolescente senilem sapientiam desidero. Quanquam non tam sapientiam et præstantiam artis, quam tantæ et tam varie episodiis distinctæ perpetuitatis cogitationem ab Homeri loco et indole alienam esse contendo. Nam neque ars et junctura illa, etsi summas laudes meruit, ita callida est et subtilis, ut eam ingens ingenium, necessariis subsidiis instructum, vel sine exemplo assequi non potuisse; neque vero eadem, ut opinor, in maximo olim numero rhapsodiarum, ita difficilis repertu fuit, ut posterioris ætatis studiis et elegantiæ non tribuenda videatur. Atque hæc ratio eo probabilior fiet, si ab ipso primo auctore filum fabulæ jam aliquatenus deductum esse apparebit.

a De Aristotele quid audeam, video. Sed in eadem pæne hæresi sum, quam nuper professus est auctor elegantis libelli: *Parallelen*, p. 14. sqq. Deinde quod convenire dixi de poësi ante Homerum, id non sola conjectura nititur, sed ipsorum veterum auctoritate, qui illorum canticorum argumenta et nomina satis multa proferunt. In oculis est, præter Velleium et tot similes laudatores, Aristoteles c. 24., qui aliquot virtutibus epici poëmatis enumeratis apponit: οἷς πᾶσιν Ὅμηρος κέχρηται καὶ πρῶτος καὶ ἱκανῶς. Ita plerisque ille est et *primus* et *omnibus numeris absolutus*.

XXIX.

Sed illud forsan ludere est, non ratiocinari, præsertim in tanta auctoritate vulgaris persuasionis. Quid ergo, si Aristotelis leges epicas, quatenus illa persuasione nituntur, obturbemus vocibus Grammaticorum veterum omnium, quorum nullus superest, qui novis acuminibus de primaria actione Iliados proludat? Consentiunt enim omnes, in Iliade contineri *gesta Græcorum et Trojanorum ad Ilium*, et, si quid addunt, *fortia facta Achillis*. Ita in primis clare auctor libri de Homeri poësi, qui sub Plutarchi nomine editur; ita Eustathius ubique [a]. Hic tamen illud prius solum constituit summam Carminis, insuper absurde docens, Achillem in eo præ cæteris heroibus tantopere ornatum esse, quia Homerus hunc præ cæteris dilexerit. Absurde, inquam, hoc, et ex vetusto errore, qui poëtam omnis fere materiæ rerum suarum inventorem faciebat. Verum quis, qui Grammaticorum fontes norit, non impense demiretur, ne Alexandrinos quidem Criticos veram vim argumenti Homerici perspectam habuisse, quam nostra ætas, quanquam non eodem modo, jam dudum assecuta sit? Inepti sunt Alexandrini isti, inquit, defixi in vocabulis et syllabis, videlicet nati ante inventam philosophiam, quam dicimus, artium. At ne vates quidem ipse fuit philosophus, quem tantam artem summæ actionis per ambages episodiorum volvendæ abscondisse narrant. Nam absconditam illam esse oportet, quandoquidem præter Aristotelem et ante eum paucissimis veterum suboluit [b].

a Ut in Procem. p. 8. Ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἀρξάμενος μήνιδος, ἀφηγήσεται τὰ ἐν αὐτῇ συμβεβηκότα κακὰ, οὐ μόνον τοῖς Ἀχαιοῖς, εἰ καὶ τούτοις ἐπὶ πλέον, ἀλλ', ὡς εἰκὸς, καὶ τοῖς Τρωσίν. Pertinet hoc cum aliis, quæ ibidem disputantur, ad celebrem quæstionem, cur narrationem demum ab ira Achillis exorsus sit Homerus. Diversa fatuæ superstitionis quæstio fuit, cur splendidissimo operi fœdum et infaustum nomen *μήνιδος* præfixerit. Alterutram aut potius hanc, quam nuper ex Scholiis didicimus, ridet Lucian. T. II. p. 117., ubi Hedelini somnia acerbe exagitantur a Mose Solano.

b Novum hoc ausum est, cui tuendo una plagula non sufficiat. Plerique sibi id videbuntur ex Horatio satis refutare posse. Quod quemadmodum sint facturi, ipsi viderint. Nos nunc de *communi opinione antiquitatis* quærimus, quæ cognoscenda est ex antiquis Intpp. Iliados, ex rhetorum et similium scriptorum locis. Hæc omnia conferant illi necesse est, antequam aliquid gravius in meam audaciam statuant. Omnino vero utilissimum esset, undecunque collecta unum in locum habere, quæ in libris veterum vel præcepta de arte poëtica, vel judicia de poëtis suis sparsim legun-

Gravis hic in primis haberi debet auctoritas Cyclicorum poëtarum aliorumque, qui Homero ætate proximi fuerunt. Pauca sunt, quæ de illis constent[a], etsi eos magnam partem adhuc Nonnus cum aliis antiquitatis studiosis gnaviter tractavit. In illis paucis, quæ scimus, hoc est maxime memorabile, quod Cyclici omnes hæc Homerica artificia vel non animadverterunt, vel ab æqualibus animadversa imitari aut noluerunt aut non potuerunt. Etenim legat nobis aliquis epitomas illas Cypriorum et aliorum quinque Carminum nuper editas[b], et experiatur, an in ullo eorum primarium heroëm, aut primariam actionem, aut repetitam ex mediis rebus narrationem, qualis in Odyssea est[c], reperiat. Percense item reliqua illius ævi epica Carmina sive Carminum argumenta, Genealogias deorum et heroum, Dionysiaca, Thebaidas, Epigonos, Naupactica, alia; unum quidem heroëm in nonnullis, (nam fuerunt plura perbrevia,) in nullo unam vel primariam actionem, episodiis ad modum Iliados intertextam, deprehendes. Magno auctore id affirmo, non conjectura ductus. Ita enim Aristoteles ubique prædicat de Homero, ita eum propter istam ipsam rem cæteris in eodem genere omnibus anteponit, ut nullus eorum hac in re ducem et principem suum imitatus esse videatur, ne Pisander quidem aut Panyasis aut Antimachus, qui secundum Homerum optimi numerati sunt, nedum antiquiores et Cyclici. De quibus novum argumentum ducendum est ex ipsa ratione Cycli, qualem eum ex loco Lycii Procli apud Photium cognovimus. Quippe fuit ille multorum ἐπῶν, ab initiis rerum usque ad

tur. Docerent ea, ni fallor, cum optimis, quæ exstant, Carminibus comparata, *quam sero Græci in poësi didicerint totum ponere*, ac ne Horatium quidem, qui illud præcipit, ejus præcepti eosdem fines ac nostros philosophos constituisse. Erunt hæc præcipue ei disquirenda, qui dramata Græcorum ad antiquæ artis leges exigere volet. Quodsi in his sæpius ab historica ratione deflexit Aristoteles, tanto magis admiranda est viri perspicacitas, qua sæculum suum præcucurrit.

a Collecta hæc, vel, ubi viri docti collegerint, indicatum in Fabric. B. G. T. I., cujus præc. vid. p. 579. sqq. nov. ed. et Heynii copiosissimum Exc. I. ad Virg. Æn. II.

b In ineditis Fasc. I. Bibl. antiq. litt. et artium novissimæ Goetting.

c Nam in Iliade naturalis est ordo rerum gestarum, nec initium primæ rhapsodiæ lectorem aliter ducit in medium cursum rerum, atque ut fit in cæteris rhapsodiis plerisque: v. c. in Ἀριστείαις, in quibus illud quoque notabile est, quod heroës plane sic producuntur, quasi antea non comparuissent. Vid. in pr. Λ.

mortem Ulyssis deductorum, collectio, omnem prope fabularem historiam *perpetua et naturali serie* complectens. Ex quo uno satis apparet, Cyclicos poëtas res suas eodem ordine, quo deinceps consecutæ essent, non ad formam Odysseæ nostræ, narravisse.

Quæ quum ita sint, quis putet illos omnes eam artem, quæ tam eximiæ perfectionis causa est, si ab Homero adhibitam vidissent, aut non intellexisse, aut intellectam æmulari noluisse? Nam ne non potuerint, ne ingenium tali præstantiæ impar attulerint omnes, vereri nemo jure potest. Ac ne Hesiodus quidem, quem tamen Critici præcipuo loco in numerum retulerunt, quidquam ad illum modum cecinisse putandus est. Arguunt hoc Ἔργα, nec cum Alexandrinis, nec cum Lucretio aut Virgilio comparandum opus, neque multo absolutius quam Theognideæ sententiæ [a]; arguunt alia, eidem olim dubio rumore tributa. Denique etiam postremorum temporum poëtæ quodammodo ostendunt, se de artificioso contextu Iliados a Grammaticis non dissensisse. Quam inepto enim consilio is, quem vulgo Quintum Calabrum vocant, rhapsodias suas velut maturius abruptæ Iliadi supplementum attexuisset, nisi exempla priorum temporum ante oculos habuisset! Culpamus quidem eum, tanquam rudem præceptorum, quæ nunc pueri ex Batteusio discunt: num minus culparemus, si forte Iliada in reditu Achillis finitam, atque inde ad Hectoris funus ab illo suppletam haberemus? Accommodare et subjungere se rebus scit philosophia artis, non raro etiam fortuitis. Catalogum copiarum si non legeremus Il. Β΄., illa nihil, puto, omissum quereretur; forsitan adeo eam partem historici, non poëtæ esse docuisset, ridendumque esse, qui heroum notitiam absque ea mancam existimaret [b].

a Legitimi Carminis didascalici, id est ejus, in quo una ars sive doctrina sive aliquod argumentum unum continenti tractatione partium absolvitur, prima specimina reperimus in Xenophanis, Parmenidis, Empedoclis opp. περὶ φύσεως, quorum utinam fragmenta edant, qui collecta servant. Mox neglectum id genus ab Atticis, qui prosæ ad doctrinarum usum excolendæ utilius studebant, perfecerunt Alexandrini, a quibus venit ad Romanos, et ab horum ingenio nova ornamenta accepit. Huic generi prolusum est, non exemplum datum ab Hesiodo et Gnomicis.

b Hic nobis in mentem venit argumentorum ridiculorum, seu, ut Gell. III. 11.

XXX

At licet veterum plerique artificium structuræ et compositionis Carminum Homericorum vel assecuti non sint, vel minus accurate, quam hodie solemus, existimarint, tamen quin insit in iis aliquod, dubitari nullo pacto potest. Sin autem dubitamus, Homerine id sit, an ab aliis ingeniis, invitante ipso argumento eorum et ordine fabulæ, adscitum, quaestio hæc est ejusmodi, in qua non, quid poëticis legibus consentaneum aut poëtæ honorificum putemus, spectandum sit, sed quid ex historicis et criticis rationibus verisimile esse videatur. Etiam hanc quæstionem pono tantum, non pertracto: est enim immensæ materiæ, nec necessaria proposito nostro. Interim duæ res hic paucis attingendæ sunt, quæ vel solæ suspicionem compagis manibus alienis factæ in utroque Carmine commoveant.

Alterius generis sunt eminentes aliquot et hiantes commissuræ, quas per vices sæpissime repetitæ lectionis reperire mihi visus sum, et easdem et iisdem in locis, tales, ut eas non cum primo opere fusas sed posterioribus curis illatas esse, ubi uno aut altero exemplo demonstravero, quemvis statim concessurum, seu potius ipsum plane sensurum arbitrer. Qua in re si per tot sæcula nemo offendit eruditissimorum lectorum, quum neminem mediocri sollertia in ea offendere non posse putem, hæc fortasse una causa fuit, quod perpetua series Carminum, tum præconiis multorum scriptorum tum sua specie fallens, ejus rei cogitationem longe amovebat, et quia omnes prope natura sic comparati sumus, ut dissoluta conjungere libentius quam juncta dissolvere studeamus.

Quo tempore igitur hæc primum cum amicis quibusdam communicabam, probe memini, quantum illi diffiderent suspicionibus meis, totque sæculorum præ-

ait, *admodum levium*, per quæ Attius ostendit Hesiodum Homero natu priorem. *Quod Homerus*, inquit, *quum in principio Carminis Achillem esse filium Pelei diceret, quis esset Peleus, non addidit: quam rem procul dubio dixisset, nisi ab Hesiodo jam dictum videret* etc. Hæc quomodo illuc pertineant, unusquisque videt.

scriptionem et silentium opponerent. Paullo post in uno locorum illorum, in quo suturam adventitiæ artis latere suspicatus eram, ex insperato qualiscunque auctoritas veteris Grammatici conjecturæ meæ succurrit. Est is locus Il. σ'. 356.—368., ut lenissime dicam, frigide et inepte jacens inter res Trojanorum Græcorumque et inter Thetidis adventum in Olympum. De istis versibus in accuratioribus Scholiis longa disputatio excerpta est Zenodori cujusdam, unde præcipuum quod tollam, hoc est, eos versus non ex vulgari interpolatione, nec a Grammatico aliquo, sed a primis διασκευασταῖς duabus rhapsodiis nectendis adjectos esse [a]. Atque ejusdem modi emblemata in Odyssea videre mihi videor plura, et unum adeo manifestum, ut ex iis, quorum judicio hoc specimen spectandum subjicio, adversarios mihi perpaucos fore sperem.

Odyss. δ'. 620. ubi citius, quam velis et exspectes, a dulci colloquio Menelai abstrahimur, redituri ad illud libro XV., qui Telemachi reditum describit, quatuor sequuntur versus ipsa orationis insolentia et ambiguitate durissimi, nihilque Homerici coloris habentes. Cujus culpæ quidem in omni reliqua parte IV. libri aliquammulta vestigia notavi, quibus non absurde leviore hoc periculo præludatur. Nam de illius loci ambiguitate, culpa minime Homerica, præsertim in rebus tritissimis, nemo doctus dubitabit, et jam olim in ea laborasse et dissensisse putarim interpretes, quorum copiis in Odyssea nunc sæpissime caremus. Eustathius quidem, nimis contractis in ea Scholiis usus, δαιτυμόνας non, ut Homeri et omnium scriptorum consuetudo poscit, *convivas*, sed *convivatores*, τοὺς τὴν δαῖτα ἑτοιμάζοντας [b], interpretatur; (idque fieri necesse est, si, quod auctor procul dubio voluit, proximum οἱ pertinet ad δαιτυμόνας;) tum ἀλόχους, non minus invito usu

a Διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον. De hoc verbo διασκευάζειν, quod male accepit Mer. Casaub. de Hom. edit. Hack. p. 167. collect. Almelov., paullo mox videbimus. Scholion, unde illud didicimus, Porphyrii est, primum nobis e Cod. Leid. oblatum a Valckenario in Diss. cum Ursino edita p. 137., (nam Barnes. Excerpta MSS. nihil certi attulerant,) nunc in ordine vulgatum ex Ven. B. Sed hic in primis desideramus antiquiorem A.

b Et hanc rationem vulgo olim traditam puta. Ita brev. Schol. οἱ ἑστιάτορες, Hesych. h. gl. extrema, μάγειροι, similiter Etymol. M. p. 252.

loquendi, *ancillas*, utpote concubinas procorum: omnemque locum sine ulla hæsitatione ad aulam Ulyssis refert, non Menelai. Plerique contra recentiores Intpp. non ita facile se a Menelao abduci patiuntur. In quibus Barnesius humane, ut ait, lapsum condonat Eustathio, quem equidem in sua opera compilandi ne labi quidem tali modo potuisse credo; ipse vero ἀλόχους *uxores* nescio quas *filiorum Menelai et amicorum* accipit, de altero vocabulo tacet. Daceria, in utroque Eustathium sequens, tamen et ipsa adhuc Spartæ moratur. Ac forsan hos et alios plures illud movit, neque sine causa, quod θεῖος βασιλεὺς in hoc contextu ita dictum videtur, ut aliquis ab Ulysse nominatim appellato distinguatur. Sed rursus μῆλα ἄγειν in memoriam revocat procos αἰεὶ μῆλ' ἀδινὰ σφάζοντας, servisque vel famulis, cœnam apparantibus, ipsi μνηστῆρες v. 625. bene juncti videri possunt. At quidquid horum verum est, et ubiubi fit transitio ad res Ithacesias, perplexe illa fit et ingratissime, neque hic Homerum canentem audimus. Itaque nisi scirem, quam facile in tanto opere minores offensiones obumbrentur magnarum, partium nitore, mirarer nullum Criticorum, vates hos ad vulgarem normam emendantium, adhuc exortum esse, qui quatuor molestis versibus deletis locum similem faceret illi ς'. 166., seque primis politoribus horum Carminum adjungeret. Qui si illud olim fecissent, uti eos alibi sæpe fecisse credibile est, vel etiam v. 625. initium novi libri posuissent, certo credo futurum fuisse, ut tantulum acumen ingenia omnium temporum deluderet. Jam præter opinionem res cecidit. Nam etsi vetustissima ætas Græcorum in edolando, ornando comendoque hoc poëta omne studium collocavit, reliquit ea tamen Pylæmenem nimis cito fati sui oblitum, et similia plura, quæ Critici postea, unice quærentes, quid ἐποποιΐας tenori et arti conveniret, obelis et emendationibus suis ad ordinem et concordiam redigere conati sunt [a].

[a] Nonnunquam minus feliciter vel constanter. Ut in illo Pylæmene, filio Harpalioni in funus prodeunte Il ν'. 658., quum ipse occisus esset ε'. 578. De quo nobis plures rationes illorum propinant Scholl. et Eust. Earum nulla, si quid video, vera est, una longe ineptissima, qua corrigitur, μετὰ δ' οὔ σφι πατὴρ κίε. Hanc tamen Barn. ornavit proprio versiculo. Alii nuper ipsum poëtam oblivionis accusabant: quod commentum nulli, puto, Aristarchorum veterum probatum fuisset. Nam alius

XXXI.

Fuerunt aliquando philosophi, qui hanc omnium rerum ac corporum compagem et universitatem non mente numineque divino factam, sed forte et casu natam atque concretam esse statuerent. Non metuo, ne quis me similis temeritatis accuset, quum vestigiis artificiosæ compagis et aliis gravibus causis adducar, ut Homerum non universorum quasi corporum suorum opificem esse, sed hanc artem et structuram posterioribus sæculis inditam putem. Neque enim id repente fortuito factum, verum conjuncta in hoc plurium ætatum hominumque studia reperimus. Ut autem ea, quæ fieri non possunt, facta credere stultissimum est, ita cavendum etiam illud, ne oculorum nostrorum acie naturæ et rerum fines metiamur, et quod non ipsi fieri viderimus, id fieri omnino non posse opinemur. Sed pergendum est nobis ad alterum genus argumentorum, ex quo, etiamsi reliqua omnia tollerentur, inexplicabilis dubitatio nasceretur de universa forma horum Carminum. Est ea nunc, inquit, talis, ut nec addere quidquam nec demere salvis legibus elegantiæ liceat. Audio, et ex parte plane video, illisque διασκευασταῖς habeo gratiam. At nonne omnibus erit manifestum, eos his operibus conformandis propriam artem adhibuisse, quum demonstratum fuerit, in utroque non modo, quod ante ostendebam, particulas quasdam, sed totas rhapsodias inesse, quæ Homeri non sunt, id est ejus, a quo major pars et priorum rhapsodiarum series deducta est? Constat jam olim dubitatum esse ab Aristophane Byz. et Aristarcho, non nimis audacibus in hoc genere Criticis, de auctoritate extremorum Odysseæ inde a

quidem in his rebus aliam famam, aut idem in diversis scriptis diversam sequi potest, non idem in eadem variare, et quidem brevi intervallo unius operis. Denique tale quid excidere potest recentiori poëtæ, fabulas operose colligenti, non ἀοιδῷ, qui in hac doctrina habitat. Melius certe olim quidam utrumque versum expungebant, quæ brevissima sane via est ad omnem discrepantiam et difficultatem tollendam. Aliis vero locis illos sive incuria sive prava religio deterruit, quo minus omnia ejicerent, quæ rerum summam et æquabilem tenorem turbarent. Ut, ne alia nunc congeram, in ipsa chorographia agri Trojani aliquid relictum est discrepantiæ, nec sublatum ab istis, cujus causa nemini auctor sim, ut denuo longum iter suscipiat.

ψ'. 297. Eademque dubitatio injecta est etiam de Iliados Ω'.[a] Neutrius quidem dubitationis causæ in neutram partem adhuc a quoquam explicatæ sunt, illorum autem veterum disputationes parum fideliter nobis traditæ: nam eos historicis rationibus et antiqua fama ad confirmandam rem usos esse verisimillimum est: tamen aliquid dictum est ab iis, qui dubitationes attulerunt, nihil ab his, qui eas discutere volebant. Etenim illi inusitata Homero et ingenio ejus indigna plura se in his duobus libris deprehendisse affirmabant, hi vel antiquitatem eorum et pulchritudinem probabant Virgilii et æqualium scriptorum auctoritate, (quasi non longe antiquiores, Plato et Aristoteles, eos pro Homericis laudarent,) vel necessitatem ad justorum operum formam et mensuram implendam. Quod argumentum quale sit, facile apparet, pudetque nos, illud refellere. Eo enim nihil aliud docent, nisi quod ipsi parati essent hæc complementa addere, si nondum exstarent: etsi de Iliade non demonstrant ex regulis suis, cur ea potissimum in tumultuaria descriptione Hectorei funeris terminetur. Nam de Odyssea, quod volunt, plane efficiunt. In hac suus quemque sensus docet, si extrema illa deessent, sollicitos nos abituros esse de Ulysse, tantarum difficultatum victore, quandoquidem ei tum maxime metueremus a parentibus et cognatis cæsorum 108 nobilium juvenum, nisi amnestia et pax fieret deorum interventu et subita μηχανῇ.

Quid ergo, si eam ipsam partem cum aliis nonnullis, quibus justa compositio Carminis carere nequit, Homeri non esse, sedab aliquo ingenioso rhapsodo proxime insequentis ævi compositas, omnibus, quæ in hocce genus rerum cadunt, argumentis doceri potest? Quid, si idem potest de VI postremis rhapsodiis Iliados? Equidem certe quoties in continenti lectione ad istas

[a] De Odyssea vide Schol. ad v. c. et Eustath. p. 1948. 47. ibidemque Clarkii, Daceriæ et Popii Nott., ubi Aristarchea sententia et novi adjutores ejus refelluntur, Casaubonus et Rapinus: de Iliade Jensii Obss. de stilo Hom. p. 290. et Dawes. Miscell. crit. p. 152. sqq. contraque hos Ern. ad ω'. 1. Quanquam Dawesius primus etiam Il. Υ'. totam vel magnam ejus partem Homero indignam judicaverat. In Odyssea præterea codd. aliquot indicium habent illius suspicionis, ut Clarkianus a Th. Bentleio collatus, et duo Vindobb. V. et CXXXIII.

partes deveni, nunquam non in iis talia quædam sensi, quæ, nisi illæ tam mature cum cæteris coaluissent, quovis pignore contendam, dudum ab eruditis detecta et animadversa fuisse, immo multa ejus generis, ut, quum nunc Ὁμηρικώτατα habeantur, si tantummodo in Hymnis legerentur, ipsa sola eos suspicionibus νοθείας adspersura essent. Sed hunc sensum meum nemini pro ratione venditabo, satis gravi nuper exemplo edoctus. Quem enim Hymnum plerique præ lætitia novi ἑρμαίου tam similem Homero quam ovo ovum putabant, eum alii indignum vate, at antiquissimum et Homeridæ alicujus fetum, Pindemontius haud priorem Alexandrinis, Ignarra centonem Moscoviticum vocabat, e Pausania et aliunde corrasis antiquis versibus infima ætate conglutinatum. Ruhnkenius quidem, optima sententia dicta, res, inquit, a peritis sentiri potest, imperitis, quid sit, explicari non potest. At hoc utrumque multo difficilius est in iis Carminibus, quæ unius vel duorum sæculorum spatio disjuncta, æquabili in universum et cæteris simillima facie fallunt. Quippe *in universum* idem sonus est omnibus libris, idem habitus sententiarum, orationis, numerorum. Quare necesse erit excutiatur aliquando accuratissime, quid illa extrema legentem unum ex multis isto sensu imbuerit, quæ insolentia sit in vocabulis et locutionibus, et qualis, (nam ipsa Il. Α'. quædam habet ἅπαξ λεγόμενα,) quid diversum et disparis coloris in sententiis et conformatione earum, quæ vestigia lateant alienæ imitationis in iis, quæ expressa sunt ex Homero, ubi nervi deficiant ac spiritus Homericus, quid jejunum et frigidum sit in locis multis, ut Il. φ'. 273. sqq. et in magna parte τερατολογίας hujus libri, ut in proximo Χ'. ubi tamen plura nitent, (ita nitent etiam multa in Theogonia et in Scuto Herc.,) ut ψ'. 88. sqq., ut ω'. 247. sqq. 602. sqq., ut Odyss. ψ'. 310. sqq., ut ω'. 24. sqq. De his et aliis pluribus disputandum erit alias singulatim et intentissima cura, qua res tanta digna est. Nunc hæc subnotasse satis habeo, nihil curans, quantum inde momenti ad superiora argumenta accesserit.

XXXII.

Pergamus ad ea, quæ Græci consensu tradiderunt de vetustissima historia horum Carminum, tenues et obscuras per se reliquias, nec illis ipsis satis intellectas, nobis autem jam non omni luce carentes.

Primum Homeri poësis a Lacedæmonio Lycurgo ex Ionia in Peloponnesum illata esse dicitur. Quatuor nobis exstant hujus rei testes [a], in his primus et ætate et auctoritate Heraclides Ponticus, qui Carmina a Creophyli posteris accepta refert. Hic Creophylus, quamvis homo fabulosus, quum in antiquissimis Epicis et amicis Homeri numeretur, ejus posteros conjicias fuisse familiam ἀοιδῶν sive ῥαψῳδῶν, qui Carmina rogatu Lycurgi docuerint Lacedæmonios, vel revertenti comitem dederint, qui ea teneret et caneret. Nam quod Plutarchus apud illam familiam literis mandata et a Lycurgo descripta narrat, id non magis ad rem pertinet, quam addita ratio, cur legislator ea in civitatem suam importanda curaverit. Addunt talia historici ex ingenio suo, ne res nude et exiliter narrare videantur. Ac ne illud quidem Æliano crediderim, (qui enim is scire potuit?) jam Lycurgo cognita fuisse hæc omnia, ex quibus posthac Ilias et Odyssea constabant. Quare abjectis, quæ afficta sunt ad mythicam famam, hoc solum nudum relinquitur, ante Lycurgum Spartanis tantum paucas rhapsodias innotuisse, plures temporibus illius vel ipsius cura additas, poëtamque deinde illic semper in maximo honore fuisse [b].

Per tria proxima a Lycurgo sæcula nihil constat de his Carminibus, nisi quod a rhapsodis particulatim divulgata sunt, qua de re supra diximus. Itaque ea etiam ante Solonem recitari morem fuisse, vel sine testimonio veteris scriptoris crederes [c]. Quod autem

a Heraclid. Fragm. περὶ πολιτειῶν in Gron. Thes. AA. GG. T. VI. p. 2823. B. Dio Chrysost. Or. II. p. 87. Reisk. Plut. in Lycurgo p. 41. D. Ælian. V. H. XIII. 14.

b Plat. de Legg. III. p. 680. C. Plut. Apophth. Lac. p. 223. A. Ælian. V. H. XIII. 19.

c Dieuchidæ ap. Diog. Laërt. I. 57. Τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ῥαψῳδεῖσθαι,

a Solone novatum dicitur in recitatione, τὸ ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῳδεῖσθαι, ejusmodi est, ut eum rhapsodos non primum invitavisse Athenas, sed in consuetudine eorum aliquid mutavisse appareat. Jam quæ illa fuerit mutatio et institutio, positum est in conjectura propter brevitatem Diogenis Laërtii. Nam si forte antea in publicis sollennibus unus modo rhapsodus canere consuerat, Solon convocandis pluribus, qui se invicem excipiendo majorem numerum rhapsodiarum canerent, novum rei splendorem addidisse videri queat. Sed huic rationi parum tribuo. Non enim in illa memorabile meritum novæ institutionis intelligitur, nec verba Diogenis, etsi sæpe balbutientis, illuc pertinere possunt. Istorum igitur verborum sensum pressius sequenti, veteremque morem rhapsodorum, quem supra descripsi, comparanti videtur mihi Solon hoc instituisse, ut, quum prius singulares rhapsodiæ sine ullo ordine rerum et temporum canerentur, id est ut in uno conventu primum Ulyssis Νίπτρα (Odyss. Τ′.) aut Μνηστηροφονία (Χ′.) mox Νεκυία s. Νεκυομαντεία (Λ′.) tum τὰ ἐν Πύλῳ vel τὰ ἐν Λακεδαίμονι (Γ′. Δ′.) itemque ex Iliaco orbe Ἀγὼν ἐπιτάφιος (Ψ′.), deinde Ὁπλοποιΐα (Σ′.) tum Λιταί (Ι′.), postremo Λοιμός (Α′.) caneretur, ita partes distribuerentur pluribus rhapsodis, ut alio alium excipiente deinceps perpetua et commoda ῥαφὴ efficeretur. Memorabilis profecto institutio legislatoris, qui idem poëta fuit, sine qua fortasse hæc omnia non disputarem. Nec vero illum in ea usquam legimus scripto exemplari adjutum esse; quod si tum fuisset ullum, non sane a Solone demum rhapsodi dedocendi fuissent. Cæterum hæc res ad unam Atticam referenda est, non ad Græciam universam. Neque enim ullo modo credibile est, Solonem fuisse primum omnium, qui tali ratione elegantiori dispositioni et collectioni

οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον. Illud ἐξ ὑποβολῆς idem est quod alibi ἐξ ὑπολήψεως, *ita ut alius alii succederet, seu, ubi unus desiisset canere, alter inde, quod sequeretur, auspicaretur; sicque unum Homericæ poëseos conflaretur corpus:* quæ verba sunt Leonis Allat. de patria Hom. c. 5. De re conf. Fabric. B. G. II. 2. 11. et Dresig. de Rhapsodis p. 55., qui illum refutat. Equidem neutrius horum sententiam probo, (et eos fere secuti sunt reliqui omnes,) Fabricium tamen a vero propius abesse censeo.

Homericorum operum occasionem daret, neque ea in Ionia et alibi tam dissolute, ut nonnullis nuper placuit, tamque confuse et permixte cantitata esse, ut eorum omnis tenor penitus corrumperetur.

Immo, si præsidium nobis in sola conjectura esset, ubi alias quam in patria Homeri primum institutum illius elegantioris dispositionis quæreremus? Addo etiam scriptionis: cujus prima tentamina a cultissima gente facta viderentur illo tempore, quo confectionem voluminum inchoatam esse docuimus §. XVII., h. e. Pittaci vel Solonis ætate. Etsi enim perantiquus et celeberrimus mos canendi propter summam jucunditatem, et quia plane in artem abierat, minus desiderabilem facere potuit scriptionem, atque adeo fortasse huic negotio moras objecit, tamen, postquam id semel tentari cœperat, vix ullum Carmen priorum temporum exstitisse putes, quod Græcos æque incitaverit ad perscribendum.

XXXIII.

Nunc vero nihil opus est conjecturas capere. Historia loquitur. Nam vox totius antiquitatis et, si summam spectes, consentiens fama testatur, *Pisistratum Carmina Homeri primum consignasse literis, et in eum ordinem redegisse, quo nunc leguntur.* Hoc posterius Cicero, Pausanias et reliqui omnes, qui mentionem rei faciunt, iisdem prope verbis et ut vulgo notissimum perhibent [a]. Sed quomodo hanc famam inter-

a Cic. de Orat. III. 34. *Quis doctior iisdem illis temporibus, aut cujus eloquentia literis instructior fuisse traditur, quam Pisistrati? qui primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus.* Pausan. VII. 26. p. 594. Πεισίστρατος ἔπη τὰ Ὁμήρου διεσπασμένα τε καὶ ἀλλαχοῦ μνημονευόμενα ἠθροίζετο. Joseph. c. Apion. I. 2. Φασὶν οὐδὲ Ὅμηρον ἐν γράμμασι τὴν αὑτοῦ ποίησιν καταλιπεῖν, ἀλλὰ διαμνημονευομένην ἐκ τῶν ᾀσμάτων ὕστερον συντεθῆναι, videlicet a Pisistrato. Ælian. V. H. XIII. 14. Ὕστερον Πεισίστρατος συναγαγὼν, ἀπέφηνε τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν. Liban. Panegyr. in Julian. T. I. p. 170. Reisk. Πεισίστρατον ἐπαινοῦμεν ὑπὲρ τῆς τῶν Ὁμήρῳ πεποιημένων συλλογῆς. Suidas v. Ὅμηρος: Ὕστερον συνετέθη καὶ συνετάχθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ μάλιστα ὑπὸ Πεισιστράτου, τοῦ τῶν Ἀθηναίων τυράννου. Eustath. p. 5. Ὅτι ἓν μέν τι σῶμα συνεχὲς διόλου καὶ εὐάρμοστον ἡ τῆς Ἰλιάδος ποίησις· οἱ δὲ συνθέμενοι ταύτην, κατ' ἐπιταγὴν, ὥς φασι, Πεισιστράτου — Anonymi ap. Allat. l. c. Τὰ δὲ ποιήματα αὐτοῦ τὰ ἀληθῆ, (sic. cod. Lips.) σποράδην πρότερον ᾀδόμενα, Πεισίστρατος Ἀθηναῖος συνέταξε

pretando torserint nonnulli recentiorum [a], longum est et mirum narratu. Etenim illi fere Pisistrato dare videntur codices singularum rhapsodiarum, a poëta forte, ut Suidas docet, in variis urbibus, quas obierat, relictos dicam an oppigneratos: his codicibus instructum illum credere videntur, (nam affirmate loqui non audent,) confusionem paullatim a sarcinatoribus Carminum factam sustulisse, ac non tam novum ordinem designasse quam pristinum et genuinum restituisse. Huc ergo trahunt Carmina illa *confusa*, *διεσπασμένα*, *διῃρημένα*, *σποράδην ᾀδόμενα*, velut disjecta et turbata vitio rhapsodorum; omninoque tantum in hoc negotio relinquunt homini, qui ex eo ipso maximam famam eruditionis consecutus est [b], quantum hodie interdum negligentiores scriptores relinquunt curæ typographorum.

Bene se haberent hæc omnia, si de opere nostri tem-

— Περιϊὼν τὰς πόλεις Ὅμηρος ᾖδε τὰ ποιήματα· ὕστερον δὲ Πεισίστρατος αὐτὰ συνήγαγεν, ὡς τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο δηλοῖ, Ἀθήνησιν ἐπιγεγραμμένον ἐν εἰκόνι αὐτοῦ τοῦ Πεισιστράτου·

Τρίς με τυραννήσαντα τοσαυτάκις ἐξεδίωξε
  δῆμος Ἐρεχθειδῶν, καὶ τρὶς ἐπεσπάσατο,
τὸν μέγαν ἐν βουλαῖς Πεισίστρατον· ὃς τὸν Ὅμηρον
  ἤθροισα, σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον.
ἡμέτερος γὰρ κεῖνος ὁ χρύσεος ἦν πολιήτης,
  εἴπερ Ἀθηναῖοι Σμύρναν ἐπῳκίσαμεν.

a Nam transcurrunt eam plurimi, quasi rem parvi momenti. Alii ridicule de ea loquuntur ut de nova editione. At nemo magis ingenue quam Kusterus Histor. crit. Homeri, posito illo Eustathii loco, p. 99.: *Non caret quidem, fateor, hæc sententia difficultatibus; attamen ob totius fere antiquitatis consensum aliter statuere non licet.* Consensum vir historiæ reverens dicit eum, qui Pisistratum *σώματος συνεχοῦς καὶ εὐαρμόστου* auctorem facit, non Homerum. Leviter, et vitiata Kusteri sententia, Dresig. p. 34.: *Ob totius fere antiquitatis consensum concedendum videtur, ipsum quidem Homerum conscripsisse una serie utriusque poëmatis libros, posterisque suis perpetuos nec dispersos reliquisse, sed vivum non nisi cantilenas, quas in oppidis victus gratia cantavit, dispersas edidisse.* Particula *fere* Latine utimur modestiæ causa, non ut mendacium tegamus. Itaque qualis ille sit *totius fere antiquitatis consensus*, docere nos debebat. Ne Suidas quidem l. c. concinit, quem unum ibi habebat præ oculis: Ἔγραψε τὴν Ἰλιάδα οὐχ ἅμα, οὐδὲ κατὰ τὸ συνεχὲς, καθάπερ σύγκειται· ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἑκάστην ῥαψωδίαν γράψας καὶ ἐπιδείξας ἐν τῷ περινοστεῖν τὰς πόλεις τροφῆς ἕνεκεν, ἀπέλιπεν. Sic Pisistrato demum nihil reliquum fit, quam ut *rhapsodias in totidem libros, quot nunc habemus, dividat.* Itaque hanc divisionem ab Alexandrinis inductam esse, ignorabat vir bonus.

b Eodem pertinere arbitror famam de prima bibliotheca a Pisistrato condita, etsi satis recenti scriptori memoratam, Gellio VI. 17. Non enim reperio, qui alii præter Homerum inesse potuerint scriptores, quam aliquot poëtæ, nuper demum vel ipsius jussu perscripti. Idemque sentiendum fortasse de Polycrate Samio, quem propter librorum parandorum studium cum Pisistrato conjungit Athen. I. p. 3. A. Nimirum bibliothecæ illæ similes fuerunt, ni fallor, earum, quæ in templis nonnullis, etiam in Hierosolymitano, depositæ feruntur, paucis constantes scriptis et nomine suo, prout hodie usurpatur, parum dignæ; similis forsan etiam illa Smyrnæa, cujus una cum Homereo meminit Strabo XIV. p. 646.

poris quæreretur, aut si olim scripti libri fuissent ante Pisistratum, rhapsodique tales, quales ab istis finguntur, si denique ullus vetus auctor hujus interpretationis exstaret. Namque ineptissimum sit illud argumentari, quod non vulgo veteribus, quum de pulchra compositione horum Carminum prædicant, Pisistratus laudatur pro Homero. Persæpe id evenit in historia, ut tralaticiæ voces redarguantur factis, et ut rebus, quas nemo non pro veris habuit, longe alia consequentia sint, quam ii animadvertebant, qui illas attulerunt. Ambiguitas vero, quam huic mentioni confusorum Carminum inesse putant, continuo evanescit comparatione eorum scriptorum, qui rem paullo aliter narratam reliquerunt, Josephi et Æliani, seu potius comparatione illorum omnium. Collecta, non recollecta Carmina, et adscitam artem compositionis, non critico studio revocatam, in illis omnibus reperiet mecum unusquisque, qui modo attente legerit, neque cupiditate et temere captis opinionibus occæcatus libenter careat luce veritatis.

Atqui hujus famæ constantiam, cujus vel ista tot indicia satis mirere ex iis temporibus, quibus dudum nova forma horum Carminum invaluerat; idque tum apud Græcos potuit fieri intra duas tresve ætates; ejus ergo famæ constantiam ne postremum quidem ævum penitus obscuravit. Notabilis ex hoc genere narratio est in Scholiis Lipsiensibus et Eustathio [a], *Δολώνειαν* i. e. rhapsodiam X′. Iliados ab Homero pro singulari opusculo factam esse, a Pisistrato autem receptam in collectionem corporis sui. In primis vero huc pertinent absurda commenta Grammaticorum, qui curam Pisistrati explicare conati, quum priscos mores nescirent, ad corruptos rumores et proprium ingenium confugerunt. Animi causa in hac ima pagina ipsum locum dabo Diomedis cujusdam, ut eum primum Allatius et nuper Villoisonius e MSS. edidit [b]. Ibi fabu-

a Eust. p. 785. 41. Φασὶν οἱ παλαιοὶ, τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην ὑφ' Ὁμήρου ἰδίᾳ τετάχθαι, καὶ μὴ ἐγκαταλεγῆναι τοῖς μέρεσι τῆς Ἰλιάδος, ὑπὸ δὲ Πεισιστράτου τετάχθαι εἰς τὴν ποίησιν.

b Ille l. c. pag. 93. hic Anecd. Gr. T. II. p. 182. sqq. Ὅτι ἔν τινι χρόνῳ τὰ Ὁμήρου ποιήματα παρεφθάρησαν, ἢ ὑπὸ πυρὸς, ἢ ὑπὸ σεισμοῦ, ἢ ὑπὸ ὑδάτων ὑποφορᾶς, καὶ ἀλληλά-

lantur infimæ ætatis Grammatici, postquam Homeri opera periissent, incertum igni an motu terræ an aquis absumpta, edixisse Pisistratum, ut ex omni Græcia deferretur ad se, si quid Homericum uspiam lateret. Ita inventum passim esse, qui centum versus, alium, qui mille, alium etiam, qui majorem numerum conferret. Quibus omnibus receptis collectisque ipsum statim congregasse LXXII Grammaticos, (Aristeæ fabulam audis de LXXII interpretibus Bibliorum,) eosque jussisse hanc farraginem in justum ordinem redigere. In hoc consessu Grammaticorum præ cæteris Zenodoto et Aristarcho locus est, errore turpissimo, a quo tamen nec Eustathius nec recentiores quidam docti recesserunt [a]. Atque hujus unius fabulæ auctoritate se tueantur ii, qui Pisistratum non prima

λως τῶν βιβλίων διασκεδασθέντων καὶ φθαρέντων, ὕστερον εὑρέθη ὁ μὲν ἔχων ἑκατὸν στίχους τυχὸν Ὁμηρικοὺς, ὁ δὲ χιλίους, ἄλλος διακοσίους, ἄλλος ὅσους ἂν ἔτυχε, καὶ ἔμελλε λήθη παραδίδοσθαι ἡ τοιαύτη ποίησις· ἀλλὰ Πεισίστρατος, Ἀθηναίων στρατηγὸς, θέλων ἑαυτῷ δόξαν περιποιήσασθαι, καὶ τὰ τοῦ Ὁμήρου ἀνανεῶσαι, τοιοῦτόν τι ἐβουλεύσατο. Ἐκήρυξεν ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι, τὸν ἔχοντα Ὁμηρικοὺς στίχους ἀγαγεῖν πρὸς αὐτόν, ἐπὶ μισθῷ ὡρισμένῳ καθ' ἕκαστον στίχον· πάντες οὖν οἱ ἔχοντες ἀπέφερον, καὶ ἐλάμβανον ἀδιαστρόφως τὸν ὁρισθέντα μισθόν. Οὐκ ἀπεδίωκε δὲ οὐδὲ τὸν φέροντα οὓς ἤδη προειλήφει στίχους παρ' ἑτέρου, ἀλλὰ κἀκείνῳ τὸν αὐτὸν ἐπεδίδου μισθόν· ἐνίοτε γὰρ ἐν αὐτοῖς ἕνα ἢ δύο στίχους εὕρισκε περιττοὺς, ἐνίοτε δὲ καὶ πλείους· ὅθεν τις ἔσθ' ὅτε καὶ ἰδίους παρεισέφερε, τοὺς νῦν ὀβελιζομένους. Καὶ μετὰ τὸ πάντας συναγαγεῖν, παρεκάλεσεν οβ' (ὁ Allat.) γραμματικοὺς συνθεῖναι τὰ τοῦ Ὁμήρου, ἕκαστον κατ' ἰδίαν, ὅπως ἂν δόξῃ τῷ συντεθέντι καλῶς ἔχειν, ἐπὶ μισθῷ πρέποντι λογικοῖς ἀνδράσι καὶ κριταῖς ποιημάτων, ἑκάστῳ δεδωκὼς πάντας τοὺς στίχους κατ' ἰδίαν, ὅσους ἦν συναγαγών· καὶ μετὰ τὸ ἕκαστον συνθεῖναι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, εἰς ἓν συνήγαγε πάντας τοὺς προλεχθέντας γραμματικοὺς, ὀφείλοντας ἐπιδεῖξαι αὐτῷ ἕκαστον τὴν ἰδίαν σύνθεσιν, παρόντων ὁμοῦ πάντων. Οὗτοι οὖν ἀκροασάμενοι, οὐ πρὸς ἔριν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀληθὲς, καὶ πᾶν τὸ τῇ (πάντῃ Allat.) τέχνῃ ἁρμόζον, ἔκριναν πάντες κοινῇ καὶ ὁμοφώνως, ἐπικρατῆσαι τὴν σύνθεσιν καὶ διόρθωσιν Ἀριστάρχου καὶ Ζηνοδότου· καὶ πάλιν ἔκριναν τῶν δύο συνθέσεών τε καὶ διορθώσεων βελτίονα τὴν Ἀριστάρχου. Ἐπειδὴ δέ τινες τῶν συναγαγόντων τοὺς Ὁμηρικοὺς στίχους πρὸς τὸν Πεισίστρατον, διὰ τὸ πλείονα μισθὸν λαβεῖν, καὶ ἰδίους στίχους, ὡς προείρηται, σκεψάμενοι προσέθηκαν, καὶ ἤδη ἐν συνηθείᾳ ἐγένοντο τοῖς ἀναγινώσκουσιν· οὐκ ἔλαθε τοῦτο τοὺς κριτὰς, ἀλλὰ μὲν διὰ τὴν συνήθειαν καὶ πρόληψιν ἀφῆκαν αὐτοὺς κεῖσθαι, ὀβελίσκους δὲ ἑκάστῳ τῶν ἀδοκίμων καὶ ἀλλοτρίων καὶ ἀναξίων τοῦ ποιητοῦ στίχων παρατιθέμενοι, τοῦτο αὐτὸ ἐπεδείξαντο, ὡς ἀνάξιοί εἰσι τοῦ Ὁμήρου. Non indocta sunt, quæ in his postremis leguntur de suspectis versibus in sua sede relictis: qua de re infra dicam in Zenodoto. Brevius aliud Schol. cujus initium in not. 39. dedi, sic narrat de Pisistrato: Ἐθέλησε τὴν Ὁμήρου ποίησιν ἔγγραφον διαφυλάττεσθαι· προθεὶς δὲ ἀγῶνα δημοτελῆ, καὶ κηρύξας, καὶ δοὺς ἄδειαν τοῖς εἰδόσι καὶ βουλομένοις τὰ Ὁμήρου ἐπιδείκνυσθαι, καὶ μισθὸν τάξας στίχου ἑκάστου ὀβολόν, συνήγαγεν ὁλοσχερεῖς τὰς λέξεις, καὶ παρέδωκεν ἀνθρώποις σοφοῖς καὶ ἐπιστήμοσιν. Hic unus est e Grammaticis, qui *primum exemplar a Pisistrato paratum* diserte confirmat. Antea non scripturam, sed *solam* διδασκαλίαν rhapsodorum conservando Homero adhibitam esse dicit. Tam diserte hæc nemo docet præter Josephum; at eadem tamen docent omnes.

a Post magnos compilatores Historiæ universalis istum errorem, vix Anacharsidi Scythæ ignoscendum, omissis tamen nominibus Grammaticorum repetiit Barthelem. in Introd. ad illius Itinera P. I. extr., ubi cætera quoque historia Hom. operum ad vulgarem modum narratur.

scriptura collegisse et disposuisse Carmina, sed distracta, dissipata et divulsa restituisse contendunt[a]. Nos, qui scire nobis videmur, quid inter fabulam et historiam intersit, illic historiam sub fabula occultatam agnoscimus, simili eruendam modo, quo versati sunt viri docti in Judaico commento de LXX interpretibus[b].

XXXIV.

Quodsi ex sententia veterum nemo ante Pisistratum de hac coagmentatione operum Homericorum serio cogitavit, quis credat, eam, quamvis meditatam ante et instructam, statim tum omnibus partibus absolutam prodiisse, et talem plane, qualem nunc videmus? Oportet illum satis habuisse, si pleræque rhapsodiæ apto ordini redderentur, sepositis iis, quæ tenori summi argumenti officerent, licet passim aliquid dissideret et hiaret, vel lacinia hæreret ex forma priore. Ad quærendum illum tenorem præter alias causas impellere potuit ipsa cura continuæ scriptionis, in qua Carmini cuique suus locus assignandus erat: verum perpolire et quasi ad unguem complanare omnia, operosius videbatur fortasse, quam ut illud prima experientia assequi liceret. Sed cur maxime nolim hanc artem uni Pisistrato tribuere, duo argumenta in promptu habeo, horum temporum tenebris assueto clara satis et manifesta. Primum Græcos ad ætatem usque Ptolemæorum constanti quadam constitutione textus caruisse, vidimus supra iis in locis, qui a Platone et æquævis laudantur ex Homero, nec tamen hodie apud eum comparent. Itaque ex hoc textu, quem hodie manibus terimus, nemo existimare potest, quomodo primum scriptus fuerit; immo, si post

a Plane hoc traditur uno parvo Scholio, in Anecd. Gr. ibidem edito: Λέγεται ὅτι συνεῤῥάφησαν ὑπὸ Πεισιστράτου τὰ Ὁμήρου ποιήματα, καὶ κατὰ τάξιν συνετέθησαν τὰ πρὶν σποράδην καὶ ὡς ἔτυχεν ἀναγινωσκόμενα, διὰ τὸ τὴν ἁρμογὴν αὐτῶν τῷ χρόνῳ διασπασθῆναι.

b Ut acutissime omnium Eichhorn. in Repert. bibl. et orient. litt. T. I. p. 266. sqq.

Pisistratum alii atque alii rhapsodi ad scribendum adhiberentur, necesse erat formam ejus subinde variari et mutari, priusquam in manus Zenodoti et Aristarchi veniret. Qua de re commentarii horum haud dubie plura indicia servaverant, in quorum jactura nunc se speciose tuetur vulgaris opinio. Quid vero illud est? Ante munus Villoisonii unus in Scholiis erat locus, qui mentionem faceret διασκευάσεως cujusdam antiquioris Alexandrinis illis: rem nemo, quod sciam, quo referret, habebat: jam et illam et nomen διασκευαστῶν perspicue nobis Venetus Scholiastes attulit aliquot locis, in quibus traditur aliquid suppositum esse a διασκευασταῖς, quod Critici deinde vate indignum et tollendum putaverint [a]. Ea res quum antehac solo isto tenuissimo vestigio nota fuerit, et ne nunc quidem ratio ejus usquam accurate explicetur, difficile est de ea aliquid certi statuere. Attamen comparata illa indicia manifesto docent, διασκευαστὰς non ignotos quosdam auctores criticarum recensionum habendos esse, de quibus alia vocabula in usu sunt, sed exactores seu politores, qui vel una cum Pisistrato vel paullo post eidem operi manum admoverint [b].

Sed omnino dubium esse arbitror, num ipsi veteres uni Pisistrato tribuerint negotium illud, an, ut sæ-

a Locus in brev. Schol. est ad Odyss. λ'. 583., qui comparatus cum Schol. Ven. ad Catal. 104. et ad Pind. Ol. I. 97. docet, Aristarcho ibi plures versus de interpolatione διασκευαστοῦ suspectos fuisse. Et si quid fidei habet nota codicis Vindob. CXXXIII., magnam lacunam in pulcherrima parte libri fecit suspicio illius. Hoc autem uno loco, si recte memini, Eustath. affert rem illam, sed petitam ex eodem Schol., et sic, ut eam non melius videatur intellexisse, quam quisquam doctorum ante editionem muneris Veneti. Quare mittamus Mer. Casaubonum, qui Scholio lucem affundebat ex Eustathii rhetoricis notis, in quibus memoratur σχῆμα διασκευαστικόν. Jam vero conf. Scholion Venetum δ'. 208. (referendum ad γ'. 396 — 418.) ζ'. 441. θ'. 73., tum illud σ'. 356. quod paullo ante indicavi, τ'. 327. et 400. (referendum ad θ'. 185.) tum υ'. 269. et ω'. 133.

b Vulgo ignota est vis illius vocabuli, de qua quærimus, neque allata a Stephano et Scotto. At satis eam declarant Scholia ad unam Aristophanis fabulam, Nubes v. 552. et 591., tum locus in præclaro Argumento, quod quartum est in Kusteri edit. Ex his collatis apparet, διασκευάζειν a veteribus magistris adscitum esse in potestatem verbi ἐπιδιασκευάζειν, ut in Scenicis prope idem esset quod ἀναδιδάσκειν, h. e. *repetito committere fabulam, sed mutando, addendo, detrahendo emendatam, refictam et secundis curis elaboratam.* Id enim facere solebant illi poëtæ sæpissime, mox etiam alii, ut Apollonius Rhod. Neque aliter Plato fecit in optimis dialogis suis; quam ob causam exquirere non licet, quando quisque compositus sit, quum in scenicis fabulis saltem ex didascaliis plerumque notum sit tempus, quo editæ sunt. De ipsis igitur auctoribus libri usitatum est verbum, sive de iis, qui limam alienis libris adhibebant, non de Criticis posteriorum sæculorum.

pe faciunt, ad eum auctorem retulerint, quod hortatu ejus et auctoritate factum sit. Hipparcho quidem, Pisistrati filio natu minori et in illa Athenis saluberrima tyrannide cum fratre successori, a scriptore dialogi Platonici, qui nomen illius pro titulo habet, tam magnificæ partes assignantur in celebrando Homero, ut patrem in labore colligendi et disponendi vel in primis adjuvisse, vel consilium paternum exsecutus esse, atque id cum amantibus literarum communicasse videri possit [a]. Nam quod is potissimum Homerum novo ordine a rhapsodis decantari Panathenæis quinquennalibus jusserat [b], id non potuit ei hanc famam conficere, ut primus diceretur illum intulisse in Atticam. Jam in utriusque ætatem incidit pulcherrimus flos poësis lyricæ et ethicæ cum novis incrementis tragœdiæ et comœdiæ: in tot poëtis forsitan fuerint plures, qui Pisistrato et Hipparcho in illam rem adjutorium facerent, præsertim quum uterque, uti artium, ita doctorum hominum amantissimus esset. Nominatim enim feruntur cum iis conjunctissime vixisse Orpheus Crotoniates, scriptor Argonauticorum, Onomacritus Atheniensis, ab Hipparcho civitate ejectus postea, Simonides Ceus et Teïus Anacreon [c]. Horum igitur quempiam conjiciebam illis ad ordinanda Carmina operam præbuisse suam. Ipse certe Pisistratus suarum rerum satagebat, his vero otium erat et pris-

a Notus locus est p. 228. B. de Hipparcho: ὃς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο, καὶ τὰ Ὁμήρου πρῶτος ἐκόμισεν εἰς τὴν γῆν ταυτηνί, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διϊέναι, ὥσπερ νῦν ἔτι οἵδε ποιοῦσιν. In quo permirum est, ea ipsa simpliciter tribui filio, quæ ab aliis patri tribuuntur et Soloni. Quanquam hæc discrepantia major est specie quam re, si nostram sententiam sequare, vel, quæ prope eadem est, Kusterianam p. 101., et simul cogites, illud dici in scripto, quod ad laudem Hipparchi compositum est. Cæterum hunc dialogum non genuinum esse Platonis, sed ab Attico scriptum istius familiæ, quæ etiam Oratoribus tot μελετήματα subjecit, dubitatio veteris Critici apud Ælianum VIII. 2. (conf. supra p. XLIX.) et Valckenarii assensus in Herodoto Wessel. p. 398. mihi plane persuasit. Quæ conjectura si viris doctioribus probabitur, (eademque aliquando et alios quosdam minores dialogos Platoni eripiet, et ad Demodocum et Sisyphum rejiciet,) nemo mirabitur, cur Hipparchum non cum Meursio majorem natu quam Hippiam appellaverim, victus gravissima auctoritate Thucydidis et quodammodo etiam Herodoti.

b Lycurg. in Leocr. p. 209. Reisk. Οὕτω ὑπέλαβον ὑμῶν οἱ πατέρες σπουδαῖον εἶναι ποιητὴν, ὥστε νόμον ἔθεντο, καθ' ἑκάστην πενταετηρίδα τῶν Παναθηναίων μόνου τῶν ἄλλων ποιητῶν ῥαψῳδεῖσθαι τὰ ἔπη, ἐπίδειξιν ποιούμενοι πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ὅτι τὰ κάλλιστα τῶν ἔργων προῃροῦντο.

c Herodot. VII. 6. Plato l. c. Suid. Tom. II. pag. 719.

corum operum magna familiaritas; ut Onomacrito, cujus celebres interpolationes Orphei et Musæi ad ipsa primordia scriptionis retrahendæ sunt.

Temerarium puto, ex quoque deverticulo fabularum vestigia historiæ exsculpere: alioquin his conjecturis colorem et fidem quærerem ex eo, quod in istis commentis Grammaticorum et apud Suidam Pisistrato complures socii operis adscribuntur. At memoratu dignissimus est locus Pausaniæ ante allatus, ubi quum de varietate nominis Il. β'. 573. agit, diserte mentionem facit *Pisistrati amicorum et adjutorum in Iliade literis mandanda*[a]; ut clare appareat, rem a nobis renovatam Pausaniæ ætate nondum plane obscuratam fuisse.

XXXV.

Hæc quum ita sint, sub imperio Pisistratidarum Græcia primum vetera Carmina vatum mansuris monumentis consignari vidit. Talemque ætatem sub incunabula literarum et majoris cultus civilis apud se viderunt plures nationes, quarum comparatio accurate instituta iis, quæ hic disputamus, multum lucis afferre possit. Nam, ut duas obiter tangam, et inter se et Græcis omni parte dissimillimas, constat inter doctos, in Germania nostra, quæ domestica bella et principum ducumque suorum gesta jam ante Tacitum Carminibus celebraverat, has primitias rudis ingenii a Carolo M. tandem collectas esse et libris mandatas; itemque Arabes non ante VII. sæc. inconditam poësin priorum ætatum memoria propagatam collectionibus (*Divanis*) comprehendere cœpisse, ipsumque Coranum diversitate primorum textuum similem Homero fortunam fateri. Præter hos et alios populos comparandi erunt Hebræi, apud quos literarum et scribendorum librorum usus mihi quidem haud

a Ἢ *αὐτὸν Πεισίστρατον*, ἢ ΤΟΝ ΤΙΝΑ ἙΤΑΙΡΩΝ, *μεταποιῆσαι τὸ ὄνομα ὑπὸ ἀγνοίας.*

paullo recentior videtur, quam vulgo putatur, et minus adeo genuinum corpus scriptorum, præsertim antiquiorum. Sed de his et Arabicis illis collectionibus viderint homines eruditi literis Orientis.

Ad Græcos revertimur. Qui posteaquam Homerum suum collegerant, perquam verisimile est, eos eandem curam statim ad reliqua præstantiora Carmina supparis ævi traduxisse. Qua in re equidem minus miror silentium antiquitatis. Nam semel proposito exemplo opera ista non potuit admodum difficilis esse; neque in alio ullo Carmine tam artificiosam structuram quæsitam videmus. Itaque nec cæteris reliquiis Homericis nec Hesiodicis defuerunt, ut opinor, *διασκευασταί*, qui singulares rhapsodias connecterent, sive eas, quæ ab ipsis auctoribus ad eandem formam compositæ erant, uno volumine complecterentur, ut *Καταλόγους γυναικῶν* vel *Ἠοίας μεγάλας*. Idemque non multo post Pisistratidas factum suspicor in cyclicis et aliis multis Carminibus, quæ, hodie vix nomine nota, non pervenissent ad sæculum Ptolemæorum, nisi tum ab interitu vel novis corruptelis servata essent.

Ex eadem ætate denique repetendæ videntur plurium operum falsæ inscriptiones, quum, quidquid ejusdem fere soni et argumenti esset, uni auctori tribueretur, Homero in primis et Hesiodo, qui fulgore claritatis suæ cæterorum luminibus offecerant. Quid? quod interdum etiam maximarum rerum diversitate nihil movebatur antiqua credulitas. Ita tandem Herodotus primus est conatus duo Carmina familia Homerica summovere, Cypria et Epigonos [a], alii deinde Hymnos et alia, donec judiciis nonnullorum Alexandrinorum vulgo omnes acquieverunt. De hoc genere quædam non protrita apponerem, si mihi potius eo, quo invitat materia, quam quo ducit, sequi liceret [b].

a II. 117. Alterum locum dubitanter addo, IV. 32., ubi mihi interdum visus sum in his verbis, ἀλλ' Ἡσιόδῳ κ. τ. λ. annotationem legere veteris Grammatici, non Herodoti. De ipsa re conf. §. XXIII. extr.

b Unum hic afferam paucis verbis, longa dignum explicatione, ex quo intelligetur, quo progressæ sint dubitationes Græcorum ipsorum jam ante Alexandrinos. Quæ res simul excusabit quodammodo audaciam nostram, simul novo argumento erit, mul-

Sed priusquam alterum spatium ingredior, velim pro se quisque animo colligat omnia, quæ hactenus explicavi, retexendo fila argumentandi sæpe subtiliora, ut appareat, quid singulæ rationes, quid universæ valeant. Etsi enim in junctis et quasi conglobatis probabilitas est, sicut in junctis membris corporis pulchritudo, tamen singula momenta per se oportet eam vim habere, ut aliquid addant lanci. Si in nonnullis plus tribui verisimilitudini, quam severa lex historiæ poscit, non id mea culpa factum est, sed penuria testium, quorum ne tantum quidem numerum exspectares in tam antiquis et occulto crescentibus rebus: certe ego nullum locum veteris auctoris sciens detorsi in aliam sententiam, quam quæ vera et genuina videretur sine ullo respectu hujus quæstionis. Quam rem facile me probaturum spero doctis omnibus, etiam iis, quibus ductas ex illis locis ratiocinationes non probabo, præsertim postremam hanc, qua artificii, quod tantopere admirantur, gloriam Homero ex parte auferre ausus sum. Hoc nimirum perpaucis erit credibile, forsan ne tum quidem, quum argumentorum omnium pondere obruentur. In his enim opus est sensu quodam, quem illa non afferunt. Mihi vero, sive ipsorum Græcorum sive aliarum gentium progressus intueor, illud minime credibile videtur, quod credere assuevimus, hæc talia duo opera unius ingenii repente ex tenebris splendescere et nitore partium et multis magnisque virtutibus summæ perpetuæ.

ta gravissima obliterata esse stabilitis sententiis atque decretis illorum sæculorum, ex quibus fere nostra Scholia habemus. Apud Senecam de Brev. vitæ c. 13. in quæstionibus Græcorum inutilibus, ad vivendum scilicet beate, hanc quoque jam dudum legebamus, *Ejusdemne auctoris essent Ilias et Odyssea.* Hujus quæstionis nuper nullum usquam vestigium erat aliud. Sed ecce! nunc plura apparent in præstantissimis Scholiis Ven. codicis A., ubi res commemoratur ut doctis notissima, proprioque nomine refutantur aliquoties *οἱ χωρίζοντες*, i. e. ipsi illi, qui negabant eundem utriusque Carminis auctorem esse. Vide ad β′. 356. Catal. 156. δ′. 354. κ′. 476. λ′. 147. 691. μ′. 96. ν′. 365. π′. 747. φ′. 416. 550. quibus versibus diple pura apposita est propter *τοὺς χωρίζοντας*, seu, ut in Fragmento de notis criticis legitur, *πρὸς τοὺς λέγοντας μὴ εἶναι τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν.* Illos autem priores fuisse celeberrimis, scholis Grammaticorum, ex multis indiciis colligo. Quare videndum est, ne forte primum vestigium illius suspicionis lateat in mutilato loco Vitæ Homeri, quæ a Tychsenio accuratius quam antea edita est in Append. Fasc. I. Bibl. Goetting. p. 11.: *Γέγραφε ποιήσεις δύο, Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν· Ξένων καὶ Ἑλλάνικος ἀφαιροῦσιν αὐτοῦ.*

XXXVI.

Altera ætas a *Pisistratidis* ad *Zenodotum* non multo plus lucis habet quam illa prima. Quod nobis est valde dolendum, quoniam in ea origines quærendæ sunt omnis interpretationis, quæ quidem apud veteres in usu fuit. Nam antequam eam refertissima literis ætas majore apparatu aggrediebatur, Philosophi, Sophistæ et alii liberaliter eruditi specimina dederant interpretandi Homeri; mox studium multiplicandorum exemplarium, necessitatem afferens e diversis scripturis, quas rhapsodi suppeditaverant, optimas quasque deligendi, viam munivit ad accuratiorem κρίσιν. Verum de his paullo distinctius tradendum est.

Ac primo quidem tempore et pæne ad Periclis usque ætatem Græcia Homerum et cæteros ἀοιδοὺς suos adhuc auditione magis quam lectione cognoscebat. Paucorum etiam tum erat cura scribendi, lectio operosa et difficilis; itaque rhapsodis maxime operam dabant, captique mira dulcedine cantus ab illorum ore pendebant. In clarissimis hujus sæculi rhapsodis memoratur circa Olymp. LXIX. Cynæthus, Pindaro æqualis, qui Chio commigravit Syracusas, vel ibi maxime artem factitavit [a]. Atque hujus professionis homines quum omne tempus consumerent in ediscendo poëta, eosdem ejus primos interpretes fuisse putes. Sed nullo id confirmatur certo testimonio scriptoris. Quod enim a nonnullis affertur Platonis, illud in isto contextu ad quemvis actorem scenæ transferri potuerat [b]. Quocirca non dubito, quin antiquissimi philosophi auctores interpretationis habendi sint, et initio quidem πραγματικῆς. Nam verborum obscuritas illis

a Schol. Pind. ad Nem. II. pr.

b Ione p. 530. C. Οὐ γὰρ γένοιτό ποτε ῥαψῳδὸς, εἰ μὴ συνίῃ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. Τὸν γὰρ ῥαψῳδὸν ἑρμηνέα δεῖ τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας γίγνεσθαι τοῖς ἀκούουσιν. Speciosius est, quod respondet Io, posse se κάλλιστα ἀνθρώπων λέγειν περὶ Ὁμήρου, eaque in re certare cum interpretibus optimis. In cæteris quidem hic pulchellus interpres nihil profert tanto hiatu dignum: sed potuerit id facere, ut Sydenhamius censet, non quærimus de rhapsodis ætatis Platonicæ, sed de antiquis successoribus ἀοιδῶν, Cf. p. 535. A.

sæculis admodum nulla erat, quando eadem forma orationis usurpari solebat ab optimo quoque poëtarum. Verum philosophi quum viderent, sacra haberi Carmina, celebrarique omni populo, ex iisque vitæ recte instituendæ præcepta sumi, neque tamen in iis non animadverterent multa falso, ridicule et indecore fingi de natura deorum et rerum, interpretatione sua corrigere fabulas, atque ad physicam et moralem doctrinam suæ ætatis accommodare, denique historias et reliqua fere omnia ad involucra exquisitæ sapientiæ trahere cœperunt. Hoc in genere jam circa Olymp. LXIII., in qua Pisistratus decessit, elaborabat Theagenes Rheginus, mox Anaxagoras Clazomenius, Metrodorus Lampsacenus, Stesimbrotus Thasius aliique ævi ejusdem [a]. Pauci contra alii, ut Pythagoras, Xenophanes, Heraclitus [b], non verebantur Homerum impietatis accusare propter tot ficta seu pulcherrimis versibus ornata mendacia. In quo hi quidem posteriores magnum quiddam videntur mihi fecisse et liberalissimæ gentis indole dignum, quod sanctitate vatis ab omnibus et quodammodo a se ipsis credita non sunt deterriti, ne palam reprehenderent, quæ in eo abhorrere putarent a vera sapientia et ab optimis moribus. Sed nec prioribus illis, sive allegorica et anagogica somnia sua ipsi crediderunt, sive ab aliis duntaxat credi voluerunt, idonea deest excusatio. Ita enim ratio comparata est, ut libris, quos a teneris statim annis cognoscimus, omnes prope nostras nostræque ætatis opiniones subjiciamus; ac si illi populari usu jam pridem consecrati sunt, ipsa obstat veneratio, quo minus in iis absurda et ridicula inesse credamus.

a Plato Ione l. c. Xenoph. Symp. III. 5. 6. Diog. Laërt. II. 11. Tatian. adv. Græc. 37. 48. Conf. Bayle Dict. v. Anaxag. et Monboddo Ancient Metaphysics, Vol. III. p. 108. Ex quatuor illis Theagenes bis laudatur in Scholiis, item bis Anaxagoras, semel Metrodorus ad κ'. 252. p. 251., Stesimbrotus ter λ'. 635. ο'. 193. φ'. 76. bis in Schol. Apollonii Rh. et in Etymol. M. p. 277. 465. Additur a Platone Glauco, forsan ille Teïus ap. Aristot. Rhet. III. 1., qui de tragica seu rhapsodica actione scripserat. Nisi potius placuerit Sydenhamii corr. Γλαῦκος propter Schol. ad. λ'. 635., ubi Glaucus subjungitur Stesimbroto. Minus etiam novimus Anaximandrum Xenophontis. Nam clarus discipulus Thaletis ex ratione temporum non potuit esse Nicerati magister: cognominis filius illius potuit esse; at ne de hoc quidem tale quidquam legitur.

b Diog. Laërt. VIII, 21. IX. 1. 18. ibique Intpp.

Lenimus ergo atque adeo ornamus interpretando, quidquid proprio sensu non ferendum videtur; idque quo doctius et subtilius facimus, eo religiosius facere videmur. Atque ita factum est omni tempore in libris iis, qui pro sacris habiti sunt. Quod si fit eo consilio, ut cognitioni eorum sua utilitas constet in vulgus, nihil in eo video reprehendendum. Nam ad veram i. e. historicam interpretationem paucis in locis revocari potest major numerus illiteratorum. Neque illam satis norant Græcorum doctissimi: alioquin Homerum suum et lenius vituperassent, nec tanto consensu ei omnium maximarum rerum scientiam tribuissent.

Hoc qui fecerint et quomodo, per omnia sæcula persequi, fontesque et rivulos allegoricæ interpretationis indagare, longæ historiæ materia est. Socrates quidem, sapiens in primis sobrius, illam non nisi ludendo attigit; quem deinde quodammodo secutus est Plato, ubi populariter philosophatur[a]. At idem in eo opere, in quo morum optimorum et civitatis omnibus partibus perfectæ exemplar deformavit, clare significat, sibi ea non videri vere inesse in Homero, quæ allegorica ista ratio ostentaret. Jam quum philosophus ille, primus, ut nobis videtur, ex aliquot generibus, maxime scenico, poëticæ arti naturam affingeret *μίμησιν*, leves autem putaret et fluxas res esse, in quibus illa *μίμησις* versaretur, (stabilitatem enim et veritatem solis ideis suis tribuebat,) hanc artem, utpote tertio gradu remotam a cœlesti veritate, ipsam quoque vanam contemnendamque et pravam magistram vitæ esse demonstrabat[b]. Itaque et Homerum et Tragicos cum omni grege *ῥαψῳδῶν*, *χορευτῶν* et musicorum ex nova civitate eduxit. Primariam illius sententiam de arte poëtica suscepit Aristoteles in celebratissimo libello, correctam quidem passim a se, verum ne sic quidem explicatam, ut cuique generi Carminum satis

a De Socrate insignis locus est in Xenoph. Memorab. I. 3. 7. Ex Platone plures laudat Schowius ad Heraclid. Alleg. p. 223. quibus præter alios multos addendus est Alcib. II. p. 147.

b Præcipue legendi sunt studiosis tres libri de Rep. II. III. X. maxime a p. 603. cum II. de Legg. a p. 668.

conveniret: adeo didascalicum genus ab eo prorsus excluditur. Neque post Aristotelem quisquam philosophorum veram vim illius artis aut historicam interpretationem recte assecutus videtur. Nam dum Epicurei omnem poësin et musicam rejiciebant, negabantque sub Homeri fabulis latere doctrinam, cæteræ sectæ magno studio ad veteres ὑπονοίας recurrebant, Stoici in primis, Zeno, Cleanthes, Chrysippus, ex quorum scriptis maximam partem ea sunt hausta, quæ Heraclides s. Heraclitus, Cornutus, Eustathius afferunt. Illis autem se opposuit Aristarchus, verbis poëtæ ubique fideliter inhærendum, et istam doctrinam meras nugas esse putans[a]. Neque vero Aristarchi auctoritas a nugatorio studio deduxit philosophos, quorum etiam insequentibus sæculis fere nullus fuit, qui non Homero ἀπόῤῥητα quædam vel certe decreta sectæ suæ obtruderet. Hinc facete Seneca[b]: Apparet nihil horum esse in illo, cui omnia insunt; ista enim inter se dissident. Eodemque pertinet quæstio, an philosophus fuerit poëta, tractata illa Favorino, Longino, Œnomao et aliis. In qua quomodo versatus sit Porphyrius, ex ejus Scholiis et seorsum editis opusculis apparet. Nempe ex hoc tempore maxime relabuntur Græci in illum morbum, ut ubique allegorias sive anagogicas sive historicas captent. Hisce armis Homerum Proclus defendebat contra Platonem; ita Simplicius in fabulis παραπετάσματα veræ sapientiæ videbat; ita denique infima ætate, ne plures appellem, Mich. Psellus, Eustathii amicus, et Nicephorus Gregoras, ille utrumque Carmen, hic Ulyssis errores explicabat.

XXXVII.

Sed de antiquis illis, (redeundum enim nobis eo, unde digressi sumus,) parum constat, quomodo reliquis interpretis functi sint officiis. Quippe eos non in una

a Vide Eustath. p. 3. 40. 561. 614.
b Epist. LXXXVIII. non l. a. pr.

ista re operam lusisse, sed etiam artem poëtæ et alia quædam illustrare aggressos esse, ex Platonis Ione et memorabili quodam loco Aristotelis conjicio, in quo οἱ ἀρχαῖοι Ὁμηρικοὶ notantur, tanquam nobilis ordo doctorum hominum, in minutissimis hærentium quasi Masorethica cura [a].

Paulo melius ætate Periclis in interpretatione Homeri elaborasse videntur Sophistæ, qui omnia, quæ tum liberali studio digna habebantur, ad disciplinam suam redigere soliti, ne grammatica quidem præcepta et optimorum poëtarum lectionem sibi negligendam putaverunt. Ita Prodicum legimus de veris potestatibus vocabulorum et causis earum subtiliter disputasse [b], itemque Protagoram et Eleum Hippiam ea plane instituisse tractare, quæ propria sunt doctæ interpretationis [c]. Quam feliciter illi, quærere nihil attinet. Nam primi conatus tales res ad præceptionem artis revocandi adeo sunt difficiles, ut summis ingeniis in iis labi liceat honeste, quæ uno sæculo post vix tirones impune nesciant. Quo ex genere illud est, quod de usu imperativi modi verborum præcepit Protagoras, reprehendens poëtam, quod Musam immodestius invocarit. Hippiam vero etiam in suis ἐπιδείξεσιν apud Platonem in cognomine dialogo ita disputantem videmus de Homero aliisque poëtis, ut ad dubitationes et quæstiones de illorum sententiis, virtutibus et vitiis responderet. Unde perspicuum est, προβλήματα seu ἀπορίας et λύσεις illas, in quibus postea eruditi alumni Alexandriæ tantopere laborabant [d], jam in philosophorum et Sophistarum scholis celebrari cœpisse. Nec aliunde ducenda sunt initia critici studii, quod ipsæ illæ ἀπορίαι multis in locis commovere potuerunt.

Duæ hujusmodi emendationes supersunt Hippiæ

a Metaphys. XII. p. 450. B. Duval. (XIV. extr.) Puto enim cum Sylburgio, locum hunc de enarratoribus, non de imitatoribus Homeri intelligendum esse. Sic et Eustath. p. 260. ponit τοὺς Ὁμηρικούς.

b Plato Charm. p. 163. D. Men. p. 75. E. Cratyl. p. 384. B.

c De Protagora v. Aristot. Poët. 19. Contra quod scripsisse deinde Grammaticos, arguunt Scholl. et Eust. p. 10. De Hippia Plat. Hipp. II. pr. Cic. de Or. III. 32., ubi illi tribuitur cognitio poëtarum, universeque de Sophistis Isocrat. Panathen. p. 436. 446. T. II. Auger.

d Porphyrii Schol. ad Il. ί. 684.

Thasii, quarum alterius ne locum quidem inveniremus, (adeo mutatus est textus noster,) nisi eum Aristoteles in transcursu indicasset [a]. Est ille Il. β'. 15., ubi tum pro verbis, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται, legebatur fere ut φ'. 297., δίδομεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι. Impium putabatur, Jovem his verbis id plane promittere, quod eventurum non esset; quasi in cæteris Jupiter secus ageret cum Agamemnone quam Jehova cum Achabo I Regg. XXII. Sed Hippias, acumine artibus Loyolæ digno, verbum δίδομεν mutavit in διδόμεν, infinitivum pro imperativo accipiendum, ut transpositus accentus culpam fraudis a Jove rejiceret in Somnium. Alter locus est ψ'. 328., ab illo ita correctus ut hodie legitur. Ubi si Hippias primus olim vulgatum οὖ expulit, æqualesve ejus alias tales scripturas in exemplis suis propagarunt, qualis nuper ex πολιτικοῖς cognita est in φ'. 454. θηλυτεράων pro Aristarchea τηλεδαπάων, facile intelligitur ex his speciminibus, quam turpia vitia hæserint in exemplis hujus ætatis. Sed de illis plura licet suspicari quam scire. Quum autem eos quoque locos Homeri, qui ab Herodoto et aliis antiquioribus scriptoribus laudantur, non raro a librariis ad vulgarem formam textus mutatos esse ex ipsorum codicum hodieque exstantibus lituris appareat, quam diversum illum habituri essemus, si ex bibliotheca alicujus Sophistæ vel pulchri Euthydemi [b] descriptum acciperemus!

Nam illis jam temporibus vigente libraria quadam mercatura, haud dubie copia exemplarium fuit apud literatum quemque, in primis apud magistros scholarum, qui antea memoriter omnia præierant discipulis. Hinc est nota ira Alcibiadis in hominem illius ordinis, apud quem quum ne unam quidem rhapsodiam Iliados invenisset, colaphum ei inflixisse dicitur [c]. Ergo postulari tum poterat, ut in schola bene instituta

a Ibid. 25. et præc. Elench. sophist. p. 284. C., ubi v. Pacii Comment. analyt. ad Organon p. 485. In illo cap. Poëtices plura sunt firmandæ nostræ opinioni de antiquitate Homericorum προβλημάτων et λύσεων.

b Xenoph. M. S. IV. 2. 1.

c Plut. in Alcib. p. 194. D. cf. Apophthegm. p. 186. D. Ælian. V. H. XIII. 38. ubi v. Perizon. collatis quæ supra monui p. CVIII. Minus ambigue Plut. dixit βιβλίον Ὁμηρικόν.

exemplar Homeri esset, si minus universæ poësis, at aliquarum certe partium. Quocirca mox alius magister sese obtulit Alcibiadi dicens, habere se Homerum, et quidem a se ipso emendatum. Tum ille, Itane? inquit: tu Homerum emendare scis, et tamen pueros doces, ac non potius adolescentes!

XXXVIII.

Hæc narratio nobis occasionem offert in universum dicendi nonnulla de ortu studii critici, ex quibus existimare liceat de conditione earum recensionum, quæ hoc sæculo feruntur factæ esse. Nunc enim nemo, puto, mirabitur, Græcos jam tum, quum prosperrima forte sua ingeniosiores essent quam doctiores, et ab illa πολυμαθείᾳ, cui reges deinde otium præbuerunt, alienissimi, animum paullatim applicuisse ad eam artem, quæ tota collecta est ex multiplici doctrina literarum et antiquitatis. Etenim quæ causæ maxime perduxerunt veteres ad criticam artem, jam tum eædem exstiterant omnes. In quibus primo loco posuerim modum illum conservandorum olim Carminum ope unius memoriæ, proximo errores et fraudes in prodendis auctoribus eorum, tertio varios facillimosque lapsus rudium manuum in primis exemplaribus parandis. Sed etsi hæc postrema causa ejusmodi est, ut post aliquot sæcula istius artis desiderium necessario fuisset allatura, tamen qui Græcos norit, facile intelliget, ad tam minutulas curas ingenium eorum nec tam mature nec tanto studio potuisse descendere, si sola omni scripturæ communia menda libros corrupissent. Maneat igitur, singularem fortunam Homericorum et supparum monumentorum extudisse quodammodo philologam criticen, idque etiam antea, quam nomen Critici aut Grammatici vulgo auditum esset [a].

[a] Hac II. ætate vocabulum γραμματικοῦ non *professionis* erat, sed *scientiæ*. Priusquam enim magnitudines artium, ut Cicero ait, diminui cœperant partium distributione, ἀγράμματος dicebatur is, qui scribendi et legendi facultate carebat, qui eam tenebat, γραμματικὸς, ars ipsa γραμματική, quæ proprie erat γραμματιστοῦ s. γραμματ-

Nam fac, quod ne aliter quidem fingi per historiam licet, decem vel viginti exemplaria post primum illud scripturæ tentamen a viris privatis, ut puta a rhapsodis, facta esse: annon in ea statim plurimas variationes inferri oportuit, partim ex variis recitandi modis, partim ex ingeniosa libidine describentium? Quanquam enim nullo tempore evanuit apud Græcos persuasio de divina origine Homeri sui, tamen in ejus oratione, sicut in interpretatione, nunquam desierunt summa levitate mutare quidlibet, corrigere, fingere ad libitum, ut dignissima demum numinis afflatu profaretur. Neque hoc profecto mirum est, quum multo graviorem populum Judæorum satis diu eandem rationem tenuisse videamus. Jam si nova subinde exemplaria fierent ex illis, nisi indoctus librarius proximum quodvis arreptum fideliter describebat, ii qui illa curabant, collatis pluribus exemplis, rem vix aliter aggredi potuerunt, quam ut judicando eligendoque, quod cuique loco videretur aptissimum, formam textus multis partibus aliam facerent. Talis autem novus textus, ut tum erant tempora, neque perferri potuit in publicam notitiam, (quippe privatus labor erat,) neque alios revocare ab simili instituto et opera scilicet emendandi. Sic aucto sensim numero codicum, fons ille Pisistrateus, si modo is unus fons fuit, in plures diversi velut saporis rivulos diductus mox impediebat accuratæ lectionis studium. Ergo si intelligentior aliquis, et qui idem esset poëta, aut certe non alienus a poëtica facultate, (nec quisquam alius,

διδασκάλου. Hic usus est Platonis (Phileb. p. 18. D.) Xenophontis (M. S. IV. 2. 20.). Aristotelis (Top. VI. p.247. 5. B.) Atque illa quidem postea a nonnullis ἀτελεστέρα γραμματικὴ dicta est, quando latiores fines occupaverat Grammatica τέλειος s. ἐντελής, (cf. Sextum Empir. c. Math. I. §. 44. 75.) cui ad Cratetem usque Critice tanquam pars subjecta erat. Sed hujus sive partis sive propriæ doctrinæ nomen non legitur ante ævum Alexandrinum, nisi in dialogis Æschinis et Cebetis, quos spurios esse, nuper Meiners optime docuit. Rem igitur, non nomen et professionem spectavit Dio Chrysost. Or. LIII. dicens ab Aristotele τὴν κριτικήν τε καὶ γραμματικὴν ἀρχὴν λαβεῖν: etsi ne hoc quidem in jactura tot exotericorum librorum Aristotelis a nobis satis firmari potest. Ac minus etiam clarum est, quod de Apollodoro Cumano traditur a Clemente Alex. Str. I. p. 309. seu de Autodoro in Theodosii Schol. ap. Burm. ad Vales. Emendd. p. 146. et Villois. Anecd. Gr. p. 173. Neutrius enim, si tamen diversi sunt, ætatem tenemus. Relinquitur ergo, ut rei, non nominis, primordia exquiramus. Reliquam historiam Grammaticæ et Criticæ docte persequuntur præter Vales. l. l. Maussacus, Wowerius, Fabric. ad Sextum, Walchius singulari libello.

quod constet, ante Aristophanem Byz. talem curam suscepit,) sed si quis intelligens et studiosus antiquæ elegantiæ, sibi suisve amicis paraturus novum exemplar [a], optimos, quos alicubi servari audisset, codices comparaverat, persæpe in maxima difficultate judicandi, quid verum esset et genuinum, nullum videtur habuisse præsidium promptius meliusque ingenio suo.

Penitus hic nobis tollenda est opinio, qua Criticos illius ætatis ad hanc novæ artis formulam fingimus. Ne ipsum quidem Aristarchum ex hac formula judicandum esse, paullo mox demonstrabo. Nimirum primum artis ingressum vagum in primis et temerarium fuisse reperimus, sive materiem ejus in antiquis διαφωνίαις rhapsodorum et codicum, seu Græci ingenii indolem, seu horum temporum conditionem, seu denique ipsas reliquias artis spectemus. Ut repræsentarent Homerum fide integra et suo habitu, laborabant forsan nonnulli, quantum poterant; at debebant etiam magis laborare, ut nusquam non similis sui seque dignus appareret, detrahendis sæpe multis versibus, alibi addendo nitore, ubi nitor nullus esset. Quemadmodum igitur hodie elegans homo et ingeniosus, sed abnormis Criticus, in prisco poëtico monumento nostræ linguæ versaretur, quod lacerum forte reperisset, et a multis lectoribus in margine variatum, ita ferme primos illos emendatores in corrigendis et concinnandis vatibus suis operam navasse contendo. Adeo longe abfuerunt illi ab hac severitate, quæ cavet, ne quid aliud quam ab ipso auctore operis scriptum inducatur: tametsi ne nunc quidem illum scopulum satis fugiunt, qui ingenio valent. Denique omnis hæc ars profecta est potius ab æsthetico, quod nostrates vocant, quam critico judicio, vel, ut ita dicam, a poëtica potius quam diplomatica fide. Præter reliqua hujus rei argumenta, quæ ex universo libello nostro facile ad perfectam inductionem colligi poterunt, ipsa illuc ducit ratio, quam

a Ἰδίως γεγραμμένον, i. e. *privato studio descriptum*, quale exemplar utriusque Carminis Cassander Macedo fecisse fertur ap. Athen. XIV. p. 620. B. De hac regia cura tamen non dissentio a Fabric. Bibl. Gr. p. 361. Non γράφειν dixisset Athenæus, ex more Grammaticorum Græcorum, sed διορθοῦν, si emendatio accessisset.

vel optimos Alexandrinorum in emendando secutos esse videbimus.

XXXIX.

Atque hoc, quidquid est, longe manifestius ostendere liceret, nisi antiquiora illa meditamina critices prope omnia obscurasset insequens ævum, obscuratum deinde et ipsum multis modis. Attamen ante Zenodotum octo diversæ scripturæ exempla, Græci διορθώσεις vocant, nominatim ad nos perlata sunt. Duæ harum διορθώσεων nomina gerunt celeberrimorum virorum, Antimachi, Colophonii poëtæ, et Aristotelis, cujus ingenium ferax beatissima rerum maximarum copia nullum venustiorum Musarum opus dedignabatur. Et has quidem recensiones putet aliquis præ cæteris numerandas esse in iis, quæ in Scholiis dicuntur *αἱ κατ' ἄνδρα* [a]. Distinguuntur ab his *αἱ πολιτικαὶ*, s. *αἱ κατὰ πόλεις*, *αἱ ἐκ πόλεων*, ignotis auctoribus. Earum duas, quasi clarissimæ famæ, jam dudum Eustathius ad Iliadem una cum Aristotelea nominaverat, Massilioticam et Sinopicam; nuper ex Lipsicis et Venetis Scholiis quatuor aliæ accesserunt: quarum si, ut quæque numero pluribus lectionibus innotuit, ita cuique honoratior locus debetur, (nullum autem videmus certum ordinem,) ita illæ ordinandæ sunt, *Massiliotica*, *Chia*, *Argiva*, *Sinopica*, *Cypria*, *Cretica*. Ex Massiliotica, quam propter originem hujus civitatis quodammodo Ionicam dixeris, lectiones ad viginti, ex Chia ad duodecim, et ita deinceps pauciores, e Cretica ex Seleuci notatione unam accepimus.

Quoniam vero de his recensionibus omnibus præter Scholiastas illos omnis silet antiquitas, non solum id incertum est, a quibus curatæ, et utrum publica auctoritate an rogatu privatorum factæ sint, sed etiam cui sint ætati assignandæ. Sed eas huc a me reponi

a Duobus tantum his locis novorum Scholiorum, χ'. 108. ψ'. 88. Scholiorum nomen hic et alibi simpliciter tribuo Venetis.

nemo mirabitur, quum idem videantur fecisse et alii; at quæ earum ratio et conditio fuerit, conjectura magis in ambiguo est. Nam vetustatem earum omnibus in locis, ubi commemorantur, illud satis ostendit, quod vel præponuntur Zenodoto, Aristophani horumque æqualibus, vel certe cum his componuntur; ne de aliis indiciis dicam, quæ passim vel in Græculorum negligentissima oratione agnoscas [a]. Quæ omnia consideranti mihi sæpius venit in mentem, ut recensionibus his primos statim Criticos, qui verius appellantur, usos esse, atque earum auctoritatem et nomina in bibliothecis Ptolemæorum quærenda conjicerem. Notissimum est, quantum cupiditatis et curæ hi reges impenderint in illum thesaurum suum, coëmendo libros undecunque, ac modo precibus, nunc vi, nunc aliis modis conquirendo antiquissima et rarissima exemplaria scriptorum Græcorum. Ergo si forte Antimachi heres, qui Homerum circumferre in animo et nummos in loculis amaret, codicem obtulerat manu Colophonii poëtæ scriptum vel ingenio ejus elimatum, Ptolemæos haud dubie cupidissimos emptores habuit. Ita ex pluribus locis et urbibus Alexandriam, etiam ad privatos, paullatim confluxisse videntur codices Homerici, le-

a Quia raro una quædam harum editionum seorsum laudatur, ne eundem locum necesse habeam ter et quater notare, omnes hic in unam seriem conferam. Pleraque illorum soli præstantissimo cod. A. deberi, evolventi apparebit: ad α′. $\overline{97}$. 298. $\overline{332}$. $\overline{381}$. $\overline{424}$. 435. $\overline{585}$. $\overline{598}$. β′. $\overline{258}$. γ′. $\overline{10}$. $\overline{51}$. μ′. 281. ν′. $\overline{363}$. ξ′. $\overline{349}$. 418. ο′. $\overline{44}$. π′. $\overline{127}$. ρ′. $\overline{133}$. σ′. $\overline{39}$. $\overline{502}$. τ′. $\overline{56}$. 76. 86. $\overline{96}$. 117. 386. υ′. 62. $\overline{188}$. 308. φ′. 11. $\overline{86}$. $\overline{88}$. 162. 351. 454. 535. χ′. $\overline{51}$. $\overline{93}$. ψ′. 77. 206. $\overline{870}$. 879. ω′. $\overline{30}$. 109. 192. $\overline{332}$. Lectoribus adhuc ægre carentibus indice Scholiorum illorum, hanc operam nostram in reliquis quoque gratam fore speramus. Hic vero in primis eos numeros, qui lineola signati sunt, dignos sua cura habeant studiosi. Sic enim notavi eos, qui aliquid promittunt in utramque partem insignius, vel quod disputationem meam de illis διορθώσεσιν illustret. In Lipsico cod. hic nihil est, quod desideremus in Venetis, nisi quod in illo ad ε′. 461. notatio codicis B. legitur auctior mentione Sinopicæ et Cypriæ et Antimacheæ, in quibus tribus editt. Schol. narrat fuisse ΤΡΩΙΑΣ i. e. Τρῳάς, cum iota adscripto seu subscripto, quod tamen in exemplo suo non invenerat Lesbonax περὶ σχημάτων ed. Valcken. p. 183. Neque vero hic Lesbonax magis quam Eustathius in isto versu vidit vulgatam adhuc scripturam, sed eam, cui in eodem Lips. Scholio unus patronus affertur Ptolemæus Ascalonites: ἡ μέντοι κοινὴ ἧ συντίθεται καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης, Τρῶας ὡς Κᾶρας. In textu ibi syllabæ posteriori Τρώων ab alia manu vetere superscriptum est άς. Redimus ad Veneta Scholia. In quibus, si quis reputarit, per 8 libros ne unum quidem vestigium apparere exemplarium illorum, intelligat oportebit, id quod in his conjecturalibus quæstionibus magni momenti est, quam parum integris tabulis uti nobis contigerit, neque in his tamen nihil esse, unde probabilitas duci queat.

gitima mox materies curiosioris emendationis. Minime autem mirum est, si de multis eorum nihil aliud constabat, nisi unde quisque domo esset, non, a quo esset exaratus. Qua in dubitatione præfecti bibliothecæ id unum referre potuerunt in catalogos suos, codicem hunc ex Chio, illum Massilia, alium aliunde allatum. Eodem plane modo tradit Galenus adeo ex navibus Græcorum, qui ad Ægyptum appulissent, ablatos esse regio jussu libros, qui, confestim apographis factis et ad dominos remissis, repositi essent in magna bibliotheca cum hac inscriptione, ΤΩΝ ΕΚ ΠΛΟΙΩΝ[a]. Cui titulo quid similius est quam hic, quo editiones illæ notantur, ΑΙ ΕΚ ΠΟΛΕΩΝ, ΑΙ ΑΠΟ ΠΟΛΕΩΝ?

Quodsi hæ editiones tali modo discernebantur ab iis, quarum noti erant auctores, facilior existimatio est de auctoritate earum. Publico jussu illas factas esse vel servatas publice, cave cuiquam ante credas[b], quam probabili argumento demonstratum fuerit, ejusmodi instituta olim in civitatibus Græciæ obtinuisse, quæ res, meo quidem judicio, non cadit in ista tempora. Quum autem antiquitus, ut prædixi, vix quisquam alius quam poëta aut rhetor sese dederit ad hæc critica studia, forsan eadem harum *πολιτικῶν διορθώσεων* auctoritas fuerit, atque illa, quam in Antimachea et cæteris hujus ævi amisimus. Verum licet in variis scripturis illarum, tam fortuito ad nos transmissis, nonnullæ sint satis bonæ, duæ tres etiam præstantiores vulgatis, multo tamen major numerus confirmat id, quod ante suspicatus sum, accuratiorem formam Homeri prodiisse tandem e museis Alexandrinis. Atque nemo, re diligenter cogitata, dubitet, quin urbis hujus Critici eorumque discipuli an-

a Illustris locus est in historia Hippocratici III. libri Epidemiorum ap. Galenum Comment. ad illum librum *ὑπόμν. β′.* p. 411. inf. T. V. Basil. *Φιλότιμον περὶ βιβλία τόν τε βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαῖον οὕτω γενέσθαι φασὶν, ὡς καὶ τῶν καταπλεόντων ἁπάντων τὰ βιβλία κελεῦσαι πρὸς αὐτὸν κομίζεσθαι, καὶ ταῦτα εἰς καινοὺς χάρτας γράφοντα, διδόναι μὲν τὰ γραφέντα τοῖς δεσπόταις, ὧν καταπλευσάντων ἐκομίσθησαν αἱ βίβλοι πρὸς αὐτὸν, εἰς δὲ τὰς βιβλιοθήκας ἀποτίθεσθαι τὰ κομισθέντα, καὶ εἶναι τὰς ἐπιγραφὰς αὐτοῖς,* ΤΩΝ ΕΚ ΠΛΟΙΩΝ. *Ἓν δέ τι τοιοῦτόν φασιν εὑρεθῆναι, καὶ τὸ τρίτον τῶν Ἐπιδημιῶν ἐπιγεγραμμένον,* ΤΩΝ ΕΚ ΠΛΟΙΩΝ, ΚΑΤΑ ΔΙΟΡΘΩΤΗΝ ΜΕΜΝΟΝΑ ΣΙΔΙΤΗΝ. Sed legendus est totus locus, in primis ea quæ sequuntur, quibus usi sunt viri docti plerique, qui de bibliotheca Alexandrina scripserunt.

b Vide Villoisonii eruditissima Prolegomena ad Il. suam p. XXVI.

tiquæ scripturæ fontes omnes adire studuerint, unde textus videretur purior hauriri posse [a]. Judicent igitur eruditi, qui gnari sunt hujus divinationis, annon in iis quoque recensionibus, quæ in Scholiis vocantur *αἱ ἀρχαῖαι, αἱ πλείους, αἱ πλεῖσται, αἱ πᾶσαι*, lateant quædam ætate priores Alexandrinis: ex quo simul intelligas, cur illarum mentio tam parum explicita sit: etsi plerisque locis et illæ et *αἱ χαριέστεραι* s. *χαριέσταται* manifesto sunt Grammaticorum, Scholiastis nostris ex Tryphonis, Didymi aliorumque *ὑπομνήμασι* cognitæ [b]. Istos enim compilatores nihil tam antiquarum opum habuisse in manibus, infra planius fiet. Quare mirandum non est, carere nos pleniore notitia illarum omnium: quippe ad plures rhapsodias vix ulla animadversio exstat ex hoc genere; ac, si decem quindecimve Scholiis pauperiores essemus, ne his quidem conjecturis locus esset relictus.

XL.

Ita nunc demum ex iisdem optimis Scholiis innotuit

a Jam huc pertinet locus Diog. Laërt. IX. 113., ubi quærenti Arato, poëtam correcturo, *πῶς τὴν Ὁμήρου ποίησιν ἀσφαλῶς κτήσαιτο*, respondet Timo Phliasius *εἰ τοῖς ἀρχαίοις ἀντιγράφοις ἐντυγχάνοι, καὶ μὴ τοῖς ἤδη διωρθωμένοις*. Ibi Casaubonus: Si verum est quod Josephus ait, Homerum sua poëmata scripta non reliquisse, sed *διαμνημονευόμενα* multo post scripta fuisse; non video, quomodo satis emendata possint ea haberi, vel si antiquissimos habeamus codices; siquidem verisimile est, non paullo aliter ea fuisse scripta, ac essent ab ipso composita. Mox Menagius, mentem Casauboni, non verba spectans: Recte hoc loco observabat Casaub. ex Josepho, Homerum sua poëmata scripta non reliquisse, sed *διαμνημονευόμενα*, multo post scripta fuisse.

b Ad *ι'*. 653. sunt *πολλαὶ τῶν ἀρχαίων*, uti fere, *ζ'*. 4. *ι'*. 222. ex ipsius Aristarchi commentariis: ad *ε'*. 83. semel *οἱ ἀρχαῖοι Κριτικοί*, in quibus alicui forsan *οἱ ἀρχαῖοι Ὁμηρικοὶ* Aristotelis in memoriam redibunt. *Ἁπάσας* advocant Scholia ad *α'*. 117. 124. 434. 522. 531. 567. 585. 598. *β'*. 163. 196. *η'*. 171. *ι'*. 394. 635. *κ'*. 346. *λ'*. 439. *μ'*. 67. *ξ'*. 112. 259. *ο'*. 18. 114. 272. 307. *τ'*. 95. *φ'*. 106. 122. *ψ'*. 548. etc. Alibi sunt *αἱ πλείους*, et aliquoties junctæ illis *αἱ χαριέστεραι*, h. e. elegantiores, majore doctrina et cura expolitæ; *ἀκριβεστέρας* appellat Eustath. Vide *β'*. 12. 53. 164. 192. 196. 415. *γ'*. 18. 51. 292. *δ'*. 213. *κ'*. 291. 341. *λ'*. 503. *μ'*. 318. 382. *σ'*. 499. *υ'*. 30. *χ'*. 251. 315. *ω'*. 97. Eodemne referendæ sint *αἱ κοιναί* s. *κοινότεραι, αἱ εἰκαιότεραι, αἱ μέτριαι, τὰ φαῦλα* s. *φαυλότερα τῶν ἀντιγράφων*, pluribus de causis constitui non potest, præsertim apud Eustath. Sed nunc tantum vide mihi Scholl. ad *β'*. 53. *γ'*. 406. *ε'*. 797. *ι'*. 324. *ο'*. 50. 197. *ρ'*. 214. *σ'*. 100. 376. *τ'*. 95. *υ'*. 255. 384. *φ'*. 587. *χ*. 468. 478. *ω'*. 214. 344. etc. In quibus modo est instans tempus, modo præteritum, *γράφουσιν, ἐγέγραπτο*. Præterito autem fere semper utuntur Scholiastæ de Zenodoti et aliis editt., quarum dudum obliterata erat memoria. Cæterum haud multum diversas ab his *κοιναῖς* etc. esse puto *τὰς δημώδεις*, *ι'*. 881. *θ'*. 349. *ξ'*. 125. 235. *Πολιτικαῖς* vix conveniebat nomen *δημώδεις* seu *δημοτικόν*.

nobis recensio Antimachi. Etenim qui loci sex antea de eo legebantur apud Eustathium, ii non erant ejusmodi, ut inde certius aliquid disci posset, quam Eustathius ipse se scisse prodit. Quocirca facilem veniam apud eruditos habuit error olim meus, fidem negantis Eustathio et Suidæ, qui Antimachum simpliciter in Grammaticis numerant, aliumque putantis poëtam Thebaïdos, alium Criticum Homericum [a]. Nunc vero quanquam Antimachus in novis Scholiis semel modo laudatur nomine Colophonii, atque ibi ut unus τῶν μετ' Ὅμηρον, (i. e. poëtarum inde ab Archilocho, ex quorum usu sermonis Homerici apparebat, quomodo ipsi hunc intellexissent,) pluraque ex Carminibus illius quam ex recensione Homerica afferuntur [b], omnibus tamen collatis reliquiis plane effectum puto, unum ubique poëtam Colophonium, Socratis æqualem, intelligendum esse. Cæterum specimina ista haud magnum nobis desiderium movent hujus exemplaris. Tametsi etiam hic animadvertendum est, de universo corpore judicium fieri non posse ex tam minutis articulis, et ea ipsa, quæ nobis vitiosa et absurda videri debent, olim plurimis exemplaribus fortasse communia fuisse.

Sed quantum cæco casui debeatur in conservandis his articulis et frustulis, memorabile documentum videmus in eo, quod ejus recensionis, quæ vulgo ad Aristotelem refertur, τῆς ἐκ τοῦ νάρθηκος, ne semel quidem mentio fit in Scholiis nostris. Apponitur quidem Aristotelis auctoritas in quadam varietate lectionis, non sic tamen, ut id ex recensione illa enotatum esse ap-

a In Epist. ad Schellenbergium meum Collect. Reliq. Antimachi p. 119. sqq. Illic a me scripta refutavit deinde Villois. Prolegg. p. XXIV. ego autem rem retractavi in edit. illius Censura, quæ inserta est Ephemeridd. univers. litter. Jenæ prodeuntibus A. 1791. N. 31. Inde nunc repetenda sunt, quæ rerum ordo poscit, alia corrigenda et diligentius persequenda.

b Posterioris, ad crisin propius spectantis, generis loci sunt ad α'. 298. 424. 598. φ'. 607. χ', 336. ψ'. 604. (ubi perperam scriptum αἱ pro οἱ primo adspectu famam duplicis editionis Antimacheæ spargebat,) 871. ω'. 71. quibus add. Eustath. ad φ'. 397. p. 1243. Prioris sunt hi loci: ad α'. 1. β'. 2. γ'. 197. δ'. 400. 439. (cf. ad ν'. 299. ο'. 119.) ε'. in brev. Schol. 389. ζ'. 200. λ'. 753. ξ'. 499. 500. ρ'. 133. ψ'. 845. ω'. 23. Plura in his indigna sunt docto poëta, et e quibus de disciplina Stesimbroti cujus ille discipulus fuisse fertur, non optime existimes. Sed in iis immorari nunc non vacat.

pareat [a]. Neque vero aliunde subvenit certior notitia celeberrimi monumenti, quod, teste Plutarcho, solam Iliada continuit. Præterea comparati inter se Plutarchus et Strabo significant, in ea plurium hominum doctorum et ipsius Alexandri M. emendatrices manus occupatas fuisse [b]. Quodsi uterque horum scriptorum fidos duces secutus est, Alexander primum a magistro Stagirita acceperat librum illum, quem mox comitem expeditionis secum duxit in Asiam, perque intervalla negotiorum una cum Callisthene et Anaxarcho [c] lectum suaque manu notatum, tanquam *pretiosissimum humani animi opus* in exquisitissimo Persico scrinio reposuit. Qui codex an postea venerit in bibliothecam Ptolemæorum, et a quo Critico adhibitus sit ad emendandum, incertissimum est; adhibitus enim esse videri potest. Sed multo frequentiore usu interpretibus trita reperimus ejusdem philosophi Ἀποϱήματα seu Πϱοβλήματα Ὁμηϱικά et Ἀποϱήματα ποιητικά, ex quorum operum priore, maxime in Scholiis Porphyrii, plura supersunt, unde non fragmenta quidem et ipsa verba Aristotelis, sed tamen ejus rationem interpretandi cognoscere licebit [d]. Nobis vero, in historia textus unice occupatis, omittenda sunt hæc et similia, quum unum hoc iterum monuerimus, quod ipse titulus illorum librorum indicat, jam ante conditum museum Alexandrinum πϱοβλήματα s. ζητήματα et λύσεις oblectasse otium doctorum, ex iisque curiosiorem omnem interpretationem sententiarum ortum cepisse.

a Vid. ad β'. 53. ubi in α'. 187. ἄντα scribitur. Fide digniora sunt, quæ traduntur ad φ'. 252. et in Theocriti Scholiis ad Odyss. π'. 176. ubi v. Barnes., longeque plura ex hoc genere in ipsis Opp. Aristot. Ac talia in iis libris ejus, qui perierunt, aliquammulta fuisse credibile est, etiam illustrationes lectionum, cujusmodi illa est ap. Ælian. N. A. XV. 28. In Venetis ad β'. 447. et ι'. 21. cuivis apparet, Aristotelis nomen mutandum esse in Aristophanis.

b Strab. XIII. p. 594. (888.) Plut. in Alex. p. 668. D. De Alexandri studio Homericorum Carminum vide viri accurate docti Ste Croix Examen des historiens d'Alexandre le Gr. p. 113., de editione autem τῆ ἐκ τοῦ νάϱθηκος dissidentes Giphan. Præf. ad Il. et Kuster. ad Suid. T. II. p. 8. et Burmann. Sec. ad Vales. Emendd. p. 155.

c De hoc vide loca ap. Menag. ad Laërt. IX. 58. Callisthenes satis notus.

d Vide ad β'. 53. 169. 183. 305. Catal. 156. γ'. 276. 277. δ'. 88. 93. 297. ε'. 741. 778. ζ'. 234. η'. 93. 228. ι'. 17. κ'. 98. 153. 252. ν'. 295. π'. 233. σ'. 108. ψ'. 269. ω'. 15. 569. Prætereo loca, ubi aliquid ex Politiis, ex Hist. natur. laudatur, aliaque ut ad λ'. 115. π'. 149., et ex Rhetoricis petita illa ad α'. 303. 481. Omnino in his omnibus perparum adjumenti est ad tollendam obscuritatem sententiarum et verborum, etsi nonnulla satis sunt ingeniosa et ad historiam interpretationis utilia.

XLI.

Enumeravi octo exemplaria, quorum nomen celebre fuit apud vetustissimos Grammaticos. Quippe in hoc numero ponendum non est Euripideum quoddam, de quo unus Suidas mentionem facit parum accuratam [a]: quamvis hæc quoque res habeat hanc vim, ut jure suspicetur aliquis, plura istiusmodi rudimenta critices admodum mature obscurata fuisse. Ac si omnia pervestigaveris, forsitan etiam alios invenias emendatores Homeri, qui Zenodoto traditum a Suida principatum ereptum eant. Attamen huc trahere nolim Nessum Chium, Democriti discipulum, sub cujus nomine una observatio fertur in re metrica [b]; aut Æschrionem, a quo unum rectiorem accentum accepimus [c]; aut Lysaniam Cyrenæum, in Scholiis bis laudatum, licet is, quum alius Cyrenæus illo nomine nullus notus sit, sane pro Eratosthenis magistro habendus videatur [d]; multoque minus Telephum, Coi Philetæ patrem [e], et alios, quibus an recte tribuatur Grammatici munus, hodie non satis liquet. Sed ipsum, quem dixi, Philetam, magistrum Zenodoti, ex optimis poëtis elegiacis, paullo post Aristotelem aliquid ad corrigendum Homerum contulisse, e tribus locis intelligitur [f]. Ne

a Etiam genere loquendi, in hac re minime usitato, T. I. p. 906.: Ἔγραψε (Εὐριπίδης, τοῦ προτέρου, incertus sum cujus, ἀδελφιδοῦς) Ὁμηρικὴν ἔκδοσιν· εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου ἐστίν.

b Ad ί. 378. in vocabulo καρὸς, ut jam Ruhnken. in Præf. ad Hesych. p. VII. docuit, primis statim temporibus varie accepto.

c Nam Æschriones plures fuerunt clari. V. Ionsii de S. H. P. II. p. 147. Neque doceri potest, illum, qui a Schol. et Eust. ad λ'. 239. laudatur, Mitylenæum esse, amicum Aristotelis et patrem Lysaniæ ejus, de quo mox. Illius scripturam λῖς, a Brunckio Anal. III. p. 85. merito prælatam vulgatæ λὶς, in uno isto loco tam diu fugisse editores, sane quam mirum est. Sed plures in Homero sunt tam antiquæ vel in levissimis discrepantiæ.

d Conf. Ions. l. c. Scholl. ad ί. 378. π'. 558. ibique Eust. p. 1075. Quanquam ad priorem tantum versum a patria cognominatur.

e Certe quæ ad δ'. 133. et κ'. 545. leguntur, equidem potius Pergameno illi Grammatico assignaverim, qui Romæ docuit, et quem Fabric. p. 525. ab illo bene distinxit. Nec, quo illud Schol. ad α'. 420. referas, facile dixeris. Dissentire hic et alibi licebit interdum a viro doctissimo, quicum mihi convenit de multo gravioribus rebus.

f Β'. 269. φ'. 126. 252. Cf. Scholl. ad ζ'. 459. χ'. 308. Porphyr. Q. H. 8. extr. Eust. p. 1235. At nihil attinet Eustathium ejusque similes nominare, ubi fontes patent in Scholiis. Ipsæ emendationes vel animadversiones illius Critici salivam nobis non movent. Prima longe ineptissima est, nec duæ alteræ valde dignæ sunt relatu.

tantum quidem reliquum habemus ex Arati editione Odysseæ, cui ut Iliada adderet, a *plurimorum corruptelis* liberatam, invitatus dicitur fuisse a rege Syriæ, Antiocho Sotere [a]. Quod quum exitum non habuisset, si bene conjicimus, eam operam suscepisse videtur Rhianus, nobilis et ipse poëta, cujus recensionem nobis pauca fragmenta desiderabiliorem faciunt [b], quam quidquid in hoc genere lusit Apollonius Rhodius [c].

At tribus his poëtis superior ætate fuit *Zenodotus* ille, *Ephesius*, qui majoribus librorum copiis majoreque audacia, quam quisquam postea, ad recensendum accessit. Ab illo ad *Apionem* hujus historiæ *tertiam periodum* constituimus; in qua demum Criticorum et Grammaticorum meritis, qui fungorum modo Alexandriæ et Pergami succrescebant, *constantior forma textus* inducta est. Jam multis rebus penitus conversa erat facies Græcarum literarum, uti ipsarum civitatum. Pro foris, pro pulpitis et scenis et celebritatibus publicis musea et bibliothecæ, pro ingenio, propriarum opum divite, trepida et mediocribus ausis se committens imitatio, pro poësis et eloquentiæ concitatissimo spiritu sobria, sæpe frigida eruditio, in omnesque partes doctrinarum diffusa lectio, pro inventionis sollertia sedulitas et cura et nitor quidam dispositionis poëticique sermonis, pro artium denique omnium magnifico et nativo flore corollæ ex undique decerptis

a Res a nemine attingitur præter Suidam T. I. p. 309. et auctorem vet. Vitæ Arati in Petavii Uranol. p. 270. A. Posteriori tamen admove aliam vet. Vitam in Ernestii Callimacho primum vulgatam T. I. p. 591. Ubicunque Aratum laudant Scholl. et Eustathius, ablegant nos ad nota Poëmata. Sed notabile est, quod jam tum dicebatur Homericum Carmen λελυμάνθαι ὑπὸ πολλῶν, quum vix ullus Criticorum, excepto Zenodoto, ad corrumpendum de industria prosiluisset. Etiam hoc confirmat ea, quæ superius dixi de rhapsodis et primis descriptoribus, sponteque in memoriam revocat monitum Timonis n. 42. recte, ut opinor, acceptum a Fabricio p. 368.

b Α'. 97. 553. π'. 559. σ'. 10. 11. (non lecti ἐν τῇ Ῥιανοῦ) τ'. 41. υ'. 188. 331. φ'. 607. ψ'. 81. ω'. 85. Duo vel tria ex his speciminibus habent quod valde displiceat; cætera modestum viri ingenium produnt. Atque fortasse hæc recensio (id nomen ei vindicat loquendi modus ille, ἡ Ῥιανοῦ, ἡ κατὰ Ῥιανόν) fuit in apparatu Aristarchi.

c Ejus tres afferuntur lectiones, α'. 3. κεφαλὰς pro ψυχὰς, (scilicet ex λ'. 55. ubi v. Scholl.) et γ'. 657. ἀναθέντες p. ἀνέσαντες; posterior ἐκ τοῦ (συγγράμματος) πρὸς Ζηνόδοτον i. e. *ad* s. potius *adversus* Z. Tertia lectio, non mala, β'. 436. ἐγγυαλίζει, Apollonio communis fuit cum Aristoph. et Aristarcho. Scholiastæ verbum ibi, προφέρεται, omnibus locis, ni fallor, ad singulares libros criticos pertinet, non ad justas ἐκδόσεις.

flosculis collectæ conspiciebantur [a]. In his autem studiis, quæ nunc maxime amor antiquorum imitandorum excitabat, *ars* fuit *interpretandi et emendandi*, lentius commota antea, cui nullus veterum poëtarum largiora pabula præbebat quam Homerus. Mox eadem ars traducta est ad alios poëtas, præcipue lyricos, tragicos, comicos, item ad historicos, oratores, medicos, et ut quodque genus insigne erat præstantia rerum et obscuritate verborum. Ad illum usum latissimos campos ποικίλης φιλολογίας aperuerunt Grammatici, cœperuntque accuratæ interpretationis silvam colligere ex cognitione historiæ, chronologiæ reliquarumque partium antiquitatis, simul ipsam linguæ Græcæ naturam et rationem scrutari, eamque ad leges analogiæ et consuetudinem bonorum auctorum exigere, vocabulorum varias classes describere, τῶν πολλὰ σημαινόντων, ὁμοίων et διαφόρων dialectorumque differentias definire, et alia de hoc genere agitare plurima, quibus multum mutatis subinde, misere truncatis, in alias atque alias formas refictis, hodie quoque in doctiori studio linguarum sæpe inscii fruimur [b].

Etenim de sexcentis eorum, qui per hæc sæcula illustrando, corrigendo depravandoque Homero incubuerunt, vix triginta nobis satis noti sunt. Omitto magnam turbam eorum, qui alterutram rem obiter et aliud agendo fecerunt in diversissimis scriptis, philosophos, mathematicos, astronomos, medicos, historicos, geographos, mythographos, rhetores. Innumeris horum vel ipsam nominis memoriam abstulit vetustas. Nullam enim ætatem habet historia veterum literarum, in qua majorem jacturam fecerimus. Quotusquisque est in his 250 scriptoribus, qui excitantur

a Erudite hæc persecutus est Heynius in Diss. de genio sæculi Ptolemæorum, Opusc. acad. Vol. I.

b Quam multis in rebus etiam nunc pendeamus ab Alexandrinorum judiciis et lucubrationibus, singulatim exemplis demonstrare operæ pretium fuerat. Sic omnis fere vulgata chronologia horum est Alexandrinorum, sic innumerabilia in subtilitate veterum linguarum, sic alia. Unus ille *delectus classicorum scriptorum* et in quoque genere principum, quem lib. X. Quinctilianus et quodammodo tota antiquitas sequitur, omnium sæculorum studia et librariorum manus direxit ad id, quod optimum erat in infinita copia. Absque illo delectu esset, profecto nos non hæc monumenta antiquioris Græciæ, et haud scio an minus præstantia haberemus.

in Venetis Scholiis, quem nos accuratius norimus[a]! Hic laboriosa messis objicitur literatoribus, quæ laborem tamen sæpissime frustratur. Nam ut omnia minutissimis vestigiis indagaris et excusseris cum pulvisculo, vix obscuram quandam adumbrationem, non expressam imaginem proponere licebit ejus doctrinæ, quæ bibliothecas Criticorum Homericorum impleverat temporibus Apionis. Sed nobis non est animus, illarum vacuos forulos ostendere singulis deperditis operibus dinumerandis, aut impensius conqueri iniquam sortem, seu quocunque illud nomine appellare placet, quod tantam stragem et ruinam fecit in rebus, quæ sempiterno usui eruditorum destinatæ viderentur. Huc sæpe literatos nos decet animo regredi, ut famæ nostræ conditionem discamus, et ex tot clarorum scriptorum miserrima fortuna solatium quæramus nostris sive cito interituris, seu aliquando acris censoris carbone notatis. Illic quanta uno in loco cadavera et busta voluminum ante oculos jacent!

XLII.

Redeo ad viros doctos, qui adhuc vivunt in superstitibus scriptoribus et Scholiastis. Quanquam plurimorum ex illis precaria vita est. Ipse quidem Zoilus, famosissimis fabulis ludibrio omnium temporum objectus, quibus potissimum in rebus allatrarit Homerum, parum constat[b]. Ita nonnullorum, qui dicuntur uni rei seu vo-

a Ut Antigonus ad ψ'. 319. Antodorus seu Autodorus ψ'. 638. (idem f. quem sub n. 36. memorabam) Aretades ω'. 110. Aristeas γ'. 137. Clitopho υ'. 404. Demo, mulier allegoriæ studiosa, β'. 205. ε'. 722. Cf. Eust. p. 1154. Ero Delius et Hermo κ'. 274. Hagno δ'. 101. Licymnius β'. 106. Nemesio κ'. 397. Polycletus φ'. 126. p. 468. Sextus λ'. 155. Staphylus π'. 175. Xeno μ'. 435. alii, qui nobis deinde occurrent non quæsiti. In illo numero plura sunt nomina obscurissima, partim plane ignota, partim corrupta etiam a librariis. Sed insunt tamen, qui perantiqui videantur, unus et alter Aristarcheus, et assiduus forsan interpres Homeri. Omnino in novis Scholiis pauci reperiuntur, quibus ætatem Apione posteriorem assignet certa ratio temporum.

b Si nihil de Zoilo superesset præter illa ad α'. 129. ε'. 4. 20. κ'. 274. σ'. 22. et Eust. ad Odyss. p. 1614., invisam ei poësin omnem fuisse diceres, planeque ignoratam prisci ævi rationem sentiendi loquendique. In quo tamen nihil admodum præter cæteros peccavit: modo rabiem addidisse videtur profectam ab acerbitate et pravitate animi. Similia illis sæpe multi nostris temporibus adversus Vet. Test. scripse-

cabulo poëtæ totam vitam insumpsisse, ne hæc quidem tam ærumnosa inventa plene excerpta legimus[a]: alii adeo una prava correctione, alii una interpretatione, ne, alii uno accentu istam, quam diximus, immortalitatem adepti sunt[b].

Neque vero eos omnes, quorum auctoritates a Scholiastis et Eustathio expromuntur in lectionibus et observationibus, perpetuam emendationem Homeri aut interpretationem (διόρθωσιν aut ἐξήγησιν) professos esse, jam alii recte monuerunt; idque et res ipsa et modus, quo laudantur, saepe non obscure arguit. Multi enim singulares partes utriusque muneris tractandas sibi sumpserunt singularibus scriptis, in quibus vel latentes sententiarum scrupulos tollerent, e quo numero erant

runt impune. Cæterum Zoilorum historia, etiam post Hardionem, non paucis difficultatibus impedita est. Sed celeberrimus eorum haud dubie *rhetor* fuit, quem tamen ubi Strabo appellat VI. p. 271. (417.) in marginem releganda puto verba, ὁ τὸν Ὅμηρον ψέγων ὡς μυθογράφον.

a Ut Neotelis, ignoti scriptoris ὅλον βίον (minus bene Valck. ὅλην βίβλον) γράψαντος περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας, compil. ad θ'. 323. 325., et Dorothei Ascalonitæ, περὶ τοῦ κλισίου (in loco Odyss. ω'. 207.) ad ι'. 90. Qui posterior certe non ante Aristonicum et Tryphonem, sed diu ante Athenæum vixit, cui laudatur tum alibi tum VII. p. 329. E. ex grandissimo opere, eodem, ut puto, cujus mentio fit ad κ'. 252. Ita etiam Neoteles iterum occurrit ω'. 118. Aliud est igitur, per totam vitam cogitare de aliqua re, aliud, nihil præter hanc unam rem tractare.

b Exemplo sint hi, quos, quamvis aliquanto posteriores Zenodoto plerosque, tanto lubentius hic anticipo, quia ita nobis area perpurgatur, tot obscuris hominibus differta: Leptines ψ'. 731. ἐν mutans in ἕν, quod putabat esse ἕτερον; Attalus, forsan is qui in Aratea commentatus est, cui ο'. 444. ἰοδόκον debemus παροξυτόνως, aliis προπαροξυτόνως scribentibus: ita Euphranori ξ'. 372. παναίθησιν pro aliorum παναιθῆσιν, ut ex Euphranoris discipulo Apione tradit Eustath. p. 992. Ptolemæus Evergetes II. rex Ægypti, discipulus Aristarchi, pro ἴου Odyss. ε'. 72., corrigens σίου; Lesbocles, f. rhetor Mitylenæus, Il. τ'. 90. leniter et satis leviter corrigens θεὸς δ' ἴα (h. e. μία), ibidemque Hellanicus, quem Sturzius a vetusto historico bene distinxit, etiam ineptius θεόςδια; Aristodemus Nysæus ι'. 453. corr. τῇ οὐ πιθόμην οὐδ' ἔρξα, etsi piæ conjecturæ gloriola transfertur ad antiquiorem quendam Sosiphanem; Democrines Catal. 251. corr. Αἰθιόπεσσι; Antigonus ψ'. 319. ob insolentem structuram corr. ἄλλος; Agathocles ξ'. 398. corr. ἰξοφόροισιν; neque hominem ex Scholl. ad α'. 591. σ'. 239. magis admirari discas; Zopyrus ἐν Μιλήτου κτίσει cit. κ'. 275. πελλὸν Ἀθηναίη, laudatus in grammatico opere ad ω'. 139.; Dionysius Scytobrachion post γ'. 40. novum versum inserens; Archias ad τ'. 79. uni memoratus Apollonio Lex. v. ὑββάλλειν in lectione ἑσταότως, quam si recte assecutus est Tollius, cui equidem assentior, mireris eam in copiosissimis Scholiis sub nomine illius non laudari, ejusdemque fere rationis auctorem ibi prodi Epaphroditum, discipulum Archiæ. At nihil tale mirandum est in fortuna harum reliquiarum: immo ipse Eustathius nonnullas illarum unus præbet. Ita vanam conj. in Odyss. λ'. 14. Χειμερίων p. Κιμμερίων unum Etym. M. p. 513. proponit auctoritate Proteæ Zeugmatitæ, ejusdem haud dubie, cujus levis interpretatio exstat ad σ'. 410. Eodem modo semel ab Apollonio illo laudatur seu potius notatur Demetrius ὁ Πύκτης, λ'. 493. verbum ὀπαζόμενος interpr. πληρούμενος. Sed in semel nominatis interpretibus nullus magis ridiculus est quam Agallias Aristophaneus, cui conjectando an somniando in mentem venerat, duas urbes a Vulcano in Scuto factas σ'. 490. Athenas et Eleusinem esse.

ἐνστατικοὶ et λυτικοὶ [a] vel mores heroicorum temporum, vel consuetudinem Homerici sermonis in universum [b], vel rariora et ab usu abhorrentia vocabula et locutiones explicarent [c].

Sed plerosque horum librorum situs dudum et tineæ occupaverant, quum Scholiastæ nostri commentarios suos conscribebant. Quin etiam principum Criticorum, *Zenodoti*, *Aristophanis*, *Aristarchi*, *Cratetis*, recensiones et interpretationes jam tum non erant in doctorum manibus integræ. Tametsi per illa sæcula totumque medium, quod vocant, ævum in aliqua bibliotheca liber potuit incorruptus latere, quem vulgo in deperditis numerabant, vel in frustula dissectum lege-

a Vide Wower. de Polymath. c. 10. Ions. de S. H. P. II. p. 247. Valcken. de Scholl. in Hom. ineditis p. 145. etc. Jam supra attuli locum Porphyrianum, e quo apparet, hanc omnem rem apud Alexandrinos a disputationibus et colloquiis virorum doctorum profectam esse. Illa mox una cum solutionibus referri solebant in literas, faciebantque quasi quosdam Commentarios sodalicii, inspiciendos forsan Ptolemæis, cum concoquerent. Atque de his commentariis (*Dubia vexata Homeri* dicas biblico vocabulo) nunc plura nobis innotuerunt ex novis Scholiis, sed paucissima Zenodoti Ephesii, ut ad α'. 21. β'. 12., (nisi hic est minor Zenodotus, cui Suidas Ἀύσεις Ὁμηρικῶν ἀπορημάτων tribuit,) longe plurima tamen sine nominibus auctorum. In his igitur leguntur fortasse nonnulla ex operibus trium Peripateticorum, Heraclidis Pontici, Chamæleontis, Megaclidis, et aliorum. Et Chamæleon quidem ter laud. ad μ'. 231. ψ'. 94. 454. ex libro περὶ Ἰλιάδος, ut suspicor; Megaclides quater ex libro περὶ Ὁμήρου, ad κ'. 274. π'. 140. χ'. 36. 205. In celeberrimis autem λυτικοῖς fuit sub Ptolemæo Philadelpho Sosibius Laco, de quo lepidam fabulam narrat Athen. XI. p. 493. F., unde semel memoratur Eustathio, sed nusquam in Scholiis. Docet illa fabula, quam curiosus illarum rerum fuerit Philadelphus. Notissimum est simile studium Tiberii e Suet. c. 70.

b De moribus quidem perpauca scripta commemorantur, nisi eo referre velis τὰ περὶ τῆς καθ' Ὅμηρον τακτικῆς ap. Ælian. Procem. Tact. vel τὰ περὶ οἰωνιστικῆς τῆς κ. Ὁ. in Scholl. ad β'. 305. quorum auctorem, puto, unum novimus ex Suida, Polletem, aliaque similia a philosophis et rhetoribus commentata. De altero genere, orationis Homericæ proprietatibus, paullo celebriores sunt libri, ut Ptolemæi Pindarionis, περὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ χαρακτῆρος, Aristonici, περὶ τῶν τῆς Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἀσυντάκτων ὀνομάτων libb. VI. de quibus v. Suid. T. I. p. 326. III. p. 224. tum Basilidæ, περὶ Ὁμηρικῆς λέξεως ap. Etym. M. p. 142. et Zenodori in primis, περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας libb. X. laud. in Scholl. ad σ'. 356. 22. ρ'. 263. Apollon. Lex. v. ζῶστρα. His enim locis plus tribuo quam Suidæ, librum hoc titulo ad Zenodotum minorem referenti. Alios ejusdem argumenti libros, neque tamen omnino satis certi, sub auctoribus suis notabo.

c Γλώσσας s. λέξεις. Inde paullatim Glossaria et Lexica facta esse apparet, etiam, quod temere dubitant nonnulli, ipsa hac ætate Alexandrina. Sed primum, ut videtur, res institui cœpta est ad seriem quandam rerum, sicut est in Onomastico Pollucis. Cujusmodi antiquissimum specimen Strato (al. Strattis) ap. Athen. IX. p. 382. sqq. commemorat Philetæ, poëtæ illius, ut docti putant, Ἄτακτα sive Γλώσσας, quo posteriore titulo afferuntur ad Apollon. Rh. IV. 989. Etym. M. p. 330. Cf. Valcken. ap. Koppiersii Obss. philol. p. 56. Fuerunt in illis glossis, μέροπες, οὐλοχύται, μῆλα aliaque, etiam δαιτυμών, in quo laborabamus p. 229. Qui Philetam secuti sunt in hoc genere, indocti plerique et inepti, notantur sæpius in Scholiis. Verum ad hos redeundi infra erit locus.

bant [a]. Nimirum sub Augusto et proxima ætate, quæ cito literas Alexandrinas ad tenuitatem compendiorum redigere cœperat, lectiones et emendationes illorum aliorumque vario consilio excerptæ a multis per Lexica et Commentarios et Scholia dispergebantur. Atque utinam ullum ex istis libris, utinam duntaxat unum Apollonii Lexicon integrum haberemus! Nam qui postea ad compilandum venerunt minuti Grammatici, sæpe dedita opera neglexerunt, quidquid reconditioris doctrinæ esset, sive a vulgato textu sui temporis alienum. Itaque accidit tandem, ut ne de primariis quidem Criticis illis, a quorum auctoritate primum hic textus noster manavit, tantum nobis supersit, quantum ad cognoscenda eorum ingenia et emendandi artem sufficiat. Hoc autem est illud, in quo nunc maxime elaborare cupiam, cæteris opportuniori loco reservatis, quæ ad accuratam notitiam Homericorum interpretum pertineant.

Sed etsi mihi eruditorum venia opus est, eam tentaturo rem, in qua callidissimum conjectorem sæpissime destituat servata fractis lacerisque tabulis materia, haud ingratum tamen fore arbitror, si, quæ passim dissipata feruntur, adhibito quodam de gravissimis rebus judicio ad brevem conspectum revocare potuero. Ita etiam crescent quodammodo copiæ, quæ nec ipsæ per se contemnendæ sunt. Gauderent, puto, magistri Orientales, si tribus locis certo constaret, quid Gamaliel aut alius superioris ætatis doctor Judæus in Mose et Prophetis legerit: nos in Homero quid Zenodotus legerit, 400 fere locis, quid Aristophanes, fere 200, quid Aristarchus, plus millies scimus.

a Videlicet in antiquitate versanti cogitandum semper est, illam caruisse iis subsidiis notitiæ literariæ, quæ nobis hæc bonarum artium publica lux et mercatura parat. Eustathio, Παρεκβολὰς suas scripturo, videri potuerunt optima quæque et antiquissima Scholia in promptu esse, dum antiquiora et meliora cod. Veneti latebant forsan in vicinia ejus. Indagare igitur licet, quo sæculo liber aliquis veterum desierit in manibus vulgi esse, non, quo esse desierit; et ut quisque scriptor vetustior est, eo facilius ei id, quod de Eustathio dicebam, accidisse putandum est. Levis in speciem res est, sed cujus olim magna vis fuit ad ipsam rationem tractandarum literarum.

XLIII.

Antiquissimi illorum, Zenodoti Ephesii, quem epicum poëtam et primum διορθωτὴν Homeri fuisse Suidas refert [a], fama semper fuit perquam ambigua. Nam alii ab ingenio ejus primum meliorem cultum horum Carminum repetunt [b]; alii, in his infimæ ætatis Scholiastæ, illum levitatis et studii ineptiarum acriter accusant. Ac sane plurimæ lectiones ejus tam sunt improbabiles, et a tanta temeritate judicii profectæ, ut ita emendare vel tironem hodie pudeat [c]; ἀθετήσεων autem tanta est

a T. II. p. 8. Ibi quomodo accipiendum sit, quod *primus* dicitur, nemo quærat post Küsterum et Fabricium p. 362. Quoniam autem, eodem Suida auctore, alius Zenodotus fuit Alexandrinus, Aristarcho suppar et adversarius, necessarium est, hujus quæ sint, quæ illius, distinguere. Addunt præterea Scholia in Arat. Phæn. 33. et Eustath. p. 957. 1006. tertium ejus nominis, Malloten, eundem fortasse, qui Κρατήτειος vocatur in Scholl. ad ψ'. 79. Sed ut dicam quod sentio, ne hunc quidem ab altero illo diversum habuerim, ut ab aliis a patria Mallotes, ab aliis ex more ætatis illius Alexandrinus a domicilio dictus sit, fueritque in iis Cratetis discipulis, qui magistri sui contentionem cum Aristarcho, ut fit, suam facerent. Jam quum in Ven. Scholiis tot locis, excepto uno isto, semper Zenodotus appelletur simpliciter, compositus etiam vel præpositus Aristophani et Aristarcho, omniaque illi tributa ad eandem rationem et formam ingenii referantur, plane non dubito, ubique fere apud Intpp. Homeri *Ephesium Criticum* intelligendum, et si qua *alterius Mallotæ* supersunt in iis, quæ passim adversus Aristarchum monentur, ea sine nomine ad nos perlata esse. Equidem sex septem locis Scholiorum aliquando in dubitationem me adductum memini; verum diligentius explorata res primum adspectum confirmavit. Eodemque nos alii scriptores ducunt, Strabo, Athenæus, Apollonius Alex. etc.

b Celebres in hanc sententiam versus sunt Ausonii in Ludo VII Sapientum,

> Mæonio qualem cultum quæsivit Homero
> Censor *Aristarchus* normaque *Zenodoti*.

Neque alium ab eodem poëta significari puto Epist. XVIII. 28. ubi præter Varronem et alios Latinos in numero Criticorum ponuntur Crates, Aristarchus,

> Quique sacri lacerum collegit corpus Homeri.

Pisistrato hic locus non est, multo minus Cynætho, ut nuper vir doctus putabat.

c Speciminis loco hic paucas quasdam ex immenso numero subjiciam lectiones, easque non eo consilio excerptas, ut pessima pars Zenodotei textus cognoscatur. Α. 68. dedit ἐκαθέζετο, ubi Schol. Οὐκ ἐᾷ Ζ. ἑλληνίζειν τὸν Ὅμηρον. 80. κρείσσω, quam formam etiam in similibus tenuit, ut 249. γλυκίω. 351. χεῖρας ἀναπτάς. γ'. 56. Τρῶες ἐλεήμονες. (v. ad 453. et κ'. 390.) 273. Ἀρνῶν ἐκ κεφαλαίων ap. Etym. M. p. 507. ε'. 53. χραῖσμεν θανάτοιο πέλωρα. ζ'. 112. Ἀνέρες ἔστε θοοὶ, καὶ ἀμύνετον ἄστεϊ λώβην. ϛ'. 128. Ἐρασιπτόλεμον, relicto tamen 312. Ἀρχεπτόλεμον. 501. ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρὴν ex κ'. 45. ubi v. Scholl. 558. Μυρία δ' ἐν πεδίῳ. ι'. 637. Ἀθρόοι ἐκ Δαναῶν. κ'. 306. Αὐτοὺς οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα. λ'. 27. Ἐρίδεσσιν. μ'. 34. ὡς ἤμελλεν. Ἐστὶ δὲ βάρβαρον, addit Schol. 75. ἄγε πῶς ἄν. 153. λάεσσιν. 444. ἐπει θεοῦ ἔκλυον αὐδήν. ξ'. 177. καλοὺς καὶ μεγάλους. ο'. 134. Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι Θέτις

multitudo ac licentia, ut nonnullis visus sit Homerum prope ex Homero tollere. Quippe sæpe præclarissimos et optimos versus expungit, interdum totas ῥήσεις contaminat, alia contrahit, alia addit, omnemque sibi in Iliada, velut in proprium opus, arrogat potestatem [a]. Quodsi ita primus facere ausus est, procacissimum hominis ingenium mirere; sin aliorum exemplo fecit, etiam hinc apparet, quanta libidine et vi in vetustis monumentis grassata sit critica incipiens. At minime credibile est, ea omnia excogitasse Zenodotum, quæ ad ejus auctoritatem referuntur, atque adeo Zenodoteas

μέγα πῆμα φυτεῦσαι. 439. τέκεσσι. 716. οὐκ ἐμεθίει. π΄. 202. μητιάασθε. 697. ἔλεξ. ρ΄. 51. Χαρίτεσσι μέλαιναι. 153. κύον ἔτλης. 582. Ἕκτορα δὲ φρένα δῖος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών. σ. 385. 424. ἡμετερόνδε. Lectiones voco hæc, non correctiones. Quis enim hæc omnia a Z. primo in textum illata esse crediderit?

a Statim hic indicem dabo utriusque generis versuum, primum eorum, quibus ut suspectis notam suspicionis suæ apposuerat, (v. supra p. 238.) tum eorum, quos omnino non posuerat in textu. De utroque satis distincte traditur in Scholiis, de priore verbis, ἀθετεῖν, περιγράφειν, περιαιρεῖν; de posteriore modo est, Ζηνόδοτος τούτους οὐκ ἔγραφεν, οὐδ᾽ ὅλως ἔγραφεν, modo, οὗτοι οὐκ ἐφέροντο παρὰ Ζ. Prioris generis sunt: Α΄. 4. 5. 46. 47. 63. 80. 117. 143. 159. 160. 208. 209. 225 — 233. inclus. 396 — 406. 488 — 492. β΄. 220 — 223. 227. 228. 231 — 234. Catal. 35. (vulg. 528. cf. Eust. p. 276.) 60 — 62. 86. 87. 119 — 121. (vulg. 612 — 614.) 148. 149. 180 — 182. 193 — 201. (vulg. 686 — 694.) 231. 232. γ΄. 18. ε΄. 187. 249. 250. 906. η΄. 195 — 199. 255 — 257. 443 — 464. 475. ap. Eust. p. 692 — 482. θ΄. 1. (quem versum mox inter 52. et 53. ponebat) 493 — 496. ι΄. 688. (692.) λ΄. 547 — 556. (ὡς — ἤϊε) 793. 794. ξ΄. 114. 304 — 306. π΄. 93 — 96. 140. 432 — 458. 668. cum sqq., seu totum locum aliter διεσκεύαζε. ρ΄. 260. 261. σ΄. 39 — 49. φ΄. 538. 539.

Ii versus, qui a Zenodoto penitus sublati dicuntur, hi sunt: Α΄. 490. β΄. Catal. 181. θ΄. 284. 371. 372. 385 — 387. (cf. ad ε΄. 734. 735.) 528. 532 — 534. 553. 554. ι΄. 23 — 25. 416. 684. (688.) cum aliquot seqq. ut 690. (694.) κ΄. 240. 253. 498. λ΄. 13. 14. 78 — 83. 179. 180. (cf. π΄. 379. 699. nam nulli sunt alii versus, quos Schol. illo loco respicere potuerit) 356. 515. 704. (705.) μ΄. 175 — 180. 450. ο΄. 18. cum tota κολάσει Junonis. 33. 64 — 77. π΄. 141 — 144. (v. ad τ΄. 387.) ρ΄. 134 — 136. τ΄. 77. φ΄. 195. ω΄. 269. Lineolæ numeris impositæ hic quoque aliquid insigne, aliquid in malam bonamve partem notabile indicant. Insunt enim in utroque genere etiam bona quædam, maxime in posteriore, probata partim Aristarcho, nunc a me uncis notata: in aliis autem multis versibus vix conjectura assequare, quid reprehendendum senserit.

Sed ineptissime versatur passim in transponendo, et in lacunis, quas temere facit, suo ingenio explendis. Ut reprobato versu γ΄. 335. reliquos sic collocavit, ut continuo post 333. poneret 336. 337. 338. tum 334. extremis verbis sic mutatum, βάλετ᾽ ἀσπίδα θυσσανόεσσαν. Mox versibus 422. et 427. hunc interponebat,

Αὐτὴ δ᾽ ἀντίον ἷζεν Ἀλεξάνδροιο ἄνακτος,

sublatis quatuor illis 423 — 426. Sic κ΄. 522. præponebat antecedentibus duobus, ubi Schol. bene, Πρῶτα δὲ ἰδόντα ἔδει κλαίειν. Alibi contractiones versuum afferun-

scripturas, magnam certe partem, non alias esse, quam antiquiorum plerorumque librorum. Idque quum et conjectura probabile sit, et aliquot idoneis argumentis intelligatur [a], circumspecte nobis judicandum erit de principe Criticorum, ne ipsi imputemus vitia, quæ ei forsitan communia fuerint cum doctissimo quoque illorum temporum.

Nam de iis vitiis et erroribus, quibus omnem et Homericæ et Græcæ orationis veram rationem pervertere videtur, aliter in sæculo grammaticis præceptis abundante, aliter in illo statuere convenit. Ante enim

tur in primis ridiculæ. Ita egregios illos α'. 219. 220. contrahebat in hunc unum:

Ὣς εἰπὼν πάλιν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησε.

Eodemque in libro pro 446. 447. hunc habebat:

Ὣς εἶπεν· τοὶ δ' ὦκα θεῷ ἱερὴν ἑκατόμβην.

Β'. 60. sqq. tertia repetitio eorundem versuum ei adeo displicebat, ut pro 65—70. hos duos daret,

Ἠνώγει σε πατὴρ ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Τρωσὶ μαχήσασθαι προτὶ Ἴλιον. Ὣς ὁ μὲν εἰπών.

Cf. Eust. p. 173. Similiter ineptiebat in π'. 89. sqq. et aliis locis. At in pluribus horum, maxime ibi, ubi aliquid plane omisit, cuivis nascatur suspicio, partem culpæ in mala fide antiquorum exemplarium, non in Zenodoti ingenio solo, quærendam esse.

a Trinum omne perfectum, aiunt. Β'. 196. pluralem affert Aristot. Rhet. II. 2. 7. Διοτρεφέων βασιλήων. Ubi numerus sententiæ causa a philosopho poterat mutatus videri. Sed ecce! eandem scripturam nunc ex Scholiis discimus Zenodoti fuisse. Magis notabile hoc est, quod idem duobus aut pluribus vss., certe β'. 144. γ'. 499., vocabulum absurdum et nobis plane ignotum dedisse traditur, φὴ pro ὡς. Φὴ κύματα μακρὰ θαλάσσης, Ὁ δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχών. Sed istius monstri usus ex τοῖς μετ' Ὅμηρον, nominatim Antimacho et Callimacho, demonstratur in Scholiis. Num id ergo Zenodoteæ monetæ putabimus? Ita de vss. ab eo rejectis semel notatur, ρ'. 134. et proximos duos etiam a Chiorum exemplo abfuisse. Addere his multa, facillimum est. Α'. 216. σφωΐτερον in secunda persona singularis numeri adhibuit Z. Infra videbimus, id et aliis poëtis Alexandrinis placuisse, quos nemo dixerit ab uno Z. deceptos. Ξ'. 442. Ὀϊλῆα male mutavit, inquiunt, in Ἰλῆα. Statim et hujus formæ antiquum usum demonstrabimus. Β'. 484. dedit Μοῦσαι βαθύκολποι. Rident epitheton, ab Homero Barbaris modo dari solitum. At auctoritatem lectioni conciliat Pindarus Pyth. I. 23., quum veterum exemplarium fidem ignoremus. De hac autem quærendum fuerat veteribus, priusquam Zenodoti insignem audaciam et ignorantiam riderent.

Ἡμεῖς γὰρ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν.

Nihil scimus, nisi quid in illius recensione lectum fuerit olim; de judicio viri parum constat; sed ipsa res arguit, plurima vitia eum ex antiquioribus fontibus traxisse, quæ vel doctissimis poëtis, quales Antimachus et Callimachus fuerunt, imponerent.

quam lingua ad subtilitatem præceptorum curiosius revocari cœpta erat, etiam ingenioso labi licuit et inconstanti esse in hoc genere, quod ingenio minus quam arte regitur. Ipsa vero ars quam exiguis in rebus titubet cursum ingrediens, quamque ei pronum sit, dum inter consuetudinem scriptorum et legitimam rationem dijudicare studet, ab utraque norma imprudenter aberrare, nemini intelligenti obscurum esse potest. Itaque fuerunt interdum eruditi, qui Varronem, et si qui hujus æquales de causis sermonis Latini anquirunt, contemptim invitarent ad scholas suas, ut quæ olim frustra quæsivissent, facillime et accuratissime discerent. In primisque sæpe periti linguæ Hebraicæ, cujus tamen quantillam partem complectantur, viderint ipsi, deridere solent Philonem Judæum, Origenem, Hieronymum, utpote quorum cognitio florentis adhuc linguæ longe remota erat ab ea subtilitate, quam professio Grammatici exigeret [a].

Atque ad hanc ætatem Græcæ linguæ retorquendus est animus noster, ut de primis artis auctoribus recte et cum æquitate judicemus. Ipsæ quidem Zenodoti scripturæ diligenter excussæ manifesto ostendunt, multas observationes et regulas sermonis tempore illius nondum constitisse, quas nunc docti indoctique vulgo sequimur. Ut de dualibus non ponendis vice pluralium [b], de Homerico usu articuli [c], de potestatibus plu-

a Cui ignotus est Scioppius, *cloacinam Grammaticam* Romanorum ubique crepans? Nec levius Jos. Scaliger questus et alii de ineruditis olim studiis linguæ Hebraicæ. Contra quos breviter sed accommodate ad hunc locum nostrum disputat Ernest. Opusc. philol. p. 296. sqq.

b Vide ad γ'. 279. 459. ubi Z. scribebat ἀποτίνετον. (Cod. ἀποτίνετε. Sed satius est menda Scholiorum tacite corrigere.) ζ'. 112. λ'. 348. ν'. 627. ο'. 347. σ'. 287. ψ'. 753. add. ω'. 282. ubi in societatem hujus erroris adducuntur Crates et Eratosthenes, θέλοντες συγχεῖσθαι τὰ δυϊκὰ παρ' Ὁμήρῳ. Ac plures a nobis addi possent poëtæ Alexandrinæ et posteriorum ætatum, qui illam confusionem, quam et ipsi imitabantur, in Homero fortasse ad exquisitum sermonem sive ad licentiam ævi ἀοιδῶν retulerunt.

c Accurata nostra præceptio de hac re, sicut alia hujusmodi plurima, Aristarchi est, qui docuit, Homerum συνήθως ἐλλείπειν τοῖς ἄρθροις. V. Apollon. Alex. de Synt. I. p. 84. Plutarch. Plat. Quæst. p. 1010. D. et passim Scholl. Zenodoto igitur, apud poëtam usum sui sæculi quærenti, multas lectiones mutandas videri necesse fuit. Ita illi Ὀϊλεὺς facile fiebat ὁ Ἰλεύς: v. ad Catal. 34. μ'. 365. ν'. 203. 694. 712. ο'. 333. ψ'. 759. Etym. M. p. 346. Eust. p. 101. etc.: quum eum unus locus λ'. 93. ad verum ducere debuisset. Verum hujus quoque formæ, ne eam in criticis nugis annumeres, auctores laudantur Hesiodus et Stesichorus. Ob eandem necessita-

rium vocabulorum, de discriminibus dialectorum, de constructionibus poëticis et multis aliis rebus ejusdem generis [a]. Huc adde honestissimam causam alucinandi, quum Grammaticus provinciam suam egressus constantiam usus inflecteret ad speciem quandam analogiæ, et in ipsum dominum linguæ affectaret imperium [b]. Adde denique, id quod identidem computandum est, si forte exemplaria, quibus utebatur, mendis inquinata

tem articuli Zenodoto scribendum videbatur ὦλλοι, ubi ἄλλοι est οἱ ἄλλοι, *cæteri*. V. laudd. in Reiz. de prosod. Gr. accentus inclinat. p. 75. cum Etym. M. p. 821. Scholl. ad β'. 1. et κ'. 1. Quo posteriore loco sic narrantur et alii scripsisse, uti nunc satis constanter facit Apollonius Brunckianus. Æque facile articulus addi aut demi potuit aliis vocabulis multis. Saltem versus non reclamat, sive scribas στῆ δ' ὁ γέρων, ἀνὰ δ' ὁ πτολίπορθος 'Οδυσσεὺς, sive δὲ γέρων, δὲ πτολίπορθος 'Ο. Il. β'. 278.

a His apponamus quædam per saturam, ob quæ Z. sæpe vituperatur et *dipla* notatur in Scholl. Λ'. 729. confudisse dicitur δόρπον et δεῖπνον, ν'. 610. μάχαιραν et ξίφος, σ'. 247. τ. 14. φόβον et δέος. Α'. 56. 198. scribebat ὀρῆτο pro ὁρῶτο, 530. κρητὸς p. κρατὸς, in quibus propter confusas dialectus reprehenditur. Γ'. 459. notatur, quod infinitivum potestate imperandi ignorarit; ξ'. 162. quod ἑαυτὴν pro uno vocabulo habuerit; (ἀγνοεῖν τὴν διαφορὰν αὐτόν φησιν 'Αρίσταρχος: cf. Reiz. ad Theog. Hes. 470.) α'. 393. ο'. 138. τ'. 342. ω'. 528. 550. quod dederit ἑοῖο p. ἑῆος; β'. 302. γ'. 280. ξ'. 274. quod μαρτύρους in μάρτυρας mutarit, de certo exemplo Odyss. π'. 423. securus; γ'. 244. λ'. 142. quod neglexerit veram vim pronominum σφὸς et ἑὸς, quæ quidem post ipsum unice legitima ponebatur; ξ'. 469. quod verbo γεγώνειν addiderit casum quartum: in quo certe non potuit constans esse, quum illa, Δαναοῖσι γεγωνώς, Τρώεσσι γεγωνώς, et similia plura talem mutationem respuerent: γ'. 71. 92. η'. 114. quod ἀμείνων, γλυκίων et alia hujus formæ scripserit sine ultima litera, ἀμείνω, γλυκίω: quo sane nihil absurdius est et analogiæ magis repugnans: β'. 36. quod verba singularis numeri ubique cum nominibus neutris pluralis junxerit, ex vulgari consuetudine, quam in aliis quoque rebus perperam secutus videtur. Ut in anacoluthis expellendis, qualis pessima ejus emendatio est ζ'. 511. ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει, de qua cf. ad ο'. 405. ρ'. 700. σ'. 148.; ut in membris orationis ad prosaicam συνάφειαν vinciendis per participia, tanquam β'. 187. Σὺν τῷ βὰς, ξ'. 169. ἐπιθεῖσα, ubi bene monet Schol. Idem notatur, quod nescierit Homerum παραλλήλως τάττειν τὰς ἰσοδυναμούσας λέξεις; π'. 666. φ'. 17. et alibi, quod figuram κατὰ τὸ σιωπώμενον non custodierit, notam etiam e Lat. Scholiastis etc. Nam satis illa docent, quam multa debeamus Grammaticis, Zenodoto posterioribus, qui hæc omnia, quæ ad grammaticam ἀκρίβειαν et bonam interpretationem spectant, ad rectiora præcepta revocarunt. Ac nonnulla illorum profecto permira sunt in Critico, præsertim eo, qui ipse versus pangeret, maxime ἄμετρα quædam, ut Catal. 27. 165. ζ'. 34. ν'. 172., qualia tamen non sunt in tribus Epigrammatis, quæ sub ejus nomine exstant in Brunckii Analectis, T. II. p. 61.

b Ex hoc fonte manasse videntur errores plures ex superioribus, et hi maxime, in declinandis pronominibus commissi a Z. Quos quum notant Scholiastæ, insolentia rei facit, ut hos ipsos primum legens monstra fingere putet. Nam β'. 239. τ'. 384. tradunt illum dedisse ἑοῦ pro genitivo primitivi pronominis ἕο, θ'. 377. χ'. 216. νῶϊν pro accusativo νῶϊ, α'. 336. σφῶϊν pro accus. σφῶϊ, μ'. 366. σφῶε pro nominativo secundæ personæ σφῶϊ, item in tertia persona α'. 8. κ'. 546. σφῶϊ pro σφῶε, quod postremum, ut valdius mirere, a Seleuco probatum ac refutatione dignum habitum est ab Apollon. Alex. de Synt. II. p. 167. Ex eodemque discimus, id quod varietati in ω'. 486. Odyss. τ'. 358. et alibi, tum Ammonio v ἐμεῖο et σοῖο explicando prodest, Zenodotum possessiva ἐμοῖο et σοῖο mutasse in primitiva ἐμεῖο et σεῖο. Vide Apollon. l. c. p. 165. ubi quod dicit τὰς γραφὰς εἰς Z. ἀναφέρεσθαι, plane docet, scripturas Zenodoteas jam Antoninorum ævo doctissimis hominibus non nisi ex aliorum excerptis cognitas fuisse.

erant et vitiis, qualia nonnulla paullo ante cognovimus [a]. Numne igitur absurdorum omnium, quæ Zenodotea dicuntur, unus nobis Zenodotus reus agendus erit?

At interpolavit ipse quædam, mutavitque poëtam ad libidinem suam et priscæ orationis morumque heroïcorum inscientiam. Id utique accusant Scholiastæ; nec quisquam dubitet: etsi nusquam satis distinguunt, quid ipse de suo invexerit, quid olim vulgatum invenerit [b]. Contra iidem quædam etiam præclara ejus afferunt, partim Aristarcho et reliquis antiquis auctoribus nostri

a Pag. 259. sqq. In primis huc refer menda antiquissimæ scripturæ, continentis et imperfectæ notis literarum, tum oscitationes librariorum in codd. εἰς πρᾶσιν γεγραμμένοις, quos Strabo dicit noto loco XIII. p. 609. (907.) Posteriori generi adscribenda sunt haud dubie multa, quæ ex aliis libris in alios olim translata, nunc honorem *variarum lectionum* obtinent. Prioris sunt permutationes longarum et brevium vocalium, de quibus v. ad λ'. 104. ξ'. 45. σ'. 198. φ'. 127. χ'. 236. ubi v. Valcken. et varietates hujusmodi, μ' εἰρόμενος, μειρόμενος, η'. 127. cf. ad ι'. 612. — ἐξειλόμην, ἐξ ἑλόμην. ι'. 130. — ἐξήλατον, ἐξήλατον, μ'. 295. etc.

b Nonnunquam illi quidem ita loquuntur, ut ipsum Z. lectionum suarum auctorem seu emendatorem facere videantur; nonnunquam etiam perinde, quasi exemplar ejus in manibus habuerint. Ut quum ad ι'. 131. narrant, duos versus τ'. 245. sq. eum sic male correctos exhibere,

Ἐκ δ' ἄγον ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
ἕξ, ἀτὰρ ἑβδομάτην Βρισηΐδα καλλιπάρηον,

dicunt ibi, et paucis aliis locis, γράφει Ζηνόδοτος, instanti tempore, cujus legitimus usus est in libris, qui vulgo in manibus sunt. Sic est Ζηνόδοτος (cod. σύνοδος) ὑποτάσσει, ex. gr. ad ψ'. 808. cui versui hunc addidit,

Λίην γάρ σφιν πᾶσιν ἐκέκριτο θάρσεϊ πολλῷ,

ut versui ξ'. 136. hunc, æque ineptum,

Ἀντιθέῳ Φοίνικι, ὀπάονι Πηλείωνος.

vel πεποίηκε Z., ut χ'. 378. quem sic legit,

Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν.

vel τέταχεν, ut δ'. 123. cui eum, qui ordine proximus est, præposuit, ut ξ'. 394. quem eum sequente post 399. collocavit: vel denique μετέγραφεν, ut Catal. 188. (681.) cujus loco si Zenodoteum legeremus, per se minime malum,

Οἱ δ' Ἄργος εἶχον τὸ Πελασγικόν, οὖθαρ ἀρούρης,

periisset nobis *peculiare artificium* Clarkii et Dominæ Daceriæ. — Sed quis fidem habeat istis vocabulis, qui sæpe alibi viderit hos Scholiastas Zenodotea haud dissimulanter tradere ex auditione et fama et conjectura, non ex inspectis libris veteribus?

textus probata, partim fortasse, me suffragante, probanda in posterum [a]. Neque enim nihil est in illis, quod ex auctoritate bonorum librorum fluxisse videatur [b], ut potius reprehendendus sit, quisquis id suis conjecturis quantumvis venustis postposuit, quam qui veteres scripturas repetiit, temerarius conjector habendus. Nam et insequentes Criticos sæpe sine idonea causa a fide librorum recessisse, posthac apparebit. Itaque huc redeunt omnia, ut ex reliquiis illis Zenodoti communis antiquior forma Homerici textus æstimetur [c], intelligaturque, quam tenuia primordia fuerint

a Vide ad α'. 169. β'. 258. 448. γ'. 57. 126. 259. ϑ'. 304. μ'. 295. ξ'. 285. 322. 400. π'. 188. ψ'. 307. etc. Aliquoties ejus ratio etiam Scholiastis laudatur, ut η'. 428. ξ'. 229. σ'. 198. 499. etc. etsi temere interdum. Quam sæpe Aristophanes Byz., tum in lectionibus, tum in ἀϑετήσεσι, cum Z. consenserit, paullo mox videbimus. Ex iis autem lectionibus Z., quas nunc tandem in textum revocavi, quærendi labore fessus harum tantum quatuor memini, α'. 260. ε'. 227. μ'. 428. ν'. 425. conf. cum ϑ'. 334. ubi tacent magistelli, quibus Z. tam ridiculus est ad priorem versum.

b Talia sunt fortasse hæc, aut, si ex priscis διττογραφίαις delecta sunt, certe haud pravi judicii specimina judicabuntur. A'. 34. ἀχέων p. vulg. ἀκέων — 47. νυκτὶ ἐλυσθεὶς p. vulg. νυκτὶ ἐοικὼς (cf. ad μ'. 463.) — γ'. 152. δένδρει p. δενδρέῳ — δ'. 339. φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, quod qui improbant, immemores erant versus α'. 122., aut ibi vim voc. κύδιστε pervertebant. — ε'. 898. ἐνέρτατος — ϑ'. 166. πότμον ἐφήσω p. inusitata formula, δαίμονα δώσω — ι'. 158. καμφθήτω — 656. ἐγκονέουσαι — 660. (664.) Τῷ δὲ γυνὴ παρέλεκτο Κάειρ', ἣν Λ. ἦγε, ubi Scholiastas fugiebat historia captæ Chryseïdis α'. 366. — λ'. 840. σεῖ' ἀμελήσω — ν'. 107. ἑκὰς πόλιος — ξ'. 40. ἑταίρων — π'. 156. πάντη p. πάντας — σ'. 565. ἐς αὐτήν — υ'. 138. ἄρχῃσι. — Jam fac, ea ad Zenodotum auctorem referri, quæ illorum loco substituta sunt, nonne statim, ingrato nomine posito, omnem, quam nunc habent, gratiam perdiderint? Ac plura tamen vulgata non antiquiora videntur iis Grammaticis, qui Homericæ orationis formam elegantioribus legibus adstrinxerunt, et, quidquid his contrarium esset, sedulo obliterarunt. Nonnihil tamen forte casuque in his quoque rebus relictum est, quod, subtractis pluribus exemplis ejusdem formæ, perantiquam fraudem proderet, quum id mirarentur postea Critici, et varie vexarent. Ut illud Ἴλιον αἰπὺ ο'. 71. cujus causa centies dipla posita est in Scholiis, ut *unicum* scilicet *exemplum* neutrius generis in illo nomine locum suspectiorem faceret. Sed ex Zenodoto etiam alii duo versus notantur, ubi legit Ἴλιον αἰπὺ, π'. 92. σ'. 174.

c Hic reliquos locos omnes, in quibus Zenodoti mentio fit et apud Scholl. et apud alios scriptores, numeris suis in parva tabula subnotabo; quo simul brevitatis mihi impositæ et commoditatis legentium rationem habeam. Itaque conferant ipsi, qui, quantum licet, totum Z. cognoscere cupient: A'. 5. (Athen. p. 12. F.) 24. 42. 60. 69. 73. 83. 86. 91. 97. 100. 129. 163. 169. (cf. Schol. Wassenb.) 204. 212. 216. 251. 271. 299. 400. 404. (cf. Eust. p. 124. et Hesiod. Θ. 734.) 434. 559. 567. 598. 609. 611. β'. 4. 12. 35. 53. (cf. Schol. Wassenb.) 55. 56. 89. 111. 156. 161. 226. 297. 299. 314. 318. 435. 448. Catal. 9. 14. (cf. Strab. IX. p. 413.) 39. 78. 123. 133. 141. 174. 197. 201. 204. (cf. Steph. Byz. v. Ἀντρῶν) 225. 234. 248. 308. 559. (cf. Strab. XII. p. 543. 553.) γ'. 18. 28. 51. 74. 99. 100. 155. 206. (cf. Apollon. Lex. v. ἀγγελίην cum Tollii Exc. II.) 211. 244. (cf. Apollon. Alex. II. p. 159. et Eust. p. 410.) 339. (ἀναφορὰ ad v. 334.) 361. 364. δ'. 3. (cf. Eust. p. 438.) 88. 137. 139. 161. 277. 282. 478. ε'. 31. 128. 132. 146. 156. 162. 263. 323. 329. 638. 708. 807. ζ'. 54. 70. 71. 121. 135. 226. 266. 514. (ἀναφορὰ ad v. 511.) η'. 32. 153. 451. ϑ'. 10. 53. 56. (ἀναφ. ad v. 558.) 139. 207. 213. 290. 349. 378. 448. 503. 526. ι'. 3. 14. 29. 36. 88. 271. 404. 447.

artis corrigendorum priscorum monumentorum et ipsius grammaticæ interpretationis. Quanquam veri nominis interpretationem ei adeo nemo veterum tribuit, ut nonnisi inita ratione emendandi interpretem egisse videri queat [a].

XLIV.

Zenodoto magistro discipulus successit in edendo poëta emendandoque, Aristophanes Byzantius, Philopatore, qui et ipse φιλόμηρος fuit [b], atque Epiphane tum maxime imperantibus illustris. Is secundum Callimachum et Eratosthenem princeps acerrimo studio cognitionem poëtarum et omnes literas antiquitatis am-

502. 533. 560. (Schol. Horn.) 590. 608. 634. (referendum ad errorem paullo ante ex Schol. 131. memoratum in τ'. 245. cf. Eust. p. 741.) κ'. 10. 25. 98. 127. 175. (ref. ad τ'. 239.) 291. 317. 515. 545. λ'. 32. 86. 94. 101. 106. 111. 123. 219. 222. 368. 413. 437. 439. 451. 458. 528. 588. 676. (hic unus e paucis locus est, in quo haud dubie Malloten Zenodotum intelligas rectius.) 753. 781. 830. 837. μ'. 59. 66. 79. 127. 231. 296. 340. 342. 346. 348. 359. 368. 423. ν'. 2. 68. 71. 148. 166. 191. 198. (Eust. p. 927.) 222. 229. 237. 245. 257. 315. 374. 450. 485. 546. 551. 643. (Eust. p. 953.) 692. 702. 824. ξ'. 16. 36. 40. (Eust. p. 966.) 89. 135. 208. 236. 249. 259. 276. 285. 299. 310. 349. 351. 366. 400. 412. 427. 437. 485. 505. ο'. 86. 139. 169. 192. 207. 301. 307. 333. (Eust. p. 277. 1018.) 356. 377. 459. 469. 470. 480. 587. 625. 640. π'. 10. 93. 150. 161. 223. 233. (Steph. Byz. v. Δωδώνη.) 243. 507. 515. 666. 677. 710. 748. 807. ρ'. 7. 15. 54. 103. 149. 171. 173. 215. 268. σ'. 142. 155. 160. 210. 222. 230. 364. 400. 466. 502. 563. 570. 576. 579. 581. 584. τ'. 26. 118. υ'. 11. 114. 261. (cf. Apollon. de Synt. p. 164. 273. 283. 331. 346. 484. φ'. 95. 169. 335. ψ'. 461. 527. 533. ω'. 47. 110. 293. 512. 725. Præter hæc nihil in adversariis habeo, quod ad Zenodotum pertineat, nisi nugas quasdam, quas unus Eustathius servavit, ut p. 289. scripturam Ἐλλεροφόντης pro Βελλεροφόντης, p. 1014. ὅτι ὁ ἀλλαχοῦ ῥηθεὶς Παιήων ὁ Ἀπόλλων ἐστὶ, cum aliquot lectionibus in Odyss., p. 1394. (ad α'. 93. cf. p. 1470.) p. 1478. 1490. 1500. 1773. 1841. (cf. Ammon. v. οὐδέν) 1885. etc. Si quid fuerit, quod omisisse me pœniteat, reprehendetur mox alio loco.

a Nullus est in Scholiis locus, ubi ὑπόμνημα s. *Commentarius* Z. excitetur, ut fit in Aristophane et Aristarcho. Ac perraro aliquid illius affertur, quod istuc spectet, et modo ex conjecturis Grammaticorum, scripturas Zenodoteas interpretantium, modo, si conjectura me non fallit, ex libro, in quo Z. difficiliora vocabula explicaverat ad morem glossographorum, qualem librum Zenodoti laudat Schol. Apollon. Rh. II. p. 1007. Cf. Athen. I. p. 12. D. et Schol. Theocrit. V. 2. ubi ex Odyss. ξ'. 530. hæc lectio citatur, νάκος ἕλετ' αἰγὸς ὀριτρόφου, cum Scholl. ad Il. β'. 89. ι'. 447. λ'. 106. Etymologici M. locos de industria prætermisi, quorum plerosque haud majori jure ad hunc Ephesium referas, quam commentariolum illum a Valckenario editum in Animadvv. ad Ammon. p. 228. sqq. Verum antiquiori confidentius adscripserim Ἐπιτομὰς μυθικὰς, ab Athenæo memoratas X. p. 412. A.

b Ælian. V. H. XIII. 22.

plexus [a], ad exemplum philosophorum et rhetorum grammaticam scholam aperuit, ex qua et alii Homerici prodierunt, e quibus hodieque tres noti sunt [b], et ille omnium longe clarissimus Aristarchus. Sed Aristophanis in cæteras partes philologiæ multo luculentiora videntur merita fuisse, quam in Homerum; siquidem in quadraginta locis, in quibus a veteribus celebratur, vix semel aut iterum mentio fit horum Carminum ab illo recensitorum vel illustratorum [c].

Etenim ille, ut summas res generatim persequar, præter delectus et censuras scriptorum cujusque classis optimorum, quas ab Aristophane utilissime institu-

a Studii pertinacia intelligitur maxima fuisse ex locis Cic. de F. B. et M. V. 19. et Varronis de L. L. IV. princ. ubi Aristophani *lucerna* tribuitur, etiam ex ridicula narratione Vitruv. Præf. VII., qua *omnes libros ex ordine quotidie summa diligentia perlegisse* fertur. Quod nemo aliorsum (nam pinguius loquitur Architectus) quam ad assiduam lectionem classicorum scriptorum docendique operam trahet. Hic mihi in mentem venit viri docti ferventiore ingenio, quem nuper audivi, quum prædicaret, adolescentulum se tota Biblia sacra inter prandium et potionem caldæ Arabicæ perlegere solitum esse.

b Agalliam Corcyræum jam alibi produxi. Ejus condiscipulos novimus duos, Diodorum, cujus inepta correctio Odyss. δ'. 18. καθ' αὐτοὺς improbatur ab Athen. IV. p. 180. E. et hujus compilatore, Eustath., qui et p. 1504. Διόδωρον Γραμματικὸν laudat, ab illo, ut puto, et eo, cujus Schol. Pind. Isthm. II. 54. meminit, non diversum, atque Callistratum, qui ap. Athen. I. p. 21. C. Aristarchum acriter castigat, non ob malam emendationem, sed quod ei *pallium dissedisset impar*. Idem Callistratus est, cujus commentarii olim ferebantur ad Homerum, Pindarum, Euripidem, Aristophanem, laudati Scholiastis nostris et alibi et ad Il. in sex lectionibus (γ'. 18. ζ'. 434. μ'. 25. φ'. 126. ω'. 134. 213.) ex operibus tribus, quæ omnia vel ad interpretationem vel ad emendationem Hom. pertinuerunt. Quanquam ad γ'. 18. ejus *recensio* affertur ἐν ταῖς χαριεστάταις.' Unam conjecturam ejus, μ'. 25. ἓν δ' ἦμαρ, deorum numine quam Homero digniorem, etsi lenissimam, antequam auctor Callistratus innotuerat, ex Mosaicis rationibus rejecit Barnes. Aliam etiam leniorem conjecturam ejus v. in Schol. min. et Eust. ad Odyss. ρ'. 455. At ut longe istis pejora luserit, potuerunt tamen et ejus et priorum duorum alia merita esse in Homerum, quæ nunc penitus ignorantur. Cæterum quod *scholam* Aristophanis tanquam novum institutum commemoravi, non puto idem de Zenodoto vere dici posse. Hujus enim disciplina nusquam laudatur, nec quisquam Ζηνοδότειος proprio nomine, nisi forte huc referre velis aliquoties in Scholiis dictos τοὺς περὶ Ζηνόδοτον, ut η'. 452. ο'. 86. Sed hæc formula loquendi potius adstipulatores significat quam sectatores. Hos appellarent Scholl. τοὺς ἀπὸ Ζηνοδότου, sicut τοὺς ἀπ' Ἀριστάρχου, *Aristarcheos*, s. ut Varro vertit, *ab Aristarcho Grammaticos*, τοὺς ἀπὸ Κράτητος etc. Ante Aristophanem tamen hoc docendi institutum videri potest placuisse Callimacho, quem ipsum quoque ille audivit. Quippe *Callimachei* nominantur apud Athenæum Hermippus et Istrus, idem Istrus, ut opinor, cujus duo errores refutantur in septem locis Scholl., ad β'. 110. θ'. 491. κ'. 298. 439. ν'. 629. ο'. 230. τ'. 34. Ipsius Callimachi 30 locis laudati nihil occurrit, quod proprie scriptum sit ad emend. aut interpr. Hom. Ex alio enim genere sunt, etsi utroque pertinentia, ad Catal. 332. et ad Odyss. δ'. 1. ap. unum Eustath. cui cf. Apollon. Lex. v. κητώεσσαν.

c Vide Meurs. Bibl. Gr. p. 1254. T. X. Thes. Gron. Sed Meursii et cæterorum industriam brevi superabit doctus juvenis, Bredovius, in Comment. de vita et scriptis hujus Aristophanis.

tas absolvit Aristarchus[a], majore diligentia primus inquisivit, quid genuinum aut spurium esset in monumentis priorum temporum[b]; primus idem Grammaticen linguæ Græcæ, maxime analogiam et reliquas partes, quæ discretis nunc professionibus a philosophis tractantur, acutius rimatus est[c], varieque omnem hanc artem instruxit, inventa etiam notatione accentuum, et interpunctione, quum ad id tempus inflexio et sonus vocis nullo usu signorum regeretur, unusque ac perpetuus ductus literarum lectionem valde impediret[d]. Quam propter unam rem Aristophanis nomen perpetua memoria dignum habendum esset, nisi memoriam talium quotidiana consuetudo exstingueret. Præter hæc in multos et gravissimos scriptores commentatus est, recensuitque ac disposuit eorum opera, ut Hesiodi, Alcæi, Pindari, Platonis[e]. Præcipuum vero studium impendit in scenicos poëtas, maxime in Comicum cognominem suum, neque sic, ut in obscuris seu elegantibus vocabulis hæreret, sed ut universam vim et artem et tempora fabularum exponeret[f].

Homerum autem quomodo tractaverit, et quasnam rationes ejus emendandi sit secutus, æque obscurum est, quam erat in Zenodoto. Nam etsi recensio Aris-

a Ita interpretor Quinctil. X. 1. 54. 59. De re, quam modo attigi p. 262. n. b. accuratissime disputantem Ruhnkenium vide in Hist. Oratt. Gr. extr.

b Vide Quinctil. I. 1. 15. et vet. Scholion Hesiodico Scuto ab Aldo et Steph. subjectum, in quo Fragmento auctoritate Aristophanis dubitatur, an Hesiodi id Carmen fuerit. Quæ suspicio haud dubie ad totos Καταλόγους pertinuit. De extremis Odysseæ ab eodem Critico in dubium revocatis dixi supra p. 230. 231.

c Studiose legerat illa Varro, de L. L. scribens. Vide IV. edit. Bipont. p. 51. VIII. p. 129. IX. p. 177. Quorum locorum altero confirmatur id, quod paullo ante suspicatus sum de consuetudine sermonis veritati analogiæ posthabita a Grammaticis.

d Vide Fosteri Essay on Accent and Quantity p. 182. sqq. et eos, quos laudat Villois. in Append. ad Epistt. Vinarr. seu potius diu desideratum scriptum Arcadii Antiocheni περὶ τῆς τῶν τόνων εὑρέσεως etc. ibidem ab illo primo editum. Ex ea doctrina Aristophanis passim aliquid de ratione accentuum afferunt Grammatici, primus omnium Apollon. Alex. IV. p. 304.

e Vide Schol ad Hesiod. Θ. 68. Hephæst. Enchir. p. 74. Diog. Laërt. III. 61. Pind. Vitam a Th Magistro collectam, ubi legimus, Ἄριστον μὲν ὕδωρ προτετάχθαι ὑπὸ Ἀριστοφάνους τοῦ συντάξαντος τὰ Πινδαρικά, διὰ τὸ περιέχειν τοῦ ἀγῶνος ἐγκώμιον καὶ τὰ περὶ τοῦ Πέλοπος, ὃς πρῶτος ἐν Ἤλιδι ἠγωνίσατο. Similia, puto, et majora horum Criticorum merita sciremus in Lyricos, præsertim in metrica doctrina, nisi ruina ingens hic optima quæque opera absumpsisset.

f Res apparet ex Summariis vel Argumm. aliquot Sophoclis, Euripidis, Aristophanis, ad quos nonnunquam etiam laudatur in Scholiis, tum ex Athenæi loco VI. p. 241. F., ubi Machoni, claro tum poëtæ comico, operam dedisse dicitur, de partibus comœdiæ præcipienti. Fuitque Aristophanis nostri proprius commentarius de larvis, eodem teste Athen. XIV. p. 659. B. Cf. Bentl. de Epistt. Phalar. p. 25.

tophanea nunc nuper satis multis lectionibus innotuit [a], quoniam tamen earum nec rationes traduntur, quas ipse attulerat in Commentariis [b], neque fontes, unde eas hausit, quantum ei sive meriti sive culpæ assignandum sit, plerumque incertissimus hæreas necesse est. At illud nobis facile largientur docti, ut in hujus quoque recensionis fragmentis pleraque ad *παράδοσιν* quandam et scripturam tum vulgatam referamus, præsertim inepta illa, quæ cum Zenodoto et aliis antiquioribus communia habuit, neque igitur primus adscivisse putari potest [c]. In his ergo non tam illud patet, quid probarit ipse aut poëta dignissimum judicarit, quam quid non improbarit, quid loco non moverit. In cæteris autem, in quibus nulla antiquior auctoritas affertur, tametsi Excerpta Scholiorum apud me quidem minime habent hanc fidem, ut ea ad diligentiam accuratæ orationis interpretari aut ex quovis silentio aliquid extundere audeam; sed in cæteris tamen, quæ Aristophani proprie tribuuntur, majorem doctrinam et modestiam facile agnoscimus. Ac reperiuntur in eo numero plura, quæ partim non rejicienda Aristarcho visa sint, partim, vel invito hoc, ab insequentibus Criticis in vulgatum textum recepta [d]. Alia autem, quæ deinde

a Ἡ Ἀριστοφάνειος διόρθωσις, ἡ κατὰ Ἀριστοφάνη. Eum utrumque Carmen complexam esse, ex Athenæo et Eustathio satis intelligitur. Sed cave putes, eam integram venisse in manus Grammaticorum nostrorum. Ii enim hic quoque in lectionibus inde excerptis vocabulo φασὶ utuntur, alibi auctorem suum produnt Callistratum, Aristophanis discipulum. Hic igitur lectiones magistri sui vel ipse receperat in textum, vel in libris suis, ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος, ἐν τοῖς διορθωτικοῖς, ἐν τῷ πρὸς τὰς ἀθετήσεις (f. contra obelos Aristarcheos) servarat. Callistratum hunc rursus excerpsit Didymus; Didymi autem opera in hisce rebus plurima fruimur. Vide ad β'. 111. 435. π'. 76. 327. etc.

b Ὑπομνήματα enim addidisse illum recensioni suæ, multas ob causas certum est. etsi nusquam ea nominatim memorantur in Scholiis, nisi forte ad β'. 133. et φ'. 130. ubi ποιημάτων in ὑπομνημάτων mutandum esse recte vidit Bredovius meus. Inde sumptus est, ut opinor, locus de versu Odysseæ ap. Athen. VI. p. 228. D. et illa Porphyr. Q. H. 8. in quibus ὁ βέλτιστος Ἀριστοφάνης laudatur ῥητῶς. Ac Porphyrius fortasse volumen oculis usurpaverat; at Scholiastas illud usurpasse non crediderim.

c Zenodotea sunt hæc, e quibus tamen perpauca eas sordes olent, quas modo ridebamus: sed satis erit numeros ponere: Α'. 91. β'. Catal. 308. (vulg. 801.) γ'. 57. 126. δ'. 137. ζ'. 121. η'. 452. θ'. 290. 304. ι'. 158. κ'. 306. μ'. 66. 79. 127. ν'. 2. 71. 107. 245. 246. 551. ξ'. 36. 177. 208. 229. 259. 276. 299. 310. 400. 412. 505. ο'. 139. 301. π'. 225. σ'. 198. 400. 466. 502. ψ'. 461. — Aliis 9 locis notatur Aristophanis consensus cum aliqua editt. urbicarum, α'. 298. 424. 585. 598. γ'. 51. ο'. 44. π'. 86. υ'. 188. ω'. 30., bis cum una Rhianea, π'. 41. et ψ'. 81.

d Vide ad α'. 108. 298. 553. β'. 53. 164. 436. 447. γ'. 18. 35. (ubi licet dubites, ταρειά ne prætulerit Aristarchus an ταρειάς: nam in Ven. textu, sicut in Lipsiensi,

mutarunt vel rejecerunt editores veteres, non sunt omnia ejusmodi, ut mutandi causæ videantur satis graves fuisse, si solam commoditatem sensus et usum Homericum spectes: quo ulterius progredi nequeas, quandoquidem nunc de testimoniis antiquorum codicum non constat [a]. Sed ut plures illarum lectionum vulgatas nostras æquiparant, ita insunt etiam in illis, quæ plane præstent [b]. Quas si Aristophanem con-

legitur παρειά: idem certe utrique placuisse perspicuum est, et cf. ad χ'. 491.) 227. ε'. 638. (ubi post ineptissimos dissensus Criticorum de voc. οἷον in Aristophanis scripturam recte conventum est,) ζ'. 148. μ'. 26. ξ'. 40. 45. 236. 285. ο'. 49. 53. 134. 601. π'. 175. τ'. 76. 77. φ'. 126. ψ'. 463. In nonnullis quidem horum Aristarchi nomen non legitur, quæ tamen ad auctoritatem illius referenda esse paullo post probabiliter ostendam. Quod si eruditis probavere, Aristophani celeberrimus discipulus in his ἀθετήσεσιν adstipulatus est: Θ'. 164. — 166. 189. 235. ι'. 684. — 688. κ'. 387. 597. — 599. λ'. 766. — 784. (νῶϊ—υἱός) ξ'. 95. 213. 317. — 327. ο'. 56. — 77. 147. 148. π'. 261. σ'. 597. 598. τ'. 327. ψ'. 824. 825. ω'. 6. — 9. 614. — 617. Quibus in locis, si paucos exceperis, egregia critices specimina esse, et partim imitanda mihi putabam uncis expediendis, quorum defensioni alius locus destinatus est.

Hic et ex ἀθετήσεις addendæ sunt, in quibus Aristophanes Zenodotum secutus est quatuor modis. Etenim aliqui versus aberant ab utriusque textu, ut duo hi: (nam plures non notantur:) κ'. 498. et ο'. 33. Talibus ergo levis fides est ab antiquissimis libris: ut, si de vss. hujus generis accurate moneremur in Scholiis, non dubium est, quin vulgo nunc multo aliter et rectius de antiqua hac audacia ἀθετήσεων sentiremus. Sed pauca illa, quæ accepimus, manca sunt interdum et turbata, tanquam in priore istorum exemplorum, κ'. 498., cui versui unus saltem ex proximis comes addendus videtur. Tum alii versus a Zenodoto ἠθετημένοι erant, quos plane omisit Aristophanes. Verum tantum unus talis notatur, ξ'. 114. Item unum exemplum legimus versuum ab utroque ἠθετημένων, η'. 195 — 199. Longe plures, quibus notam rejectionis appinxerat, ex eo genere erant, quod ne scripserat quidem Zenodotus, οὐδὲ ἐγεγράφει. Quales, si Scholiastis credimus, hi potissimum erant ab Aristophane ἠθετημένοι i. e. *notis compuncti:* Θ'. 284. 385 — 387. 553. 554. ι'. 23 — 25. 690. κ'. 253. λ'. 13. 14. 78 — 83. 180. 356. 515. μ'. 175 — 180. 450. Uno denique loco φ'. 130, ubi hunc et seqq. 5 versus compunxisse dicitur Aristophanes, unius hujus auctoritas laudatur seorsum.

Jam summam ini versuum omnium, huic Critico suspectorum; et minime mirabere, cur ille a veteribus nusquam reprehendatur ob nimias ἀθετήσεις. Immo satis modeste fecit, quod eos quoque versus, quos Z. vel deleverat vel in codd. suis non invenerat, apposuit, ne quid fraude videretur subtraxisse, quod alius forsan Homericum judicaturus esset. Cæterum etsi de his et aliis rebus timide conjiciendum est propter reliquiarum hujus generis paucitatem, illud tamen verisimillimum est, *Zenodoteum textum* Carminum Homericorum, quod hodie dicimus, *fundum* fuisse *Aristophanei.*

a Certe per se spernenda non fuerat maxima pars harum lectionum: β'. 192. γ'. 373. η'. 32. 258. ι'. 203. 547. κ'. 306. 349. λ'. 103. 545. 685. μ'. 40. 68. ν'. 8. 12. 51. 364. 615. 733. ξ'. 44. ο'. 10. 197. π'. 25. σ'. 53. τ'. 96. 105. 386. Immo erunt, opinor, quibus nonnullæ earum nunc quoque textu dignæ videantur, quum ab iis discessum videri queat potius per libidinem et operosam sedulitatem, quam melioribus libris consultis.

b Tales esse duxi recepique in primis has duas, μάχην pro μάχης ο'. 459., Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι pro ὅσ. τ' ἐννεάχ. ξ'. 148., tertiamque, ni fallor, a vulgata non longius abhorrentem, cujus nunc non memini. Ac forsitan recipere debuissem aliquam ex iis, quas Scholl. probant formulis suis, οὐκ ἀχαρίστως, et μήποτε ἄμεινον, (h. e. *melius fortasse, haud scio an melius fuerit,)* ut ν'. 502. πρόσθεν p. πρῶτος etc.) aut

jectando indagasse pro absurdis et falsis prioribus putemus, haud male de ingenio ejus critico existimandum erit. Quanquam ultro fateor, me ne in his quidem, quæ paullo certius ad ejus conjecturam referri possunt, robustiorem conjecturalis artis infantiam quam in Zenodoto intelligere [a]. Quo magis augetur exspectatio, quid tandem Aristarchus dignum allaturus sit fama, quam ob emendatum et quasi restitutum poëtam consensu omnis antiquitatis adeptus est celeberrimam.

XLV.

Incredibile dictu est, quanta Aristarchi [b] olim auctoritas fuerit non solum apud homines ejusdem professionis, sed apud eruditos omnes, et Græcos et Latinos. Nimirum quum plerique Grammatici, artem docentes Alexandriæ et Romæ, in quibus ad

hasce non inelegantes scripturas, οὐδὲ μὲν ἱδρείῃ p. οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ η'. 198., τοὺς p. δὴ μ'. 68., ἵππω p. ἵππων δ'. 142. Nam Scholiastæ non credo, Aristophanem ibi ἵππω legisse dualiter. Sed his in locis vulgatæ defendi bene poterunt.

a Videlicet hoc sensu diligens cogitatio imbuit comparantem omnia sub uno adspectu. In singulis enim, ut sæpe dixi, parum certum, quid quisque conjecerit primus. Quodsi conjecturæ a veteribus lectionibus dignosci a nobis conjectura possent, in illis potissimum numerarem has, γ'. 13. κονισάλου ὤρνυτ' ἀέλλη, (si modo ita Schol. voluit, ac non ἀελλής, uti scriptum est. Substantivum autem isto modo scribebant olim, non ἄελλα. Cf. V. L. ad π'. 374.) ζ'. 148. τηλεθόωντα, mox ὥρῃ, casu tertio, cum similibus nonnullis. Qualia, qui acutius movetur, quam plurima chartis illudat quavis hora. Postremum illud, ὥρῃ, receptum est ab omnibus, obliterato antiquiore nominativo, quem nunc tandem revocavi, quia ex eo haud paullo aptior sententia efficiebatur et constructio Homero propria, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, *vere oriente*. Et nunc ipsum audio de Buttmanno, præstantis ingenii viro, ei jam dudum eandem rationem et correctionem in mentem venisse.

Præterea age etiam reliquos locos hic notemus, ubi Aristophanis crisis apponitur in Scholiis nostris: Α'. 124. γ'. 12. δ'. 17. η'. 436. θ'. 10. 513. ι'. 4. κ'. 153. 391. λ'. 26. 94. 219. μ'. 54. 59. ν'. 29. 60. 92. 348. 713. ξ'. 45. 58. 416. 474. π'. 188. 313. 634. ρ'. 178. 234. 264. σ'. 376. υ'. 306. φ'. 127. 249. 446. In quibus quam levia et minutula insint, viderit statim, quicunque molestissimo labore nostro uti volet. Idemque inconstantiam et negligentiam Excerptorum vel sponte intelliget inde. quod illic plane omissa est Aristophanis varietas in α'. 122. φιλοκτεανώτατε, quam ii, qui prope nihil istiusmodi præbent, Eustathius et brevior Schol. ad Odyss. β'. 190. servarunt, quum eximia Scholia adeo accurate prodant, illum ν'. 713. σφὶν σταδίῃ, non σφὶ σταδίῃ, ξ'. 203. Ῥείας, non Ῥείης etc. legisse.

Ad Odysseam denique nihil superest præcipui ex variis scripturis Aristophanis, nisi ap. Athen. et Eustath., qui longe plura illius grammatica habet, ex Ὑπομνήμασι, Γλώσσαις et similis generis libris excerpta, quæ diutissime per manus virorum doctorum tradita videntur. Indidem aliquid in Venetis affertur septem locis ad interpretandum, α'. 5. 567. ι'. 378. κ'. 334. λ'. 4. φ'. 126. ψ'. 104., alibi ad prosodiam s. accentus, ι'. 289. ο'. 606. υ'. 30. ψ'. 419. ω'. 84. coll. ad ο'. 10.

b Sub Ptolemæo Philometore, circ. Olymp. CLVI. Vide Bayle Dict. v. Aristarque et C. L. Matthesii Diss. de Aristarcho Grammatico, 1725.

XL erant profecti ab ipsius disciplina [a], aliique ab Aristarcheis instituti hunc Pythagorica quadam superstitione uno ore velut deum suum colerent, ut profiterentur etiam, malle se eo duce errare potius quam vera sentire cum cæteris [b], paullatim ad eos omnes qui, scholas illorum frequentabant, studiisque literarum et poëtis interpretandis, aliquam partem ætatis impertiebant, (id autem per ista sæcula liberaliter educandus quisque faciebat,) ingens viri dimanavit existimatio, nomenque quodammodo traductum est in ipsam artem explicandorum et castigandorum scriptorum [c]. Ita factum est denique, ut, quamvis vitam et libros ejus multo minus quam Aristophanis norimus, ipse hodieque in vulgus celebrior sit et Aristophane et reliquis omnibus, qui olim in hoc minime illustri genere doctrinæ elaborarunt [d].

Dicitur Aristarchus amplius DCCC Commentarios grammaticos et criticos conscripsisse, ac, si Suidam recte intelligo, nihil aliud quam Commentarios [e]. Ve-

a Paucorum accurata memoria exstat, nonnullorum nil nisi obscura nomina, apud Suidam prodita passim, ut Aperi, Dicæarchi Lacedæmonii etc. Eorum, qui aliquid ad Homerum commentati sunt, posthac mentio fiet. Hic et alibi valde desideramus diligentissimi Ionsii promissum opus de Grammaticis Gr.

b Apparet hoc ex multis locis Scholiorum, in quibus hi maxime ridiculi sunt, ad β'. 316. Ἐπειδὴ οὕτως δοκεῖ τῷ Ἀριστάρχῳ, πειθόμεθα αὐτῷ, ὡς πάνυ ἀρίστῳ Γραμματικῷ, et ad δ'. 235. Μᾶλλον πειστέον Ἀριστάρχῳ ἢ τῷ Ἑρματίᾳ, εἰ καὶ δοκεῖ ἀληθεύειν.

c Eximiæ de Aristarcho laudes sunt æqualis philosophi, Panætii, ap. Athen. XIV. p. 634. C. vocantis illum μάντιν, διὰ τὸ ῥᾳδίως καταμαντεύεσθαι τὰς τῶν ποιημάτων διανοίας, et Sexti Empir. c. Math. IX. 110. qui eum Platoni aliarumque artium summis ingeniis comparat. Notiores loci sunt Latinorum, in primis Horatii Art. poët. 450. Ciceronis Epp. ad Att. I. 14.

d Cur grammaticam doctrinam *minime illustrem* appellem, probe intelligent, quibus antiquarum, præsertim liberarum, civitatum mores et studia cognita sunt. De quibus verbo monui ad p. XLVIII. Sed in utroque populo, ut quæque ars et scientia subtilior erat et ex abditioribus fontibus haurienda, ita minus gratiæ et honoris habebat in vulgus. Itaque vel utilissimarum rerum periti, Geometræ, Astronomi, Medici, Grammatici et Critici pæne contemnebantur præ Oratore et rerum civilium prudente: ipse Archimedes *humilis homunculus* est ad Platonem et Archytam. Quanquam fastus hic est Romanorum, qui magis, quam unquam Græci fecerunt, liberalia studia ad lucellum rei publicæ et popularem gloriam revocabant. Conf. Mureti Var. Lectt. VI. 1. ubi quæ de philosophia dicuntur, multo etiam veriora sunt de grammaticis studiis.

e Nam ambigua sunt verba Suidæ v. Ἀρίσταρχος: Λέγεται γράψαι ὑπὲρ ω βιβλία ὑπομνημάτων μόνων. Sed nusquam in tot locis veterum ullum proprium opus Aristarchi memoratur, ut huc potissimum pertinere putem a Porphyr. in Hor. Epistt. II. 1. 257. servatum dictum Aristarchi, *qui quum multa reprehenderit in Homero*, (interrogatus, puta, ab aliquo, cur non ipse Carmen componeret ad optimas leges artis,) *aiebat, Neque se posse scribere, quemadmodum vellet, neque velle, quemadmodum posset*. Haud absurda profecto vox, et prudentiæ modestiæque plena; similisque est sententia poëtæ, *Fungar vice cotis* etc.

rum illi, in quibus exemplo præceptoris sui præstantissimorum poëtarum et multarum Grammatices partium explicationem et censuram complexus erat, jam dudum ita perierunt, ut ne formam quidem ullius eorum, neque ex ipsis quæstionibus, quas tractaverat, et quibus etiam nunc magna pars literaturæ nititur, quidquam præter dispersas quasdam et misere laceratas sententiolas reliquas habeamus. Ut ex iis libris, quos defendendæ analogiæ causa contra Cratetem scripserat, quantillæ hodie sunt reliquiæ [a] ! Illustraverat idem Archilochum, Alcæum, Anacreontem, Æschylum, Sophoclem, Ionem, Pindarum, Aristophanem, Aratum, alios. Horum partem cum ipsis Commentariis ætas Musis invisa abstulit; ad plures eorum, qui exstant, nihil superest, certe quod constet illius esse; ad Lyricum quidem et Comicum aliquid, sed nihil ad id, quod olim fuerat. Quid? quod *recensionem* ejus *Homericam* admodum nuper tam parum noramus, ut, quatenus hæc vulgata nostra ad eam accederet, a viris doctis frustra quæreretur. Cui quæstioni etsi ne nunc quidem satisfieri a nobis potest, tamen Venetorum Scholiorum beneficio tot tantæque Aristarchi copiæ patuerunt, ut is unus nobis plus operis præbeat, quam alius quisquam Grammaticorum Græcorum. Qua in abundantia materiæ hoc loco vix gravissima quæque complecti conor, satis habiturus, si universe quædam percurrendo, observationibus, ad singulos locos Homeri afferendis, idonea fundamenta jecero.

XLVI.

Hanc ad rem necessarium est disputare diligentius de omni ratione critices veterum, veramque ejus animo capere speciem. Nondum enim satis refutavimus [b]

a Vide Varr. de L. L. VII. p. 119. 121. VIII. pr. p. 126. 151. IX. p. 170. collato Gellio II. 25. Illis locis si addideris Quinctil. I. 4. 20. Charis. I. p. 94. Priscian. XVII. p. 1065. 1106. Putsch., habebis omnia, quæ Latini ex hoc genere conservarunt.

b § XXXVIII. præcipue p. 253.

vulgarem errorem, quo facile ducimur omnes, ut Criticos antiquitatis horum, qui nunc sunt, similes, atque Aristarchum in primis Bentleii seu Valckenarii, seu quisquis antiqua scripta pari ingenio expolit, longe simillimum putemus. Idque nobis persuadere volunt allato elogio Horatiano, *Fiet Aristarchus*, cui elogio etiam Panætianum addere poterant.

Sed, ut a posteriore ordiar, illud ad interpretem pertinet manifeste, non ad emendatorem. Horatii vero tota sententia talis est, in qua si pro *Aristarcho* substituatur *Ramlerus* noster, acerrimus alienorum Carminum castigator, mutationem juxta ferant ii, qui hujus judicia laudant, et qui ea adspernantur. Inde apparet, Criticum ibi hac significatione nostra non dici. Jam quod minus ambigue, licet per jocum, scribit Cicero [a], *Aristarchum Homeri versus negavisse, quos non probaverit*, num hoc certius significat, principem Criticorum artem corrigendi ad hunc nostrum modum et accuratæ disciplinæ formulam exercuisse? an potius credere nos cogit, illum neglecta prima lege historiæ mutasse et expunxisse ea, in quibus Homerus peccare, labi, dormitare videretur? Seneca quidem eos versus, quos Aristarchus negaverat, *alienos* dicit [b], Ausonius etiam *spurios* [c], planeque vetus interpres Horatii, *versus quos judicarit Homeri non esse;* neque equidem dubito, quin ii maxima ex parte tales visi sint Aristarcho: (nam varii modi corruptelarum et interpolationum, quas Homerum expertum supra exposui, multo clarius tum cognosci potuerunt, quam ex tanto intervallo temporum:) attamen non credo, istam rem ab illo in magno discrimine positam esse. Immo quum horum temporum et hominum ingenia intueor, et clara veterum testimonia accurate comparo, videri mihi

a Epp. ad Famil. III. 11. Conf. earundem IX. 10. et Orat. in Pison. 30.

b Epp. LXXXVIII. extr. *Aristarchi notas, quibus aliena Carmina compunxit, recognoscam?* Nempe id fecerant faciebantque Senecæ ætate plures, infra nobis indicandi.

c Epp. XVIII. 29. Hoc enim versu,

Quique notas spuriis versibus apposuit,

minime debuit dubitari, quin Aristarchus describatur. Majori jure dubitari potuisset, annon idem etiam proxime antecedente versu Ausonii laudaretur.

solet Aristarchus non aliter tractavisse Homerum, ac Cato ille Lucilium, cujus *male factos versus emendabat*, atque Varius et Tucca Virgilii imperfectum poëma tractaturi fuissent, nisi morientis amici et Augusti voluntas intercessisset [a].

Quippe illo Græcorum ævo, quamvis in minutiis grammatici generis occupatissimo, non potuit non vilis et eruditi hominis acumine parum digna haberi hæc cura libros dividendi in partes, præponendi summaria, codices inter se comparandi, librariorum menda tollendi, vocabula signis distinctionum et accentuum notandi, et si qua alia sunt, quæ partim assignantur *Grammatistis*. Ab his diversos constat fuisse *Grammaticos*, verborum et sententiarum interpretes, ac multo magis eos, qui a nonnullis subtiliores et nobiliores Grammatici vocantur [b], *Criticos*, quorum munus erat, auctoritatem et γνησιότητα veterum scriptorum exquirere, et sua cuique vindicare, maxime vero virtutes illorum et vitia percensere, ut discerent auditores, quid in iis imitandum, quid veris scribendi legibus contrarium esset. Illa est ἡ τῶν λόγων κρίσις, πολλῆς πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα, ut ait Longinus, non hæc in restituendo genuino habitu librorum et in aucupiis literularum occupata doctrina. Ex illa qui Κριτικοὶ Græcis, iidem Latinis *judices scriptorum* usurpantur, habenturque in hoc numero vel in primis ii, quos nemo dixerit laborasse illud, ut manus auctorum collatis codicibus seu conjectura indagarent, sicut Mæcius Tarpa, fabularum Romæ in commissionem productarum auditor æstimatorque [c].

Tali igitur emendatione vel potius censura certarunt

a Notissima est historia ex Donati Vita Virg. §. 52. 59. et lusibus poëtarum. Ad rem non male congruunt versus Eugenii Præf. ad Dracontii Hexaëm. a Fabricio allati:

> Quodsi Virgilius, et vatum summus, Homerus,
> *Censuram meruere novam post fata subire,*
> Quam dat Aristarchus, Tucca, Variusque, Probusque —

b Δοκιμώτατοι Γραμματικοὶ apud Athen. III. p. 116. D. Τινὲς Κριτικῶν, ὅ ἐστιν ἀκριβεστέρων Γραμματικῶν. Eustath. p. 773.

c Cic. Epp. ad Famil. VII. 1. Hor. Serm. I. 10. 38. A. P. 387. Ibi eundem Tarpam Scholiastæ Criticum et emendatorem, et, quod modo posui, *severum doctumque auditorem et æstimatorem Carminum* vocant.

olim in Homero et quasi cum Homero Critici omnes, impellente ipsa præstantia Carminum, ut nihil omitterent, quo augeri ea posset, et perfectissimus sermonis et poëticæ artis nitor induci. Qua in re, quo quisque ingeniosior erat, eo plerumque immodestius videtur versatus esse, textumque sæpe depravasse corrigendo. Scilicet is critico judicio maxime pollere putabatur, qui optimum poëtam proprio ingenio emendare poterat. Alii autem emendationes tales vel in Commentariis suis proponebant, vel in scholis, ex quibus mox ab auditoribus colligebantur. Totam autem rem primo non displicuisse, ostendit memoratus paullo ante literator Atheniensis, qui emendandi Homeri facultatem et studium suum Alcibiadi venditabat, minime, si quid video, diversum ab eo, quod hic describimus. Post aliquanto quam Zenodoti et aliorum, in optimos versus et universa Carmina grassantium, libidinem nimium sensissent vetusta monumenta, ars ista jure cœpit in crimen et reprehensionem modestorum et prudentium incurrere, notarique a multis *censoria insolentia* et *acerbitas* et frigida cura rerum minutissimarum [a], sed nusquam hoc genus *levitatis* et *audaciæ*, quod hodie Criticis objici solet. Neque tamen ullus illorum Criticorum, quod quidem constet, unquam ita versatus est in textu tragicorum aut aliorum recentiorum poëtarum: soli vetustiores ἀοιδοὶ petebantur omni licentia mutationum, correctionum, interpolationum, liturarum [b]; ex quo plane apparet, eam licentiam tum temporis non novam fuisse, atque adeo ex nota fortuna ἀοιδῶν auctoritatem quandam et speciem rationis traxisse.

a Vide Herodici Babylonii, et supparium Horatio poëtarum, Antiphanis Maced. Philippique Thessalon. Epigramm. in Brunck. Anal. II. p. 65. 205. V. p. 225. XLIII. XLIV. (Anthol. Planud. II. 10.) ubi ridentur Γραμματικοὶ Μώμου τέκνα, Ζηνοδότου σκύλακες, οἱ περὶ Καλλίμαχον, οἵ τ' ἀπ' Ἀριστάρχου σῆτες ἀκανθολόγοι, Ἀριστάρχειοι γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε τὸ ΣΦΙΝ, τὸ ΣΦΩΙΝ καὶ τὸ ΜΙΝ ἠδὲ τὸ ΝΙΝ etc. Similiter alii post, tanquam Lucianus, notans τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν Ver. Hist. II. p. 117.

a Non unus Homerus: etsi rem apud hunc maxime idoneis et certis indiciis tenemus. Verum qui de Hesiodo dubitet, nec ipsarum ejus reliquiarum specie moveatur, meminerit modo loci illius in Theogonia, 18 versibus aucti ex libro veteris Chrysippi apud Galen. de Hippocr. et Plat. Dogm. III. extr. T. I. p. 275.

XLVII.

Verum ista omnia sic accipi nolim, quasi bonos et accuratos emendatores negem antiquis et exquisitis codicibus usos esse, iisque comparandis genuinam formam textus quæsivisse. At genuina illis fuit ea, quæ poëtam maxime decere videbatur. In quo, nemo non videt, omnia denique ad Alexandrinorum ingenium et arbitrium redire. Quamobrem in tanta tamque calamitosa ruina antiquitatis prosperrime evenit, ut is potissimum manus admoveret operi, probareturque maxime, qui certe non esset in audacissimis, qui sæpe Zenodoteam, temeritatem coërceret, qui veras sermonis Græci leges acutissime omnium intelligeret. Sed de his rebus paullo post, ubi exemplis propositis probatissimi Critici ingenium et artem describam.

Ea exempla sumpta sunt ex reliquiis *duarum recensionum*, quæ olim ad Aristarchum referebantur. Idque statim post mortem ejus factum arbitror. Nam quum Ammonius, Aristarchi auditor et successor in schola Alexandrina, librum scriberet, περὶ τοῦ μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀριστάρχείου διορθώσεως [a], perquam credibile est, jam tum duplicem editionem seu duplex exemplum Aristarcheæ recensionis in museis circumferri cœpisse, Quæ opinio et fama etiam deinde mansit apud Grammaticos, ex quibus in Scholiis sæpe consensus scripturæ utriusque notatur [b], alibi quid altera ab altera differat [c], rarius ita, ut προέκδοσις ab ἐπεκδόσει distinguatur [d]. Neque vero per se improbabile est, eandem rem

a Vide præclarum Schol. e Didymo exc. ad κ'. 397. Liber is haud dubie idem est, qui ad τ'. 365. citatur, περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως, et hæc fortasse vera inscriptio.

b Verbis αἱ Ἀριστάρχου, αἱ Ἀριστάρχειοι, ut α'. 91. β'. 221. γ'. 292. ἐ. 808. ζ'. 288. ί. 576. μ'. 404. ῥ. 681. pluribus locis, quos mox ad alios usus laudabo.

c Ibi est ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου, alibi διχῶς, semel iterumque διήλλαττον αἱ Ἀριστάρχου. Vide ad β'. 131. Catal. 24. 86. γ'. 416. δ'. 282. 527. ε'. 132. 181. ζ'. 113. 174. θ'. 213. 405. ί. 653. 677. κ'. 159. λ'. 631. ν'. 359. 627. ξ'. 36. 67. 427. ό. 430. π'. 430. σ'. 579. ψ'. 275. etc. Eodem i. e. ad alteram editionem Villoison. refert τὰς ἐξητασμένας Ἀριστάρχου ή. 130. Cæterum fama hæc de duplici exemplo Aristarchi nobis jam olim nota erat ex duobus Scholl. ad ί. 310. et 653. et ex Lipsicis: apud Eustathium eam non memini me legere.

d Ut ad π'. 613. τ'. 386.

fecisse Aristarchum, quam fecit Apollonius Rhodius et alii postea non pauci, scriptis suis iterum limandis et castigatioribus edendis. Quanquam, quum præcise id negasse videatur Ammonius, gravis auctor, fieri etiam illud potuit, ut vel ex adnotamentis exemplaris, heredibus relicti, vel ex libris Commentariorum, vel ex scholis, in quibus sententias suas secundis curis retractarit, concinnaretur recensio nova et passim diversa a priore, quam ipse publicaverat. Hæ probabiles conjecturæ sunt doctissimi Villoisonii [a], quibus libenter acquiesco. Nec operæ pretium puto hærere in eo, quod Ammonius iste vel Posidonius, familiaris et anagnostes Aristarchi, vel Ptolemæus Ascalonita vel Didymus paucis verbis nos docerent, si exstarent, nobis autem, ut similia multa, cogitando et divinando ad liquidum perducere non licet.

Pergimus ad descriptionem recensionis Aristarcheæ, in quantum illa ex tam paucis indiciis, adhibita conjectura et animo in ista tempora converso, a nobis fieri poterit. Etsi enim, ut dixi, nullum veterum Criticorum melius cognoverimus Aristarcho, tamen, si non aliquot particulas sed universa corpora spectes, tam parum etiam in hoc pleni sunt fontes nostri, ut ne brevissimam quidem rhapsodiam Iliados ad mentem ejus reconcinnare et restituere ex illis liceat. Habemus ejus multas et egregias lectiones, partim vulgo receptas ab omnibus [b], partim præferendas his, quæ receptæ

a Proleg. ad Il. p. XXVII.

b Locis innumeris, ubi id prorsus nescimus; aliis, in quibus, collatis omnibus instrumentis, tantum verisimile fit, Aristarcheam rationem in vulgato textu nostro esse; multis denique, in quibus rem nunc tandem comperimus. Verbi gr. β'. 397. γίνωνται (alii scribebant γένηται v. p. 271.) δ'. 299. ἔλασσεν (al. ἔεργεν.) ε'. 797. τείρετο (al. τρίβετο.) η'. 213. βιβάς (alii βιβῶν, quod ipsum tamen ο'. 307. tribuitur Aristarcho.) ι', 310. φρονέω (al. κρανέω.) μ'. 30. ἐποίησεν (al. f. ἐποίησαν.) 142. ἐόντες (al. ἐόντας.) ν'. 246. Θεράπων ἐῢς (al. δουρίκλυτος. Ex illo, qui ante A. inepte scribebatur Θεραπωνευς, sicut Ἐτεωνεὺς, Harles. in Bibl. Fabr. nobis facit Grammaticum Eteoneum, ut Xenodocum ex Eustath. ad γ'. 354.) 415. ἰόντα (al. f. ἐόντα.) 446. δή τι ἐΐσκομεν (al. δή τι σ' ἐΐσκ.) ξ'. 40. πτῆξε (al. πῆξε.) 157. ut υ'. 59. et alibi πολυπίδακος (al. πολυπιδάκου.) ο'. 64. ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον (al. ἀνστήσειεν ἑτ.) 187. τ' ἐκ Κρόνου (al. τε Κρόνου.) 621. αὐτὴν (al. ἀκτήν.) π'. 31. Αἰναρέτη (al. Αἰναρέτης.) 261. ἔχοντας (al. ἔχοντες.) ρ'. 637. δεῦρ' ὁρόωντες (al. νῦν ὁρόωντες.) υ'. 28. τέ μιν (al. τί μιν.) 114., ut ο'. 127., ἡ δ' ἄμυδις (al. ἣ δὲ.) ψ'. 18. ἀνδροφονοῦς (al. ἀνδροφόνου.) ω'. 125. κλισίῃ (al. plur. κλισίῃς) 344. ἐθέλει (al. ἐθέλῃ.) 546. Τῶν (al. Τῷ.) etc. Levia, fateor, sunt ista magnam partem, nec qualia a Bentleio Alexandrino exspectes, sed bona tamen et appositis scripturis merito prælata. Sumpsi autem hæc, non elegi.

sunt [a]; videmus eum ex discrepantia plurium lectionum eam fere elegisse, quæ Homerico ingenio et consuetudini ipsique loco optime conveniret; videmus multa ab eo erudite et sagaciter animadversa: sed quod primo loco quærendum est, quid ille in summam Carminum novi induxerit, qua religione antiquos libros excusserit, quomodo usus sit Zenodoti, Aristophanis et cæterorum, quos supra nominavi, recensionibus [b]; hæc et alia certis aut probabilibus argumentis hodie perspici nequeunt. Etenim ex quo Aristarchea *ἀνάγνωσις* facta erat *παράδοσις*, (*vulgata lectio*, *vulgatus textus* dici solet, et satis commode,) id quod mature factum videtur [c], ad illam potissimum novæ emendationes et notationes annexæ et compositæ sunt, omissis fere primis auctoribus lectionum, nisi forte ubi illi inter se dissentirent. Isque mos servatus est a Grammaticis maxime, postquam ex Cratetis ac reliquorum Aristarchi adversariorum censuris et animadversionibus multæ novæ vel ex antiquioribus revocatæ scripturæ in *textum tum vulgatum* illatæ erant; donec sæc. III. aut IV. ex iisdem fontibus, denuo instituta recognitione, prodiit ea *recensio*, quam per omnes, qui nobis supersunt, libros scriptos similem in

a Hoc a me sæpius factum est, modo constantiæ causa, modo propter manifestam præstantiam earum. Ut δ'. 235. *ψευδέσσι* pro *ψεύδεσσι* i. e. *ψευσταῖς* p. *ψεύδεσι*. ι'. 317. et ρ'. 148. *ἐπ' ἀνδράσι* p. *μετ' ἀνδράσι*. λ'. 40. *ἀμφιστρεφέες* p. *ἀμφιστεφέες*. 672. *βοηλασίῃ* p. *βοηλασίης* vel *βοηλασίην*. ξ'. 235. *ἰδέω* p. *εἰδέω*. ο'. 114. *δ' ἔπος ηὔδα* p. *δὲ προσηύδα*. 450 *ἱεμένων* p. *ἱεμένῳ*, (quanquam etiam huic ineptæ scripturæ, hodie vulgatæ, Aristarchi auctoritas additur, ex priore forsan editione.) σ'. 24. *θυμόν* p. *θυμός*. π'. 633. *ὀρώρει* p. *ὄρωρεν*. υ'. 35. *κέκασται* p. *κέκαστο*. 77. *μάλιστά ἑ*. p. *μάλιστά γε*. ψ'. 287. *ἄγερθεν* p. *ἔγερθεν*. Et sunt alia, in quibus admodum vereor, ne futuri sint multi, qui tarditatem meam mirentur. Ut β'. 462. *ἀγαλλόμενα* p. *ἀγαλλόμεναι*. η'. 420. *ὠτρύνοντο* (s. *ὀτρύνοντο*) *νέκυς* pro *ὤτρυνον νέκυας*. ι'. 505. *εὐχομένοιο* p. *εὐξαμένοιο*. ξ'. 173. *κατὰ* p. *ποτί*. τ'. 95. *Ζεὺς* p. *Ζῆνα*. φ'. 587. *οἵ καὶ* p. *οἵ κεν*. ω'. 241. *ὀνόσασθε* p. *οὔνεσθε*, &c.

b Usum enim illis esse Aristarchum, et ipsa res et Scholia passim significant. In quorum uno et altero affertur aliquid de Zenodotea editione ex notationibus Aristarchi: ν'. 808. ξ'. 162.: alibi sæpius is dicitur aliquam ex antiquioribus lectionibus *προκρῖναι*: ζ'. 4. η'. 127. ι'. 212. υ'. 138. φ'. 265. etc. In primis v. ad ι'. 222. De nostra tamen quæstione nunquam laborasse videntur veteres.

c Huc spectant verba in Scholiis, *ἐπείσθη ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ*, ut δ'. 138. ε'. 289. υ'. 357., vel *ἐπείσθησαν αὐτῷ οἱ Γραμματικοὶ*, π'. 415., vel *ἐπεκράτησεν ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ*, α'. 572. ε'. 69. ζ'. 150. η'. 289. χ'. 67., vel. *οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως*, λ'. 651. ψ'. 387. cf. Apollon. de Synt. II. p. 158. III. p. 222. Contrarium perraro notatur, *οὐκ ἐπείσθη ἡ παράδοσις*, ut φ'. 162. ω'. 316. etc. Jam audi insignem locum Etym. M. p. 815. *Διαφέρει χρῆσις παραδόσεως· χρῆσις μὲν γὰρ λέγεται ἡ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων μαρτυρία, παράδοσις δὲ ἡ τῶν Γραμματικῶν· οἷον, τὰ μὲν Ὁμήρου καλεῖται χρῆσις, τὰ δὲ Ἀριστάρχου τοῦ Γραμματικοῦ, παράδοσις.* Et quidem *κατ' ἐξοχήν*.

summis rebus atque unius exempli, *hodie vulgatam* usurpamus.

Quæ quum ita sint, cavendum nobis erit, ne temere mediocria multa, quæ ex Aristarchi textu afferuntur, pravæ sollertiæ emendantis imputemus [a]. Atque idem fortasse sentiendum erit de omnibus ineptis et maximam partem jam olim rejectis lectionibus ejus, quas ego quidem Zenodoto potius aut alicui priorum editorum quam Aristarcho assignaverim [b]. Nempe aliud est, retinere aliquid in textu, aliud, adsciscere primum vel ex conjectura reponere. Nemo autem ignorat, quam in hoc genere difficile sit, omnes maculas unum videre et eluere, præsertim in libro antiquitus depravato, et cum ipsis depravationibus sæpe in imitationem tracto; idque ætate ea facere, quæ grammaticam et criticam ἀκρίβειαν vixdum natam viderat.

XLVIII.

In tanta igitur obscuritate textus Aristarcho antiquioris valde est admirandum, vel tantillum adhuc reperiri in Scholiis, ex quo de virtutibus et vitiis principis

a Α'. 106. 108. εἶπας. 157. σκιόωντα. 241. τότε δ' οὔτι. 447. ἱερήν. 522. μή τι. β'. 266. ἔκφυγε. γ'. 352. δαμῆναι. 362. αὐτῇ. δ'. 170. πότμον. 426. ἰόν. ε'. 272. μήστωρε pro μήστωρι. 881. ὑπερφίαλον ζ'. 76. μάντις τ' οἰωνοπόλος τε. 288. Ἡ δ' εἰς οἶκον ἰοῦσα παρίστατο φωριαμοῖσιν. η'. 73. δ' ἐν γὰρ ἔασιν. 240. δηΐων. 481. πιέμεναι. ι'. 56. ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες p. ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. 128. et alibi ἀμύμονας. (Zenod. ἀμύμονα. cf. Hesiod. Theog. 264.) 132. Κούρη Βρ. ἐπὶ δὲ μ. ὀ. ὀμοῦμαι (propter construct. cf. Odyss. β'. 120.) 322. πολεμίζειν, al. opinor πολεμίζων. κ'. 341. Οὗτός τις. ν'. 384. ἦλθ' ἐπαμύντωρ. ξ'. 223. μέσῳ. ο'. 252. ἵξεσθαι. 394. ἀκέσματ' ἔπασσε. σ'. 506. ἀμειβηδόν. φ'. 126. ἐπαΐξαι. 265. οἰμήσειε. χ'. 416. κηδόμενόν περ. 468. βάλε δέσματα ψ'. 361. δρόμους. Hæc et similia *mediocria* dixi, quod non admodum mutant sententiam, cæterum ferenda utique, si olim in omnibus libris fuissent. Nunc vero insunt quædam illorum in vulg. textu nostro, quæ me etiam pœniteat reliquisse, maxime illud μήστωρε ε'. 272.

b Etiam hujus generis lectionum brevem indicem dabo: Α'. 434. ἀφέντες vel ἐρέντες. 518. Ἥρη nominat. γ'. 326. ἑκάστου. 348. et ρ'. 44. et alibi sæpe οὐδ' ἔρρηξεν χαλκός. δ'. 17. αὖ πως. ε'. 874. δ' ἄνδρεσσι. η'. 64. πόντον. 197. ἑλών. 504. εὐκμήτῳ. θ'. 109. κομιείτην. 449. τοῖον. ι'. 18. μέγας (cf. Didym. ad β'. 111.) 66. φυλακτῆρας. 214. ἀπαείρας. 297. τιμήσωνται. 576. φιλῆς. 601. τιμῆς genit. κ'. 225. εἴπερ τι. λ'. 72. ὑσμίνη — ἔχειν. 439. τέλος. ξ'. 72. ὅτε. 202. με σφοῖσι. ο'. 439. τέκεσσι. π'. 638. Σαρπηδόνι δίῳ. 775. ὁ δὲ στροφάλιγγι, quod remansit adhuc Odyss. ω'. 39. — ρ'. 27. οὐδέ τε. 202. αἴ δε. 681. ἴδοιτο. σ'. 485. ἐστεφάνωκε. υ'. 228. ἄλλοτε. 255. πολλά τά τε καὶ οὐκί. φ'. 252. μέλανός του (τινός. cf. ad ω'. 315.) χ'. 475. ἤμπνυτο. Plura in his quoque sunt manifesta menda scripturæ.

Criticorum judicare possimus [a]. In virtutibus ejus prima fuit acumen eximium, quo grammaticam rationem omnem, doctrinam accentuum et reliquam orthographiam ad leges constantis analogiæ constituit. Quod quale meritum fuerit, illam, quam modo dixi, ætatem linguæ et Zenodoteos errores recogitanti clarissime apparebit [b]. Quid quæris? Ab Aristarcho maxime repetenda sunt *initia omnis subtilitatis grammaticæ*, incognitæ antea optimis scriptoribus, nec ab ipso Aristophane satis accurate investigatæ. Neque vero in gravioribus

a Deberi id puto maxime Dionysio Thraci, amantissimo Aristarchi discipu Parmenisco, Tryphoni et aliis Aristarcheis, qui in scriptis suis lectiones et interpretationes illius notaverant, unde congestæ sunt deinde in corpora Scholiorum. Vide ad β'. 111. Catal. 169. ε'. 299. (cf. Eust. p. 556.) ϑ'. 513. ι'. 460. σ'. 207. Ex istis et similibus scriptis nonnunquam ipsa verba Aristarchi legere videmur: ut ubi est φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, α'. 554. β'. 2. ι'. 401. ο'. 385. σ'. 77. τ'. 81. φ'. 344. χ'. 440. ψ'. 523. 826. vel σεσημείωται Ἀρ., α'. 219. Catal. 344. ν'. 237. ο'. 86. Ipsa autem opera Aristarchi, Ὑπομνήματα, τὰ πρὸς Φιλητᾶν, τὰ πρὸς Κομανὸν, τὸ περὶ Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας, Scholiastæ non habuerunt ante oculos integra, fortasse ne integram quidem *recensionem textus*. Vide α'. 97. 423. 524. β'. 111. 125. 355. 397. 420. 423. 435. Cat. 305. ι'. 349. κ'. 397. λ'. 40. 391. ρ'. 373. ω'. 110. etc. In nonnullis horum locorum etiam Λέξεις Aristarcheæ afferuntur, et multo plures in Lexico Apollonii, excerptæ omnes ex illis libris et Commentariis ejus, etsi per se vero non est absimile, propriam Aristarchi collectionem fuisse glossarum Homericarum. Conf. brev. Schol. ad Odyss. η'. 24. ξ'. 29. τ'. 229. Etym. M. p. 509. 27. etc.

b Conf. p. 270. sqq. Nam errores, quos notis ibi perstrinxi, prope omnes correctorem habuerunt Aristarchum, etsi is raro nominatur ab iis, qui decreta ejus secuti sunt, ut apparet ex Apollonio Alex., Herodiano, aliis. Sed v. in primis Scholl. ad β'. 397. δ'. 400. ζ'. 434. κ'. 408. λ'. 128. ν'. 617. ξ'. 1. (cf. ad Apollon. Rh. I. 299.) 208. etc. Ad prosodiam s. accentus pertinent ea, quæ leguntur ad α'. 214. 396. β'. 262. Catal. 99. γ'. 20. 128. 344. δ'. 138. 308. ε'. 269. 656. ζ'. 239. 244. 422. 518. η'. 240. 355. ι'. 150. 236. κ'. 242. λ'. 239. 270. 454. 480. 495. 676. μ'. 20. 55. 158. 193. 201. 337. ν'. 103. 191. 543. ξ'. 38. 396. 463. ο'. 10. 302. 320. 365. π'. 123. 185. 211. 324. 422. 542. 548. 558. 827. σ'. 352. τ'. 359. υ'. 53. 357. φ'. 110. 331. χ'. 67. ω'. 84. 134. 228. 235. 247. 566. in quibus bona fundamenta sunt accuratioris prosodiæ. Adde pauca de anastrophe, ad β'. 150. Cat. 30. 346. 384. γ'. 240. δ'. 94. σ'. 191. Etiam in orthographia, quæ proprie dicitur, Aristarcho debemus plurima, jam olim vulgo accepta: ut quod conjunctim scribuntur παλιμπλαγχθείς, παλινορμένος, ἐπίηρα, Κηρεσσιφόρητος, ὀνομάκλυτος, non πάλιν πλαγχθείς etc., α'. 59. 572. ε'. 178. ϑ'. 527. ι'. 147. λ'. 326. χ'. 51. cf. Hymn. in Ven. 111. 147., contra disjunctim, καὶ κεῖνος, καὶ κεῖθι, non κἀκεῖνος etc. γ'. 402. ζ'. 200. etc., quod consonantes passim non geminantur in codd., qua de re nuper dixi in Præf. ad Odyss. Vide Scholl. Apollon. Rh. I. 769. III. 37. et nostra ad ε'. 203. ϑ'. 423. ι'. 154. 299. 570. κ'. 258. μ'. 26. ο'. 31. etc. Eodem pertinet quodammodo, quod, ubicunque per metrum licebat, veteris Ionismi causa verba truncavit augmentis suis, scripsitque non πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα, sed πολλὰ πάθον καὶ πόλλα μόγησα, σπλάγχνα πάσαντο, ἄλγεα θῆκεν, Γλαῦκος τίκτε, ἔχθαιρε, ἕλκε, item νέρθε, κεῖνος, non ἔνερθε etc. α'. 598. ζ'. 157. ι'. 488. ο'. 94. π'. 648. et alibi sæpissime; interdum adeo cum incommodo aliquo numerorum. Denique alia istius grammatici generis v. ad α'. 363. δ'. 245. 410. ε'. 746. ζ'. 432. ϑ'. 296. (ψ'. 273.) 441. κ'. 332. 513. λ'. 441. μ'. 318. κ'. 103. ο'. 240. π'. 379. ρ'. 20. 95. 688. τ'. 27. φ'. 573. χ'. 431. ω'. 8. 331. ex quibus omnibus apparet, in quam minutulis quæstionibus illa ætas hæserit. Sed mittenda sunt hæc et plura, de quibus in his angustiis, quibus urgemur, monere non licet.

tantum partibus Grammatices aliquid relictum erat Aristarcho, sed etiam in levissimis quibusdam, ut in formarum discriminibus ad certam regulam revocandis [a]: quæ quum post illum ita pervulgata facta sint, ut cum ipso Græco sermone nata videantur, suppares et posteriores poëtæ arguunt, vulgo non observata neque in constanti usu fuisse. Ac fuerunt olim haud dubie, qui putarent, in prisco poëta anomala quædam istiusmodi ferenda esse, nec indigna repetitu, quæ ille ad præcepta sua rigide mutaverat. Sed obscurius est hoc totum genus rerum, quam ut hoc loco illustrari queat [b].

a Vix hoc suspicabamur antea: nunc ex Scholl. rem clare perspicimus. Nam quod nusquam in Hom. θέλω, στεναχέω legimus, pro ἐθέλω, στενάχω, nusquam ἥδυμος pro νήδυμος (Hymnum in Merc. nemo curabat; neque omnino ullus doctorum Intpp. Alexandrinorum ista Carmina ingenio Homeri tribuit:) quod nonnulla etiam præter legem proportionis declinantur, ut Κάλχαν, Θόαν, Πουλυδάμα, α'. 86. β'. 1. μ'. 231. ν'. 222. ρ'. 688., id cum similibus multis Aristarchei judicii putandum est.

b Unam rem breviter attingam, formas et potestates pronominum ab Aristarcho accuratius constitutas. Nam hoc quoque ad eum referendum est, quod σφῶε a σφῶϊ, ἑοῦ ab ἕο distinguitur, quod σφίν, σφός, σφέτερος communi usu de pluribus usurpatur in tertia persona, ἑός de uno etc. Cf. Scholl. ad α'. 216. κ'. 346. λ'. 142. Apollon. II. p. 159. 169. alibi passim. Nimirum ea, quæ leni correctione in poëtis mutari poterant, mutavit ille; quæ autem tali correctioni repugnabant, pro interpolatis habuit, ut κ'. 397 — 399. propter illud μετὰ σφίσιν, *inter vos*. Sed hac potestate pronominis hujus offensus non videtur Apollon. Rh., quum eandem formam posuerit etiam in 1 persona de pluribus II. 1277. Ita lapsa sub Cæsaribus græcitas accusativos σφᾶς αὐτούς vel in prosa ad 1 personam revocavit; ne quid dicam de vetusto auctore Argonaut. Orphic., cui σφίν ferme instar est Protei. — Σφέτερος porro est *vester* in Proœm. Ἔργ. Hesiod., quod proœmium ut incerti sit auctoris, vetustatem tamen redolet minime spernendam. Verum eam insolentiam non sine nota dimiserunt veteres magistri, de sententia Aristarchi, opinor: at imitati eam sunt poëta in Theocriteis XXII. 67., Apollon. IV. 1327., Quintus Smyrn. et alii. Quid? quod poëta in Theocr. XXV. 163. idem pronomen posuit pro ἐμός. Quod exemplum quum nunc unicum sit, certatim id mirantur docti, etsi minus displicet illis σφέτερος de uno in 3 pers. usurpatum ap. Hesiod. Sc. H. 90., Pindarum aliosque, atque ista insolentia forsan sic defendi possit, ut, quoniam ἡμέτερος ab optimo quoque ponitur pro ἐμός, et rursus σφέτερος seu σφός p. ἡμέτερος, ut ab Orpheo et Apollonio Rh., ab hac analogia progressus videatur illius Carminis auctor ad usum suum, si modo id fecit primus. — Simillime Græci torserunt pronomen 3 personæ sing. ἑός, ut id quoque in omnes personas utriusque numeri adsciverint. De prima singularis exemplum superest in Odyss. ν'. 320., notatum ab Aristarcheis, ut suspicor, certe ab Apollon. Alex. III. p. 197. Attamen hunc quoque usum in cultissima Carmina sua transtulerunt Apollon. Rh. IV. 1015. et Moschus IV. 77. De secunda persona singularis nunc unum exemplum præbet Odyss. α'. 402., aliud, neque id plane certum, Hesiod. Ἔργ. 381., sed plura Batrachomyomachia et posterioris ætatis Epici. Excepisse autem Aristarchus videtur anomalam formam ἑῆος, quam olim male confundebam cum ἐῆος, genitivo adjectivi ἐΰς, de quo tamen ne nunc quidem satis certus sum sententiæ, præsertim inspecto Apollonio Alex. p. 137. — In 3 pers. plur. ἑός legitur semel in Hesiod. Ἔργ. 38., bis in Batrachom., sæpius ap. Alexandrinos, etiam ap. Hom. vulgo Il. χ'. 76., sed equidem id mutavi constantiæ causa. Atque ita Epici quidam id pronomen etiam in 1 et 2 pers. plur. traxerunt. Jam cum illis

At brevius etiam dicendus nobis Aristarchus interpres. De quo tamen ut nihil sciamus, nisi quod allegoricam rationem interpretandi improbavit, et doctrinam Homeri angustioribus finibus inclusit, de ipsius sobrio judicio bene existimandum sit [a]. Atque omnino hac ingenii vi eum valuisse, indeque etiam, ut fit, quædam vitia ejus manavisse, multis argumentis intelligitur. Nam et grammaticam diligentiam jejunius, quam necesse erat, quæsivit, et audaciores generosioresque sententias poëtæ corrupit non raro, quo eas propius ad naturam et veritatem reduceret. Paucas quidem ejus emendationes et conjecturas in Homero et Pindaro certo cognovimus; nec tamen in hoc numero desunt specimina ψυχρολογίας, in emendatore poëtæ nequaquam ferendæ [b]. Quocirca si ex illis exemplis solis

vss. Il. κ'. 311. 398. et Odyss. α'. 117. 402. confer Apollon. Rh. IV. 1327. 1353., et auctorem Δολωνείας haud male locutum senties; neque releganda omnia putabis ad barbarismos et solœcismos, quæ Aristarchus compunxerat. Abusus vero analogiæ ille in possessivis pronominibus tanto facilior fuit, si ea ad obscuram notionem τοῦ ἰδίου referebant, uti Grammatici faciunt. Vide Tzetz. ad Hesiod. Ἔργ. 152. Canteri Nov. Lectt. V. 13. Brunck. ad Æschyl. Prom. 9. Alteri Præf. ad Odyss. p. 41. sqq.

a Hoc posterius ex Strab. I. p. 31. similibusque vestigiis colligo. Quæ autem in Scholl. ad interpretationem spectant, pæne omnia minus gravia sunt, multa adeo in facilibus glossis occupata. Vide ad β'. 271. Cat. 316. quod sæpissime repetitur. δ'. 343. (cf. Apollon. Alex. II. p. 166.) ι'. 90. κ'. 351. λ'. 631. sqq. μ'. 258. ν'. 82. 564. ξ'. 216. π'. 59. σ'. 570. υ'. 357. φ'. 319. 344. ψ'. 365. 387. 638. 826. 870. ω'. 315. 316. etc. Æsthetica, quæ vocantur, in illis insunt perpauca, ut ad π'. 170. (ubi dissentit a Thuc.) et χ'. 468. De Aristarchi explicatione vocabulorum alibi ex industria agendum erit, adhibito Hesychio, Etymol. M. et cæteris Lexicographis, qui illius Commentarios studiose compilarunt.

b Non quidem plus ter aut quater illius correctiones afferuntur ita, ut *conjecturas* esse liquido constet, v. c. ad θ'. 235. Ἧττον ἂν φησιν Ἀρίσταρχος ὀνειδίστικον εἶναι, εἴπερ οὕτως ἐγέγραπτο, Ἕκτορος ὧ δὴ κῦδος Ὀλύμπιος αὐτὸς ὀπάζει, et ad π'. 636. Ἄμεινον ἂν εἶχε, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, εἰ ἐγέγραπτο, βοῶν εὖ ποιητάων, sine copula, quam etiam Eustath. non agnoscit. Sed errare mihi non videor, si huic generi has quoque emendationes annumero. Θ'. 233. jactant Græci inter pocula, unumquemque suæ gentis solum cum 100 vel 200 Trojanis *congressurum esse in prælio*. Nam hunc sensum habent verba, ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε, i. e. ἄντα adverb. pro quo sæpe ἀντίον s. ἀντία dicitur. Sed hæc Aristarcho nimia videbatur jactantia, vel in ebriis, soloque tenore abjecto correxit, leniter scilicet, ἀνθ', i. e. ἀντὶ præpos., ut modestius minarentur, verbo tenus, *unumquemque 200 Trojanorum fortitudinem æquaturum*, ἰσοβαρῆ ἕκαστον γενήσεσθαι ἑκατὸν ἢ διακοσίων. Hic et multis aliis locis ex Schol. lucem accipit Apollon. Lex. v. ἀντί. Ο'. 417. pluralis νῆας displicuit Aristarcho, quia modo dictum esset, Τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον; ideo scripsit νῆα. Ω'. 636. eidem verbum ταρπώμεθα male convenire videbatur fortunæ Priami, correxitque πανσώμεθα, quod deinde receptum est a multis. At nullum ejus acumen frigidius est, quam illud, explosum ab ipso Eustathio, ε'. 860. et ξ'. 148., ubi Martem et Neptunum non ut ἐννεαχίλους ἢ δεκαχίλους vociferari volebat, sed ut ἐννεαχειίλους ἢ δεκαχειίλους. Cui conjecturæ simillima est ista in Pind. Pyth. III. 76., ubi saltus, ab Apolline facti, granditatem horrens, pro βάματι ἐν πρώτῳ correxit βάματι ἐν τριτάτῳ. Prætermitto alios versus multos, in quibus minutiores ratiunculas sequitur, ut quum β'. 415. et ι'. 242. præfert πλῆσαι, γ'.

spectandum nobis esset Critici hujus ingenium, locus esset mirandi, quid ei unquam apud doctos homines tantam nominis gloriam confecisset. Neque vero res ex totidem bonis conjecturis illius intelligi satis potest, quippe quum earum, quæ traduntur, nulla eo emineat acumine, quod in felicioribus nostri temporis Criticis admiramur [a]. Quare fateamur ingenue, quidquid undique corraseris, non tamen eam vim habere, ut Aristarchi merita in Homerum explorate, et nostro potius quam veterum judicio ad verum revocemus.

XLIX.

Eadem fortuna conquerenda nobis est in iis, quæ ad celeberrimum *obelum* Aristarchi pertinent. Illo enim armatum eum severissime omnium munere suæ artis functum, talique signo usum esse ad versus poëtæ splendore indignos, sive, ut olim loquebantur, παρεμβεβλημένους confodiendos, universa antiquitas testatur. Atque ii quidem veterum scriptorum, qui hanc rem paullo attingunt diligentius non ambigue significant, obelum ab Aristarcho *primo* ad notationem istius generis adhibitum [b]; nisi forte putas, similes superiorum Criticorum notas obscuratas et obliteratas esse Aris-

406. ἀπόειπε κελεύθου, δ'. 260. κρητῆρι, 456. πόνος, ι'. 19. τότε, 401. ἐμοί, μ'. 161. βαλλομένων, ψ'. 306. ἐδίδαξεν etc.

a Longa opus sit inductione exemplorum, ut illud plane probem lectoribus. Ergo, ut præcidam, nec anticipem ea, quæ locum poscent in proprio Commentario, conjecturam afferam unam omnium, quæ Aristarcho tribuuntur, scitissimam et elegantissimam, in σ'. 207. Ibi quum et ipse in textu vulgatam scripturam nostram dedisset, mox vel in scholis vel in ὑπομνήμασι versum correxisse sic dicitur:

Ὡς δ' ὅτι πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ' ἵκηται.

Ita *ignem* dedit pro *fumo*; et quis non eum ineptissimum diceret, qui, si hic versus vulgo lectus esset, ab antiquo fictus rhapsodo, alterum, qui nunc legitur, nobis offerret? Criseos hoc specimen sit, quod doceat simul, quam reverens ille fuerit codicum suorum, quam interdum haud lenis corrector.

b Ne repetam paullo ante memoratos, sufficiat duo testes dare, Galenum in Hippocr. de Nat. hom. 2. T. V. p. 17. Σημεῖον, ὃ καλοῦσιν ὀβελὸν, οἵῳ σημείῳ καὶ Ἀρίσταρχος ἐχρήσατο πρὸς τοὺς ὑποπτευομένους ὑπ' αὐτοῦ στίχους, Lucianum pro Imagg. 24. T. II. p. 504. Ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. Hic ne nominatim quidem appellatur, qui illud fecerit: adeo fuit res celebris. Cæterum de hoc et reliquis signis criticis in universum erudite post alios multos disserentem vide Villois. Prolegg. p. XIII. sqq.

tarcheis. Quod ut facillime concedo, ne inepte pertinax sim in re obscura, ita minime dubitandum arbitror, quin obeli frequentissimus et technicus usus auctoritati Aristarchi tribuendus sit. Nam etsi et Zenodotus et Aristophanes sæpius dicuntur aliquid ἀθετῆσαι, et prior etiam infamiam inde cepit maximam, horum tamen neutri illud signum ἀθετήσεως plane tribuitur ab ullo scriptore, excepto uno loco, quem propter aliam quoque causam pro mendoso habeo [a]. In primis vero hæc ratio firmatur eo, quod plures Grammaticos adversus obelum Aristarchi potissimum scripsisse reperimus, non adversus Zenodoteum aut Aristophaneum [b].

Jam de re ipsa nemo exspectabit ut pluribus demonstrem, obelum ab Aristarcho non tam iis versibus esse præpositum, quos crederet Homeri non esse, quam his omnibus, qui ei viderentur digni reprehensione minusque digni loco suo vel absolutissima arte principis poëtarum. Ac mihi quidem hic posterior usus obeli videtur tempore primus et significatione maxime proprius fuisse. Quanquam enim vir ille cum doctissimo quoque æqualium cognoverat, versus παρεμβεβλημένους in priscis vatibus legi quam plurimos, et interpolationis hujus fontes prope una cum Carminibus ipsis proruisse, tamen non, quid cecinerit Homerus, sed quid canere debuerit, spectare debuit emendaturus. Nam si ex iis, quæ hactenus dicta sunt, capienda species est veterum codicum, quos ille adhibuerit, ii in Iliade et Odyssea inter se haud minus dissenserunt, qua conformatione et toto habitu singularum partium, qua numero

a In Fragm. Annotationis, præposito olim codici Ven., quod editum est in Bibl. Goetting. vett. litt. I. p. 69. Τὸν ὀβελὸν ἐλάβομεν ἐκ τῆς Ζηνοδότου διορθώσεως. Etiam quæ ibi sequuntur de duobus vss. ἀθετουμένοις, pertinent, si quid judico, ad Aristarchum, non ad Zenodotum.

b Ut Zenodotum minorem in libro πρὸς τὰ ὑπ' Ἀριστάρχου ἀθετούμενα τοῦ ποιητοῦ, item supra memoratum Callistratum, Demetrium Ixionem, Pium, alios ἀπολογουμένους πρὸς τὰς ἀθετήσεις (Ἀριστάρχου puta) seu πρὸς τοὺς στίχους ἠθετημένους; fortasse etiam Cleanthem, nobilem Stoicum, ἐν τῷ πρὸς Ἀρίσταρχον. Vide Diog. Laërt. VII. 174. Scholl. ad α'. 424. ζ'. 437. μ'. 175. Serv. ad Virg. Æn. V. 735., quo loco *Pius, Homeri commentator*, qui in Scholl. etiam ι'. 638. λ'. 100. φ'. 55. 147. 293. laudatur, dicit descriptionum Elysii sive potius insularum fortunatarum, quas Sallustius scripserat inclutas esse Homeri Carminibus, sublatam esse i. e. ἐξηρημένην. Putabam aliquando, id pertinere ad Odyss. δ'. 565 — 569. Nunc opinor, locum non esse in Homero nostro.

versuum, quam codices Batrachomyomachiæ hoc sæculo congesti, cum vulgari textu. Hos excute, quæso, et experire, an poëmatium extundere ex iis possis, quale fuerit primum! Tum etiam illud cogitemus, juveniliter ludenti populo, quantumvis acuto, contingere non solere conjunctam judicii subtilitatem cum divina ingenii vi ac spiritu [a], ubique vates fuisse ingeniosos ante artem sollertius percultam, atque adeo plurimum polluisse sine illa. Nolo Homerum i. e. antiqua Carmina Ionum comparare cum Ossiani Carminibus Celticis, quæ tamen nec unius ætatis nec genuina nobis tradita esse puto: sed de Ariosto et Shakespeario nemo ita senserit, ut eos cum ingenio et arte Homeri comparandos neget. At nonne in his multa sunt, quæ Lessingius, Wielandus, Vossius mutanda et recidenda putarent, si criticam facere vellent ad Græcorum morem? Quid? si diversos illorum poëtarum et discrepantes codices haberemus, nonne id vel summam modestiam ævi nostri ad Græcam audaciam invitaret? Quid adeo? si e discordibus testimoniis cantorum et librariorum Aristarchus ne potuerat quidem, quamvis voluisset, eoque unice animum intendisset, germanum et, ut ita dicam, primigenium ἀοιδὸν reducere; quandoquidem, quid inter hunc et egregium rhapsodum, atque rursus, quid inter rhapsodum mediocri ingenio et Homerum dormitantem subinde et suo abutentem ingenio interesset, nulla hominis sagacitate dignosci potuit.

Sic denique apparet, quam anceps conditio rei fuerit tum, quum Aristarchus Homero summam manum imponeret. Videlicet hunc Criticum *absolvisse demum hanc politam et concinnam* διασκευὴν Ὁμηρικήν, *in qua nec medium primo, nec imum discrepat medio*, eundemque fortasse hæc opera duo in has, quæ nunc numerantur, rhapsodias divisisse, Commentatoribus et Grammaticis Homericis facile credimus [b]. Quamobrem, si de uni-

a Longe alia ætas producit scriptores, pari excellentes ingenio et arte, eosque, qui, *nihil peccant, nisi quod nihil peccant*, ut apte Plin. ait Epp. IV. 26.

b Vet. Grammat. de poësi Hom. 2. Εἰσὶν αὐτῷ ποιήσεις δύο, Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια, διῃρημένη ἑκατέρα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν στοιχείων, οὐχ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν τῶν περὶ Ἀρίσταρχον. Cf. Eustath. p. 5. extr. et Jensii Lucubratt.

versa facie et habitu Carminum quærimus, non est dubium, quin recte divinarit Giphanius, *vulgatam nostram recensionem esse ipsam Aristarcheam.* Melius hoc dijudicabitur, saltem justæ tractationi hujus quæstionis proludetur per ea, quæ nunc additurus sum de ἀθετήσεσιν atque lituris illius.

Multum enim differt inter obelum sive ἀθέτησιν, quæ vere dicitur, et inter lituram. Aristarchum autem in correctionibus suis non ubique ista nota usum, sed plura etiam funditus sustulisse ac delevisse, tum mos priorum Technicorum credibile facit [a], tum Ammonii clare docet auctoritas [b]. Quo discrimine fecerit utrumque, incompertum habemus. Litura seu falce eum usum credas in iis versibus, quos vel nimis luxuriosos judicaret, vel modis et numeris Homericis absonos, vel contrarios sententiæ sermonisve Græci legibus aut quos in optimis exemplaribus non reperisset [c];

Hesych. p. 284. Similiter fecerunt Grammatici Græci in Herodoto et Thucydide, multisque aliis; mox Latini, tanquam Octavius Lampadio in Nævii Bello Punico. De reliquo, quod Aristarchum *hujus* διασκευῆς *nostræ confectorem* appello, cur ita credam, alio volumine explicabo. Est illud paullo diversum a quæstione *de auctore recensionis nostræ.* Quanquam nec hæc quæstio pertractari hic potest, ut debet.

a Vide supra p. 268. et 278.

b Schol. ad. κ'. 397 — 399. Ἀμμώνιος ὁ Ἀριστάρχειος πρῶτον μὲν στιγμαῖς (i. e. obelis) φησὶ τὸν Ἀρίσταρχον παρασημειώσασθαι αὐτούς, εἶτα τέλεον ἐξελεῖν, τάχα διὰ τὸ ἐπὶ δευτέρου προσώπου τὸ σφίσι τετάχθαι, καὶ ἄνωθεν μετενηνέχθαι. Ex simili fonte derivatum videtur id, quod ad ε'. 808. legitur: οὐ καθόλου εὑρέθη παρὰ Ἀριστάρχῳ τὸ Ῥηϊδίως κ. τ. λ. Quem versum, ineptissimo loco repetitum ex δ'. 390., ibidem discimus, appositum esse a Zenodoto; an ab hoc uno et primo, non constat. Ad idem genus lituræ spectat fortasse verbum ἐκκρίνειν in præclara nota Aristonici ad θ'. 535. Ἐγκρίνει δὲ μᾶλλον ὁ Ἀρίσταρχος τοὺς δευτέρους. (vss. 535 — 537.)

c Isidor. Origg. I. 20. *Obelus apponitur verbis aut sententiis superflue iteratis.* Huc pertinent *recidenda ambitiosa ornamenta* ap. Hor. At gravior locus est Apollon. de Synt. I. 11., ubi postquam monuit de abundantibus literis, syllabis et dictionibus (λέξεσιν), addit, interdum etiam in tota oratione esse aliquid supervacaneum, ΚΑΙ ΛΟΓΟΥΣ ποτὲ παρέλκειν, πρὸς οὐδὲν συντείνοντας· εἴγε πλείους ἀθετήσεις, Ἀριστάρχου διὰ τοὺς τοιούτους τρόπους ἐγένοντο. Hæc plenam lucem exspectabant ex Scholiis Venetis. Ut σ'. 39 — 49., *longus recensus Nereidum*, confluentium ad plorantem Thetidem, quem recensum et ab Argolico exemplo abfuisse Callistratus prodiderat, a Zenodoto primum, tum ab Aristarcho nimius putabatur *(ambitiosum ornamentum)* et ἠθετεῖτο, ὡς Ἡσιόδειον ἔχων χαρακτῆρα κ. τ. λ. Ubi obiter vides, spectari Theogoniam, tanquam genuinum Carmen vatis Ascræi. Mansit tamen hic locus in textu Aristarchi, unde eum in imitationem suam traxit Virgilius. Nam ab illo Critico pendebant Latini omnes. Ita Ciceroni Epp. ad Famil. X. 13. et Straboni. I. p. 17. non excidisset illud de Ὀδυσσῆϊ πτολιπόρθῳ, nisi pueri in scholis audissent, Aristarchum ἠθετηκέναι versus prope omnes, qui nunc Ἀχιλλῆα πτολίπορθον habent. Quo nos probabili ratione ducunt Scholia ad θ'. 371. et prox., tum ad σ'. 56 — 77., obelo notatos propter τὰ ἐκεῖ οὐκ ἀναγκαίως παλιλλογούμενα, et alias causas, in quibus hæc extrema est: Φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, ὅτι οὐδαμῆ τὸν Ἀχιλλέα πτολίπορθον εἴρηκεν, ἀλλὰ ποδάρκη καὶ ποδώκη. Neque Aristarchus, ut suspicor, id epitheton putavit convenire Achilli, qui bellum

virgula, modesto signo, in iis, qui ei ob minora vitia viderentur indigni poëta, at tolerabiles tamen. Sed conjectura hæc est admodum parvi momenti in illa infantia artis. Quocirca rem tenere satius erit, et argumentis pluribus confirmare, eum non tantum notandis nævis, verum etiam urendo, amputando, luxata, quæ quidem putabat, suis locis reponendo, Homericum corpus curavisse. Ac primum quis existimet, versus eos, quos Eustathius et Scholiastæ passim ex aliis recensionibus addunt, posteriores omnes esse Aristarcho [b]? ne quid dicam de his, quos vulgares librarii nostro textui inculcant. Nam quid illos afferam, qui apud Hippocratem, Platonem, Strabonem, alios leguntur, tanquam olim lecti in ordine [b]? Atqui horum ver-

Trojanum non confecerit. Ignorabat ergo aut spernebat veriorem interpr. ap. Eustath. p. 91. 220. At etiam φ'. 550. Achilles πτολίπορθος est. Ibi mire Schol. Ὅτι πλεονάζει ἐπ' Ὀδυσσέως τὸ πτολίπορθος· νῦν δὲ ἅπαξ ἐπ' Ἀχιλλέως. Ἡ διπλῆ πρὸς τοὺς χωρίζοντας· τούτοις γὰρ χρῶνται. Τινὲς δὲ Ἀχιλλέα Πηλείωνα ποιοῦσι (corrigunt) ξενισθέντες πρὸς τὸ ἐπίθετον. His igitur, qui ita sentiebant, idem faciendum fuit in ω'. 108. et fortasse Catal. 235. (728.) et υ'. 384.

a Sunt adeo in illis vss. nonnulli, quos rhapsodis eadem specie veri tribuas, vel majore, quam aliis auctoribus. Ut quatuor hos ap. Eust., quorum Ruhnken. meminit ad Hymn. in Cer. 108., injectos post ν'. 433., et duos post ο'. 30., Hesiodicis Theog. 498. et aliis fabulis satis similes; tum miserrimos tres post Odyss. λ'. 438., quos servavit Schol. Euripid. Plures hujus notæ, vel sola fide diobolarium codicum, adscivit Barnesius, priores quidem in ν'. et ο'. etiam Daceria, librariorum totos versus omittentium negligentiam querens et prava judicia Criticorum. Recte utrumque: nisi sub unum adspectum posita indicia rerum aliorsum flecterent animum suspicacem. Jam vellem audire, quid docta mulier judicatura fuisset, si omnes olim a Criticis rejectæ interpolationes nunc essent in textu. At quærebat ea *poëtam integrum*, quem nos requirimus. Quod autem librarios culpat, quos dicit? quorum temporum? Nam illæ omissiones multo sunt vetustiores librariis nostrarum membranarum, quarum nulla dum, etsi undique contractæ sunt, ne unum quidem versum protulit novum, quem in recensione Aristarchi fuisse locuples testis confirmat, licet additi versus partim boni sint, partim tolerabiles. Nam addendo interdum non infeliciter luserunt, perinde ut sæpius peccarunt omittendo, singuli in singulis; non omnes de compacto. Ita versus, quem Barn. ex Grammatico infimi ævi (Herodoto de Vita Hom.) post 153. α'. Odysseæ infersit, omissus videri potest in codd. omnibus ob principii similitudinem cum proximo; qui error frequentissimus est in ὁμοιοτελεύτοις, maxime in codd. Vindobb. Barnesium tamen probabiliter reprehendunt Clark. et Wesseling p. 756. At vero istum versum a nullo veterum ibi lectum esse, teste vincam tota cohorte Grammaticorum, qui constanter et uno ore præcipiunt de figura ἐπαναλήψεως s. παλιλλογίας: Ὅτι ἐν Ἰλιάδι συνεχῶς ταῖς ἐπαναλήψεσι κέχρηται, ἔν τε Ὀδυσσείᾳ ἅπαξ, α'. 23. Αἰθίοπας — v. Scholl. et Eust. ad Il. ζ'. 154. υ'. 372. etc. Notarunt hoc quoque Intpp. in Aristarcheo Homero versati Masorethica cura, notarunt hoc, inquam, ni fallor, propter τοὺς χωρίζοντας, qui non spernebant argumenta talia, quum graviora suppeterent. Cæterum nemo videat, cur Barn. versum habuerit *necessarium ob œconomiam*. An, ut iterato Phemii nomine poëta nos mature adducat ad misericordiam cantoris, quem imperiis procorum coactum cecinisse dicit? Scilicet. ἵνα σωθῇ ἐν τῇ Μνηστηροφονίᾳ, ut ait br. Schol. Hem œconomiam poëtæ et nasos Græculorum!

b Certe ex recognitione vel potius ex fabrica Callisthenis, quem supra cum Aristotele junximus, laudatur versus a Strab. XII. p. 542. (817.) in Catalogo post 562.

suum omnia vestigia deleta sunt in doctissimis Scholiis et ad Aristarchi maxime recensionem adornatis. Agedum porro, Plutarchi evolve locum, ubi docet, quatuor versus in Phœnicis oratione ab Aristarcho sublatos esse et restituendos [a]: ne hi quidem in Eustathio aut Scholiis nostris memorantur. Jam convocatis cunctis, qui conjectores perhibentur et interpretes priscæ vetustatis et famæ sepultæ, si verum amas, consulta nobiscum, utrum is, qui tot versus, forte casuque ad nostram ætatem delatos, loco movit, aut, si id forte in quibusdam illorum ante ipsum jam Zenodotus vel alii fecerant [b], utrum qui in Homero sic versati sunt quasi exasciando et poliendo, integra opera ejus edidisse queant videri, an aliquid præter illa recidisse, quod hodie nusquam supersit; denique num textum vel habeamus vel norimus adeo Aristarcho superiorem. Quippe ad hunc in primis auctorem referendas esse lituras istas, collata inter se et pensitata omnia rerum momenta docent. Verum istæ lituræ ut defendi possint omnes, (ac mihi quidem etiam Phœnicis versus uncis digni videbantur, nisi me gravium et acutorum virorum consensus deterruisset,) minime tamen probabilis est illa Aristarchi ratio, qua, si fides est Athenæo, versu in Iliade deleto sententiam pervertit, eundemque versum cum quatuor aliis alieno loco transtulit in Odysseam [c]. Tametsi de probabilitate hujus

(855.) διεσκευασμένος, ut arbitror, *œconomiæ causa*, ne Cicones abessent, memorati κ'. 429. et ν'. 329. Ac sane eum populum omitti mirabantur posthac Intpp. Sed qui poterant omnes quæstiones solvere, hunc scrupulum leviter evellebant, aut callide occultabant. Vide Scholl. ad ll. cc. et Eust. p. 359. Etiam antiquior esse videtur alius versus ap. Strab. XIII. p. 626. (929.) additus eidem Catal. post v. 373. (866.) Quem enim Strabo προσγεγραμμένον dicit ὑπό τινων, eum Eustath. p. 366. ex Scholiis suis, hic quidem plenioribus, ad recensionem Euripidis (τὴν κατ' Εὐριπίδην ἔκδοσιν) refert. Atqui hic Euripides haud dubie is est, quem tetigi p. 260. An denique illi versus, qui a Megarensibus in celebri contentione fraudi Solonis opponebantur pro Catal. 65. (558.) ap. Strab. IX. p. 394. (604.) unquam venerint in scripta exemplaria, dubitari fortasse licet. Sed quod eos hodie non in ordine legimus, vix alii Critico debetur quam Aristarcho.

a De aud. poëtis p. 26. F. Ὁ Φοῖνιξ διὰ τὴν παλλακίδα κατάρατος ὑπὸ τοῦ πατρὸς γενόμενος, Τὸν μὲν ἐγὼ, φησὶ κ. τ. λ.. Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἐξεῖλε ταῦτα τὰ ἔπη φοβηθεὶς etc. Il. ι'. 458. sqq.

b Hoc Kusterus opponebat Giphanio, Histor. crit. Hom. II. 5. 3. Sed neuter causam cognoscere potuit tum propter penuriam tabularum.

c Athen. IV. pag. 180. seq. quo loco nullus est omnium, qui sunt de Aristarcho, memorabilior. Quapropter sæpe sum miratus, cur, quum is locus doctis editoribus

totius criticæ rationis non quærimus; nec materia exstat quærendi. Nam et hic quodammodo *ruinæ perierunt.* Habemus nunc Homerum in manibus, non qui viguit in ore Græcorum suorum, sed inde a Solonis temporibus usque ad hæc Alexandrina mutatum varie, interpolatum, castigatum et emendatum. Id e disjectis quibusdam indiciis jam dudum obscure colligebant homines docti et sollertes; nunc in unum conjunctæ voces omnium temporum testantur, et loquitur historia.

L.

At historiæ quasi obloquitur ipse vates, et contra testatur sensus legentis. Neque vero ita deformata et difficta sunt Carmina, ut in rebus singulis priscæ et suæ formæ nimis dissimilia esse videantur. Immo congruunt in iis omnia ferme in idem ingenium, in eosdem mores, in eandem formulam sentiendi et loquendi. Eam rem quisque intime sentit, qui accurate et cum sensu legit: ac ne id sentias tantum, sed causis suis

satis notus fuerit, atque bene explicitus a Casaubono, (Clark. etiam verba apposuit,) tamen a nullo illorum adhibitus sit ad vulgarem textum emendandum. Numne Athenæo minus quam Plutarcho fidem habendam putabant? At uterque sua retulit ex Commentariis veterum, Plutarchus forsitan ex Stoicorum, ille ex Grammaticorum. Nam Scholia hic quoque tacere, non mirum est, quoniam ea in tota Σ. et proxime seq. rhaps. admodum manca sunt et interrupta vitio codicis. Jam ut paucis rem persequar, Aristarchus in Scuto 604. post verbum τερπόμενοι seu τερπόμενος delevit mentionem *cantoris*, Μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς Φορμίζων, sed reliquit rursus hunc versum in Odyssea, quum illos tres, τερπόμενοι — μέσσους, in quarti libri principium transferret, additis adeo, nescio unde, duobus, qui nunc numerantur proximi 15. 16. Quanquam hac in re forsan erravit Athenæus, sive is, quem ille exscripsit. Tum Criticus ibi insimulatur pro genitivo ἐξάρχοντος, qui olim constanter lectus ad cantorem pertinet, fecisse nominativum ἐξάρχοντες: quasi saltatores dici possent ἐξάρχειν μολπῆς. Nam proprium id est ejus, qui cithara vel tibia canit, seu præcinit choro. Ut nunc ap. Pindarum sunt ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, ita olim apud eundem erant ἀγεσίχορα προοίμια, et apud Stesichorum ἀρχεσίμολπος Μοῦσα. In quo licet Aristarchus conjecturam suam forsan tueri potuisset doctiore significatione μολπῆς, (v. Apollon. Lex. v. μέλπεσθαι,) non dubito tamen multis de causis assentiri reprehensoribus illius. In Odyssea vero illis versibus vix locus erat propter ea, quæ verissime monet Athen. p. 181. E. Et quod ἐκ τοῦ Κρητικοῦ χοροῦ τὸν ᾠδὸν ἐξεῖλεν, hujus rei probabilem rationem nullam comminiscor, audaciam autem corrigendi et limandi nemo non intelligit insignem esse. At etiam majorem, utpote certe pluribus et pulcherrimis versibus minantem, adhibuit Diodorus Aristophaneus, delenda tota γαμοποιΐα, Odyss. 3 — 20. Verum hoc aliter accepit apud Athenæum Casaub. quem vide p. 326. ubi recte *etiam ex hoc loco colligendum* dicit, *nostros hodie codices Homeri ad editionem Aristarcheam magna ex parte fuisse emendatos.* Plura de utraque ῥήσει a me in aliud tempus reponuntur.

cognoscas, sæpe tibi ab his Carminibus ad Apollonium Rhodium, ad alios Alexandrinos poëtas et ad eum, qui vulgo Homeri imago putatur, Quintum Smyrnæum transcurrendum est. Quid autem? si mirificum illum concentum revocatum in primis Aristarchi eleganti ingenio et doctrinæ debemus. Quid? si hic ipse Zenodoti et antiquiores interpolationes multosque absonos versus sustulit; tales dico, quales paullo ante notavi [a]: quos qui forte erutos nobis postliminio restituere vellet novus editor, rideretur, ut opinor, ab iis ipsis, qui nunc Aristarchi acumen rident. Quid? si Aristophanes et Aristarchus comparandis vetustatis monumentis omnibus proprium ætatis cujusque sonum et legitimas antiquæ orationis formas calluerunt, et iidem Hymnos cæterosque libros, olim magno numero Homeri nomine venditatos, tanquam spurios Homerica familia summoverunt, primique in hoc genere altioris ac subtilioris judicii, sed hominibus Græcis minus difficilis, excelluerunt atque præclara exempla dederunt [b].

Fateor, hæc omnia a nobis non posse confirmari ob egestates fontium: et clarorum temporum lucem exspectanti sensim subrepit tædium conjecturarum: at unam rem non debeo omittere, ad judicium nostrum de hoc vulgato Homero gravissimam. Nam ut Aristarchus a pluribus veterum partim clare partim tectius insimulatur maximæ temeritatis in corrigendo, in tol-

a In not. a. et b. p. 296. Illisque addenda videtur maxima pars versuum eorum, qui in vulgari nostro textu adhuc hærentes, mihi plerique uncinati, plane absunt ab optimo codice Veneto. Numero sunt 46. Nec horum magis quam illorum ab Eustath. servatorum indicium fit in Scholiis nostris.

b Neque solum in Hymnis, ut puto. Nam ad illos potissimum Criticos vel discipulos eorum retulerim, quod eruditioribus ætatibus nullum ferebatur *ὁμολογούμενον γράμμα τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρεσβύτερον*, ut ait Joseph. Sed de Hymnis prope compertum habeo, quod modo dixi, nullum doctorum Alexandrinorum eos pro Homereis habuisse. Etiam hic silentia loquuntur. Non quod talibus significationibus multum tribuam, qualis est ap. Apollon. Lex. v. *Φιλομηλείδης*; etsi istæ non de nihilo sunt. Nusquam in tot Scholiis ad Iliadem et Odysseam, ne semel quidem, auctoritas Hymnorum affertur, quum ejus rei occasio esset. Immo cum exemplis *τῶν νεωτέρων* s. *τῶν μεθ' Ὅμηρον*, *poëtarum Homero posteriorum*, quæ afferuntur ab illis, convenit nonnunquam plane hic usus Hymnorum. Quæ si vera sunt, facile potest conjici, qui factum sit, ut olim nulla celebris fuerit collectio Hymnorum, parata ab erudito Grammatico. Nimirum si fuisset talis, aut equidem Scholiastarum consuetudinem ignoro, aut alicubi saltem ejus nomen exstaret. Nunc Hymni ab optimis scriptoribus antiquitatis neglecti, præter Pausaniam et similes antiquarios, ne desiderium quidem nostrum moverent, nisi rara fortuna aliquot codicum foliis pepercisset.

lendis et excernendis bonis versibus [a], ita nemo unus reperitur, qui ipsum narret aliquid insigne subjecisse poëtæ, aut a se compositos versus inculcasse. Atque id ab illo non esse factum, etiam verisimile est propter ea, quæ de ingenio ejus diximus, apto illo quidem et trito judicandis carminibus, haud scribendis. Itaque, ut omnia summa tribus verbis complectar, Aristarchus id, quod audacia ætati suæ propria, atque adeo rei consentanea, nimiaque sobrietate acuminis deliquit, pensavisse videtur religione et cura et omni cautione, ne quidquam in exemplum suum admitteret, nisi quod Homericæ aut certe priscæ monetæ esset.

Revertamur ad propositum. Est enim reliquum, ut de ἀθετήσει Aristarchi proprie dicamus. Macrobius quidem scribit, tria hæc ex æquo impossibilia judicari, vel Jovi fulmen, vel Herculi clavam, vel versum Homero subtrahere [b]. Hoc is recte, sensu illo quo dixit: sed perperam transfertur ad hanc rationem criticam. Nec jam loquor de versibus, quos dudum obliteravit Aristarchi recensio. Subtracti sunt illi; Homerus passus est; nemo sentit. Sed nullum est omnino genus scriptorum, cui facilius et cum minore dispendio sententiarum aliquid demi possit, quam his ἀοιδοῖς, quippe quorum oratio juvenili ubertate per longas ambages deducitur, et apud quos sæpe levium, ad nostrum quidem sensum, ac minutarum rerum imago spirat. Neque apud eos comprehensio et ambitus verborum sic terminatur artificiose, ut perpetuitas contextus tollatur dempto aliquo versiculo; quin contra ita nonnunquam

a Vide supra p. 282. sqq. et 293. sq. At fortasse nonnulli etiam ἐξαίρεσιν *(lituram)* subjecerunt vocabulo ἀθετήσεως. Nam ista duo confundi videntur interdum; et fuit facile confundere, præsertim verba περιγράψαι et ἐξελεῖν. Cujusmodi certum exemplum præbet Eustath. ad Odyss. p. 1480. 19. collato loco Athenæi. Cæterum libidinem corrigendi, quæ proprie dicitur in verbis et sententiis singulis, veteres rarissime reprehendunt in Aristarcho, etsi non raro recedunt a decretis ejus. Præter hæc singulares sunt in Scholiis loci duo, unus ad ί. 222. alter ad π΄. 466. In priore Aristarcho etiam reverentia veterum recensionum tribuitur et περιττὴ εὐλάβεια: in posteriore constantia emendationis eorum, quæ præceptis suis contraria putasset. Quum enim ibi aliquid tale sit, enarrator conjicit, in exemplari illius aliam scripturam olim fuisse: οὐ γὰρ ἂν αὐτὸ ἀπαραμύθητον ὁ Ἀρίσταρχος ἀφῆκεν, *non relicturus fuisset illud sine medela aut fomento.* Doctum hoc est et vetustum Scholion, sed cujus auctor textum Aristarchi non viderat.

b Saturn. V. 3.

ad doctas aures gratior currit sententia. Sed nolo nunc causas hujus rationis emendandi persequi; quid Aristarcho placuerit, breviter et simpliciter tradam.

Enimvero primum nobis fons indagandus est, unde ἀθετήσεως exempla petamus. Namque celeberrimi illius obeli tam rara vestigia exstant sub Aristarchi nomine, ut congesta ex Scholiis, ex Eustathio, ex reliquis scriptoribus, omnia vix triginta versibus suspicionem importent. Ea res me pedetentim adduxit in hanc opinionem, ut hodie ἀθετήσεις clarissimi Critici multo sæpius legi putem quam nomen ejus, multoque majorem partem notationum hujus generis, quæ in Scholiis sine auctore afferuntur [a], ad ejus auctoritatem referendam esse. Id quibus argumentis conjecerim, paucis docebo; an probabilia ea argumenta sint, cujusvis erit judicare.

Primo enim apparet, totum hoc corpus Scholiorum potissimum ad Aristarchi recensionem esse comparatum: arguunt id librorum subscriptiones [b]; arguunt plurimæ lectiones et correctiones; arguunt omnia. Tanta autem ille fuit existimatione apud Grammaticos cujusque sectæ, ut vel omisso nomine satis significatus videretur legentibus. Huc accedit gravissima ratio, quod versus aliquot simpliciter ἠθετημένοι esse traduntur in Scholiis, et in textu codicis obelo notantur, quos alii perspicue tradunt ab Aristarcho notatos [c].

a Sive verbo ἀθετεῖται, in Scholl. adscripto simpliciter versibus iis, qui in textu præstantissimi cod. virgula signati sunt: ut in rhaps. α'. 29—31. 110. 133. 139. 192. 424. 444. 474.; sive addito voc, ὀβελός: ut θ'. 235. at id rarissime. Sunt tamen etiam loci, qui in textu quidem habent virgulam s. obelum, sed indicium ejus deest in Scholl. Vide ad α'. 96. 493. Catal. 110. 138. 381. 382. δ'. 149. κ'. 51. 52. μ'. 371. (ὅτι διεσκεύασται.) τ'. 125. ψ'. 259—261. ω'. 677. 778. Aliquoties adeo obelus positus est confuse et falso, ut hac de re singulatim dicendum sit in descriptione codicis.

b Ubi primo loco promittuntur in Scholiis τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως.

c Satis erit hic quoque tribus exemplis defungi. Versus Odyss. λ'. 583. in Ven. Schol. Il. Catal. 104. (597.) refertur ad τὰ κατὰ τὴν Νεκυίαν ἠθετημένα, totique illi loco de Tantalo adscriptum est in codd. quibusdam ΝΟΘΕΥΕΤΑΙ. Jam dudum ex Schol. Pind. ad Olymp. I. 97. constitit, κατὰ Ἀρίσταρχον νόθα εἶναι τὰ ἔπη ταῦτα. Ad Catal. 36. (529.) legitur apud Eustathium et in Scholiis jam olim editis, hunc et duo proximos versus ἠθετῆσθαι a nonnullis; in ἀθετοῦσι nominatur Zenodotus. Sed ad Il. ι'. 395. eadem Scholl. in uno illorum versuum plane dant auctorem criseos Aristarchum, quasi παρακολουθοῦντα Θουκυδίδῃ (I. 3.). Nunc etiam necessarium versum Odyss. α'. 344. ab illo notatum legimus; addendique sunt haud dubie δ'. 726.

Denique quid hoc est, quod tam frequenter in egregiis illis Scholiis legimus, Zenodotum et Aristophanem aliquid προηθετηκέναι i. e. *ante notavisse, obelum antecepisse* [a]? Cujus? obsecro. Num cujusquam alius quam ejus, qui unus studiosissime *Homero cultum quæsisse, obelosque, spuriorum stigmata vatum*, propemodum invenisse creditus est? Haud vereor igitur; ne conjectura aberrem, si multo majorem partem istorum obelorum ad Aristarchum pertinere dicam. Nam nonnulli sane videri possint Aristonici esse vel aliorum etiam antiquiorum, quorum memoriam παράδοσις obruerit. Ac cupiat ita rem esse, quisquis favet magno nomini: adeo in illis multa sunt specimina pravissimæ temeritatis.

Etenim versus in codice ὠβελισμένοι sunt admodum 470; numerusque fortasse aliquanto major esset, si codex servatus esset integer. Attamen ne illum quidem numerum per se nimium putem pro fama obeli Aristarchei. Hunc autem ut cognoscamus, necesse est talia quæramus exempla; quæ Aristarcho certa fide adscribuntur. Neque in iis ipsis nihil reperitur, quod nobis, qui nec fontes ejus, nec causas castigationis omnes novimus, temerarium et ab insigni insolentia profectum videri debeat. Verum non est hujus loci, de hoc genere accurate disputare: itaque potiora quædam leviter perstringamus.

816. Tertius insignior testis est Athen. II. p. 39. D. de versu Il. Θ'. 231., quem ob inepte supervacuam sententiam ab Aristarcho notatum s. deletum scribit, (habet περιγράφειν,) et plane probat illud judicium. Ebrietatem spiritus facere, non κρεωφαγίαν. At utroque etiam fiunt melius. Quod, mirum esset, ni et Aristarchus sensisset. Quid ergo, si proximus vs. πίνοντες recentior fuerit illo, et additus a novo correctore? Valde laborat is versus ab ἀσυνδέτῳ, cujus exemplum, admodum dubito, an alibi reperiatur tale in duobus participiis. Quanquam Aristarchus hanc figuram amavit, et aliquoties primus in textum intulisse videri potest. Ut δ'. 238. φ'. 191. et aliis exemplis aptioribus, quæ nunc non sunt ad manum. Sed de auctore illius ἀθετήσεως nihil liquet ex novo codice, qui obelum habet in textu, et Scholion: Περιττὸς ὁ στίχος· ἐκ γὰρ τοῦ πίνειν, οὐκ ἐκ τοῦ ἐσθίειν τὸ καυχᾶσθαι συμβαίνει.

a Vide ad κ'. 356. 515. ξ'. 95. 213. 317 — 327. ό. 147. 148. σ'. 39 — 49. τ'. 327. ψ'. 824. 825. ω'. 6 — 9. 614 — 617. ubi nota, vocabulo προηθέτηται s. προηθεῖτο fere præpositum esse usitatissimum illud ἀθετεῖται. Ejusdem generis et significationis sunt loci, ubi est ἠθετεῖτο καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ, καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, sive οὐδὲ ἦν, οὐδὲ ἐγράφετο, οὐδὲ ἐφέρετο παρὰ Ζ., παρ' Ἀριστοφάνει. Vide Θ'. 164. 189. 235. 284. 371. 528. ί. 23. 416. κ'. 240. 387. 397. 498. λ'. 78. 766. etc. Cf. ί. 684 — 688. κ'. 253. λ'. 180. σ'. 597. sq. φ'. 120. Quatuor tantum aut quinque locis nomen Aristarchi subjectum est illis, ut ί. 684. Hæc omnia qui mecum percurrerit, non dubitaturum puto, quin ubique fere Scholiastæ respexerint ad *conditorem vulgaris recensionis et παραδόσεως, Aristarchum.*

Ordiamur ab extremis, Ὁμηρικῶς, ut aiunt. Nota erat jam dudum ex Eustathio et aliis ἀθέτησις versuum de judicio Paridis ω΄. 24—30., modo auctor ἀθετήσεως ignorabatur, quem Aristarchum esse nunc comperimus. Ab eo igitur notata sunt in istum locum et alia quædam sane leviora, et hoc, quod Homerus gravissimam illam causam belli non fuisset uno loco allaturus, quoniam ejus attingendæ sæpe occasio fuisset, si fabula esset omnino ætatis Homericæ. Obvertebant quidem nonnulli plura apud poëtam semel memorata, quæ tamen Critici intacta reliquissent. Frustra. Non enim ille ε΄. 63. silet νῆας ἀρχεκάκους i. e. profectionem Paridis Lacedæmonem, in qua ex more sæculi sui haud dubie ad fatalem causam regressurus erat, quæ culpam transferret in deos. Quamobrem et veteres [a], et recentiores aliqui, in quibus instar omnium Hemsterhusius est, plane probaverunt judicium illud, quo judicium Paridis tollitur. Neque equidem tantæ auctoritati obloquerer, nisi mihi, ut alibi significavi, in his postremis alium auctorem quam priorum librorum audire viderer. Nunc vero et illud et Hesiodeam μαχλοσύνην [b] haud gravate fero, etsi ea jam in Aristophaneo et in urbicis quibusdam exemplaribus expulsa erat, toto hemistichio sic mutato, ἥ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε. Quam recte et religiose, non dixerim. Nam parum probabiles puto eas omnes conjecturas et obelos, quibus extrema Iliados ad similitudinem Homericæ consuetudinis per vim refingere voluerunt [c]. Alibi sæpius obscurior est sententia Aristarchi. Ut π΄. 613. incertum est, hicne ipse versus an proximi duo, qui nimis ταυτολόγοι sunt, abfuerint ab altera recensione illius. Item ι΄. 684—690. (688—694.) ambiguum videri potest, quid Aristarchus primus fecerit, quidque omnino notaverit, quum per-

a Macrob. Saturn. V. 16. med. et Auct. Vitæ Hom. T. V. Ern. p. 148.

b Conf. Suidas et Apollon. voc. μαχλοσύνη ibique Villois. Simul ex hac re intelligimus, Aristarchum Hesiodo seu auctori Καταλόγων inferiorem quam Homero ætatem tribuisse.

c Id ita factum esse clarum est ex Scholl. ad Υ΄. Φ΄. Ψ΄. In quibus rhapsodiis certatim elaborarunt veteres, ut notas proprias alienorum ingeniorum eximerent.

spicue numeretur in ἀθετοῦσι. Quodsi is idem fuit, ut suspicor, qui locum illum συνέτεμε, rejectis sex versibus ita scribere voluit, ut Χεῖρα ἐήν finem faceret orationis Ulyssis, eique versui subjungeret duos illos, Ὧς ἔφ.— σιωπῇ et Δὴν δ' ἄνεῳ— Ἀχαιῶν, deleto eo, qui vulgo his interpositus est, a me uncis inclusus. Nam hic mihi semper importune repetitus videbatur, quum superiores, licet et ipsos molestos, propter commoditatem sententiarum ferendos censerem. Difficilior erit defensio audaciæ nostræ h. e. Aristarcheæ in μ'. 175—181. contra Pium, qui nonnulla bene opponit, neque tamen id efficit, ut istis versibus plus fidei habeamus quam similibus illis σ'. 356. sqq.[a] Aliæ ἀθετήσεις ejus traduntur versuum δ'. 117. ξ'. 500. ο'. 449—451. et 712. σ'. 444—456. ω'. 556. 557. Denique notabile est in primis, quod mirantur Grammatici ad ρ'. 172., hunc versum ab illo sine nota transmissum esse, quum talia, quæ vim sententiæ minuerent restringendo, obelis signare *consuevisset*[b]. Quo uno ex loco satis appareret, etiamsi cæteri omnes deessent, Aristarchum multo plura ἀθετῆσαι, quam quibus nomen ejus appositum est. Atque in Odyssea quidem non memini nisi unius versus, ab eo nominatim ἀθετουμένου, β'. 137., quem certe durior ellipsis verbi substantivi parum defendat. Hæc enim ipsa interpolationis causa esse potuit, ut Il. η'. 353. ι'. 416. et in aliis versibus. Cæterum etiam obelum posuit cum asterisco conjunctum, duplicata nota significans, suo quidem loco egregium versum esse, sed alieno loco minus recte repetitum. Quam ob causam partim 27 versus α'. 366. sqq. pro interpolatis habiti sunt; perperam sane illi, ut alii multi ejusdem notæ. Neque tamen dubium est, quin similitudo quædam locorum interdum occasionem dederit versibus inepte iterandis. Sed de his aliisque diligentius disputabo in altera parte hujus libri, in qua unci mihi mei defendendi erunt.

a Vide supra p. 228.

b Μεμείωκε τὴν ἔμφασιν. Καὶ τὰ τοιαῦτα εἴωθεν ἀθετεῖν ὁ Ἀρίσταρχος.

LI.

Nunc nobis unus restat e Criticis nobilioribus, Crates Mallotes, qui a singulari studio poëtæ Homericus dictus est, Aristarchi idem æmulus et adversarius acerrimus [a]. Is scholam videtur condidisse Pergama, similem Aristarcheæ, nec minus celebrem discipulis [b]. Nam ut ab Aristophane sunt Aristophanei, ab Aristarcho Aristarchei, ita Cratetei appellantur nonnulli, quibus et ipsis æmulationem et certamina reperimus fuisse cum Aristarcheis [c]. Postquam enim reges animosiora studia expulerant ex civitatibus Græcorum, amor contentionum in scholas Rhetorum et Grammaticorum migravit, et, uti olim de principatu in re publica, ita nunc de grammaticis quæstiunculis gravissime inter se certarunt. Ac videtur quidem Crates Aristarcho parum cessisse existimatione æqualium, quippe qui cum illo in coryphæis hujus artis numeretur [d], novamque gloriam duxerit ex eo, quod doctrinam literarum primus pertulit ad Romanos [e].

Permirum est, in paucis reliquiis ejus satis argumenti esse, ut, quibus de rebus cum Aristarcho contenderit, et quantum inferior fuerit illo, suspicari liceat. Immo nullius veterum Criticorum ingenium et doctrinam nobis tam bene nosse videmur, quam Cratetis hujus. Ac primum quidem, quum Aristarchus Homerum ad

a Suidas vocc. Κράτης et Ἀρίσταρχος. Illo loco ei tribuitur διόρθωσις Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἐν βιβλίοις θ΄. καὶ ἄλλα. In his ἄλλοις fuerunt, ut opinor, plura ad historiam et doctrinam poëtarum pertinentia, et opus περὶ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου s. λέξεως, cujus quintum librum excitat Athen. XI. p. 497. F.

b Scripserat de ea Ptolemæus Ascalon. ἐν τῷ περὶ τῆς Κρατητείου αἱρέσεως laud. in Schol. ad γ΄. 155. Ad ejusdem scholæ sive sectæ auctoritatem unice refero τοὺς ἐκ Περγάμου Γραμματικούς, et τοὺς Περγαμηνοὺς πίνακας *(catalogos classicorum scriptorum)* apud Dionys. Hal. T. V. Reisk. p. 630. 661., ubi Sylburg. male cogitabat de Aristarcho.

c Ut Herodico Babyl. de quo v. Ions. S. H. P. II. 13. 6. conf. Scholl. ad ν΄. 29. ν΄. 53., si modo hic idem est Herodicus, diversus ille quidem ab Herodico Selybriano, noto medico, ι΄. 453. λ΄. 515. De Zenodoto Crateteo attuli conjecturam meam p. 267. Tauriscum addit Sextus Empir. c. Math. I. 248. Alexandrum Polyhistorem Suid. T. I. p. 101. Contra laudantur libri Dionysii Thracis et Parmenisci πρὸς Κράτητα, *adversus* Cr., ad θ΄. 413. ι΄. 460.

d Strabo I. p. 30. (54.) Sextus Empir. I. 44.

e Sueton. de ill. Gramm. c. 2. ubi memoratus Attalus haud dubie est II. cognomine Philadelphus, qui Pergami cœpit regnare Olymp. CLV 2. A. U. C. DXCV

simplicitatem priscorum temporum, non ad novas opiniones temere affictas, interpretari instituisset, Crates Stoicus gloriæ vatis male consuli putavit, nisi ipsi multiplices artes Pergamenas allineret, eumque converteret in Philosophum, Mathematicum, Astronomum, Geographum, et quidvis potius quam quod ipse esse voluerat. Illius generis sunt pleraque, quæ ex Commentariis ejus excerpta leguntur apud Strabonem, Geminum et Grammaticos, de Homerico Oceano, de Arcto non occidente, de Æthiopibus bifariam divisis, de Gadibus a Menelao circumnavigatis, de Læstrygonibus sub dracone habitantibus, de Eremnis, populo Indiæ, de interpretatione νυκτὸς θοῆς [a]; tum similia inepta de allegoriis fabularum de Apolline eodem ac Sole, de Vulcano, experimenti physici causa in Lemnum præcipitato, de cultiore victu heroum etc. [b] De quibus rebus omnibus si non meliora docuit iis, quæ in margine commonstravi, eas res edocendos nos Vossio nostro tradamus, Crateteam sapientiam non desideremus. Neque vero eum rectius versatum esse video in grammatica explicatione, ubicunque dissentiret ab Aristarcho, id quod longe sæpius factum puto, quam notatum reperitur [c]. Quanquam hoc in genere nonnihil est, quod receptum hodieque placet, et ab op-

a Vide Strab. I. p. 3. (7.) coll. Apollon. Lex. v. ἄμμορον cum Exc. Tollii, (quem tamen et emendatio commenti Cratetei et astronomica ratio fefellit,) tum p. 5. (10.) 31. (54.) 38. (56.) Geminum Elem. Astron. c. 5. et 13. Schol. ad Il. ό'. 496. Eustath. ad κ'. 394. p. 814. 20. ad Odyss. Schol. β'. 1. et Eustath. δ'. 84. p. 1485. 1. κ'. 82. p. 1649. 33. ύ'. 299. Etym. M. p. 370. 43. Penitus noris hominem, si ad ista loca conferas Strab. III. p. 157., ubi tanquam princeps memoratur eorum, qui τὴν Ὁμήρου ποίησιν πρὸς ἐπιστημονικὰς ὑποθέσεις ἔτρεψαν. In transcursu etiam illius unum, quod superest, exemplum λύσεως afferamus de Il. σ'. 192. Ibi quod Achilles negat se pugnare posse, quia arma sibi ablata essent, neque ullius herois, nisi forte Ajacis, apta futura, quærebant ἐνστατικοί, cur non arma Patrocli sumpsisset, aliique alio modo gravem scilicet difficultatem tollebant. Hic Crates finxit, (finxit, inquam: nam ubi Homerus strategema illud ad hunc modum persequitur?) Patrocli arma jam Automedontem induisse. Non vidit ergo vir acutulus, de integro jam quærendum esse, cur non Achilles denique Automedontis induisset, sibi æque bene sessura.

b Vide Heraclid. Alleg. Hom. c. 27. Schol. ad Il. σ'. 239. Eustath. p. 1140. 47. p. 1893. 1.

c Vide Strab. IX. p. 439. (670.) Schol. ad Il. α'. 592. coll. Eustath. p. 1003. 38. Scholl. ad ί. 169. ν'. 358. ξ'. 31. seq. ψ'. 679. Apollon. Lex. v. πλωτῇ ad Odyss. κ'. 3. Schol. br. ad μ'. 61. et Eustath. ad ξ'. 12. τ'. 229. Etym. M. p. 634. 8. etc. Semel laudatur Cr. ἐν Ὁμηρικοῖς in Schol. ό'. 193.

2

timis interpretibus defenditur[a]. Denique quomodo se tractarit in variis partibus critici muneris, quod etiam in Hesiodo susceperat, minus exploratum habemus propter paucitatem talium speciminum[b]. Sed equidem non plura quæsierim, ut pravum hominis acumen mirer et indoctam temeritatem.

a Vide br. Schol. ad Odyss. α'. 320. coll. Etym. M. p. 111. 21. Schol. ad χ'. 188. et Eustath. p. 1924. 11. etc.

b Lectiones Cr., quæ tamen non sunt omnes conjecturæ ipsius, in Scholiis, Eustath. et Etym. M. notantur hæ: Il. γ'. 155. ὦκα retractum ad ἰοῦσαν, λ'. 753. δι' ἀσπιδέος, hodie vulgo lectum, μ'. 25. ἐν δ' ἦμαρ (de quo v. sup. p. 275. n. b.) φ'. 322. τυμβοχόης pro infin. τυμβοχοῆσ' aut vulgato τυμβοχοῆς, 558. Ἰδήϊον, quæ forsan optima est omnium, ψ'. 361. μεμνοῖτο, ω'. 253. κατηφέες, Odyss. γ'. 293. Βλισσὴν, λ'. 14. Κερβερίων p. Κιμμερίων. Conf. Scholl. et Intpp. ad Hesiod. Ἔργ. 530. Theog. 142.

PLUTARCHI

VITA HOMERI

ET

DE HOMERI POESI

INCERTI AUCTORIS.

ὉΜΗΡΟΥ ΒΙΟΣ.

ΠΕΡΙΤΤΟ'Ν ἴσως δόξειέ τισι πολυπραγμονεῖν περὶ Ὁμήρου, ποίων τε ἦν γονέων, καὶ πόθεν· ἐπεὶ μήδ' αὐτὸς ἠξίωσεν εἰπεῖν τὰ περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' οὕτως ἐγκρατῶς ἔσχεν, ὡς μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος ἐπιμνησθῆναι. ἐπεὶ δὲ ὡς πρὸς εἰσαγωγὴν τῶν ἀρχομένων παιδεύεσθαι χρήσιμος ἡ πολυπειρία, πειρασόμεθα εἰπεῖν ὅσα ἱστόρηται τοῖς πάλαι περὶ αὐτοῦ.

Ἔφορος μὲν οὖν ὁ Κυμαῖος ἐν συντάγματι τῷ ἐπιγραφομένῳ ἐπιχωρίῳ, Κυμαῖον αὐτὸν ἀποδεικνύναι πειρώμενός, φησιν, ὅτι Ἀτελλῆς, καὶ Μαίων, καὶ Δῖος ἀδελφοὶ, Κυμαῖοι τὸ γένος· ὧν Δῖος μὲν διὰ χρέα μετῴκησεν ἐς Ἄσκρην, κώμην τῆς Βοιωτίας, κἀκεῖ γήμας τὴν Πυκιμήδην, ἐγέννησεν Ἡσίοδον· Ἀτελλῆς δὲ τελευτήσας ἐν τῇ πατρίδι Κύμῃ, κατέλιπε θυγατέρα Κριθηΐδα τοὔνομα, προστησάμενος αὐτῇ τὸν ἀδελφὸν Μαίονα, ὃς διακορεύσας τὴν προειρημένην, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἐπὶ τῷ γεγονότι δείσας κατάγνωσιν, ἔδωκεν αὐτὴν πρὸς γάμον Φημίῳ Σμυρναίῳ,

SUPERVACANEUM fortasse cupiam videatur, nimis anxium esse, ac quærere, ex quibus parentibus, et unde Homerus sit ortus: præsertim cum nec ipse istorum quicquam attingere dignatus sit, imo vero adeo modestus fuerit, ut neque originem nominis sui prodiderit. Quoniam vero ad instructionem eorum, qui erudiri incipiunt, multarum rerum experientia utilis est, conabimur ea in medium afferre, quæ veteres historici de illo prodiderunt.

Ephorus igitur Cumanus in ea historia, cui titulum fecit de rebus patriis, eum Cumanum fuisse probare nititur, dicens: Atellem, Mæonem, et Dium, genere Cumanos, fratres extitisse: quorum Dium quidem obæratum, in Ascram, Bœotiæ vicum, commigrasse, et illic ducta in uxorem Pycimede, Hesiodum genuisse: Atellem vero in patria Cuma mortuum, filiam nomine Critheidem reliquisse. cui cum Mæonem tutorem dedisset, atque is ob vitium virgini factum vereretur, ne cives sui pœnam ab ipso expeterent, eam Phemio, Smyrnensi ludimagistro, nuptui dedit.

διδασκάλῳ γραμμάτων. φοιτῶσα δὲ αὐτὴ ἐπὶ τὰς πλυνὰς, οἳ ἦσαν παρὰ τῷ Μέλητι, ἀπεκύησε τὸν Ὅμηρον ἐπὶ τὸν ποταμὸν, καὶ διὰ τοῦτο Μελησιγενὴς ἐκλήθη. μετωνομάσθη δὲ Ὅμηρος, ἐπειδὴ τὰς ὄψεις ἐπηρώθη. οὕτω δὲ ἐκάλουν οἵ τε Κυμαῖοι, καὶ οἱ Ἴωνες τοὺς τὰς ὄψεις πεπηρωμένους, παρὰ τὸ δεῖσθαι τῶν ὁμηρευόντων, ὅ ἐστι ἡγουμένων. ταῦτα μὲν Ἔφορος.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ποιητικῆς, ἐν Ἴῳ φησὶ, τῇ νήσῳ, καθ' ὃν καιρὸν Νηλεὺς ὁ Κόδρου τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας ἡγεῖτο, κόρην τινὰ τῶν ἐπιχωρίων γενομένην ὑπό τινος δαίμονος τῶν συγχορευτῶν Μούσαις ἐγκύμονα, αἰδεσθεῖσαν τὸ συμβὰν διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστρὸς, ἐλθεῖν εἴς τι χωρίον, τὸ καλούμενον Αἴγιναν, εἰς ὃ καταδραμόντας λῃστὰς ἀνδραποδίσαι τὴν προειρημένην, καὶ ἀγαγόντας εἰς Σμύρναν, οὖσαν ὑπὸ Λυδοῖς τότε, τῷ βασιλεῖ τῶν Λυδῶν, ὄντι φίλῳ, τοὔνομα Μαίονι, χαρίσασθαι. τὸν δὲ ἀγαπήσαντα τὴν κόρην διὰ τὸ κάλλος γῆμαι, ἣν διατρίβουσαν παρὰ τῷ Μέλητι, καὶ συσχεθεῖσαν ὑπὸ τῆς ὠδῖνος, ἔτυχεν ἀποκυῆσαι τὸν Ὅμηρον ἐπὶ τῷ ποταμῷ· ὃν ἀναλαβὼν ὁ Μαίων, ὡς ἴδιον ἔτρεφε, τῆς Κριθηΐδος μετὰ τὴν κύησιν εὐθέως τελευτησάσης. χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διελθόντος, καὶ αὐτὸς ἐτελεύτησε. τῶν δὲ Λυδῶν καταπονουμένων ὑπὸ τῶν Αἰολέων, καὶ κρινάντων καταλιπεῖν τὴν Σμύρναν, καὶ κηρυξάντων τῶν ἡγεμόνων, τὸν βουλόμενον ἀκολουθεῖν ἐξιέναι τῆς πόλεως, ἔτι νήπιος ὢν Ὅμηρος ἔφη καὶ αὐτὸς βούλεσθαι ὁμηρεῖν. ὅθεν ἀντὶ Μελησιγενοῦς Ὅμηρος προσηγορεύθη.

Γενόμενος δὲ ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δόξαν ἐπὶ ποιητικῇ κεκτημένος ἤδη, ἐπηρώτα τὸν θεὸν, τίνων τε εἴη γονέων, καὶ πόθεν. ὁ δὲ, ἀνεῖλεν οὕτως·

Cæterum dum ipsa ad lavacra commearet, quæ juxta Meletem erant, Homerum apud fluvium peperit, eamque ob causam Melesigenes est appellatus. Cognominatus est autem Homerus, eo quod cæcus fuerit factus. Sic enim et Cumani, et Iones luminibus captos nuncupant, eo quod viæ ductoribus opus habeant. Hæc Ephorus.

Aristoteles autem in tertio libro de Poëtica, in Io dicit insula, quo tempore Neleus, Codri filius, Ionicam coloniam deduxit, puellam quandam indigenam a dæmone quodam Musarum familiari impraegnatam, et cum eam facti puderet, propter uterum, quem gerebat, in regionem nomine Æginam concessit. In quam dum latrones irruptionem fecissent, eam in servitutem egerunt, et cum Smyrnam, quæ tum sub Lydorum potestate erat, duxissent, regi eorundem, nomine Mæoni, amico suo, donarunt. Porro cum rex puellam ob formæ elegantiam dilexisset, ac in matrimonium accepisset, dum illa apud Meletem versaretur, et partus doloribus laboraret, forte fortuna Homerum juxta flumen peperit. Quem sublatum Mæon pro suo educabat, utpote Critheide mox post partum extincta. Tempore autem non multo transacto, et ipse e vita migravit. Porro cum Lydi ab Æolibus premerentur, et Smyrnam relinquere statuissent, principesque per præconem edixissent, ut quicunque ipsos sequi vellet, urbe egrederetur, ibi tum Homerus admodum adhuc puer ait, et se velle ὁμηρεῖν, id est sequi. unde pro Melesigene Homerus est vocatus.

Grandiusculus autem factus, et nonnihil gloriæ ob poëtices studium jam consecutus, deum consulebat, tum ex quibus parentibus, tum ex qua patria oriundus esset. Is itaque hujusmodi oraculum edidit:

Ἐστὶν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὶς, ἥ σε θανόντα
Δέξεται, ἀλλὰ νέων ἀνδρῶν αἴνιγμα φύλαξαι.

Φέρεται καὶ ἕτερος χρησμὸς τοιοῦτος [a].

Ὄλβιε, καὶ δύσδαιμον (ἔφυς γὰρ ἐπ' ἀμφοτέροισι)
Πατρίδα δίζηαι, μητρὸς δέ τοι, οὐ πατρός ἐστι [b]
Μητρόπολις ἐν νήσῳ, ἀπὸ Κρήτης εὐρείης,
Μίνωος γαίης, οὔτε σχεδὸν, οὔτ' ἀπὸ τηλοῦ.
Ἐν τῇ σῇ μοῖρ' ἐστι τελευτῆσαι βιότοιο, [c]
Εὖτ' ἂν ἀπὸ γλώττης παίδων μὴ γνῷς ἐπακούσας
Δυσξύνετον σκολιοῖσι λόγοις εἰρημένον ὕμνον.
Δοιὰς γὰρ ζωῆς μοίρας λάχες, ἣν μὲν ἀμαυρὰν
Ἠελίδων ὅσσων, [d] ἣν δ' ἀθανάτοις ἰσόμοιρον.
Καὶ ζῶν, καὶ φθίμενος, φθίμενος δ' ἔτι πολλὸν ἀγήρως.

Μετ' οὐδὲ πολὺν χρόνον πλέων ἐς Θήβας ἐπὶ τὰ Κρόνια (ἀγὼν δὲ οὗτος ἄγεται παρ' αὐτοῖς μουσικὸς) ἦλθεν ἐς Ἴον· ἔνθα ἐπὶ πέτρας

Insula Ios patria est matris, tumuloque subibis
Isthic, at caveas moneo scirpos juveniles.

Fertur autem et alio oraculo sic ei responsum:

Fortunate miser (nam sorte es natus utraque)
De patria quæris: materna est, non patris illa
Metropolis, quam continet insula non procul ampla
A Creta distans, prope nec Minois ab aula:
In qua fatale est te vitæ attingere finem,
Quando quod pueri perplexo carmine dictum
Extulerint lingua, tu conjectare nequibis.
Duplex namque manet te sors, quarum altera tollet
Lumina chara, sed altera diis similem faciet te.
Vivens et moriens celebrabere, sed moriens plus.

Non ita multo post Thebas navigans, ad Saturnalia (certamen autem hoc Musicum apud illos habetur) ad Ium venit. Ibi cum in saxo consideret, piscatores littori ap-

a *Pausan.* in *Phocicis.* c. 24. narrat, ante fores templi Delphici esse statuam æneam Homeri, inscripto oraculo, quod componitur e versibus duobus secundi oraculi ὄλβιε etc. πατρίδα etc. subjectis statim iis duobus versibus, qui hic pro peculiari oraculo eduntur, male. Manifestum enim est, in iis esse responsum quærenti de patria.

b Ap. Euseb. Præp. Ev. V. 33. est hoc oraculum, sed nec integrum, nec uno loco. Ibi est πατρὶς et μητρὶς, quod melius puto. Tum versum sequentem non habet, qui mihi etiam spurius et ab interpolatore additus videtur.

c Ἐν τῇ σῇ etc. Euseb. σοι.

d Ἠελίδων ὅσσων] Edd. omnes. Sed id nihili est. Euseb. ἠελίων δισσῶν, quod intelligi potest, de duobus oculis, et de cœcitate Homeri, ut bene vidit *Fr. Vigerus* ad *Euseb.* l. c.

καθεζόμενος, ἐθεάσατο ἁλιεῖς προσπλέοντας, ὧν ἐπυνθάνετο εἴ τι ἔχοιεν· [a] οἱ δὲ ἐπὶ τῷ θηράσαι μὲν μηδὲν, φθειρίζεσθαι δὲ, διὰ τὴν ἀπορίαν τῆς θήρας, οὕτως ἀπεκρίναντο·

"Οσσ' ἕλομεν, λιπόμεσθα· ὅσ' οὐχ ἕλομεν φερόμεσθα·

αἰνισσόμενοι, ὡς ἄρα, οὓς μὲν ἔλαβον τῶν φθειρῶν, ἀποκτείναντες κατέλιπον, οὓς δ' οὐκ ἔλαβον, ἐν τῇ ἐσθῆτι φέροιεν. ὅπερ οὐ δυνηθεὶς συμβαλεῖν "Ομηρος, διὰ τὴν ἀθυμίαν ἐτελεύτησε. θάψαντες δὲ αὐτὸν οἱ Ἰῆται μεγαλοπρεπῶς, τοιόνδε ἐπέγραψαν αὐτοῦ τῷ τάφῳ·

Ἐνθάδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
Ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα θεῖον "Ομηρον.

Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ Κολοφώνιον αὐτὸν ἀποδείκνυνται, μεγίστῳ τεκμηρίῳ χρώμενοι πρὸς ἀπόδειξιν, τῷ ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος ἐπιγεγραμμένῳ ἐλεγείῳ. ἔχει δὲ οὕτως·

Υἱὲ Μέλητος "Ομηρε, σὺ γὰρ κλέος Ἑλλάδι πάσῃ,
Καὶ Κολοφῶνι πάτρῃ θῆκας ἐς ἀΐδιον.
Καὶ τάς δ' ἀντιθέῳ ψυχῇ γεννήσαο κέρας

pellenteis interrogabat, nunquid haberent. Illi autem quod nihil cepissent, sed propter piscium penuriam, pediculos quærerent, ita responderunt.

Quæ nunc cepimus hæc sinimus, non capta tenemus.

Ænigmate significantes, quod pediculos captos et occisos reliquissent, quos vero non cepissent, in vestimentis gestarent. Quod cum Homerus conjectando assequi non posset, præ animi dolore mortuus est. Quem ubi Ienses magnifice sepeliisent, ejusmodi distichon sepulchro inscripserunt:

Continet hic tumulus vatem cognomine Homerum,
Qui cecinit laudes Heroum, et fortia gesta.

Sunt autem qui et Colophonium fuisse maxima conjectura, et evidenti argumento, probare nitantur, quippe cum in illius statua talis sit inscripta elegia:

Mæonides decus es cunctis et gloria Græcis,
Præcipue at decoras tu Colophona tuam.
Namque duas natas divina mente creasti,

a Hic addidit *Barnesius* versum hunc: "Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίης, ἁλιήτορες, ἦ ῥ' ἔχετ' ἰχθῦς; qui est in Anthol. I. 67. quod non imitatus sum. Generaliori interrogationi, an quid haberent? aptius respondet jocus piscatorum, quam, si quæsisset, an pisces haberent.

Δισσὰς ἡμιθέων γραψάμενος σελίδας.
'Υμνεῖ δ' ἡ μὲν νόςον 'Οδυσσῆος πολύπλαγκτον,
'Η δὲ τὸν ἰλιακὸν Δαρδανιδῶν πόλεμον.

"Αξιον δὲ μηδὲ τὸ ὑπὸ τῦ 'Αντιπάτρυ γραφὲν ἐπίγραμμα παραλιπεῖν, ἔχον ὐκ ἀσμένως· [a] ἔχει δὲ ὕτως·

Οἱ μέν σευ Κολοφῶνα τιθηνήτειραν, "Ομηρε,
Οἱ δὲ καλὰν Σμύρναν, οἱ δ' ἐνέπυσι Χίον.
Οἱ δ' Ἴον, οἱ δ' ἐβόασαν εὔκλαρον Σαλαμῖνα.
Οἱ δὲ νυ τᾶν Λαπιθᾶν ματέρα Θεσσαλίαν.
"Αλλοι δ' ἄλλο μέλαθρον ἀνίαχον. εἰ δέ με Φοίβυ
Χρὴ λέξαι πινυτὰν ἀμφαδὰ μαντοσύναν,
Πάτρη τοι τελέθει μέγας ὐρανὸς, ἐκ δὲ γυναικὸς
Οὐ θνατᾶς, ματρὸς δ' ἔπλεο Καλλιόπας.

Γενέσθαι δὲ αὐτόν φασι τοῖς χρόνοις, οἱ μὲν κατὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ὗ καὶ αὐτόπτην γενέσθαι. οἱ δὲ μετὰ ἑκατὸν ἔτη τῦ πολέμυ· ἄλλοι δὲ μετὰ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. ἔγραψε δὲ ποιήματα δύο, 'Ιλιάδα, καὶ 'Οδύσσειαν. ὡς δέ τινες ὐκ ἀληθῶς λέγοντες, γυμνασίας καὶ παιδιᾶς ἕνεκα, καὶ Βατραχομυομαχίαν προςθεὶς, καὶ Μαργίτην. τῦ δὲ Τρωϊκῦ πολέμυ καθ' "Ομηρόν

Semideum celebras dum benefacta ducum.
Altera enim errores magni describit Ulyssis,
Altera Trojugenum bella, Iliique malum.

Haud indignum videtur et Antipatri perquam lepidum epigramma huc adscribere, quod sic habet:

Hi te Mæonides aiunt Colophonis alumnum.
Ast alii Smyrnæ, dein alii esse Chii.
Dein alii claræ Salaminis, Iique peramplæ.
Denique Thessaliæ, quæ peperit Lapithas.
Quum variam varii assignent patriam tibi, Homere,
Vatidico dicam carmine vera tibi:
Cœlum ingens patria est tibi, nec tu matre creatus
Mortali, sed enim Calliope peperit.

Eum autem natum esse ipso tempore Trojani belli, quidam authores sunt. Quidam vero centum annis post, alii vero centum et quinquaginta. Cæterum duo poëmata scripsit, Iliada et Odysseam. Nam qui tradunt eum bellum ranarum et murium, et Margitem, exercitii et lusus gratia conscripsisse, falluntur. Trojani autem belli

[a] "Εχον ὐκ ἀσμένως] Hoc nullum sensum habet. Nec placere potest *Barnesii* conjectura ἀνασμένως. An ὐκ ἀναςείως, non *illepide* factum. Cæterum epigramma est Anthol. IV. 27. cum aliqua varietate, ut ι. σ. πινυτὰς μαντοσύνας. Certe μαντοσύναν legendum, non μαντοσύνην, ut editur. Post est πάτρα σοι, in quo illud probem ut doricum, non hoc.

τινὲς φασιν ἀρχὴν εἶναι τὴν τῶν θεῶν κρίσιν, Ἥρας, καὶ Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης, περὶ κάλλȣς ὑπ' Ἀλεξάνδρȣ γενομένην· λέγειν γὰρ τὸν ποιητήν· [a]

Ὃς νείκεσσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
Τὴν δ' ᾔνεσσ' ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.

Ἀλλ' ὡς ȣ̓ πρέπον ὑπολαμβάνειν, θεȣ̀ς ὑπὸ ἀνθρώπων κρίνεσθαι, ȣ̓́τε ὑπὸ Ὁμήρȣ δι' ἄλλων παρίσαται τȣ̃το. ὅθεν εὐλόγως ἠθέτηνται οἱ προκείμενοι στίχοι. ἄμεινον ȣ̃ν λέγειν, ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμȣ παῖς ἐπιθυμήσας ἑλληνικȣ̃ βίȣ μαθεῖν ἀγωγὴν, ἔπλευσεν εἰς Σπάρτην, καὶ ἐπιξενωθεὶς Ἑλένῃ, Μενελάȣ κατὰ τὸν οἶκον ȣ̓κ ὄντος, ἀνέπεισεν αὐτὴν ἀκολȣθεῖν. ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Κραναὴν καλȣμένην νῆσον, ἐμίγη πρῶτον τῇ γυναικὶ, κἀκεῖθεν πλεύσας διὰ Σιδῶνος, καὶ Φοινίκης, ἧκεν ἐς Ἴλιον. γνόντες δὲ οἱ περὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον τὸ πεπραγμένον, στρατιὰν ἤθροισαν ἐν Αὐλίδι πόλει τῆς Βοιωτίας, ἔνθα καὶ θυόντων αὐτῶν, δράκων ἐπὶ τὸ πλησίον ἀνελθὼν δένδρον, στρȣθȣ̃ νεοσσȣ̀ς ὀκτὼ διέφθειρεν, οἷς ἡ μήτηρ ἐννάτη συγκατείλεκτο. ἐμήνυε δὲ τὸ σημεῖον, ὅτι ἐννέα ἔτη πολεμήσαντες Ἕλληνες, τῷ δεκάτῳ [b] αἱρȣ̃σι τὴν Ἴλιον.

Ἡνίκα δὲ πλεύσαντες, ἐπέβησαν τῆς Τροίας, μετὰ πρώτην συμβολὴν, καθ' ἣν ἀνῃρέθη Πρωτεσίλαος, Μενέλαόν τε καὶ Ὀδυσσέα πρέσβεις ἀπέστειλαν, τὴν Ἑλένην ἀπαιτȣ̃ντας. τῶν δὲ

occasionem quidam hanc fuisse perhibent, quod Alexander de tribus deabus, Junone, Minerva, et Venere, de formæ elegantia inter se contendentibus, sententiam dixerat: sic enim poëtam canere:

Condemnasse Deas referunt, quando ipsum adiere,
Collaudasse sed hanc, quæ tristia suavia donat.

Sed profecto indecorum esset suspicari, Deos ab hominibus judicari, præsertim cum nusquam alibi Homerus id asserat. Quo fit, ut prædicti versus merito rejecti sint. Satius itaque est, ut credamus Alexandrum Priami filium, invisendorum Græcanicorum morum causa, Spartam navigasse. Et cum benigne ab Helena, absente tum Menelao, hospitio susceptus esset, illi persuasisse, ut se sequeretur. Cum vero insulam nomine Cranaën attigisset, ibi cum ea primum concubuisse. Et dum illinc solvisset, per Sidonem et Phœniciam Ilium rediisse. Quod facinus ubi Agamemnon et Menelaus resciverunt, exercitum in Aulide Bœotiæ urbe coëgerunt, ubi cum Diis sacrificarent, draco propinquam arborem conscendens, octo passeris pullos una cum matre interfecit, quod portendebat fore, ut Græci novem annis belligerarent, ac decimo demum Ilium caperent.

Cum itaque ex Aulide solvissent, Trojam attigerunt, et post primum conflictum, in quo Protesilaus occubuit, Menelaum, et Ulyssem, legatos ad Helenam reposcendam miserunt. Trojanis autem renuentibus, rursus prælium commiserunt, in quo

a Ex Iliad. ω'. 29.

b Αἱρȣ̃σι] Scr. αἱρήσȣσι.

Τρώων ἀντειπόντων, πάλιν συμβολὴν ἐποιῦντο πολέμυ, καὶ ἐπικρατήσαντες, τὺς μὲν εἴασαν παρεδρεύειν τῇ πόλει, οἱ δὲ ςρατηγῦντος Ἀχιλλέως, τὰς περικειμένας πόλεις ἐπόρθυν, συμμαχίας ἀφαιρύμενοι τὺς Τρῶας, ἐξ ὧν μίαν ἑλόντες Χρύσαν, γέρας ἔδοσαν Ἀγαμέμνονι Χρυσηΐδα Χρύσυ, ἱερέως Ἀπόλλωνος, θυγατέρα. ὁ δὲ ἐλθὼν ἐπὶ τὸν ναύςαθμον, ἵνα λυτρώσηται τὴν παῖδα, καὶ ὑβρισθεὶς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, ηὔξατο τῷ Ἀπόλλωνι, κολάσαι τὺς Ἕλληνας. ἐπακύσας δὲ τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς, λοιμὸν ἔπεμψεν αὐτοῖς. καὶ τότ' Ἀχιλλέως παραινέσαντος ἀποδῦναι τὴν Χρυσηΐδα, Ἀγαμέμνων ὀργισθεὶς ἠπείλησεν ἀφαιρήσεσθαι τὸ Ἀχιλλέως γέρας Βρισηΐδα. ὁ δὲ τὴν μητέρα Θέτιν ἔπεισεν αἰτήσασθαι παρὰ τῦ Διὸς ἧτταν Ἑλλήνων· ὗ γενομένυ, Πάτροκλος προτραπεὶς ὑπὸ Νέςορος, ἱκέτευσεν Ἀχιλλέα δῦναι κἂν ἐπ' ὀλίγον τὴν πανοπλίαν αὐτῷ, ἵνα τὺς Τρῶας τῶν νεῶν ἀπώσηται. ἐξελθὼν ὖν ὁ Πάτροκλος, καὶ γενναίως ἀριςεύσας, μετ' ὐ πολὺ ἀνῃρέθη. χαλεπήνας δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐπαύσατο μὲν τῆς πρὸς Ἀγαμέμνονα ἔχθρας, λαβὼν δὲ ἡφαιςότευκτον πανοπλίαν, ἄλλυς τε πολλὺς, καὶ τελευταῖον ἀνεῖλεν Ἕκτορα. ἡ μὲν ὖν τάξις τῶν πραγμάτων ἐςὶν αὕτη. ὁ δὲ ποιητὴς ἀπὸ τῦ ἐννάτυ ἔτυς ἤρξατο, ἐπεὶ τὰ πρὸ τῆς Ἀχιλλέως μήνιδος ἦν ἀτονώτερα, καὶ πράξεις ὐκ ἔχοντα μακρὰς, ὐδὲ ἐπαλλήλυς. συμμαχῦντος γὰρ Ἕλλησιν Ἀχιλλέως

Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιδάων
Οἴχνεσκον. κείνυ γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος.

superiores facti, exercitum in duas partes diviserunt, unam quidem ad Trojæ obsidionem relinquentes, alteram vero ad proximas urbes vastandas duce Achille dimiserunt, ut sociorum auxilio Trojanos nudarent. Ex quibus una Chrysa capta, Chryseidem Chrysæ sacerdotis Apollinis filiam, Agamemnoni dono dederunt. Is autem ad navium stationem profectus, ut filiam suam redimeret, contumeliose ab Agamemnone tractatus, Apollinem precatus est, ut ipsum de Græcis ulcisceretur. Quod votum ubi Deus exaudisset, pestem eis immisit. Ibi tum Achille suadente ut Chryseis redderetur, Agamemnon id indigne ferens, interminatus est, se Bryseidem Achilli donatam erepturum. Ille autem matri Thetidi persuasit, ut a Jove postularet, ut Græci in pugna inferiores redderentur. Quo impetrato, Patroclus Nestoris auspicio Achilli supplicavit, ut sibi saltem ad breve tempus armaturam suam usui daret, uti Trojanos a navibus pelleret. In pugnam itaque egressus Patroclus, generose ac fortiter se gerens, non ita multo post interfectus est. Quam rem Achilles moleste ferens, Agamemnoni reconciliatus est, sumptaque armatura a Vulcano fabrefacta, cum alios multos, tum tandem Hectorem interemit. Hic igitur rerum apud Ilium gestarum ordo est. Cæterum Poëta a nono anno ideo exorsus est, quod ea, quæ ante Achillis iram contigerunt, admodum levia, nec ulla magnanima facta utrinque sint gesta. Siquidem Achilles Græcis opem ferret,

Dardanidæ portis se continuere reclusis,
Pelias incussit siquidem illis hasta timorem.

Θαρσήσαντες δὲ τούτου ἀποστάντος προῆλθον, καὶ τῆς μάχης ἴσης γενομένης, πολυπρόσωποί τε, καὶ συνεχεῖς τῶν ἡρώων ἀριστεῖαι κατέστησαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΠΟΙΗΣΕΩΣ. a

ΟΜΗΡΟΝ τὸν ποιητὴν, χρόνῳ μὲν τῶν πλείστων, δυνάμει δὲ πάντων πρῶτον γενόμενον, εἰκότως ἀναγινώσκομεν πρῶτον, ὠφελούμενοι τὰ μέγιστα, εἴς τε τὴν φωνὴν, καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ τὴν τῶν πραγμάτων πολυπειρίαν. λέγωμεν δὲ περὶ τῆς τούτου ποιήσεως, πρότερον μνησθέντες διὰ βραχέων τοῦ γένους αὐτοῦ.

Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χιόν τε, καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι. Σιμωνίδης δὲ Χῖον, Ἀντίμαχος δὲ καὶ Νίκανδρος Κολοφώνιον, Ἀριστοτέλης δὲ ὁ φιλόσοφος Ἰήτην· Ἔφορος δὲ ὁ ἱστορικὸς Κυμαῖον. οὐκ ὤκνησαν δέ τινες Σαλαμίνιον αὐτὸν εἰπεῖν, ἀπὸ Κύπρου, τινὲς δὲ Ἀργεῖον. Ἀρίσταρχος δὲ, καὶ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, Ἀθηναῖον. υἱὸς δὲ ὑπ' ἐνίων λέγεται Μαίονος, καὶ Κριθηΐδος, ὑπὸ δέ τινων Μέλητος τοῦ ποταμοῦ.

Ὥσπερ δὲ τὰ τοῦ γένους αὐτοῦ διαπορεῖται, οὕτω καὶ τὰ περὶ τῶν χρόνων, καθ' οὓς ἐγένετο. καὶ οἱ μὲν περὶ Ἀρίσταρχόν φασιν, αὐτὸν γενέσθαι κατὰ τὴν Ἰώνων ἀποικίαν, ἥτις ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα. τὰ δὲ περὶ τοὺς Ἡρακλείδας

Sed eo a pugna abstinente illi sumpta audacia prodierunt: ac dum æquo Marte pugnaretur, varia et continua Heroum bene gesta edita sunt.

JURE optimo Homerum legimus, quod temporis quidem diuturnitate quam plurimos, ingenii autem viribus omnes excellat. Etenim maximam ex eo utilitatem capere possumus, sive dicendi artificium, sive sententiarum pondus, sive multiplicem rerum scientiam spectes. Dicamus itaque de ipsius poësi, ubi genus ipsius paucis repetiverimus.

Homerum Pindarus et Chium, et Smyrnæum fuisse tradit, Simonides Chium, Antimachus et Nicander, Colophonium, Aristoteles autem philosophus, Iensem, Ephorus historicus, Cumanum. Nec quosdam piguit eum Salaminium, a Cypri oppido appellare. Quidam vero Argivum fuisse afferunt. Aristarchus autem et Dionysius ille Thrax, Atheniensem. Cæterum ab aliis filius Mæonis nuncupatur et Critheidis, ab aliis vero Meletis fluvii.

Porro quemadmodum de genere ipsius, sic et de tempore, quo viguit, ambigitur. Siquidem Aristarchus refert, eum circiter Ionum deductam coloniam, quæ post Heraclidarum reditum annis sexaginta contigit, floruisse. Heraclidarum autem res

a Hic incipit manifeste nova Disputatio de Homero et ejus Carminibus, eaque alius auctoris. Quam omnes veteres editores Homeri cum priori conjungunt sub Plutarchi nomine. v. Fabricius.

λείπεται τῶν Τρωϊκῶν ἔτεσιν ὀγδοήκοντα. οἱ δὲ περὶ Κράτητα, καὶ πρὸ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου λέγουσιν αὐτὸν γενέσθαι, ὡς οὐδὲ ὅλα ἔτη ὀγδοήκοντα ἀπέχειν τῶν Τρωϊκῶν. ἀλλὰ παρὰ τοῖς πλείστοις πεπίστευται μετὰ ἔτη ἑκατὸν τῶν Τρωϊκῶν γεγονέναι, οὐ πολὺ πρὸ τῆς θέσεως τῶν Ὀλυμπίων ἀφ' ἧς ὁ κατὰ ὀλυμπιάδα χρόνος ἀριθμεῖται.

Εἰσὶ δὲ αὐτῷ ποιήσεις δύο, Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια· διῃρημένη ἑκατέρα εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν στοιχείων, οὐχ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, τῶν περὶ Ἀρίσταρχον. ὧν ἡ μὲν Ἰλιὰς ἔχει τὰς ἐν Ἰλίῳ πράξεις Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων διὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν, καὶ μάλιστα τὴν Ἀχιλλέως ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ διαδειχθεῖσαν ἀλκήν· ἡ δὲ Ὀδύσσεια τὴν Ὀδυσσέως ἀνακομιδὴν ἐς τὴν πατρίδα ἀπὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, καὶ ὅσα πλανώμενος ἐν τῷ νόστῳ ὑπέμεινε, καὶ ὅπως τοὺς ἐπιβουλεύοντας τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐτιμωρήσατο. Ἐξ ὧν δῆλός ἐστι παριστὰς, διὰ μὲν τῆς Ἰλιάδος, ἀνδρίαν σώματος, διὰ δὲ τῆς Ὀδυσσείας, ψυχῆς γενναιότητα.

Εἰ δὲ μὴ μόνον ἀρετὰς, ἀλλὰ καὶ κακίας ψυχῆς ἐν ταῖς ποιήσεσι παρίστησι, λύπας τε, καὶ χαρὰς, καὶ φόβους, καὶ ἐπιθυμίας, οὐ χρὴ αἰτιᾶσθαι τὸν ποιητὴν, παρόντα δὲ μιμεῖσθαι οὐ μόνον τὰ χρηστὰ ἤθη, ἀλλὰ καὶ τὰ φαῦλα. ἄνευ γὰρ τούτων παράδοξοι πράξεις οὐ συνίστανται, ὧν ἀκούοντα ἔνεστιν αἱρεῖσθαι τὰ βελτίω. πεποίηκε δὲ τοὺς θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις ὁμιλοῦντας, οὐ μόνον ψυχαγωγίας καὶ ἐκπλήξεως χάριν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἐν τούτῳ παραστήσῃ, ὅτι κήδονται, καὶ οὐκ ἀμελοῦσι τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοί.

Καὶ τὸ μὲν ὅλον, παρ' αὐτῷ διήγησις τῶν πραγμάτων παρά-

gestæ octoginta annis post Trojæ excidium extiterunt. Crates vero ante Heraclidarum reditum illum fuisse tradit, ita ut non totis octoginta annis Homeri seculum a Trojano excidio abfuerit. Quin et a plerisque creditus est, centum annis post Trojanas res esse natus, non multo ante Olympicorum certaminum institutionem, ex qua et tempus secundum Olympiadas supputatur.

Sunt autem illius poëmata duo, Ilias et Odyssea: quorum utrumque juxta numerum elementorum alphabeti, in viginti quatuor libros digestum est, non quidem ab ipso poëta, sed ab Aristarcho Grammatico. Cæterum in Iliade hæc duo continentur, primum Græcorum et Barbarorum gesta ad Ilium, idque propter Helenæ raptum, et præcipue Achillis strenua opera, in hoc bello navata. In Odyssea autem Ulyssis reditus in patriam ex Trojano bello, et quæcunque per errores in redeundo perpessus est, describuntur. Ad hæc quomodo de procis domui ipsius insidiantibus pœnas expetiverit. Unde constat Homerum nobis in Iliade quidem corporis robur expressisse, in Odyssea vero animi generositatem.

Quod vero non solum virtutes, sed et animi vitia, ut sunt tristitia, gaudium, metus, et cupiditas, in hisce poëmatibus prosequitur poëta, non est accusandus, imo vero et commodi mores, et incommodi excerpendi sunt, eo quod sine his admiranda facta non constent: quæ dum quis audit, optima quæque inde eligenda sunt. Nam quod Deos cum hominibus commercium habenteis introducit, non solum delectationis et admirationis causa ab illo factum est, sed etiam ut per hoc innueret, quod Dii homines adjuvent, et illorum minime negligentes sint.

Et ut summatim dicam, admirabili et fabulosa rerum narratione ideo utitur, quo

δοξος, καὶ μυθώδης κατεσκεύασαι, ὑπὲρ τοῦ πληρῶν ἀγωνίας καὶ θαύματος τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ ἐκπληκτικὴν τὴν ἀκρόασιν καθιστάναι. ὅθεν δοκεῖ τινα παρὰ τὸ εἰκὸς εἰρηκέναι. [a] καὶ γὰρ αἰεὶ τὸ πιθανὸν ἕπεται, ἐν ᾧ τὸ παράδοξον καὶ ἐπηρμένον πρόκειται. διὸ καὶ οὐ μόνον τὰ πράγματα μετεωρίζει, καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους· ὅτι δὲ αἰεὶ τὰ καινὰ καὶ ἔξω τοῦ προχείρου θαυμάζεται, καὶ τὸν ἀκροατὴν ἐπάγεται, παντὶ δῆλον. πλὴν καὶ ἐν τοῖς μυθώδεσι τούτοις λόγοις, εἴ τις μὴ παρέργως, ἀλλ' ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν εἰρημένων [b] ἐπιλέγοιτο, φανεῖται πάσης λογικῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης ἐντὸς γενόμενος, καὶ πολλὰς ἀφορμὰς καὶ οἱονεὶ σπέρματα καὶ λόγων καὶ πράξεων παντοδαπῶν τοῖς μετ' αὐτὸν παρεχόμενος, καὶ οὐ τοῖς ποιηταῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς πεζῶν λόγων συνθέταις, ἱστορικῶν τε, καὶ θεωρηματικῶν. [c] ἴδωμεν γὰρ πρότερον τὴν τῆς λέξεως αὐτοῦ πολυφωνίαν, ἔπειτα καὶ τὴν ἐν τῇ πραγματείᾳ πολυμάθειαν.

Πᾶσα μὲν οὖν ποίησις, τάξει τινὶ τῶν λέξεων συντιθεμένων, ῥυθμῷ καὶ μέτρῳ περαίνεται. ἐπεὶ τὸ λεῖον καὶ εὐεπὲς, σεμνὸν ἅμα καὶ ἡδὺ γενόμενον, διὰ τοῦ τέρπειν εἰς τὸ προσέχειν ἐπαγέται. ὅθεν συμβαίνει κατὰ τὸ αὐτὸ, μὴ μόνον τοῖς ἐκπλήττουσι καὶ θέλγουσι τέρπεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς πρὸς ἀρετὴν ὠφελοῦσι πείθεσθαι ῥαδίως.

Τὰ δὲ 'Ομήρου ἔπη τὸ τελειότατον ἔχει μέτρον, τουτέστι τὸ ἑξά-

stuporem, et admirationem lectoribus incutiat, et auditorem suspensum reddat. Quo fit, ut quædam præter decorum dixisse videatur. Etenim probabilitas semper ex admirandis ac eximiis rebus propositis sequitur. Quapropter non solum res, sed etiam verba extollit, et a communi consuetudine transfert. Quod vero nova et non omnibus obvia semper admirationi sint, et auditorem demulceant, nemini obscurum est. Præterea ex fabulosis istis orationibus si quis non oscitanter, sed accurate singula dicta legat, patebit quantus in omni scientiarum et artium genere Homerus fuerit, quamque multas occasiones, et tanquam semina quædam tum verborum, tum rerum omnigenarum, posteris suppeditaverit, idque non solum ligata, sed et soluta oratione utentibus scriptoribus, ut sunt historici, oratores, et Philosophi. Videamus igitur in eo primum multiplicem dictionis usum, deinde multijugam quoque rerum cognitionem.

Omnis igitur poësis quadam dictionum serie inter se conjunctarum, rhythmo videlicet ac metro conficitur. Quandoquidem si id, quod planum et blandum est, gravitate et suavitate simul condiatur, lectores delectando attentos reddit. Quo fit, ut ob eandem causam animi illorum non solum extra se rapiantur, et aures demulceantur, verum etiam facilius persuadeantur iis rebus, quæ ad virtutem conferunt.

Cæterum Homeri versus perfectissimo metro constant, hoc est hexametro, quod

a Sic de conjectura *Steph.* cum *Barnesio* edidi pro καὶ γάρ.

b Ἐπιλέγοιτο,] Est *leget* potius, quam *perpendat*, ut vetus interpretatio habet. Sic ἐπιλέγεσθαι dixit Herodot. III. 41. plura exempla dedit Cl. *Abresch.* Obs. Misc. VI. 599.

c Ἴδωμεν γὰρ] Sententia et nexus requirunt οὖν, aut simile quid.

μετρον, ὃ καὶ ἡρῷον καλεῖται. ἑξάμετρον μὲν, ὅτι εἷς ἕκαστος στίχος ἔχει πόδας ἓξ, ὧν ὁ μὲν ἐστιν ἐκ δύο συλλαβῶν, σπονδεῖος καλούμενος, ὁ δὲ, ἐκ τριῶν, μιᾶς μὲν μακρᾶς, δύο δὲ βραχειῶν, ὃς λέγεται δάκτυλος. καὶ εἰσὶν ἀλλήλοις ἰσόχρονοι· αἱ γὰρ δύο βραχεῖαι μιᾶς μακρᾶς χρόνον ἐπέχουσιν. οὗτοι δὲ παρ' ἀλλήλοις συντιθέμενοι, πληροῦσι τὸ ἑξάμετρον ἔπος. ἡρῷον δὲ λέγεται, ὅτι διὰ τούτου τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διηγεῖται.

Λέξει δὲ ποικίλῃ κεχρημένος, τοὺς ἀπὸ πάσης διαλέκτου τῶν Ἑλλήνων χαρακτῆρας ἐγκατέμιξεν, ἐξ ὧν δῆλός ἐστι, πᾶσαν μὲν Ἑλλάδα ἐπελθὼν, καὶ πᾶν ἔθνος.

Καὶ Δωριέων μὲν τῇ συνήθει τῆς βραχυλογίας ἐλλείψει κέχρηται, τὸ δῶμα λέγων δῶ·

Αἶψα δέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται.

Καὶ τὸ ὅτι, ὅ.

Ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.

Καὶ τὸ ὀπίσω, ἄψ, μεταβαλὼν τὸ μὲν ο εἰς τὸ α, τὸ δὲ π καὶ τὸ σ εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῖς, καὶ τὸ ἄλλοτε, ἄλλο·

Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή.

et Heroicum appellatur. Et hexametrum quidem dicitur, quod unusquisque versus sex pedes complectitur: quorum unus ex duabus longis syllabis, nomine spondeus, constat: alter vero ex tribus, priore quidem longa, posterioribus vero duabus brevibus, qui dactylus vocatur. Paribus autem inter se temporibus uterque est: duæ namque breves syllabæ uni longæ æquipollent. Atque hi duo pedes invicem positi, hexametrum versum constituunt. Heroicum autem ideo appellatur, quod hoc carminis genere Heroum facta celebrantur.

Varia autem dictione usus, ex omni Græcorum dialecto loquendi formas suis poëmatis interseruit. Unde et constat quod totam Græciam, et cunctas illius nationes peragraverit.

Nam Doriensium defectu, qui perquam familiaris est brevitati studentibus, usus est, pro verbo δῶμα, id est *domus,* dicens, δῶ ut,

Statim autem ei domus magnifica obtingit.

Et pro ὅτι id est, *quod* ὅ: ut

Quod aliqua mihi anseres interfecit.

Et pro ὀπίσω id est *retro* ἄψ, ο quidem in α, π vero et σ, in cognatam ipsis literam, nempe ψ, mutando. Denique pro ἄλλοτε id est *alibi,* ἄλλο: ut,

Jam alibi præcepta tua hæc fecere modestum.

Καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ μέσα συντεμὼν λέγει· τὰς ὁμότριχας καὶ ὁμοετεῖς, ὄτριχας καὶ οἰετέας, καὶ τὸν ὁμοπάτριον, ὀπάτριον, καὶ τὸ τρέμειν, τρεῖν, καὶ τὸ τιμῶ, τίω. τῶν αὐτῶν δέ ἐστι καὶ τὸ ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα, ὡς ἐν τῷ κάρτιστοι, ἀντὶ τοῦ κράτιστοι.

Αἰολέων δὲ χρῆται ἐν τοῖς συνθέτοις τῇ συγκοπῇ, καδδραθέτην λέγων, ἀντὶ τοῦ κατεδραθέτην, καὶ ὑββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. καὶ ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ χρόνου, τὰ τρίτα πρόσωπα, λήγοντα παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰς τὴν ει δίφθογγον, διὰ τοῦ η παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν ἐκφέρεται, ὡς ἐν τῷ ἐφίλη, ἐνόη. οὕτω δὲ καὶ Ὅμηρος ἐποίησεν, "δίδη μόσχοισι λύγοισιν," ἀντὶ τοῦ ἔδει, ὅ ἐστιν ἐδέσμει. καὶ

Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Καὶ ἐναλλάσσειν τὸ σ εἰς τὸ δ. ὡς ἐν τῷ λέγειν ὀδμὴ, καὶ ἴδμεν. καὶ τὸ πλεονάζειν ἔν τισιν· ὡς τὸ εὔκηλος, ἀντὶ τοῦ ἕκηλος· καὶ αὐτὰρ ἀντὶ τοῦ ἀτάρ· καὶ κεκλήγοντες, ἀντὶ τοῦ κεκληγότες· καὶ τὸ προστιθέναι τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῶν ῥημάτων τὸ θα, ὡς τὸ ἔφησθα, καὶ εἴπησθα. τὸν δὲ διπλασιασμὸν τῶν συμφώνων οἱ μὲν Δωριεῦσιν, οἱ δὲ Αἰολεῦσι προσνέμουσιν· οἷόν ἐστιν "ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος," καὶ "ὁππότερος τάδε ἔργα."

Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι ἐν τοῖς παρῳχηκόσι χρόνοις τῶν ῥημάτων. ὡς τὸ βῆ, καὶ τὸ δῶκεν. ἔθος γὰρ ἔχουσι καὶ ἐπὶ τῶν παρῳχημένων χρόνων ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἄρχεσθαι,

Et hujusmodi. Ad eundem modum et medias concidendo voces, ait pro ὁμότριχας, i. ejusdem capilli, ὄτριχας, et pro ὁμοετεῖς, i. coævi. οἰετέας. Et pro ὁμοπάτριον. i. ejusdem patris, ὀπάτριον, pro τρέμειν, id est tremere, τρεῖν, pro τιμῶ, id est, persolvo, τίω. Eorundem Doriensium est, et literas transponere, ut quam dicunt pro κράτιστοι id est, optimi κάρτιστοι.

Æolum vero syncopa in compositis utitur, καδδραθέτην dicens, pro κατεδραθέτην. Et ὑββάλλειν, pro ὑποβάλλειν. Deinde tertias imperfecti personas apud alios in ει diphthongum desinentes, Æoles per η efferunt, ut quum pro ἐφίλει est ἐφίλη: et pro ἐνόει, id est cogitabat, ἐνόη dicunt. Quem morem et Homerus secutus ait, *Teneris virgultis vinciebat*, δίδη pro ἔδει. Et

Humida quos neque permeat ulla potentia venti.

Ad hæc quum mutant σ in δ, ac dicunt ὀδμὴ pro ὀσμὴ, et ἴδμεν, pro ἴσμεν. Præterea pleonasmo in quibusdam vocibus: ut pro ἕκηλος, et pro ἄταρ, εὔκηλον, dicunt, et αὐτάρ. Et quum secundæ verborum personæ θα particulam adjiciunt, pro ἔφης, ἔφησθα, et pro εἴπης, id est *dixeris*, εἴπησθα dicentes. Porro consonantium duplicationem alii Doriensibus, alii Æolibus tribuunt. Cujusmodi illud est, *Corripuit mors atra*: et *Uter ista opera*.

Ionum autem proprietatem observat, dum aphæresi in præteritis verborum temporibus utitur, velut quum βῆ dicit, pro ἔβη; et δῶκεν i. *dedit*. Siquidem in more

ἀφ' ὧν ἐςὶ καὶ ὁ ἐνεςὼς. καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ε ἐν τῷ ἱερεὺς, καὶ ἱρηξ. καὶ τὸ προςτιθέναι τοῖς τρίτοις προςώποις τῶν ὑποτακτικῶν τὸ σι, οἷον ἐςὶ τὸ ἔλθῃσι, καὶ τὸ λάβῃσι, καὶ ταῖς δοτικαῖς, θύρῃσιν, ὕλῃσι. καὶ τὸ λέγειν ὄνομα καὶ νοῦσον, τὸ ὄνομα καὶ τὴν νόσον· καὶ κεινὸν καὶ μεῖλαν ἀντὶ τοῦ κενὸν, καὶ μέλαν. καὶ τὸ μεταβάλλειν τὸ α, ἐπειδὰν ἐκτείνηται, εἰς τὸ η, ὡς τὸ ἥρη, ἀθήνη. ἔςι δ' ὅτε ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ η εἰς τὸ α, ὡς τὸ λελησμένος, ἀντὶ τοῦ λελασμένος, καὶ τὸ διαιρεῖν τὰ περισπώμενα ῥήματα, φρονέων, καὶ νοέων· καὶ τὰς γενικὰς τὰς εἰς ου ληγούσας, ὡς τὸ Διομήδεος, Σαπφόος· καὶ τὰς περισπωμένας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν, ὡς τὸ Πυλέων, Περσέων· καὶ τῶν οὐδετέρων τὰς πληθυντικὰς εὐθείας τὰς εἰς τὸ η ληγούσας, ὡς τὸ ςήθεα, μέλεα, καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν ὁμοίως· ἰδίως δὲ λέγουσι καὶ τὸ τετράφαται, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Μάλιστα δὲ τῇ Ἀτθίδι διαλέκτῳ κέχρηται· καὶ γὰρ ἐπίμικτος ἦν. καὶ ἐπεὶ λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεὼς, ὁ λαὸς, κατὰ ταύτην τὴν συνήθειάν ἐςι παρ' αὐτῷ ὁ Πηνέλεως, καὶ τὸ χρέως. ἔςι δὲ αὐτοῖς σύνηθες καὶ τὸ συναλείφειν ἐνίοτε, καὶ ἀντὶ δύο ποιεῖν μίαν συλλαβὴν, τὸ ἔπος τοῦπος, τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον. οἷς ἐςιν ὅμοιον "Τρῶες δὲ προὔκυψαν ἀολλέες" καὶ πεδία λωτεῦντα, ἀντὶ τοῦ λωτεύοντα. καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ η τῶν εὐκτικῶν τῶν τοιούτων, δοκοίης, δοκοῖς, τιμώης, τιμῷς ἔςιν ἀττικόν· ᾧ ἀκολούθως εἴρηται, "ἄλλοι δὲ διακρινθῆτε τάχιςα." ὁμοίως δὲ καὶ τοῦτο ἀττικὸν, "οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους" ὃ λέγομεν κακίονες, καὶ ἀρείονες. καὶ τὰς αἰτιατικὰς τῶν τοιούτων μὴ διαιρεῖν, τοὺς βοῦς, τοὺς ἰχθῦς. Βοῦς περιτεμνομένους. καὶ, ἰχθῦς,

habent, præterita tempora ab iisdem literis inchoare, quibus et præsens: et auferre ε in voce Ἱερεὺς et Ἵρηξ. Præterea tertiis subjunctivi modi personis σι addunt, ut quum pro ἔλθῃ ἔλθῃσι: et pro λάβῃ, λάβῃσι dicunt. Quam particulam et dativis adjiciunt, θύρῃσι, ὕλῃσι, dicentes. Ad hæc dum ὄνομα et νοῦσον, pro τὸ ὄνομα, et τὴν νόσον. κεινὸν pro κενὸν, et μεῖλαν, pro μέλαν efferunt. denique et α cum productum fuerit, in η mutant, pro ἥρα, ἥρη, et pro ἀθηνᾶ, ἀθήνη, efferentes. Et accidit, ut e contra η in α mutantes, dicant pro λελησμένος, λελασμένος. Insuper et circumflexa ita per diæresin efferunt, pro φρονῶν, φρονέων, et pro νοῶν, νοέων dicentes. Eodem modo et genitivos singulareis in ους desinentes proferunt, ut Διομήδεος, Σαπφόος. Et circumflexos genitivos pluraleis, ut Πυλέων et Περσέων. Denique et plurativos nominum neutrius generis rectos in η desinentes, ut ςήθεα, μέλεα. Atque idem de ejusdem numeri genitivis judicium. Cæterum hoc eis proprium est, ut τετράφατο, et similia dicant.

Maxime vero Attica dialecto usus est, idque propter varietatem. nam quemadmodum Attici pro λαὸς, λεὼς dicunt, sic et ipse Πηνέλεως, et χρέως. Est autem eis familiare, contractionibus nonnumquam uti, et pro duabus unam syllabam facere, ut pro τὸ ἔπος τοῦπος, et pro τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον. Quibus illud Homericum affine est, *Trojani autem inclinaverunt frequentes.* Et illud: *Campos lotum ferentes.* Ad hæc η ex hujusmodi optativis tollunt, δοκοίης, δοκοῖς, τιμώης, τιμῷς, est atticismus, secundum quem dictum est illud: *Cæteri vero discernamini celerrime.* Et cum dicunt, *Plures deteriores, pauci vero patre meliores.* Quandoquidem in communi lingua dicimus κακίονες, etc. Solent quoque hujusmodi accusativos non per diæresin

ὄρνιθάς τε. κἀκεῖνο δὲ εἴρηται ἀττικῶς· "οὐδέ τε μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες" ὡς ζεύγνυσιν, ὄμνυσι. καὶ τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν ἀττικῶν, λούεται, λοῦται, οἴομαι, οἶμαι. οὕτως οὖν καὶ τὸ λῦτο ἀντὶ τοῦ ἐλύετο. τῶν αὐτῶν ἐστὶ καὶ τὸ ἑώρων καὶ ἑωνησάμην, ἐκ περισσοῦ προστιθέντων τὸ ε, ὅθεν ἐστὶ καὶ τὸ ἐῳνοχόει. καὶ τὸ συναιρεῖν τὸ ι ἐπὶ τῶν τοιούτων· ἠϊόνες, νηρηΐδες. οὕτω καὶ τό· σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον. καὶ ἐπὶ τῆς εἰς ι καθαρὸν ληγούσης δοτικῆς παρατελευτῶντος τοῦ α, κέραϊ, γέραϊ, σέλαϊ. ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο ἀττικὸν, τὸ λέγειν ἔστων, καὶ ἐπέσθων, ἀντὶ τοῦ ἔστωσαν, καὶ ἐπέσθωσαν. ἐστὶ δὲ καὶ ἡ τῶν εὐκτικῶν χρῆσις ἀντὶ τῶν παρεληλυθότων τῶν ὁριστικῶν τῆς αὐτῆς συνηθείας, ᾗ καὶ Ὅμηρος χρῆται συνεχῶς, καὶ τοῖς θηλυκοῖς ἀρσενικὰ ἄρθρα, ἢ μετοχὰς, ἢ ἐπίθετα συντάσσειν, ὡς τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε. καὶ παρὰ Πλάτωνι δὲ, ἄγοντε καὶ φέροντε. καὶ ἡ σοφὸς γυνὴ, καὶ ἡ δίκαιος. οὕτως οὖν καὶ Ὅμηρος ἐπὶ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς ἔφη· οὐκ ἂν ἐφ' ἡμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ· καὶ, ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, καὶ κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Καὶ περὶ τὴν σύνταξιν δὲ πολλὰ ἰδιώματα ἐχουσῶν τῶν διαλέκτων, ὅταν εἴπῃ ὁ ποιητής· ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο, ἀττικὴν δείκνυσι τὴν συνήθειαν. ὅταν δὲ εἴπῃ, δέξατό οἱ σκῆπτρον· καὶ, θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ δέκτο δέπας, ἐν τούτοις διορίζει.

Ὅπως μὲν οὖν τὰς πάντων ἑλλήνων φωνὰς ἀθροίζων, ποικίλον ἀπεργάζεται τὸν λόγον, καὶ χρῆται ποτὲ μὲν ταῖς ξέναις, ὥσπερ εἰσιν αἱ προειρημέναι· ποτὲ δὲ ταῖς ἀρχαίαις, ὡς ὅταν λέγῃ ἄορ, καὶ σάκος· ποτὲ δὲ ταῖς κοιναῖς, καὶ συνήθεσιν, ὡς ὅταν λέγῃ, ξίφος, καὶ ἀσπίδα, δῆλον. καὶ θαυμάσειέ τις, ὅτι καὶ κοιναὶ λέξ-

efferre, βοῦς videlicet pro βόας circumflectentes, ut quum Homerus dicit, *Pisces avesque.* Et illud Attice dictum est, *neque ipsum robore rumpit fluentes,* ut ζεύγνυσιν, ὄμνυσι. Præterea et breves vocales Attici ex verbis abjiciunt, ut λοῦται, οἶμαι. Ad quem modum et pro ἐλύετο λῦτο dicunt. Eorundem est dicere, Ἑώρων, ἑωνησάμην, ita ut ε præter necessitatem addant, unde est etiam ἐῳνοχόει. ι quoque in hujusmodi verbis contrahunt, ut pro ἠιόνες, ἠόνες, et pro Νηρηΐδες Νηρῇδες dicant. Sic et illud habet, *Vos autem duo* (σφὼ) *admodum volebatis,* Denique in dativis in ι purum desinentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit: ut κέραϊ, γέραϊ, σέλαϊ. Est et hoc Atticum, ubi dicitur, ἔστων, ἐπέσθων. Ejusdem consuetudinis est, quod optativos pro præteritis indicativis usurpant, qua et Homerus identidem utitur. Præterea cum nominibus fœmininis articulos, participia, et adjectiva masculina conjungunt, ut *manus, mulieres:* quod et Platoni familiare est, ut cum dicit, ἄγοντε, φέροντε, ἡ σοφὸς γυνὴ καὶ ἡ δίκαιος. sic igitur et Homerus de Junone ac Minerva loquens ait, *nequaquam in nostris curribus perculsi fuerint* (πληγέντε). Et, *Sane Minerva invitus erat,* (ἀκέων.) Et, *Inclytus* (κλυτὸς) *Hippodameia.* Porro quum dialecti multam quoque in constructionibus proprietatem habeant, quando poëta dicit, *Ast age divini jaculis pete tu Menelai,* Atticam constructionem refert. Et quando ait, *Accepit sibi sceptrum,* et *Themidi pulchrigenæ acceperat pateram.*

Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo variam orationem efficiat, dum utitur nonnunquam peregrinis, ut sunt prædictæ: aliquando vero priscis, ut quum dicit, ἄορ, σάκος: nonnunquam vero communibus et assuetis, ut quando ait,

εις παρ' αὐτῷ σώζουσι τὸ σεμνὸν τοῦ λόγου. ἐπεὶ δὲ ὁ ἐγκατάσκευος λόγος φιλεῖ τὴν τοῦ συνήθους ἐξαλλαγὴν, ὑφ' ἧς ἐναργέστερος, ἢ σεμνότερος, ἢ πάντα τερπνότερος γίγνεται· καὶ ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπὴ καλεῖται τρόπος, ἡ δὲ τῆς συνθέσεως, σχῆμα· καὶ ἔστι τὰ εἴδη τούτων, ἐν τῇ τεχνολογίᾳ [a] ἀναγεγραμμένα· θεασώμεθα, τί τούτων Ὁμήρῳ παραλέλειπται, ἢ τί ἕτερον ὑπὸ τῶν μετ' αὐτὸν εὕρηται, ὃ ἐκεῖνος οὐκ εἶπε πρῶτος.

Τῶν τοίνυν τρόπων ὀνοματοποιΐα καὶ πάνυ σύνηθές ἐστιν αὐτῷ. εἶδε γὰρ καὶ τὴν παλαιὰν ἀρχὴν τῶν ὀνομάτων, ὅτι οἱ πρῶτοι τὰ πράγματα ὀνομάσαντες, πολλὰ ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος προσηγόρευσαν, καὶ τὰς ἀνάρθρους φωνὰς τοῖς ἐγγραμμάτοις ἐξετύπωσαν. ὡς τὸ φυσᾷν, καὶ τὸ [b] τρίζειν, καὶ μυκᾶσθαι, καὶ τὸ βροντᾷν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὅθεν καὶ αὐτὸς ἐποίησέ τινα ὀνόματα οὐκ ὄντα πρότερον, πρὸς τὰ σημαινόμενα τυπώσας, οἷον τὸν δοῦπον, καὶ τὸν ἄραβον, καὶ τὸν βόμβον, καὶ τὸ ῥόχθει, καὶ τὸ ἀνέβρυχε, καὶ τὸ σίζε, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὧν οὐκ ἂν εὕροι τις εὐσημότερα. καὶ πάλιν ἄλλας τινὰς λέξεις ἐπ' ἄλλων πραγμάτων κειμένας ἐπ' ἄλλα μετατέθεικεν. οἷόν ἐστι καὶ τοῦτο, φλέγμα κακὸν φορέουσα, ὃ σημαίνει τὴν κατὰ τὸ φλέγειν ἐνέργειαν. καὶ τὸν πυρετὸν, ἀντὶ τοῦ πυρός. οἷς ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ χαλκοτύπους ὠτειλάς. βούλεται γὰρ εἰπεῖν τὰς ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τετυπωμένας. καὶ ὅλως πολλῇ τῇ καινότητι κέχρηται μετὰ πολλῆς τῆς ἐξουσίας, τὰ μὲν ἐξαλλάσσων

ξίφος, ἀσπίδα. Pariter admiratione dignum est, quod vulgares voces apud eum orationis gravitatem retinent. Cæterum quoniam ornata oratio a communi consuetudine discedit, unde et evidentior, gravior, ac modis omnibus jucundior fit, atque verborum immutatio, tropus, sententiarum autem, schema vocatur, horum denique species in arte dicendi perscriptæ sunt: videamus num horum aliquid ab Homero prætermissum sit, numve aliud quiddam a posteris inventum sit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur Onomatopœia admodum illi familiaris est. Noverat enim priscam nominum originem, quod hi, qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab eventu appellassent, et inarticulatas voces in scripta retulissent, ut cum dicerent, φυσᾷν, τρίζειν, μυκᾶσθαι, βροντᾷν et his similia. Unde et ipse quædam nomina prius non extantia ita finxit, ut conformia essent rebus per ipsa significatis. cujusmodi est, quum ait, δοῦπον, ἄραβον, βόμβον, ῥόχθει, ἀνέβρυχε, σίζε, aliaque istiusmodi, quibus nemo significantiora invenerit. Est rursus ubi alias voces ad alias res pertinenteis, aliis tribuit, ut quum dicit, *Malum incendium ferens*, efficaciam in conflagrando significans. Et dum febrem pro igne proponit. Quibus et hoc affine est, *Vulnera ferro percussa*, ferro namque inflicta significare vult. Denique ut summatim omnia complectar, multa verborum novitate, multa cum licentia usus est, alia quidem præter

a *Barnesius* hoc verbo indicari putat librum de arte Rhetorica, nominatim *Dionysii* τέχνην, et vel hinc intelligi hunc libellum esse Dionysii Halic. quod mihi non videtur. Intelligit auctor potius artem ipsam rhetoricam: ut dicimus; hæc traduntur in arte, i. e. ab iis, qui artem vel voce vel literis tradunt. Nec in τέχνῃ Dionysii de tropis eorumque variis formis agitur.

b Τρίζειν,] Secutus sum *Barnesium* sic corrigentem veterem lectionem πρίζειν. Nam desideratur verbum exprimens sonum.

παρὰ τὴν συνήθειαν, τὰ δὲ εὐσημότερα καθιςὰς ἕνεκα τῦ κάλλος καὶ μέγεθος ἐμποιεῖν τοῖς λόγοις.

Πολλὴ δέ ἐςιν αὐτῷ καὶ τῶν ἐπιθέτων εὐπορία, ἅπερ οἰκείως καὶ προςφυῶς τοῖς ὑποκειμένοις ἡρμοσμένα, δύναμιν ἴσην ἔχει τοῖς κυρίοις ὀνόμασιν, ὥςπερ τῶν θεῶν ἑκάςῳ ἰδίαν τινὰ προςηγορίαν προςτίθησι, τὸν Δία μητιέτην καὶ ὑψιβρεμέτην, καὶ τὸν Ἥλιον ὑπερίονα, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα Φοῖβον καλῶν. μετὰ δὲ τὴν ὀνοματοποιΐαν ἴδωμεν καὶ τὰς ἄλλας τρόπους.

Κατάχρησις μὲν δὴ (ἥπερ ἀπὸ τῦ κυρίως δηλεμένε μεταφέρει τὴν χρῆσιν καὶ ἐφ' ἕτερον, ἐκ ἔχον ὄνομα κύριον) ἐςὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅταν λέγῃ σειρὴν χρυσείην· σειρὰ γὰρ κυρίως ἐπὶ τῦ σχοινίε τάσσεται· καὶ ὅταν εἴπῃ, αἰγείην κυνέην. ἡ μὲν γὰρ περικεφαλαία κέκληται κυνέη παρ' αὐτῷ, ἐπεὶ ἐκ δέρματος κυνὸς γενέσθαι αὐτὴν ἔθος ἦν. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν ἐξ αἰγὸς δέρματος γινομένην καλεῖ.

Μεταφορὰ δὲ (ἥπερ ἐςὶν ἀπὸ τῦ κυρίως δηλεμένε πράγματος ἐφ' ἕτερον μετενηνεγμένη, μετὰ τῆς ἀμφοῖν ἀναλόγε ὁμοιότητος) καὶ πολλή ἐςι, καὶ ποικίλη παρ' αὐτῷ. οἷον ἐςιν· Ἧκεν ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο· καὶ, Νῆσος τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐςεφάνωται. ὃν γὰρ λόγον ἔχει κορυφὴ πρὸς ἄνθρωπον, τῦτον καὶ ἡ ἀκρώρεια πρὸς τὸ ὄρος. καὶ ὃν ςέφανος πρὸς τῦτον, ὃν περίκειται, τὸν αὐτὸν θάλασσα πρὸς νῆσον. ἀλλὰ τὸ χρήσασθαι τοῖς ὁμοίοις ἀντὶ τῶν κυρίων ὀνόμασιν εὐειδέςερον, καὶ ἐναργέςερον ποιεῖ τὸν λόγον.

Εἰσὶ δὲ παρ' αὐτῷ μεταφοραὶ ποικίλαι, αἱ μὲν ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἔμψυχα. οἷον, Φθέγξατο δ' ἡνίοχος νηὸς κυανοπρώροιο,

consuetudinem immutans, alia vero eam ob causam insigniora reddens, ut orationi decus et magnificentiam adderet.

Præterea epithetorum copia illi est. quæ proprie, et suo loco subjectis accommodata, vim propriis nominibus æquipollentem habent: ut quum singulis Diis singulas appellationes attribuit, Jovem *consultum, altitonantem*, et Solem *sublimem*, et Apollinem *splendidum* vocans. Jam absoluta Onomatopœia. alios quoque tropos videamus.

Abusio quidem (quæ usum ex eo, in quo aliquid proprie significatur, in aliud, proprium nomen non habens, transfert) apud poëtam est, ubi ait, catenam auream. Σειρὰ namque funiculum proprie denotat. Et ubi dicit, caprinam galeam: siquidem galea ideo apud eum κυνέη appellatur, quod ea olim ex canina pelle conficeretur. Ibi vero et eam galeam caninam vocat, quæ ex caprina pelle facta erat.

Translatio autem (quæ inde nomen sortita est, quod rem a propria significatione in aliam, cum conveniente utriusque rei similitudine transferat) et multa, et varia apud illum est, ut illud: *Contulit huc fracto se magni vertice montis.* Et: *Insula, quam pontus circumluit, atque coronat.* Quam enim rationem vertex in homine, eam et cacumen in monte: et quam corona ad eum, cui imponitur, eandem et mare ad insulam habet. Porro affinibus, pro propriis nominibus utens, orationem non solum speciosiorem, verum etiam evidentiorem facit.

Sunt autem variæ apud eum metaphoræ, quædam ab animatis ad animata, ut:

ἀντὶ τȣ̃ ναύτης. καὶ Βῆ δὲ μετ' 'Ατρείδην 'Αγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, ἀντὶ τȣ̃ βασιλέα. αἱ δὲ ἀπὸ ἐμψύχων ἐπὶ ἄψυχα, οἷον, ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, τὴν ὑπώρειαν. καὶ ȣ̃θαρ ἀρȣ́ρης, τὸ γόνιμον. ἀπὸ δὲ ἀψύχων ἐπὶ ἔμψυχα, οἷον σιδήρειον νύ τοι ἦτορ, ἀντὶ τȣ̃ σκληρὸν. ἀπὸ δὲ ἀψύχων ἐπὶ ἄψυχα, οἷον Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἀντὶ τȣ̃ γόνιμον ἀρχήν. ὥσπερ δὲ ὀνομάτων, ȣ̔́τω καὶ ῥημάτων εἰσὶ παρ' αὐτῷ μεταφοραὶ, οἷον, 'Ηϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, ἀντὶ τȣ̃ ἠχȣ̃σιν.

Ἕτερος τρόπος ἐςὶν ἡ καλȣμένη μετάληψις, κατὰ συνωνυμίαν σημαίνȣσα πρᾶγμα διάφορον. οἷον, Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσι. βȣ́λεται γὰρ σημῆναι τὰς κυρίως ὀξείας λεγομένας νήσȣς. ἐπεὶ συνωνυμεῖ τὸ θοὸν τῷ ὀξεῖ. ὀξὺ δὲ ȣ̓ μόνον τὸ κατὰ κίνησιν ταχύ ἐςιν, ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ σχῆμα προηγȣ́μενον εἰς λεπτότητα. τοιȣ̃τόν ἐςι καὶ τό· ἐγὼ δὲ θόωσα παρας άς.

Ἄλλος τρόπος συνεκδοχὴ λεγομένη ἀπὸ τȣ̃ κυρίως σημαινομένȣ ἕτερόν τι τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος ὄντων παριςῶσα. καὶ ἔςιν ὁμοίως ὁ τρόπος ȣ̂τος ποικίλος. ἐκδεχόμεθα γὰρ ἤτοι ἀπὸ τȣ̃ ὅλȣ τὸ μέρος, οἷον· πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας. ἀπὸ γὰρ τῶν βοῶν τὰς βύρσας, ἐξ ὧν ἀσπίδες, δηλȣ̃ν βȣ́λεται· ἢ ἀπὸ μέρȣς τὸ ὅλον, οἷον, Τοίην δ' αὖ κεφαλὴν ποθέω. [a] ἀπὸ γὰρ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄνδρα σημαίνει. καὶ ὅταν λέγῃ λευκώλενον τὴν καλὴν, καὶ εὐκνήμιδας τȣ̀ς εὐόπλȣς. ἢ ἀπὸ ἑνὸς τὰ πολλὰ, ὡς ὅταν εἴπῃ ἐπὶ τȣ̃ 'Οδυσσέως· ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν. ȣ̓ γὰρ μόνος,

Cæruleæ navis sic est auriga locutus. Pro eo quod est, navita. Item: *Ivit ad Atridem pastorem mox populorum.* Pro eo quod est, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, ut: *Sub extremum Idæ pedem,* hoc est, radices. Item: *uber agri,* id est, fertilitas. Aliæ e contra ab inanimatis ad animata, veluti *ferreum profecto pectus,* id est, durum. Postremo ab inanimatis ad inanimata, ut *semen ignis servans,* hoc est naturalem originem. Porro sicuti nominum, ita et verborum translationes apud eum sunt, ut, *Littora namque boant, feriente salo, atque procellis.* Pro sonant.

Alius deinde tropus, quæ *Transumptio* vocatur, fit quando per cognominationem res diversa significatur, ut: *Inde velocibus insulis immisit abunde.* Insulas enim, quæ proprie appellantur *acutæ*, significare vult. Ejusdem namque significantiæ utraque vox Græcis est. Acutum namque illis non solum velocitatem motus significat, sed, etiam id cujus forma tendit in tenuitatem. Istiusmodi et hoc est: *Ego autem festinans astiti.*

Alius tropus *Intellectio* vocatur, quando ex eo, quod proprie significatur, aliud quiddam ejusdem generis intelligitur. Estque simili modo varius; aut enim ex toto partem intelligimus, ut, *ad murum bene structum boves torridos.* Boum namque appellatione, corium, ex quo scuta fieri solent, innuere vult. Aut ex parte totum, ut: *hujusmodi autem caput desidero.* Siquidem voce capitis, totum hominem significat. Et quando pro pulchra, *candidis ulnas præditam,* et pro bene armatis, *bene ocreatos* dicit. Aut ab uno multa, ut quando ita de solo Ulysse dicit, *Postquam sacrum Trojæ oppidum devastavit.* Neque enim ille solus, sed una cum aliis Græcis Trojam

a Ap. ipsum poëtam Od. α'. 346. est: τοίην γὰρ etc.

ἀλλὰ σὺν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι τὴν Τροίαν ἐπόρθησεν. ἀπὸ δὲ τῶν πολλῶν τὸ ἕν, οἷον· στήθεά θ' ἱμερόεντα. τουτέστι τὸ στῆθος. ἀπὸ δὲ εἴδους γένος, Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών. εἶδος γὰρ λίθου ὁ μάρμαρος· ἀπὸ δὲ γένους, τὸ εἶδος. οἷον, Ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι. καὶ γὰρ οὐ πάντας, ἀλλὰ τοὺς μαντικοὺς ὄρνιθας εἰπεῖν βούλεται. ἀπὸ δὲ τῶν παρεπομένων τὴν πρᾶξιν, οἷον, Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ τόξου, τὴν περὶ τὸ τόξον ἐμπειρίαν δηλοῖ. καὶ, Ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ, καὶ Οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγόν. ἀπὸ γὰρ τοῦ συμβαίνοντος ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου τὸ ἤλαυνον, ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου τὸ ἔτρεχον δηλοῖ. ἀπὸ δὲ τοῦ προηγουμένου, τὸ ἀκόλουθον, λῦσε [a] παρθενικὴν ζώνην. ἀκολουθεῖ γὰρ τούτῳ τὸ διεκόρευσεν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀκολούθου, τὸ προηγούμενον, ὡς ὅταν ἐναρίζειν λέγει τὸ φονεύειν, ἀντὶ τοῦ σκυλεύειν.

Ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλος τρόπος ἡ μετωνυμία, λέξις ἐπ' ἄλλου κυρίως κειμένη, ἄλλο δὲ κατὰ ἀναφορὰν σημαίνουσα. οἷόν ἐστι παρ' αὐτῷ· Ἦμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι· [b] *τὸν γὰρ πύρινον καρπὸν δηλοῖ, ἀπὸ τῆς εὑρούσης Δήμητρος ὀνομάσας, καὶ ὅταν εἴπῃ, Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο· ἐν γὰρ τῷ Ἡφαίστου ὀνόματι, τὸ πῦρ λέγει. ὅμοιον δέ ἐστι τοῖς εἰρημένοις καὶ τοῦτο· ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται. λέγει γὰρ τὰ ἐμπεριεχόμενα ἐν τῇ χοίνικι.*

Ἔτι δὲ καὶ ἄλλος τρόπος ἡ ἀντωνομασία, λέξις δι' ἐπιθέτων, ἢ συσσήμων, ὄνομα ἴδιον σημαίνουσα, ὡς ἐν τούτῳ· Πηλείδης δ' ἐξαῦ-

evertit. E contra ex multis unum, ut *Pectora jucunda,* pro pectus. Præterea ex specie genus, ut *marmore aspero jacto.* Marmor namque saxi species est. Aut e contra ex genere species, ut: *Noscere aves, et idonea dicere multa roganti.* Siquidem non quasvis, sed augurales tantum aves dicere vult. Ad hæc ex adjunctis effectum rei, ut: *Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo.* Arcus enim nomine jaculandi peritiam notat; et: *Sedentes dealbabant aquam,* et: *Alii vero tota die jugum movebant.* Ex accidenti namque in priori exemplo, remigabant, in posteriori autem, currebant, intelligi debet. Insuper ex præcedenti consequens, ut: *Virgineam solvit zonam.* ex eo namque sequitur, quod vitiaverit. E contra ex consequenti præcedens, ut quando pro occidere dicit, *exarmare,* id est, spoliare.

Est autem et alius tropus *Denominatio,* quæ fit, quando vox de alia re posita, aliud quiddam secundum relationem significat, ut est apud eundem, *Cum juvenes terræ Cererem concidere pergunt.* Triticeum namque fructum designat, quem sic ab inventrice Cerere denominavit. Et ubi ait: *Viscera Vulcanum super ut transfixa tenebant.* Vulcani namque voce ignem declarat. Porro affine jam dictis et hoc est: *Qui meam chœnicem attigerit.* ea namque, quæ in chœnice continentur, innuit.

Præterea et alius tropus, *Pronominatio* vocatur, et fit, quum epithetum, aut consignificativum pro proprio nomine accipitur, ut, *Æacides Atriden rursus voce petulca*

a Παρθενικὴν] Edd. omnes Homer. habent παρθενίην, Od. λ'. 244.

b Hic versus nec in Iliade nec in Odyssea hodie extat: cum cætera fere inde sumta sint.

τις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρείδην προσέειπε. Δηλοῖ γὰρ διὰ τούτων τόν τε Ἀχιλλέα, καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα. καὶ πάλιν· Θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος. καὶ ἐν ἄλλοις, Φοῖβος ἀκερσεκόμης. τὸ μὲν γὰρ τὴν Ἀθηνᾶν, τὸ δὲ, τὸν Ἀπόλλωνα δηλοῖ.

Ἔστι καὶ ἡ ἀντίφρασις λέξις, τὸ ἐναντίον, ἢ τὸ παρακείμενον σημαίνουσα, ὡς ἐν τούτῳ. Οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. Βούλεται γὰρ εἰπεῖν τὸ ἐναντίον, ὅτι ἰδὼν αὐτοὺς ἐλυπήθη.

Ἔστι καὶ ἡ ἔμφασις, ἥπερ δι' ὑπονοίας ἐπίτασιν τοῦ λεγομένου παρίστησιν, οἷον Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειός. ἐν γὰρ τῷ κατεβαίνομεν, τὸ μέγεθος τοῦ ἵππου ἐμφαίνει. ὅμοιον δὲ κἀκεῖνο· πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. καὶ γὰρ ἐν τούτῳ παρέχει μείζονα ἔμφασιν, ὡς βαπτισθέντος οὕτω τοῦ ξίφους, ὥστε θερμανθῆναι. Τοιοίδε μὲν οἱ τῶν λεγομένων τρόποι, ὑπὸ Ὁμήρου πεποιημένοι.

Ἴδωμεν δὲ καὶ τὰς τῆς συντάξεως ἐκτροπὰς, τὰ καλούμενα σχήματα, εἰ καὶ ταῦτα πρῶτος Ὅμηρος ὑπέδειξε. τὸ δὲ σχῆμά ἐστι λόγος ἐξηλλαγμένος τοῦ ἐν ἔθει κατά τινα πλάσιν, κόσμου ἢ χρείας χάριν. κάλλος μὲν γὰρ τοῖς λόγοις περιτίθησι διὰ τῆς ποικιλίας, καὶ μεταβολῆς λόγου, καὶ σεμνοτέραν ἀπεργάζεται τὴν φράσιν. χρείαν δὲ εἰς τὸ ἐξᾶραι καὶ ἐπιτεῖναι τὰς ποιότητας, καὶ δυνάμεις τῶν πραγμάτων.

Τῶν δὲ σχημάτων τὰ μὲν κατὰ πλεονασμὸν ποιεῖ, ἐνίοτε μὲν διὰ τὸ μέτρον, ὡς ἐν τούτῳ· Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα. τὸ γὰρ πάντα μηδὲν συντελοῦν ἔγκειται. ἔστι δὲ ὅτε κόσμου χάριν· Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. τὸ γὰρ μάλα πλεονάζει κατὰ συνήθειαν ἀττικήν.

Increpuit. Per hæc enim Achillem, et Agamemnonem intelligit. Et rursus: *Sis animo fidens Tritonia, filia chara.* Et in aliis, *Phœbus intonsus.* illic enim Minervam, hic vero Apollinem denotat.

Est et Antiphrasis, dictio quæ contrarium, quam præ se fert, significat. ut in hoc, *Hos ubi conspexit, non est lætatus Achilles.* Contrarium enim dicere vult, nempe quod his conspectis indoluerit.

Est et *Emphasis,* quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit, ut: *Ast in equum descendentes, quem struxit Epeus.* Dum enim inquit, *descendentes,* equi magnitudinem declarat. Simile autem et illud est, *Totus vero gladius sanguine incaluit.* per hoc enim majorem emphasin ostendit, quod ait ensem adeo sanguine tinctum fuisse ut incaluerit. Hujusmodi quidem tropi ab Homero ficti sunt.

Videamus autem et constructionis mutationes, quæ figuræ appellantur, num et has Homerus primus invenerit. Porro *Figura* est sermo a communi consuetudine recedens, ornatus, seu utilitatis gratia, secundum quandam fictionem mutatus. Dicendi namque varietas orationem non solum venustiorem, sed etiam stylum graviorem efficit. Utilis autem est quod rerum qualitatem ac vim extollit, intenditque.

Inter schemata autem *pleonasmo* nonnunquam metri causa utitur, ut in hoc: *Auri autem appendens Ulysses decem tota talenta.* nam vox *omnia,* nihil ad sensum faciens, adjicitur. Est etiam quando ornatus causa fit: ut, *Certe omnino mortuus est Menœtii strenuus filius.* vox namque *μάλα Omnino* Attica consuetudine abundat.

Ἄλλοτε δὲ διὰ πλειόνων λέξεων τὸ σημαινόμενον ἀποδίδωσιν, ὃ καλεῖται περίφρασις, ὡς ὅταν λέγῃ, υἷας Ἀχαιῶν τοὺς Ἀχαιούς· καὶ βίην ἡρακλείην τὸν Ἡρακλέα.

Καὶ τὰ τοιαῦτα δὲ κατὰ ἐναλλαγὴν σχηματίζει, τὴν εἰθισμένην τάξιν ἀναστρέφων. Καὶ ἤτοι ἐν μέσῳ λέξιν ἐντιθεὶς, ὃ καλεῖται ὑπερβατὸν, ὡς ἐν τούτῳ· Αἱματόεις, ὡς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. ἀντὶ τοῦ λέων ταῦρον κατεδηδώς. καὶ λέξιν μὲν οὕτως ὑπερβιβάζει. ἐνίοτε δὲ καὶ ὅλον λόγον, ὡς ἐν τούτῳ· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο. τὸ δὲ ἑξῆς ἐστίν· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Τοῦ δ' αὐτοῦ εἴδους ἔχεται καὶ ἡ καλουμένη παρεμβολὴ, ὅταν ἔξωθέν τινα μηδὲν προσήκοντα τοῖς προκειμένοις ἐμβάληται, ἃ κἂν ἐξέλῃ τις, οὐδὲν τῆς συντάξεως ἀφαιρεῖ, οἷόν ἐστι· Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα, καὶ ὄζους Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, Οὐδ' ἀναθηλήσει. περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε. καὶ τὰ ἑξῆς, ὅσα περὶ τοῦ σκήπτρου λέγει. εἶτα ἐπιφέρει τὸ ἀκόλουθον τῇ ἀρχῇ· Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν.

Ἐστὶ παρ' αὐτῷ καὶ ἡ Παλιλλογία, ἐπανάληψις οὖσα μέρους τινὸς λόγου, ἢ πλειόνων λέξεων ἐπαναλαμβανομένων, ὃ καὶ ἀναδίπλωσις καλεῖται, οἷόν ἐστι· Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. Ποτὲ δὲ παρεντιθεμένων ἄλλων τινῶν, καὶ τῶν αὐτῶν πάλιν [a] ἀναλαμβανομένων, ὡς ἐν τῷ· Ἀλλ' ὁ μὲν αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόν-

Nonnunquam vero pluribus vocibus significatum refert, quæ figura *Circuitio* appellatur: ut quum dicit, *Filios Achivorum*, pro Achivos: et *vim Herculeam*, id est Herculem.

Talia vero per *mutationem* figurate dicit, dum consuetam structuram invertit, et aut vocem in medio interponit, quæ figura *Transgressio* vocatur, ut in hoc: *Haud secus atque leo de taurum pascit obesum:* pro eo quod est, leo taurum depascit. Ac vocem quidem sic transgreditur; aliquando vero totam orationem, ut in hoc: *Filii Achivorum clamant, ac personat omne Navigium, vocem dum tollit Achiva juventus, Applaudens verbis, quæ fecit divus Ulysses.* Ordo namque est: Argivi multum clamabant, divini Ulyssis orationem commendantes.

Ejusdem speciei figura est, quæ *Interpositio* vocatur, et fit quando extrinsecus quædam nihil ad institutum pertinentia interseruntur, quæ etsi quis eximat, tamen constructioni nihil decedit, ut est illud: *Juro per hoc sceptrum, quod nec folia ulla, nec ullos Ramos producet, postquam trunco illud ademptum, Florescet neque; nam quod ferrum rasit acutum, etc.* quæcunque de sceptro dicit. Tandem principio quadrans, infert: *Certe olim cupiet Peliden turba Pelasga.*

Est autem apud eum et *Palillogia*, hoc est, repetitio alicujus partis orationis, aut plurium vocum, quæ repetuntur. quæ figura et Reduplicatio vocatur, ut est: *Huic adversus eo, quamvis sit flammea dextra. Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.* Aliquando vero interseruntur alia quædam, et eadem rursus repetuntur, ut in hoc:

a Ἀναλαμβανομένων,] Sic bene correxit *Barnesius* pro ἀντιλαμβανομένων; mox est ἐπαναλαμβανομένων, et figura hæc est ἐπανάληψις.

τας, Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. Ἔςι δὲ τὸ σχῆμα κίνησιν ἐμφαῖνον τȣ̃ λέγοντος, καὶ ἅμα κινȣ̃ν τὸν ἀκροατήν.

Τȣ̃ αὐτȣ̃ γένȣς ἐςὶ καὶ ἡ Ἐπαναφορὰ, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλειόνων κώλων ταὐτὸ μόριον ἐπαναλαμβάνηται. τȣ́τȣ δὲ παράδειγμα παρὰ τῷ ποιητῇ· Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας, Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς, Χαροποῖό τ' ἄνακτος, Νιρεὺς, ὃς κάλλιςος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. καὶ ἔςιν ὁμοίως τὸ σχῆμα οἰκειότατον κινήσεως καὶ εὐεπείας.

Ἐςὶ παρ' αὐτῷ καὶ ἡ Ἐπάνοδος, ἥπερ ἐςὶν, ὅταν δύο πράγματα καὶ ὀνόματα προτιθείς τις, μήπω τȣ̃ νȣ̃ πέρας ἔχοντος, ἐπανίῃ ἐφ' ἑκάτερον τῶν ὀνομάτων, ἀποδιδȣ̀ς τὸ τῆς διανοίας ἐλλιπὲς, ὡς ἐν ἐκείνῳ· Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα. Ἡ μὲν ἔχȣσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος, Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα. ἔργον δὲ τȣ̃ σχήματος ποικιλία καὶ σαφήνεια.

Ὑπάρχει δὲ Ὁμοιοτέλευτον σχῆμα παρ' αὐτῷ, ἐν ᾧ τὰ κῶλα εἰς ὁμοίας τῶν ἤχων λέξεις τελευτᾷ, τὰς αὐτὰς συλλαβὰς ἐν τοῖς πέρασιν ἔχοντα, οἷόν ἐςι· Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. καὶ ἐν ἐκείνῳ· Οὔλυμπονδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι, ȣ̈τ' ἀνέμοισι τινάσσεται, ȣ̈τέ ποτ' ὄμβρῳ Δεύεται, ȣ̈τε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Ὅταν δὲ εἰς ὀνόματα ὁμοίως κλινόμενα λήγωσιν αἱ περίοδοι, ἢ τὰ κῶλα, καὶ ταῦτα εἰς πτώσεις ὁμοίας, ὁμοιόπτωτον τȣ̃το ἰδίως ὀνομάζεται, οἷόν ἐςιν· Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων, Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ

Ille quidem Æthiopas adiit, procul inde colentes, Æthiopas reliquis divisos partibus orbis. Porro figura hæc non solum dicentis affectum declarat, sed etiam auditorem movet.

Ejusdem generis est et *Relatio*, cum ab initio plurium membrorum eadem particula repetitur, cujus exemplum apud poëtam hoc est: *Nireus deinde rates ex Syma tres agit æquas, Nireus Aglaïæ gnatus, Charopique potentis, Nireus ad Trojam quo non formosior alter.* Estque similiter et hæc figura affectui movendo, et suaviloquentiæ perquam familiaris.

Est præterea apud eum et *Regressio*, quæ fit, quando duas res et nomina proponens aliquis, sensu nondum finito, ad utrumque nominum redit, ac sententiæ defectum complet, ut in illo: *Mars homicida, dea et Contentio litigiosa, Hæc etiam turbas ciet, ac hostilia multa, Mars autem manibus prægrandem concutit hastam.* Officium autem schematis istius est, orationem variegatam et perspicuam reddere.

Ad hæc schema apud illum est, *Similiter desinens*, in quo membra in voces sono similes desinunt, easdem in fine syllabas habentes, ut est: *Præsentem hospitio excipies mittesque volentem.* Et in illo: *Fertur olympus, ubi sedes siet alta deorum, Nec vento, pluviæque siet penetrabilis unquam, Quem super alta cadat nec nix, sed lucidus aër Panditur, hunc itidem splendor super emicat albus.* Quando vero in nomina, quæ similiter declinantur, periodi seu membra desinunt, idque in eodem casu fit, *Similiter cadens* proprie appellatur, ut est: *Gens ut apum si quando frequens venit, atque cavernis Egreditur, semper veniente examine magno.* Prædicta vero et his similia.

νέον ἐρχομενάων. τὰ δὲ εἰρημένα, καὶ τὰ τοιαῦτα, μάλιστα προστίθησι τῷ λόγῳ χάριν καὶ ἡδονήν. δεῖγμα δὲ τῆς περὶ σύνθεσιν φιλοτεχνίας, ὅτι καὶ πολλάκις καὶ δυσὶ σχήμασιν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἔπεσι κέχρηται, τῇ τε ἐπαναφορᾷ, καὶ τῷ ὁμοιοτελεύτῳ, ὡς ἐν ἐκείνῳ· Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω· Εὖ δέ τις ἵπποισι δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι.

Τούτων ἔχεται κἀκεῖνο τὸ σχῆμα τὸ καλούμενον Πάρισον, ὃ γίνεται ἐκ δυοῖν ἢ πλειόνων κώλων, ἴσας ἀλλήλαις τὰς λέξεις ἐχόντων. καὶ τοῦτο δὲ πρῶτος Ὅμηρος ἐποίησεν εἰπών· Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. καὶ πάλιν, Μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι. καὶ τοῦτο δὲ, ὅτι πολὺν ἔχει τῆς φράσεως κόσμον, εὔδηλον. τῆς δὲ ὁμοίας χάριτος ἔχεται καὶ ἡ παρονομασία, ὅταν παρὰ τὸ προκείμενον ἕτερον ὄνομα ἐμφερὲς τεθῇ εὐθὺς κατὰ σύμμετρον διάστημα, οἷόν ἐστιν· Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος παῖς, κρατερὸς Λυκόεργος. καὶ ἐν ἄλλῳ· Τῶν ἦτοι Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευσεν.

Καὶ τὰ μὲν προειρημένα ἤτοι κατὰ πλεονασμὸν, ἢ κατά τινα ποιὰν πλάσιν σχηματίζεται. ἄλλα δὲ κατὰ ἔνδειαν λέξεως, ὧν ἐστιν ἡ καλουμένη Ἔλλειψις, ὅταν καὶ ἄνευ τοῦ ῥηθῆναί τινα λέξιν ἐκ τῶν προειρημένων ἡ διάνοια φαίνηται, οἷόν ἐστι· Δώδεκα δὲ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων. Πεζὸς δ' ἕνδεκα φημί. Λείπει γὰρ τὸ ἀλαπάξαι, νοεῖται δὲ ἐκ τῶν προειρημένων. κἀκεῖνο δὲ λέγεται κατὰ ἔλλειψιν· Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνασθαι περὶ πάτρης· ἐνδεῖ γὰρ τὸ ἐστί· καὶ, Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο. Λείπει γὰρ τὸ πάρεστιν, ἢ συμβέβηκεν, ἤ τι τοιοῦτον. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Ἀσύνδετον, ὁπόταν ἐξαίρονται οἱ σύνδεσμοι οἱ συν-

multum gratiæ et voluptatis orationi addunt. Cæterum specimen industriæ suæ circa compositionem dedit, quod sæpenumero duabus etiam figuris in iisdem versibus est usus, nempe *epanaphora*, et *simililer desinente*, ut in illo: *Belle quisque acuat telum, belle et sibi scutum Ponat, et inde suis det pabula grata caballis.*

Sub his illud schema continetur, quod *Compar* appellatur, fitque ex duobus, aut pluribus membris, pares inter se voces habentibus. Hujus vero Homerum primum autorem esse constat. dicit enim inter cætera, *Veriti quidem sunt abnuere, timuerunt autem suscipere.* Quod vero et hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obscurum est. Porro eandem gratiam et *Agnominatio* habet, quando præter nomen, de quo agitur, aliud ei simile statim modico spacio subjungitur, ut est: *Non siquidem hoc valuit validus rex ille Lycurgus.* Et in alio, *Queis Prothous celer imperitabat.*

Cæterum prædicta aut per pleonasmum, aut per alium quempiam schematismum figurate dicuntur: alia vero per verbi defectum. quorum e numero et hæc figura est, qui *Defectus* appellatur, quando etiam omissa aliqua voce sensus ex prædictis patet, ut est: *Excidique hominum duodenas navibus urbes, Undenas autem affirmo cum Marte pedestri.* Deest enim, *vastasse:* intelligitur autem ex prædictis. Illud etiam per defectum dicitur, *Optima avis charam patriam defendere ferro.* Deest enim verbum, *est.* Et *Eheu magnanimi dolor Æneæ mihi certe,* Subauditur enim, *adest,* seu *accidit,* aut simile quiddam. Hujusmodi est et *Dissolutio,* quando conjunctiones locutionem conjungentes tolluntur. Quod non solum celeritatis, sed etiam empha-

δέοντες τὴν φράσιν, ὅπερ ȣ̓ μόνον τάχȣς, ἀλλὰ καὶ ἐμφάσεως παθητικῆς χάριν γίνεται, οἷόν ἐςι τȣ̃το· Ἤιομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης. Ἐν τȣ́τοις γὰρ ὁ καὶ σύνδεσμος ἐξῄρηται, τὸν τάχιςον τρόπον τῆς ἀπαγγελίας ζητȣ̃ντος τȣ̃ λέγοντος.

Ἔςιν ἐν τοῖς σχήμασι, καὶ τὸ καλȣ́μενον ἀσύντακτον, ὃ καὶ Ἀλλοίωσις καλεῖται, ἐπειδὰν ἡ συνήθης τάξις ἀλλοία γένηται, καὶ ἔςι ποικίλη, ἕνεκα τȣ̃ κόσμου ἢ χάριν ἐμποιεῖν τοῖς λόγοις τῆς μὲν συνήθȣς τάξεως ȣ̓ δοκȣ́σης ἀκολȣθεῖν, ἐπί τι δὲ ἴδιον ἀναφορᾶς ἐχȣ́σης ἀκολȣθίαν.

Συμβαίνει δὲ πολλαχῶς ἐπὶ τὰ γένη τῶν ὀνομάτων ἐναλλασσομένων, οἷόν ἐςι τό· κλυτὸς Ἱπποδάμεια, ἀντὶ τȣ̃ κλυτή. καὶ θῆλυς ἐέρση, ἀντὶ τȣ̃ θήλεια. σύνηθες γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς χρῆσθαι τοῖς ἀρσενικοῖς, καὶ ἀντὶ τῶν θηλυκῶν, ὡς κρείττοσι, καὶ δυνατωτέροις, ȣ̓κ ἀμέτρως μέντοι, ȣ̓δ' ἀλόγως, ἀλλ' ὅταν δέῃ χρῆσθαι ὀνόματι ἐπιθέτῳ, ἐκτὸς ὄντι τȣ̃ σώματος περὶ ȣ̃ ἐςὶν ὁ λόγος. ἐκεῖνο μὲν γάρ ἐςι περὶ τὸ σῶμα, ὁ μέγας, ἡ μεγάλη, ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἐκτὸς δὲ, οἷον ἔνδοξος, εὐτυχής. καὶ ἔτι ταῦτα διὰ τὸ σύνθετον ἐπαμφοτερίζει. καὶ γὰρ καθολικῶς πάντα τὰ σύνθετα κοινά ἐςιν ἑκατέρȣ γένȣς, καὶ ὅταν κοινῶς ἀρρενικῷ καὶ θηλυκῷ ὀνόματι ἐπιφέρηται ῥῆμα, ἢ μετοχὴ, τὸ ἀρρενικὸν ἐπικρατεῖ, ὡς ἐν τȣ́τῳ· Παρθενικαί τε, καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες.

Τινὰ δὲ καὶ παρὰ τὴν τῶν διαλέκτων ἰδιότητα ἢ τὴν τότε συνήθειαν λέγεται διαφόρως, οἷόν ἐςιν· Ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς. Πολλάκις δὲ καὶ μέτρȣ χάριν ἐναλλάσσει τὰ γένη· ὡς ἐν τȣ́τῳ, Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τȣ̃το δίδωμι. τὸ μὲν

sæos affectu plenæ gratia fit, quemadmodum illud: *Per querceta tuo jussu penetramus Ulysses, Ædiculas Circæ deprendimus hic fabrefactas.* In his enim, et conjunctio sublata est, dum is, qui dicit, brevissimum enunciationis modum quærit.

Est inter schemata etiam id, quod *Incongruum*, seu *Variatio* appellatur, et fit dum consueta structura mutatur, et varia redditur, ut oratio a vulgari constructione discedens eo majorem gratiam ac elegantiam habeat: ita tamen ut illius ordo quiddam proprium habeat, ad quod referatur.

Contingit autem sæpenumero, ut nominum genera commutentur, ut est illud: *Inclytus Hippodamia*, pro inclyta. Et, *fœminea* ros, pro fœmineus. Veteribus namque familiare fuit, masculinis pro fœmininis tanquam potioribus et vehementioribus uti. Nec vero sine modo citraque rationem hoc fecerunt, sed quando adjectivo nomine utendum fuit, quod extra corpus erat, de quo mentio fiebat. illa namque circa corporis dotes versantur, magnus magna, pulcher pulchra, et istiusmodi. Hæc autem ad animi bona pertinent, ut gloriosus, fortunatus. Atque hæc etiam in compositione ambigua sunt. Etenim in universum omnia composita utrique generi communia sunt. Ad hæc quando simul masculino et fœminino nomini verbum seu participium infertur, ibi tum masculinum prævalet, ut in hoc: *Virgineum decus, ac juvenes puerilia amantes.*

Quædam etiam præter dialectorum proprietatem, seu morem tum consuetum, aliter ab eo dicuntur: ut est, *Ipse habet egregios valde, longosque columnas.* Sæpenumero autem et metri causa genera commutat: sicuti in hoc, *Dono tibi hoc donum,*

γὰρ τέκνον οὐδέτερον ὄνομα, ἐπήνεγκε δὲ ἀρσενικὸν τὸ φίλε, πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποτείνας τὸν λόγον. ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ ἀπὸ τῆς Διώνης πρὸς τὴν Ἀφροδίτην εἰρημένον. Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ. τῆς δὲ αὐτῆς ἀναλογίας κἀκεῖνο ἔχεται, Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο, Σκῆπτρον ἔχων. τὸ γὰρ ἔχων, οὐ πρὸς τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ πρὸς τὸ γένος τοῦ σώματος, τουτέστι πρὸς τὸν Τειρεσίαν, ἥρμοσε. πολλάκις γὰρ οὐ πρὸς τὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον ποιεῖται τὴν ἀπάντησιν. ὡς ἐν τούτῳ· Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, Ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφιν ἀμύμονα Πηλείωνα. Τὸ γὰρ ἐλπόμενοι, οὐχ αἱ φάλαγγες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες, ἐξ ὧν αἱ φάλαγγες συνεστᾶσι. Καὶ κατ' ἄλλον δὲ τρόπον τὰ γένη ἐξαλλάσσει· ὡς ὅταν εἴπῃ, Νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη, τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ. ἐπεὶ γὰρ συνωνύμως λέγεται νεφέλη, καὶ νέφος, προειπὼν τὴν νεφέλην, ἐπήνεγκε τὸ οὐδέτερον, νέφος. ὅμοια δ' ἐστὶ τούτῳ κἀκεῖνα τὰ ἔπη· Τῶν δ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Προθεὶς γὰρ οὐδετέρως τὸ γενικὸν τῶν ὀρνίθων ὄνομα, εἶτα [a] θηλυκῶς εἰπὼν τὰ εἰδικὰ, ἐπήνεγκε πάλιν οὐδετέρως τὸ κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, ἀποδιδοὺς τὸ οἰκεῖον τῷ γενικῷ ὀνόματι τῶν ὀρνίθων.

Ἅμα δὲ τῷ γένει, καὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἐναλλάσσει πολλάκις ὁ ποιητὴς, λέγων· Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο. Προθεὶς γὰρ ἑνικὸν, ἐπήγαγε τὸ πληθυντικὸν, δηλονότι πρὸς τὸ σημαι-

mi charissime τέκνον *nate.* Siquidem τέκνον nomen neutrius generis est, cui adjectivum masculinum *chare* intulit, dum vocem ad personam refert. Simile est et illud, quod a Dione ad Venerem dicitur, *Nata fer, atque animo duro tolerato dolores.* Ejusdem autem proportionis et illud est, *Tiresiæ advenit Thebani vatis imago, Sceptra tenens.* Participium namque ἔχων, non ad umbram, sed ad genus corporis, hoc est, ad ipsum Tiresiam, accommodavit. Sæpe enim non ad vocem, sed ad sensum respicit, ut in hoc: *Omnibus est animus motus, motæque phalanges, Æaciden cupiunt, qui naves desidet altas.* Non enim phalanges, sed viri, unde illæ constant, Achillem desiderabant. Præterea et secundum aliam mutationem, genera permutat, ut quum dicit: *Cærula contexit nebula hunc, immobile perstans.* Quum enim nebula et nubes ejusdem significantiæ sint, et modo de nebula locutus esset, νέφος, quod neutrius generis apud Græcos est, intulit. Similia autem huic et illa carmina sunt: *Ut volucrum istarum volitant examina multa, Strymoniæque grues, anser, colloque superbus Albus olor gaudent alis hinc inde volant quum.* Etenim quum generale avium nomen in neutro genere præmisisset, ac deinde illarum species in masculino subjunxisset, rursus neutraliter infert, nempe *cum strepitu desidentium:* reddens videlicet id, quod generali avium nomini familiare est.

Non solum autem genus, sed et numerum poëta sæpe commutat, dicens: *Turba rates Græcas adeunt, permagna frequensque.* Singulari enim supposito, plurale ap-

a Θηλυκῶς] *Barnesius* scribendum putat ἀρσενικῶς, et versio lat. edd. vett. habet *masculino:* velut de nominibus animalium versu secundo memoratorum loqueretur scriptor; ego θηλυκῶς verum puto et pertinere ad ἀγαλλόμεναι, quod refertur ad ὀρνίθων.

νόμενον ἀναφέρων. ἐπειδήπερ ἡ πληθὺς τὴν μὲν προσηγορίαν ἐςὶν ἑνικὸν, πολλὰς δ' ἐν αὐτῷ περιείληφεν. Ἐκ τȣ̃ ἐναντίȣ δέ ἐςι τὸ ὅμοιον, ἐπειδὰν προτεθέντος τȣ̃ πληθυντικȣ̃ τὸ ἑνικὸν ἐπενεχθῇ, ὡς ἐν τȣ́τῳ· Οἱ ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, Πρόσσω πᾶς πέτεται. τὸ γὰρ πᾶς, τῷ λόγῳ ἑνικόν ἐςι, τέτακται δὲ ἐπὶ πλήθȣς, ἴσον δυνάμενον τῷ πάντες. τῆς δὲ αὐτῆς τȣ̃ σχήματος ἰδέας ἐςὶ κἀκεῖνο· Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἷξον, τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον. Νοȣ̃νται γὰρ οἱ Πύλιοι.

Περὶ δὲ τὰς πτώσεις γίνεται ἀλλοίωσις παρ' αὐτῷ, εὐθείας μὲν καὶ κλητικῆς ἐναλλασσομένης, ἐν τοῖς τοιȣ́τοις· Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέςʼ Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. Καὶ, νεφεληγερέτα Ζεύς. καὶ, Δὸς φίλος, ȣ̓ γάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιςος Ἀχαιῶν. γενικῆς δὲ καὶ δοτικῆς ἐν τοῖς τοιȣ́τοις, Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής. ἀντὶ τȣ̃ Τρώων. καὶ ἐκ τȣ̃ ἐναντίȣ, Ἡ δ' αὐτȣ̃ τετάνυςο περὶ σπεῖος γλαφυροῖο, ἀντὶ τȣ̃ περὶ σπέϊ. καὶ τȣ́των δέ ἐςιν ἡ αἰτία αὕτη, ὅτι συγγένειάν τινα ἐδόκȣν ἔχειν πρὸς ἀλλήλας ἥ τε εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ, καὶ κλητική· διὸ καὶ ἐν τοῖς ȣ̓δετέροις εἰσὶν αἱ αὐταὶ, καὶ ἐν πολλοῖς τῶν ἀῤῥενικῶν καὶ θηλυκῶν, ἥτε εὐθεῖα, καὶ ἡ αἰτιατικὴ, καὶ κλητικὴ ἡ αὐτή ἐςιν. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γενικὴ πρὸς τὴν δοτικὴν ἔχει τινὰ συγγένειαν. ταῦτα δὲ ἐν τοῖς δυϊκοῖς ἀριθμοῖς ἐπὶ πάντων τῶν ὀνομάτων εὑρίσκεται. ὅθεν εἰκότως παρὰ τὴν συνήθειαν τὰς πτώσεις ἐναλλάσσει. ἐνίοτε δὲ καὶ λόγȣς ἐςὶν εὑρεῖν τῆς ἐξαλλαγῆς, ὡς ἐν τῷ, ἐπιςάμενοι πεδίοιο. καὶ τὸ, διέπρησσον πεδίοιο, ἴσον τῷ ἐπέρων διὰ τȣ̃ πεδίȣ. εὖ δὲ ἔχει παρ' αὐτῷ ἡ τῶν πτώσεων μεταβολὴ ἐν ἀρχῇ

positum subdidit, dum videlicet sensum magis quam vocem respicit. Siquidem vox multitudo, appellatione quidem singularis numeri est, multos autem in se complectitur. Simile autem a contrario est, quando supposito plurali, singulare appositum infertur, ut in hoc: *Et habentes pectora magna Quisque volat prorsum.* Quisque enim voce quidem singularis numeri est, dum autem ad multitudinem refertur, idem pollet quod Omnes. Eandem schematis formam et illud habet: *Hi Pylon attingunt, Neleia mœnia clara, Hi maris ad littus rem divinam faciebant.* Pylii namque intelliguntur.

Fit apud eum et casuum mutatio, ut quum nominativus et vocativus in talibus commutantur: *At Thyesta Agamemnoni gestandum relinquit.* Et, *Nubium congregator Jupiter.* Et, *Da mihi charus, et haud deterrimus inter Achivos.* Genitivus autem et dativus in hujusmodi mutatur, *Prima acie certat Phrygibus Paris optimus ille.* Pro eo quod est, Phrygum. Et e contra, *Hæc extenta jacet juxta spelæa cavata*, pro, circa speluncam. Atque mutationis istius causa est, quod nominativus, accusativus, et vocativus quandam inter se cognationem habere videantur, propterea quod nomina neutrius generis, et pleraque masculina, ac fœminina, tres istos similes casus habeant. Similiter autem et genitivus cum dativo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit, ut et Homerus casus haud immerito præter consuetudinem mutet. Nonnunquam autem et rationes est invenire istius mutationis, ut in hoc: *Scientes campi.* et, *Pertransibant campum.* perinde namque est, ac si diceres, transibant per campum. Belle autem et ca-

ἑκατέρων τῶν ποιήσεων, ἐν αἷς προθεὶς τὴν αἰτιατικὴν, ἐπήνεγκε τὴν εὐθεῖαν, εἰπών· Μῆνιν ἄειδε θεὰ, ἣ μυρί’ Ἀχαιοῖς ἄλγε’ ἔθηκε. καὶ, Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη. ἔστι δὲ ὅτε τῇ γενικῇ τὴν εὐθεῖαν ἐπιφέρει. ὡς ἐν τούτῳ, Τῶν οἳ νῦν βροτοί εἰσι. πολλὰ δὲ καὶ ἑτέρως σχηματίζει. ὡς ἐν τῷ· Φημὶ γοῦν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα, Ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ’ ὠκυπόροισιν ἔβαινον Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες, Ἀστράπτων ἐπιδέξι’, ἐναίσιμα σήματα φαίνων. τούτῳ δὲ ὅμοιόν ἐστι κἀκεῖνο· Ὁδ’ ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει. καὶ ταῦτα δὲ ἐξήνεγκε κατά τινα ἀρχαϊκὴν συνήθειαν. καὶ οὐδὲ ταῦτα ἀλόγως. εἰ γάρ τις τὰς μετοχὰς ἀναλύσει εἰς ῥήματα, εὕροι ἂν τὸ ἀκόλουθον. τὸ γὰρ ἀστράπτων ἴσον ἐστὶ τῷ ἤστραπτε. καὶ τὸ πεποιθὼς τῷ ἐπεὶ πέποιθε. τούτοις ἐστὶ κἀκεῖνα παραπλήσια, Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. καὶ, Τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν Ἤιε, ὁ δ’ ἐς Τρώων ὅμαδον κίε. καὶ τὰ τοιαῦτα. οὐκ ἄλογον γὰρ τὸν μέλλοντα περὶ δυοῖν τινῶν λέγειν, προτάξαι τὴν εὐθεῖαν πτῶσιν, καὶ τὸ κοινὸν αὐτῶν ἑκατέρῳ φυλάξαντα, ἀπεργάζεσθαι κοινὸν τοῦ λόγου. ὅτι δὲ τὸ κοινὸν τοῦ λόγου χάριν πολλὴν ἐπιφαίνει, πρόδηλον. ἔστι δὲ ὅπου τὴν κοινὴν πτῶσιν προθεὶς, τὸν περὶ ἑνὸς ἐπιφέρει λόγον, ὡς ἐν τούτῳ· Ἄμφω δ’ ἑζομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Καὶ τὰ εἴδη δὲ τῶν ὀνομάτων ἐξαλλάσσει, πολλάκις μὲν τὸ συγκριτικὸν τιθεὶς ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς ἐξ ὑπερβολῆς τὸ σαώτερος ὥς κε νέηαι. ποτὲ δὲ τὸ ὑπερθετικὸν ὁμοίως ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς τό· δικαιότατος Κενταύρων· τοιαύτη μὲν ἡ ἐξαλλαγὴ ἐν τοῖς ὀνόμασιν.

suum permutatio apud illum habet, in utriusque poëmatis exordio, in quibus accusativo præposito, rectum intulit, dicens: *Iram pande Dea, etc. Magnorum fuerat quæ causa dolorum.* Et, *Dic mihi Musa virum vafrum, qui multa per orbem Erravit.* Est etiam quando genitivo rectum infert, ut in hoc: *Horum nunc homines qui sunt.* Multa dehinc et alio modo figurate dicit, quemadmodum est hoc: *Prædixisse Jovem affirmo, dicoque nuisse, Hocce die naves scandebunt quando marinas Argivi, exitium Trojæ, fatumque ferentes, Fulgura disjiciens felicia, prospera signa.* Huic autem nec illud est dissimile: *Et fretus nobilitate Festinanter eum portant sua genua.* Atque hæc secundum veterem consuetudinem extulit, idque non sine ratione. Si enim quis participia in verba dissolvat, rationem deprehenderit. Siquidem fulgurans idem pollet quod fulgurabat: et fretus, idem quod, cum fretus esset. His et illa sunt affinia: *Hæque duæ rupes, quarum una polum attigit altum.* Et: *Hi duo discreti, quorum alter adibat Achivos, Alter at in turbam Phrygiam veniebat.* Non enim ratione caret, si quis de duobus aliquibus dicturus, nominativum casum præponat, et eo, quod utrique ipsorum commune est, observato, novum orationis genus efficiat. Quod autem novitas orationis multum gratiæ habeat, nemini obscurum est. Denique est et ubi casu communi præposito, sermonem de uno infert, sicut in hoc: *Ambo sedentes venerabilior erat Ulysses.*

Nominum autem species immutat, dum sæpenumero comparativum pro absoluto ponit, quemadmodum hoc per superlationem: *Sanior ut redeas.* Nonnunquam vero superlativum itidem pro positivo, sicuti hoc: *Justissimus Centaurorum.* Hujusmodi quidem nominum mutatio est.

'Εν δὲ τοῖς ῥήμασι γίνεται ἐξαλλαγὴ, τῶν μὲν ἐγκλίσεων, ὡς ὅταν τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ καταληφθῇ· οἷον· Θαρσῶν νῦν Διόμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, ἀντὶ τοῦ μάχου. ἢ τὸ ὁριστικὸν ἀντὶ τοῦ εὐκτικοῦ· οἷον· Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω, ἀντὶ τοῦ μυθησαίμην καὶ ὀνομήναιμι. καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου, εὐκτικὸν ἀντὶ ὁριστικοῦ, οἷον· Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ, ἀντὶ τοῦ ἀπώλετο. Τῶν δὲ χρόνων ὅταν ὁ ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ μέλλοντος τεθῇ, ὡς ἐν τούτῳ· Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, ἀντὶ τοῦ ἐπελεύσεται. ἢ ἀντὶ τοῦ παρῳχηκότος· Ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπρορέει, ἀντὶ τοῦ ἔρρεε. ἢ μέλλων ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος· Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. ἢ ἀντὶ τοῦ παρῳχηκότος· Δείδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἴπῃ, ἀντὶ τοῦ εἶπε.

Καὶ διαθέσεις δὲ ἐναλλάσσονται παρ' αὐτῷ πολλάκις, καὶ τίθεται ἀντὶ ἐνεργητικῶν παθητικὰ, ἢ μέσα, οἷον· Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἀντὶ τοῦ εἷλκε. καὶ, καθορώμενος Αἴας, ἀντὶ τοῦ ὁρῶν. καὶ τοὐναντίον τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ· [a] Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον, ἀντὶ τοῦ δωρήσομαι.

Ἔστι δὲ ἰδεῖν, ὅπως καὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἐναλλάσσων, τὸν πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ τίθησιν, ὡς πολλάκις ἐν τῇ συνηθείᾳ, εἴ τις περὶ ἑαυτοῦ λέγων, οἷον· Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν, ἀντὶ τοῦ ἐμοί.

Γίνεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ κατὰ πρόσωπα μεταβολὴ, καθ' ἕνα μὲν τρόπον οὕτως· Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, Σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος. πολλῶν

Cæterum modi verborum sic variantur, ut infinitivus pro imperativo accipiatur, veluti: *Tydides alacris Trojas pugnare feroces.* pro impugna. Aut indicativus pro optativo, ut: *Nihil de plebe loquar multa, nec eam recitabo,* pro dixerim et nominaverim multitudinem. Et e contra, optativus pro indicativo, veluti: *Mavors hic periat,* pro periisset. Temporum deinde variatio fit, quando præsens pro futuro ponitur, ut in hoc: *Hanc ego non dimittam, quin prius ipsa senescat.* pro senescet. Aut pro præterito, ut: *Isthic sunt equidem bona balnea, fonsque perennis Profluit.* Pro eo quod est, profluebat. Aut futurum pro præsenti, ut: *Occubituro alii sole, ast alii redeunte.* Aut præteriti vice, ut: *Metuo ne dea dicat omnia vera.* pro dixerit.

Dispositiones quoque sæpius apud eum mutantur, et passiva aut media pro activis ponuntur, veluti: *Traxit e vagina magnum gladium,* pro traxit. et *Visus Ajax,* pro videns. Et e contra activum pro passivo, ut: *Donabo tripodem, cui aureum manubrium,* pro donabitur tripes.

Est etiam cernere, quo pacto numeros immutans, pluralem pro singulari ponit, id quod sæpe usu venit, dum quis de se loquitur, veluti: *Nata Jovis dea, quando voles hæc dicito nobis.* Pro mihi.

Fit autem apud illum et personarum mutatio, idque uno quidem modo sic: *Cælicolæ quotquot sunt, cuncti jussa capessunt, O divine pater, tua, præsto itidem sumus omnes.* Multi namque cum dii essent, inter quos et ea persona erat, quæ verba facie-

a Δωρήσω] Nec hoc in Il. aut Od. reperitur.

γὰρ ὄντων τῶν θεῶν, ἐν οἷς ἐστὶ τὸ λέγον πρόσωπον, ἑκάτερον καλῶς ἐξενήνοχε, τό, τε πείθονται, καὶ τὸ δεδμήμεσθα. Καθ' ἕτερον δὲ τρόπον, ὅταν τὸ νῦν ἐάσας, ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἕτερον πρόσωπον μεταβῇ, ὅπερ ἰδίως ἀποστροφὴ καλεῖται. τῷ δὲ μιμητικῷ κινεῖ καὶ ἄγει τὸν ἀκροώμενον. οἷόν ἐστι καὶ τοῦτο· Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα· Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωσε νοήσω. ἀπὸ γὰρ τοῦ διηγηματικοῦ μετέβαλεν εἰς τὸ μιμητικόν. καὶ ἐν αὐτῷ δὲ τῷ διηγηματικῷ πολλάκις χρῆται τῇ ἀποστροφῇ· Ἀμφὶ σε, Πηλέος υἱὲ, μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μιμητικῷ χρῆται καὶ μεταβολῇ τῶν προσώπων, ὡς ἐν τούτῳ· Ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἠγοράασθε Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα. Ἀτρείδη, σὺ δέ θ', ὡς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν, Ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Καὶ ἕτερον δὲ εἶδος ἀποστροφῆς ἐστὶ τοιοῦτον· Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἄν τις γνοίη. καὶ πάλιν· Ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει Θεσπεσίη, τότ' ἂν οὔτι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν. καὶ μετοχαῖς δὲ χρῆται ἀντὶ ῥημάτων, ὡς ἐν τῷ, ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθομένη, ἀντὶ τοῦ βρίθεται. καὶ, Ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες. ἀντὶ τοῦ πρὶν εἰδέναι. καὶ τὰ ἄρθρα δὲ ἐναλλάσσει πολλάκις, ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῖς προτακτικοῖς χρώμενος, οἷον· Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη, καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος· καὶ τοὐναντίον.

Οὕτω καὶ τὰς προθέσεις εἴωθε μεταλλάσσειν· Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δαῖτα. καὶ, Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. Ὁμοίως καὶ προθέσει πτῶσιν ὀνόματος οὐκ οἰκείαν ἐπιφέρει, ὡς ἐν τούτῳ· Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, ἀντὶ

bat, utrumque belle extulit, et Jussa capessunt et Præsto sumus. Alio autem modo, missa facta ea persona, de qua loquebatur, ab altera ad alteram transit, id quod *Aversio* proprie vocatur. Atque per imitationem auditorem et movet et ducit, quemadmodum hoc est: *Hector voce jubet clara Teucros agitare Naves, exuviasque sinant ut quisque cruentas. Quem vero ratibus cernam procul ire relictis.* A narratione namque transitum fecit ad imitationem. In ipsa etiam narratione apostropha sæpe utitur: *Circa te Danaos retines Pelida feroces.* Verum et per imitationem, mutatione personarum utitur, sicuti in illo: *Revera pueris par est hæc concio vestra Insipidis, quibus haud curæ sunt bellica facta. Ast Atrida, prius veluti consultus eras, nunc Præcipe Grajugenis quo pacto pugna incunda.* Est et alia aversionis species hujusmodi: *Nescires utris Tydides junctus adesset.* Pro aliquis nesciret. Et rursus: *Suavis odor, divinus item, fragrabat ab illo Cratere, nec ibi non inde haurire placeret.* Participiis etiam verborum loco utitur, ut in hoc: *In horto fructu gravatus,* pro gravatur. et: *Ibi illi incurrerunt priusquam scientes:* pro Priusquam scirent. Articulos quoque sæpe commutat, pro postpositivis præpositivos usurpans, veluti: *Edidit hos Zephyro vento olim harpyia Podarge.* Et, *Thoracem. suum enim perdiderat fidus socius.*

Ad hunc modum et Præpositiones commutare solet, ut: *Hesterna luce ivit post convivium,* pro ad convivium. et: *Morbum per exercitum excitavit nocentem.* Similiter et præpositioni casum nominis non proprium infert, ut in isto: *Ne forte etiam*

τȣ͂, διὰ νυκτός. ἐνίοτε δὲ ἀφαιρεῖ τὰς προθέσεις· οἷον, Τῆς ὅ γε κεῖτ᾽ ἀχέων, ἀντὶ τȣ͂, περὶ ἧς. καί· ποτιδέγμενος, εἴ τι μιν εἴπῃ, ἀντὶ τȣ͂ προσείπῃ. καὶ ἄλλας προθέσεις ὁμοίως, τὰς μὲν ὑπαλλάσσει, τὰς δὲ ἀφαιρεῖ, καὶ ἐπιρρήματά τινα ἐναλλάσσει, τοῖς εἰς τόπον, καὶ τοῖς ἐν τόπῳ, καὶ τοῖς ἐκ τόπȣ ἀδιαφόρως χρώμενος· Υἱωνοὶ δ᾽ ἑτέρωσε κάθιζον,[a] ἀντὶ τȣ͂ ἑτέρωθι. καὶ, Αἴας δ᾽ ἐγγύθεν ἦλθεν, ἀντὶ τȣ͂ ἐγγύς. Ἐςὶ δὲ παρ᾽ αὐτῷ καὶ ἡ τῶν συνδέσμων ἐναλλαγή. οἷον, Εὐνῇ δ᾽ ȣ̓́ποτ᾽ ἔμικτο, χόλον δ᾽ ἀλέεινε γυναικὸς, ἀντὶ τȣ͂ χόλον γὰρ ἀλέεινε γυναικός. Ταῦτα μὲν δὴ κατὰ λέξιν ἐςὶ σχήματα· οἷς καὶ ἄλλοι πάντες ȣ̓ μόνον ποιηταὶ, ἀλλὰ καὶ πεζῶν λόγων συνθέται κέχρηνται.

Ἔςι δὲ καὶ ἡ διάνοια παρ᾽ αὐτῷ πολλοῖς εἴδεσιν ἐσχηματισμένη. ὧν ἐςὶ καὶ ἡ προαναφώνησις, ἥτις γίνεται, ὅταν τις διηγȣ́μενος μεταξὺ, τὸ ἐν ἑτέροις τάξιν ἔχον τȣ͂ ῥηθῆναι προλέγῃ, ὡς ἐν τȣ́τῳ· Ἤτοι ὀϊςȣ͂ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν. καὶ ἡ ἐπιφώνησις, οἷόν ἐςι, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Ἔςι καὶ τὸ τῆς προσωποποιΐας παρ᾽ αὐτῷ πολὺ, καὶ ποικίλον. πολλὰ μὲν γὰρ καὶ διάφορα πρόσωπα εἰσάγει διαλεγόμενα, οἷς καὶ ἤθη παντοῖα περιτίθησιν, ἐνίοτε δὲ καὶ τὰ μὴ ὄντα πρόσωπα ἀναπλάσσει. οἷον, Ἦ κε μέγ᾽ οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς.

Ἔςι δὲ καὶ ἡ διατύπωσις ἐξεργασία πραγμάτων, ἢ γενομένων, ἢ ὄντων, ἢ πραχθησομένων, εἰς τὸ παραςῆσαι ἐναργέςερον τὸ λεγόμενον, ὡς ἐν τȣ́τῳ· Ἄνδρας μὲν κτείνȣσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,

propter noctem conentur pugnare. Pro, per noctem. Nonnunquam vero præpositiones aufert, ut: *Cujus is jacet dolens,* pro de qua. et: *Expectant nunquid ipsum loquatur,* pro alloquatur. Ad hæc alias præpositiones simili modo partim commutat, partim tollit. Etiam adverbia quædam mutat, iis quæ ad locum significant, in loco, et de loco, indifferenter utens. *Nepotes autem alio considebant,* pro alibi. et: *Ajax autem de propinquo venit,* pro eo quod est prope. Est denique apud illum et conjunctionum immutatio, veluti: *Nunquam vero cum illa concubuerat: iram vero mulieris declinabat:* pro eo quod est, iram namque mulieris declinabat. Atque hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solum poëtæ, verum etiam orationis solutæ scriptores usi sunt.

Cæterum multæ species schematum sententiæ apud illum sunt, quarum est et *Præexclamatio,* quæ fit, quando aliquis inter narrandum hoc prædicit, quod in aliis dicendi locum habet, sicut in hoc: *Et quidem sagittam primus gustaturus erat,* et Adclamatio, cujusmodi est: *Stultus post factum sapit.*

Est et *personæ fictio* apud eum, et varia. Multas enim et diversas personas colloquentes introducit, quibus et omnimodos mores attribuit. Nonnunquam vero personas etiam, quæ non sunt, fingit, ut: *Haud dubium Peleus lacrimas effuderit amplas.*

Est autem et *Expressio* accurata tractatio rerum aut factarum, aut quæ fiunt, aut futurarum, ut id, quod dicitur, evidentius reddat, veluti in hoc: *Mactant hicce viros, perduntque suburbia flammis, Hic pueros ducunt, hic captivas mulieres.* Aut ad mo-

a Ap. Homerum Il. ύ. 151. unde hoc sumtum, est modo, οἱ δ᾽ ἑτέρωσε.

Τέκνα δέ τ᾽ ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. ἢ πρὸς τὸ οἶκτον κινῆσαι, Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει κακὰ πόλλ᾽ ἐπιδόντα, Υἷάς τ᾽ ὀλλυμένους, ἑλκυσθείσας τε θύγατρας, Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

Ἔστι καὶ εἰρωνία παρ᾽ αὐτῷ, λόγος διὰ τοῦ ἐναντίου δηλῶν τὸ ἐναντίον, μετά τινος ἠθικῆς ὑποκρίσεως. οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Ἀχιλλέως· Ἀλλ᾽ Ὀδυσεῦ σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισι βασιλεῦσι Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξήσειν δήϊον πῦρ. —— ὁ δ᾽ Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω, Ὅς τις οἷ γ᾽ ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν. ἐμφαίνει γὰρ ὅτι οὐκ ἂν ἕτερον εὕροι βασιλικώτερον. καὶ οὗτος μὲν ὁ τρόπος ἐστὶν, ὅταν περὶ ἑαυτοῦ λέγῃ τις εὐτελῶς, ἵνα τὴν ἐναντίαν δόξαν παράσχῃ. ἕτερος δὲ, ὅταν τις ἄλλως ἐπαινεῖν προσποιῆται, τῇ ἀληθείᾳ ψέγων. καὶ τοῦτό ἐστι παρ᾽ Ὁμήρῳ λεγόμενον ὑπὸ Τηλεμάχου· Ἀντίνο᾽, ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὣς κήδεαι υἷος. τῷ γὰρ ἐχθρῷ λέγει, ὅτι ὡς πατὴρ υἱοῦ πεφρόντικας. καὶ πάλιν, ὅταν χλευάζων τις ἐπαίρῃ τὸν πέλας, ὡς οἱ μνηστῆρες· Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει· Ἤ τινας ἄξει ἀμύντορας ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος, Ἢ νυ καὶ ἐκ Σπάρτηθεν, ἐπεί νύ περ ἵεται αἰνῶς.

Ἔστι δέ τι εἶδος εἰρωνείας καὶ ὁ σαρκασμὸς, ἐπειδάν τις διὰ τῶν ἐναντίων ὀνειδίζων τινὶ, μεταποιεῖται μειδιάματος, ὡς Ἀχιλλεύς· Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ᾽ ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν Εἵλετ᾽, ἔχει δ᾽ ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων Τερπέσθω.

Τούτοις παραπλησίως ἔχει καὶ ἡ ἀλληγορία, ἥπερ ἕτερον δι᾽ ἑτέρου παρίστησιν· οἷόν ἐστι τοῦτο· Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις, Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὡς ἐπέοικε.

vendum misericordiam: *O miserum, perdet quem Jupiter ille senecta Primum nunc ineunte, mala hæc ut grandia spectet, Ut nati pereant, raptetur clara puella, Conjunx ut vitietur, et ut sua pignora chara Prosternantur humi, sævo certamine Martis.*

Est et *Ironia* apud eum, sermo per contrarium cum quadam morali simulatione contrarium declarans, ut est hoc Achillis: *Sed Laërtiades tecum consultet, et omni Concilio regum, quo pellat navibus ignem.* —— *Et Danaos inter legat is regem potiorem.* Declarat enim quod haud facile alium regaliorem invenerit. Atque hic quidem modus est, quando aliquis se extenuat, ut contrariam sui existimationem præbeat. Alius autem quando quis se quempiam maxime laudare simulat, quum revera vituperet. Atque hoc est, quod apud Homerum a Telemacho dicitur. *Antinoë ut natus patre, sic ego diligor abs te.* Inimico namque dixit, Tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus, quando quis irridendi gratia alterum extollit, ut proci: *Telemachus cædem haud dubie nobis meditatur, Auxilium ex Sparta cogens, Pyliisque desertis. Multum namque sibi tribuit, sumitque adolescens.*

Est et *Sarcasmus* quædam Ironiæ species, quando quis per contrarium alicui convitians, risum concitat, quemadmodum Achilles: *Salva manent aliis sua dona, sed unus Achilles Munere privatur, licet ipsi grata sit uxor Atridæ, cum qua cumbens se oblectet amanter.*

His *Allegoria* haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhibet, ut est istud: *Atræ*

τὸν γὰρ ἐν δεσμοῖς ὄντα, καὶ ἀνηρτημένον, ἐν κοίτῃ ἁπαλῇ ὑπνώσσειν λέγει.

Κέχρηται πολλάκις καὶ τῇ ὑπερβολῇ, ἥτις ὑπεραίρουσα τὴν ἀλήθειαν, πολλὴν ἐπίτασιν ἐμφαίνει· οἷον, Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. τοιούτοις μὲν δὴ τρόποις καὶ σχήμασι χρησάμενος Ὅμηρος, καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν ὑποδείξας, τῆς ἐπὶ τούτοις εὐδοξίας πρὸς πάντων δικαίως τυγχάνει.

Ἐπεὶ δὲ καὶ χαρακτῆρές εἰσι τῶν λόγων, τὰ καλούμενα πλάσματα, ὧν τὸ μὲν ἁδρὸν, τὸ δ' ἰσχνὸν, τὸ δὲ μέσον λέγεται, ἴδωμεν, εἰ πάντα ἐστὶ παρ' Ὁμήρῳ, τῶν μετ' αὐτὸν ποιητῶν ἢ λογογράφων ἐπιτηδευσάντων ἕν τι τούτων ἑκάστου, ὧν καὶ ἔστι παραδείγματα, Θουκυδίδου μὲν τὸ ἁδρὸν, Λυσίου δὲ τὸ ἰσχνὸν, Δημοσθένους δὲ τὸ μέσον.

Τὸ μὲν οὖν ἁδρὸν πλάσμα ἐκεῖνό ἐστι, τὸ καὶ τῇ τῶν λέξεων, καὶ τῇ τῶν νοημάτων κατασκευῇ μεγάλας ἔχον ἐμφάσεις, οἷόν ἐστιν. Ὣς εἰπὼν, σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον, Χερσὶ τρίαιναν ἑλὼν, πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας Παντοίων ἀνέμων, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε Γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. Ἰσχνὸν δὲ τὸ καὶ τῇ ὕλῃ τῶν πραγμάτων μικρὸν, καὶ τῇ λέξει κατισχνωμένον· οἷόν ἐστι τοῦτο· Ὣς εἰπὼν, οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ· Ἂψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, Ταρβήσας χαλκόν τ' ἠδ' αὖ λόφον ἱππιοχαίτην. Μέσον δὲ τὸ ἑκατέρου τούτων μεταξὺ, τοῦ μὲν ἰσχνότερον, τοῦ δὲ ἁδρότερον, οἷον· Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσσεὺς, Ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρέ-

noctis eris custos, vigilaque Melanthi, In tenero strato cubitans ceu maximus heros. Vinctum namque et suspensum, in cubili delicato soporandum dicit.

Usus est sæpenumero et *Hyperbola*, quæ veritatem superans, multum vehementiæ ostendit, ut: *Hi candore nivem superant, cursuque Aquilonem.* Hujusmodi tropis et figuris Homerus ita usus est, et ad posteros transmisit, ut ob hæc ingentem gloriam ab omnibus merito reportet.

Quandoquidem vero dicendi formæ sunt, quæ genera vocantur, quorum aliud quidem grande, aliud gracile, aliud medium appellatur, videamus num omnia ea apud Homerum sint, in quorum singulis singuli poëtæ et oratores post illum laboraverunt. Quorum et exempla sunt, Thucydidis quidem granditas, Lysiæ gracilitas, et Demosthenis mediocritas.

Igitur grande genus illud est, quod et verborum et sententiarum apparatu, magnam emphasim habet, ut est: *Sic fatus, nebulas cogit, pulsatque tridente Tum mare, commovit Zephyris exinde procellas, Tellus ut simul et pontus tegerentur opacis Nubibus, ingrueretque polo nox undique cæca.* Gracile autem, tum rerum materia pusillum, tum et dictione extenuatum est, cujusmodi est hoc: *Sic fatus, puerum amplexurus strenuus Hector: Ast is retro abiit, gremiumque petivit amatæ Nutricis clamans, faciem fugiebat et hujus, Dum stupet ob galeam æratam, cristamque minacem.* Medium autem inter utrumque istorum, gracile videlicet et grande versatur, ut: *Vestibus exuitur laceris consultus Ulysses, Insilit inque solum, retinens jacula atque*

τρην, 'Ιῶν ἐμπλείην, ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊςὲς Πρόςθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηςῆρσιν ἔειπεν.

"Οτι δὲ καὶ τὸ ἀνθηρὸν εἶδος τῶν λόγων ἐςὶ πολὺ παρὰ τῷ ποιητῇ, κάλλος ἔχον, καὶ χάριν ἐς τὸ τέρπειν καὶ ἥδειν ὥςπερ ἄνθος, τί ἄν τις καὶ λέγοι; μεςὴ γάρ ἐςιν ἡ ποίησις τῆς τοιαύτης κατασκευῆς. ἡ μὲν δὴ τῆς φράσεως ἰδέα, τοιαύτην ἔχει ποικιλίαν παρὰ τῷ 'Ομήρῳ, οἵαν διήλθομεν, ὀλίγα παραδείγματα θέμενοι, ἐξ ὧν ἐςι καὶ τὰ ἄλλα κατανοεῖν.

'Επεὶ δὲ παντὸς τῦ ἀσκυμένυ παρ' ἀνθρώποις λόγυ, ὁ μέν τις ἐςὶν ἱςορικὸς, ὁ δὲ πολιτικὸς, φέρε θεασώμεθα, εἰ καὶ τύτων εἰσὶν αἱ ἀρχαὶ παρ' αὐτῷ. 'Ο μὲν δὴ ἱςορικός ἐςι, ὁ τῶν γεγονότων πραγμάτων ἔχων διήγησιν. πάσης δὲ διηγήσεως ἀφορμαὶ γίνονται. πρόςωπον, αἰτία, τόπος, χρόνος, ὄργανον, πρᾶξις, πάθος, τρόπος, καὶ ὐδὲν τύτων ἔξω ἐν ἱςορίᾳ περιέχει ὐδέμια διήγησις. ὕτως ἐςὶ παρὰ τῷ ποιητῇ πολλὰ πράγματα, ὡς γεγονότα, ἢ ὡς ὄντα διηγυμένῳ, ἐνίοτε καὶ ἐν ἑκάςῳ τύτων διηγήσεις εὑρεῖν ἐςι. προςώπυ μὲν, ὡς τὸ τοιόνδε· Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης ἀφνειὸς, ἀμύμων, 'Ιρεὺς 'Ηφαίςοιο, δύο δέ οἱ υἱέε ἦσαν, Φηγεὺς 'Ιδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης. καὶ ἐν οἷς εἴδη τινῶν διαγράφει, ὡς ἐπὶ τῦ Θερσίτυ· Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ, ἐπὶ ςῆθος συνοχωκότε, αὐτὰρ ὕπερθε Φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη· καὶ ἄλλα πολλὰ, ἐν οἷς ἢ εἶδος, ἢ τρόπον, ἢ πρᾶξιν, ἢ τύχην προςώπυ διέξεισι πολλάκις, ὡς ἐν τύτοις· Δάρδανον ἂρ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς, καὶ τὰ ἑξῆς. Τόπυ δέ ἐςι παρ' αὐτῷ διήγησις, ὁποίαν περὶ τῆς νήσυ τῆς γειτνιώσης τῇ τῶν Κυκλώπων λέγει. ἐν οἷς τὸ εἶδος τῦ τόπυ διαγράφει,

pharetram Confertam jaculis, jacula et velocia fudit Ante pedes, faturque procis dein talia cunctis.

Quod autem et floridum dicendi genus, quod venustatem et gratiam ad delectandum, ac voluptate afficiendum, instar floris habet, frequens apud poëtam sit, non est quod quis dicat, siquidem poësis tali apparatu plena est. Atque dicendi quidem formæ talem apud Homerum variationem habent, qualem ostendimus, paucis adductis exemplis, ex quibus et reliqua deprehendere licet.

Quoniam vero omnis oratio, in qua homines se exercent, aut historica, aut civilis est, age videamus num et harum initia apud istum sint. Historica quidem oratio est, quæ rerum gestarum narrationem continet. Omnis autem narrationis occasiones sunt, persona, causa, locus, tempus, instrumentum, actio, affectio, modus, neque ulla historica narratio est, quin aliquid istorum complectatur. Ad hunc modum et apud poëtam res se habet, dum multas res tanquam gestas, aut tanquam gerantur, narrat. Nonnunquam vero et in singulis horum narrationes invenire licet. Personæ quidem, ut est hujusmodi: *Dardanidas inter fuit ille Dares, locuples vir, Integer, atque dei Vulcani mysta, cui duo Filioli, Phegeus, Ideus, uterque peritus Omnigenæ pugnæ.* Et dum formas quorundam describit, ut in Thersita: *Strabus erat, claudusque pedem, et gibbosus, acuto Vertice, cæsaries defloruit undique turpis.* Et alia multa, in quibus aut speciem, aut mores, aut actionem, aut fortunam sæpe prosequitur, sic ut in his: *Dardanon altitonans genuit Saturnia proles, etc.*

καὶ τὸ πηλίκον, καὶ τὸ ὁποῖον αὐτῆς, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ τὰ παρ' αὐτῇ, καὶ περὶ τῶν παρακειμένων τῷ ἄντρῳ τῆς Καλυψοῦς. Ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα, Κλήθρη τ', αἴγειρός τε, καὶ εὐώδης κυπάρισσος, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ μυρία ἄλλα τοιαῦτα. Χρόνου δ', οἷον· Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί. καί, Χθιζά τε, καὶ πρώϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ, καὶ Τρωσὶ φέρουσαι. αἰτίας δ' ἐν οἷς ἐμφαίνει, δι' ὃ γίνεταί τι, ἢ γέγονεν, οἷά ἐστι τὰ ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος εἰρημένα· Τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός· ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς, Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί· Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα Ἀτρείδης· καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν γὰρ τούτοις λέγει τὰς αἰτίας, τῆς μὲν Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος διαφορᾶς τὸν λοιμόν. τοῦ δὲ λοιμοῦ τὸν Ἀπόλλωνος χόλον. τοῦ δὲ χόλου, τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸν ἱερέα τοῦ δαίμονος. Ὀργάνου δὲ διήγησιν, ὁποίαν διέξεισι τῆς ἀσπίδος, ἣν Ἥφαιστος Ἀχιλλεῖ κατεσκεύασε. καὶ ἄλλη σύντομος περὶ τοῦ Ἕκτορος δόρατος, Ἐν δ' Ἕκτωρ εἰσῆλθε Διῒ φίλος, ἐν δ' ἄρα χειρὶ Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ, πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. Πράξεως δὲ διηγήσεις εἶεν ἄλλαι τε, καὶ αἱ τοιαίδε· Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο, Σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα, καὶ μένε' ἀνδρῶν Χαλκεοθωρήκων, ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι Ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Πάθους δὲ διήγησίς ἐστιν, ἐν ᾗ τὸ συμβαῖνον ἐξ αἰτίου, ἢ ἐξ ἐνεργείας τινὸς σαφηνίζεται, ὁποῖά φησι περὶ τῶν ὑπὸ ὀργῆς, ἢ φόβου, ἢ λύπης κατεχομένων, ἢ τιτρωσκομένων, καὶ ἀποκτεινομένων, ἢ ἄλλο

Loci autem apud eum narratio est, qualem de insula Cyclopum regioni vicina commemorat: in quibus loci speciem, diversitatem, insulæ qualitatem, quæ in illa, et quæ juxta illam sunt, et dum ea, quæ Calypsus antro adjacent, describit: *Speluncam circumdederat nemus undique pulchrum. Quippe alnus fragilis, clethra, et fragrans cyparissus etc.* Et cætera hujusmodi innumera. Temporis autem veluti: *Jamque novem magni Jovis anni præterierunt.* Et: *Hactenus appellunt, quum naves Aulida Græcæ, Perniciem Priamo magnam, populoque ferentes.* Causæ vero, in quibus ostendit, quapropter aliquid fiat, aut factum sit, ut illa, quæ in Iliados exordio dicta sunt: *Quis deus immisit litem, ut contendat uterque? Haud dubie Phœbus, regi indignatus Atridæ, Is siquidem mittendo luem validam inter Achivos, Innumeros leto dedit ob Chrysam violatum:* Et reliqua. In his enim inimicitiarum inter Achillem et Agamemnonem causam fuisse dicit pestem, pestis vero Apollinis iram, iræ autem contumeliam, qua Dei sacerdos affectus erat. Instrumenti, qualem narrationem in clypeo, quem Vulcanus Achilli fabrefecit, prosequitur. Est et alia concisa de Hectoris hasta: *Hector ubi ingressus, bis quinque tenens cubitorum Unius atque hastam bene longam, ferrea cuspis Cui splendebat item, circumdat et annulus auro.* Facti autem narrationes cum aliæ, tum ejusmodi sunt: *Conveniunt, parmas simul objiciunt, simul hastas, Armatorum hominum quoque robora maxima, scutis Cominus umbonis propellunt mutua utrinque Vulnera, magnus ut hinc factus sit utrinque tumultus.* Affectionis autem narratio est, in qua id, quod contingit, ex causa, aut ex efficacia quadam declaratur, cujusmodi de iis narrat, qui ira, aut timore, aut tristitia affici-

τι τοιῦτο πασχόντων. ἐξ αἰτίου μὲν Ἀχνύμενος, μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφὶ μέλαιναι Πίμπλαντ᾽, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. ἐξ ἐνεργείας δὲ, Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Πλοχμοί θ᾽ οἳ χρυσῷ τε, καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.

῾Ο δὲ τρόπος ἐστὶ ποιητικὸς πράξεως, ἢ παθήματος, ἢ σχέσεώς τινος, καθ᾽ ἣν τὸ μὲν, ὧδέ τι ἐνεργεῖ, τὸ δὲ, ὧδέ πως ἔχει, καὶ πάσῃ ἀκολουθεῖ τῇ τοιαύτῃ διηγήσει. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τὸ τοιόνδ᾽ ἂν εἴη· Τὸν δ᾽ Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ· Ἐκλίνθη δ᾽ ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς Βλημένου, αὐτίκα δ᾽ αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνα παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο. καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἔστι δὲ διήγησις παρ᾽ αὐτῷ, ὡς μὲν ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλατεῖαν φράσιν, καὶ ἐξεργασίαν ἁρμόζουσαν τοῖς ὑποκειμένοις ἔχουσα, ἐνίοτε δὲ εὔτονος, ὡς ἡ τοιαύτη. Κεῖται Πάτροκλος, νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται Γυμνοῦ, ἀτὰρ τά γε τεύχε᾽ ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ. τοῦτο δὲ τὸ εἶδος πολλάκις ἐστὶ χρήσιμον. τὸ γὰρ τάχος τῶν λόγων εὐτονώτερον καθίστησι, καὶ τὸν λέγοντα, καὶ τὸν ἀκροώμενον, καὶ ῥᾳδίως τυγχάνει τοῦ προκειμένου. διηγεῖται δὲ ποτὲ μὲν ψιλῶς, ποτὲ δὲ μετὰ εἰκόνος, ἢ ὁμοιώσεως, ἢ παραβολῆς. εἰκόνος μὲν, ὡς ὅταν εἴπῃ· Ἡ δ᾽ ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια, Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. ὁμοιώσεως δὲ, οἷον· Αὐτὸς δὲ, κτίλος ὡς, ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν. παραβολῆς δὲ, ὅταν παραπλησίων πραγμάτων παράθεσιν ποιήσηται, ἔχουσαν ἀνταπόδοσιν τὴν ἀπὸ τοῦ προκειμένου διηγήματος. καὶ ἔστι παρ᾽ αὐτῷ ποικίλα τὰ εἴδη τῶν παραβολῶν. συνεχῶς γὰρ καὶ πολυτρόπως παρατίθησι

untur, aut vulnerantur, occiduntur, aut aliud quippiam tale perpetiuntur. Ex causa: *Indoluit, ferventque homini præcordia nigra, Atque oculos igni similes gestare corusco.* Ex efficacia: *Ut Charitum multo conspersi sanguine crines: Aurea vitta comas, nec non argentea vincit.*

Modus autem poëticus est, dum actio, passio, aut habitus aliquis ita describitur, ut secundum eum aliud quidem sic fiat, aliud vero sic quodammodo se habeat. Quibus narrationibus omnibus Homerus utitur, cujus exemplum tale fuerit: *Vulnerat hunc jaculo feriens divinus Ulysses, In guttur, procumbat ut is, pateramque relinquat, Quam manibus tenuit, cruor hinc de naribus exit, etc.*

Est autem narratio apud eum, quæ plerumque copiosam phrasim habet, ac diligentiam subjectæ materiæ continentem. Nonnunquam vero succincta, ut ejusmodi: *Patroclus jacet, hinc pugna est pro corpore nudo, Illius arma quidem sibi sumpsit strenuus Hector.* Hæc autem forma sæpe utilis est; orationis namque celeritas et dicentem, et audientem attentiorem, et facile voti compotem reddit. Narrat autem nonnunquam nude, nonnunquam vero cum imagine, vel similitudine, vel simili imagine, ut quando inquit: *Penelope ex thalamo veniens, forma referebat Aureolam Venerem, venatricemque Dianam.* Similitudine vero, ut: *Non secus atque aries armatorum agmen obibat.* Simili vero, quum vicinarum rerum comparationem ita facit, ut ad institutum adaptari queat. Suntque apud eum variæ similium species. sub-

ταῖς τῶν ἀνθρώπων πράξεσι καὶ σχέσεσι ζώων ἄλλων ἐνεργείας, καὶ φύσεις.

Καί ἐστι μὲν ὅταν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων ποιῆται τὴν ὁμοίωσιν, οὐ πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, ἀλλὰ πρὸς τὴν φύσιν ἑκάστου ἀφορῶν, ὅθεν τὴν μὲν ἰταμότητα ἀπείκασε μυίᾳ· Καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκε. καὶ τὴν συνέχειαν τῷ αὐτῷ ζώῳ, Ἠΰτε μυιάων ἁδινάων ἔθνεα πολλά. τὸν δὲ ἀθροισμὸν, καὶ τὴν πολυπλήθειαν μετ' εὐταξίας μελίσσαις· Ἠΰτ' ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἁδινάων. οὕτω δὲ καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ τὴν δίωξιν ἔδειξεν εἰπών· Σφήκεσσιν ἐοικότες εἰνοδίοισι. καὶ ἔτι προσθεὶς, Οὓς παῖδες ἐριδαίνουσιν ἔθοντες, ἵνα μᾶλλον τὸ ἐκ φύσεως αὐτῶν θυμοειδὲς τῷ ἀπὸ τῶν παίδων ἐρετισμῷ ἐπιτείνῃ· ἐπὶ δὲ συνεχοῦς φωνῆς φησίν· Ἐσθλοὶ, a τεττίγεσσιν ἐοικότες. λαλίστατον γὰρ τὸ ζῶον, καὶ ἄπαυστον ἐν τούτῳ. Τῶν δὲ ἀσυντάκτως φερομένων φωνὰς παμμιγεῖς οὕτως εἴκασεν· Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό. τὰ δὲ εἰς τάξιν καθιστάμενα πλήθη τοῖς καθημένοις ὀρνέοις ὁμοιοῖ, Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων. Τὴν δὲ ὀξύτητα τῆς ὄψεως, καὶ τῆς πράξεως, ποτὲ μὲν ἱέρακι παραβάλλει, Ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν. ποτὲ δὲ ἀετῷ, Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ. παρίστησι γὰρ τὴν ὀξυδέρκειαν ἐν τῷ πόῤῥωθεν ἰδεῖν, τὸ δὲ τάχος ἐν τῷ ποδωκέστατον ζῶον ἑλεῖν. τὸν δὲ ἐκπλαγέντα πρὸς ὄψιν πολεμίου, δράκοντος ὁράματι προσείκασεν, οὐκ ὀκνήσας οὐδ' ἀπὸ τῶν ἑρπετῶν παραδείγματα λαβεῖν. Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη. Ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων ζώων, δειλίας

inde namque, ac multis modis aliorum animantium efficaciam, et naturam hominum gestis et habitibus confert.

Est etiam quando a minimis similitudinem trahit, non ad corporis magnitudinem, sed ad uniuscujusque naturam respiciens, quo fit ut improbitatem muscæ comparet: *Inspiravit huic Pallas muscæ improbitatem.* Et assiduitatem eidem animanti comparavit: *haud secus ac muscarum examina multa frequentant.* Globum autem et ingentem multitudinem ordine incedentem, apibus: *sicut apum fuerint examina crebra volantum.* Ad hunc modum et iram, et persecutionem ostendit, dicens: *Vespis in via agentibus similes.* Atque his subjungit: *Quas pueri irritare solent:* ut eo magis genuinum earum furorem per puerorum irritationem concitatum, exaggeraret. De continua autem voce ait: *Boni, locustis similes.* Loquacissimum namque animal, et in hac parte inquietum. Eos autem, qui voces inconcinne permixtas efferunt, sic comparavit: *haud secus atque gruum clangor ferit æthera summum.* Ordinatam vero multitudinem avibus considentibus assimilat: *Cum clangore considentium.* Visus autem et facti acrimoniam nonnunquam accipitri confert: *Persimilisque palumbin[illegible]o, qui perceler instat.* Nonnunquam vero aquilæ, *quam etiam in alto volitantem lepus pedibus celer non fefellerit.* Visus namque acumen in eo ostendit, quod eam procul ait videre, celeritatem vero, quod pernicissimum animal capit. Hostis autem aspectu obstupefactum ei comparat, qui draconeum videt, ita ut non puduerit eum vel a reptilibus exempla sumere: *haud secus atque dracone aliquis viso rediit mox.* Ab aliis vero animantibus, timiditatis quidem a lepore, et a cervo itidem sumit, *Cur adeo*

a Addendum ἀγορηταὶ vel intell.

μὲν ἀπὸ τȣ̃ λαγωȣ̃ λαμβάνει, καὶ ἀπὸ τῆς ἐλάφȣ ὁμοίως· Τίφθ’ ȣ̔́τως ἕςητε τεθηπότες ἠΰτε νεβροί. κυνῶν δὲ, ὁτὲ μὲν ἀλκήν· ‘Ως δ’ ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, οἵ τ’ ἐπὶ [a] θήρης· ὁτὲ δὲ φιλοτεκνίαν· ‘Ως δὲ κύων ἀπαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. ὁτὲ δὲ προθυμίαν πρὸς τὸ φυλάσσειν· ‘Ως δὲ κύνες περὶ μῆλα δυςωρήσονται ἐν αὐλῇ. ‘Αρπαγὴν δὲ ἅμα μυθικῶς [b] καὶ ἰταμῶς πρασσομένην, λύκοις εἴκασεν· ‘Ως δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον, ἢ ἐρίφοισι. Τὸ δὲ ἄλκιμον, καὶ ἄτρεπτον διά τε συῶν ἀγρίων, καὶ παρδάλεων, καὶ λεόντων ἔδειξε, μερίζων ἑκάςῳ τὸ πρὸς τὴν φύσιν οἰκεῖον. Τῶν μὲν συῶν τὴν ὁρμὴν ἣν ἔχει [c] πρὸς μάχην ἀνυπόςατον ποιῶν· ’Ιδομενεὺς δ’ ἄρ’ ἐνὶ προμάχοις συῒ εἴκελος ἀλκήν· τῶν δὲ παρδάλεων τὸ ἄπαυςον τῆς τόλμης· ’Αλλά τε καὶ περὶ δȣρὶ πεπαρμένη ȣ̓κ ἀπολήγει· λεόντων δὲ τὸ μέλλον μὲν, εἰς τέλος δὲ γενναῖον· Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαςίεται. Πάλιν δὲ παραβάλλει δρόμον ἀνδρὸς γενναίȣ ἵππῳ τροφῆς κεκορεσμένῳ. ‘Ως δ’ ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοςήσας ἐπὶ φάτνῃ. καὶ τȣ̓ναντίον βραδεῖαν πορεῖαν ἀήττητον ἐν τῷ καρτερεῖν, ȣ̔́τως ἔδειξεν· ‘Ως ὅτ’ ὄνος παρ’ ἄρȣραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας. σχῆμα δὲ βασίλειον καὶ ὑπερέχον ἐτύπωσε διὰ τȣ́των. ’Ηΰτε βȣ̃ς ἀγέληφι μέγ’ ἔξοχος ἔπλετο πάντων. ȣ̓ κατέλιπε δὲ ȣ̓δὲ τῶν θαλασσίων ζώων ὁμοιότητας. πολύποδος μὲν τὸ παράμονον, καὶ δυςαπόσπαςον τῶν πετρῶν· ‘Ως δ’ ὅτε πȣλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο. δελφῖνος δὲ τὸ ἡγεμονικὸν, καὶ κρατιςεῦον τῶν ἄλλων, ‘Ως δ’ ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι.

stupefacti estis, velut hinnulus, omnes? A canibus autem, quando fortitudinem commendat: *Acres ut catuli mordent aprum, lacerantque.* Quando autem amorem erga liberos: *Ut canis egregie catulos propugnat, amatque.* Quando vero animi promptitudinem ad custodiendum: *Ut canis est promptus, fidusque ad ovilia custos.* Raptum autem qui et fabulose, et audacter fit, lupis comparare solet: *Agnos ut lupus invadit, raptatque tenellos.* Fortitudinem vero et constantiam per sues sylvestres, pardos, et leones ostendit, dum unicuique quod naturæ suæ proprium est tribuit. A suibus impetum quem (hoc genus animantis) ad pugnam invictum habet, mutuatur: *Idomeneus apro similis propugnat ubique.* A pardis pertinacem audaciam: *Nec penetrante cutem pilo, pugnare remittit.* A leonibus vero primum cunctationem, deinde et generositatem: *Cauda utrumque latus, lumbos, ac ilia verrit.* Rursum autem hominis generosi cursum equo saturo comparat: *Sicut equus saturus juxta præsepe moratus.* Et contra tardum incessum, ac in tolerando insuperabilem, sic ostendit: *Ceu pueros per agros vadens propulsat asellus.* Regium vero habitum, ac præstantiam hisce expressit: *Eminet armento veluti bos præstat in omni.* Neque vero marinorum animantium similitudines omisit, polypi quidem perseverantiam, et quam difficulter a saxis avellatur: *Extrahitur veluti polypus si quando cavernis.* Delphini autem principatum, ac præstantiam inter alios pisces: *Ut pisces alios superat delphinus in undis.*

a Οἵτ’ ἐπὶ θήρης. Il. κ΄. 360. Sed ibi est εἰδότε θήρης.

b Cl. *Valkenarius* ad *Ammon.* p. 56. corrigit ὁρμητικῶς. *Barnesius* lenius θυμικῶς.

c Aut ἔχȣσι legendum videtur, aut intell. τις.

Πολλάκις δὲ τὰ ὑπὸ ἀνθρώπων πρασσόμενα ἄλλαις ὁμοίως πράξεσι παραβάλλει, ὥσπερ ἐν τούτῳ· Οἵ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισι, τὴν ἔνστασιν καὶ καρτερίαν δεικνύων τῶν ἀνδρῶν. τῷ δ' ἀγεννῶς δακρύοντι ὀνειδίζει μετὰ ἐναργοῦς ὁμοιώσεως· Τίπτε δεδάκρυσαι Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη νηπίη.

Ἐτόλμησε δὲ καὶ τοῖς στοιχείοις παραβαλεῖν πράξεις ἀνθρωπίνας. ὡς ἐν τούτῳ· Ὣς ἔφατ', Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε κῦμα Ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν προβλῆτι σκοπέλῳ, τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει Παντοίων ἀνέμων, ὅταν ἔνθ', ἢ ἔνθα γένωνται. ἐν οἷς δῆλός ἐστι καὶ ὑπερβολῇ, καὶ αὐξήσει κεχρημένος. οὐ γὰρ ἤρκεσε κύματος ἤχῳ τὴν κραυγὴν ἀπεικάσαι, ἀλλὰ τῶν προφερομένων ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅπου μετεωριζόμενον τὸ κῦμα μείζονα ἦχον ἀποτελεῖ, καὶ οὐχ ἁπλῶς κῦμα, ἀλλὰ τὸ κινηθὲν ἀπὸ νότου, τοῦ μάλιστα τὰ ὑγρὰ κινοῦντος, καὶ ἐπὶ σκοπέλῳ προβλῆτι, τῷ ἀνατεταμένῳ εἰς τὸ πέλαγος, καὶ περικλυζομένῳ ὑπ' αὐτοῦ, ὃς καὶ ἀδιάλειπτον ἔχει τὸν κλύδωνα, ὁπόθεν ἂν προσπίπτωσιν οἱ πνέοντες ἄνεμοι. τοιαῦτα μέν ἐστι τὰ τῆς ἐν τῷ διηγεῖσθαι ἐξεργασίας παρ' αὐτῷ. ἅπερ ἔνεστι καὶ ἐπὶ τῶν πολλῶν κατανοεῖν ἐκ τῶν ὀλίγων παραδειγμάτων.

Σκεψώμεθα δὲ καὶ τὰ λοιπὰ εἴδη τῶν λόγων, εἴ ἐστι παρὰ τῷ Ὁμήρῳ, πρώτῳ καὶ τὰς ἐννοίας αὐτῶν λαβόντι, καὶ ἐναργῶς κατασκευάσαντι, ὁμοίως ὀλίγα παραδείγματα παρατεθέντα, καὶ τὰ ἄλλα νοεῖν παρασκευάσει.

Ὁ δὲ θεωρητικὸς λόγος ἐστὶν, ὁ περιέχων τὰ καλούμενα θεωρήματα, ἅπερ ἐστὶ γνῶσις τῆς ἀληθείας, γινομένη μετὰ τέχνης. ἀφ'

Sæpenumero autem ea quæ ab hominibus fiunt, aliis similiter factis confert, ut in hoc: *Messores veluti certant frumenta metendo.* Resistendi vim, et tolerantiam virorum demonstrans, molliter autem ploranti, similitudine perspicua exprobrat: *Cur teneræ in morem lacrimas Patrocle puellæ.*

Ausus est autem et elementis humana facta conferre, ut in illo: *Argolici vocem tollebant, fluctus ut altis Littoribus resonat, scopuloque immurmurat, Auster quem petit omnigenis zephyris agitata procella Nunquam intermittens, variis dum partibus afflant.* In quibus constat, eum et hyperbola, et amplificatione usum esse. Non enim contentus fuit, procellæ sono clamorem comparasse, sed fluctuum, qui in altum littus illiduntur, ubi dum fluctus exaltatur, majorem sonitum dedit. Neque simplicem procellam, sed ab Austro, qui humida maxime movet, concitatam, in scopulum eminentem, ac in pelagus prominentem, illisam esse dicit, et qui ab ea allueretur, quique assiduæ tempestati obnoxius esset, undecumque tandem ventorum flatus irrueret. Istiusmodi apud eum sunt, quæ ad diligentiam in narrando pertinent, quorum multa ex paucis exemplis deprehendere licet.

Perpendamus autem et reliquas orationis species, num apud Homerum ita sint, ut ipse eas primum et excogitasse, et illustrasse videatur. Qua de re paucis itidem exemplis adductis, et reliqua conjici possunt.

Cæterum contemplativa oratio est, quæ, quas vocant, speculationes complectitur, habentes veritatis cognitionem, quæ arte constet. Unde et rerum divinarum et hu-

ὧν ἐστὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων, θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, κατανοεῖν. καὶ τὰς περὶ τὸ ἦθος ἀρετὰς καὶ κακίας διαιρεῖν· καὶ εἴ τινι τέχνῃ λογικῇ μετέρχεσθαι τὴν ἀλήθειαν προσήκει, μανθάνειν. ταῦτα δὲ μετεχειρίσαντο οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψαντες, ἧς ἐστὶ μέρη τὸ φυσικὸν, καὶ ἠθικὸν, καὶ διαλεκτικόν. ἐν δὴ πᾶσι τούτοις τὰς ἀρχὰς, καὶ τὰ σπέρματα ἐνδιδόντα Ὅμηρον εἰ καταμάθοιμεν, πῶς οὐκ ἂν εἴη πρὸ πάντων θαυμάζεσθαι ἄξιος; εἰ δὲ δι' αἰνιγμάτων, καὶ μυθικῶν λόγων τινῶν ἐμφαίνεται τὰ νοήματα, οὐ χρὴ παράδοξον ἡγεῖσθαι. τοῦτο γὰρ αἴτιον ποιητικῆς, καὶ τῶν ἀρχαίων ἦθος, ὅπως οἱ μὲν φιλομαθοῦντες μετά τινος εὐμουσίας ψυχαγωγούμενοι ῥᾷον ζητῶσί τε, καὶ εὑρίσκωσι τὴν ἀλήθειαν, οἱ δὲ ἀμαθεῖς, μὴ καταφρονῶσι τούτων, ὧν οὐ δύνανται συνιέναι. καὶ γάρ ἐστί πως, τὸ μὲν δι' ὑπονοίας σημαινόμενον ἀγαστὸν, τὸ δὲ φανερῶς λεγόμενον εὐτελές.

Ἀρξώμεθα τοίνυν ἀπὸ τῆς τοῦ παντὸς ἀρχῆς, καὶ γενέσεως, ἣν Θαλῆς ὁ Μιλήσιος εἰς τὴν τοῦ ὕδατος οὐσίαν ἀναφέρει· καὶ θεασώμεθα, εἰ πρῶτος Ὅμηρος τοῦθ' ὑπέλαβεν εἰπὼν, Ὠκεανός θ', ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται. μετ' ἐκεῖνον δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ὑφιστάμενος τὰς πρώτας ἀρχὰς εἶναι τὸ ὕδωρ, καὶ τὴν γῆν, ἔοικε σπάσαι τὴν ἀφορμὴν ταύτην ἐκ τῶν ὁμηρικῶν τούτων· Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. σημαίνει γὰρ τὴν ἀνάλυσιν εἰς τὰ γεννητικὰ στοιχεῖα τοῦ παντός. ἡ δὲ μάλιστα ἀληθὴς δόξα, τέσσαρα στοιχεῖα συνίστησι, πῦρ, ἀέρα, ὕδωρ, γῆν. ταῦτα δὲ καὶ Ὅμηρος εἰδὼς φαίνεται, μνημονεύων ἐν πολλοῖς αὐτῶν ἑκάστου. καὶ τὴν τάξιν δὲ αὐτῶν ὅπως ἔχει κατέμαθεν.

manarum naturam cognoscere licet. virtutes et vitia, quæ in moribus sunt, secernere: denique num conari oporteat, aliqua rationali arte veritatem discere. Hæc autem ii, qui in philosophia versati sunt, tractaverunt: cujus partes sunt, naturalis, moralis, et dissertiva. Quod si horum omnium principia, et semina Homerum suppeditasse cognoverimus, quo pacto non præ omnibus admiratione dignus fuerit? Quod autem per ænigmata, et fabulosas quasdam orationes animi sensa ostendit, non mirum videri debet. Poëtica namque in causa est, et priscorum consuetudo, ut et disciplinarum studiosi, ingenii ac animi quadam delectatione deliniti, veritatem facilius et inquirant, et inveniant: et ut idiotæ illa non contemnant, quæ intelligere nequeunt. Etenim est quodammodo id, quod figurate significatur, jucundum: quod vero aperte dicitur, vilescit.

Exordiamur itaque a totius universi principio, ac generatione, quam Thales Milesius ad aquæ substantiam refert, et videamus num Homerus primus hoc invenerit, dicens: *Oceanus, qui cuncta creat, gignitque creata.* Post illum vero Xenophanes Colophonius, aquam et terram inter prima initia constituens, eam occasionem ab Homericis illis sumpsisse videtur: *Sed vos et tellus omnes fiatis et unda.* Significat enim resolutionem in genitalia elementa universitatis. Opinio autem maxime verax, quatuor elementa constituit: ignem, aërem, aquam, et terram. Hæc autem et Homerum scivisse apparet, dum in multis uniuscujusque istorum mentionem facit. Qua autem serie ea constituta essent, novit.

Ὅτι μὲν γὰρ ἡ γῆ κατωτάτω πάντων ἐστὶ, θεασώμεθα. σφαιροειδοῦς γὰρ ὄντος τοῦ κόσμου, ὁ μὲν περιέχων τὰ πάντα οὐρανὸς, τὸν ἄνω τόπον ἐπέχειν εἰκότως λέγοιτ᾽ ἄν· ἡ δὲ γῆ ἐν μέσῳ οὖσα πανταχόθεν, κατωτέρω τοῦ περιέχοντός ἐστι. τοῦτο δὴ ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις μάλιστα δηλοῖ, ἐν οἷς φησιν ὁ Ζεὺς, ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου σειρὰν ἀναψάμενος, τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν ἀνασπάσειν, ὡς πάντα μετέωρα γενέσθαι, Ἀλλ᾽ ὅτε κεν καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ᾽ αὐτῇ τε θαλάσσῃ· Σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησαίμην, τὰ δέ κ᾽ αὖθι μετέωρα πάντα γένοιτο.

Ὑπὲρ δὲ γῆς ὄντος τοῦ ἀέρος, τὸν αἰθέρα ὑψηλότερον εἶναί φησιν οὕτως· Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ᾽ ἐν Ἴδῃ Ἀκροτάτῃ πεφυκυῖα, δι᾽ ἠέρος αἰθέρ᾽ ἵκανε. τοῦ δὲ αἰθέρος ἀνωτέρω τὸν οὐρανόν· Ὣς οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ᾽ ὀρυγμαδὸς Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι᾽ αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. καὶ ἔτι ἐν τούτῳ· Ἠερίη δ᾽ ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, οὔλυμπόν τε. τὸ γὰρ καθαρώτερον τοῦ ἀέρος, ἀνωτάτω ὂν, καὶ τὸ μάλιστ᾽ ἀπέχον τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ἀναθυμιάσεων, ὡς ὅλον λαμπρόν φασιν ὄλυμπον προσηγορεῦσθαι. ἐν οἷς δέ φησιν ὁ ποιητὴς συνοικεῖν τῷ Διῒ τὴν Ἥραν οὖσαν ἀδελφὴν, δοκεῖ ταῦτα ἀλληγορεῖσθαι, ὅτι Ἥρα μὲν νοεῖται ὁ ἀὴρ, ἥπερ ἐστὶν ὑγρὰ οὐσία. διὸ καὶ λέγει· ἠέρα δ᾽ Ἥρη Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν. Ζεὺς δὲ ὁ αἰθὴρ, τουτέστιν, ἡ πυρώδης καὶ ἔνθερμος οὐσία· Ζεὺς δ᾽ ἔλαχ᾽ οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν. ἀδελφοὶ μὲν οὖν ἔδοξαν διὰ τὴν συνάφειαν, καὶ τὴν κατά τι ὁμοιότητα, ὅτι ἄμφω κοῦφοι καὶ κινούμενοι· σύνοικοι δὲ, καὶ ὁμόλεκτροι, ὅτι ἐξ αὐ-

Nam quod terra omnium infima sit, videamus. Orbicularis namque cum sit mundus, cœlum, quod omnia continet, superiorem locum retinere, haud immerito dici queat. Terra autem in medio collocata undiquaque inferior aëre est. hoc sane Poëta in his maxime declarat, in quibus Jupiter ait, se de Olympo catena suspensa, terram et mare revulsurum, ut omnia in sublime tollerentur: *Ast ego si cupiam, vos nunc detraxero cunctos, Firma cum tellure simul, pontoque præalto, Vertice de cœli suspensa rite catena, Atque hæc rursus ego in sublime reduxero cuncta.*

Præterea aëre super terram collocato, æthera excelsiorem esse ad hunc modum dicit: *Conscendit pinum, quæ stans in vertice montis Aëra per liquidum sursum penetrabat in æthram.* Æthere autem cœlum superius: *Sic illi pugnant, ut ferreus inde tumultus In cœlum resonet, sterilemque per æthera tranet.* Et præterea in illo: *Aëria ascendit cœlum, atque petivit olympum.* Quum enim suprema aëris pars purior sit, et maxime a terra, ejusque exhalationibus distet, ideo Olympum, quasi ὅλον λαμπρὸν totum splendidum appellari dicunt. In quibus vero poëta ait: Junonem cum Jove consuetudinem habere, quum tamen illius soror esset, per allegoriam hæc significare videtur, quod per Junonem aër intelligatur, quippe humida substantia. Propterea etiam dicit: *Aëra fundebat Juno Lucina profundum.* Per Jovem autem æther, hoc est, ignea substantia, et calida essentia innuitur: *Atque Jovi cœlum in nebulis, ac æthere cessit.* Fratres igitur propter conjunctionem, et quandam similitudinem visi sunt, eo quod uterque levis ac mobilis sit. Familiares vero, et conjuges, quod ex

τῶν συνιόντων γεννᾶται τὰ πάντα. διὸ καὶ ἐν τῇ Ἴδῃ συνέρχονται, καὶ ἡ γῆ αὐτοῖς φύει τὰς πόας, καὶ τὰ ἄνθη.

Τοῦ δὲ αὐτοῦ λόγου ἔχεται κἀκεῖνα, ἐν οἷς φησιν ὁ Ζεὺς κρεμᾶσθαι τὴν Ἥραν, καὶ ἐξάπτεσθαι τῶν ποδῶν αὐτῆς ἄκμονας δύο, τουτέστι, τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν. μάλιστα δὲ ἐν ἐκείνοις ἐξεργάζεται τὸν περὶ στοιχείων λόγον, δι' ὧν ὁ Ποσειδῶν λέγει αὐτῷ· Τρεῖς γάρ τε Κρόνου ἦμεν ἀδελφεοὶ, οὓς τέκε Ῥεία, Ζεὺς, καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. καὶ, Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς. καὶ ὅτι ἐν τῇ τοῦ παντὸς νομῇ Ζεὺς μὲν ἔλαχε τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν, Ποσειδῶν δὲ τὴν τοῦ ὕδατος, Ἅδης δὲ τὴν τοῦ ἀέρος. τοῦτον γὰρ λέγει ζόφον ἠερόεντα, ἐπειδὴ φῶς οἰκεῖον οὐκ ἔχει, ἀλλ' ὑπὸ ἡλίου, καὶ σελήνης, καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων καταλάμπεται.

Τετάρτη δὲ κατελείφθη καὶ κοινὴ πάντων ἡ γῆ. ἡ μὲν γὰρ τῶν τριῶν στοιχείων οὐσία κινεῖται ἀεὶ, μόνη δὲ ἀκίνητος ἡ γῆ μένει, ᾗ καὶ τὸν Ὄλυμπον προσέθηκεν. εἰ μὲν γὰρ ὄρος ἐστὶν, ὡς μέρος τῆς γῆς, εἰ δὲ τοῦ οὐρανοῦ τὸ λαμπρότατον, καὶ καθαρώτατον, ὡς καὶ ταύτης οὔσης, ἐν τοῖς στοιχείοις πέμπτης οὐσίας, ὅπερ ᾠήθησάν τινες τῶν ἐνδόξων φιλοσόφων. ὥστε κατὰ τὸ εἰκὸς κοινὰ ὑπέθετο εἶναι, τήν τε γῆν κατωτάτω διὰ βαρύτητα, καὶ τὸν Ὄλυμπον ἀνωτάτω ὄντα διὰ κουφότητα, ὅτι εἰς ταῦτα αἱ μεταξὺ φύσεις, πῇ μὲν καταφέρονται, πῇ δὲ ἀναφέρονται. τῆς δὲ στοιχείων φύσεως ἐξ ἐναντίων συνεστώσης, ξηρότητός τε, καὶ ὑγρότητος, καὶ θερμότητος, καὶ ψυχρότητος, ὑπὸ δὲ τῆς πρὸς ἄλληλα ἀναλογίας καὶ κράσεως ἐναπεργαζομένης τὸ πᾶν, καὶ μεταβολὰς μὲν μερικὰς ὑπομενούσης,

istis coëuntibus omnia generentur. Quapropter et in Ida congrediuntur, ac terra eis herbas ac flores gignit.

Ejusdem vero rationis sunt et illa, in quibus Jupiter ait: Junonem pendere, et duas incudes, hoc est, mare et terram illius pedibus appendi. In iis autem elementorum rationem maxime habet, in quibus Neptunus Jovi dicis: *Tres siquidem fratres sumus, ex Rhea genitrice, Jupiter, atque ego, tertius infera regna tenet qui. Omnia tripliciter divisa, tenetque sua omnis.* Præsertim quum in universi distributione, Jupiter ignis, Neptunus aquæ, Pluto aëris essentiam sortitus sit. Hunc enim aëriam caliginem ideo vocat, quod lucem propriam non habet, sed a sole, luna, et reliquis astris lumen mutuatur.

Terra autem quarta et communis pars, eam ob causam relicta est, quod trium elementorum essentia assidue movetur, terra autem sola immobilis est, cui et Olympum addidit. Si enim mons est, ut partem terræ: sin cœli splendidissimam et purissimam partem intelligas, tum hæc quinta essentia inter elementa fuerit, id quod quidam illustres philosophi senserunt. Quocirca haud abs re communia esse censuit, terram videlicit infimam propter gravitatem, et olympum supremum, propter levitatem. Quoniam in ista naturæ interjectæ. partim deorsum, partim sursum feruntur. Porro quum elementorum natura ex contrariis sit constituta, videlicet siccitate et humiditate, calore ac frigore: et quum per competentiam et temperaturam, quam invicem habent, cuncta fabricentur, et ea permanente mutationes particulares fiant, et e contra illa desi-

τȣ̃ δὲ παντὸς λύσιν μὴ ἐπιδεχομένης, Ἐμπεδοκλῆς ἔφη τὰ ὅλα συνεςάναι ȣ̔́τως· Ἄλλοτε μὲν φιλότητι συνερχόμεν᾽ εἰς ἓν ἅπαντα, Ἄλλοτε δ᾽ αὖτις ἕκαςα φορεύμενα νείκεος ἄχθει. Τὴν μὲν συμφωνίαν καὶ ἕνωσιν τῶν ςοιχείων, φιλίαν προςαγορεύσας· νεῖκος δὲ τὴν ἐναντίωσιν. Πρὸ δὲ τȣ́τȣ Ὅμηρος τὴν φιλίαν, καὶ τὸ νεῖκος αἰνίσσεται, ἐν οἷς φησιν Ἥρα παρ᾽ αὐτῷ· Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβȣ πείρατα γαίης, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν· Τȣ̀ς εἶμ᾽ ὀψομένη, καὶ σφ᾽ ἄκριτα νείκεα λύσω.

Τοιȣ̃τον δέ γε καὶ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρην ὁ μῦθος αἰνίττεται, τῆς μὲν ταυτὸ δυναμένης, ὃ παρὰ τῷ Ἐμπεδοκλεῖ ἡ φιλία, τȣ̃ δὲ, ὃ παρ᾽ ἐκείνῳ τὸ νεῖκος. ὅθεν ποτὲ μὲν σύνεισιν ἀλλήλοις, ποτὲ δὲ διαλύονται. ἐλέγχει δὲ αὐτȣ̀ς Ἥλιος, καὶ δεσμοῖ μὲν αὐτȣ̀ς Ἥφαιςος, λύει δὲ Ποσειδῶν. ἐν οἷς δῆλόν ἐςι, ὅτι ἡ ἔνθερμος, καὶ ἡ ξηρὰ ȣ̓σία, καὶ ἡ ταύτῃ ἐναντία, ἡ ψυχρά τε, καὶ ὑγρὰ, ποτὲ μὲν συνάγȣσι τὰ πάντα, ποτὲ δὲ λύȣσιν.

Ἀκολȣθεῖ δὲ τȣ́τοις καὶ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς εἰρημένον, ὅτι ἐκ τῆς Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης συνȣσίας ἁρμονία συνέςηκεν, ἐξ ἐναντίων, βαρέων τε, καὶ ὀξέων, κιρναμένων ἀλλήλοις ἀναλόγως. ὅπως δὲ ἀντίκεινται ἀλλήλοις τὰ τῆς ἐναντίας φύσεως τετυχηκότα, αἰνίττεσθαι ἔοικεν ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τῇ παρατάξει τῶν θεῶν, ἐν ᾗ πεποίηκε τȣ̀ς μὲν τοῖς Ἕλλησι, τȣ̀ς δὲ τοῖς Τρωσὶ βοηθȣ̃ντας, ἀλληγορικῶς ἐμφαίνων τὰς δυνάμεις ἑκάςȣ· καὶ τὸν μὲν Φοῖβον τῷ Ποσειδῶνι ἀντιτάσσει, τὸ θερμὸν καὶ ξηρὸν, τῷ ὑγρῷ καὶ ψυχρῷ, τὴν δ᾽ Ἀθηνᾶν τῷ Ἄρει, τὸ λογιςικὸν τῷ ἀλογίςῳ· τȣτέςι τὸ ἀγαθὸν τῷ κακῷ. τὴν δὲ Ἥραν τῇ Ἀρτέμιδι· τὸν ἀέρα τῇ σελήνῃ, καὶ ὅτι ὁ μὲν ςαθερὸς, ἡ δὲ πολυκίνητος. τὸν δὲ Ἑρμῆν τῇ Λητοῖ,

nente omnia solvantur, Empedocles cuncta ad hunc modum constare inquit: *Est ubi conveniunt in amore bene, est ubi rursus Singula discordant, litem, pugnamque capessunt:* Ubi elementorum concordiam et unitatem, amicitiam: discordiam autem, contentionem appellat. Ante hunc autem Homerus concordiam et discordiam in iis obscure ostendit, in quibus Juno apud eum ait: *Vado videre feracis cuncta latibula terræ, Oceanumque patrem divorum, Tethidaque ipsam, Magnas inter eos valeam an componere lites.*

Talia etiam Veneris et Martis fabula sub verborum involucris ostendit. Quorum illa quidem idem pollet, quod apud Empedoclem amicitia, hic autem idem, quod apud illum inimicitiæ. Unde fit, ut aliquando inter sese coëant, aliquando autem dissolvantur. Indicat autem eos Sol, Vulcanus vincit, solvit Neptunus. Unde constat, quod calida et sicca essentia, et his contraria, frigida et humida, nonnunquam omnia coagmentant, nonnunquam vero dissolvunt.

Quibus et hoc consentaneum, quod apud alios poëtas dictum est, quod ex Martis et Veneris consuetudine, concentus ex contrariis, gravibus videlicet et acutis constet, dum inter sese æquabiliter temperantur. Quo pacto autem ea, quæ contrariam naturam sortita sunt, sibi invicem opponantur, poëta per ænigma significasse videtur, præsertim in acie deorum: in qua fingit, alios quidem Græcis, alios autem Trojanis auxilium ferre, allegorice uniuscujusque vim ostendens. Atque Phœbum quidem Neptuno in acie opponit, calidum et siccum, humido et frigido. Minervam autem

ὅτι ὁ μὲν λόγος αἰεὶ ζητεῖ καὶ μέμνηται, ἡ δὲ λήθη τούτῳ ἐστὶν ἐναντίον. τὸν δὲ Ἥφαιστον τῷ ποταμῷ, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καθ' ὃν τὸν ἥλιον τῇ θαλάσσῃ. θεατὴν δὲ τῆς μάχης τὸν πρῶτον θεὸν, καὶ ἐπὶ τούτῳ γεγηθότα.

Ἐκ δὲ τῶν προειρημένων ἅμα, καὶ τοῦτο ὑποδεικνὺς Ὅμηρος φαίνεται, καὶ ὅτι εἷς ἐστιν ὁ κόσμος, καὶ πεπερασμένος. εἰ γὰρ ἄπειρος ἦν, οὐκ ἂν εἰς ἀριθμὸν πέρας ἔχοντα διῃρεῖτο. καὶ ἐν τῷ ὀνόματι σημαίνει [a] τὸ σιωπᾶν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς χρῆται ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ τῷ πληθυντικῷ. σαφέστερον δὲ τὸ αὐτὸ δηλοῖ ἐν τῷ εἰπεῖν, πείρατα γαίης. καὶ πάλιν ἐν οἷς φησίν· Οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηται Γαίης, καὶ πόντοιο. καὶ ἐν τῷ, Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο. ὅπου γάρ ἐστιν ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας.

Ὅπως δὲ καὶ περὶ ἡλίου γινώσκει, οὐκ ἄδηλον, ὅτι κυκλοφορικὴν ἔχων δύναμιν, ποτὲ μὲν ὑπὲρ γαίης φαίνεται, αὖθις δὲ ὑπὸ γῆν ἄπεισι· καὶ τοῦτο δῆλον ποιεῖ, λέγων· Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς, Οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν, Οὐδ' ὅπῃ ἀνεῖται. καὶ ὅτι αἰεὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰὼν, καὶ διὰ τοῦτο Ὑπερίων προσαγορευόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ, τήν τε ἀνατολὴν ἐκ τοῦ περιέχοντος τὴν γῆν ὕδατος, τουτέστι τοῦ ὠκεανοῦ, ποιεῖται, καὶ εἰς αὐτὸν καταδύεται, δηλοῖ σαφῶς· τὴν μὲν ἀνατολὴν

Marti, rationale irrationali, hoc est bonum malo. Junonem vero Dianæ, hoc est, aërem Lunæ, eo quod ille stabilis, hæc vero instabilis sit. Mercurium autem Latonæ, eo quod sermo assidue quærit, ac meminit, oblivio autem his contraria est. Vulcanum denique fluvio, eadem ratione, qua solem mari. Pugnæ autem spectatorem deum primarium, et super hoc lætantem fingit.

Ex prædictis autem simul et hoc ostendere Homerus videtur, quod et unus, et finitus sit mundus. Si enim infinitus esset, nequaquam divideretur in numerum habentem terminum. Ipso enim nomine terminum significat, quippe cum in aliis multis plurativo pro singulari utatur. Clarius autem eandem rem declarat, dum inquit: *Fines terræ.* et rursus in quibus ait: *Ultima non equidem quamvis adeat loca terræ, Et maris.* Præterea in hoc: *Summo vertice multijugi versatus Olympi.* Ubi enim summum, illic et terminus est.

Quid autem de sole sentiat, non est obscurum; quia quum orbicularem circumferentiæ vim obtineat, aliquando super terram apparet, nonnunquam rursus subter terram abit, idque ad hunc modum declarat: *O socii, nescimus, ubi caligo sit orta, Auroræque domus, radiique Hyperionis unde. Quove meent rursus subeuntes infima terræ.* Quodque semper supra nos gradiens sol, ideoque Hyperion, hoc est supergrediens, ab ipso poëta appellatus, ex aqua, quæ terram complectitur, hoc est, ex Oceano, oriatur, et in eum occidat, poëta perspicue ostendit; ortum quidem in his: *Oceani stagna alta sinens, exortus erat sol, Æthera conscendens, superis lux esset ut*

a Τὸ σιωπᾶν] Hoc verbum vitiosum esse non dubito. Interpres latinus sensum expressit, quem loco huic convenire putabat. Sed quomodo nomine mundi terminum indicat? *Barnesius* audacter reposuit καλλωπίζειν, quasi id conveniret significationi verbi κόσμου. Vestigia verbi sequenti in mentem veniat τὸ σιωπώμενον, ipso nomine indicavit, quod diserte non dixit.

κἂν τούτοις, Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην, Οὐρανὸν εἰς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ. τὴν δὲ δύσιν, Ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, Ἕλκων νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. Δείκνυσι δὲ αὐτοῦ καὶ τὸ εἶδος· λαμπρὸς δ' ἦν ἠέλιος ὥς. καὶ μέγεθος, Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαῖαν. καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τούτῳ· Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. καὶ τὴν δύναμιν· Ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷ, καὶ πάντ' ἐπακούει. Καὶ τὸ ἔμψυχον, καὶ τὸ ἐπὶ τῇ κινήσει αὐτοπροαίρετον, ἐν οἷς ἀπειλεῖ, Δύσομαι εἰς ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω. καὶ ἐπὶ τούτῳ ὁ Ζεὺς αὐτὸν παρακαλεῖ, Ἠέλι', ἤτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε, Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. ἐξ ὧν δηλοῖ ὅτι οὐ πῦρ ἐστιν ὁ ἥλιος, ἀλλ' ἑτέρα τις κρείσσων οὐσία. ὅπερ καὶ Ἀριστοτέλης ὑπέλαβεν, εἴ γε τὸ μὲν πῦρ ἐστιν ἀνωφερὲς, καὶ ἄψυχον, καὶ εὐδιάληπτον, καὶ φθαρτόν· ὁ δὲ ἥλιος, κυκλοφορητικὸς, καὶ ἔμψυχος, καὶ ἀΐδιος, καὶ ἄφθαρτος.

Καὶ τῶν ἄλλων δὲ τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν ἄστρων, ὅτι οὐκ ἀπείρως Ὅμηρος εἶχεν, φανερόν ἐστιν, ἐξ ὧν πεποίηκε, Πληϊάδας θ', ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος· καὶ τὴν Ἄρκτον τὴν αἰεὶ στρεφομένην περὶ τὸν ἀειφανῆ πόλον τὸν βόρειον, καὶ διὰ τὸ μετέωρον μὴ ἁπτομένην τοῦ ὁρίζοντος, ὅτι ἐν ἴσῳ χρόνῳ ὅ τε μικρότατος κύκλος, ἐν ᾧ ἐστιν Ἄρκτος, καὶ ὁ μέγιστος, ἐν ᾧ Ὠρίων στρέφεται, ἐν τῇ τοῦ κόσμου περιφορᾷ· καὶ τὸν βραδέως δυόμενον Βοώτην, ὅτι πολυχρόνιον ποιεῖται τὴν κατάδυσιν, οὕτω πεπτωκὼς θέσει, ὥς τε ὀρθὸν καταφέρεσθαι, καὶ συγκαταδύεσθαι τέσσαρσι ζωδίοις, τῶν πάντων εἰς ὅλην νύκτα μεριζομένων ἓξ ζωδίων. εἰ δὲ μὴ πάντα τὰ περὶ τῶν

alma. Occasum vero, *Irruit Oceano lampas Phœbea, facitque Ingenteis homini tenebras, noctemque profundam.* Ostendit autem et ejus formam: *Splendidus autem erat ut sol.* Et magnitudinem: *Nam bene lucescens Phœbus terræ eminet omni.* Et adhuc magis in hoc: *Sol quando illustris medium penetrarat Olympum.* Et vim: *Sol qui cuncta videt, nec non audire potest qui.* Et quod sit animatus, et sua sponte moveatur, in quibus minatur: *Lux ero funestis, subiens Plutonis in ædeis.* Propterea quoque Jupiter eum adhortatur: *Phœbe tuum fuerit posthac mortalibus, atque Diis superis lucem cunctis perferre benignam.* Unde constat, quod sol non sit ignis, sed alia quæpiam potior substantia, id quod et Aristoteles sensit. Siquidem ignis in altum fertur, inanimatus, facile cessans, et corruptibilis est. Sol vero in orbem fertur, animatus, æternus, et incorruptibilis.

Quod vero nec aliorum astrorum imperitus fuerit Homerus, ex iis, quæ finxit, palam est: *Vergilias, suculas, nec non magnum Oriona.* Ad hæc ursam describit, quo pacto subinde juxta polum Aquilonarem nobis semper apparentem versetur, et propter sublimitatem horizontem non attingat, eo quod æquali tempore, et minimus circulus, in quo ursa est, et maximus, in quo Orion, in mundi circumferentia vertitur. Præterea et Bootem tarde occidentem, quia diuturnum faciens occasum, ejusmodi situm habet, ut rectus deferatur, et una cum quatuor signis occidat, quæ sunt ex cunctis illis sex, quæ toti nocti attribuuntur. Quod vero non omnia, quæ ad si-

ἄστρων θεωρούμενα διεξῆλθεν, ὡς Ἄρατος, ἢ ἄλλος τις, οὐ χρὴ θαυμάζειν. οὐ γὰρ τοῦτο προέκειτο αὐτῷ.

Οὐκ ἀγνοεῖ δὲ τὰς αἰτίας τῶν περὶ τὰ στοιχεῖα συμπτωμάτων, οἷον σεισμῶν, καὶ ἐκλείψεων. Ἐπεὶ γὰρ ἡ γῆ σύμπασα μετέχει ἐν ἑαυτῇ ἀέρος τε, καὶ πυρὸς, καὶ ὕδατος, ὑφ' ὧν καὶ περιέχεται, κατὰ τὸ εἰκὸς ἐν βάθει αὐτῆς συνίστανται ἀτμοὶ πνευματώδεις, τούτους φασὶν ἔξω μὲν φερομένους κινεῖν τὸν ἀέρα, εἰρχθέντας δὲ ἀνοιδαίνειν εἰς τὸ ἔξω βιαζομένους. τοῦ δ' ἀνειλεῖσθαι τὸ πνεῦμα ἐντὸς τῆς γῆς, τὴν θάλασσαν αἰτίαν εἶναι νομίζουσιν, ἐμφράσσουσαν ἐνίοτε τὰς εἰς τὸ ἔξω διόδους. ἔστι δὲ ὅτε ὑποχωροῦσαν αὐτὴν κατερείπειν τῆς γῆς τινὰ μέρη. καὶ τοῦτο οὖν Ὅμηρος εἰδὼς, τὴν αἰτίαν τῶν σεισμῶν τῷ Ποσειδῶνι ἀνατίθησι, γαιήοχόν τε αὐτὸν, καὶ ἐνοσίχθονα προσαγορεύων.

Ἐπεὶ δὲ τῶν πνευμάτων ἐντὸς τῆς γῆς καθειργνυμένων, νηνεμίαι συμβαίνουσι, καὶ ζόφοι, καὶ ἀμαυρώσεις τοῦ ἡλίου, σκεψώμεθα, εἰ καὶ τοῦτο συνεῖδε. πεποίηκε μὲν γὰρ τὸν Ποσειδῶνα σείοντα τὴν γῆν. μετὰ τὴν Ἀχιλλέως ἔξοδον ἐπὶ τὴν μάχην. προειρήκει δὲ ἐπὶ τῆς προτεραίας, ὁποία ἦν ἡ τοῦ ἀέρος κατάστασις. ἐπὶ μὲν τοῦ Σαρπηδόνος, Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τανύσας κρατερῇ ὑσμίνῃ. καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου, Οὐδέ ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην· Ἠέρι γὰρ κατέχοντο. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Αἴας εὔχεται· Ζεῦ πάτερ ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. μετὰ δὲ τὸν σεισμὸν τοῦ πνεύματος ἔξω καταστάντος, σφοδροὶ γίνονται ἄνεμοι, ὅθεν Ἥρα φησίν· Αὐτὰρ ἐγὼ ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο νότοιο Εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὀρσου-

derum contemplationem pertinent, ut Aratus, seu alius quispiam, prosecutus est, nemini videatur mirum neque enim hoc ipsi institutum fuit.

Nec accidentium causas, quæ circa elementa versantur, ignoravit, veluti terræmotuum, ac deliquiorum. Quum enim tota terra in se ignis, aëris, et aquæ partem, a quibus et continetur, habeat, vero consentaneum est, quod vapores spiritu pleni in ejus profunditate consistant. Qui quando foras feruntur, aërem, ut aiunt, movent. Coërciti autem intumescunt, ac vi foras erumpunt. Quod vero spiritus intra terram concluditur, mare in causa esse putant, quod nonnunquam meatuum exitus obstruit. Quando autem illud recedit, quasdam terræ partes subvertit. Homerus itaque hoc non ignorans, terræmotuum causam Neptuno attribuit, dum eum terræ continentem, et terræmotorem appellat.

Quum vero flatibus intra terram conclusis, venti spirare cessent, atque hinc caligo et obscuritas solis oriatur, perpendamus num et hoc viderit. Siquidem fingit terram a Neptuno moveri, posteaquam Achilles in prælium exierat. Prædixerat autem in priori pugna, qualis esset aëris conditio. De Sarpedone, quidem, *Jupiter in pugnam tenebras immisit opacas.* Et rursus de Patroclo: *Integer esse potest nec Sol, nec clara Diana, Aëre namque tenentur.* Et paulo post Ajax rogat, *Jupiter hunc crassum tolle aëra, quæsumus omnes, Facque sereniferum, quo oculis spectare queamus.* Cæterum post terræmotum, spiritu jam foris constituto, validi oboriuntur venti, unde Juno ait: *Ipsa proficiscar zephyrique notique ruentis Ex vasto ponto rapidam motura procellam* Postera deinceps die Iris ventos ad Patrocli pyram advocat, *Hique fragore*

σα θύελλαν. εἶτα τῇ ὑστεραίᾳ τοὺς ἀνέμους ἡ Ἶρις ἐπὶ τὴν πυρὰν τοῦ Πατρόκλου παρακαλεῖ. οἱ δ' ὀρέοντο Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ νέφεα κλονέοντες ὄπισθεν. οὕτως δὲ καὶ τὴν ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου φυσικῶς γινομένην, ὅταν ἡ σελήνη ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν συνόδῳ κατὰ κάθετον ὑπελθοῦσα ἐπισκοτήσῃ, εἰδὼς φαίνεται. προειπὼν γὰρ, ὅτι ἐλεύσεται ὁ Ὀδυσσεὺς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, τοῦτ' ἔστιν ὅτε ἅμα παύεται καὶ ἄρχεται ὁ μὴν, συνιούσης τῷ ἡλίῳ τῆς σελήνης, ἅμα τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν φησὶν ὁ μάντις πρὸς τοὺς μνηστῆρας, Ἆ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων Εἰλύαται κεφαλαί τε, πρόσωπά τε, νέρθε τε γοῦνα, Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ Ἱεμένων, ἐρεβός δὲ ὑπὸ ζόφον, ἠέλιος δὲ Οὐρανοῦ ἐξ ἀπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.

Καὶ ἀνέμων δὲ φύσιν ἀκριβῶς κατενόησεν, ὧν τὴν μὲν γένεσιν ἐκ τῶν ὑγρῶν εἶναι· τοῦ μὲν γὰρ ὕδατος μεταβολὴ εἰς ἀέρα γίνεται· ὁ δ' ἄνεμος ἐστὶν ἀὴρ ῥέων. τοῦτο δὲ, ἔν τε ἄλλοις πολλοῖς ἐμφαίνει, καὶ ἐν οἷς φησὶν, ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων. τὴν δὲ τάξιν αὐτῶν, ὡς ἔχει, διέθηκε· Σὺν δ' εὖρός τε νότος τ' ἔπεσε, ζέφυρός τε δυσαὴς, Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων. τούτων γὰρ ὁ μὲν ἀπὸ ἀνατολῆς ὁρμᾶται, ὁ δὲ ἀπὸ μεσημβρίας, ὁ δὲ ἀπὸ δύσεως, ὁ δὲ ἀπὸ ἄρκτου· καὶ ὁ μὲν ἀπηλιώτης ὑγρὸς ὢν, μεταβάλλει εἰς νότον, θερμὸν ὄντα, ὁ δὲ νότος λεπτυνόμενος, εἰς βορέαν ἀποκαθαίρεται. διὸ Ὦσεν ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, τὰ δὲ κύματα ἆξεν. καὶ τὴν ἀντίθεσιν δὲ αὐτῶν φυσικῶς ἐξηγήσατο. Ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προέηκε φέρεσθαι. Ἄλλοτε δ' αὖ εὖρος ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν.

Ἠπίστατο δὲ κἀκεῖνος ὅτι βόρειος πόλος ὑπὲρ γῆν ἐστὶ μετέωρος, ὡς καθ' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῷ κλίματι τούτῳ κατοικοῦντας, ὁ δὲ νότιος

ruunt, nubes cogendo retrorsum. Ad hunc modum et solis defectum, qui naturaliter fit, quando luna ei conjuncta perpendiculariter cum subierit, ac obscuraverit, novisse videtur. Præfatus namque, quod Ulysses venturus esset, mense deficiente et existente: hoc est, quando mensis simul et in exitu est, simul et incipit, quippe luna cum sole coëunte, tum vates ad procos ait, eum venturum esse, *Quid monstri video? caput, et facies aliena Omnibus est vobis, poples, totumque repletum Vestibulum est spectris, sunt atria plena tumultus: Cimmeriæ subtus tenebræ, solisque labores Cœlitus ostendunt sese caligine cæca.*

Ventorum præterea naturam accurate perpendit, horum videlicet ortum ex humidis esse. Aquæ namque commutatio in aërem transit. Porro ventus est aër fluens. Hoc vero quum in aliis multis ostendit, tum in quibus ait, *Ventorum vim humectam spirantium.* Seriem autem horum, ut habet, disposuit: *Una Eurusque, Notusque ruunt, zephyrusque procellas Excitat, et Boreas fluctus ad sidera tollit.* Horum namque alius ab ortu, alius a meridie, alius ab occasu, alius a septentrione spirat. Et subsolanus quidem humidus, in Austrum calidum mutatur, Auster autem rarescens in Favonium, Favonius adhuc magis rarefiens in Aquilonem facta expurgatione vertitur. Hinc est, quod ait, *Impulit in celerem Boream, movitque procellas.* Eorundem vero contentionem naturaliter explicuit, *Est quando Boreas Austrum superabat, et Eurus: Est quando cessit zephyro, primasque reliquit.*

Novit præterea ille quod Aquilonarius polus super terram arduus est his, qui in

ἐκ τοῦ ἐναντίου βαθύς. ὅθεν ἐπὶ μὲν τοῦ βορείου φησί· Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων, τὴν ἄνωθεν ἐμπίπτουσαν φορὰν τοῦ ἀνέμου ἐμφαίνων, τῷ δὲ ὤθει, τὴν ἀπὸ τοῦ κοιλοτέρου πρὸς τὸ ἄναντες βίαν.

Ὅτι δὲ καὶ τῶν ὑετῶν γένεσίς ἐστιν ἐκ τῆς τῶν ὑγρῶν ἀναθυμιάσεως, ἐπεδήλωσεν εἰπών· Κατὰ δ' ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος. καὶ, Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε. προειρήκει γάρ· Τῶν μέν γ' αἷμα κελαινὸν ἐΰῤῥοον ἀμφὶ Σκαμανδρὸν Ἐσκέδασ' ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ' Ἄϊδόσδε κατῆλθον. ὅθεν δῆλόν ἐστιν, ὅτι τὰ ἀναφερόμενα ἀπὸ τῶν περὶ γῆν ὑδάτων ὑγρὰ, ἀναπεφυρμένα τῷ ὕδατι, τοιαῦτα ἄνωθεν κατηνέχθη. τοῦ δ' αὐτοῦ λόγου ἔχεται κἀκεῖνο· Ἦματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ. τότε γὰρ ὁ ἥλιος ἐκ βάθους ἀνασπῶν διὰ ξηρότητα τῆς γῆς τὰ ὑγρὰ, θολερὰ καὶ γεώδη ἀναφέρει, τὰ δὲ ὑπὸ βάρους λάβρα καταῤῥήγνυται. αἱ μὲν οὖν ὑγραὶ ἀναθυμιάσεις, ὑετοὺς γεννῶσιν, αἱ δὲ ξηραὶ ἀνέμους. ὅταν δὲ ἐν νέφει ἀποληφθῇ ἄνεμος, ἔπειτα βίᾳ ῥήξῃ τὸ νέφος, βροντὰς καὶ ἀστραπὰς ἀποτελεῖ. εἰ δὲ ἐκπίπτοι ἡ ἀστραπὴ, κεραυνὸν ἀφίησιν· ὅπερ εἰδὼς ὁ ποιητὴς λέγει τὰ τοιαῦτα, ἀστράψας δὲ μεγάλ' ἔκτυπε. καὶ ἐν ἄλλοις, Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν.

Θεοὺς εἶναι πάντες οἵ γε ὀρθῶς φρονοῦντες νομίζουσι, καὶ πρῶτος Ὅμηρος· αἰεὶ γὰρ μέμνηται τῶν θεῶν, λέγων, Μάκαρες θεοὶ ῥεῖα ζώοντες. ἀθάνατοι γὰρ ὄντες ῥᾳδίαν καὶ ἄπαυστον ἔχουσι τὴν τοῦ ζῆν φύσιν, καὶ οὐ δέονται τροφῆς, ἧς δεῖται τῶν θνητῶν ζώων τὰ σώμα-

hoc nostro climate habitant, Australis autem e contra profundus. Unde de Boreali quidem ait, *Æthrigena et Boreas volvens ad littora fluctus.* Innuens venti impetum e supernis irruere. quod autem dicit, *Pellebat,* indicat vim ex depressiore parte nitentem in arduum.

Quod autem et pluviarum generatio ex humida evaporatione fiat, commonstravit dicens, *Æthere demisit rorem mox sanguinolentum.* Et, *Atque effudit humi conspersas sanguine guttas.* Prædixerat enim, *Sanguine commaculat Xanthum Mavors truculentus. Ast animæ Plutonis in atri regna subibant.* Unde constat, quod hujusmodi humores, qui ex aquis terrestribus exhalant, quum aqua permixti fuerint, e supernis deorsum feruntur. Ejusdem rationis et illud est, *Autumni tempus vehemens, quo funditur imber.* Tum enim sol propter terræ siccitatem, ex profunditate humores extrahens, turbida et terrea refert: turbida autem præ pondere disrumpuntur. Humidæ itaque exhalationes, imbres procreant, siccæ ventos. Quando vero in nube ventus receptus fuerit, ac deinde nubem ruperit, tonitrua et fulgura creat. Sin vero fulgur excidat, fulmen emittit. Quod noscens Poëta, talia dicit: *Horrendum intonuit conjecto fulgure.* Et in aliis, *Jupiter intonuit, fulmen ratibusque trisulcum Intulit.*

Deos esse, quotquot recte sentiunt, arbitrantur, et imprimis Homerus. subinde namque deorum meminit, dicens: *Felices superi vitam duxere beatam. Perpetuam facilemque simul, quod sanguine, nec non Carne vacant, ideoque cibum, nec suavis Iacchi Munera degustant, mortalia pectora sicut.* Porro quum poësis opus haberet

τα. Οὐ γὰρ σῖτον ἔδȣσ', ȣ̓ πίνȣσ' αἴθοπα οἶνον, Τȣ̓νεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται. ἐπεὶ δὲ ἐδεῖτο ἡ ποίησις θεῶν ἐνεργȣ́ντων, ἵνα τὴν γνώμην αὐτῶν αἰσθήσει τῶν ἐντυγχανόντων παραςήσῃ, περιέθηκεν αὐτοῖς σώματα (ȣ̓δὲν δὲ ἄλλο σώματος εἶδος, ἢ τȣ̃ ἀνθρώπȣ, δεκτικόν ἐςιν ἐπιςήμης καὶ λόγȣ) προςεικάσας ἕκαςον τῶν θεῶν μετὰ τȣ̃ κοσμῆσαι μεγέθει τε, καὶ κάλλει. ἅμα καὶ τȣ̃το ὑπέδειξε τὸ, εἰκόνας καὶ ἀγάλματα θεῶν, μετὰ τȣ̃ εἰς ἀνθρώπων εἶδος ἠκριβωμένα ἱδρύσθαι ὑπὲρ τȣ̃ παρέχειν ὑπόμνησιν καὶ τοῖς ἔλασσον φρονȣ̃σιν, ὅτι εἰσὶ θεοί. τȣ́των δὲ πάντων ἀρχηγὸν καὶ ἡγεμόνα τὸν πρῶτον θεὸν νομιζόντων τῶν ἀρίςων φιλοσόφων ἀσώματον ὄντα, καὶ νοήσει μᾶλλον καταληπτὸν, καὶ Ὅμηρος ταῦτα ὑπολαμβάνων φαίνεται, παρ' ᾧ λέγεται ὁ Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. καὶ, Ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Ζεύς φησιν, Ὅσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἰμ' ἀνθρώπων. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ πρὸς αὐτόν. Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος ȣ̓κ ἐπιεικτόν. εἰ δὲ δεῖ τȣ̃το ζητῆσαι εἰ νοητὸν ἠπίςατο τὸν θεὸν, ȣ̓κ ἄντικρυς μὲν, ἅτε ἐν ποιήσει πολὺ τὸ μυθῶδες ἐχȣ́σῃ, ὅμως δέ ἐςι καταμαθεῖν, ἐν οἷς φησίν. Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων· καὶ ἐν οἷς αὐτὸς λέγει, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχῇ ȣ̓λύμποιο Ἥμενος, ἔνθ' ὁρόων φρένα τέρψομαι. ἡ γὰρ μόνωσις αὕτη, καὶ τὸ μὴ καταμιγνύειν τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἑαυτὸν, ἀλλὰ χαίρειν ἑαυτῷ συνόντα καὶ χρώμενον, ἡσυχίαν ἄγοντι, καὶ ἀεὶ διακοσμȣ̃ντι τὰ πάντα, τὴν τȣ̃ νοητȣ̃ θεȣ̃ φύσιν παρίςησιν. οἶδε δὲ, ὅτι νȣ̃ς ἐςιν ὁ θεὸς ὁ πάντα ἐπιςάμενος, καὶ διέπων τὸ πᾶν. φησὶ γὰρ ὁ Ποσειδῶν, Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδέ τε πάτρη, Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γέγονεν, καὶ πλείονα εἴδει. καὶ τȣ̃το

Diis minime ociosis, ut sententiam eorum sensibilitate contingentium rerum exponeret, eis corpora attribuit. Quum vero nulla alia corporis forma, præterquam hominis, scientiæ ac orationis capax sit, facta uniuscujusque deorum similitudine, cum ornatu, magnitudine, ac elegantia, simul et hoc subindicavit, quo pacto imagines et statuæ deorum ad hominum effigiem adeo accurate fabrefactæ ponerentur, ut specimen de se darent minus prudentibus, quod essent Dii. Cæterum cum præstantissimi quique philosophorum primarium illum Deum, ducem et principem omnium, incorporeum esse, ac cogitatione duntaxat comprehensibilem arbitrentur, Homerus quoque hæc credere videtur, apud quem Jupiter appellatur *Pater hominumque deumque. Jupiter o noster pater optime, summe regentum.* Imo et ipse Jupiter inquit: *Quantum ego Diis superis præsto, mortalibus atque.* Minerva denique ad eum: *Nos bene callemus, quam sit tua magna potestas.* Si vero et hoc quærere oportet, an Deum intelligibilem esse sciverit, non diserte quidem utpote in poësi, quæ multa fabulosa admixta habet attamen ex iis colligere licet, in quibus ait: *Invenitque Jovem, qui solus forte sedebat.* Et in quibus ipse ait: *Ast ego parte sedens cæli, delector abunde.* Illa namque solitudo, et quod aliis Diis se non conjungeret, sed semetipsum oblectaret, commodo ocio frueretur, ac semper omnia dispensaret, intelligibilis Dei naturam præ se fert. Novit præterea quod Deus mens est, quæ cuncta scit, et cuncta gubernat. Neptunus namque inquit, *Est patria, est æquale genus fratrique mihique, Jupiter at prior*

πολλάκις, Ἔνθ' ἄλλ' αὖτ' ἐνόησε· τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἀεὶ διανοεῖται.

Τῆς δὲ τοῦ θεοῦ διανοίας ἔχεται καὶ ἡ πρόνοια, καὶ εἱμαρμένη, περὶ ὧν εἴρηνται λόγοι πολλοὶ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις. τούτων δὲ πάντων τὰς ἀφορμὰς Ὅμηρος παρέσχε. καὶ τὰ μὲν τῆς προνοίας τῶν θεῶν τί ἂν καὶ λέγοι τίς; ὅπου διὰ πάσης τῆς ποιήσεως οὐ μόνον πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων διαλέγονται, ἀλλὰ καὶ καταβάντες ἐπὶ τὴν γῆν τοῖς ἀνθρώποις ὁμιλοῦσιν. ὀλίγα δὲ παραδείγματος ἕνεκα θεασώμεθα, ἐν οἷς ἐστιν ὁ Ζεὺς λέγων πρὸς τὸν ἀδελφὸν, Ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐνὶ στήθεσι βουλὴν, Ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα, μέλουσί μοι ὀλλύμενοί περ. καὶ ἐν ἄλλοις, Ὢ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ.

Ἔτι δὲ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, καὶ τὸ φιλάνθρωπον ἦθος ἐμφαίνει εἰπὼν, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην, Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν Ἀθανάτοισι δέδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. ἐν οἷς ὁρᾷν ἐστιν, ὅτι ἐπῄνεσε τὸν ἄνδρα, πρῶτον ἐπὶ τῷ νοῦν ἔχειν, δεύτερον δὲ, ἐπὶ τῷ σέβειν θεούς. πῶς δὲ αὐτοῖς τοῖς ἀνθρώποις ὁμιλοῦντας καὶ συμπονοῦντας ποιεῖ τοὺς θεοὺς, ἐν πολλοῖς ἐστι καταμαθεῖν. ὥσπερ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ποτὲ μὲν τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀεὶ δὲ τῷ Ὀδυσσεῖ, καὶ τὸν Ἑρμῆν τῷ Πριάμῳ, καὶ αὖ πάλιν τῷ Ὀδυσσεῖ, καθόλου δὲ ἀεὶ τοὺς θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις παραστατεῖν οἴεται. φησὶ γάρ· Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι Παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας, Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. τῆς δὲ προνοίας τῶν θεῶν, ἴδιόν ἐστι τὸ βούλεσθαι δικαίως τοὺς ἀνθρώπους βιοῦν. καὶ τοῦτό φησιν ὁ ποιητὴς ἐναρ-

est genitus me, pluraque novit. Atque hoc sæpe, *Cogitat hic aliud rursus:* hoc innuens, quod semper cogitet.

Cæterum ad Dei mentem providentia et fatum pertinet, de quibus philosophi multa verba fecerunt. Horum autem omnium Homerus occasionem suppeditavit. Ac de providentia quidem Deorum quid attinet dicere? Quando per omnem poësim non tantum inter sese de hominibus disserunt, verum etiam in terram descendentes cum hominibus versantur. Sed pauca exempli gratia contemplemur, in quibus Jupiter ad fratrem inquit: *Scis Neptune, deos cur nostra palatia cæli Nunc teneant cunctos? curæ mihi sunt pereuntes.* Et in aliis: *Eheu, certe hominem fugientem mœnia circum Percharum video, pectusque meum cruciatur.*

Ad hæc regiam dignitatem, ac morum facilitatem innuit dicens: *Non ego divini posthac oblitus Ulyssis Esse queam, qui mente homines præcellit, et aris Divorum pecudes incendit, pinguia sacra.* In quibus cernere licet, quod virum illum primo a mentis perspicuitate, deinde a pietate erga deos collaudat. Cæterum quo pacto cum ipsis hominibus deos versantes ac laborantes fingat, in multis est perdiscere. Ut quum Minervam aliquando Achilli, semper autem Ulyssi, et Mercurium Priamo, atque in universum deos hominibus semper adesse putat, ait namque: *Dii superi ex æquo tractant homines peregrinos, Indigenasque simul, vastant et mœnia celsa, Justiciam spectant humanam, ac impia facta.* Divinæ autem providentiæ peculiare est, velle ut homines juste vivant. At istud Poëta clarissime inquit: *Improba facta hominum*

γέρατα. Οὐ γὰρ σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν, Ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων. καὶ, Ζεὺς ὅτε δή τ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. ὥσπερ γὰρ τοὺς θεοὺς προνοουμένους τῶν ἀνθρώπων εἰσάγει, οὕτω καὶ τοὺς ἀνθρώπους μεμνημένους αὐτῶν ἐν πάσῃ τύχῃ. καὶ ὁ μὲν ευημερῶν στρατηγός φησιν· Ἔλπομαι εὐχόμενος Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους. ὁ δὲ κινδυνεύων, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν. καὶ πάλιν ὁ μὲν κτείνας· Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν. ὁ δὲ θνήσκων, Φράζεο νῦν μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι. πόθεν οὖν ἄλλοθεν, ἢ ἐκ τῶν εἰρημένων ἐστὶ τὸ δόγμα ἐκεῖνο τῶν Στωϊκῶν; τὸ δὲ ἕνα μὲν εἶναι τὸν κόσμον, συμπολιτεύεσθαι δὲ ἐν αὐτῷ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους δικαιοσύνης μετέχοντας φύσει. καὶ γὰρ ὅταν εἴπῃ· Ζεὺς δὲ Θέμιστ' ἐκέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι — Τίπτ' αὖτ' ἀργικέραυνε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσας, Ἦ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις; τί ἄλλο ὑποδείκνυσιν, ἢ ὅτι νόμῳ πόλεως ὁ κόσμος διοικεῖται; καὶ προβουλεύονται οἱ θεοὶ, ἐξάρχοντος τοῦ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων πατρός;

Τὴν δὲ περὶ τῆς εἱμαρμένης δόξαν δείκνυσιν ἐν ἐκείνοις σαφῶς· Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. καὶ ἐν οἷς ἄλλοις κρατύνει τὴν δύναμιν τῆς εἱμαρμένης. Ἡγεῖται μέντοι καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ μετ' αὐτὸν οἱ δοκιμώτατοι τῶν φιλοσόφων, Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος, οὐ πάντα καθ' εἱμαρμένην παραγίνεσθαι, ἀλλά τι καὶ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι, ὧν ὑπάρχειν μὲν τὸ ἑκούσιον· τούτῳ δέ πως συνάπτειν τὸ κατηναγκασμένον, ὅταν τις

superi aversantur, honestos Eximiosque viros precio dignatur habere. Et: *Quandocunque nocet succensens Jupiter illis, Qui violenter agunt, jus figunt atque refigunt.* Porro quemadmodum deos hominibus prospicientes, ita et homines istorum memores in quavis fortuna, inducit. Atque dux quidem prospere agens, inquit: *Spes me magna tenet, votumque Jovi, superisque Cunctis nunc facio, quod propulsabo canes hinc.* Periclitans vero, *Jupiter ac rogito, servabis ab aëre Græcos.* Et rursus is, qui interfecerat: *Quandoquidem hunc hominem domui virtute deorum.* Moriens vero: *Prospice ne mea mors conflet tibi numinis iram.* Unde igitur potius illud Stoicorum placitum, quam ex prædictis, ortum habet? unum esse mundum, atque in eo et deos et homines, qui natura justitiæ participes sunt, rempublicam simul administrare. Etenim quando inquit: *Diva Themis superos jussu Jovis ante coëgit, Cur tu rursus eos cogis, qui fulmine splendes, Nunquid sollicitus de Teucris, nunquid Achivis?* Quid aliud innuit, quam quod mundus civilibus legibus administretur? atque dii præconsultent, præsidente deorum et hominum patre?

Cæterum opinionem de fato, in illis ostendit perspicue: *Fata sua effugiet non quisquam, sive malus sit, sive bonus, primum quum lucem aspexerit almam.* At inter alia, in quibus fati potentiam confirmat, ipse quoque arbitratur, sicut et probatissimi philosophorum qui post eum vigerunt, Plato, Aristoteles, ac Theophrastus, quod non omnia fato eveniant, sed aliquid etiam in hominibus sit situm, ut quibus libera sit voluntas. Huic autem necessitatem quodammodo conjungi, dum aliquis hoc, quod

πράξας ὃ βέλεται, εἰς ὃ μὴ βέλεται ἐμπέσῃ. καὶ ταῦτα σαφῶς ἐν πολλοῖς δεδήλωκεν· ὥςτε καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἑκατέρας τῆς ποιήσεως, ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι λέγων τὴν ὀργὴν τῦ Ἀχιλλέως αἰτίαν τῆς ἀπωλείας τῶν Ἑλλήνων γενέσθαι, καὶ τότε τὴν Διὸς βέλησιν ἐκτελεσθῆναι. ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ τὺς ἑταίρυς τῦ Ὀδυσσέως διὰ τὴν αὐτῶν ἀβελίαν ὀλέθρῳ περιπεσεῖν. ἐξήμαρτον γὰρ ἁψάμενοι τῶν ἱερῶν τῦ Ἡλίυ βοῶν, ἐξὸν ἀποσχέσθαι αὐτῶν. καὶ γὰρ ἦν προειρημένον, Τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάσῃς, νόςυ δὲ μέδηαι, Καί κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην, κακά περ πάσχοντες, ἵκοισθε· Εἰ δέ κε σίνηαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον. οὕτως τὸ μὲν μὴ ἀδικῆσαι ἐπ' αὐτοῖς, τὸ δὲ ἀδικήσαντας ἀπολέσθαι, ἐκ τῆς εἱμαρμένης ἀκόλυθον ἦν. ἔνεςι δὲ καὶ τὸ ἄλλως συμβαῖνον ἐκ προνοίας διαφυγεῖν, ὅπερ ἐν τύτῳ παρίςησιν· Ἔνθα δὲ καὶ δύςηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετ' Ὀδυσσεὺς, Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης, Τῆς ἔχετο ςενάχων, εἵως μέγα κῦμα παρῆλθεν. ἐνταῦθα γὰρ ἐκ τῦ ἐναντίυ κινδυνεύων ὑπὸ τύχης ἀπολέσθαι, ἐκ προνοίας ἐσώθη.

Καθάπερ δὲ περὶ τῶν θείων πολλοὶ καὶ ποικίλοι παρὰ τοῖς φιλοσόφοις τὰς πλείςας ἀφορμὰς ἐξ Ὁμήρυ λαβῦσιν, ὕτω καὶ περὶ τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων· ὧν πρῶτον περὶ τῆς ψυχῆς πειρασώμεθα. τὸ μὲν δὴ τῶν δογμάτων, Πυθαγόρυ καὶ Πλάτωνος γενναιότατόν ἐςι, τὸ εἶναι τὴν ψυχὴν ἀθάνατον, ᾗ καὶ πτερὰ τῷ λόγῳ προςτίθησιν ὁ Πλάτων. τίς ὖν τῦτο πρῶτον ἀνεφώνησεν; Ὅμηρος, εἰπὼν ἄλλα τε, καὶ ταῦτα· Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη, ἄϊδόςδε βεβήκει, εἰς τὸν ἀειδῆ καὶ ἀόρατον, εἴτε ἀέρα θείη τις, εἴτε ὑπόγειον τόπον. καὶ ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι ποιῶν τὴν τῦ Πατρόκλυ

vult, acto, in id, quod non vult, incidit. Atque hæc perspicue in multis declaravit, ut in utriusque poëmatis exordio; in Iliade dicens, Achillis iram Graiis exitii causam fuisse, atque tum Jovis voluntatem completam esse: in Odyssea vero, Ulyssis socios propter temeritatem in perniciem incidisse. Deliquerant enim, dum sacras Phœbi boves attigerant, cum ab eis abstinere licuisset. Ad hunc enim modum prædictum erat. *Has modo si vaccas dimiseris ire quiete, In patriam reditum, quamvis jactatus, habebis: Lædere sin tentes, me prædicente peribis.* Sic non violare, in ipsis situm: perire autem, quum violassent, ex fato consequens erat. Possumus autem et alio modo fortuita evitare per providentiam, id quod in illo monstrat: *Hic Laërtiades præter fatum periisset, Cæsia ni Pallas dea suggessisset, utraque Palma corriperet saxum cupide, idque teneret, Donec spumosum, tumidumque quiesceret æquor.* Hic enim e contrario periclitans, quantum ad fortunam, interierat, per providentiam autem servatus est.

Quemadmodum vero de divinis rebus multi et varii philosophi plurimas occasiones ab Homero acceperunt, sic et de humanis. Inter quas primo de anima periculum faciamus. Inter placita sane Pythagoræ et Platonis celeberrimum est, quod sentiunt animam immortalem esse: cui et alas Plato, ut ferunt, attribuit. Quis ergo istud pronunciavit? Homerus, qui inter alia et hæc dicit: *Ast anima ex membris volitat Plutonis in ædes.* In obscurum inquam, et inconspicuum locum, sive quis hunc aëreum, sive subterraneum existimet. Atque in Iliade quidem Patrocli animam dor-

ψυχὴν ἐφισταμένην κοιμωμένῳ τῷ Ἀχιλλεῖ· Ἦλθε δ' ἔπι ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο· καὶ λόγους αὐτῷ περιτίθησιν, ἐν οἷς καὶ τοῦτο λέγει· Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων. ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ δι' ὅλης τῆς νεκυΐας τί ἄλλο, ἢ τὰς ψυχὰς δείκνυσι μετὰ θάνατον διαμενούσας, καὶ φθεγγομένας ἅμα τῷ πιεῖν τοῦ αἵματος; καὶ γὰρ τοῦτο ᾔδει, ὅτι τὸ αἷμα νομὴ καὶ τροφή ἐστι τοῦ πνεύματος. τὸ δὲ πνεῦμα, ἐστὶν αὐτὴ ἡ ψυχὴ, ἢ ὄχημα τῆς ψυχῆς.

Ἐναργέστατα δὲ κἀκεῖνο ἀπέφηνεν, ὅτι τὸν ἄνθρωπον οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ψυχὴν νομίζει, ἐν οἷς λέγει· Ἦλθε δ' ἔπι ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο, Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. ἐπίτηδες γὰρ ἀπὸ τοῦ τῆς ψυχῆς ὀνόματος εἰς τὸ ἀῤῥενικὸν μετέβαλεν, ἵνα δείξῃ, ὅτι ἡ ψυχὴ ἦν ὁ Τειρεσίας. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πάλιν· Τὸν δὲ μέτ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλείην, Εἴδωλον, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. καὶ γὰρ ἐν τούτοις πάλιν ἐδήλωσεν, ὅτι τὸ μὲν εἴδωλον, ὅπερ ἦν ἀπεστασμένον τοῦ σώματος, οὐκέτι τῆς ἐκείνου ὕλης ἐφελκόμενον ἐφαντάζετο. τὸ δὲ καθαρώτατον τῆς ψυχῆς ἀπελθὸν, αὐτὸς ἦν ὁ Ἡρακλῆς. Ὅθεν κἀκεῖνο δοκεῖ τοῖς φιλοσόφοις, εἶναι τὸ σῶμα τρόπον τινὰ τῆς ψυχῆς δεσμωτήριον. καὶ τοῦτο δὲ Ὅμηρος πρῶτος ἐδήλωσε. τὸ μὲν γὰρ τῶν ζώντων ἀεὶ δέμας προσαγορεύει, ὡς ἐν τούτοις· Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν. καὶ δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί. καὶ, Ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε, δέμας τε. τὸ δὲ ἀποβεβληκὸς τὴν ψυχὴν, οὐδὲν ἄλλο ἢ σῶμα καλεῖ, ὡς ἐν τούτοις. Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν. καὶ, Σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος. καὶ, Σῶμα γὰρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς. τὸ γὰρ αὐτὸ ζῶντος μὲν τοῦ ἀνθρώπου δεσμὸς ἦν τῆς ψυχῆς· τελευτήσαντος δὲ, ὥσπερ σῆμα καταλείπεται.

mienti Achilli assistere fingit, *Umbra Menœtiadæ adiit miserabilis illum.* Sermocinationem quoque ei affingit, in qua inter alia hoc dicit, *Me prohibent alii manes transmittere flumen.* In Odyssea vero quid aliud in toto descensu ad inferos demonstrat, quam quod animæ post mortem superstites sint, et quum de sanguine biberint, loquantur? Norat enim quod sanguis, pastus et cibus sit spiritus, spiritus vero ipsa anima, seu animæ vehiculum.

Evidentissime autem et illud ostendit, quod existimet hominem nihil aliud esse, quam animum, in quibus ait: *Tiresiæ Thebani animus dein venerat ad me, Aurea sceptra tenens.* De industria namque a fœminino animæ nomine, in masculinum ἔχων, transiit ut ostenderet, quod Tiresias esset animus. Atque in sequentibus rursus: *Post hunc Amphytrionidæ adverti simulachrum: Ipsus enim in superis agitat convivia læta.* Etenim in his rursus declaravit, quod simulacrum a corpore liberum, non jam ab animæ materia trahi conspiciebatur: animæ vero purissima pars, quæ discesserat, erat ipse Hercules. Unde et illud philosophis videtur, quod corpus animæ quodammodo ergastulum sit. Atque hoc Homerus primus declaravit. Siquidem corpus viventium subinde *demas*, quod a vinciendo nomen habet, nuncupat. ut in illis: *Nec corpore nec indole.* Item: *Corpore autem referebat fœminam.* Et: *Virtutemque meam, speciemque et corpus.* Cæterum id quod animam exuit, non aliter quam *Soma* appellat. ut in his: *Soma meum Priamo reddas, Hecubæque parenti.* Et: *Ædibus in Circes nos soma reliquimus omnes.* Idem namque corpus. dum vivere:

Τέτῳ δὲ ἕπεται καὶ ἕτερον δόγμα τῦ Πυθαγόρε, τὸ μεταβαίνειν τὰς ψυχὰς τῶν τελευτησάντων εἰς ἕτερα σωμάτων εἴδη. ἀλλ' ἐδὲ τῦτο τῆς ʽΟμήρε διανοίας ἐκτός ἐςιν. ὁ γὰρ ποιήσας τὸν Ἕκτορα τοῖς ἵπποις διαλεγόμενον, καὶ τὸν Ἀντίλοχον, καὶ αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μὴ ὅτι διαλεγόμενον, ἀλλὰ καὶ ἀκέοντα, καὶ τὸν κύνα πρὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν οἰκείων ἐπιγινώσκοντα τὸν Ὀδυσσέα, τί ἄλλο ἢ τὴν κοινωνίαν τῦ λόγε, καὶ συγγένειαν τῆς ψυχῆς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν ἄλλων ζώων παρίςησι; καὶ οἱ τὰς βῦς τῦ ʽΗλίε καταφαγόντες, καὶ ἐκ τέτων ὀλέθρῳ περιπεσόντες, ἐλέγχεσιν, ὅτι ἐ μόνον βόες, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἄλλα ζῶα ὡς τῆς αὐτῆς φύσεως ζωτικῆς μετέχοντα, τιμᾶται ὑπὸ τῶν θεῶν. καὶ τὸ μεταβάλλειν δὲ τὲς ἑταίρες τῦ Ὀδυσσέως εἰς σύας, καὶ τοιαῦτα ζῶα, τῦτο αἰνίττεται, ὅτι τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων αἱ ψυχαὶ μεταλλάττεσιν εἰς εἴδη σωμάτων θηριωδῶν, ἐμπεσῦσαι εἰς τὴν τῦ παντὸς ἐγκύκλιον περιφορὰν, ἣν Κίρκην προςαγορεύει. καὶ κατὰ τὸ εἰκὸς ἡλίε παῖδα ὑποτίθεται οἰκῦσαν ἐν τῇ Αἰαίῃ νήσῳ. ταύτην δὲ ἀπὸ τῦ αἰάζειν καὶ ὀδύρεσθαι τὲς ἀνθρώπες ἐπὶ τοῖς θανάτοις κέκληκεν.

ʽΟ δὲ ἔμφρων ἀνὴρ αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ ἔπαθε τὴν τοιαύτην μεταβολὴν, παρὰ τῦ ʽΕρμῦ, τετέςι τῦ λόγε, τὸ ἀπαθὲς λαβών. αὐτὸς δὲ ἔτος καὶ εἰς ᾅδε κάτεισιν (ὥςπερ εἰ ἔλεγε χωρίζειν τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῦ σώματος) καὶ θεατὴς ψυχῶν τῶν τε ἀγαθῶν καὶ φαύλων γιγνόμενος. αὐτὴν δὲ τὴν ψυχὴν οἱ Στωϊκοὶ ὁρίζονται πνεῦμα συμφυὲς, καὶ ἀναθυμίασιν αἰσθητικὴν ἀναπτομένην ἀπὸ τῶν ἐν σώματι ὑγρῶν, ʽΟμήρῳ ἀκολεθήσαντες λέγοντι· εἰςόκ'

homo, animæ vinculum erat: eo autem defuncto, perinde ut monumentum relinquitur.

Huic vero et aliud Pythagoræ dogma consentaneum est, quod scilicet defunctorum animæ in alias corporum species transeant. Id quod nec Homerum latuit. Dum enim Hectorem, Antilochum, et Achillem equis colloquentem imo non tantum colloquentem, sed etiam auscultantem, denique Ulyssem prius a cane, quam ab hominibus, adeoque familiaribus agnitum finxit, quid aliud quam rationis commercium, et animæ cognationem inter homines ac reliqua animantia insinuat? Ad hæc. qui Solis vaccas devoraverant, et sibi exitium accersiverant, argumento sunt, quod non tantum boves, verumetiam reliqua animantia, quippe eandem vivendi naturam habentia, a Diis in precio habeantur. Mutatio autem sociorum Ulyssis in sues, et ejusmodi animantia, sub verborum involucro significat, quod imprudentium hominum animæ, in belluinorum corporum species mutentur, quum in universi orbicularem circumferentiam, quam Circen appellat, inciderint. Unde et merito filiam Solis in Ææa insula habitantem ponit: atque hanc ex eo sic nuncupat, quod homines mortis causa lamententur ac lugeant.

At ille ipse prudens vir Ulysses, istiusmodi mutationem non est passus, quod a Mercurio, id est ratione, immutabilitatem sumpsisset. Is autem ipse etiam ad inferos commeat, (tanquam diceret, animam a corpore separari) ideoque animarum tum bonarum, tum pravarum spectator fit. Cæterum Stoici ipsam animam definientes, esse spiritum cognatum et sensibilem exhalationem, quæ ex humani corporis humiditate emergat, Homeri vestigiis insistunt, cum inquit: *Donec halitus in pectore manserit.*

αὐτμὴ ἐν ςήθεσσι μένῃ. καὶ πάλιν· Ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἠΰτε καπνός. ἐν οἷς τὸ μὲν ζωτικὸν πνεῦμα ἅτε ἔνικμον [a] ἀντιδιδοῖ, τὸ δὲ κατασβεννύμενον ἤδη, καπνῷ ἀπεικάζει. καὶ αὐτῷ δὲ τῷ τῦ πνεύματος ὀνόματι κέχρηται ἐπ' αὐτῆς, ὡς εἰπών· ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν. καὶ Θυμὸν ἀποπνείων. καὶ Ἡ δ' ἐπεὶ ἦν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη· τυτέςι, τὸ πνεῦμα διεσπασμένον συνελέξατο. καὶ, Αὖθις δ' ἀμπνύνθη, παρὰ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείυσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. τῦ γὰρ λειποθυμῦντος τὸ πνεῦμα ῥιπίσασα ἡ ἔξωθεν πνοὴ, συμφυὴς ὖσα, ζῶντα αὐτὸν κατέςησε. συναίρεται δὲ τῷ λόγῳ, ὅτι καὶ ἐπὶ τῦ ἐκτὸς πνεύματος τῷ τῆς ψυχῆς ὀνόματι κέχρηται εἰπών· Ἦκα μάλα ψύξασα. βέλεται γὰρ εἰπεῖν ἀντιπνεύσασα.

Πλάτων δὲ καὶ Ἀριςοτέλης τὴν ψυχὴν ἀσώματον εἶναι ἐνόμισαν, ἀεὶ δὲ περὶ σῶμα εἶναι, καὶ τῦτο ὥςπερ ὀχήματος δεῖσθαι. διὸ καὶ ἀπαλλασσομένην τῦ σώματος, τὸ πνευματικὸν ἐφέλκεσθαι πολλάκις καθάπερ ἐκμαγεῖον, ἣν ἔσχε τῷ σώματι μορφὴν διαφυλάσσυσαν, ὅτως ἂν καὶ Ὅμηρος ὐδαμῦ τῆς ποιήσεως εὑρεθήσεται σῶμα τὴν ψυχὴν καλῶν, ἀλλὰ τὸ ἐςερημένον ψυχῆς ἀεὶ τύτῳ τῷ ὀνόματι προςαγορεύει, ὡς καί τινων ἐν τοῖς πρόςθεν ἐμνημονεύσαμεν. τῆς δὲ ψυχῆς, ἐχύσης ὡς καὶ τοῖς φιλοσόφοις δοκεῖ, τὸ μὲν λογικὸν, ἐνιδρυμένον τῇ κεφαλῇ, τὸ δὲ ἄλογον, καὶ τύτυ, τὸ μὲν θυμικὸν ἐνοικῦν τῇ καρδίᾳ, τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν ἐν τοῖς περὶ τὴν γαςέρα, ἆρ' ὖν ὐ πρότερος Ὅμηρος οἶδε τὴν τύτυ διαφορὰν, ὃς ἐποίησεν, ἐπὶ μὲν τῦ Ἀχιλλέως τὸν λογισμὸν τῷ θυμῷ μαχόμενον, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ ῥοπῇ διανούμενον ἢ ἀμύνεσθαι τὸν λελυπηκότα, ἢ

Et rursus: *Ast animus subter terram ceu fumus abivit.* In quibus vivacem spiritum veluti humidum facit: eum autem qui jam extinguitur, fumo comparat. Atque illo ipso spiritus nomine pro anima usus est, fatus ita: *Inspirat vim pastori populorum.* Et, *Expirans animam:* Et, *Respirans igitur, mentem in præcordia legit.* Hoc est, spiritum distractum collegit. Et: *Respirabat, ubi, Boreæ flatus veniebat, Restituens animum, male qui discesserat inde.* Nam externus flatus affinis, suscitato ejus spiritu, qui animo defecerat, vitæ eum restituit. Nec ratione caret, quod etiam pro externo flatu, animæ nomine usus est, dicens, *Leviter admodum animans.* nam dicere vult, quum respirare fecisset.

Cæterum Plato et Aristoteles animam incorpoream esse putaverunt, semper autem circa corpus versari, atque hoc tanquam vehiculo indigere, propterea quod, etiam dum a corpore liberatur, sæpenumero veluti imaginem spiritualem ejus formæ induit, quæ corpori fuerat. Sic et Homerus nusquam in poësi deprehendetur animæ corpus tribuere, sed hoc, quod anima privatum est, semper isto nomine appellare: ut et in superioribus quorundam meminimus. Cum vero anima, ut et philosophis placet, duas potissimum partes habeat, unam rationalem, quæ capiti insidet, alteram irrationalem, cujus pars quidem animosa in corde, cupiditas vero in præcordiis sedem habet, an non Homerus hujus rei discrimen prior vidit, quando in Achille rationem cum iracundia pugnantem finxit, ac in eodem momento deliberantem, num se de eo, qui

a Ἀντιδιδοῖ,] An ἀποδιδοῖ.

παῦσαι τὸν χόλον; Ἕως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν· τουτέστι τὴν φρόνησιν, καὶ τὴν ἀντικειμένην αὐτῷ θυμικὴν ὀργήν, ἧς τὴν φρόνησιν ἐπικρατοῦσαν πεποίηκε. τοῦτο γὰρ αὐτῷ ἡ ἐπιφάνεια τῆς Ἀθηνᾶς βούλεται. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ποιεῖ τὸν λογισμὸν τῷ θυμῷ παραινοῦντα, καὶ ὥσπερ ἄρχοντα τῷ ὑποτεταγμένῳ κελεύοντα· Τέτλαθι δή, κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης. καὶ πολλάκις μὲν τῷ λογισμῷ πείθεται τὸ θυμούμενον, ὡς ἐν τούτοις· Ὣς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, Τῷ δ' αὖτ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληκυῖα. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ λυπούμενον· Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ, Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ. ἐνίοτε δὲ περιγενόμενον τὸν θυμὸν τοῦ λογισμοῦ παρίστησιν, ὅπερ οὐκ ἐπαινῶν, ἀλλὰ ψέγων φανερός ἐστιν. ὡς ὁ Νέστωρ τῷ Ἀγαμέμνονι τὴν εἰς τὸν Ἀχιλλέα ὕβριν ὀνειδίζων φησίν· Οὔ τι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγε Πόλλ' ἀπεμυθεόμην, σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ Εἴξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν, Ἠτίμησας. ὅμοια δὲ τούτοις καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Αἴαντα λέγει· Πάντα τί μοι κατὰ μοῖραν ἐείσω μυθήσασθαι· Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνου Μνήσομαι, ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν. οὕτω δὲ καὶ ὑπὸ φόβου ἐστὶν ὅτε ὁ λογισμὸς ἐξίσταται· ὅπου Ἕκτωρ μὲν διανοεῖται ὑποστῆναι τὴν πρὸς τὸν Ἀχιλλέα μάχην. Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν, ὅττι τάχιστα Εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ. εἶτ' ἀναχωρεῖ πλησίον γενομένου τοῦ Ἀχιλλέως. Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος· οὐδὲ γὰρ ἔτλη Αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.

Ἔστι δὲ κἀκεῖνο δῆλον, ὅτι τὰ πάθη περὶ τὴν καρδίαν συνίστησιν·

læserat, ulcisceretur, an iram sedaret? *Hactenus hæc animo volvens, ac mente volutans.* Hoc est prudentiam, et ei oppositam furibundam iram, quam a prudentia superari finxit: hoc namque ei Minervæ apparitio vult. Præterea etiam in aliis iracundiam per rationem admoneri finxit, atque hanc ceu principem subditæ imperare. *Cor tolera, quondam longe majora tulisti.* Sæpe etiam iracundia rationi obsequitur: *Fatus erat postquam, sua corda in pectore frenat. Factus erat rursus tolerans, et corde quietus.* Similiter et ægritudo: *Hæc mala mittamus, quanquam sunt tristia valde. Pectoribus læti ponamus mente dolorem.* Nonnunquam vero rationem ab iracundia superari ostendit: id quod non laudare, sed vituperare videtur, ut quum Nestor Agamemnoni contumeliam, qua Achillem affecerat, exprobrans inquit: *Consilio nostro nequaquam, namque ego multis Dissuasi, sed tu cordi indulgere superbo Malebas, fortemque virum contemnere, magno Qui superis precio fuerat, summoque in honore.* His autem similia Achilles quoque Ajaci loquitur: *Omnia vera quidem dixisti, proque decoro. At cor bile tumet, quando hujus cunque recordor, Qui me præ cunctis nihili modo fecit Achivis.* Sic etiam est quando præ timore ratio obstupefit, ut cum Hector secum deliberat, an cum Achille congressurus sit. *Est satius multo ut Pelidæ congrediamur, Et videamus utrum faciet victoria clarum.* Deinde recedit, ubi Achilles propius accesserat: *Hectora, cum sensit, rapuit metus, ut fugeret mox, Linqueret ut post se portas, et mœnia Trojæ.*

Manifestum vero et illud est, quod animi perturbationes circa cor constituat, iram

ὀργὴν μὲν οὕτως· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει. λύπην δέ· τέο μέχρις ὀδυρόμενος, καὶ ἀχεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην. τὸν δὲ φόβον· κραδίη δέ μοι ἔξω Στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ᾽ ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον, ὥσπερ τὸν φόβον, οὕτω καὶ τὸ θάρσος, περὶ καρδίαν ἀποφαίνει. ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ Καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι. ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων ἔδοξε τοῖς Στωϊκοῖς, τὸ ἡγεμονικὸν εἶναι περὶ καρδίαν. τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν ὅπως περὶ γαστέρα, ἐν πολλοῖς διασαφεῖ, καὶ ἐν τούτοις· ἀλλά με γαστὴρ Ὀτρύνει κακοεργός. καὶ, Γαστέρα δ᾽ οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν. καὶ τὰς αἰτίας δὲ τῶν περὶ τὸ θυμικὸν μέρος τῆς ψυχῆς φύσει συμβαινούσας κατεῖδε, τὴν μὲν ὀργὴν ὑπὸ λύπης ἐγγινομένην, ζέσιν δέ τινα τοῦ αἵματος, καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ πνεύματος οὖσαν ἐμφαίνων, ὡς ἐν τούτοις· Ἀχνύμενος, μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι Πίμπλαντ᾽, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην. μένος γὰρ τὸ πνεῦμα προσαγορεύειν ἔοικε, τοῦτο δὲ ἐγγίνεσθαι καὶ φλέγεσθαι ἐπὶ τῶν θυμουμένων οἴεται. πάλιν δὲ αὖ τὸ τῶν φοβουμένων πνεῦμα συγχεόμενον καὶ καταψυχόμενον, τὰς φρίκας καὶ τοὺς τρόμους ποιεῖ, καὶ τὰς ὠχριώσεις ἐν τοῖς σώμασι. πάντα γὰρ ταῦτα συμβαίνει ὑπὸ ψύξεως, ἡ μὲν ὠχρότης, ὅτι τοῦ θερμοῦ συντρέχοντος εἰς τὰ μέσα, τὸ ἔρευθος ἀπολείπει τὴν ἐπιφάνειαν· ὁ δὲ τρόμος, ὅτι ἐντὸς συνειλούμενον τὸ πνεῦμα ἀράσσει τὸ σῶμα· ἡ δὲ φρίκη, ὅτι πηγνυμένου τοῦ ὑγροῦ, αἱ τρίχες πιεζόμεναι ἀνίστανται. πάντα οὖν ταῦτα σαφῶς σημαίνει Ὅμηρος. φησὶ γάρ τό· Χλωροὶ ὑπαὶ δείους. καὶ, χλωρὸν δέος ᾕρει. καὶ, τρομέει ὕπο φαίδιμα γυῖα. καὶ, Ὣς φάτο, σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο. δείδιε δ᾽ αἰνῶς, Ὀρθαὶ

quidem ad hunc modum. *Cor autem ei intus latrabat.* Ægritudinem vero: *Lugens, atque dolens, laceras cur pectora chara?* Metum vero: *Exciderat que mihi cor charo pectore lugens, Subque tremunt membra.* Porro qua ratione metum, eadem et audaciam juxta cor esse declarat: *Cor furit in sævum sine fine incurrere Martem.* Cæterum quando inter prædicta, Stoicis videtur, rationem tanquam principem in corde, cupiditatem vero circa præcordia esse sitam, Homerus id cum in aliis multis, tum in his perspicuum facit: *Sed me venter stimulat maleficus.* Et: *Haudquaquam ventrem licet occultare volenti.* Præterea et causas eorum, quæ penes animosam animæ partem sunt, et a natura contingunt, pervidit. Quippe iram ex ægritudine nasci, et sanguinis ac spiritus, qui in eo est, fervorem quendam esse demonstrat: ut, *Ægre fert adeo, ut præcordia sanguine plena, Utque micent oculi subito velut ignea lampas.* Pro spiritu namque μένος, id est iram ponere videtur, eumque in irascentibus nasci et incendi existimat. Porro quum is rursus in metuentibus perturbatur ac refrigeratur, horrorem, tremorem, et palliditatem in corporibus generat, siquidem omnia hæc ex frigore oriuntur. ac pallor quidem, quando calor in media se confert, ac rubor superficiem deserit: tremor vero, quia dum spiritus intus constringitur, corpus tremefacit: horror, quia concrescente humore, pili dum premuntur, rigescunt. Omnia igitur hæc Homerus clare innuit, cum inquit. *Pallidi præ metu.* Et: *Pallidus metus corripiebat.* Et: *Membra tremunt mihi, fortia claraque quondam.* Et: *Sic fatus simulatque seni mens fusa timore. Obstupuit, steteruntque comæ, et vir membra levabat.* Ad

δὲ τρίχες ἔσαν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν. Κατὰ ταῦτα ἒν καὶ τὸ ἐφοβήθη, ῥίγησε λέγει, καὶ τὸν φόβον κρυόεντα προσαγορεύει. ἐκ δὲ τȣ ἐναντίȣ, θαλπωρὴν τὸ θάρσος, καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. τὰ μὲν ȣ̃ν φαῦλα πάθη τȣ̃τον διαιρεῖται τὸν τρόπον.

Πάλιν δὲ τῶν περὶ Ἀριστοτέλην ἀστεῖα πάθη ἡγȣμένων τὴν νέμεσιν, καὶ τὸν ἔλεον (τὸ γὰρ τȣ̀ς ἀγαθȣ̀ς δάκνεσθαι ἐπὶ τοῖς πλησίον, εἰ παρ' ἀξίαν εὐτυχȣ̃σι, νέμεσις καλεῖται. τὸ δὲ λυπεῖσθαι, εἰ παρ' ἀξίαν δυστυχȣ̃σιν, ἔλεος λέγεται) ταῦτα καὶ Ὅμηρος προσήκειν τοῖς ἀγαθοῖς νομίζει, ὅπȣ καὶ τῷ Διῒ ἀνατίθησιν αὐτά. ποιεῖ γὰρ ἄλλα τε, καὶ ταῦτα· Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο· Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο. καὶ ἐν ἄλλοις πάλιν οἰκτείρει τὸν αὐτὸν τρόπον διωκόμενον περὶ τεῖχος.

Περὶ δὲ ἀρετῆς καὶ κακίας ψυχῆς, ἣν ἔχει δόξαν ὁ ποιητὴς, ἐν πολλοῖς παρίστησιν. ἐπεὶ γὰρ τὸ μέν τι τῆς ψυχῆς νοερὸν καὶ λογικόν ἐστι, τὸ δὲ ἄλογον καὶ ἐμπαθὲς, καὶ διὰ τȣ̃το μέσος θεȣ̃ καὶ θηρίȣ γέγονεν ἄνθρωπος, τὴν μὲν ἄκραν ἀρετὴν, θείαν ἡγεῖται, τὴν δὲ ἄκραν κακίαν, θηριωδίαν· ὡς ὕστερον Ἀριστοτέλης [a] ἐνόμισε, καὶ ταῦτα ἐμφανίζει ἐν ταῖς ὁμοιώσεσιν. ἀεὶ γὰρ τȣ̀ς ἀγαθȣ̀ς ὀνομάζει θεοειδεῖς, καὶ Διῒ μῆτιν ἀταλάντȣς· τῶν δὲ φαύλων τȣ̀ς μὲν δειλȣ̀ς, φυζακινῆς ἐλάφοισιν εἰκάζει, καὶ προβάτοις ἀσημάντοις, καὶ λαγωοῖς διωκομένοις. ἐπὶ δὲ τῶν προπετῶς καὶ ἀνοήτως ὑπὸ ὀργῆς φερομένων φησίν· Οὔτ' ȣ̃ν παρδάλιος τόσσον μένος, ȣ̃τε λέοντος, Οὔτε συὸς κάπρȣ ὀλοόφρονος, ȣ̃ τε μάλιστα Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει, Ὅσσον Πάνθȣ υἷες ἐϋμμελίαι φρονέȣσι. τȣ̀ς δὲ

eum igitur modum et pro timuit, friguit ait: et metum gelidum appellat. E contra autem, pro audacia, et bona spe, confidentiam, quæ Græcis a calefaciendo, seu fervendo dicitur, usurpat. Atque ad huc modum vitiosos affectus discernit.

Cæterum quum Aristoteles indignationem ac misericordiam pro laudabilibus affectibus habeat (dum namque boni viri uruntur, quando alios præter meritum feliciter agere vident, indignatio vocatur: dum autem illis dolet, si quis præter dignitatem infeliciter agat, misericordia dicitur) Homerus quoque hæc ex bonorum virorum officio esse putat, ubi etiam Jovi ea, tum alia tribuit. Facit enim et alia et hæc: *Cum Telamone sato pugnam detractat inire Jupiter: hocque facit, superetur quo minus iste.* Et in aliis rursus miseratur eundem *fugientem mœnia circum.*

Porro quid Poëta de animi virtute et vitio sentiat, in multis ostendit. Cum enim una illius pars intelligens et rationalis sit, altera vero rationis expers, et affectui obnoxia, atque ob id homo medium quiddam inter Deum et beluam natus sit, summam quidem virtutem divinam, summum autem vitium beluinum, ut et Aristoteles post eum, existimat, atque hæc per similitudines declarat. Semper enim bonos viros diis similes, et *Jovi consilio pares* appellat. Inter malos vero, timidos fugacibus cervis, ovibus custode carentibus, et leporibus fugientibus comparat. De iis autem, qui proclive et incogitanter ira afficiuntur, ait: *Pardi tanta fuit nunquam, non ira leonis, Apri, nonque capri fuit unquam perniciosi, Dum furit, ostentatque suum per pectora robur, Quanta tenet pueros Panthi, quibus hasta decora.* Impotenter autem dolentium

a Eth. VII. 1. ubi quidam libri habeat, θηριωδείαν.

λυπουμένων ἐμπαθέστερον ὀδυρμοὺς ἀηδόνων φωναῖς ἀπεικάζει, ὧν τέκνα ʼΑγρόται ἐξείλοντο, πάρος πετεηνὰ γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν Στωϊκοὶ τὴν ἀρετὴν τίθενται ἐν τῇ ἀπαθείᾳ, ἐκείνοις ἑπόμενοι, ἐν οἷς πᾶν πάθημα ἀναιρεῖ, λέγων περὶ μὲν λύπης· ʼΑλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνησι, Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπʼ ἤματι δακρύσαντας. καὶ, Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη; περὶ δὲ ὀργῆς, ʽΩς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τʼ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. περὶ δὲ τοῦ φόβου· Μή τι φόβον δʼ ἀγόρευʼ, ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω. καὶ, Ὃς δέ κεν ὑμέων Βλήμενος, ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, Τεθνάτω. οὕτως καὶ προκαλούμενοι εἰς μονομαχίαν ἀφόβως ὑπακούουσι, καὶ πλείους ἀνθʼ ἑνὸς ἀνίστανται, καὶ ὁ τετρωμένος οὐδὲν ἧσσον ἔχει τὸ θάρσος παραμένον, ὥς που φησί· Νῦν δέ μʼ ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὔχεαι αὔτως. καὶ πᾶς ὁ γενναῖος ἀπεικάζεται λέοντι, ἢ κάπρῳ, ἢ χειμάῤῥῳ, ἢ λαίλαπι. οἱ δʼ ἐκ τοῦ Περιπάτου τὴν ἀπάθειαν ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ νομίζουσι, τὴν δὲ μετριοπάθειαν εἰσάγοντες, τῷ τὴν ὑπερβολὴν τῶν παθῶν ἀναιρεῖν, μεσότητι τὴν ἀρετὴν ὁρίζονται. καὶ Ὅμηρος ἀεὶ παράγει τοὺς ἀρίστους οὔτε ἀγενεῖς, οὔτε μὴν ἀφόβους, ἢ ἀλύπους παντελῶς, ἐν τῷ μὴ ἄγαν δὲ τοῖς πάθεσι κρατεῖσθαι, τῶν φαύλων διαφέροντας. φησὶ γάρ· Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ· Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι, ἔρυταί τʼ ἐν φρεσὶ θυμός· ʼΕν δέ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει, Κῆρας ὀϊομένῳ, πάταγος δέ τε γίνετʼ ὀδόντων. Τοῦ δʼ ἀγαθοῦ, οὔτʼ ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτε τι λίην Ταρβεῖ. εὔδηλον γὰρ, ὅτι τοῦ ἀγαθοῦ τὸ λίαν φοβεῖσθαι ὑφελὼν, τὸ μέτριον κατέλιπε. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων, λύπης τε καὶ ὀργῆς, χρὴ νοεῖν. τοιοῦτόν ἐστι κἀκεῖνο· Τρῶας

luctus, lusciniæ querelis comparat. *Involucres, cujus pullos prædatus arator.* Quum igitur Stoici virtutem in indolentia ponant, ea sectari videntur, in quibus Homerus omnem affectum tollit, ut quum de ægritudine ait: *Quin sepelitis eum, quem non revocare potestis Ex Erebo, quamvis lacrymas fundatis acerbas.* Et: *Cur lacrymare, Patrocle miser, ceu mœsta puella?* De ira vero, *Lis utinam sublata foret nobis, superisque.* De timore autem: *Ne suadeto metum, nam persuadere nequibis.* Et: *Ictus, percussusque, videns fatumque, necemque, Magnanime occumbat ferro.* Ad hunc modum et ii, qui ad singulare certamen provocabantur, intrepide morem gerunt, imo plures pro uno assurgunt. Atque vulneratus haud minorem perseverandi confidentiam habet, ut alibi inquit: *Quid jactas, quod planta pedis perstricta sit a te?* Denique omnis generosus comparatur leoni, apro, torrenti, aut turbini. Porro quum Peripatetici existiment, homini impossibile, ut perturbationibus vacet: medioque quodam invento, virtutem mediocritate finiant, quæ illarum excessum tollat: Homerus etiam optimos quosque, nec prorsus impotentes, nec intrepidos, nec dolore vacantes inducit, ut in hoc a malis differant, quod affectibus non nimium teneantur. Ait enim: *Mutatur color ignavi, mens atque movetur Sede sua, nutat, nec perstat in ordine certo. Intus cor crepitat multum formidine mortis, Dentes atque crepant, striduntque timore, metuque. At forti color est idem, nec pectora terror Immodicus pulsat.* Perspicuum namque est, quæ cum vehementiorem metum bono viro adimat, mediocrem ei relinquat. Idem et de similibus affectibus, dolore videlicet ac ira, sentiendum, cujusmodi

μὲν τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαςον, Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσι πάτασσεν. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι καὶ ὁρῶντες ἔτρεμον, ὁ δ' ἐν τῷ κινδύνῳ καθεςὼς, ἀνδρεῖος ὢν, μόνον ἠγωνία. ὅθεν ἄλλως μὲν ποιεῖ τὸν Δόλωνα καὶ τὸν Λυκάονα φοβȣμένȣς, ἄλλως δὲ τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Μενέλαον ἐντροπαλιζομένȣς, καὶ βάδην ὑποχωρȣ̃ντας, ὥςπερ ἀπωσαμένȣς ςαθμȣ̃ λέοντας. ὡςαύτως δὲ καὶ λυπȣμένων διαφορὰς ἐπιδείκνυσι καὶ ἡδομένων ὁμοίως. ὥςπερ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς, διηγȣ́μενος ὃν τρόπον τȣ̀ς Κύκλωπας ἐξηπάτησεν, ἔφη· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ. οἱ δὲ μνηςῆρες πεσόντα τὸν πτωχὸν ἰδόντες, Χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανον. φαίνεται δὲ ἐν κατωτέροις ἡ τȣ̃ μετρίȣ διαφορά. καὶ ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς τῆς ἑαυτȣ̃ γυναικὸς ἐρῶν, καὶ κλαίȣσαν ἐπ' αὐτῷ ὁρῶν, φέρει· Ὀφθαλμοὶ δ' ὡςεὶ κέρα ἕςασαν, ἠὲ σίδηρος. τῶν δὲ μνηςήρων τῆς αὐτῆς ἐρώντων τῶν θεασαμένων αὐτὴν λῦτο γȣ́νατ', ἔρως δ' ἄρα θυμὸν ἔθελγε, Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι. τοιαῦτα μέν ἐςι τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ περὶ ψυχῆς δυνάμεων, καὶ παθῶν.

Περὶ δὲ ἀγαθῶν καὶ εὐδαιμονίας πολλῶν εἰρημένων παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, τὸ μὲν τὴν ἀρετὴν τῆς ψυχῆς μέγιςον εἶναι τῶν ἀγαθῶν, κατὰ πάντα συνέςηκεν. ἀλλ' οἱ μὲν Στωϊκοὶ τὴν ἀρετὴν αὐτάρκη ἡγȣ̃νται πρὸς εὐδαιμονίαν, λαβόν ἐς τὸ ἐνδόσιμον ἐκ τῶν ὁμηρικῶν τȣ́των, ἐν οἷς τὸν σοφώτατον καὶ φρονιμώτατον πεποίηκεν ὑπὲρ εὐκλείας πόνȣ καταφρονȣ̃ντα, καὶ ἡδονῆς ὑπερορῶντα· τὸ μὲν πρότερον ȣ̔́τως· Ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε, καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ, Αὐτὸν μὲν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, Σπεῖρα κακ' ἀμφ' ὤμοι-

illud est: *Membra Phrygum subiit vehemens tremor, Hectoris atque Magnanimum quamvis crepitat cor, pectore læto.* Alii namque vel videndo contremiscebant: hic vero quamvis in periculo constitutus, tamen fortis erat, et duntaxat æstuabat. Unde aliter quidem Dolonem ac Lycaonem timentes fingit: aliter vero Ajacem et Menelaum respectare, ac se pedetentim subducere. perinde ut leones, qui a stabulo repulsi sunt. Eodem modo et dolentium discrimina commonstrat, et gaudentium similiter. Sic Ulysses commemorans, quo pacto Cyclopibus imposuerit, ait: *Corde sinuque meo risi, dum talia dicunt.* Proci vero conspecto mendico humi prostrata, *Sublatis manibus risu pene emoriuntur.* Porro et inferioribus rebus mediocritatis differentia apparet: ut dum Ulysses, tametsi uxorem suam diligeret, atque eam propter ipsum plorantem videret, nihilominus tamen se continet: *Lumina constiterant ceu cornea, ferrea sive.* Procorum autem, qui eandem amabant, et suspiciebant, *Genua labascunt, mulcenturque cupidine cæco, Conjuge Penelopa cupit atque potirier omnis.* Talia quidem apud poëtam sunt de animæ viribus, et affectibus.

Cæterum multis a philosophis de bonorum finibus et felicitate dictis, de hoc inter illos per omnia convenit, quod animæ virtus bonorum sit maximum. At Stoici virtutem per sese ad felicitatem sufficere putant, ansa nimirum ex Homericis illis sumpta. in quibus sapientissimum et prudentissimum virum, gloriæ causa laboris patientem, ac voluptatis contemnentem finxit. Ac de priori quidem sic: *Quantum est quod gessit fortis vir, sustinuitque, Verberibus sævis domuit, plagisque seipsum. Inque humeros vili injecta quum forte lacerna Urbem inimicorum ingreditur servo assimilatus.*

σι βαλὼν, οἰκῆϊ ἐοικὼς, Ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πτόλιν. τὸ δεύτερον δὲ ὧτως· Ἡ μὲν αὐτόθ' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων. ὡς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι, Ἀλλ' ἐμὸν ὅποτε θυμὸν ἐνὶ ςήθεσσιν ἔπειθεν. Μάλιςα δὲ ἐν τύτοις τὴν τῆς ἀρετῆς δόξαν συνίςησιν, ἐν οἷς τὸν μὲν Ἀχιλλέα ποιεῖ ὐ μόνον ἀνδρεῖον, ἀλλὰ καὶ κάλλιςον τὸ εἶδος, καὶ ποδωκέςατον, καὶ εὐγενέςατον, καὶ πατρίδος ἐπιφανῦς, καὶ ὑπὸ τῦ μεγίςυ τῶν θεῶν βοηθύμενον· τὸν δὲ Ὀδυσσέα σύνετον μὲν, καὶ καρτερὸν τῇ ψυχῇ, τὰ δὲ ἄλλα ὐχ ὁμοίᾳ τύχῃ κεχρημένον, ἡλικίας τε καὶ ὄψεως ὐκ ἴσης, καὶ γονέων ὐ πάντη ὀνομαςῶν, καὶ πατρίδος ἀδόξυ, καὶ ἀπεχθόμενον ἑτέρῳ θεῷ· ὧν ὐδὲν ἐκώλυεν αὐτὸν εἶναι εὐκλεᾶ, τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν κεκτημένον.

Οἱ δ' ἐκ τῦ Περιπάτυ πρωτεύειν μὲν τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ νομίζυσιν, οἷον φρόνησιν, ἀνδρίαν, σωφροσύνην, δικαιοσύνην· δεύτερα δὲ εἶναι τὰ τῦ σώματος, οἷον ὑγίειαν, ἰσχὺν, κάλλος, τάχος· τρίτα δὲ τὰ ἐκτὸς, οἷον εὐδοξίαν, εὐγένειαν, πλῦτον· ἐπαινετὸν μὲν γὰρ εἶναι, καὶ θαυμαςὸν τὸ ἐν ἀλγηδόσι, καὶ νόσῳ, καὶ ἀπορίᾳ, καὶ συμφοραῖς ἀβυλήτοις, χρῆσθαι τῇ ἀρετῇ, τῆς ψυχῆς ἀντεχύσης τοῖς κακοῖς, ὐ μέντοι αἱρετὸν, ὐδὲ μακάριον. Τὸ δ' ἐν ἀγαθοῖς νοῦν ἔχειν, τῷ ὄντι εὔδαιμον. ὐδὲ γὰρ τὴν κτῆσιν μόνην τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν χρῆσιν καὶ τὴν ἐνέργειαν εἶναι καλόν. ταῦτα δὴ καὶ Ὅμηρος δείκνυσιν ἄντικρυς. τὺς μὲν γὰρ θεὺς ἀεὶ ποιεῖ δωτῆρας ἐάων, τυτέςι τῶν ἀγαθῶν, ἃ καὶ εὔχονται οἱ ἄνθρωποι παρέχειν αὐτοῖς τὺς θεὺς, ὐκ ἀνωφελῆ δηλονότι ὄντα αὐτοῖς, ὐδὲ ἀδιάφορα, ἀλλὰ πρὸς εὐδαιμονίαν χρήσιμα.

De posteriori autem ad hunc modum: *Sic itidem Circe retinebar in ædibus altis, Conjugii tædas cuperet dum, meque maritum: Ast animum potuit nequaquam flectere nostrum.* Quid autem de virtute sentiat, ex his intelligere possumus, in quibus Achillem facit non solum fortem, verum etiam pulcherrima forma, pedibus pernicissimis, generosissimum, ex illustri patria oriundum, denique cui deorum maximus opem ferret. Ulyssem vero prudentem, ac animo tolerantem, at in reliquis non perinde fortunatum, statura et vultu reliquisque dotibus non respondentibus, et quod haud ex illustribus parentibus et patria obscura ortus esset: denique quod Deum post Jovem secundum, infensum haberet. Quæ tamen omnia cum nihil prohibebant, quo minus propter animi virtutem, nominis celebritatem assequeretur.

Cæterum Peripatetici animæ bonis, ut sunt prudentia, fortitudo, temperantia, justitia primas tribuunt. Corporis autem bonis, ut est salubritas, robur, pulchritudo, celeritas, secundas. Externis autem, ut est bona existimatio, nobilitas, et opulentia, tertias. Laude namque et admiratione dignum existimant, si quis virtutis præsidio munitus, doloribus, morbis, egestati, perplexis calamitatibus aliisque malis resistat: at nec optabile, nec beatum. Si quis autem bonis sapienter fruatur, eum revera beatum existimant. Neque enim solam virtutis possessionem, verum etiam usum et efficaciam esse bonum quiddam. Quæ sane et Homerus perspicue ostendit. Subinde namque deos *bonorum datores* facit, quæ et homines sibi a diis præstari, utpote ipsis haud inutilia, neque indifferentia, sed ad felicitatem conducibilia exoptant.

Τίνα ȣν ἐςὶ τὰ ἀγαθὰ, ὧν ἐφίενται οἱ ἄνθρωποι, καὶ δἰ ἃ μακαρίζονται, ἐν πολλοῖς διασαφεῖ, ἅμα μὲν πάντα ἐπὶ τȣ̃ Ἑρμȣ̃· Οἷος δὴ σὺ δέμας, καὶ εἶδος ἀγητός· Πέπνυσαι δὲ νόῳ, μακάρων δ' ἔξεσσι τοκήων. μαρτυρεῖ γὰρ αὐτῷ κάλλος σώματος, καὶ φρόνησιν, καὶ εὐγένειαν· τὰ δὲ κατὰ μέρος· Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε, καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν Ὤπασαν. καὶ, θεσπέσιον πλȣ̃τον κατέχευε Κρονίων. δῶρον γάρ ἐςι καὶ τȣ̃το τȣ̃ θεȣ̃. Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον ὀλύμπιος ἀνθρώποισι. Ποτὲ δὲ καὶ τὴν τιμὴν ἡγεῖται καλὸν. Τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη, καὶ Ἀπόλλων· πῶς δὲ τὴν εὐπαιδίαν; Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι· Πῶς δὲ τὴν τῶν οἰκείων ἀπόλαυσιν; Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί. Ἤδη γὰρ τετέλεςαι, ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς, Πομπὴ, καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ ȣ̓ρανίωνες Ὄλβια ποιήσειαν, ἀμύμονα δ' οἴκοι ἄκοιτιν Νοςήσας εὕροιμι, σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν. Ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας Κȣριδίας, καὶ τέκνα, θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν Παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη· Ὅτι δὲ ἐν τῇ τῶν ἀγαθῶν συγκρίσει, τȣ̃ πλȣ́τȣ κρεῖσσόν ἐςιν αὐτὸ τὸ δύνασθαι, δηλοῖ διὰ τȣ́των· Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν, ἠΰτε κȣ́ρη, Νήπιος, ȣ̓δέ τι οἱ τόδ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. καὶ, Ὡς ȣ̓́τοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω. καὶ ὅτι τὸ φρονεῖν τȣ̃ καλȣ̃ εἴδȣς ἄμεινον· Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ, Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι ςέφει.

Δῆλον μὲν ȣ̃ν, ὅτι καὶ τὰ περὶ σῶμα καὶ ἐκτὸς εὐτυχȣ́μενα, ἀγαθὸν νομίζει. Ὅτι δὲ ἄνευ τȣ́των ȣ̓κ ἔςιν αὐτάρκης ἡ ἀρετὴ μόνη πρὸς εὐδαιμονίαν, ἐν ἐκείνοις παρίστησι. Δύο γὰρ ἄνδρας εἰς

Quænam ergo bona ab hominibus expetantur, et ob quæ beati vocentur, in multis declarat. ac de Mercurio quidem simul universa: *Corporis admiranda tua est species, sapis atque Mente simul, satus es majorum stemmate claro.* Testimonium namque ei de corporis pulchritudine, prudentia, et generositate perhibet. Hæc vero singulatim: *Huic superi formam dederant, et fortis ut esset.* Et: *Magnificas et opes dederat Saturnius:* Donum enim et hoc dei est: *Jupiter id tribuit mortalibus.* Nonnunquam vero et honorem inter bona recenset: *O utinam colerer, colitur ceu Pallas Apolloque.* Nonnunquam vero prolis felicitatem: *Estque bonum pueros moriendo relinquere justos.* Aliquando autem, si quis familiaribus suis fruatur: *Vos libate diis, genio indulgete frequenter, Hospitem abire sinatis, ob id, quod cuncta peracta, Quæ mens nostra cupit, deductio, charaque dona, Quæ mihi fortunent superi, precor, obsecro, cuncti, Utque domi inveniam salvos cum conjuge amicos. Vos itidem teneras uxores, atque puellos Delectate domi: precor autem Dii superi ut dent Vobis cuncta bona, ut mala nec vos publica vexent.* Quod vero in bonorum comparatione vires divitiis præstent, in his declarat: *Dives erat, sed enim bellum ceu virgo petivit. Auro nec potuit sævam depellere mortem.* Et: *Gaudia nulla ferunt mihi quamvis prædia lata.* Denique quod prudentia egregiæ formæ antecellat: *Inferior forma est alius vir, sed Deus istam Eloquio suavi decorat.*

Ex prædictis ergo apparet, quod Homerus et corporis et fortunæ dotes inter bona recenset. Quod autem absque his virtus ipsa per se ad felicitatem non sufficiat, in illis declarat, in quibus duos viros virtutis summum consecutos ponens, Nestorem et

τέλος ἀρετῆς ἥκοντας ὑποθέμενος, τὸν Νέστορα, καὶ τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τῶν μὲν ἄλλων διαφέροντας, ἀλλήλοις δὲ ὁμοίους φρονήσει καὶ ἀνδρείᾳ, καὶ λόγων δυνάμει, οὐκέτι ὁμοίους ἐν ταῖς τύχαις πεποίηκεν· ἀλλὰ τῷ μὲν Νέστορι τοὺς θεοὺς Ὄλβον ἐπικλῶσαι, γαμέοντί τε, γεινομένῳ τε, Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν, Υἱέας αὖ πινυτούς τε, καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους. Τὸν δὲ Ὀδυσσέα καίπερ πολύμητιν ὄντα, καὶ ἀγχίνοον, καὶ ἐχέφρονα, ἀποκαλεῖ δύστηνον πολλάκις. καὶ γὰρ τὸν μὲν ἐς τὴν ἀνακομιδὴν πλεῦσαι ταχέως, καὶ ἀσφαλῶς· τὸν δὲ πλανηθῆναι χρόνῳ πολλῷ, καὶ πόνους καὶ κινδύνους ὑπομένειν ἀεὶ μυρίους. οὕτως αἱρετὸν καὶ μακάριόν ἐστιν, ὅταν τῇ ἀρετῇ συναιρομένη, καὶ μὴ ἀντιπράττουσα ἡ τύχη παρῇ.

Πῶς δὲ ἡ κτῆσις τῆς ἀρετῆς οὐδὲν ἐς ὄφελος, ἂν μὴ καὶ ἐνεργῇ, φανερὸν ἐκ τούτων· ὅπου ὁ μὲν Πάτροκλος ἐπιπλήσσων τῷ Ἀχιλλεῖ λέγει. Αἰναρέτη, τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ, Αἴκε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς. Οὕτω γὰρ προσεῖπε τὸν τῇ ἀπραξίᾳ ἀνωφελῆ ποιοῦντα τὴν ἀρετήν· ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τὴν ἀπραξίαν ταύτην ὀδυρόμενός φησιν· Ἀλλ᾽ ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. ἄχθεται, γὰρ ὅτι τὴν ἀρετὴν κεκτημένος, οὐ κέχρηται αὐτῇ, ἀλλὰ μηνίων τοῖς Ἀχαιοῖς, Οὐδέ ποτ᾽ εἰς ἀγορὰν πωλέσκετο κυδιάνειραν, ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ Αὖθι μένων, ποθέεσκε δ᾽ αὐτήν τε, πόλεμόν τε. Καὶ γὰρ οὕτως ὁ Φοῖνιξ ἐπαίδευε· Μύθων τε ῥητῆρ᾽ ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων. ὅθεν καὶ τεθνεὼς ἄχθεται τῇ ἀπραξίᾳ, λέγων· Βουλοίμην κ᾽ ἐπάρουρος ἐὼν, θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ᾽ ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Ulyssem, ab aliis quidem hominibus differentes finxit, inter sese autem quantum ad prudentiam, fortitudinem et dicendi facultatem attinet similes: in fortunæ autem dotibus non itidem: propterea quod dii Nestorem *abunde felicem reddiderant, sive dum nasceretur, sive in conjugio versaretur, quodque illi dederant summa cum opulentia magnificis in ædibus senescere:* denique *Prudentes natos, et eosdem Marte potentes.* Ulyssem vero quanquam *consultus, solers* ac *prudens* esset *infelicem* sæpenumero appellat. Et hoc ideo, quid ille celeri et tuta navigatione, hic vero diuturnis erroribus laboribus et periculis innumeris exantlatis, in patriam redierit. Adeo optabile ac beatum est, si quando fortuna virtuti auxilio, non obstaculo fuerit.

Cæterum quo pacto virtutis possessio nihil prosit, nisi et agendo efficax sit, ex his patet, in quibus Patroclus Achillem objurgando ait: *Quem fructum ex virtute tua cepisse minores Dicent, quum Danais non tanta pericula pulses?* Sic enim eum alloquitur, qui virtutem inertia sua inutilem reddebat. Ipse quoque Achilles hanc inertiam deplorans, ait: *Sed sedeo ad naves, telluris inutile pondus: Talis ego, qualis non ullus vivit Achivus.* Dolet, quod virtute præditus, ea non esset usus: sed Græcis indignando, *Concilium clarum nunquam decoraret Achivûm, Atque manens inibi, cor dilectum maceraret, Prælia sæva precans Danais, sævumque tumultum.* Phœnix namque ad hunc modum illum erudiebat: *Ut bene dicen li gnarus fieret, bene agendi.* Unde et vita functus inertia illa offenditur, dicens: *Maluerim in terris tenui servire colono.*

καὶ ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν· Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, Τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ.

Ἔτι τοίνυν οἱ Στωϊκοὶ φίλους θεῶν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀποφαίνοντες, παρ' Ὁμήρου καὶ τοῦτο ἔλαβον, λέγοντος ἐπὶ τοῦ Ἀμφιαράου· Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς αἰγίοχος, καὶ Ἀπόλλων. καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως· χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ. Ἔστι δὲ τῶν αὐτῶν φιλοσόφων δόγμα, καὶ τὸ διδακτὴν εἶναι τὴν ἀρετὴν, ἔχουσαν μὲν ἀρχὴν τὴν εὐγένειαν (ὃ καὶ Ὅμηρός φησι· Τοίου γὰρ πατρός ἐσσι, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις) ὑπὸ δὲ παιδείας εἰς τὸ τέλειον προαγομένην. Ἔστι γὰρ ἀρετῆς ἐπιστήμη τὸ ὀρθῶς βιοῦν·[a] τουτέστιν, ὧν τοὺς εὖ βιωσομένους πράσσειν προσήκει. καὶ ταῦτ' οὖν ἔστι παρ' Ὁμήρῳ. λέγει γάρ· Νήπιον οὔπω εἰδόθ' ὁμοιΐου πολέμοιο, Οὐδ' ἀγορέων. καὶ ἐν ἄλλοις· Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλός. καὶ ὁ Φοῖνιξ φησὶν ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως· Τοὔνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα, Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων. Ἐπεὶ γὰρ ὁ βίος ἐκ πράξεων καὶ λόγων συνέστηκε, τούτων φησὶ διδάσκαλον ἑαυτὸν τοῦ νεανίσκου γεγονέναι. ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων δηλονότι πᾶσαν ἀρετὴν ἀποφαίνει διδακτήν. οὕτω μὲν οὖν πρῶτος Ὅμηρος ἔν τε ἠθικοῖς καὶ φυσικοῖς φιλοσοφεῖ.

Ἔχεται δὲ τῆς αὐτῆς θεωρίας καὶ ἀριθμητικὴ, καὶ μουσικὴ, ἃς καὶ Πυθαγόρας διαφερόντως ἐτίμησεν. ἴδωμεν οὖν. εἰ καὶ τούτων ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ λόγος. Ἀλλὰ μὴν πλεῖστος. ὀλίγα δὲ ἐκ πολλῶν παρατεθέντα ἐξαρκέσει. Ὁ γὰρ Πυθαγόρας τοὺς ἀριθμοὺς μεγίστην δύναμιν ἔχειν ἡγούμενος, καὶ πάντα εἰς ἀριθμοὺς ἀναφέρων,

Quam cunctis umbris sub terris imperitare. Et causam subjungit: *Sole carens etenim nunc, non sum talis, ut olim, Mœnia dum Phœbi vastaret Achiva juventus.*

Præterea Stoici dicentes, bonos viros diis amicos esse, ab Homero id mutuati sunt, qui super Amphiarao inquit: *Jupiter ex animo hunc dilexit, Apolloque Phœbus.* Et de Ulysse: *Gaudebatque Minerva viro justo, sapienti.* Est autem eorundem philosophorum et hoc placitum, virtutem esse docibilem, quæ pro initio generositatem habeat (quod et Homerus sensit, dum inquit: *Est talis genitor tibi, nam prudentia dicis*) et per disciplinas ad summum deducatur. Est enim virtus scientia recte vivendi: id est, earum rerum, quæ ad recte vivendum faciendæ sint. Hæc igitur apud Homerum quoque sunt. dicit enim: *Dum puer ignarus linguæ, bellique cruenti.* Et in aliis: *Non animus jussit, didici quia strenuus esse.* Et Phœnix de Achille inquit: *Idcirco me misit, ut hæc te cuncta docerem, Ut bene dicendi gnarus fieres, bene agendi.* Nam quum vita ex dictis et factis constet, ideo se præceptorem adolescentis in illis fuisse ait. Atque ita ex jam dictis nimirum patet, quod quamlibet virtutem doceri posse ostendat. Ad hunc igitur modum Homerus tum in moralibus, tum naturalibus, philosophatur.

Cæterum ejusdem contemplationis Arithmetica et Musica est, quas et Pythagoras præ aliis coluit. Videamus ergo, num et harum mentio apud poëtam fiat. imo vero plurima. Pauca autem ex multis exemplis adducta sufficient. Quum igitur Pythagoras existimaret, numeros maximam vim obtinere, omniaque ad numeros referret,

a Sic legendum suspicabatur Castalio ἀρετὴ ἐπιστήμη τοῦ ὀρθῶς βιοῦν, quod desiderat interpretatio sequens, ὧν qui genitivus refertur ad τοῦ ὀρθῶς βιοῦν.

τῶν τε ἄςρων τὰς περιόδες, καὶ τῶν ζώων τὰς γενέσεις, δύο τὰς ἀνωτάτω ἀρχὰς ἐλάμβανε· τὴν μὲν ὡρισμένην, μονάδα, τὴν δὲ ἀόριςον, δυάδα καλῶν, τὴν μὲν ἀγαθῶν, τὴν δὲ κακῶν ἔσαν ἀρχήν. ἡ μὲν γὰρ τῆς μονάδος φύσις ἐγγενομένη, τῷ μὲν περιέχοντι εὐκρασίαν, ψυχαῖς δὲ ἀρετὴν, σώματι δὲ ὑγείαν, πόλεσι δὲ καὶ οἴκοις εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν παρέσχε. Πᾶν γὰρ ἀγαθὸν, συμφωνίας οἰκεῖόν ἐςιν. ἡ δὲ τῆς δυάδος, πᾶν τἐναντίον, ἀέρι χειμῶνα, ψυχαῖς κακίαν, σώμασι νόσες, πόλεσι δὲ καὶ οἰκίαις, ςάσεις καὶ ἔχθρας ἐγέννησε. Πᾶν γὰρ κακὸν ἐκ διαςάσεως καὶ διαφορᾶς γίνεται. ὅθεν καὶ τῶν ἐφεξῆς ἀριθμῶν, τὸν μὲν ἄρτιον ἐνδεᾶ καὶ ἀτελῆ, τὸν δὲ περισσὸν πλήρη τε καὶ τέλειον ἀπέφηνε. ὅτι μιγνύμενός τε πρὸς τὸν ἄρτιον αἰεὶ τὴν ἑαυτε δύναμιν διασώζει, τε περισσε καὶ ἐν τέτοις ἐπικρατεντος, ἑαυτῷ τε συντιθέμενος γεννᾷ τὸν ἄρτιον. γόνιμος γάρ ἐςι, καὶ ἔχει δύναμιν ἀρχῆς, καὶ διαίρεσιν οὐκ ἐπιδέχεται, ἀεὶ τῆς μονάδος ἐν αὐτῷ περιούσης. ὁ δὲ ἄρτιος οὔτε γεννᾷ ποτε τὸν περισσὸν συντιθέμενος ἑαυτῷ, οὔτε ἐςὶν ἀδιαίρετος.

Καὶ Ὅμηρος τοίνυν τήν τε τε ἑνὸς φύσιν ἐν τῇ τε ἀγαθε μοίρᾳ, καὶ τὴν τῆς δυάδος ἐν τῇ τε κακε τιθεὶς φαίνεται πολλάκις, ἐνηέα τὸν ἀγαθὸν λέγων πολλάκις, καὶ ἐνηείην τὴν τοιαύτην διάθεσιν, δύην δὲ τὴν κάκωσιν. Καὶ ὅτι Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔςω. καὶ Μήτε ἐν πολέμοις δίχα βάζειν, μηδ' ἐνὶ βελῇ· Ἀλλ' ἕνα ἔχοντες νόον, καὶ ἐπίφρονα βελήν. [a] Ἀεὶ δὲ τῷ περισσῷ ἀριθμῷ χρῆται ὡς κρείσσονι. καὶ γὰρ τὸν σύμπαντα κόσ-

tum siderum meatus, tum animantium generationes, duo suprema principia ponebat: unum finitum, quod unitatem: alterum infinitum, quod dualitatem appellabat: ita ut illa bonorum, hæc autem malorum initium esset. Unitatis enim natura cœlo, quod omnia complectitur, insita, temperiem, animis virtutem, corpori sanitatem, urbibus et domibus pacem et concordiam suppeditat. Quicquid enim bonum est, cum concordia familiaritatem habet. Dualitatis omnia contraria sunt. Aëri namque tempestatem, animabus vitiositatem, corporibus morbos, urbibus et domibus seditiones ac inimicitias procreat. Omne namque malum ex discordia et dissidio nascitur. Unde et sequentium numerorum parem inopem ac imperfectum, imparem vero et plenum et absolutum demonstrat: propterea quod et dum pari miscetur, semper vim suam retinet, impari hic quoque superante: et sibi additus, parem numerum generat. Fœcundus namque est, originisque vim habet, ac divisionem non recipit, unitate semper in ipso restante. Par autem sibi additus, imparem nec producit unquam, nec indivisibilis est.

Ergo et Homerus unitatis naturam in boni conditione, ac dualitatis in mali, ponere videtur, sæpe bonum virum, et bonitatem ab unitate appellans, afflictionem vero a dualitate, cum inquit: *Convenit haud multos regnare, sed unus erit rex.* Et: *Bifariam bello nec pace loquantur Achivi, Una sed his sit mens, ac consultent sapienter.* Subinde autem impari numero, tanquam præstantiore utitur. Etenim totum mun-

a Versus non integros, sed ad contextum accommodatos ponit. *Barnesius* autem versus ipsos reposuit ex Od. γ'. 127. quod non est necesse.

μον πέντε μοίρας ἔχοντα ποιῶν, τὰς τρεῖς τούτων οὔσας μέσας διαιρεῖ. Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς. Διὸ Ἀριστοτέλης πέντε εἶναι τὰ στοιχεῖα ἐνόμισεν, ὡς τοῦ περισσοῦ καὶ τελείου ἐν παντὶ τὸ κράτος ἔχοντος. Καὶ τοῖς μὲν οὐρανίοις δαίμοσι τὰ περισσὰ ἀπονέμει. Ὅ τε γὰρ Νέστωρ Ποσειδῶνι θύει ἐννεάκις ἐννέα ταύρους. καὶ τὸν Ὀδυσσέα θύειν κελεύει ὁ Τειρεσίας ἀρνειὸν, ταῦρον τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον. Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῷ Πατρόκλῳ ἐναγίζει πάντα ἄρτια. Ἵππους μὲν τέσσαρας, Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς. Καὶ ἐννέα κυνῶν ὄντων, τοὺς δύο ἐμβάλλει τῇ πυρᾷ, ἵνα τοὺς ἑπτὰ ἑαυτῷ ἀπολίπηται. καὶ ἐν πολλοῖς τῷ τῶν τριῶν, καὶ πέντε, καὶ ἑπτὰ ἀριθμῷ χρῆται, μάλιστα δὲ τῷ τῶν ἐννέα. Ὣς νείκεσσ' ὁ γέρων, τοὶ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν. καὶ Ἐννέωροι γάρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι. καὶ, Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο. καὶ, Ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσε. Τί δή ποτ' οὖν ἐστὶν ὁ τῶν ἐννέα ἀριθμὸς τελειότατος; ὅτι ἐστὶν ἀπὸ τοῦ πρώτου περισσοῦ τετράγωνος, καὶ περισσάκις περισσὸς, εἰς τρεῖς διαιρούμενος τριάδας, ὧν ἑκάστη πάλιν εἰς τρεῖς διαιρεῖται.

Οὐ μόνον δὲ τὴν δύναμιν τῶν ἀριθμῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν λογιστικὴν μέθοδον ὑπέδειξεν, ἐν μὲν τῷ καταλόγῳ ποιήσας· Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, ἐν δὲ ἑκάστῃ Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον. [Καὶ πάλιν· Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες] [a] Ἐξ ὧν λογίζεσθαι πάρεστιν, ὅτι τῶν νεῶν πασῶν οὐσῶν ἐγγὺς χιλίων διακοσί-

dum quinque partibus constare fingens, tres harum in medio positas dividit: *Tripliciter sunt secta, data et sua portio cuique.* eam ob causam Aristoteles quinque elementa posuit, utpote impari ac pleno numero ubique dominante. Præterea et Diis cœlestibus imparia distribuit. Nestor enim Neptuno novies novem tauros sacrificat. Et Tiresias Ulyssem immolare jubet arietem, taurumque et porcarum initorem verrem. At Achilles in Patrocli exequiis non nisi paria immolat, nempe *quatuor equos, duodecim strenuos magnanimorum Trojanorum filios,* ac novem canes, quorum duos in pyram injicit, ut septem sibi relinqueret. Ad hæc, in multis ternario, quinario, et septenario utitur, præcipue autem novenario. *Sic jurgans senior, surguntque viri inde noveni.* Et: *Novenales enim hi.* Et: *Novem cubitorum latitudo erat, longitudoque novem ulnarum.* Et: *Perque novem soles grassatur pestis iniqua.* Et: *Novem diebus hospitaliter tractavit novemque boves sacrificavit.* Curnam ergo novenarius numerus perfectissimus est? quia a primo impari quadratus est, et impariter impar, dum in tres terniones dividitur, quorum singuli rursus in tres unitates secantur.

Non solum autem numerorum vim, sed et compendiariam computandi viam demonstravit. ut quum in navium catalogo inquit, *Horum quidem quinquaginta naves ibant, in quarum singulis centeni et vigeni Bœotii erant.* [Et rursus, *Quinquaginta erant viri.*] Unde ratiocinandi occasionem præbet, quod cum omnes naves ferme

a Locus depravatus, haud scio an sic emendandus: ἐχούσης ἑκάστης ἑκατὸν ἄνδρας. *Castalio.*

ων, καὶ ἐχουσῶν ἓξ ἑκατὸν ἀνδρῶν, [a] ὁ σύμπας ἀριθμὸς δώδεκά που μυριάδων γίνεται. Πάλιν δὲ ἐπὶ τῶν Τρώων φήσας· Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πὰρ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντ' ἕσαν ἄνδρες· παρέχει λογίζεσθαι, ὅτι ἦσαν πεντάκις μύριοι, ἄνευ τῶν συμμάχων.

Τὴν δὲ μουσικὴν οἰκειοτάτην οὖσαν τῇ ψυχῇ, καθότι ἐστὶν ἁρμονία κεκραμένη ἐκ διαφόρων ἀρχῶν, καὶ τοῖς μέλεσι, καὶ ῥυθμοῖς, τό τε ἐκλελυμένον αὐτῆς ἐπιτείνουσαν, καὶ τὸ σφοδρὸν ἀνιεῖσαν, οἵ τε Πυθαγορικοὶ διὰ σπουδῆς εἶχον, καὶ πρὸ αὐτῶν Ὅμηρος. καὶ ἐγκώμιον μὲν αὐτῆς ἐπὶ Σειρήνων διεξέρχεται, ᾧ καὶ ἐπιλέγει· Ἀλλ' ὅ γε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς. Ἄλλοτε δ' ἐν ταῖς εὐωχίαις τὴν κιθάραν παραλαμβάνει, ὡς καὶ παρὰ τοῖς μνηστῆρσι. Φόρμιγξ, ἣν ἀνὰ δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην. Καὶ παρ' Ἀλκινόῳ ὁ κιθαρῳδὸς ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. Καὶ ἐν γάμοις Αὐλοὶ, φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. Καὶ ἐν ἔργοις, ὅπου τρυγωμένης ὀπώρας παῖς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν. Καὶ ἐν πολέμῳ αὐλῶν, συρίγγων τ' ἐνοπὴν ἀκούεσθαι λέγει. Οὐδὲν δὲ ἧσσον καὶ εἰς πένθη παραλαμβάνει τὴν μουσικὴν, θρήνων ἐξάρχους ἀοιδοὺς ποιῶν, ὡς τῇ λειότητι τῶν μελῶν τὴν τραχύτητα τῆς ψυχῆς καταγγέλλοντα. [b] Οὐκ ἄδηλον δὲ, ὅτι διττή ἐστιν ἡ μελῳδία· Ἡ μὲν ἐν τῇ φωνῇ, ἡ δὲ ἐν ὀργάνοις, τοῖς τε ἐμπνευστοῖς, τοῖς τε ἐντατοῖς. τῶν δὲ ἐν αὐτῇ φθόγγων, ὁ μὲν ἐστι βαρὺς, ὁ δὲ ὀξύς. Καὶ τούτων δὲ τὰς διαφορὰς Ὅμηρος ἔγνω· ὃς γυναῖκας μὲν, καὶ παῖδας, καὶ γέροντας

mille ducentæ forent, ac centeni in singulis essent, universus numerus centum viginti millium surgat. Rursus autem, dum de Trojanis locutus inquit: *Mille autem pyræ in campo ardebant, ac juxta singulas quinquageni erant viri*, calculandi occasionem dat, quod quinquies decem millia præter socios fuerint.

Cæterum Musicam animæ familiarissimam, eo, quod harmonia ex diversis initiis temperata est, et quod cantibus ac rythmis animos ipsorum dissolutos intenderet, eorundemque vehementiam remitteret, et Pythagorici studiose coluerunt, et Homerus ante ipsos. Laudibus namque eam, ubi de Sirenibus agit, prosequitur, quibus et hoc epilogi vice addit: *Delectatus abit, multa atque celebria noscens.* Alibi vero in conviviis citharam recipit, ut apud procos: *Nam superi cœnis citharam fecere sodalem.* Et apud Alcinoum *citharœdus egregium carmen meditabatur.* Præterea in nuptiis *tibiæ citharæque sonabant.* Ac inter vindemiæ operas *puer sonora cithara jucundum quiddam citharizabat egregieque chorda succinebat.* Insuper in bello *tibiarum fistularumque sonum* audiri narrat. Nihilo secius et ad luctus Musicam recipit, ubi lamentationum præludentes cantores fingit, utpote quod modorum facilitate animi difficultatem provocet. Porro nec obscurum quod duplex melodia est, una quidem in voce, altera vero in instrumentis consistens, quæ partim inflantur, partim intenduntur. Sonorum autem in ea unus gravis, alter acutus est. Quorum differentias et Homerus calluit, dum mulieres, pueros, et senes, acuta voce, propter spiritus tenuitatem, fingit,

a Hæc, quæ uncis inclusi, delevit *Barnesius*. Et sunt plane aliena, et e sqq. huc tracta temere.

b Καταγγέλλοντα vitiosum esse, planum est. *Barnesius* correxit κατακηλοῦντας sc. ἀοιδούς. Possit etiam conjici καταλεαίνοντας vel καταβάλλοντας.

ὀξυφώνους ποιεῖ, διὰ τὸ λεπτὸν τοῦ πνεύματος. τοὺς δὲ ἄνδρας, βαρυφώνους, ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τούτοις· Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ, Ὀξὺ δὲ κωκύσασα, κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο. Καὶ πάλιν. Ὣς ὁ βαρυστενάχων, ἐπὲ Ἀργείοισι μετηύδα. Οἱ δὲ γέροντες τέττιξιν ἐοικότες, ζώοις ὀξυφώνοις ἰσάζονται. Καὶ ἐν τοῖς ὀργάνοις δὲ αἱ χορδαὶ ὅσαι λεπταί εἰσι, καὶ συντόνως κινούμεναι, ῥαδίως τέμνουσι τὸν ἀέρα, ὅθεν τὸν ὀξὺν φθόγγον ἀποτελοῦσιν, αἱ δὲ παχεῖαι, βραδεῖαν ἔχουσαι τὴν κίνησιν, ἠχοῦσι βαρύν. καθ' ὃν λόγον καὶ Ὅμηρος τὴν μάστιγα λιγυρὴν προσηγόρευσεν, ἐπεὶ λεπτὴ οὖσα, ὀξὺν ἦχον ἀποδίδωσι. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ μουσικῆς.

Ἐπεὶ δὲ ἐν τούτοις καὶ Πυθαγόρου ἐμνημονεύσαμεν, ᾧ μάλιστα ἤρεσκεν ἡ ἐχεμυθία, καὶ τὸ σιγᾶν, ἃ μὴ χρὴ λέγειν· θεασώμεθα, εἰ καὶ Ὅμηρος ταύτην ἔσχε τὴν γνώμην. ἐπί τε γὰρ τῶν παροινούντων ἔφη, Καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον. καὶ τῷ Θερσίτῃ ἐπιπλήττει· Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, Ἴσχεο. Καὶ τοῦ Ἰδομενέως καθαπτόμενος ὁ Αἴας λέγει· Αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, οὐδέ τι σε χρὴ Λαβραγόρην ἔμεναι. Καὶ τῶν στρατευμάτων εἰς μάχην συνιόντων· Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὣς, Οἱ δ' ἄρ ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Βαρβαρικὸν γὰρ ἡ κραυγὴ, ἑλληνικὸν δὲ ἡ σιωπή. Διὸ καὶ τοὺς φρονιμωτάτους ἐγκρατεστάτους γλώσσης πεποίηκε, καὶ τὸν Ὀδυσσέα τῷ υἱῷ διακελευόμενον· Εἰ ἐτέον γ' ἐμὸς ἐσσὶ, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ, Μήτε τι Λαέρτης ἴστω τόδε, μήτε συβώτης, Μήτε τις οἰκείων, μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια. καὶ πάλιν αὐτῷ παραινεῖ· Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μήδ' ἐρέεινε.

viros autem gravi voce, cum in aliis, tum in his, *Astitit afflicto graviter genitrix veneranda, Filiolique caput prendens, ululabat acute.* Et rursus: *Sicque gemens graviter, cunctos affatur Achivos.* Senes autem cicadis similes, animantibus acuta voce prædi-tis, comparantur. Jam quæcunque chordæ in instrumentis tenues sunt, et assidue moventur, aërem facilius secant, unde et acutum sonum efficiunt. Crassæ vero lentum habentes motum, gravius sonant. Quamobrem etiam Homerus flagellum acutum appellavit, quod tenue cum sit, acutum edat sonum. Hactenus de Musica Homeri.

Porro quum inter hæc et Pythagoræ mentionem fecerimus, cui taciturnitas, et ea silere, quæ dicere nefas est, maxime placuit, videamus num et Homerus ita senserit. Nam de vinolentis ait: *Verbum aliquod dixit, melius tacuisse quod esset.* Et Thersitem objurgat Ulysses: *Contineas linguam, quamvis videare disertus Orator, sine judicio quum cuncta loquaris.* Et Ajax Idomeneum taxando dicit: *Semper procaciter loqueris, neque procacem concionatorem te esse convenit.* Ad hæc, inter exercitus pugnam ineuntes, *Troës clangore ac clamore avium instar ibant, Achivi vero cum silentio, animi robur spirantes.* Clamor autem Barbarorum, silentium vero Græcorum est. Quapropter et prudentissimos quosque lingua continentissima finxit, ut dum Ulysses filium adhortatur: *Si meus es vere, peperitque mihi tua mater, Ne sciat hocce pater Laërtes, neve subulcus, Neu quis servorum, nec conjunx Penelopea.* Et rursus cum admonet, *Ne percunctator, tacita hoc sed mente teneto.*

Τοιαῦτα μὲν δὴ τῶν ἐνδόξων φιλοσόφων τὰ ἐξ Ὁμήρου τὴν ἀρχὴν ἔχει δόγματα. εἰ δὲ δεῖ καὶ τῶν ἰδίας τινὰς αἱρέσεις ἑλομένων μνημονεῦσαι, εὕροιμεν ἂν κἀκείνους παρ' Ὁμήρου τὰς ἀφορμὰς λαβόντας· Δημόκριτον μὲν, τὰ εἴδωλα ποιήσαντα ἐξ ἐκείνων· Αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων· [a] ἄλλους δὲ πλανηθέντας, οἷς ἐκεῖνος οὐχ ἑπόμενος, ἀλλὰ πρὸς τὸν παραπίπτοντα καιρὸν ἁρμοζόμενος, περιέθηκεν. Ἐπεὶ γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς παρ' Ἀλκινόῳ κατεχόμενος, ἡδυπαθείᾳ καὶ τρυφῇ κεχρημένῳ, πρὸς χάριν αὐτῷ διαλεγόμενος ἔφη· Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι, Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ Ἥμενοι ἑξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου, καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι, Τοῦτό τι μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι. τούτοις παραχθεὶς καὶ Ἐπίκουρος, τὴν ἡδονὴν τέλος εὐδαιμονίας ἐνόμισε. καὶ ἐπεὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Ὀδυσσεὺς ποτὲ μὲν οὔλῃ καὶ ἁπαλῇ χλανίδι ἠμπίσχετο, ποτὲ δὲ ῥακίοις καὶ πήραις, καὶ νῦν μὲν τῇ Καλυψοῖ συνανεπαύετο, νῦν δὲ ὑπὸ Ἴρου καὶ Μελανθίου περιυβρίζετο, ταύτην εἰκόνα τοῦ βίου παραλαβὼν Ἀρίστιππος, καὶ πενίᾳ καὶ πόνοις συνηνέχθη ἐῤῥωμένως, καὶ ἡδονῇ ἀφειδῶς ἐχρήσατο.

Τῆς δὲ Ὁμήρου σοφίας κἀκεῖνα καταμαθεῖν ἐστι δείγματα, ὅτι καλὰ καὶ πολλὰ σοφῶν ἀνδρῶν ἀποφθέγματα προανεφώνησεν. οἷον τὸ, Ἕπου θεῷ. Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. καὶ, Μηδὲν ἄγαν. Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσῶ, ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, Ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν, ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα. καὶ Ἐγ-

Atque hujusmodi quidem placita illustrium philosophorum sunt, quæ ab Homero originem habent. Sin vero etiam horum meminisse oportet, qui proprias quasdam sectas sibi elegerunt, invenerimus et illos occasionem ab Homero accepisse. Democritus enim imagines fingens, ex illis mutuatus esse videtur: *Æneæ at vacuum fecit Phœbus simulachrum.* Alios invenimus iis deceptos, quæ ille non approbans, sed tempori serviens, quibusdam attribuit. Dum enim Ulysses apud Alcinoum voluptate ac deliciis diffluentem detineretur, in illius gratiam disserens ait: *Gratius esse nihil duco, quam cunctus abunde Dum populus lætatur, in ædibus atque canorus Auditur fidicen, mensæ dapibusque struuntur, Vinaque dum pateris fundit pincerna fidelis. Hæc mea mens equidem pulcherrima judicat esse.* His Epicurus adductus, summum bonum in voluptate posuit. Ad hæc, ille ipse Ulysses nonnunquam preciosa et tenera veste induebatur, nonnunquam vero pannis et pera, et nunc apud Calypso ocium agebat, nunc ab Iro et Melanthio contumeliis afficiebatur. Hac vitæ imagine assumpta, Aristippus non solum cum paupertate et laboribus valde conflictatus est, sed etiam voluptatibus affatim studuit.

Cæterum has quoque sapientiæ Homericæ notas deprehendere licet, quod multa et egregia sapientum virorum apophthegmata primus enunciavit, ut: *Sequere Deum. Qui divis parent, hos audivere vocantes.* Et: *Ne quid nimis. Alium quidem odi, qui vel nimium amaverit, vel oderit. Meliora sunt mediocria cuncta.* Et: *Sponde, noxa*

a Rectius attulisset Od. υ'. 355. εἰδώλων τε πλέον πρόθυρον etc.

γύα, πάρα δὲ ἄτα. Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. καὶ τὸ τοῦ Πυθαγόρου, πρὸς τὸν πυθόμενον, τίς ἐστι φίλος, ῥηθέν· Ἄλλος ἐγώ. Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ [a].

Ἔστι δὲ τῆς αὐτῆς ἰδέας τῶν ἀποφθεγμάτων καὶ ἡ καλουμένη Γνώμη, ἥπερ ἐστὶν ἀπόφασις καθολικὴ περὶ τῶν κατὰ τὸν βίον, λόγῳ συντόμῳ. καὶ τούτῳ δὴ χρησαμένων πάντων ποιητῶν, καὶ φιλοσόφων, καὶ λογογράφων, καὶ γνωμικῶς τινα ἀποφαίνεσθαι ἐπιτηδευσάντων, πρῶτος Ὅμηρος πολλὰς καὶ ἀγαθὰς γνώμας ἐξήνεγκε δι' ὅλης τῆς ποιήσεως, τοῦτο μὲν ἀποφαινόμενος οἷόν ἐστιν, ὃ βούλεται παραστῆσαι, ὡς ὅταν εἴπῃ· Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ· τοῦτο δὲ ὡς δέον πράσσειν τι· οἷον· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Πολλὰς δὲ γνώμας καὶ παραινέσεις ἀγαθὰς Ὁμήρου ἐξενέγκαντος, παρέφρασαν οὐκ ὀλίγοι τῶν μετ' αὐτὸν, ὧν τινα παραδείγματα οὐκ ἄκαιρόν ἐστι παραθέσθαι. οἷόν ἐστι τὸ Ὁμήρου· Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν, ἀφρονέοντες, Ἤ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες, ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ; ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει, Οὐδ' ὄθεται· φησὶ γὰρ, ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι Κάρτεΐ τε, σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος. Τῷ ἔχεθ', ὅττί κεν ὔμμι κακὸν πέμπησιν ἑκάστῳ. Παρὰ τοῦτο δέ ἐστι πυθαγορικόν· [b] Ὅσσα τε δαιμονίαισι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν, Ἣ ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει. Καὶ ἐπὶ τούτοις, τὸ Εὐριπίδου· Τοῖς πράγμασι γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεὼν, Μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδὲν, ἀλλ' ὁ τυγχάνων, Τά πράγ-

adest. Pro miseris miserum est spondere. Denique illud Pythagoræ, ad eum qui interrogabat, *quis sit amicus? Alter ego. Par capiti meo.*

Ad eandem apophthegmatum speciem et Sententia, quæ sic vocatur, pertinet, estque universalis et succincta de rebus humanæ vitæ enunciatio. Porro quum poëtæ, philosophi et oratores omnes ea sint usi, atque in edendis quibusdam sententiosis se exercuerint, Homerus primus multas et bonas sententias per totam poësin protulit, nonnunquam demonstrando cujusmodi hoc esset quod ostendere vellet, ut quando dicit: *Rex etenim superat succensens inferiori:* nonnunquam vero, quid facto opus sit; ut: *Principis est totam nequaquam stertere noctem.* Cæterum haud parum multi ex posteris, multas sententias ac bonas admonitiones, quas Homerus edidit, aliis verbis expresserunt. Quorum quædam exempla adducere, haud intempestivum fuerit, veluti est illud Homeri: *Stultum est, insipidumque, Jovi contendere summo. Nunquid adhuc illum compescere quimus, euntes In cœlum propius, jurgantes, vique tenentes? Ast sedet excelsus, conamina talia ridens, Namque putat præstare diis se robore cunctis: Omnia ab hoc pendent mala, suntque immissa cuique.* Cui illud Pythagoricum affine est: *Si male te vexent hominum consueta, feres tu Æquo animo sortem, non indignabere cuiquam.* Præterea et illud Euripidis: *Rebus malis decet nec indignarier, Prodest enim parum: sed infortunia Æquo ferens animo, beatam vitam agit.* Atque

a Il. σ'. 51. Τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων, Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ. Priora verba addidit h. l. *Barnesius.*

b Pro παράφρασις τούτου δέ ἐστιν τὸ Πυθαγορικόν. Sic post: Εὐριπίδης παρὰ τοῦτο ἐποίησεν. Cæterum versus hi extant in Carm. Aur. Pyth. v. 17. 18. ubi tamen est in edd. δαιμονίησιν, et ὧν ἂν μ. Sed MS. Flor. pariter habet δαιμονίαισιν et ἣν, et pro πράως, ταύτην, quod in Hierocl. Comm. in Carm. cum πράως editur.

ματ' ὀρθῶς ἂν τιθῇ, πράσσει καλῶς. Πάλιν Ὅμηρος μέν φησι· Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος, καὶ ἀχεύων, Σὴν ἔδεαι κραδίην; ὁ δὲ Πυθαγόρας· Φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταθυμοβορήσῃς. [a] Ἔτι Ὁμήρου εἰπόντος, Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε, θεῶν τε· Ἀρχίλοχος τά τε ἄλλα αὐτοῦ μιμούμενος, καὶ τοῦτο μὲν παρέφρασεν εἰπών· Τοῖος ἀνθρώποισι θυμὸς, Γλαύκιε Λεπτίνεω παῖ, Γίνεται θνητοῖς, ὁποίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέρην ἄγει. Καὶ ἐν ἄλλοις Ὁμήρου εἰπόντος. Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς Ἐσθλὸν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι· Καί τε πόλεις ἐσάωσε, μάλιστα δὲ αὐτὸς ἀνέγνω· Εὐριπίδης παρὰ τοῦτο ἐποίησε· Γνώμαις γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις, Εὖ δ' οἶκος, εἰς δ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα· Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας Νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν. Ἃ δὲ παρακελευόμενον τῷ ἑταίρῳ τὸν Ἰδομενέα [b] πεποίηκεν· Ὦ πέπον, εἰ μὲν δὴ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε Ἔσσεσθ' οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην, Οὔτε κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν. Νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσι θανάτοιο Μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι, Ἴομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν. Αἰσχύλος μὲν δεύτερος λέγων, οὕτως ἔφη. Ἀλλ' οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν Θνήσκει τις, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου, Οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστία, Φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον. Ἐν δὲ πεζῇ λέγει Δημοσθένης οὕτως· Πέρας

Homerus quidem rursus ait: *Cur lacrimas fundis mi quam charissime nate, Atque tuum maceras animum?* Pythagoras vero: *Non maceres animum, vitæ quo parcere possis.* Ad hæc Homero dicente: *Talis mens hominum est, lucem Saturnius almus Qualem illis dederit, nutu qui quassat olympum:* Archilochus cum alia illius imitans, tum hoc paraphrastice dixit: *Ejusmodi mens est hominis, qualem diem, Glauci, dedit Jovis voluntas maximi.* Et in aliis Homero dicente: *Namque alii Deus, ut curæ sint Martia facta, Ast alii dedit, ut sapiat, sit providus, atque Tum sibi tum reliquis, ac oppida servet ab hoste. Atque hæc ipse tenes in primis, optime ductor:* Euripides ad hujus imitationem finxit: *Urbs et domus viris viget sagacibus, Res bellicasque vir peritus ordinat, Unus quidem sagax necat manum hostium, Turba imperita sed malum est vel maximum.* In quibus autem Idomeneus fingitur amicum adhortari: *Quodsi vitantes hæc prælia, nulla senectus Immineat nobis, nec mors incumberet atra, Non ego prima acie pugnarim, nec quoque pugnam Ut caperes unquam suasurus sim tibi amice. Clotho sed ex æquo volvat quum stamina cuique, Atropos atque ea rescindat nullo prohibente, Quæso alios superemus euntes, aut superemur:* Æschylus post eum dicens, sic ait: *Nec mortem obit, quicunque vulnus accipit Letale, vitæ ni sit hujus terminus. Nec in domo sedens, necem vitaverit Unquam magis. certum est enim fatum omnium.* In soluta autem oratione Demosthenes sic ait: *Mors cunctis morta-*

a Hunc versum et profert *Stobæus*, Serm. 123.

b Memoria lapsus est Auctor, transtulitque ad Idomenea, quod ad Sarpedonem pertinet. *Barnesius* reposuit Σαρπηδόνα.

μὲν γάρ ἐστιν ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν ἀεὶ μὲν ἅπασιν τοῖς καλοῖς, φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως. Πάλιν δὲ τὸ Ὁμήρου· Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα· Σοφοκλῆς παρέφρασεν εἰπὼν, Θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο· χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ διδῶσι, φεύγειν μηδέν', ὦ τέκνον, ποτέ. Παρ' ἐκείνου δὲ, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή· Θεόκριτος εἶπεν Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῦσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ. Πῶς δὲ καὶ Ἄρατος παρέφρασε, τὸ μέν· Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο· εἰπών· Ἄρκτοι κυανέου πεφυλαγμέναι Ὠκεανοῖο. τὸ δέ· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται· εἰπών· ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις.

Ὁ δὲ πολιτικὸς λόγος ἐστὶν ἐν τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ, ἧς ἐντὸς Ὅμηρος πρῶτος γέγονεν, ὡς φαίνεται. Εἰ γάρ ἐστιν ἡ ῥητορικὴ δύναμις τοῦ πιθανῶς λέγειν, τίς μᾶλλον Ὁμήρου ἐν τῇ δυνάμει ταύτῃ καθέστηκεν; ὅς τῇ τε μεγαλοφωνίᾳ πάντας ὑπεραίρει, ἔν τε τοῖς διανοήμασι τὴν ἴσην τοῖς λόγοις ἰσχὺν ἐπιδείκνυται.

Καὶ πρῶτόν ἐστι τῆς τέχνης ἡ οἰκονομία, ἣν δι' ὅλης τῆς ποιήσεως παρίστησι, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν πραγμάτων. Οὐ γὰρ πόῤῥωθεν ἐμβαλὼν, τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰλιάδος ἐποιήσατο, ἀλλὰ καὶ καθ' ὃν χρόνον αἱ πράξεις ἐνεργότεραι καὶ ἀκμαιότεραι κατέστησαν. Τὰ δὲ τούτων ἀργότερα, ὅσα ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ ἐγένοντο, συντόμως ἐν ἄλλοις τόποις παρεδιηγήσατο. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ πεποίηκεν, ἀρξάμενος μὲν ἀπὸ τῶν τελευταίων τῆς πλάνης τοῦ Ὀδυσσέως χρόνων, ἐν οἷς καιρὸς ἦν ἤδη καὶ τὸν Τηλέμαχον εἰσάγειν, καὶ τὴν τῶν μνηστήρων ὕβριν ἐμφανίζειν.

libus vitæ terminus est, etiam si quis eam in cellula conclusum servet. Bonos autem viros decet semper egregia quæque conari, ac generoso animo ferre, quicquid deus dederit. Rursus autem illud Homeri *Splendida dona deus quæcunque dedit retinenda,* Sophocles aliis verbis extulit: *Donum Dei est, proinde nec contempseris: Quicquid deus donarit, hoc nec respuas.* Secundum illud vero: *Hujus ab ore fluens vox vicerit Attica mella,* Theocritus dixit: *Musa ideo dedit huic dulcem sermone liquorem.* Quo modo autem et Aratus hoc quidem paraphrastice expressit: *Sola autem Oceani non tingitur illa lavacro,* dicens: *Ursæ cæruleo vitantes æquore tingi.* Illud autem: *Animumque a morte lucrantur,* dicens: *Parvus namque gradus mortem prohibebat acerbam.* Atque de his quidem satis.

Cæterum civilis oratio in Rhetorica arte consistit, quam Homerus primus tenuisse videtur. Si namque Rhetorica vis est probabiliter dicendi, quis majorem, quam Homerus, in hac facultate operam posuit? Quippe qui non solum magniloquentia omneis excellat, verum etiam sententiis æquale verborum pondus adhibeat.

Porro præcipua artis pars dispositio est, quam per totam poësin ostendit, maxime in rerum initiis. Non enim exordio longe petito in Iliade usus est, sed ab eo tempore, quo efficaciora ac celebriora facinora sunt edita. His autem inertiora, et quæ prius acciderant, in aliis locis succincte ac obiter recensuit. Atque idem in Odyssea fecit, ubi a novissimis erroribus Ulyssis orsus est, in quibus occasionem habebat inducendi Telemachi, ac declarandi contumeliam procorum. Quæcunque vero ante U-

Τὰ δὲ πρὸ τούτων, ὅσα τῷ Ὀδυσσεῖ ἀλωμένῳ συνέπεσεν, αὐτὸν παράγει διηγούμενον, ἃ καὶ δεινότερα καὶ πιθανώτερα ἔμελλε φαίνεσθαι ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ παθόντος λεγόμενα.

Ἀεὶ τοίνυν χρωμένων τῶν ῥητόρων πάντων τοῖς προοιμίοις, ὑπὲρ τοῦ προσεκτικώτερον ἢ εὐνούστερον ποιεῖν τὸν ἀκροατήν, αὐτὸς μὲν ὁ ποιητὴς κέχρηται προοιμίοις τοῖς μάλιστα κινῆσαι καὶ παράγεσθαι πρὸς τὴν ἀκρόασιν δυναμένοις, ἔν τε τῇ Ἰλιάδι προαναφωνῶν, ὅτι μέλλει λέγειν, ὅσα διὰ τὴν Ἀχιλλέως ὀργήν, καὶ τὴν Ἀγαμέμνονος ὕβριν, κακὰ τοῖς Ἕλλησι συνέβη· καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ὅσοις πόνοις καὶ κινδύνοις περιπεσὼν ὁ Ὀδυσσεύς, πάντων τῇ τῆς ψυχῆς συνέσει καὶ καρτερίᾳ περιεγένετο. Καὶ ἐν ἑκατέροις τῶν προοιμίων, τὴν Μοῦσαν παρακαλεῖ, ἵνα θειοτέραν καὶ μείζονα τὴν δόξαν τῶν λεγομένων παραστήσῃ.

Πολλὰ δὲ τῶν εἰσαγομένων ὑπ᾽ αὐτοῦ προσώπων λέγοντα ποιῶν ἢ πρὸς οἰκείους, ἢ φίλους, ἢ ἐχθρούς, ἢ δήμους, ἑκάστῳ τὸ πρέπον εἶδος τῶν λόγων ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἐν ἀρχῇ πεποίηται αὐτῷ ὁ Χρύσης ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Ἕλληνας λόγοις, χρησιμωτάτῳ προοιμίῳ κεχρημένος. Συνεύχεται γὰρ αὐτοῖς πρότερον κρατῆσαι τῶν πολεμίων, καὶ οἴκαδε ἀναστρέψαι, ἵνα τὴν παρ᾽ αὐτῶν εὔνοιαν ἐπισπάσηται. Ἔπειτα οὕτως ὑπὲρ τῆς παιδὸς παρακαλεῖ. Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος θυμούμενος, μιγνύει τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων λόγον, ἵνα κἀκείνους ἀκούσαντας εὐνουστέρους καταστήσῃ. Πάντας γὰρ ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐστάλθαι, οὐκ ἰδίας τινὸς ἀπεχθείας ἕνεκα, ἀλλὰ εἰς χάριν αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Καὶ πολλὰ μὲν πεποιηκέναι ἑαυτόν, τὸ δὲ γέρας οὐ παρὰ τούτων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων εἰληφέναι. Οἷς ἀντιλέ-

lyssi erranti contigerant, ipsum enarrantem inducit: ut non tantum vehementiora, verum etiam probabiliora viderentur, quum ab ipso, qui passus erat, dicerentur.

Porro quum omnes oratores subinde exordiis utantur, ut auditorem attentum aut benevolum faciant: poëta quoque iis potissimum exordiis usus est, quæ auditorem et moverent, et attentum redderent. ut dum in Iliade præfatur, se dicturum quanta mala Græcis ob Achillis iram et Agamemnonis contumeliam acciderint, et in Odyssea, quot labores et pericula perpessus Ulysses, cuncta animi prudentia et tolerantia vicerit. Denique in utriusque poëmatis exordio Musam ideo invocat, ut ea, quæ dicerentur, augustiora, majorisque existimationis essent.

Porro quum multas personas, verba ad familiares, amicos, aut populum facientes introducat, unicuique decorum in dicendo tribuit. Ut ab initio, ubi Chrysam in oratione ad Græcos fingit commodissimo exordio usum esse. Optat enim ipsis, ut hostibus superiores facti, domum redeant, ut benevolentiam ab eis captet, deinde filiam postulat. Achilles autem ob Agamemnonis minas indignans, orationem mixtam tum pro se, tum pro Græcis habet, ut et illos auditores benigniores faceret. Omnes namque in bello amandatos fuisse, non privatarum alicujus inimicitiarum causa, sed in Agamemnonis et fratris ejus gratiam. Ad hæc, ob multa egregia facta, se munus non ab istis, sed ex communi Græcorum consensu accepisse. Quibus ex adverso Agamemnon respondens, non curat ipse quoque quibus multitudinem demulceat.

γων ὁ Ἀγαμέμνων, οὐκ ἀπορεῖ, ὅπως καὶ αὐτὸς θεραπεύσῃ τὸ πλῆθος. Φήσαντος γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως ἀπελεύσεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, δι' ἣν ἔπαθεν ὕβριν, οὐκ εἶπεν ἄπιθι, ἀλλὰ φεῦγε, τὸ ἁπλῶς ῥηθὲν εἰς τὸ ἀδοξότερον μεταβαλών· καὶ, ὅτι οὐ παρακαλῶ σε μένειν· πάρεισι γὰρ καὶ ἄλλοι, οἵ τιμῆς ἀξιώσουσί με. Ἦν δὲ καὶ τοῦτο τοῖς ἀκούουσι κεχαρισμένον.

Καὶ ἐπὶ τούτοις εἰσάγεται ῥήτωρ ὁ Νέστωρ, ὃν ἡδυεπῆ καὶ λιγὺν ἀγορητὴν προσεῖπε· Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Οὗ μεῖζον ἐγκώμιον οὐκ ἂν γένοιτο ῥήτορος. Τί δὲ οὗτος διαπράσσεται τῷ λόγῳ; ἄρχεται μὲν ἀπὸ προοιμίου, δι' οὗ μετάγνωσιν ἐμποιεῖν πειρᾶται τοῖς διαφερομένοις ἀριστεῦσιν, ἐννοεῖν αὐτοὺς παρασκευάζων, ὅτι μαχόμενοι παρέξουσιν ἀφορμὴν χαρᾶς τοῖς πολεμίοις· πρόεισι δὲ νουθετῶν ἑκάτερον, καὶ πείθεσθαι ἑαυτῷ, ὡς πρεσβυτέρῳ, παραινῶν· καὶ ἐν τῷ σωφρονίζειν τὸν ἕτερον, κεχαρισμένα τῷ ἑτέρῳ λέγει. Τῷ μὲν γὰρ Ἀγαμέμνονι παραινεῖ, μὴ ἀφαιρεῖσθαι τὸ δοθὲν τῷ πολλὰ κεκμηκότι γέρας· τῷ δὲ Ἀχιλλεῖ, μὴ ἐρίζειν τῷ βασιλεύειν προκρινομένῳ. καὶ πρέποντα ἑκατέρῳ ἔπαινον, τῷ μὲν ὡς πλεόνων βασιλεύοντι, τῷ δὲ ὡς πλέον ἰσχύοντι, Τοῦτον τὸν τρόπον πραΰνειν αὐτοὺς ἐπιχειρεῖ.

Τί δέ; Οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς; ὁπότε εἶδε τὸν ὄνειρον ὁ Ἀγαμέμνων, ἐλπίδας ἀγαθὰς αὐτῷ φέροντα παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ ὁπλίζειν τοὺς ἕλληνας παρακελευόμενον, ῥητορικῇ χρῆται τέχνῃ, τοὐναντίον οἷς βούλεται πρὸς τοὺς πολλοὺς λέγων, ἵνα πεῖραν τῆς ὁρμῆς αὐτῶν λάβῃ, καὶ μὴ ἐπαχθὴς ᾖ πολεμεῖν ἀναγκάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ; Ἀλλ' αὐτὸς μὲν πρὸς χάριν λέγει, ἄλλος δέ τις τῶν πείθειν αὐτοὺς

Quum enim Achilles dixisset se in patriam rediturum esse, ob contumeliam, qua erat affectus: non dixit Abi, sed Fuge: ut hoc, quod simpliciter dictum erat, probro ei daret. Denique non obsecro, inquit, te ut maneas: adsunt enim alii quoque, qui me in precio habebunt. id quod auditoribus gratum erat.

Præterea Nestor orator introducitur, quem suaviloquum, et tinnulum concionatorem appellat: *Cujus ab ore fluens vox vicerit Attica mella.* Quo elogio Rhetori nullum majus obtigerit. Quid autem is orando tractat? Orditur ab exordio, quo dissidentibus optimatibus pœnitudinem incutit, et cogitandi ansam dat, quod dum inter se disceptarent, hostibus lætitiæ occasionem præbituri essent. Primo autem utrumque admonet, et ut ipsi tanquam seniori obsecundet adhortatur. Atque dum alterum modestiæ commonefacit, alteri gratificatur. Siquidem Agamemnonem hortatur, ne munus ei datum. qui multum laboris exhauserat, eriperet, Achillem vero, ne cum summo rege contenderet. Denique neutrum sua laude frustratur, dum illum pluribus imperare, hunc vero plus fortitudinis habere dicit. Atque hunc in modum eos mitigare annititur.

Nonne vero et in sequentibus quando Agamemnon somnium videbat, quod bonam ei spem Jovis jussu faciebat, atque ut Græcos armaret jubebat, Rhetorica usus est arte? dum contraria iis, quæ sentiebat, ad multitudinem dicit, ut de illorum voluntate periculum faceret, neve molestus esset, quod eos pro seipso belligerare cogeret. Atque ipse quidem plebi grata dicit. Alius autem quidam eorum, qui persuadendi

δυναμένων προτρέπει μένειν, ὡς τοῦτο τῇ ἀληθείᾳ τοῦ βασιλέως θέλοντος. Καὶ γὰρ ἐν οἷς δημηγορεῖ, ἐμφαίνει ὅτι τοὐναντίον βούλεται. Ὁ δὲ δεχόμενος τοὺς λόγους τούτους ἐστὶν Ὀδυσσεὺς, παῤῥησίᾳ τῇ πρεπούσῃ χρώμενος, καὶ τοὺς μὲν ἀρίστους λόγοις προσηνέσι πείθων, τοὺς δὲ ὑποδεεστέρους καταπληκτικῶς ὑπακούειν τοῖς κρείττοσιν ἀναγκάζων, καὶ τὸ ἄτακτον καὶ θορυβῶδες τῶν πολλῶν καταπαύσας, ἅμα πάντας πείθει λόγοις ἔμφροσι, μετρίως μὲν ὀνειδίσας, διότι οὐκέτι τελοῦσιν ἃ ὑπέσχοντο, καὶ ἅμα συγγνώμης ἀξιώσας, ὅτι πολὺν χρόνον ἄπρακτοι μένοντες, τῶν φιλτάτων ἐστέρηνται, παρακλήσει δὲ, καὶ ἐλπίδι τῇ ἐκ τῶν μαντειῶν, συμπείθων μένειν.

Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Νέστωρ λόγους ἐξηλλαγμένους μὲν, εἰς ταὐτὸ δὲ τείνοντας ποιούμενος, καὶ πλείονι παῤῥησίᾳ πρὸς τοὺς ἤδη μεμαλαγμένους χρώμενος, πείθει τὸ πλῆθος καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ὀλιγωρίας, εἰς ὀλίγους τοὺς μηδενὸς ἀξίους ἀναφέρων, τοὺς πολλοὺς ἐντρέπει· προστίθησι δὲ καὶ ἀπειλὴν τοῖς ἀπειθοῦσι, καὶ εὐθέως συμβουλεύει τῷ βασιλεῖ, ὅπως χρὴ καταλέγειν τὰ στρατιωτικὰ τάγματα.

Πάλιν δὲ ἐν ταῖς κατὰ τὸν πόλεμον πράξεσι τῶν Ἑλλήνων, τὰ μὲν εὐτυχησάντων, τὰ δὲ πταισάντων, καὶ ἐν φόβῳ καταστάντων, ὁ μὲν Διομήδης, ἅτε τὸ ἐκ τῆς νεότητος θράσος, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀριστείας παῤῥησίαν ἔχων, πρὸ τοῦ ἐπιδείξασθαι τὴν ἀνδραγαθίαν, σιωπῆς ἀξιώσας τὸ παρὰ τοῦ βασιλέως ὄνειδος, τότε ἐπιπλήσσει τῷ Ἀγαμέμνονι, ὡς ὑπὸ ἀνανδρίας συμβουλεύοντι φεύγειν. φησὶ γὰρ, Ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχέσσομαι ἀφραδέοντι, Ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ, σὺ δὲ μή τι χολωθῇς. Ἐν οἷς ἅμα μὲν νουθετεῖν αὐτὸν ἐπιχειρεῖ, ἅμα δὲ τὴν παρ' αὐτοῦ ὀργὴν παραιτεῖται. Καὶ

facultatem habebant, ad perseverandum hortatur, ut quæ ipsissima regis sententia esset. Dum enim orationem ad plebem habet, declarat quod contrarium, quam præ se ferebat. vellet. Ulysses autem illius verba excipiens, ac decora in dicendo libertate utens, optimatibus mitibus dictis persuadet: inferiores autem additis minis, se præstantioribus auscultare cogit. Turba denique multitudinis et tumultu sedato, simul omnibus prudentibus dictis persuadet, modeste illis exprobrans, quod pollicitis non starent: simulque eos venia dignatur, quod multo tempore ocium agentes, charissimis destituti essent. Ac tandem consolatione et spe illis ex vaticinio facta, ut maneant persuadet.

Ad eundem modum et Nestor, verba quidem non nihil immutata, sed in idem tendentia faciens. ac majori in dicendo libertate adversus desidia marcescentes utens, multitudini persuadet: et negligentiæ causam in paucos referens, multos rubore suffundit. Addit autem et inobedientibus minas, atque regi statim consulit, quo pacto militares copiæ centuriandæ sint.

Rursus autem quum in bello Græci partim rem bene gessissent, partim offendissent, et in metu essent, Diomedes quippe a juventute confidentiam, et ex strenuitate dicendi libertatem habens, donec animi sui magnitudinem commonstrasset, regis probrum silentio prætereundum putavit: tum vero Agamemnonem objurgat, ut qui præ ignavia fugam consuleret. ait enim: *Tecum rex mihi disceptatio perperam agente, Legibus atque licere puto, proin ne stomacheris.* In quibus simul eum admonere conatur, simul et iram ab eo deprecatur. Ac tum demum anteacta sua gesta sine invidia

τὰ μὲν φθάνοντα διαπεπρᾶχθαι ἑαυτῷ, ἀνεπαχθῶς ὑπομιμνήσκει λέγων· ταῦτα δὲ πάντα Ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι, ἠδὲ γέροντες. Εἰς δὲ τὰ ἑξῆς προτρέπει τοὺς ἕλληνας, τεχνικῶς ἐγκωμιάζων αὐτούς· Δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας Ἀχαιῶν Ἀπτολέμους τ' ἔμεναι, καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις; Καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα δυσωπεῖ, συγχωρῶν αὐτῷ, εἰ βούλεται ἀπιέναι. Τοὺς γὰρ ἄλλους ἐξαρκέσειν, ἢ, κ' ἂν πάντες φύγωσιν, αὐτόν γε σὺν τῷ ἑταίρῳ μένειν καὶ μάχεσθαι, εἰπών· Νῶϊ δ' ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθα. Ὁ δὲ Νέστωρ τούτῳ μὲν γνώμης τε καὶ πράξεως ἀρετὴν μαρτυρεῖ, ὅσα δὲ εἰς τέλος τῆς συμβουλῆς διαφέρει, ἑαυτὸν ὡς πρεσβύτερον δεῖν παραινεῖν ἀξιοῖ, καὶ ἐπέξεισι τῷ λόγῳ, τὴν πρὸς Ἀχιλλέα πρεσβείαν παρασκευάζειν ἐπιχειρῶν.

Καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ πρεσβείᾳ, ποικίλαις τέχναις ποιεῖ χρωμένους τοὺς ῥήτορας. Ὁ μὲν γὰρ Ὀδυσσεὺς ἀρχόμενος τοῦ λόγου, οὐκ εὐθέως ἔφη, ὅτι Ἀγαμέμνων μετεγνωκὼς ἐπὶ τῇ τῆς Βρισηΐδος ἀφαιρέσει, τήν τε κόρην ἀποδίδωσι, καὶ δῶρα τὰ μὲν παραυτίκα πέμπει, τὰ δ' ὕστερον ἐπαγγέλλεται· οὐ γὰρ ἦν χρήσιμον, οἰδοῦντος ἔτι τοῦ θυμοῦ, ταῦτα ὑπομιμνήσκειν· Ἀλλὰ πρῶτον ἠθέλησεν ἐμβαλεῖν τὸν Ἀχιλλέα εἰς οἶκτον τῶν ἑλληνικῶν ἀτυχημάτων· Εἶτα εἰπὼν, ὡς ὕστερον βουληθεὶς ἐπανορθώσασθαι τὰς συμφορὰς, οὐκέτι δυνήσεται. Μετὰ ταῦτα τῶν Πηλέως παραινέσεων ἀνέμνησεν, ἑαυτοῦ μὲν ἀφαιρῶν τὸ ἐπαχθὲς, τῷ δὲ μᾶλλον οἷον ῥέπειν δυνάμενος, [a] προσώπῳ τῷ τοῦ πατρὸς περιθεὶς τὸν λόγον. Καὶ ὅτε ἐδόκει πρᾳότερον αὐτὸν εἶναι, τότε καὶ τῶν Ἀγαμέμνονος δώρων

commemorat, dicens: *Cuncta hæc facta sciunt juvenesque senesque Pelasgi.* In iis autem, quæ sequuntur, Græcos adhortatur, collaudando eos artificiose. *Usque adeo Dolopes ignavos esse putasti, Infelix, veluti modo cunctis consuluisti.* Denique ipsum Agamemnonem placat, liberum ei faciens, si velit abire: alios enim suffecturos. Imo etsi omnes fugæ se mandaverint, tamen se cum socio permansurum esse, ac pugnaturum, dicens: *Uterque nostrum, ego et Sthenelus pugnabimus.* Nestor vero hunc ob egregia quidem consilia et facta commendat, sub finem autem consilii ait, se, quippe natu majorem, dignum esse qui admoneat. Ac tandem oratione prosequitur, quo pacto legati ad Achillem mittendi sint.

Porro in illa ipsa legatione, oratores variis artibus uti facit. Ulysses namque orationem exordiens, non statim dicit, Agamemnonem pœnituit quod Briseidem rapuit, puellam restituere vult; et: Dona quædam nunc mittit, quædam vero in posterum pollicetur se daturum: neque enim commodum erat illa commemorare, turgente etiamnum illius animo, sed primo Achillem ad commiserandum Græcorum vices provocat: deinde ait, eum posthac calamitatibus illis frustra medelam adhibiturum, quum non amplius poterit. Deinceps et Pelei monita illi in memoriam revocat, dum invidiam a se amoliens, sermonem personæ patris attribuit, utpote quæ ipsum magis flectere posset. Demum quando jam mitior factus esse videretur, tum donorum Agamemnonis mentionem facit, ac rursus sermonem ad supplicandum pro Græcis trans-

a Fortassis ita legendum, οἷον τρέπειν *facere posset, parenti* etc. Nam et sic δυναμένῳ. *Castal.* An: τὸ δὲ μ. οἷον ῥέπειν ῥέπειν dicitur.
δυνάμενον, *et quod majus veluti momentum*

ἐμνημόνευσε. Καὶ πάλιν εἰς τὰς ὑπὲρ τῶν ἑλλήνων δεήσεις μετέβαλε τὸν λόγον, ὅτι, εἰ καὶ δικαίως Ἀγαμέμνονι [a] μέμφεται, καλὸν γοῦν σῶσαι τοὺς μηδὲν εἰς αὐτὸν ἐξημαρτηκότας. Ἔχρην γὰρ καὶ τὸν ἐπίλογον μηδὲν τῶν λυπούντων ἔχειν τὸν ἀκούοντα, ἐπεὶ καὶ μάλιστα μνημονεύεται τὰ τέλη τῶν λόγων. Ἡ δὲ τελευταῖα παράκλησις ἔχει τι καὶ διεγερτικὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ὡς καὶ αὐτοῦ καταφρονοῦντας. Νῦν γὰρ ἄν, φησιν, ἕλοις τὸν Ἕκτορα, εἴ σοι κατεναντίον σταίη, ἐπεὶ οὐδένα τῶν ἑλλήνων ἑαυτῷ φησὶν εἶναι ὅμοιον. Ὁ δὲ Φοῖνιξ δεδοικὼς, μὴ ἐνδεέστερον, ἢ προσῆκε, χρῆται τῇ δεήσει, δάκρυα προΐεται, καὶ πρῶτον μὲν τῇ ὁρμῇ αὐτοῦ συντίθεται, φήσας μὴ ἀπολειφθήσεσθαι αὐτοῦ, εἰ ἀποπλέοι· τοῦτο γὰρ ἦν αὐτῷ κεχαρισμένον· καὶ τὴν αἰτίαν λέγει, ὅπως τρέφειν αὐτὸν ἐπιστεύθη παρὰ τοῦ Πηλέως, νήπιον παραλαβὼν, καὶ διδάσκαλος ἔργων καὶ λόγων εἶναι ἠξιώθη. Παραδιηγεῖται δὲ καὶ τὰς ἐπὶ τῆς νεότητος ἁμαρτίας αὐτοῦ, ἐμφαίνων, ὡς καὶ ἄβουλον ἡ τοιαύτη ἡλικία, καὶ προϊὼν, οὐδὲν τῶν εἰς προτροπὴν παραλείπει, πᾶσι τοῖς κεφαλαίοις ῥητορικῶς χρώμενος, ὅτι διηλλάχθαι καλὸν τῷ ἱκετεύοντι, καὶ δῶρα πέμποντι, καὶ πρέσβεις τοὺς ἀρίστους, κἀκείνων τιμιωτάτους ἀπεσταλκότι· καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς δίκαιός ἐστιν ἀκουσθῆναι, τροφεύς τε ὢν, καὶ διδάσκαλος· καὶ ὅτι μεταγνώσεται προέμενος τὸν παρόντα καιρόν· καὶ παραδείγματι χρῆται τῷ κατὰ Μελέαγρον διηγήματι, ὅτι κἀκεῖνος παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν οἰκείων βοηθεῖν τῇ πατρίδι, οὐ συγκατέθετο, ἕως ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῶν καταλαβουσῶν τὴν πόλιν συμφορῶν, ἐπὶ τὸ ἀμύνειν ἐτράπετο.

fert: Esto quod Agamemnoni jure sis infensus, attamen illos te servare decet, qui nihil in te peccaverunt. Conveniebat enim Epilogum, in quo præcipua orationis capita refricantur, ejusmodi rebus instructum esse, quæ auditorem nihil offenderent. Postrema autem exhortatio aculeum quendam habet, qui adversus hostes ipsum contemnentes incitaret. Nunc enim, inquit, Hectorem interfeceris, si se tibi opposuerit, quandoquidem nullum Græcorum sibi æqualem esse dicit. Phœnix autem veritus, ne preces per se non satis efficaces essent, lacrymas profundit, ac primum quidem ejus consilio assentitur, dicens: se non derelinquendum, si Achilles navibus istinc soluturus esset: hoc enim illi gratum erat: hujusque rei causam esse dicit, quod Peleus cum adhuc infantem ipsi educandum commiserit, ac dignum putaverit, qui ei et dicendi et faciendi magister esset. Obiter autem et peccata ejus in juventute commissa narrat, declarans hujusmodi ætatem rerum imperitam esse. Atque orando pergens nihil eorum omittit, quæ ad exhortationem faciunt, cunctis Rhetorum præceptis summatim utens. Primo, quod honestum sit, cum supplicante, dona mittente, et non solum optimos quosque legatos, sed ex illis præstantissimos amandante, in gratiam redire. Deinde, quod et ipse dignus sit, qui exaudiatur, quippe illius et educator, et præceptor. Denique futurum esse, ut pœnitentia ducatur, si præsentem occasionem amiserit. Atque ad hoc probandum Meleagri exemplo utitur, qui dum a familiaribus obsecraretur, ut suppetias patriæ ferret, illis morem non gerebat, donec præ ne-

a Legendum esse Ἀγαμέμνονι, quod et versio *Castal.* exprimit, pro vulgato Ἀγαμέμνων. ita clarum est, ut ita rescribere non dubitaverimus.

Αἴας δὲ, οἴκτυ μὲν καὶ ἱκεσίας ὑδὲν ἐδεήθη, παῤῥησίᾳ δὲ χρησάμενος, καθελεῖν, τὸ φρόνημα τῦ Ἀχιλλέως διέγνω, τὰ μὲν εὐκαίρως ἐπιπλήττων, τὰ δὲ εὐγενῶς παρακαλῶν, ἵνα μὴ τελέως παροξύνῃ. Οὕτω γὰρ ἥρμοζε τῷ τῆς ἀρετῆς μετειληφότι.

Πρὸς δὲ τύτων ἕκαςον ὁ Ἀχιλλεὺς ἀποκρινάμενος, ἦθος γενναῖον ἅμα καὶ ἁπλῦν ἐμφαίνει. Τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις ἐλεγκτικῶς ἅμα, καὶ μεγαλοφρόνως ἀντιλέγει, αἰτίας εὐλόγυς τῆς ὀργῆς παριςὰς, Αἴαντι δὲ ἀπολογεῖται, καὶ Ὀδυσσεῖ μὲν ἔφη ἀποπλεύσεσθαι τῇ ὑςεραίᾳ, καμπτόμενος δέ πως ταῖς Φοίνικος δεήσεσι, βυλεύεσθαί φησι περὶ τῦ ἀπόπλυ· ἐκνικηθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Αἴαντος παῤῥησίας, ἐξομολογεῖται πᾶν ὃ μέλλει ποιήσειν, ὅτι ὐ πρότερον ἔξεισιν ἐπὶ τὸν πόλεμον, πρὶν ἂν ὁ Ἕκτωρ ἐπὶ τὰς σκηνὰς αὐτῦ καὶ τὰς ναῦς ἀφίκηται, τὺς πολλὺς τῶν ἑλλήνων ἀπεκτονώς. Ἔνθα φασὶν, ὅτι καίπερ ἐκθύμως μαχόμενον τὸν Ἕκτορα παύσεσθαι νομίζω. Καὶ γὰρ τῦτο προειρημένον πρόσθεν ὑπὸ τῦ Ὀδυσσέως, περὶ τῦ ἐνςῆναι τῇ ὁρμῇ τῦ Ἕκτορος, ἀντέθηκεν.

Ἐν δὲ τοῖς τῦ Φοίνικος λόγοις κἀκεῖνο παρίςησιν, ὅτι τέχνη ἐστὶν ἡ ῥητορική. Φησὶ γὰρ τῷ Ἀχιλλεῖ· Διότι παρέλαβόν σε νήπιον ὔπω εἰδόθ᾽ ὁμοιΐυ πολέμοιο Οὐδ᾽ ἀγορέων, ἵνα τ᾽ ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθυσι· Τῦνεκά με προέηκε διδασκέμεναι τάδε πάντα, Μύθων τε ῥητῆρ᾽ ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων. Ἐν οἷς καὶ τῦτο δείκνυσιν ὅτι ἡ τῶν λόγων δύναμις μάλιςα τὺς ἄνδρας εὐκλεεῖς ἀπεργάζεται.

Ἐςὶ δὲ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς τῆς ποιήσεως τόποις εὑρεῖν λόγυς τῆς ῥητορικῆς τέχνης ἐχομένυς, καὶ κατηγορίας, καὶ ἀπολογίας ὑ-

cessitate calamitatum urbem invadentium, ad hostium vim propulsandam versus est. At Ajax neque commiseratione, neque supplicatione sibi opus esse putans, sed libertate dicendi usus, Achillis ferocitatem illam deprimere decrevit: partim quidem eum opportune objurgans, partim vero generose obsecrans, ne eum tandem irritaret. Sic enim ei conveniebat, qui eadem virtute pollebat.

Horum autem unicuique Achilles respondens, mores generosos et simplices præ se fert. Aliis namque argute simul et magnifice contradicit, dum probabiles iræ suæ causas adducit. Ajaci autem se purgat. Ac Ulyssi quidem ait, se postera die navigio in patriam remeaturum. Quum autem precibus Phœnicis nonnihil flecteretur, ait se de classe in patriam reducenda consilium capere. Ajacis vero libertate motus ingenue fatetur quicquid facturus erat: quod scilicet non ante in prælium descensurus esset, quam Hector ad tentoria ipsius et naves, multis Græcorum necatis, pervenisset. Ubi etiam dicit, se Hectorem quantumvis in pugna ferocem, sedaturum esse. Atque hoc illi Ulyssis dicto opposuit, quo eum adhortatus erat, ut Hectoris impetum reprimeret.

In Phœnicis autem oratione et illud exhibet, quod Rhetorica sit ars. dicit enim Achilli: *Idcirco puerum te, nec grave Martis onus, nec Concio quid posset, gnarum, accepi erudiendum. Namque forum celebrat multos, redditque beatos. Idcirco inquam misit, ut hæc te cuncta docerem, Ut dicendo fores clarus, bellisque gerendis.* In quibus et hoc innuit, quod dicendi facultas potissimum viros illustres faciat.

Est autem et in aliis multis poëseos illius locis invenire orationes rhetoricam sapi-

4

ποδείκνυσι τρόπον, ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν οἷς ὁ Ἕκτωρ καθάπτεται τȣ̃ ἀδελφȣ̃, ὀνειδίζων αὐτῷ δειλίαν, καὶ ἀκολασίαν, καὶ ὅτι τοιȣ̃τος ὢν ἠδίκει πόῤῥω ἀπῳκισμένȣς, ὅθεν αἴτιος κακῶν τοῖς οἰκείοις ἐγένετο. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐκλύει τὸν θυμὸν τȣ̃ ἀδελφȣ̃, δικαίως ἐπιπλήσσεσθαι συγκατατιθέμενος, καὶ τῷ ὑποσχέσθαι τὴν πρὸς τὸν Μενέλαον μάχην ἀπολυόμονος τὸ ἔγκλημα τῆς δειλίας.

Καὶ ὅτι μὲν τεχνίτης λόγων Ὅμηρος, πᾶς τις ἂν εἴποι εὖ φρονῶν. Δῆλα γὰρ καὶ τὰ ἄλλα ἐξ αὐτῆς τῆς ἀναγνώσεως. Οὐκ ἠμέλησε δὲ ȣ̉δὲ χαρακτηρίσαι τȣ̀ς ῥήτορας. Τὸν μὲν γὰρ Νέϛορα ἡδὺν καὶ προσηνῆ τοῖς ἀκȣ́ȣσιν εἰσάγει· τὸν δὲ Μενέλαον βραχυλόγον, καὶ εὔχαριν, καὶ τȣ̃ προκειμένȣ τυγχάνοντα· τὸν δὲ Ὀδυσσέα, πολλῇ καὶ πυκνῇ τῇ δεινότητι τῶν λόγων κεχρημένον. Ταῦτα γὰρ τοῖς δυσὶ τȣ́τοις ἥρωσιν ὁ Ἀντήνωρ μαρτυρεῖ, ἀκȣ́σας αὐτῶν, ὁπότε πρεσβεύοντες ἀφίκοντο εἰς τὴν Ἴλιον.

Καὶ ταύτας τὰς ἰδέας τῶν λόγων Ὅμηρος παρίϛησιν αὐτὸς, ἐν τῇ ποιήσει δείξας ἁπάσῃ. Οἶδε δὲ καὶ τὴν ἀντίθεσιν τῶν λόγων, ἀεὶ τῶν ἐναντίων ἐπὶ παντὸς πράγματος τιθεμένων, καὶ τὸ αὐτὸ κατασκευαζόντων καὶ ἀναιρȣ́ντων, διὰ τὴν εὐπορίαν τῆς λογικῆς ἕξεως. Φησὶ γάρ· Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐϛὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι, Παντοίων ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα· Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖον κ' ἐπακȣ́σῃς.

Ἐπίϛαται δὲ ταῦτα καὶ διὰ πολλῶν λέγειν, καὶ δι' ὀλίγων ἐπαναλαμβάνειν, ὅπερ καλεῖται ἀνακεφαλαίωσις, καὶ ἔϛιν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὁπόταν δέῃ πολλὰ πράγματα εἰρημένα ἀναμ-

entes. Accusationis namque et purgationis modum cum in aliis commonstrat, tum in quibus Hector germanum taxat, timiditatem et incontinentiam ei exprobrans: et quod, quum talis esset, tamen homines procul dissitos injuria affecisset, unde suis malorum auctor extitisset. Alexander vero germani excandescentiam in hoc frangit, quod se jure optimo reprehendi ab illo fatetur: et timiditatis crimen amolitur, dum pollicetur se singulari certamine cum Menelao congressurum.

Homerum itaque dicendi artificem esse, nemo recte sentiens negaverit. Quippe cum et alia evidentissima exempla ex eo adduci possint. non neglexit autem quin singulas singulis oratoribus dicendi formas attribueret: Nestorem suavem, et auditoribus gratum: Menelaum vero brevitati studentem, et propositi assequentem: Ulyssem vero multa et densa verborum suppellectili utentem. Hæc enim Antenor de duobus Heroibus istis testatur, quod eos audivisset, quando legatione fungentes Ilium pervenerant.

Atque has dicendi species Homerus ipse passim in sua poësi insinuans, exhibet. Novit autem et orationum contentionem, qua semper in omni negotio contraria ponuntur, ut per probabilem dicendi facultatem idem et probent, et improbent. Ait enim: *Flexibilis quanquam sit lingua hominum, variusque Sermo hinc exoriatur, et omnigena regione Huc illuc volitet multus: constat tamen illud, Qualia verba facis, quod talia mox tibi fient.*

Novit autem eadem et copiosius dicere, et brevius repetere, id quod Recapitulatio vocatur, et apud Oratores in usu est, quando negotium postulat rem pluribus dictam

νῆσαι συντόμως. Ἃ γὰρ διηγήσατο ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τοῖς Φαίαξιν ἐν τέτταρσι ῥαψῳδίαις, ταῦτα πάλιν διὰ βραχέων διέξεισιν ἐν τούτοις· Ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ', αὐτὰρ ἔπειτα, καὶ τὰ ἑξῆς.

Τοῦ δὲ πολιτικοῦ λόγου ἔχεται καὶ ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη, καὶ οὐδὲ ταύτης ἐκτὸς τὸν Ὅμηρον εὕροιμεν ἄν. Εἰ μὲν οὖν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ νόμου ἦν κατ' αὐτὸν ἐν χρήσει, οὐκ ἔστι σαφῶς διορίσασθαι. Οἱ μὲν γάρ φασι δῆλον αὐτὸν εἶναι εἰδότα τοὔνομα τοῦ νόμου, ἐν τῷ εἰπεῖν· Ἀνθρώπων ὕβριν, καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. Ἀρίσταρχος δὲ ᾠήθη τὴν εὐνομίαν εἰρῆσθαι παρὰ τὸ εὖ νέμεσθαι. Καίτοι καὶ ὁ νόμος λέγεσθαι ἔοικεν ἀπὸ τοῦ νέμειν τὰ ἴσα πᾶσιν, ἢ τὸ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ. Ὅτι δὲ δύναμιν τῶν νόμων οἶδεν, εἰ μὴ καὶ ἐν γραφαῖς, ἀλλ' ἐν ταῖς γνώμαις τῶν ἀνθρώπων φυλασσομένην, ἐν πολλοῖς παρίστησι. Τὸν γὰρ Ἀχιλλέα ποιεῖ ὑπὲρ τοῦ σκήπτρου λέγοντα· νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν Ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται. Θέμιστες γὰρ, καὶ θεσμοὶ, οἱ νόμοι, ὧν τὸν Δία εἰσηγητὴν παραδίδωσιν· ᾧ καὶ τὸν Μίνωα τὸν τῶν Κρητῶν βασιλέα φησὶν ὁμιλεῖν. Ἡ δ' ὁμιλία νόμων μάθησις ἦν, ὡς καὶ Πλάτων μαρτυρεῖ. Σαφῶς δὲ καὶ ἐν ἐκείνοις δηλοῖ, ὅτι χρὴ νόμοις ἕπεσθαι, καὶ μὴ ἀδικεῖν· Τῷ μή τίς ποτε πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη· Ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι διδοῖεν. Πρῶτος τοίνυν Ὅμηρος τὰ τῆς πολιτείας διεῖλεν. Ἐν γὰρ τῇ Ἀσπίδι, ἣν τοῦ κόσμου παντὸς μίμημα κατεσκεύασεν Ἥφαιστος, τοῦτ' ἔστιν ἡ πνευματικὴ δύναμις, ἐμπεριεχομένας ἐποίησε δύο πόλεις, τὴν μὲν ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐφροσύνῃ διάγουσαν, τὴν δὲ ἐν πολέμῳ σχολάζουσαν. Καὶ παραθεὶς τὰ ἑκατέρᾳ πρόσφορα, παρίστησιν ὅτι ὁ μὲν

brevi compendio in memoriam revocare. Quæ enim Ulysses apud Phæacenses in quatuor rhapsodiis narraverat, ea denuo brevius in hisce perstringit: *Cœperat ut primum Ciconas domitaverit, atque Deinde*, et reliqua.

Cæterum quum civilis oratio et legis peritiam complectatur, neque Homerum istius imperitum deprehenderimus. An vero legis nomen illius seculo in usu fuerit, liquido pronunciare nequeo. Alii enim constare dicunt, quod legis nomen tenuerit: idque ex eo quod dixit, *Hominum injuriam et æquitatem spectantes*. Aristarchus vero Graiis æquitatem a bene distribuendo dictam esse putat. Atqui et lex hinc appellata videtur, quod æqua cunctis, seu pro merito unicuique tribuat. Quod autem legum vim tenuerit, etsi id non ex scriptis, sed ex hominum consiliis colligi queat, in multis ostendit. Achillem namque de sceptro disserentem facit: *Nunc id Achiva juventus Causidici in manibus gestant, qui jura reservant A Jove dictata.* Jura enim et priscæ illæ consuetudines, legum vice sunt: quarum Jovem auctorem esse tradunt. Cum quo et Minoëm illum Cretensium regem colloqui ait· colloquium autem, ut et Plato testatur, olim legum disciplina erat. Perspicue vero et in illis declarat, quod legibus obsequendum, et quod ab injuria abstinendum fit, *Quocirca penitus vir nunquam sit sceleratus: Consulat at bene dona deum, quæcunque recepit.* Primus itaque Homerus rem politicam in species divisit. In clypeo namque quem Vulcanus, hoc est, spiritualis illa vis, ad totius mundi imitationem fabrefecit, duas urbes contineri finxit, unam

πολιτικός ἐστι βίος, ὁ δὲ στρατιωτικός. Οὐ παρεῖδε δὲ οὐδὲ τὸν τρίτον, τὸν γεωργικὸν, ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἔδειξεν, ἐνάργειαν ἅμα καὶ κάλλος περιθεὶς τοῖς λόγοις. Ὃ δὲ ἐν πάσῃ πόλει νενομοθέτηται, τὸ εἶναι συνέδριον βουλῆς, καὶ τοῦτο προβουλεύεσθαι πρὸ τοῦ τὸν δῆμον συνιέναι, πρόδηλον, ὅτι ἐστιν ἐκ τῶν ὁμηρικῶν τούτων· Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. Συνάγει γὰρ Ἀγαμέμνων τοὺς γέροντας, καὶ σκέπτεται μετ᾿ αὐτῶν, ὅπως ὁπλίσῃ τὸ πλῆθος πρὸς τὴν μάχην. Καὶ ὅτι δεῖ τὸν ἄρχοντα πρὸ τῶν ἄλλων φροντίζειν τῆς πάντων σωτηρίας, ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ διδάσκει, ᾧ καὶ παραινεῖ· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Καὶ ὅτι δεῖ τῷ ἡγουμένῳ πείθεσθαι τοὺς ὑποτεταγμένους, καὶ ὅπως ἑκάστῳ προσφέρεσθαι τὸν προτεταγμένον, ὁ Ὀδυσσεὺς ὑποδείκνυσι, τοὺς μὲν ἐντίμους λόγοις προσηνέσι πείθων, τοῖς δὲ ἐκ τοῦ ὄχλου πικρότερον ἐπιπλήσσων. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπανίστασθαι τοῖς ἀμείνοσι παρὰ πᾶσι νενόμισται, ὃ καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ποιοῦσιν ἐπὶ τοῦ Διός. Οὐδέ τις ἔτλη Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ᾿ ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. Νόμος παρὰ τοῖς πλείστοις τὸν πρεσβύτατον λέγειν. Ὁ δὲ Διομήδης ὑπὸ ἀνάγκης τοῦ πολέμου πρῶτος θαρσήσας λέγειν, συγγνωστὸς εἶναι ἀξιοῖ· Καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε, Οὕνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ᾿ ὑμῶν. Κἀκεῖνο δὲ παρὰ πᾶσι νενόμισται, τὸ κολάζεσθαι τὰ ἑκούσια ἁμαρτήματα, τὰ δὲ ἀκούσια συγγνώμης τυγχάνειν. Τοῦτο πάλιν δείκνυσιν ὁ ποιητὴς, ἐν οἷς φησιν ἀοιδὸς παρ᾿ αὐτῷ· Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ᾿ εἴποι σὸς φίλος υἱὸς, Ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον, οὐδὲ χατίζων Πωλεύμην μνηστῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας. Ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκῃ.

quidem pace et lætitia fruentem, alteram vero belligerantem. Et utramque ideo suis conditionibus describit, quod per unam civilis, per alteram vero militaris vita insinuatur. Præterea nec tusticanam vitam silentio præteriit, sed et hanc evidentibus ac venustis verbis illustravit. Cæterum id quod in omni urbe lege sancitum est, ut senatus concilium fiat, ex Homericis illis ortum habet: *Magnanimumque vocat cœtum, sanctumque senatum.* Agamemnon enim senatores cogit, ut cum eis de multitudine armanda consultet. Et quod oporteat principem præ aliis omnium salutem curare in eadem persona docet, quam et commonefacit: *Principis est totam nequaquam stertere noctem.* Et quod oporteat subditos imperatori parere: et quo modo præfectus se ad uniuscujusque ingenium accommodare debeat, Ulysses commonstrat. Optimatibus namque mollibus verbis persuadet, plebeios vero acerbius castigat. Quin etiam præstantioribus assurgere, apud omnes lege cautum est. Quod et ipsi dii erga Jovem faciunt: *Nullus sustinuit tunc Expectare Jovem, sed cuncti assurgere contra.* Præterea lex apud plerosque est, ut dicendi partes senioribus mandentur. eam ob causam Diomedes præ belli necessitate primum dicere ausus, venia se dignum putat:—*Ne mihi succensere velitis, Quod minimus natu vestrum modo dicere conor.* Quin et illud apud omnes lege sancitum est, ut qui sponte peccaverunt, supplicio afficiantur: qui vero inviti veniam mereantur. Id quod Poëta rursus ostendit, in quibus cantor apud eum inquit: *Dixerit hæc tua Telemachus charissima proles, Quod non sponte domum ingressus sim, vel cogitans quid, Pro mercede procis solitus cantare dulce: Sed dum multa trahit pars me, potiorque coactum.*

Τριῶν δὲ οὐσῶν πολιτειῶν πρὸς δικαιοσύνην καὶ εὐνομίαν, βασιλείας τε καὶ ἀριστοκρατίας, καὶ δημοκρατίας, καὶ ταύταις πάλιν ἀντικειμένων τριῶν πρὸς ἀδικίαν καὶ παρανομίαν, τυραννίδος, ὀλιγαρχίας, ὀχλοκρατίας, οὐδὲ ταύτας Ὅμηρος ἀγνοεῖν ἔοικε, τὴν μὲν βασιλείαν δι' ὅλης τῆς ποιήσεως ὀνομάζων καὶ ἐγκωμιάζων, ὡς ἐν τούτοις· Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων· Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δέ ἑ μητίετα Ζεύς. Καὶ ὁποῖον δοκεῖ εἶναι τὸν βασιλέα σαφῶς δηλοῖ· Λαῶν δ' οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν. Καὶ Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν Ἐν δήμῳ, ἥτ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων. Τὴν δὲ ἀριστοκρατίαν, ἐν οἷς Βοιωτῶν βασιλέας πέντε καταριθμεῖ. Καὶ παρὰ τοῖς Φαίαξι· Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες Ἀρχοὶ κραίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός. Δημοκρατίας δὲ εἰκόνα ἐναργῶς ἐν τῇ κατασκευῇ τῆς ἀσπίδος δεικνύει, ἐν ᾗ δύο ποιήσας πόλεις, τὴν ἑτέραν δημοκρατεῖσθαί φησι, μηδενὸς ἡγουμένου, πάντων δὲ πρὸς τὴν ἑαυτῶν βούλησιν κατὰ νόμους βιούντων, ἔνθα καὶ δικαστήριον εἰσάγει. Καὶ ἐν ἐκείνῃ γε τὴν δημοκρατίαν παρίστησιν, ἐν οἷς φησι· Δῆμον ὑποδδείσας, δὴ γὰρ κεχολάσατο λίην, Οὕνεκα ληϊστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν Ἤκαχε Θεσπρωτούς, οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν. Τὸν δὲ βιαίως καὶ παρανόμως ἄρχοντα, τύραννον μὲν οὐ καλεῖ, νεώτερον γὰρ τὸ ὄνομα· οἷος δὲ τοῖς ἔργοις γίνεται, δείκνυσιν ἐν τούτοις· Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων, Ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι, καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ. Καὶ τὸν Αἴγισθον δὲ τυραννικὸν ἀποφαίνει, ὃς ἀποκτείνας τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐκράτει τῶν Μυκηναίων. Καὶ ὁπότε ἀνηρέθη φησὶν, ὅτι οὐκ ἂν ἔτυχε ταφῆς, εἴπερ Μενέλαος παρῆν· Τοῦτο γὰρ ἐπὶ τῶν τυράννων νενόμισται·

Cæterum triplex cum sit politia, ad justitiam et æquitatem exequendam, regnum, aristocratia, et democratia: atque his quum rursus oppositæ sint, ad injustitiam ac iniquitatem exercendam, tyrannis, oligarchia, et ochlocratia: neque has Homerus ignorare videtur, quippe qui regnum per omnem poësin nominet, ac celebret, ut in his: *Est Jove nutrito regi iracundia magna, Illius atque honor a Jove, quod perdiligit ipsum.* Ad hæc, qualem deceat esse regem perspicuum facit, *Ceu mitis pater hic populo imperitare solebat, Læderet ut neque facto, nec verbotenus ullum, Cum tamen hic sit mos regum, diis qui similes sunt.* Aristocratia vero, in quibus Bœotûm quinque reges enumerat. Et apud Phæacas: *Ter deni in populo regesque ducesque celebres, Dicunt jura, quibus decimus nunc tertius addor.* Democratiæ vero imaginem in clypei fabrica evidenter ostendit, in quo duabus fictis urbibus, alteram a populo gubernari dicit, nemine imperante, sed cunctis pro arbitrio suo secundum leges viventibus. Ubi et forum judiciale introducit. Atque in illa democratiam exhibet, dum ait: *Sed veritus populum, is siquidem stomachatus abunde, Quod sectando malos, funestos atque latrones, Thesprotis aberat, qui nobis semper amici.* Violenter vero ac inique imperantem, tyrannum quidem non appellat recentius enim illud nomen, qualia vero ejus gesta sint, in his ostendit: *Regi Echeto daberis, quo non crudelior alter, Qui gladio nares, auresque recidat acuto.* Præterea et Ægisthum tyrannicum declarat, qui interempto Agamemnone, Mycenæis dominabatur. Et quum elatus esset, inquit: Non

Τῷ ἐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, Ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ, μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον. Ὀλιγαρχίαν δὲ δηλῶν δοκεῖ, διὰ τῆς τῶν μνηςήρων πλεονεξίας, περὶ ὧν φησιν· Ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι. Τὴν δὲ ὀχλοκρατίαν ἐν τῇ τῶν Τρώων πολιτείᾳ παραδίδωσιν, ἐν ᾗ καὶ συναράμενοι πάντες Ἀλεξάνδρῳ, κακοῖς περιέπεσον. Καὶ ὁ Πρίαμος λοιδορεῖται τοῖς παισὶν, ὡς τέτων αἰτίοις· Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα, κατηφόνες. Καὶ ἄλλος δέ τις τῶν Τρώων ὁ Ἀντίμαχος· Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα, Οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ.

Ἐπεὶ δὲ τὸ παρὰ ἀνθρώποις δίκαιον τῦτο νομίζεται, τὸ ἀπονεμητικὸν ἑκάςῳ τῦ κατ' ἀξίαν, ἐν ᾧ μάλιςά ἐςι τὸ θεὺς σέβειν, γονέας καὶ οἰκείυς τιμᾶν, τὴν μὲν εἰς θεὺς εὐσέβειαν ἐν πολλοῖς διδάσκει, εἰσάγων τὺς ἥρωας θύοντας, καὶ εὐχομένυς, καὶ δῶρα ἀνατιθέντας τοῖς θεοῖς, καὶ ὕμνοις γεραίροντας αὐτὺς, καὶ τῆς εὐσεβείας ἀμοιβὴν ἀπολαμβάνοντας τὴν παρὰ τῶν θεῶν ἐπικυρίαν. Τὴν δὲ πρὸς τὺς γεννωμένυς τιμὴν, ἐν τῷ Τηλεμάχυ προσώπῳ μάλιστα δείκνυσι, καὶ ἐν οἷς ἐπαινεῖ τὸν Ὀρέςην· Οὐκ ἀΐεις οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέςης Πάντας ἐπ' ἀνθρώπυς, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα;

Καὶ ὅτι τὸ γηροτροφεῖσθαι τὺς γονέας ὑπὸ τῶν παίδων φύσει δίκαιον, καὶ ἐξ ἀμοιβῆς ὀφειλόμενον, διὰ μιᾶς λέξεως ἐδήλωσεν εἰπών· Οὐδὲ τοκεῦσι Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκεν, ἀδελφῶν δὲ εὔνοιαν, καὶ πίςιν πρὸς ἀλλήλυς, ἐν τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ· φίλων δὲ ἐν Ἀχιλλεῖ καὶ Πατρόκλῳ δείκνυσι· γυναικὸς δὲ σωφροσύνην,

sortitus fuisset sepulturam, si Menelaus adesset. hoc enim sub tyrannis lege cautum est: *Huic equidem non solvissent sua justa propinqui, Alitibus canibusque sed esca fuisset in arvo, Quod facinus tetrum commiserat.* Oligarchiam vero innuere videtur in ambitioso procorum præcipuas obtinendi partes studio, de quibus ait: *Atque Ithacæ sterili quotquot dominantur inique.* Plebis vero imperium in Trojanorum republica tradit, in qua omnes Alexandro assentientes malis impliciti sunt. Et Priamus filios suos tanquam horum auctores increpat: *Accersivistis mala mi, soboles scelerata.* Quin et alius quidam Trojanorum Antimachus, *Auro ab Alexandro corruptus, munere claro, Dissuadet reddendam Helenam flavo Menelao.*

Quandoquidem vero id apud homines justum censetur, quando unusquisque pro sua dignitate tractatur, et quum deos ac parentes colere, ac familiares in precio habere, præcipuæ illius species sint, pietatem quidem erga deos in multis docet, ubi Heroas rem divinam et vota facientes, dona diis offerentes, ac hymnis eos celebrantes inducit, dumque pro pietatis remuneratione a diis auxilium reportant. Honorem autem erga progenitores in Telemachi persona præcipue ostendit. Et in quibus Orestem collaudat: *Inclytus, insignis non audis quam sit Orestes, Excellatque homines cunctos, quod sit patris ultor?*

Ad hæc, quod a natura justum, et ex remuneratione debitum sit, ut parentes senectute confecti a liberis foveantur, per unicam vocem explicuit dicens. *Nec dum charis parentibus pro educatione precium persolverat.* Fratrum autem benevolentiam, et fidem inter sese, in Agamemnone et Menelao: amicorum vero in Achille et Patroclo

καὶ φιλανδρίαν, ἐν τῇ Πηνελόπῃ· ἀνδρὸς δὲ πόθον τῆς αὐτῦ γυναικὸς, ἐν τῷ Ὀδυσσεῖ παρίςησιν.

Ὅπως δὲ καὶ ὑπὲρ πατρίδος χρὴ πράσσειν, ἐν τύτῳ μάλιςα ἐδήλωσεν· Εἷς οἰωνὸς ἄριςος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Καὶ πάλιν, ὅπως τὺς τῆς πολιτείας κοινωνῦντας φιλίας ἔχειν δεῖ· Ἀφρήτωρ, ἀθέμιςος, ἀνέςιός ἐςιν ἐκεῖνος, Ὃς πολέμυ ἔραται ἐπιδημίυ, ὀκρυόεντος. Πῶς δὲ τὸ ἀληθεύειν τίμιον, τὸ δὲ ἐναντίον φευκτόν; Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς αΐδαο πύλησιν, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ· [a] καὶ, Οἵ τ' εὖ μὲν βάζυσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέυσι.

Τῶν δὲ οἴκων μάλιςα σωζομένων, ὁπόταν γυνὴ μήτε τὰς ἀπορρήτυς διανοίας τῦ ἀνδρὸς πολυπραγμονῇ, μήτε ἄνευ τῆς γνώμης αὐτῦ πράσσειν τι ἐπιχειρῇ, ἑκάτερον ἐκ τῆς Ἥρας ὑπέδειξε. Τὸ μὲν πρότερον, τῷ Διῒ λέγοντι περιθείς· Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμὺς ἐπιέλπεο μύθυς Εἰδήσειν. τὸ δὲ ἕτερον τῇ Ἥρᾳ· Μή πως μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴκε σιωπῇ Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυῤῥόυ ὠκεανοῖο. Τὸ δὲ καὶ τὺς ἐξιόντας ἐπὶ πόλεμον, ἢ ἐν κινδύνῳ καθεςῶτας, ἐντέλλεσθαί τι τοῖς οἰκείοις εἰθισμένον παρὰ πᾶσιν, ὐκ ἠγνόησεν ὁ ποιητής. ἡ μὲν γὰρ Ἀνδρομάχη ςένυσα τὸν Ἕκτορά φησιν· Οὐ γάρ μοι θνήσκων, λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας, Οὐδέ τι μοι εἶπας πυκινὸν ἔπος, ὗτε κεν αἰεὶ Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέυσα· ἡ δὲ Πηνελόπη τῶν τῦ Ὀδυσσέως ἐντολῶν μνημονεύει, φήσαντος ὁπότε ἐξῄει· Τῷ ὐκ οἶδ' εἴ κεν μ' ἀνέσει θεὸς, ἤ κεν ἁλώω Αὐτῦ ἐνὶ Τροίῃ. σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων·

innuit. Uxoris autem prudentiam, et studium erga maritum in Penelope, mariti erga uxorem desiderium in Ulysse exhibet.

Cæterum quo pacto nos pro patria gerere debeamus in hoc potissimum declaravit: *Una avis optima, pro patria pugnare.* Et rursus quomodo ejusdem reipublicæ cives concordes esse conveniat: *Est et inhumanus, est et sceleratus et exlex, Quisquis amat vulgi discordis seditionem.* Quo autem pacto veracitas in precio habenda, et mendacium fugiendum sit, in hoc ostendit: *Ut Stygius Pluto, sic nobis est inimicus, Cujus verba sonant aliud, quam pectore sentit.* Et: *Absenti obtrectant, sed præsenti bene dicunt.*

Porro quum familiæ tum maxime conserventur, quando uxor mariti consilia arcana neque curiose indagat, neque absque illius sententia quicquam facere conatur, utrumque a Junonis exemplo commonstravit; alterum quidem Jovi dicenti attribuens: *Consilium ne quæso meum cognoscere tentes Omne, soror, conjunxque mea.* Alterum autem Junoni: *Ne quando posthac mihi succensere velis, si Clam te conveniam Oceanum, laticemque profundum.* Præterea nec hoc Poëtam latuit, quod apud omnes in usu est, ut ii, qui in bellum descenderunt, aut in periculo constituti sunt, aliquid familiaribus suis mandent. Siquidem Andromacha Hectorem deflens, ait: *Non etenim moriens mihi dextram jungere tentas, Nec monitis oneras viduam prudentibus ullis, Quæ meminisse juvet noctesque diesque dolentem.* Penelope vero mandatorum Ulyssis mentionem facit, quæ dixerat, quando in expeditionem ibat: *Haud scio num reducem Deus, an ne velit periisse Pergama apud Trojæ. Quapropter sit tibi curæ Noster uterque parens,*

a Apud Homerum est βάζῃ. Memoriter protulit ut alia.

Μεμνῆσθαι πατρὸς, καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν, Ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον, ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντος. Αὐτὰρ ἐπειδὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι, Γήμασθ᾽ ᾧ κ᾽ ἐθέλησθα, τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα. Οἶδε καὶ ἐπιτρόπους· Καί οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα, Πείθεσθαί τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν.

Τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς θανάτοις τῶν οἰκείων πένθη, οὔτε ἄμετρα εἶναι ἀξιοῖ, (ἀγενὲς γὰρ τοῦτο) οὔτε παντελῶς ἐκκεκόφθαι ἐᾷ (ἀδύνατον γὰρ τὸ ἀπαθὲς ἐπὶ ἀνθρώπων)· ὅθεν λέγει τὰ τοιαῦτα· Ἀλλ᾽ ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκεν. Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν. Ἐν ἄλλοις δέ φησιν· Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνῃσι, Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ᾽ ἤματι δακρύσαντας. Ἔγνω δὲ κἀκεῖνα, ἃ καὶ νῦν ἐν ταῖς ταφαῖς νομίζεται, ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τούτοις· Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε, Τύμβῳ τε, στήλῃ τε, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Καὶ οἷα ἡ Ἀνδρομάχη φησὶν εἰς τὸν Ἕκτορος νέκυν γυμνὸν κείμενον· Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται, Γυμνὸν, ἀτάρ μοι εἵματ᾽ ἐνὶ μεγάροισι κέονται Λεπτά τε, καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν. Ἀλλ᾽ ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, Οὐδέν σοί γ᾽ ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς, Ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι. Οὕτω καὶ ἡ Πηνελόπη τὴν ἐσθῆτα κατασκευάζει Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον· καὶ ταῦτα μὲν μέτρια. Τὸ δὲ, περισσὰ τούτων ζῶα ἄλλα τε καὶ ἀνθρώπους ἐπικαίειν τὸν Ἀχιλλέα τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ, οὐκ ἐπαινῶν λέγει· Διὸ καὶ ἐπιφωνεῖ· κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα. Καὶ τὰ πολυάνδρια πρῶτος ἤγειρε. Τύμβον δ᾽ ἐκ πεδίου ἕνα

velut hactenus: atque magis nunc, Quando ego digredior, linquens charissima quæque. Videris ast ubi Telemacho barbam cecidisse Primam, nube viro conjunx cuicunque voles, sed Ædibus in nostris regnabit filius idem. Novit et procuratorum rationem: *Nave abiens, procurat uti domus omnis adesset Ad nutum senioris, et ut rata cuncta manerent.*

Luctus vero in familiarium funeribus neque immoderatos (illiberale namque hoc est) probat, neque prorsus e medio tolli (eo quod homines istum affectum exuere nequeant) permittit. Unde talia dicit: *Sed tamen is luctu functus requievit ad imum. Namque homini mentem tolerantem fata dedere.* In aliis vero ait: *Sed mandandus humo qui fatis functus obivit, Postquam tota dies lacrimas exhausit acerbas.* Novit autem illa, quæ etiamnum in sepulturis legitima putantur, idque cum in aliis, tum in his: *Ornabunt inibi tumulum, statuentque columnam Fratres ac socii, precium quod manibus amplum.* Et qualia Andromacha ad nudum ac jacens Hectoris cadaver inquit: *Vermes te comedent varii, canibus saturatis: Ædibus at nostris tibi vestimenta reposta, Filo pertenui quæ texuerant mulieres. Asthæc cuncta dabo flammis, non ut tibi prosint, Quandoquidem non hic eheu miserande jacebis. Verum ut Trojani laud nt et Troiades me.* Ad hunc modum et Penelope funebrem Laërti heroi vestem adornat. Atque hæc quidem moderata sunt. Quod vero dicit, Achillem supervacanea quædam istarum rerum cum alia animantia, tum homines in Patrocli pyra comburere, non collaudat. Propterea et acclamat: *Facta sed is mala mente volutat.* Tumulos quoque primus excitavit: *Omnibus e campo ductum struimus monumentum.* Funebria quoque

χεύομεν ἐξαγαγόντες. Καὶ τὰς ἐπιταφίες ἀγῶνας ἔδειξε πρῶτος· Ταῦτα μὲν κοινὰ τῶν τε ἐν εἰρήνῃ, καὶ τῶν ἐν πολέμῳ καθεςώτων.

Τὴν δὲ περὶ τὰς πολέμες ἐμπειρίαν, ἣν καὶ Τακτικὴν τινες καλᾶσιν, ἡ ποίησις πεποικιλμένη μὲν πεζομαχίαις, τειχομαχίαις, ἐπιναυμαχίαις, παρατάξεσι, μονομαχίαις, πολλὰ δὲ καὶ ςρατηγικὰ περιέχεσα, ὧν ὀλίγα παραθέσθαι ἐςὶν ἄξιον. Ἐν γὰρ ταῖς παρατάξεσιν ἀεὶ χρὴ προτετάχθαι τὸ ἱππικὸν, καὶ ἕπεσθαι τὸ πεζόν. Καὶ τᾶτο δὲ δείκνυσιν ἕτως· Ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισι, καὶ ὄχεσφι, Πεζὰς δ' ἐξόπιθεν ςῆσας πολέας τε, καὶ ἐσθλάς. Καὶ τὸ εἶναι ἐν τοῖς ςρατιώταις ἡγεμόνας κατὰ τάξεις· Ἑπτὰ δ' ἄρ' ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἑκάςῳ Κᾶροι ἅμ' ἔςειχον, δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες. Καὶ τῶν ἡγεμόνων τὰς μὲν προαγωνίζεσθαι ἐν πρώτοις τεταγμένας, τὰς δὲ κατόπιν γενομένας, ἐπείγειν τὰς λειπομένας πρὸς τὴν μάχην· Οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο· Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις συῒ εἴκελος ἀλκὴν, Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.

Καὶ ὅτι δεῖ τὰς δυνάμει διαφέροντας ἐν τοῖς ἔξω ςρατοπεδεύειν, ὥςπερ τεῖχος τῶν λοιπῶν περιβεβλημένας, τὸν δὲ βασιλέα ἐν τῷ ἀσφαλεςτάτῳ, τατέστι τῷ μεσαιτάτῳ, κατασκηνοῦν, δείκνυσιν ἐν τῷ τὰς μὲν γενναιοτάτας, τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Αἴαντα ἐν τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν νεῶν κατεσκηνωκέναι, τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα καὶ τὰς ἄλλας ἀρίςας ἐν τῷ μέσῳ. Καὶ τὸ ἐν τῷ ςρατοπεδεύεσθαι χάρακάς τε περιβάλλεσθαι, καὶ τάφρας ἀποσκάπτειν εἰς εὖρος καὶ βάθος, καὶ σκόλοψι κύκλῳ διαλαμβάνειν, ὡς μήτε ὑπερπηδᾷν τινὰ διὰ πλάτος, μήτε διὰ βάθος κατιέναι δύνασθαι, γίνεταί τε ἐν τοῖς πολέμοις καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Ὑπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος

certamina primus monstravit. Atque hæc hominibus tum in pace, tum in bello constitutis communia sunt.

Cæterum rei bellicæ, quam et militarem quidam vocant peritiam, poësis illa utpote pedestri pugna, murali, navali, acie et singulari certamine variegata, multa quoque imperatoria complectitur: quorum pauca in medium adducere, haud indignum videtur. In acie namque convenit equitatum semper præordinari, peditatum vero sequi: id quod ad hunc modum ostendit. *Prima acie ponit currus, equitesque valentes, Postrema pedites multos locat, egregiosque.* Et ut militum duces in singulis ordinibus sint: *Septem aderantque duces vigilum, juvenesque cuique Centum aderant, manibus gestantes spicula longa.* Denique et ducum quosdam inter principia pugnare, quosdam vero in extrema acie reliquos ad pugnandum exhortari decet: *Arma rapit, quicumque situs juxta Idomenea: Idomeneus sed apro similis, qui robore magno, Prima acie pugnat, postremas excitat autem Meriones illi valida virtute phalangas.*

Præterea quum viribus præstantes in exterioribus partibus castrametari conveniat, ut reliquis tanquam murus circumjecti sint, regis vero tabernaculum in medio, hoc est, tutissimo figit: ad hunc modum id ostendit, cum generosissimos, Achillem et Ajacem, in extremis navium partibus Agamemnonem vero et reliquos optimates in medio tetendisse ait. Et quum hostes inter castrametandum aggerem agere soleant, fossas in latum et profundum ducere, easque palis per circuitum ita intersepire, ut nullus eas propter latitudinem transilire, neque propter altitudinem in eas descendere possit, idem

Εὐρεῖ', οὔτ' ἂρ ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι Ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν Ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν Ὀξέσιν ἠρήρει, τοὺς ἔστασαν υἷες Ἀχαιῶν Πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν. Καὶ μαχόμενοι θνήσκουσι γενναίως οἱ τούτοις ἑπόμενοι. Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε, καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. Καὶ πάλιν· Ὃς δέ κεν ὑμέων Βλήμενος, ἠὲ τυπεὶς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, Τεθνάτω· οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης Τεθνάμεν. Καὶ τοῖς μὲν ἀριστεῦσι γέρα νέμεται· Ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα, καὶ βασιλεῦσι. Τοῖς δὲ λειποτάκταις ἀπειλεῖ· Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω, Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσσομαι.

Ἐν δὲ ταῖς μάχαις ὃν μὲν τρόπον καὶ ὅπως διαφόρως καὶ ποικίλως τοὺς ἥρωας ποιεῖ τιτρώσκοντας, καὶ τιτρωσκομένους, τί δεῖ λέγειν; ἐκεῖνο δὲ ὑπομνῆσαι ἄξιον, ὅτι τοὺς μὲν πρόσθεν τετρωμένους, ἐνδοξοτέρους ἡγούμεθα, ἅτε τὴν ἐκ τοῦ συνεστάναι καὶ παραμένειν προθυμίαν δεικνύοντας· τοὺς δὲ τὸ νῶτον, ἢ τὸ μετάφρενον πεπληγότας, ἀτιμοτέρους, ὡς ἐν τῷ φεύγειν τοῦτο πεπονθότας. Καὶ ταῦτα οὖν ἑκάτερά ἐστι παρ' Ὁμήρῳ· Εἴπερ γὰρ καὶ βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης, Οὐκ ἂν ἐπ' αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ, Ἀλλά κεν ἢ στέρνων, ἢ νηδύος ἀντιάσειε Πρόσσω ἱεμένοιο μετὰ προμάχων ὀαριστύν. Καὶ πάλιν· Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις, Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον. Χρησίμως δὲ καὶ ἐν τῇ τροπῇ τῶν πολεμίων παραινεῖ μὴ περὶ τὰ σκῦλα γίνεσθαι, μηδὲ ἐνδιδόναι καιρὸν φυγῆς, ἀλλ' ἐγκεῖσθαι, καὶ διώκειν· Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν Μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται. Ἀλλ' ἄνδρας κτείνω-

et apud Homerum fit:—*Fossa etenim fuit illa timori, Lata nec ut salias, nec sit penetrabilis ulli. Namve ab utroque labro stetit ingens aggere vallum, Desuper at compacta fuit sudibus præacutis, Quos Danai crassos, magnosque prius statuere, Effugium ut fierent adversum hostilia tela.* Porro qui isthæc sectantur, generosam mortem oppetunt. *Non studio sine, non inglorius interiturus: Ast aliquid faciens, quo lauder posteritate.* Et rursus: *Vulneribus quicunque necem sibi sentit adesse, Mortem obeat, sic pro patria est occumbere clarum.* Atque fortibus quidem præmia distribuuntur: *Munera dat præstantibus, egregiis ducibusque.* Aciei vero desertoribus comminatur: *Quemcunque a ratibus longe deprendo volentem, Isthic atra manet mors hunc.*

In pugnis autem, quemadmodum quam differenter, et quam varie Heroas et vulnerare et vulnerari faciat, quid dicere attinet? Illud vero admonitu dignum est, quod eos, qui adversa vulnera acceperunt, illustriores existimamus, utpote qui persistendo ac perseverando animi promptitudinem declarent. A tergo autem, et a dorso ictos, ignominiosiores, quippe qui hoc inter fugiendum perpessi sint. Quorum utrumque apud Homerum est: *Vulnera ne tergo capias, cerviceque nulla, Ventre sed adverso, sed pectore fixa sagitta Condecoret, primaque velis decernere pugna.* Et rursus: *Nunquam mi scapulis figes hastam fugienti, Sed cupio adverso ferias me pectore promtum.* Commode autem in hostium fuga admonet, ne circa spolia occupati sint, neve hostibus effugiendi occasionem dent, sed eis immineant ac persequantur: *Exuviis inhians nullus post terga*

μεν, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι Νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε τεθνειῶτας. Ἐςι δὲ παρ᾽ αὐτῷ πάσης ἡλικίας κατορθώματα, ὑφ᾽ ὧν πᾶς ὅς τις ὢν ἐπαρθείη· ὁ μὲν ἀκμάζων, ὑπὸ τῶ Ἀχιλλέως καὶ Αἴαντος καὶ Διομήδους· ὁ δὲ νεώτερος, ὑπὸ τῶ Ἀντιλόχου, καὶ τῶ Μηριόνου· ὁ δὲ μεσαιπόλιος, ὑπὸ τῶ Ἰδομένεως, καὶ τῶ Ὀδυσσέως· ὁ δὲ γέρων, ὑπὸ τῶ Νέςορος· Καὶ πᾶς βασιλεὺς ὑπὸ τούτων ἁπάντων, καὶ τῶ Ἀγαμέμνονος. Τοιαῦτα μὲν τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ πράξεών ἐςι παρ᾽ Ὁμήρῳ τὰ λήμματα.

Θεασώμεθα δὲ καὶ περὶ τῶν ἰατρικῶν, εἰ καὶ τούτων μὴ εἶχεν ἀπείρως Ὅμηρος. Καὶ ὅτι μὲν πολλοῦ ἀξίαν τὴν τέχνην ὑπελάμβανε, δῆλον ἐκ τούτου· Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Δοκεῖ δὲ ἡ ἰατρικὴ ἐπιςήμη εἶναι νοσερῶν καὶ ὑγιεινῶν. Ἅπερ ἐκ τούτων ἄν τις μάθοι. Ὅτι μὲν ἐπιςήμη· Ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιςάμενος περὶ πάντων. Ὅτι δὲ ὑγιεινῶν καὶ νοσερῶν· Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά· σημαίνει τούτων ἑκάτερον. Ἔςι μὲν τῆς ἰατρικῆς θεωρητικὸν μὲν, τὸ διὰ τῶν καθολικῶν λόγων, καὶ διὰ μεθόδου ἐπάγον ἐπὶ τὴν τῶν κατὰ μέρος γνῶσιν. Τούτου δὲ αὖ μέρη, τὸ μὲν σημειωτικὸν, τὸ δὲ αἰτιολογικόν. Πρακτικὸν δὲ, τὸ διὰ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς βαδίζον. Τούτου δὲ μέρη, τὸ μὲν διαιτητικὸν, τὸ δὲ χειρουργικὸν, τὸ δὲ φαρμακευτικόν. Πῶς οὖν ἑκάςῳ τούτων Ὅμηρος ἐπιβέβληκεν; Ὅτι μὲν γὰρ θεωρητικόν τι εἶναι ἐπίςαται, ἐν τούτῳ αἰνίσσεται· Τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα. Μητιόεντα γὰρ λέγει δηλονότι κατὰ τέχνην θεωρητικὴν ἐσκευασμένα. Τὸ δὲ σημειωτικὸν ἄντικρυς ἱςορεῖ, διὰ τοῦ Ἀχιλλέως. μαθητὴς γὰρ ὢν Χείρω-

manento, Ut spolia ampla queat naves perferre Pelasgas. Hostibus occisis, tum demum incumbite prædæ, Exuvias hominum campo passim legitote. Sunt denique apud eum omnis ætatis recte facta, a quibus unusquisque animari poterit: in ipso quidem ætatis flore existens ab Achille, Ajace, et Diomede: junior autem ab Antilocho, et Diomede: semicanus vero ab Idomeneo, et Ulysse: senex a Nestore: atque quivis rex a cunctis istis regibus, præsertim Agamemnone. Hujusmodi quidem exempla et dictorum, et factorum civilium, apud Homerum sunt.

Cæterum videamus et de medicina, num et hujus peritiam Homerus habuerit. ac quod eam multi fecerit, ex illo constat: *Vir medicus multos alios superaverit unus.* Videtur autem medicina esse scientia morbidorum, et salubrium, id quod ex hisce aliquis conjecerit. Primum quod sit scientia: *Præ cunctis scius est medicus mortalibus aptus.* Deinde quod salubrium et insalubrium: *Hic bona multa insunt medicamina, noxia multa.* Quo versu utrumque istorum innuit. Estque medicinæ pars contemplativa, quæ per universales rationes, et per compendium in particularium cognitionem inducit. Cujus rursum partes sunt, signorum observatio, et causarum morbos continentium notitia. Practica vero quæ ejusdem effectum tractat. Cujus partes sunt, victus ratio, chirurgia, et medicamentaria. Quo igitur pacto unumquodque istorum Homerus attigit? Quod enim contemplativum quiddam esse intelligat, in illo innuit: *Talia pharmaca habet consulta Jovis pia nata.* Consulta enim ideo vocat, quod secundum artem contemplativam instructa essent. Signorum autem observatio-

νος, πρῶτος τὴν αἰτίαν τῆς κατασχούσης τοὺς Ἕλληνας νόσου κατενόησε, συνιδὼν ὅτι τὰ ἐπιδήμια νοσήματα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστιν, ὅς γε δοκεῖ εἶναι ὁ αὐτὸς τῷ ἡλίῳ· Οὗτος γὰρ τὰς ὥρας τοῦ ἔτους ἐπάγει, αἵ περ ὅταν ὦσι δυσκράτως διακείμεναι, νοσήματος αἴτιαι καθίστανται. Καὶ γὰρ τὸ ὅλον, τήν τε σωτηρίαν, καὶ τὸν ὄλεθρον, τῶν μὲν ἀνδρῶν τῷ Ἀπόλλωνι, τῶν δὲ γυναικῶν, τῇ Ἀρτέμιδι, τουτέστι τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ ἀνατίθησι· Τοξότας μὲν αὐτοὺς ποιῶν διὰ τὴν τῶν ἀκτίνων βολήν· Οὕτω δὲ διορίζων τὸ ἄρρεν, καὶ τὸ θῆλυ, ἐπεὶ καὶ θερμότερον φύσει τὸ ἄρρεν γένος. Διὰ ταῦτα γοῦν φησι, τὸν μὲν Τηλέμαχον τηλικοῦτον εἶναι, Ἀπόλλωνός γε ἕκητι, τὰς δὲ [a] Τυνδάρεως κούρας ὑπὸ Ἀρτέμιδος ηὐξῆσθαι. Τοὺς δὲ θανάτους αὐτοῖς ἀνατίθησιν, ἔν τε ἄλλοις πολλοῖς, καὶ ἐν οἷς διορίζει· Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο, Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. Ὅπου δὲ καὶ τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτολὴν διηγεῖται, σημεῖον καὶ αἴτιον τοῦτο ἐκκαύσεως, καὶ νόσων· Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται, Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν. Αἰτιολογεῖ δὲ ἐν οἷς λέγει περὶ τῶν θεῶν· Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται. ἡ γὰρ τροφὴ, ἥ τε ξηρὰ καὶ ὑγρὰ, αἵματός ἐστι γεννητική· Τοῦτο δὲ τρέφει μὲν [b] τὸ σῶμα, πλεονάσαν δὲ ἢ διαφθαρὲν, νόσων αἴτιον γίνεται.

nem per Achillem palam facit. Quum enim Chironis discipulus esset, primus morbi, qui Græcos invaserat, causam deprehendit. Norat enim communes ægrotationes ab Apolline, qui idem esse cum sole videtur, ortum habere. Is namque anni tempora inducit, quæ si intemperata fuerint, morborum causas præbent. Nam in universum, virorum salutem et exitium, Apollini, mulierum Dianæ, hoc est, Soli et Lunæ, acceptum fert, quos jaculatores quidem ob radiorum jactum fingit. In marem vero et fœminam ideo secat, quod masculinum genus natura calidius sit. Quapropter et Telemachum Apollinis ductu in tantum virum evasisse inquit: Tyndari autem filias Dianæ beneficio adolevisse. Præterea et mortes illis attribuit, idque cum in aliis multis, tum in quibus secernit: *Arcitenens jaculis hos Phœbus Apollo necavit, Dum Niobæ succenset, et has pharetrata Diana.* Adhæc ubi canis exortum recenset, signum, et causam ipsam æstus ac morborum: *Splendidus est equidem, sed pessima quæque minatur, Ac generat febres miseris mortalibus idem.* Morborum autem causas reddit, in quibus de diis ait: *Nec comedunt fruges, nec vina nigrantia potant, Sanguine ob idque carent, immortalesque vocantur.* Cibus namque sive humidus, sive siccus, sanguinem generat, atque is corpus nutrit. Nimius autem, vel corruptus, morborum causa est.

a Τυνδάρεως] Cum nihil tale sit apud Homerum de *Tyndari* filiabus, sed de *Pandari Od.* υ'. 66. s. corrigendum esse Πανδάρεω κούρας recte judicavit *Barnesius*, qui et in textum addidit e v. 70. μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή. Cæterum de Tyndari filiabus idem habet *Julianus Or.* 2. *p.* 108.

b Τὸ σῶμα.] Quia sequitur πλεονάσαν δὲ, *Barnesius* addit, μέτριον ὄν· quod non arbitror esse necessarium.

Τὸ δὲ πρακτικὸν μέρος τῆς ἰατρικῆς, [a] οὕτως ἀκριβοῖ, ἐν ᾧ ἐστι καὶ διαιτητικόν. Πρῶτον μὲν γὰρ οἶδε τὰ χρόνια τῶν νοσημάτων, καὶ τὰ ὀξέα· Ὡς ὅταν λέγῃ. Τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο; Ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν; Φανερὸς δέ ἐστι καὶ τὴν λιτὴν δίαιταν ὑγιεινὴν ὑπολαμβάνων. Πεποίηκε γὰρ τοὺς ἥρωας ὀπτοῖς κρέασι χρωμένους, περιελὼν τὴν περὶ τὰ βρώματα περιεργίαν. Καὶ ἐπεὶ ἡ γαστὴρ ἀεὶ δεῖται πληρώσεως, ὅταν τὰ πρότερα σιτία καταπεφθέντα, τὸ μὲν οἰκεῖον τῷ σώματι εἰς καρδίαν καὶ τὰς φλέβας ἀναπέμψῃ, τὸ δὲ περισσὸν ἐκβάλῃ, τοιαῦτά φησιν· Ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε, κηδόμενόν περ. Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο Ἔπλετο, ἥτ' ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ. Καὶ πάλιν· Ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ Ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν, ἐκ δέ με πάντων Ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει.

Οἶδε δὲ καὶ οἴνου χρήσεως διαφορὰς, ὅτι ὁ μὲν πολὺς ποθεὶς, βλαβερὸς, ὁ δὲ μέτριος, ὠφέλιμος. Τὸ μὲν οὕτω· Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅς τε καὶ ἄλλους Βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ. Τὸ δὲ, ἐκείνως· Ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει. Καὶ ὅτι δυνάμεως ποιητικός· Ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος, καὶ ἐδωδῆς, Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ· Θαρσαλέον νύ τοι ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. Καὶ τὸν μὲν ἡδὺν, εἰς τὰς φιλοφροσύνας παραλαμβάνει· Ὣς φάτο, Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα· Τὸν δὲ σφοδρὸν, καὶ καρωτικὸν τῷ Κύκλωπι ὁ Ὀδυσσεὺς

Practicam autem medicinæ partem, sub qua et victus ratio continetur, accurate tenet. Si quidem diuturnos et acutos morbos primus novit, ut quando dicit: *Quænam te domuit diræ inclementia mortis? Num longus morbus? num te jaculata Diana Telis sæva suis jaculisque peremit acutis?* Constat autem eum quoque frugalem diætam salubrem existimare. Finxit namque Heroas assis vesci carnibus, ad tollendum circa edulia luxum. Porro quum venter assidua saturatione opus habeat, quando prioribus cibis concoctis, id quod corpori affine est, in cor ac venas digesserit, ac excrementa per secessum ejecerit, talia inquit: *Sed cœnare prius quanquam sinitote dolentem, Non etenim pejus quicquam ventre imperioso, Qui meminisse sui cogit.* Et rursus: *Mandere me jubet hic, nec non potare frequenter, Ex animo tollit mala cuncta, replereque mandat.*

Novit præterea et vini in utendo discrimina, quod immodice quidem sumptum noceat, modice vero, prosit. Illud quidem ad hunc modum: *Dulce nocet vinum tibi; nam vinum officit omni, Si quis potet id immodice ac se ingurgitet isto.* Hoc autem sic: *Corpora fessa juvat, reficitque suavis Iacchus.* Et quod vires corroboret: *Sed quicunque satur fuerit vinoque ciboque, Perdius esse potest pugnando contra inimicos, Pectore confidens ut sit, nec membra labascant, Quin prius in pugna cunctos devicerit hostes.* Et dulce quidem ad hilaritatem conciliandam facere putat: *Dixit Pontonous se dulcia fundere vina.* Acre autem et capiti noxium Ulysses Cyclopi apponit.

a Οὕτως ἀκρ.] Οὕτως vitiosum videtur.

τίθησι, τὸν δὲ στύφοντα πρὸς ἴασιν· ἔτος γάρ ἐστιν ὁ Πράμνειος, ὃν τῷ Μαχάονι τετρωμένῳ δίδωσιν.

Ὅπως δὲ καὶ γυμνασίοις χρῆσθαι παραγγέλλει, φανερὸν ἐκ πολλῶν. Ἀεὶ γὰρ πονῦντας ποιεῖ, τὺς μὲν ἐν τοῖς προσήκεσιν ἔργοις, τὺς δὲ δι' ἐπιτηδευμάτων, ὁπότε καὶ τὺς μάλιστα τῇ ἡδυπαθείᾳ κεχρημένυς Φαίακας, καὶ τὺς ἀσώτυς μνηστῆρας, γυμναζομένυς εἰσάγει. Καὶ πόνυς μὲν τὺς αὐτάρκεις αἰτίυς ὑγιείας ὕτως νομίζει, τῶν δὲ καταβαρύντων τὸ σῶμα καμάτων ἴαμα τὸν ὕπνον εἶναι. Φησὶ γὰρ τῷ Ὀδυσσεῖ κεκμηκότι ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὕπνον ἐπελθεῖν. Ἵνα μιν παύσειε τάχιστα δυσπραγέος καμάτοιο. Ἡ γὰρ φύσις ἀπαιτεῖ τὸ κεκμηκὸς σῶμα ἀναπαύεσθαι. Καὶ ἐν ᾧ ὀλίγον τὸ θερμὸν ὑπάρχει, τῦτο ἐπεὶ ὐ δύναται πάντῃ ἐξικνεῖσθαι, ἐν τῷ βάθει μένειν. Πῶς δὲ ἀναπαύεται τὸ σῶμα; Ὅτι ἡ σύστασις τῆς ψυχῆς ἀνίεται, καὶ τὰ μέλη τῦ σώματος λύεται. Καὶ τῦτο ἐναργῶς εἶπεν. Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα. Τὸ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄμετρον, ὐκ ὂν ὠφέλιμον, καὶ ἐπὶ τῦ ὕπνυ ἀποφαίνεται, ποτὲ μὲν εἰπών· Ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος. ποτὲ δὲ ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν Πάννυχον ἐγρήσσοντα.

Ἐπίσταται δὲ καὶ ἀέρων εὐκρασίαν ὑγιείας ὖσαν παρασκευαστικὴν, ἐν οἷς φησιν· Ἀλλά σ' ἐς ἠλύσιον πεδίον, καὶ πείρατα γαίης Ἀθάνατοι πέμψυσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς, Τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν· Οὐ νιφετὸς, ὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, ὐδέ ποτ' ὄμβρος, Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγὺ πνείοντας ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπυς. Ἐν οἷς δύο ταῦτα μάλιστα ὀρθῶς

Obstipativum vero medelæ adhibet. id enim *Pramnium* est, quod Machaon saucio dat.

Quod autem gymnasticæ operam dare præcipiat, ex multis constat. Semper enim labori intentos facit, idque partim pro cujusque officio, partim exercitii causa. Quippe qui Phæacas voluptati operam dantes, et procos quantumvis luxu diffluentes, tamen ipsos se exercere introducat. Et labores quidem ad sanitatem conservandam sufficere putat, somnum autem corpori defatigato mederi. Ulyssi namque ex marinis laboribus fesso. somnum obrepsisse inquit: *Allevet utque statim hunc ingente labore gravatum.* Natura namque expetit, ut corpus labore defectum requiescat. Et in quo parum caloris est, hunc quia non potest undiquaque penetrare, in imo manere. Quo autem pacto corpus requiescit? quia animæ constitutio remittitur et membra solvuntur. Id quod perspicue dixit: *Omnia sunt somno recubantis membra soluta.* Porro quemadmodum immodestia in aliis omnibus noxia est, sic et de immoderato somno Homerus sentit, dum aliquando ait: *Molestus est et multus somnus:* nonnunquam vero: *Molesta est et pernox vigiliarum custodia.*

Novit præterea et aëris temperiem ad sanitatem conferre, in quibus ait: *Elysium in campum mitteris, et ultima terræ Auspicio divum, retinet loca quæ Rhadamanthus. Et qua parte homini solet esse facillima vita: Nulla inibi nec nix, nec grandis hyems, pluviæque Non ullæ, Oceanus mittit sed leniter auras Spirantes zephyri, queis felices recreentur.* In quibus hæc duo potissimum recte pernovisse videtur, primum quod

διεγνωκὼς φαίνεται, ὅτι τε ἡ ἀρχὴ τῶν ἀνέμων ἀπὸ τῶν ὑγρῶν γίνεται, καὶ ὅτι τὸ ἔμφυτον τοῦ ζώου θερμὸν δεῖται ἀναψύξεως.

Καὶ ἰάματα δὲ παθημάτων οἶδε· Λειποθυμίας μὲν ἀνάψυξιν, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ Σαρπήδονος ποιεῖ· Αὖθις δ' ἀμπνύνθη· περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν· ψύχεως δὲ θέρμην, ὡς ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως κεχειμασμένου, ὃς ἐν τῷ θάμνῳ κρύπτεται, ἔνθα καὶ ἀνέμων καὶ ὄμβρων ἦν ἡ σκέπη, καὶ τῇ παρούσῃ ὕλῃ καλύπτεται. Καὶ ὅπου δὲ λουτρὰ καὶ χρίσματα, ὡς ἐπὶ τοῦ Διομήδους, καὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ἐκ τῆς νυκτεγερσίας ἀνακομισθέντων. Καὶ γὰρ οἵαν ὠφέλειαν ἔχει τὰ λουτρὰ, διὰ τούτων μάλιστα δηλοῖ· Θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε, καὶ ὤμων. Φανέρον οὖν, ὅτι ἐντεῦθεν ἔχοντα τὴν ἀρχὴν τὰ νεῦρα, εἰκότως ἀπ' αὐτῶν, καὶ τὴν ἴασιν τοῦ κόπου λαμβάνει. Αὕτη δὲ ἐστιν ἡ διὰ τοῦ θερμανθῆναι καὶ ὑγρανθῆναι· ξηραίνουσι γὰρ οἱ κόποι.

Λοιπόν ἐστι σκοπεῖν, ὅπως καὶ τὰ τῆς χειρουργίας κατενόησε. Τὸν μὲν δὴ Μενέλαον, ὁ Μαχάων ἰᾶται, πρῶτον ἐκκομισάμενος τὸ βέλος, ἔπειτα σκεψάμενος τὸ ἕλκος, καὶ ἐκπιέσας τὸ αἷμα, καὶ ξηρὰ φάρμακα ἐπιπάσας. Καὶ τοῦτο πρόδηλον, ὅτι τεχνικῶς αὐτῷ πράσσεται. Τὸν δὲ Εὐρύπυλον κατὰ τοῦ μηροῦ τετρωμένον, Πάτροκλος πρῶτα μὲν τῷ εὐπορηθέντι μαχαιρίῳ διαχειρίζει· ἔπειτα ἀπονίψας ὕδατι λιαρῷ, ὡς ἀνωδυνώτερον γένοιτο, ῥίζαν ἐπιβάλλει· Πολλαὶ γὰρ πανταχῇ πρὸς ἴασιν ἑλκῶν πεφύκασιν. Ἔγνω δὲ καὶ τοῦτο, ὡς τὰ πικρὰ φάρμακα πρὸς τὸ ξηραίνειν ἐστὶν ἐπιτήδεια, ξηραίνεσθαι δὲ χρήζει τὰ ἕλκη. Καὶ οὐκ εὐθέως ἰασάμενος ὁ Πάτροκλος ἀπῆλθεν, ἀλλ' ἧστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις.

venti ex humore nascantur: deinde, quod quum calor animanti insitus sit, refrigerio opus habeat.

Præterea et passionum medelas novit. In Sarpedone namque facit exanimatis refrigerationem conducere: *Respiravit, ubi flatus Boreæ recreabat Exanimem, aspirans animo, qui liquerat illum.* Calorem autem frigoris remedium esse, in Ulysse tempestatibus acto demonstrat: dum eum arbustis et materia illic obvia ita contectum scribat, ut a ventorum et pluviarum vi protegeretur. Verum enimvero ubi lavacra, et unguenta? nimirum in Diomede, et Ulysse, qui per ea ex nocturnis vigiliis curati sunt. Etenim qualem commoditatem lavacra habeant, in his potissimum declarat: *Grata lavacra caput, humerosque lavando refudit.* Constat igitur, quum nervi hinc originem habeant, quod et laboris medelam ab illis sumi consentaneum sit. Ea autem calefaciendo et humectando fit. Labores enim arefaciunt.

Reliquum est ut consideremus, quo pacto et chirurgicam partem tenuerit. Menelao quidem Machaon ita medetur, ut primo jaculum eximat, deinde hulcus dispiciat, sanguinem exprimat, ac sicca medicamenta inspergat. idque artificiose ab eo fieri, perquam manifestum est. Eurypylum vero Patroclus primum cultello, qui aderat, pertractat: deinde aqua calida eluit, ac ut dolor mitigaretur, radicem adhibet. multæ namque passim ad hulcerum medelam proveniunt. Novit præterea, quod medicamenta amara ad siccandum idonea sint, et quod hulcera siccatione opus habeant. Quin et Patroclus eum sanaturus non statim abiit, sed assidebat, ac sermonibus oblectabat.

Ἔδει γὰρ τῷ ὀδυνωμένῳ παραμυθίας. Τὸν δὲ Μαχάονα τρωθέντα ȣ̓ μεγάλην ȣ̓δὲ καίριον πληγὴν ἐπὶ τȣ̃ ὤμȣ, εἰκότως ἀφυλακτοτέρᾳ διαίτῃ ποιεῖ χρώμενον. Ἴσως καὶ τὴν τέχνην αὐτȣ̃ δείκνυσιν. Ὁ γὰρ τὰ ἄλλα ὡς ἔτυχε διαιτώμενος, ἑαυτὸν ἰᾶσθαι ἐδύνατο.

Κἀκεῖνο δέ ἐςι κατανοῆσαι παρ' αὐτῷ ὅτι ȣ̓κ ἀγνοεῖ τῶν ἰατρικῶν φαρμάκων τὰ μὲν ἐπίπλαςα καὶ ἐπίπαςα· Ὡς ὅταν εἴπῃ, Ἐπ' ἄρ ἤπια φάρμακα πάσσε· Τὰ δὲ ποτὰ, ὅπȣ ἡ Ἑλένη τῷ κρατῆρι μίσγει φάρμακον· Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθες ἁπάντων. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον, καὶ τῶν δηλητηρίων φαρμάκων τὰ μὲν ἐπίχριςα οἶδεν, ὡς ἐν τȣ́τοις· Φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὄφρα οἱ εἴη Ἰȣ̀ς χρίεσθαι χαλκήρεας. Τὰ δὲ ποτὰ ἐν ἐκείνοις· Ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσῃ. Ταῦτα μὲν καὶ περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ ἰατρικῶν.

Ὠφελȣ̃νται δὲ οἱ ἄνθρωποι, ὥςπερ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς, ȣ̓́τως ἔστιν ὅτε καὶ ἀπὸ τῆς Μαντικῆς. Ταύτης ȣ̓̃ν τὸ μὲν τεχνικόν φασιν εἶναι οἱ Στωϊκοὶ, οἷον ἱεροσκοπίαν, καὶ οἰωνȣ̀ς, καὶ τὸ περὶ φήμας καὶ κληδόνας, καὶ σύμβολα, ἅπερ συλλήβδην τεχνικὰ προςηγόρευσαν· τὸ δὲ ἄτεχνον, καὶ ἀδίδακτον, τȣτέςιν ἐνύπνια, ἐνθȣσιασμȣ̀ς. Οὐδὲ ταῦτα ȣ̓̃ν Ὅμηρος ἠγνόησεν, ἀλλ' οἶδε μὲν μάντις, καὶ ἱερεῖς, καὶ ὀνειροπόλȣς, ἔτι δὲ καὶ οἰωνιςὰς, καί τινα ἐν Ἰθάκῃ σοφὸν, Ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι. Καὶ Ὀδυσσεύς φησιν εὐχόμενος· Φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων Ἔνδοθεν, ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω. Καὶ πταρμὸς δὲ παρ' αὐτῷ σύμβολον ἀγαθὸν γίνεται· Τοῖς δὲ μνηςῆρσιν ἐφίςαται ἔνθεος μάντις, ἐκ τινος ἐπιπνοίας σημαίνων τὰ μέλ-

Dolenti namque consolatione erat opus. Machaonem vero in humero non magna nec letali plaga vulneratum, negligentiore diæta uti merito facit, ac fortasse illius artem ostendit. Qui enim negligentior alioqui in victus ratione erat, seipsum sanare poterat.

Illud vero etiam apud eum animadvertendum est, quod non ignoret, medicorum pharmacorum quædam emplastrata et inspersiva esse. ut quando ait, *Lenia sane pharmaca inspergebat :* quædam vero potulenta, ubi Helena pharmacum crateri immiscet: *Nepenthes adimens iram, mala cunctaque tollens.* Ad eundem modum et veneneratorum pharmacorum alia illinitiva esse novit, ut in illis : *Pharmacon interimens homines sectatur, ut illo Inficiat jaculum æratum.* Alia vero potulenta, ut in illis: *Crateri injiciens ut cunctos perdere possit.* Tantum de re medica Homeri.

Porro quemadmodum medicina hominibus conducit: sic et divinatio. Cujus unam quidem partem Stoici artificialem esse dicum, ut est aruspicium, augurium, oraculum, sortes, et signa, quæ in universum artificialia ab illis appellantur: alteram vero inartificialem, et quæ non docetur, ut sunt somnia et vaticinationes. Neque isthæc Homerus ignoravit: imo vero vates, sacerdotes, et somniorum interpretes novit. Præterea et augures, et quendam in Ithaca sapientem: *Augurium norit, nec non qui commoda dicat.* Et Ulysses votum faciens ait: *Somno aliquis dicat intus mihi fata solutus, At foris ostentum mittat mihi Jupiter.* Sternutatio quoque apud eum boni ominis est. Procis autem vates divinus assistit, qui numinis afflatu futura significat.

λοντα. Ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ Ἕλενος αὐτήκοός φησι θείας φωνῆς γεγονέναι· Ὡς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετάων· παρέχει πιστεύειν, ὅτι καὶ Σωκράτης ἀπὸ τῆς τοῦ δαιμονίου φωνῆς ἐμαντεύετο.

Τίς ἔτι καταλείπεται λογικὴ τέχνη, ἢ ἐπιστήμη; Ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ Τραγῳδία τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ἐξ Ὁμήρου εἰς ὄγκον πραγμάτων καὶ λόγων ἐπαρθεῖσα. Ἔστι γὰρ παρ' αὐτῷ πᾶν εἶδος τραγῳδίας, ἔργα μεγάλα, καὶ παράδοξα, καὶ θεῶν ἐπιφάνειαι, καὶ λόγοι φρονήματος μεστοὶ, καὶ ἠθῶν παντοίως μιμητικοί. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲν ἄλλο, ἀλλ' ἢ δράματα αὐτοῦ ἐστι τὰ ποιήματα, σεμνὰ μὲν, καὶ ἐπηρμένα τῇ λέξει, καὶ τῇ διανοίᾳ, καὶ τοῖς πράγμασιν· οὐκ ἔχοντα δὲ ἀνοσίων ἔργων ἐπιδείξεις, γάμους ἀθεμίτους, ἢ παίδων ἢ γονέων σφαγὰς, ἢ ὅσα ἄλλα ἡ νεωτέρα τραγῳδία τερατεύεται, ἀλλὰ καὶ ὅταν τοιούτου τινὸς ἐπιμνησθῇ, ἐπικάμπτειν μᾶλλον, ἢ ὀνειδίζειν πειρᾶται τὸ ἁμάρτημα, ὡς ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας πεποίηκε. φησὶ γὰρ, ὅτι φρεσὶ κέχρητ' ἀγαθῇσι τὸ πρότερον, ἕως παρόντα εἶχε τὸν ἀοιδὸν, τουτέστι διδάσκαλόν τινα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐπισταθέντα, ὅπως αὐτῇ τὰ ἄριστα παραινῇ. Τοῦτον δὲ ἐκ ποδῶν ὁ Αἴγισθος θέμενος, παρέπεισεν αὐτὴν ἐξαμαρτάνειν. Καὶ ὅτι ὁ Ὀρέστης δικαίως ἐτιμωρήσατο τῷ πατρὶ, τὸν Αἴγισθον ἀποκτείνας, τὴν δὲ τῆς μητρὸς ἀναίρεσιν ἀπεσίγησε. Καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἰδεῖν ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, τραγῳδίαν σεμνὴν, καὶ οὐκ ἀπάνθρωπον γράφοντι.

Οὐδὲν δὲ ἔλασσον καὶ ἡ Κωμῳδία ἐνθένδε ποθὲν ἔλαβε τὴν ἀφορμήν. Εὗρε γὰρ ὅτι καὶ παρὰ τῷ τὰ σεμνότατα καὶ ὑψη-

Quandoquidem vero Helenus se divinæ vocis auditorem fuisse prædicit, *Auribus hisce meis vocem hausi namque deorum,* credendi occasionem præbet, quod et Socrates ab illius dæmonii voce vaticinabatur.

Quæ præterea rationalis ars, aut scientia reliqua fit? Imo vero et Tragœdia quæ et rerum et verborum magnificentia gaudet ab Homero originem sumpsit. Omnes namque Tragœdiæ species apud eum sunt, facta magnifica et admiranda; deorum apparitiones, orationes fastu turgidæ, ac omnigenorum morum imitatrices. Et ut summatim dicam, poëmata ejus nihil aliud sunt, quam actus graves et sublimes, sive dictionem, sive res ac sententias spectes. Nec impiorum facinorum demonstrationes, ut sunt nuptiæ illegitimæ, liberorum aut parentum cædes, aut alia portenta, quæ a recentiori Tragœdia finguntur, continent. Imo vero quum ejusmodi quippiam commeminit, delictum magis extenuare, quam exprobrare conatur. Ut in Clytæmnestra fecit. ait namque eam bona mente præditam fuisse, quandiu philosophum, hoc est præceptorem quendam ab Agamemnone constitutum secum habebat, qui ei optima præcipiebat. Illo autem e medio sublato, tum demum ab Ægistho ad peccandum illectam esse. Ad hæc, quod Orestes patrem jure ultus sit, Ægistho necato, quum interim matris interemptionem obticuerit. Hæc atque alia istiusmodi multa apud poëtam scribentem Tragœdiam gravem et non inhumanam videre licet.

Nihilominus autem et comœdia indidem alicunde occasionem cepit. Deprehendit namque in eo, quamvis gravia et sublimia narret, quod introductiones quædam sint

λόγατα διηγȣμένῳ ἐπεισόδιά τινα ἐςὶ γέλωτα κινȣ̃ντα. Διὸ ἐν τῇ Ἰλιάδι ὁ μὲν Ἥφαιςος χωλεύων, εἰςάγεται οἰνοχοῶν τοῖς θεοῖς· Ἄσβεςος δ' ἄρ ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. Ὁ δὲ Θερσίτης τῷ τε σώματι αἴσχιςος, καὶ τὴν ψυχὴν κάκιςος, ἐκ τȣ̃ θορυβεῖν, καὶ κακολογεῖν, καὶ αὐχεῖν, ἐφ' οἷς τυπτόμενος ὑπὸ τȣ̃ Ὀδυσσέως, πάντας γελᾷν παρεσκεύασε· Οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν. Ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ παρὰ τοῖς ἡδυπαθȣ̃σι Φαίαξι Δημοδόκος ᾄδει τὴν Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης μοιχεῖαν, καὶ ὅπως ἐμπεσόντες εἰς τὰ τȣ̃ Ἡφαίςȣ δεσμὰ, κατάφωροί τε ἐγένοντο, καὶ γέλωτα παρέσχον τοῖς ἄλλοις θεοῖς, οἳ καὶ ἔσκωψαν χαριέντως πρὸς ἀλλήλȣς· Καὶ παρὰ τοῖς ἀσώτοις μνηςῆρσιν εἰςάγεται ὁ πτωχὸς Ἶρος, τῷ γενναιοτάτῳ Ὀδυσσεῖ ἐρίζων εἰς πάλην, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ φαινόμενος καταγέλαςος. Καθόλȣ γὰρ οἰκεῖόν ἐςι τῇ τȣ̃ ἀνθρώπȣ φύσει, μὴ μόνον ἐπιτείνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀνίεσθαι, ἵνα καὶ διαρκῇ πρὸς τȣ̀ς ἐν τῷ ζῆν πόνȣς· Τοιαύτη μὲν καὶ ἡ θυμηδία παρὰ τῷ ποιητῇ εὑρίσκεται. Εἰ δὲ οἱ μετ' αὐτὸν εἰςαγαγόντες τὴν κωμῳδίαν, λόγοις αἰσχροῖς καὶ ἀποκεκαλυμμένοις εἰς παρασκευὴν γέλωτος ἐχρήσαντο, ȣ̓κ ἂν εἴποιεν ἄμεινόν τι εὑρηκέναι. Καὶ γὰρ τῶν ἐρωτικῶν διαθέσεων καὶ λόγων Ὅμηρος μὲν ἐγκρατῶς ἐπεμνήσθη, ὥςπερ ὁ Ζεύς φησιν· Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, ȣ̓δὲ γυναικὸς, Θυμὸν ἐνὶ ςήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε· Καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ ἐπὶ τῆς Ἑλένης· Οὐ νέμεσις Τρῶάς τε καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιȣ̀ς, Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· Καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Οἱ δ' ἄλλοι ποιηταὶ ἀκρατῶς καὶ ἀμέτρως ἁλισκομένȣς τῷ πάθει τȣ̀ς ἀνθρώπȣς ἐποίησαν. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσȣ̃τον.

risum moventes. Eam ob causam Vulcanus quidem in Iliade claudicans, et diis vina infundens introducitur: *Excitat immensum risum cœlestibus ille.* Thersites autem corpore turpissimus, et animo scelestissimus, ob tumultum, maledicentiam, et insolentiam ab Ulysse pulsatus, omnibus ridendi materiam præbuit: *Et quamvis tristes, riserunt suaviter omnes.* In Odyssea vero Demodocus apud Phæacenses voluptati operam dantes, Martis et Veneris adulterium canit, qui in ipso facto deprehensi, reliquis diis risum moverint, ita ut jucundis inter se salibus luserint. Quin et apud procos luxu diffluentes Irus mendicus cum generosissimo Ulysse lucta decertans, et in ipso facto ridiculus apparens introducitur. In universum namque hominis naturæ familiare est, ut non solum intendatur, sed etiam remittatur, uti ad labores in vita sustinendos par sit. Ejusmodi quidem animi oblectatio apud Poëtam invenitur. Porro quum hi qui post ipsum Comœdiam invexerunt, verbis turpibus et apertis ad risum ciendum usi sint, nemo illos melius quiddam invenisse dixerit. Homerus enim amatoriarum affectionum et orationum modeste comminimit, ut quando Jupiter ait, *Numquam animum cepit Veneris mihi filius imum,* et cætera. Et de Helena: *Non mirum est Phrygios, æratos atque Pelasgos, Pro tali muliere diu decernere ferro,* et his similia. Alii vero Poëtæ, homines hoc affectu incontinentius ac immodestius capi finxerunt. Atque hæc quidem hactenus.

Ἔστι δέ τι χάριεν εἶδος λόγων, καὶ τὸ τῶν ἐπιγραμμάτων, ὅπερ εὑρέθη ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων, καὶ αὖ πάλιν ἐπὶ τῶν μνημάτων, σημαῖνον συντόμως τὸν τούτων τινὶ τετιμημένον. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο Ὁμήρου, ὅπου φησίν· Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος, Ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἕκτωρ. Καὶ πάλιν· Ἕκτορος ἥδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφιμάχοντο.

Εἰ δὲ καὶ Ζωγραφίας διδάσκαλον Ὅμηρον φαίη τις, οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι. Καὶ γὰρ εἶπέ τις τῶν σοφῶν, ὅτι ἐστὶν ἡ ποιητικὴ ζωγραφία λαλοῦσα, ἡ δὲ ζωγραφία ποιητικὴ σιωπῶσα. Τίς οὖν πρῶτος, ἢ τίς μᾶλλον Ὁμήρου τῇ φαντασίᾳ τῶν νοημάτων, ἢ τῇ εὐφωνίᾳ τῶν ἐπῶν ἐκόσμησε θεοὺς, ἀνθρώπους, τόπους, πράξεις ποικίλας; Ἀνέπλασε δὲ τῇ ὕλῃ τῶν λόγων καὶ ζῶα παντοῖα, καὶ μάλιστα τὰ ἀλκιμώτατα, λέοντας, σύας, παρδάλεις, ὧν τὰς ἀφορμὰς καὶ διαθέσεις ὑπογράψας καὶ ἀνθρωπείοις πράγμασι παραβαλὼν, ἔδειξεν ἑκατέρων τὰς οἰκειότητας. Ἐτόλμησε δὲ καὶ θεοῖς μορφὰς ἀνθρώπων εἰκάσαι. Ὁ δὲ τὴν ἀσπίδα τῷ Ἀχιλλεῖ κατασκευάσας Ἥφαιστος, καὶ ἐντορνεύσας τῷ χρυσῷ γῆν, οὐρανὸν, θάλασσαν, ἔτι δὲ μέγεθος ἡλίου, καὶ κάλλος σελήνης, καὶ πλῆθος ἄστρων στεφανέντων τὸ πᾶν, καὶ πόλεις ἐν διαφόροις τρόποις καὶ τύχαις καθεστώσας, καὶ ζῶα κινούμενα, καὶ φθεγγόμενα, τίνος οὐ φαίνεται τέχνης τοιαύτης δημιουργοῦ τεχνικώτερος;

Ἴδωμεν δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου ἑνὸς ἐκ πολλῶν παραδείγματος, ὅτι ὁρωμένοις μᾶλλον, ἢ ἀκουομένοις ἔοικε τὰ ποιήματα. ὥσπερ οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν οἷς τὴν οὐλὴν τοῦ Ὀδυσσέως φράσας, ἐπιφέρει τὰ

Habent autem et epigrammata jucundam orationis speciem, quæ in statuis, ac deinde in monumentis invenitur, succincte eum denotans, qui aliquo eorum honoratus fuerit. Atqui et istud Homeri est, ubi ait: *Continet hocce sepulchrum hominem, quem strenue agentem Magnanimus quondam occidit Priameius Hector.* Et rursus: *Hectoris est conjunx, equites quia fortia gessit Trojugenas inter, tutanteis Ilion altum.*

Cæterum si quis dicat Homerum picturæ magistrum, nequaquam erraverit. Quum enim quispiam e sapientibus dixerit, poëticam esse loquentem picturam, et picturam esse tacens poëma, quis primus, aut quis plus, quam Homerus, deos, homines, loca, et varia gesta, sensuum imaginatione aut verborum lenocinio ornavit? Effinxit autem et per dicendi materiam animantia omnifaria, et validissima quæque, leones, sues, pardos: quorum impetus et affectiones describens, ac humanis rebus comparans, utrasque proprietates ostendit. Ausus est autem et diis hominum formas tribuere. Porro Vulcanus clypeum Achilli fabrefaciens, ac terram, cœlum, mare auro insculpens: præterea solis magnitudinem, lunæ venustatem, et siderum, quæ totum cœlum ornant, multitudinem, ac urbes variis moribus ac fortuna utentes, denique animalia, quæ moventur et loquuntur, quo tandem hujusmodi artis opifice non videtur artificiosior?

Videamus autem et in alio uno e multis exemplo, quod poëmata iis magis conformia sint, quæ visu, quam quæ auditu percipiuntur. Qualia sunt hæc, in quibus

τῆς Εὐρυκλείας· Τὴν γρηῦς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα, Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι. Ἂψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη, τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ. Τὴν δ' ἅμα χάρμα, καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, τὼ δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Ἁψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσσῆα προσέειπεν. Ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι φίλον τέκος, οὐδέ σ' ἔγω γε Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάασθαι. Ἦ καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι, Πεφραδέειν ἐθέλουσα, καὶ τὰ ἑξῆς. Ἐνταῦθα γὰρ καὶ τῶν ἐν πίνακι γραπτῷ δεδειγμένων τῶν ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν πεσεῖν δυναμένων, ἐμφαίνεται πλείω τὰ μηδὲ τῇ ὄψει ἔτι καταληπτὰ, ἀλλὰ τῇ νοήσει μόνῃ, ἥ τε διὰ τὴν ἔκπληξιν ἄφεσις τοῦ ποδὸς, καὶ ὁ ψόφος τοῦ χαλκοῦ, καὶ τὸ ἐκχεόμενον ὕδωρ, καὶ τῆς γραὸς λύπη τε ἅμα καὶ χαρὰ, καὶ τὰ ῥηθέντα πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, καὶ ἃ πρὸς τὴν Πηνελόπην ἀποβλέψασα εἰπεῖν ἐμέλλησε. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα γραφικῶς παρὰ τῷ ποιητῇ δείκνυται, ἅπερ ἐν αὐτῇ τῇ ἀναγνώσει θεάσασθαι ἔνεστιν.

Ἐνταῦθα καιρὸς καταπαύειν τὸν λόγον, ὃν ὡσπερεὶ στέφανον ἐκ λειμῶνος πολυανθοῦς καὶ ποικίλου πλέξαντες, ταῖς Μούσαις ἀνατίθεμεν. Καὶ οὐκ ἂν φροντίσαιμεν, εἴ τις ἐπιτιμήσειεν, ὅτι πονηρῶν πραγμάτων ὑπόθεσιν ἐχουσῶν τῶν Ὁμήρου ποιήσεων, προσάπτομεν αὐτῷ λόγους φυσικοὺς, πολιτικοὺς καὶ ἠθικοὺς, καὶ ἐπιστήμας ποικίλας. Ἀνάγκη μὲν γὰρ ἦν τῷ ποιητῇ πράξεις παραδόξους, καὶ πάθη, καὶ ἤθη διάφορα ὑποθέσθαι· ἐπεὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ καθ' ἑαυτὰ ἁπλᾶ ἐστι καὶ μονοειδῆ, καὶ ἀκατασκεύαστα· τὰ δὲ τοῖς κακοῖς ἀναμεμιγμένα, πολλοὺς ἔχει καὶ τρόπους, καὶ παντοίας διαθέσεις, ἐξ ὧν ἡ ὕλη τῶν πραγμάτων συνίσταται. ἐν ᾗ παρατιθεμένων τῶν

Ulyssis cicatricem narrans, ea, quæ ab Euryclea fiunt, inducit: *Hanc anus arripiens manibus pronisque fovensque, Agnovit, rejicitque pedem: qui lapsus in undam Cum sonitu, effudit lympham, totumque lebetem. Lætitia atque dolor simul hanc tum cœperat ingens, Et lacrymis maduere genæ, et vox faucibus hæsit. Postea sed mulcens barbam, compellat Ulyssem: Haud dubium, quin sis soboles mea, charus Ulysses, At te non prius agnovi, quam vulnus herile Attigeram. hæc dicens, aspexit Penelopeam, Significare volens, etc.* Hic enim, etiam iis, quæ in picta tabula monstrantur, et ob oculos ponuntur, apparent plura, quæ non visu, sed sola cogitatione comprehendi queunt: ut est pedis præ stupore dimissio, æreí lebetis sonitus, aqua effusa, aniculæ cum tristitia gaudium, ejusdem ad Ulyssem verba, denique quæ, ad Penelopen respiciens, dicere conata est. Multa præterea et alia graphice apud poëtam demonstrantur, quæ in ipsa lectione spectare licet.

Hic tempus est ut orationem finiam, quam veluti coronam e floribus e variegato contextam prato, Musis dedicamus. Nec nobis curæ fuerit, si quis reprehendat, quod, quum Homeri poëmata rerum malarum argumentum contineant, ei rationes physicas, civiles, morales, et varias scientias attribuam. Necessum enim poëtæ fuerat, gesta admiranda et perturbationes, et mores diversos ponere. Quandoquidem bona per se simplicia, uniusmodi, ac omnibus obvia sunt. Quæ autem malis intermixta, multas habent, mutationes, et omnimodas dispositiones, ex quibus rerum materia conflatur;

χειρόνων, ἡ τῶν ἀμεινόνων γνῶσις καὶ αἵρεσις ῥάων καθίσαται. Καὶ τὸ ὅλον, ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις παρέσχεν ἀφορμὰς τῷ ποιητῇ παντοδαπὲς κινῆσαι λόγες, τὲς μὲν ἀπ᾽ αὐτῦ, τὲς δὲ ἀπὸ τῶν εἰσαγομένων προσώπων, ὥστε τὴν ἀπὸ τέτων ὠφέλειαν τοῖς ἐντυγχάνεσι παρασχεῖν. Πῶς δὲ ἐκ ἂν πᾶσαν ἀρετὴν ἀναθείημεν ʽΟμήρῳ; ὅπε καὶ ὅσα αὐτὸς μὴ ἐπετήδευσε, ταῦτα οἱ ἐπιγενόμενοι ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῦ κατενόησαν, καὶ χρῶνται μὲν τινες πρὸς μαντεῖαν τοῖς ἔπεσιν αὐτῦ, καθάπερ τοῖς χρησμοῖς τῦ θεῦ· ἄλλοι δὲ ἑτέρας ὑποθέσεις προθέμενοι, ἁρμόζεσιν ἐπ᾽ αὐτὰς τὰ ἔπη μετατιθέντες, καὶ συνείροντες.

in qua deterioribus adjectis, meliorum cognitio et electio facilior fit. Et in summa, istiusmodi argumentum, Poëtae occasionem movendi omnis generis sermones suppeditavit: idque partim sub sua, partim sub aliena persona, ita ut lectoribus per hæc multum commodaverit. Quo autem pacto non omnem virtutem Homero acceptam feremus? cum et ea, in quibus ipse non multum operæ posuit, posteri in ejus poëmatibus perpendant: dum videlicet quidam ad vaticinium, ejus versibus, tanquam oraculis divinis utuntur: quidam vero eos transpositos et consutos, aliis sibi argumentis propositis assuunt.

INDICES.

INDEX

RERUM MEMORABILIUM.

B

C

D

L

O

P

V

INDEX IN NOTAS.

A

B

Γ

Δ

E

3

Z

H

K

N

Ξ

O

Π

T

X

Ψ

Ω

INDEX

VERBORUM IN CONTEXTU.

A

ι, 144. ἐρεβεννὴ, Il. ε, 864. θέσφατος, Od. η, 143.
Ἀήσυλα, Il. ε, 876.
Ἄητης δεινὸς ἀνέμοιο, Il. ο, 626. ἄηται, Od. ι, 139. ἀῆτας ἀνέμων, Il. ξ, 254. λιγυπνείοντας, Od. δ, 567.
Ἀθάναται, H. in Ap. 95. 135. ἀθανάτης ἁλίῃσι, Il. σ, 86. ἀθανάτῃσι, Il. η, 32. Od. ε, 213.
Ἄθαπτος, Il. χ, 386. ἄθαπτον, Od. λ, 54. 72.
Ἀθεεὶ, Od. σ, 352. sine Deo.
Ἀθεμίστιος, Od. σ, 140. ἀθεμίστια, Od. ι, 189. 428. υ, 287. ἀθεμίστιοι, Od. ρ, 363.
Ἀθέμιστος, Il. ι, 63. ἀθεμίστων, Od. ι, 106.
Ἀθερίζω, Od. θ, 212. ψ, 174. ἀθέριζον, Il. α, 261.
Ἀθέσφατος, Od. λ, 61. 372.
Ἀθηναίη ἐρυσίπτολις, Il. ζ, 305. λαοσσόος, Il. ν, 128. φθισήμβροτος, Od. χ, 297. ἀθηναίῃ ληΐτιδι, Il. κ, 460. ἀθηναίην ἀγελείην, Il. ε, 765. ἀθηναίης, ἐϋκόμοιο, Il. ζ, 92. 273. 303.
Ἀθηνάων, Od. γ, 703. ἱεράων, Od. λ, 322. ἀθηνῶν, H. in Ap. 30.
Ἀθήνη ἀλαλκομενηΐς, Il. δ, 8. ε, 908. ἐπίρροθος, Il. δ, 390. ἐϋπλόκαμος, Od. η, 40. πολύβουλος, Il. ε, 260. Od. π, 282.
Ἀθήνην ἐρικυδέα, H. in Ap. 308. μεγάθυμον, Od. θ, 520. εὐρυάγυιαν, Od. η, 80.
Ἀθηρηλοιγὸν, Od. λ, 127. ψ, 275.
Ἀθλητῆρι, Od. θ, 164.
Ἀθλοφόροι, Il. λ, 698. ἀθλοφόρους, Il. ι, 124. 266.
Ἀθρῆσαι, Od. μ, 232. τ, 478. ἀθρήσας, H. in Merc. 29. 414. ἀθρήσεις, Il. κ, 11. μ, 391. ξ, 334.
Ἀθρόοι, Il. β, 439. ξ, 38.
Ἄθυρμα ἐρατεινὸν, H. in Merc. 40. 52. καλὸν, ibid. 32. ἀθύρματα, Il. ο, 363. Od. ο, 415. θυμῷ, deliciæ, inter merces.
Ἀθύρων, Il. ο, 364. H. in Merc. 152. ἀθυρομένη. ibid. 482.
Αἴ, si, Il. λ, 798. Od. δ, 697. αἴδ' ἄγε, Il. ψ, 581.
Αἴ, utinam, Il. β, 371. δ, 189. 288. etc.
Αἶα φυσίζοος, Il. γ, 243. Od. λ, 300.
Αἶγα, Il. ν, 198. ἄγριον, Il. γ, 240. 271.
Αἶγες, (ἄγριαι) Od. ι, 118. μηκάδες, Il. λ, 383. ψ. 31. αἴγεσιν, Il. κ, 486. αἰγὸς ἐϋτρεφέος, Od. ξ, 530. ἰξάλου, Il. δ, 105. ἰονθάδος, Od. ξ, 50. μεγάλοιο, Od. ξ, 530. πίονος, Il. ι, 207. αἰγῶν ζατρεφέων, Od. ξ, 106. τελείων, Il. α, 66. ω, 34.
Αἶγας, appell. Il. λ, 245. Od. β, 300. ρ, 213. ἀγροτέρας, Od. ρ, 295. μηκάδας, Od. ι, 124. 244. 341. ὀρεσκῴους, Od. ι, 155.
Αἰγανέας δολιχαύλους, Od. ι, 156. αἰγανέης τανααοῖο, Il. π, 589. αἰγανέῃσιν, Il. β, 774. Od. δ, 626. ρ, 168.
Αἴγειον, Il. λ, 638. αἰγείην, Od. ω, 230.
Αἴγειροι μακραὶ, Od. κ, 510. αἰγείρων ὑδατοτρεφέων, Od. ρ, 208.
Αἴγεον, Od. ι, 196.
Αἰγιαλὸν, Il. β, 575. 855. κοιλὸν, Od. χ, 385. αἰγιαλῷ μεγάλῳ, Il. β, 210. πολυηχέϊ, Il. δ, 422.
Αἰγίβοτος, Od. δ, 606.
Αἰγίδ' ἀγήραον, ἀθανάτην, Il. β, 447. ἐρίτιμον, Il. β, 447. ο, 361. φθισίμβροτον, Od. χ, 297. ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', Il. ο, 308. δεινὴν, Il. ε, 738. ο, 308. ἐρεμνὴν, Il. θ, 167. θοῦριν, Il. ο, 308. θυσσανόεσσαν, Il. ε, 738. ο, 229. ρ, 593. μαρμαρέην, Il. ρ, 593. χρυσείῃ, Il. ω, 20.
Αἴγλη, Il. τ, 362. λευκὴ, Od. ζ, 45. ἐρανόδεικτος, H. in Lun. 3. παμφανόωσα, Il. β, 458. αἴγλης λαμπούσης, H. in Lun. 5.
Αἰγλῆεν, H. in Sol. 11. αἰγλήεντας, H. in Lun. 9. αἰγλήεντος, Il. α, 532. ν, 243. αἰγλήεσσα, H. in Ap. 40.
Αἰγοπόδην, H. in Pan. 2.
Αἰγυπιοὶ ἀγκυλοχεῖλαι, Il. π, 428. Od. χ, 302. γαμψώνυχες, Il. π, 428. Od. π, 217.
Αἴδαο δόμοις, Od. ω, 203. πυλάρταο, Il. θ, 367. πυλάρταο κρατεροῖο, Od. λ, 276. στυγεροῦ, Il. θ, 368.
Αἰδέομαι, Il. ζ, 442. χ, 105. αἰδεῖο, Il. ω, 503. αἴδεο, Il. φ, 74. χ, 82. Od. χ, 312. 344. αἰδέσεται, Il. ι, 504. χ, 124. ω, 208. αἴδεσσαι, Il. ι, 636. αἴδετο, Il. φ, 468. Od. ζ, 66. 329. θ, 86.
Ἀΐδεω δόμων, Od. κ, 512. ψ, 322.
Ἀΐδηλος, Il. ε, 897. Od. χ, 165. ἀΐδηλον, Il. β, 455. ε, 880. etc. αἰδήλως, Il. φ, 220.
Ἀΐδης, Il. ο, 191. ἀδάμαστος et ἀμείλιχος, Il. ι, 158. πελώριος, Il. ε, 395. ἄϊδι κλυτοπώλῳ, Il. ε, 654. λ, 445. π, 625.
Ἀΐδιον, in Pallad. 3.
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, Od. θ, 172.
Αἰδοίη, Il. β, 514. ξ, 210. Od. α, 139. etc. αἰδοίο, Od. ι, 269. αἰδείοιο, Il. δ, 402. φ, 75. Od. θ, 544.
Αἰδοίοισιν, Od. ο, 372. *de* pudendis v. not.
Αἰδοῖος, Il. γ, 172. λ, 648. αἰδοῖος ἀλήτης κακὸς, Od. ρ, 578. αἰδοιότερος, Od. λ, 359. αἰδοίως, Od. τ, 243.
Αἰδόμενος, Il. κ, 237. Od. γ, 96. δ, 326.
Ἀΐδρις, Od. κ, 282.
Ἀΐδρει φωτὶ, Il. γ, 219.
Ἀΐδρίη, Od. μ, 41.
Ἀϊδρείῃ, Il. η, 198. ἀϊδρείῃσι νόοιο, Il. λ, 271.
Αἰειγενετάων, Il. β, 400. η, 53. ζ, 244. αἰειγενέτῃσιν, Il. ζ, 527. Od. ξ, 446.
Αἰετὸς ἀγκυλοχείλης, Od. τ, 538. αἴθων, Il. ο, 690. ὀξὺ λάων, H. in Merc. 360. ὑψι-

υ, 135. αἰτιόωνται, Od. α, 32. αἰτιόῳτο, Il. λ, 653.
Αἰτίζεις, Od. υ, 182. αἰτίζῃ, Od. δ, 651. αἰτίζειν, Od. ρ, 346. 351. αἰτίζων, Od. ρ, 222. 228. etc.
Αἰτίῃ, Il. γ, 164.
Αἰχμὰ, H. in Merc. 37.
Αἰχμάσσουσι, Il. δ, 324.
Αἰχμὴ ἀλεγεινὴ, Il. ε, 558. κραδαινομένη, Il. π, 614. μαιμώωσα, Il. ε, 661. χαλκείη, Il. δ, 461. 503. etc. αἰχμῆς εὐηκέος, Il. χ, 319.
Αἰχμητὴς κρατερὸς, Il. γ, 179. μαλθακὸς, Il. ρ, 588. αἰχμητὴν ἄγριον, Il. ζ, 97. 278.
Αἶψα, Il. α, 303. β, 664.
Αἰψηρὸς, Od. δ, 103. αἰψηρὴν, Il. τ, 276. Od. β, 257.
Αἰὼν γλυκὺς, Od. ε, 152. μινυνθάδιος, Il. δ, 478. ρ, 302. αἰῶνος φίλης, Il. χ, 58. αἰῶνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, in Vulc. 6.
Ἀΐων, Il. ο, 378. ἀΐοιεν, Il. κ, 189.
Ἀκάκητα, Il. π, 185. Od. ω, 10. *Epith.* Mercurii.
Ἀκαλαῤῥείταο, Il. η, 422. Od. τ, 434.
Ἀκάμαντα ἠέλιον, Il. σ, 239. 484.
Ἀκάματον, Il. ε, 4. ο, 598. Od. υ, 123.
Ἀκάχημαι, Od. θ, 314. τ, 95. ἀκαχήμεθα, Il. π, 16. ἀκαχείατο, Il. μ, 179. ἀκαχήμενοι ἦτορ, Od. ι. 62. κ, 77. 133. ἀκαχῆσθαι, Il. τ, 335. Od. δ, 806.
Ἀκαχίζεις, Od. π, 432. ἀκαχίζεο, Il. ζ, 486. ἀκαχίζευ, Od. λ, 485.
Ἀκαχμένον, Il. κ, 135. ξ, 12.
Ἀκέοντο, Il. ε, 448. χ, 2. ἄκεσσαι, medere, Il. π, 523. ἀκέσασθε, Od. κ, 69. ἀκειόμενον, Od. ξ, 383. ἀκειόμενοι, Il. π, 29.
Ἀκέων, tacitus, Il. α, 34. ἀκέουσα, ibid. 565.
Ἀκερσεκόμης, Il. υ, 39. H. in Ap. 134.
Ἀκήδεις, *imperf.* Il. ψ, 70. ἀκήδησ' Il. ω, 554.
Ἀκήδεστοι, Il. ζ, 60.
Ἀκηδέστως, Il. χ, 465.
Ἀκήλητος, Od. κ, 329.
Ἀκήματα, Il. ο, 394.
Ἀκὴν, Il. γ, 95. δ, 429. etc.
Ἀκηράσιον, Od. ι, 205.
Ἀκήρατος, Il. ο, 498. ἀκήρατα, Od. ρ, 532.
Ἀκήριον, Il. ε, 812. λ, 392. ἀκήριοι, Il. η, 100. φ, 466.
Ἀκηχέδατ', Il. ρ, 637. vid. not. ἀκηχέμεναι, Il. σ, 29.
Ἀκιδνότερος εἶδος, Od. θ, 169. ἀκιδνότερον, Od. σ, 129.
Ἄκικυς, Od. ι, 515.
Ἀκίχητα, Il. ρ, 75.
Ἄκλαυστον, Od. λ, 54. 72.
Ἄκλαυτον, Od. δ, 494.
Ἀκλέα, Od. δ, 728. ἀκλεὲς, Il. η, 100. ἀκλειεῖς, Il. μ, 318.
Ἀκλειῶς, Il. ψ, 304. Od. α, 241.
Ἄκληρον, H. in Ven. 123. ἀκλήρῳ, Od. λ, 489.
Ἄκμηνος, Il. τ, 163. 346.
Ἀκμῆς ξυροῦ, Il. κ, 173.
Ἀκμῆτες, Il. λ, 801. π, 44. ἄκμητοι, H. in Ap. 520.
Ἀκμοθέτοιο, Il. σ, 410. ἀκμοθέτῳ, Il. σ, 476.
Ἄκμονα, Od. γ, 434.
Ἄκνηστιν, Od. κ, 161.
Ἀκοίτης, Il. ο, 91.
Ἄκοιτις, Il. γ, 447. ἄκοιτιν ἀμύμονα, Il. ζ, 374. εἰκυῖαν, Il. ι, 399.
Ἀκόλους, Od. ρ, 222.
Ἀκολύμβους, B. 157.
Ἀκομιστίη, Od. φ, 283.
Ἄκοντα, Od. ν, 225. ἄλιον, Il. ξ, 455. ὀξὺν, Il. κ, 335. ἄκοντες εὔξεστοι, Od. ξ, 225. θαμέες, Il. λ, 551.
Ἀκοντίζω, Od. θ, 229.
Ἀκόντιον κράνειον, H. in Merc. 457.
Ἀκοντισταὶ, Il. π, 328.
Ἀκοντιστὺν, Il. ψ. 623.
Ἀκόρητοι ἀπειλάων, Il. ξ, 479.
Ἄκος, Il. ι, 250. θανάτοιο, H. in Ap. 193. κακῶν, piaculum, Od. χ, 481.
Ἄκοσμα, Il. β, 213.
Ἀκοστήσας, Il. ζ, 506. ο, 263.
Ἀκουάζεσθον, Il. δ, 343. ἀκουάζεσθε, Od. ν, 9. ἀκουάζονται, Od. ι, 7. ἀκουάζοντα, H. in Merc. 422.
Ἄκουε, Il. β, 200. ἀκουέμεν ἐστὶν ἀοιδοῦ, Od. α, 370. ἀκουέμεναι, Od. λ, 379. ἀκουόντεσσι, Od. α, 352.
Ἀκουὴ, Il. π, 634. Od. β, 308. δ, 701.
Ἄκουρος, expers prolis masculæ, Od. η, 64.
Ἀκουστὴν, H. in Merc. 509.
Ἀκράαντον, Il. β, 138. ἀκράαντα, Od. τ, 565.
Ἀκραέϊ, Od. ξ, 253. 299. ἀκραῆ, Od. β, 421.
Ἄκρῃ, Il. ρ, 309. ἄκρας, Il. ξ, 36. etc. ἄκροι, Il. θ, 553. ἄκρα, ι, 241. ἀκροτάτῃ, ξ, 285.
Ἀκρήτῳ, Od. ω, 73. ἄκρητον, Od. β, 341. ι, 297. ἄκρητοι, Il. β, 341. δ, 159.
Ἄκριας, Od. κ, 281. ξ, 2. ἠνεμοέσσας, Od. ι, 400.
Ἀκρίδες, Il. φ, 12.
Ἄκριτοι, Il. β, 796. ἄκριτα, Il. γ, 412. ξ, 205.
Ἀκριτόμυθε, Il. β, 246.
Ἄκριτον, *adverb.* sine fine, *cum* ἀεὶ *pleonastice*, Od. σ, 173. τ, 120. H. in Merc. 126. 574.
Ἀκτριτόφυλλον, Il. β, 868.
Ἀκροκελαινιόων, Il. φ, 249.
Ἀκρόκομοι, Il. δ, 533.
Ἀκρόνεως, Od. θ, 111.
Ἀκρόπολιν, Od. θ, 494. 504.

῾Αλιοτρεφέων, Od. δ, 442.
῾Αλίπλοα, Il. μ, 26.
῾Αλιπόρφυρα, Od. ζ, 53. 306. ν, 108.
῾Αλιστέφανον, H. in Ap. 410.
᾿Αλιτήμων, Il. ω, 157. 186.
᾿Αλίτωμαι, Il. ω, 570. ἀλίτηται, Il. τ, 265. ἀλίτεσθαι, Od. δ, 378. ἀλιτήμενος, Od. δ, 807.
῾Αλίωσε, irritum reddidit, Il. π, 737. ἁλιῶσαι, Od. ε, 104. 138.
῎Αλκαρ, Il. ε, 644. λ, 822. H. in Ap. 193.
᾿Αλκὴ, Il. γ, 45. Od. μ, 120. etc. ἄσπετος, Il. π, 157.
᾿Αλκήεσσαν, robustam, in Pall. 3.
᾿Αλκὶ, Il. ε, 299. Od. ζ, 130.
῎Αλκιμος, Il. ζ, 522. ἄλκιμον, *neutr.* Il. γ, 338. ε, 529. etc.
᾿Αλκτῆρα, Il. ξ, 485. ἀλκτῆρες, Il. σ, 213.
᾿Αλλάγε, tamen, Il. α, 82. υ, 104. etc.
῎Αλλοθεν, Il. β, 75.
῎Αλλεγον, Il. ψ. 253. ἀλλέξαι, Il. φ, 321.
῎Αλλῃ, *adverb.* Il. α, 120. Od. ρ, 478. etc.
῎Αλληκτος, Od. μ, 325. ἄλληκτον, Il. ι, 632. λ, 12. ξ, 152.
᾿Αλλογνώτῳ, Od. β, 366.
᾿Αλλοδαπὸς, Il. π, 550.
᾿Αλλοειδέα, Od. ν, 194.
῎Αλλοθεν, Il. β, 75. ι, 311. etc. ἄλλοθι, Od. β, 131. π, 44. ρ, 318.
᾿Αλλοθρόων, Od. ξ, 43. ἀλλοθρόους, Od. α, 183. γ, 302.
᾿Αλλοῖος, diversus, Od. π, 181. ἀλλοῖον, Od. τ, 265.
᾿Αλλοπρόσαλλον, Il. ε, 831. ἀλλοπρόσαλλε, Il. ε, 889.
῎Αλλοσε, Od. ψ. 184. 204.
῎Αλλοτε, Il. ε, 595. Od. δ, 102.
᾿Αλλότριος φὼς, alius factus es homo, Od. π, 102.
᾿Αλλοτριοφθονέειν, Od. σ, 18. v. Var. Lect.
᾿Αλλοφρονέων, Od. κ, 374. ἀλλοφρονέοντα, Il. ψ, 698.
῎Αλλυδις, Il. λ, 486. 744. μ, 461. etc.
᾿Αλλύεσκεν, Od. τ, 150. ἀλλύεσκεν, Od. β, 105. ἀλλύουσαν, Od. β, 109.
῞Αλματι, Od. θ, 128. B. 65. ἅλμασιν, Od. θ, 103.
῞Αλμη, Od. ψ, 237. ἅλμην στιφρὴν, Od. ε, 322.
᾿Αλμυρὸν, Od. δ, 511. ε, 100.
᾿Αλογήσεις, Il. ο, 178. ἀλογήσει, Il. ο, 162.
῾Αλόθεν, Il. φ, 335.
᾿Αλοίᾳ, feriebat terram, Il. ι, 564.
῾Αλοίην, perirem ab hoste, Il. χ, 253.
᾿Αλοιφὴ, Il. ρ, 392. θαλερὴ, Od. θ, 476. ἀλοιφὴν τεθαλυῖαν, Od. ν, 410.
῾Αλὸς maris, ἀτρυγέτοιο, Il. α, 316. 327. etc. βαθείης, Il. ν, 44. ἐρευγομένης, Il. ρ, 265. λευκῆς, in Dioscur. 15. πολιῆς, Il. α, 350. πολυβενθέος, Od. δ, 406.

῾Αλὸς θείοιο, salis, Il. ι, 214. maris, πολιοῖο, Il. υ, 229. Od. ε, 410.
῎Αλοφον, Il. κ, 258.
῎Αλοχος ἐχέφρων, Od. ω, 293. πολύδωρος, Il. ζ, 394.
᾿Αλόχοιο δαΐφρονος, Od. ο, 355. ἄλοχον αἰδοίην, H. in Ven. 44. ἀντιθέην, Od. λ, 116. θυμαρέα, Il. ι, 336. κέδν' εἰδυῖαν, Od. ψ, 181. κεδνὴν, Od. χ, 223. κουριδίην, Il. η, 392. μνηστὴν, Il. ι, 399. ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι, Od. δ, 623.
᾿Αλόω, erro, Od. ι, 377. ἀλόωνται, Od. γ, 73.
῎Αλσος ἀγλαὸν, Il. β, 506. ἱερὸν, Il. β, 506. κλυτὸν, Od. ζ, 321. κυκλοτερὲς, Od. ρ, 208. πολυήρατον, H. in Merc. 186. σκιερὸν, Od. υ, 278. ἄλσεα δενδρήεντα, H. in Ap. 76. σκιόεντα, H. in Ven. 20.
῎Αλτο, Il. α, 532. δ, 125. 419.
᾿Αλύεις, ferocis, insolens es, Od. σ, 332. vid. not. ἀλύεσ', Il. ε, 352. ἀλύων, Il. ω, 12. Od. ι, 398.
᾿Αλύξαι, Il. θ, 243. Od. δ, 416. etc.
᾿Αλυσκάζω, vito, Il. ζ, 443. ἀλύσκασε, Od. χ, 330.
᾿Αλύσκων, vitans, Od. χ, 363. 382.
᾿Αλύσσοντες, furentes, Il. χ, 70.
῎Αλυτον, Il. ν, 360.
᾿Αλφηστάων, Od. ζ, 8. ἀλφηστῇσιν, Od. α, 349. ἀλφηστὰς, Od. ν, 261.
῎Αλφιτα, Od. β, 290. etc. λευκὰ, Il. λ, 639.
῎Αλφοι ὦνον, lucretur, Od. ο, 452. ρ, 250. υ, 383.
᾿Αλωὴ πολύκαρπος, Od. η, 122. τεθαλυῖα, Od. ζ, 293. ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, Od. α, 193. ἀλωῇ εὐκτιμένῃ, Il. φ, 77. Od. ω, 225. ἐυτροχάλῳ, Il. υ, 496. ἀλωὴν αἴθουσαν, H. in Merc. 87. νεοαρδέ', Il. φ, 346. σταφυλῇσι βρίθουσαν, Il. σ, 561. ἀλωάων ἐριθηλέων, Il. ε, 90. ἅλωὰς ἱερὰς, Il. ε, 499.
᾿Αλωῆος, Il. ε, 386. Od. λ, 304.
᾿Αλώμενος, Il. β, 667. ἀλωμένη, Il. θ, 482. ἀλώμενον, Od. ι, 336. ἀλώμενοι, Od. δ, 368.
῾Αλώω, Il. λ, 405. ἁλῶναι θανάτῳ, mori, Od. ω, 34.
῞Αμα, *cum genit.* H. in Ap. 524. *cum dat.* Il. α, 226. Od. α, 98. 331. etc.
᾿Αμάθοισιν, H. in Apoll. 439.
᾿Αμαθύνει, Il. ι, 589. ἀμάθοιο, H. in Merc. 140.
᾿Αμαιμάκετον, Od. ξ, 311. ἀμαιμακέτην, Il. ζ, 179. π, 329.
᾿Αμαλδύνηται, Il. η, 463. ἀμαλδῦναι τεῖχος, Il. μ, 18. ἀμαλδύνας τεῖχος, Il. μ, 32.
᾿Αμαλὴν, Il. χ, 310. ἀμαλῇσι, Od. υ, 14.

Ἀμφήλυθε, Od. ζ, 122.
Ἀμφηρεφέα, Il. α, 45.
Ἀμφήριστον, Il. ψ, 382. 527.
Ἀμφὶ, cum genit. pro *de*, Od. θ, 267.
Ἀμφὶ, *absolute*, Il. β, 333. δ, 328.
Ἀμφὶ περὶ, *absolute*, Il. φ, 10. ἀμφὶ περιστήθεσσιν, Od. λ, 608.
Ἀμφίαλος, *epith. insulæ*, Od. α, 386. 395. 401.
Ἀμφιαχυῖαν, Il. β, 316.
Ἀμφιβαλεῦμαι, Od. χ, 103.
Ἀμφιβάλλει, κτύπος οὔατα, Il. κ, 535.
Ἀμφίβασιν κρατερὴν δεῖσε, timuit, ne circumiretur ab hoste, Il. ε, 623.
Ἀμφιβέβηκας tueris, Il. α, 37. 451. etc.
Ἀμφίβιον νομὴν, pastum in aqua et terra, B. 59.
Ἀμφιβρότης ἀσπίδος, Il. β, 389. μ, 402. υ, 281.
Ἀμφιγεγηθὼς φρένας, H. in Ap. 273.
Ἀμφιγένειαν, Il. β, 593.
Ἀμφιγυήεις, ep. Vulcani, Il. α, 607. ξ, 239. etc.
Ἀμφιγύοισι, Il. ν, 147. Od. π, 474. ω, 526.
Ἀμφιδάσειαν, Il. ο, 309.
Ἀμφιδέδηε, Il. ζ, 329.
Ἀμφιδεδίνηται, Il. ψ, 562. Od. θ, 405.
Ἀμφιδρυφὴς, Il. β, 700.
Ἀμφιδρυφοὶ, Il. λ, 393.
Ἀμφίδυμοι, Od. δ, 487.
Ἀμφιέλισσαι, Il. ν, 174. Od. ζ, 264. ι, 64.
Ἀμφίεπον τάφον, Il. ω, 804.
Ἀμφιελίσσης, Od. κ, 156.
Ἀμφιέσω, Od. ε, 167. ἀμφιέσαντο, ibid. ψ, 142.
Ἀμφίζανε, Il. σ, 25.
Ἀμφιθαλὴς, Il. χ, 496.
Ἀμφίθετος, Il. ψ, 616.
Ἀμφικαλύπτει, Il. β, 262. etc.
Ἀμφικεάσσας, Od. ξ, 12.
Ἀμφικόμῳ, Il. ρ, 677.
Ἀμφικύπελλον, Il. α, 584. ζ, 220.
Ἀμφιλύκη νὺξ, Il. η, 433.
Ἀμφιμάσασθε, Od. υ, 152.
Ἀμφιμέλαιναι φρένες, Il. α, 103. Od. δ, 661.
Ἀμφιμέμυκεν, Od. κ, 227.
Ἀμφινέμονται, Il. σ, 186. Od. τ, 132.
Ἀμφιπέληται, Od. α, 352.
Ἀμφιπένονται, Il. π, 28.
Ἀμφιπεριστέφεται χάρις ἐπέεσσι, Od. θ, 175.
Ἀμφιπεριστρώφα, Il. θ, 348.
Ἀμφιπεριφθινύθει, H. in Ven. 272.
Ἀμφιπεφύκει, Od. ε, 63.
Ἀμφιπόλευε, H. in Merc. 565. ἀμφιπολεύειν, Od. υ, 78.
Ἀμφίπολος ἐϋπλόκαμος, Il. χ, 442. ταμίη, ib. ω, 302. κεδνὴ, Od. σ, 210. ἐϋπέπλος, Il. ζ, 372. ἀμφίπολοι λευκώλενοι, Od. ζ, 239. σ, 197. χρύσειαι, Il. σ, 417.
Ἀμφιποιησόμεθ᾽, Il. ψ, 159.
Ἀμφιρύτους, H. in Ap. 291. ἀμφιρύτας, ibid. 251.
Ἀμφὶς, procul, Od. π, 267.
Ἀμφιστεφέες, Il. λ, 40.
Ἀμφιτεθεῖσα, Il. κ, 271.
Ἀμφιτρομέω, Od. δ, 820.
Ἀμφιφάασθαι, Od. τ, 475.
Ἀμφιφαείνει, H. in Ap. 202.
Ἀμφίφαλον, Il. ε, 743. λ, 41.
Ἀμφιφορεὺς χρύσεος, Il. ψ, 92. ἀμφιφορῆα, Od. ω, 74.
Ἀμφίχυτον, Il. υ, 145.
Ἄμφονον, Il. κ, 298.
Ἀμφοτέροιιν, Il. ε, 207.
Ἀμφράσσαιτο, Od. τ, 391.
Ἀμφυτὰ, Il. φ, 258.
Ἄμφωτον, Od. χ, 10.
Ἀμῶεν, Od. ι, 135.
Ἂν᾽ ἰθὺν, recta, Il. φ, 303. Od. θ, 377.
Ἀνάβαλλε, differ, Od. τ, 584. ἀναβάλλετ᾽ ἀείδειν, cœpit, Od. ρ, 262.
Ἀναβέβρυχεν, Il. ρ, 54.
Ἀνάβλησις κακοῦ, Il. β, 380. λύσιος, Il. ω, 655.
Ἀναβρόξειε, Od. μ, 240. ἀναβροχέν, Od. λ, 585.
Ἀναγεῖραι, Od. δ, 730.
Ἀναγκαίη ἐπείγει, Od. τ, 73.
Ἀναγκαίῳ μύθῳ, duro, Od. ρ, 399. ἀναγκαῖοι δμῶες, Od. ω, 209. πολεμισταὶ, necessitate subacti, ib. 498.
Ἄναγον, abducebant per vim, Od. ρ, 441. σ, 88. ἀνάγοιτο, Il. α, 478. Od. τ, 202.
Ἀναδέδρομε, Od. ε, 412. κ, 4.
Ἀναδέσμην πλεκτὴν, Il. χ, 469.
Ἀναδύη, fugiat, Od. ι, 377.
Ἀνάεδνον, Il. ι, 146. 288. ν, 366.
Ἀνάειρ᾽, Il. ψ, 724. v. not. ἀνάειρε sustulit, Il. ψ, 614.
Ἀναθηλήσει, Il. α, 236.
Ἀναθήματα δαιτὸς, deliciæ convivii μολπή τ᾽ ὀρχηστύς τε, Od. α, 152. φ, 427. sq.
Ἀναθρώσκων, Il. ν, 140.
Ἀναίμονες, Il. ε, 342.
Ἀναιμωτεὶ, Od. ω, 531. ἀναιμωτὶ, Il. ρ, 363. v. not. ad h. v.
Ἀναίνομαι, Il. ι, 116. Od. θ, 212. ἀναίνεται, Il. ι, 675.
Ἀναΐσσουσι, Il. χ, 148.
Ἀναΐξαντες, Il. η, 106. Od. φ, 300. ἔβαν, ω, 50.
Ἀνακεκλόμεναι, in. Pan. 5.
Ἀνακηκίει, Il. ν, 705.
Ἀνακλύζῃ, in Mid. 4.
Ἀνακτορίῃσιν, Od. ο, 396.
Ἀναλκείῃσι, Il. ζ, 74. ρ, 320. 337.
Ἄναλκις, Il. β, 201. ε, 331.
Ἄναλτον, Od. ρ, 228. σ, 113. 363.
Ἀναμαιμάει, Il. υ, 490.
Ἀναμάξεις, Od. τ, 92.

'Αποδάσσομαι, Il. ρ, 231. ω, 595. ἀποδάσσασθαι, Il. χ, 118.
'Από — δειδίσσετο, Il. μ, 52.
'Αποδειροτομήσειν, Il. ψ, 22.
'Αποδοῦτε, Od. χ, 61.
'Αποδοχμώσας αὐχένα, reflexa cervice, Od. ι, 372.
'Αποδρὰς, Od. π, 65. ρ, 516.
'Αποδρύφοι, laceret, Il. ψ, 187. ω, 21. ἀπὸ — δρύφθη, Od. ε, 426.
'Από — δῦσαι, Il. ε, 435. ν, 182. ἀποδυσάμενος, Od. ε, 349.
'Απόειπε, Il. γ, 406. ἀποειπεῖν, Il. ι, 309.
'Από — ἐκάπυσσε, efflavit sc. animam, Il. χ, 467.
'Από — ἔξεσε, Il. ε, 81.
'Από — ἔπτατο, Il. ν, 587. Od. κ, 163. τ, 454.
'Αποέργαθε, Il. φ, 599. ἀποέργαθεν, Od. φ, 221.
'Αποέργει, Il. θ, 325. ἀποεργμένη, H. in Ven. 47.
'Αποέρσε, peremisset, *de aqua, ut semper*, Il. ζ, 348. ἀποέρσειε, Il. φ, 329. ἀποέρσει, Il. φ, 283.
'Από — ἔφθιθεν, Od. ψ, 331.
'Αποθείομαι, recondam, Il. σ, 409.
'Απόθεστος, neglectus, Od. ρ, 296.
'Αποθρώσκοντα, surgentem, *de fumo*, Il. π, 702. Od. α, 58.
'Αποθύμια, ingrata, Il. ξ, 261.
''Αποινα ἀγλαὰ, Il. α, 23. ἀεικέα, Il. ω, 594. ἀπερείσια, Il. τ, 138. εἰκοσινήριτ', Il. χ, 349.
'Αποίσετον, Il. ε, 257.
'Αποίχονται, Il. λ, 408.
'Αποκηδήσαντε pro incuriam s. ignaviam, Il. ψ, 413.
'Αποκινήσασκε, Il. λ, 635.
'Αποκλίψειν, in Merc. 519.
'Αποκλίναντ', Od. τ, 556.
'Αποκρινθέντε, Il. ε, 12.
'Αποκτάμεν, Il. ε, 675. ἀποκτάμεναι, Il. υ, 165. B. 250.
'Απολείβεται, Od. η, 107.
'Απολέσκετ', Od. λ, 585.
'Απόληγε, Il. ν, 230. ἀπολλήξεις, Od. τ, 166. ἀπολλήξειαν, Od. μ, 224. ἀπολλήξωσι, Od. ν, 151.
'Απόλλων, λαοσσόος, Il. ψ, 79. ἀπόλλωνος ἑκάτοιο, Il. η, 83. ἀπόλλωνι λυκηγενέϊ, Il. δ, 101. ἀπόλλωνα ἀτάσθαλον, in Ap. 67. χρυσάορα, ib. 123. χρυσάορον, Il. ο, 256.
'Απολοίατο, Od. ι, 554.
'Απολέσομαι, Od. ζ, 219.
'Απολυμαίνεσθαι, lustrare, Il. α, 313.
'Απολυμαντῆρα δαιτῶν, de parasito, Od. ρ, 220.
'Απολύσομεν, Il. κ, 449. ἀπολυσόμεθ', Il. χ, 50.

'Απομηνίσει, Od. π, 378. ἀπομηνίσας, Il. β, 772. η, 230.
'Απομόργνυ, Il. σ, 414. ἀπομόρξατο, Od. ρ, 304.
'Απονάσσωσιν, domum remittant, Il. π, 86.
'Απονέεσθαι, Il. β, 113. ἀπονεοίμην, Il. φ, 561.
'Απόνηθι, fruere, Il. ρ, 25. ἀπονήμενος τιμῆς, Od. ω, 30. ἀπονήσεται, Il. λ, 762.
'Απονίψαντες, Od. ω, 188. ἀπονιψάμενοι, Od. χ, 478.
'Απονοστήσειν, Il. α, 60. etc.
'Απονόσφι, Il. β, 233. etc.
'Απονοσφισθῶσι, in Merc. 559.
'Αποξύνεσιν, Od. ζ, 269. ἀποξῦναι, Od. ι, 326.
'Αποξύσας, Il. ι, 446.
'Απόπαυε, Il. φ, 340. ἀποπαύεαι, Il. π, 121. ἀποπαύεο, Il. α, 422.
'Αποπέσησιν, Od. ω, 7.
'Αποπλαγχθεὶς, Il. ν, 592. etc.
'Αποπλείειν, Il. ι, 418. 681. Od. π, 331.
'Αποπλύνεσκε, Od. ζ, 95.
'Αποπνείων θυμὸν, Il. δ, 524. ἀποπνείουσα πῦρ, Il. ζ, 182.
'Αποπροίηκε, Od. ξ, 26. χ, 327.
'Αποπροϊεὶς, Od. χ, 82.
'Αποπροελὼν, detrahens, decerpens, Od. ρ, 457.
'Απόπροθι, Il. κ, 410. ψ, 822.
'Αποπροταμὼν, Od. θ, 475.
'Αποπτάμενος, Il. β, 71.
'Αποπτύει, Il. δ, 426.
'Απέρθητος, Il. μ, 11.
'Αποργύμενον, Il. ε, 105.
'Απόρασε, Il. ε, 20. 836. etc.
'Απορραῖσαι φίλον ἦτορ, interficere, Od. π, 428. ἀπορραίσει κτήματα, eripiet, Od. α, 404.
'Απορρήξας, Il. ζ, 507. Od. ι, 481.
'Απορρίψαι, Il. π, 282.
'Απορρὼξ, Il. β, 735. ἀπορρῶγες, Od. ν, 98.
'Αποσκίδνασθαι, Il. ψ, 4.
'Αποσκύδμαινε, irascere, Il. ω, 65.
'Αποσπένδων, Od. γ, 394. ξ, 331.
'Αποσταδὸν, Il. ο, 556. ἀποσταδὰ, Od. ζ, 143. 146.
'Αποστείχειν, Od. λ, 131. ἀπόστιχε, Il. α, 522.
'Αποστίλβοντες, Od. γ, 408.
'Αποστρέψασκε, retro pepulit, Il. χ, 197. ἀποστρέψαντε χεῖρας, in tergum religantes, Od. χ, 173. 190. ἀποστρέψαντες νέας, Od. γ, 161.
'Αποσυρίζων, in Merc. 280.
'Αποσφήλειε, *cum acc. pers. et genit. rei*, fructu privaret, Il. ε, 567. ἀποσφήλωσιν, de cursu depellant, Od. γ, 320.
'Απόσχη, Il. ζ, 96. 277. ἀποσχήσει, Od. τ, 572. ἀποσχέσθαι, Od. ι, 211.
'Αποταμνόμενον, Il. χ, 347.

300. ὦ ῥίγνωτε, in partem deteriorem, Od. ρ, 375. vid. not.
Ἀριδείκετος, Il. λ, 248.
Ἀριζήλη, Il. σ, 219. ἀριζήλως, Od. μ, 453.
Ἀριθμηθήμεναι, Il. β, 124.
Ἀριπρεπέα, *masc.* Il. ζ, 477. *neutr.* Il. θ, 552.
Ἀρίσημα, H. in Merc. 12.
Ἄριστε εἶδος, Il. γ, 39. ἄριστε νείκει, Il. ψ, 482.
Ἀριστερῇ χειρὸς, H. in Merc. 153. 418.
Ἀριστερόφιν, Il. ν. 309.
Ἀριστεύεσκε, Il. ζ, 460. ἀριστεύειν, Il. ζ, 208. λ, 783.
Ἀριστῆες, Il. η, 73. 159.
Ἀρίστοις, principibus, Il. γ, 274.
Ἄριστον, prandium, Il. ω, 124. Od. π, 2.
Ἀριφραδὲς, Il. ψ, 326. ἀριφραδέως, Od. ψ, 225.
Ἀρκέσει, Il. φ, 131.
Ἄρκιος, Il. κ, 304. Od. σ, 357.
Ἄρκτοι, Od. λ, 610. H. in Ven. 71.
Ἅρμα ἀγκύλον, Il. ζ, 39. εὔξοον, Il. β, 390. εὔτροχον, Il. θ, 438. καμπύλον, Il. ξ, 231. παγχρύσεον, in Dian. 4. χρυσόζυγον, in Solem, 15. ἅρμασι δαιδαλέοισιν, Il. ρ, 448. κολλητοῖσι, Il. δ, 366. ἅρματα εὐπεπυκασμένα, Il. β, 777. εὐποίητα, H. in Ap. 265. ποικίλ', Il. ν, 537. ποικίλα, Il. ε, 239.
Ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, Il. δ, 485.
Ἁρματροχιὴ πολλὴ, Il. ψ, 505.
Ἄρμενον, Od. ε, 234. 254.
Ἁρμονιάων, Il. χ, 255.
Ἀρνειὸς, Od. ι, 444.
Ἀρνεύμενον, H. in Merc. 390.
Ἀρνευτῆρι, urinatori, Il. μ, 385. π. 742.
Ἀρνύμενος, Il. ζ, 446. Od. α, 5. ἀρνύσθην, Il. χ, 160.
Ἀρόμην, Il. ψ, 592. ἄροντο, Il. ι, 124.
Ἄροσις λείη, Od. ι, 134. ἄρεσιν ψιλὴν, Il. ι, 576.
Ἀρότοισιν, Od. ι, 122.
Ἄρουρα ζείδωρος, Il. β, 548. ὀλίγη, Il. γ, 115. φερέσβιος, in Tetr. 9. ἀρούρῃ ἐπιξύνῳ, Il. μ, 422. ἄρουραν ἐρίβωλον, Il. φ, 232. μαλακὴν, Il. σ, 541. νειὸν, ib. πίειραν, ib. Od. β, 328.
Ἁρπάζων, Il. χ, 310. vid. not. ἁρπάξας, Il. γ, 444.
Ἁρπακτῆρες ἐπιδήμιοι, Il. ω, 262.
Ἁρπαλέων κερδέων, rapto partorum, Od. θ, 164. ἁρπαλέως, Od. ζ, 250. ξ, 110.
Ἅρπη πανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ, Il. τ, 350.
Ἄῤῥηκτος, Il. β, 490. φ, 447.
Ἄῤῥητον, Od. ξ, 466.
Ἄρσας, Od. α, 280. ἄρσασα, in Dian. 3. ἄρσαντες, Il. α, 136.
Ἄρσην, Il. θ, 7. ἄρσενος, Il. μ, 451. ἄρσενα, Il. η, 315. etc.
Ἄρσον, reconde, Od. β, 289. 353.
Ἀρτεμέα, incolumem, Il. ε, 515. η, 308. ἀρτεμέεσσι, Od. ν, 43.
Ἄρτια, Il. ε, 326. Od. θ, 240.
Ἀρτιεπὴς, Il. χ, 281.
Ἀρτίπος, integer pedibus, Il. ι, 501. Od. θ, 310.
Ἀρτίφρων, Od. ω, 260.
Ἄρτος τρισκοπάνιστος, B. 35. ἄρτον οὖλον, Od. ρ, 343.
Ἀρτοφάγος, B. 209.
Ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν, B. 41.
Ἀρτύνει, Od. δ, 771. ἀρτυνέουσιν, Od. α, 277. β, 196. ἀρτύναντες, Il. μ, 43. ἀρτύνθη, Il. λ, 216.
Ἄρχε, præibat, Il. γ, 447. ἄρχε, incipe, Il. ι, 69. ἀρχέτω, Il. η, 286. ἀρχέμεναι, Il. υ, 154. ἄρχεο, in Sol. 1. ἄρχευ, Il. β, 345.
Ἀρχεύειν, Il. ε, 200.
Ἀρχοὶ, Il. β, 618.
Ἀρωγῆς, Il. φ, 360.
Ἀρωγοὶ, Il. θ, 205.
Ἀρώμενος, Od. τ, 367.
Ἄσαμεν, satiavimus, Od. π, 367. ἄσαιμι, Il. ι, 485. ἆσαι, Il. ε, 289. ἄσασθαι, Il. τ, 307. ἄσειν, Il. λ, 817. ἄσε, Od. λ, 61. ἄσῃ, Il. σ, 281. ἄσεσθε, Il. ω, 717.
Ἀσαμίνθους ἀργυρέας, Od. δ, 128. εὐξέστας, Il. κ, 576.
Ἄσβεστος γέλως, Il. α, 599. ἀσβέστη, Il. π, 123.
Ἀσημάντοισιν, Il. κ, 485.
Ἆσθμα, Il. ο, 241. ἄσθματι ἀργαλέῳ, Il. ο, 10.
Ἀσθμαίνων, Il. ε, 585. ν, 399.
Ἆσιν, Il. φ, 321. v. not.
Ἀσινέας, Od. λ, 109. μ, 137.
Ἄσιτος, Od. δ, 788.
Ἀσκηθέες, salvi, Od. ξ, 255.
Ἀσκελέες, imbelles, Od. κ, 463. ἀσκελὲς, *adv.* perpetuo, Od. α, 68. δ, 543.
Ἀσκελέως, idem, Il. τ, 68.
Ἀσκηθὴς, Il. κ, 212.
Ἀσκήσας, Il. δ, 110. ἀσκήσασα, Il. ξ, 179. Od. α, 439.
Ἀσκητοῖο, Od. δ, 134. ἀσκητῷ, Od. ψ, 189.
Ἀσκὸν βοὸς, Od. κ, 19.
Ἄσκοπος, Il. ω, 157. 186.
Ἄσμενος, Il. υ, 350.
Ἀσπαίρουσα, Il. ν, 443. ἀσπαίροντες, Od. μ, 255.
Ἄσπαρτος, Od. ι, 123.
Ἀσπάσιος, Il. κ, 35. etc. ἀσπασίως, *adv.* Il. η, 118.
Ἀσπαστὸς, Od. ψ, 60. 239. ἀσπαστὸν, Od. ε, 398.
Ἄσπερμος, Il. υ, 303.
Ἀσπερχὲς, Il. δ, 32. π, 61. Od. α, 20.
Ἄσπετα, *Adv.* Il. λ, 703. Od. δ, 75.
Ἄσπετος, Il. θ, 554. κ, 523.

'Ασπὶς ἀσπίδα ἔρυδε, Il. ν, 131. 215. ἀσπίδος εὐκύκλου, ε, 797. ἀσπίδα φαεινὴν, ε, 437. ἀσπίδα ἀμφιβρότην, λ, 32. θῆριν, ibid. ὀμφαλόεσσαν, χ, 111. πάντοσε ἴσην, γ, 347. πολυδαίδαλον, λ, 32. ταυρείην, ν, 163.
'Ασπιστάων, Il. δ, 90. 201. etc.
'Ασπουδεὶ, Il. θ, 512.
"Ασσα, Il. κ, 208. 409.
'Αάσσατο, læsit, Il. τ, 95.
'Ασσοτέρω, Od. ρ, 572.
'Ασταχύεσσιν, Il. β, 148.
'Αστεμφέα, Il. β, 344. ἀστεμφὲς, Il. γ, 219. ἀστεμφέως, *Adv.* Od. δ, 419. 459.
"Αστεος εὐρυχόροιο, Od. ω, 467.
'Αστέρι ὀπωρινῷ, Il. ε, 5. παμφαίνονθ', Il. χ, 26.
'Αστερόεντι, Il. δ, 44.
'Αστεροπὴ, Il. κ, 154.
'Αστεροπητὴς, Il. α, 580. 609.
'Αστὴρ ἅλιος, Il. λ, 62. φαάντατος, Od. ν, 93.
'Αστράγαλον νείατον, Il. ξ, 466. ἀστραγάλοισι, Il. ψ, 88.
'Αστράπτων, Il. β, 353.
'Αστράσι, Il. χ, 28. 317.
'Αστυβοώτης κῆρυξ, Il. ω, 701.
"Αστυδε, Il. σ, 255.
'Αστύπολον, Il. φ, 209.
'Ασύφηλον, contumelia affectum, Il. ι, 643. ω, 767.
"Ασφάραγον, Il. χ, 328.
'Ασφοδελὸν, Od. λ, 538. 572. ω, 13.
'Ασχαλάα, Il. β, 293. Od. τ, 159. ἀσχαλάαν, Il. β, 297. ἀσχαλόων, Od. τ, 534. ἀσχαλόωντα, Il. χ, 412. ἀσχαλόωσι, Il. ω, 403. Od. α, 304.
'Ασχάλλης, Od. β, 193.
"Ασχετε, Od. β, 85. 303. ἄσχετοι μένος, Od. γ, 104.
'Αταλαὶ, Od. λ, 39. ἀταλὰ, Il. σ, 567.
'Ατάλαντος, Il. β, 627. 636. 651. etc.
'Αταλάφρονα, Il. ζ, 400.
"Αταλλε, Il. ν, 27. ἀτάλλετο, H. in Merc. 400.
'Αταρβὴς, Il. ν, 299.
'Ατάρβητος, Il. γ, 63.
'Αταρπιτὸς, Il. σ, 565.
"Αταρπιτὸν (semitam) παιπαλόεσσαν, Il. ρ, 743.
'Αταρτηρὲ, Od. β, 243. ἀταρτηροῖς, Il. α, 223.
'Ατάσθαλα, Il. λ, 694.
'Ατασθαλίαι, Od. φ, 146.
'Ατασθάλλων, Od. σ, 57. ἀτασθαλόωσ', Od. τ, 88.
'Ατειρὴς, Il. γ, 60. ἀτειρέας, Il. ο, 697.
'Ατέλεστος, Od. β, 273.
'Ατελεύτητον, Il. α, 527.
'Ατελὴς, Od. ρ, 546.
'Ατέμβειν, Od. υ, 294. φ, 312. ἀτέμβονται, Il. ψ, 445.
'Ατέοντα, dementem, Il. υ, 332. vid. not.
'Ατέραμνον, Od. ψ, 167.
'Ατερπὴς, Il. τ, 354.
"Ατη ἀρτίπος, Il. ι, 501. σθεναρὴ, ib. πυκινὴ, Il. ω, 480. ἄτῃ βαρείῃ, Il. β, 111. ι, 18. στυγερῇ, in Naut. 1. ἄτην ἄγριον, Il. τ, 88.
'Ατίζων, contemnens, Il. υ, 166.
'Ατιμᾷ, Od. π, 307. ἀτίμα, Od. φ, 99. ἀτίμων, *imperf.* Od. ψ, 28.
'Ατιμάζει, Od. ζ, 283.
'Ατίμητον, Il. ι, 644. π, 59.
'Ατιμίησιν, Od. ν, 142.
'Ατιμότερον, Il. π, 90.
'Ατιτάλλω, Od. ξ, 41. ἀτίταλλεν, Il. ω, 280. ἀτίτηλα, ib. 60.
"Ατιτος, Il. ν, 414.
"Ατλητον, Il. τ, 367.
"Ατος, (insatiabilis) πολέμοιο, Il. ε, 388. 863. λ, 430.
'Ατραπιτοὶ διηνεκέες, Od. ν, 195.
'Ατρεκὲς, Il. ε, 208. δεκὰς ἀτρεκὲς, omnino decem, Od. π, 245. vid. not. ἀτρεκέως, Il. β, 10. κ, 384. etc.
'Ατρέμα, Il. ο, 318. ἀτρέμας, Il. β, 200. ε, 524. etc.
'Ατρίπτους, Od. φ, 151.
"Ατρομος, Il. π, 163.
'Ατρύγετον, Il. ο, 27. Od. β, 370. etc.
"Αττα, Il. ι, 603.
'Ατυζόμενοι, Il. ζ, 41. ἀτυζόμεναι, Od. ψ, 42.
'Ατυχθεὶς, Il. χ, 468.
Αὖα, Od. ε, 240. σ, 308.
Αὐανθὲν, Od. ι, 321.
Αὐγάζομαι, Il. ψ, 458.
Αὐγαὶ ἀρίζηλοι, Il. ν, 244.
Αὖδα, Il. ξ, 195. ο, 426. αὖδα, Od. ε, 89. αὐδήσασκεν, Il. ρ, 420.
Αὐδήεντα, Il. τ, 407. αὐδηέντων, Od. ζ, 125.
Αὖθι, Il. α, 492. β, 328. statim. Od. σ, 338.
Αὐλείου, Od. α, 104. αὐλείῃσι, Od. σ, 238. ψ, 49.
Αὐλὴ ὑψηλὴ, Od. ι, 184. ξ, 5. αὐλῆς βαθείης, Il. ε, 142. εὐερκέος, Il. ι, 468. περικαλλέος, Od. α, 425.
Αὐλιζομενάων, Od. μ, 265. ξ, 412.
Αὖλιν, Il. ι, 232. de area septa, in qua rete avibus tensum stat, *ein Vogel-Herd*, Od. χ, 470.
Αὔλιον ὑψιμέλαθρον, H. in Merc. 103. 134. 399.
Αὐλὸς αἵματος παχὺς, Od. χ, 18.
Αὐλῶνας κελαδεινοὺς, H. in Merc. 95.
Αὐλῶπις, Il. λ, 353. ν, 530.

Αὖον, *adv. de sono*, Il. μ, 160. *adject.* aridum, Il. ν, 530.
Ἄϋπνος, Od. κ, 84. B. 190.
Αὐρῇ ψυχρῇ, Od. ε, 469.
Αὖσαι, Od. ι, 65.
Ἄϋσε, Il. ε, 101. ἀῦσας, Il. δ, 508. ζ, 66. 110.
Αὐσταλέος, Od. τ, 327.
Αὐτάγρετα, Od. π, 148.
Αὐτάων, Il. ε, 752.
Αὖτει, Il. λ, 258. ἀῦτευν, Il. μ, 160.
Αὐτέων, Il. μ, 424.
Αὐτὴ θῆλυς, Od. ζ, 122. ὀξεῖα, Il. ο, 312.
Αὐτῆμαρ, Il. α, 81.
Ἀϋτμένα, flatum, Od. γ, 289. Il. ψ, 756.
Ἀϋτμὴ, Il. ι, 605. ἡδὺς, Od. μ, 369. θερμὸς, H. in. Merc. 110. ἀϋτμὴν ἀμέγαρτον ἀνέμων, Od. λ, 399. 406. εὔπρηστον, Il. σ, 471. παντοίην, ib.
Αὐτοδίδακτος, Od. χ, 347.
Αὐτόδιον, extemplo, Od. θ, 449.
Αὐτόετες, annuo spatio, Od. γ, 322.
Αὐτόθεν, Il. τ, 77. υ, 120. αὐτόθι, Il. ι, 613. κ, 273.
Αὐτοκασιγνήτη, Od. κ, 137. αὐτοκασίγνητος, Il. β, 706.
Αὐτόματος, Il. β, 408. αὐτόμαται, Il. ε, 749. θ, 393.
Αὐτονυχεὶ, Il. θ, 197.
Αὐτοπρεπὴς, H. in Merc. 86.
Αὐτοσταδίη, Il. ν, 325.
Αὐτοσχεδὸν, Il. η, 273. ν, 496. αὐτοσχεδὰ, Il. π, 319.
Αὐτοσχεδίην, Il. μ, 192. ο, 510. αὐτοσχεδίης, H. in Merc. 55.
Αὐτόφι, Il. μ, 302. ν, 42. αὐτόφιν, Il. τ, 255. υ, 140.
Αὐτοφόνοιο, Il. δ, 395.
Αὐτοχόωνον σόλον, massam ferri rudis, Il. ψ, 835.
Αὔτως, Il. α, 133. 520. nullo dato dono, Od. ο, 83. frustra sine usu, Od. ρ, 309.
Αὔτως pro αὔτως, Od. ξ, 151. v. not.
Αὐχεῖς, B. 57.
Αὐχενίους, Od. γ, 450.
Αὐχὴν, Od. κ, 559.
Αὐχμεῖς, Od. ω, 248.
Αὐχμήενθ', H. in Pan. 6.
Ἄφαλον, sine clavis, Il. κ, 258.
Ἀφάμαρτε, Il. λ, 350.
Ἀφαμαρτοεπὴς, loquax, gerro, Il. γ, 215.
Ἀφανδάνει, displicet, Od. π, 387.
Ἄφαντος, Il. υ, 303.
Ἀφαρπάξαι, Il. ν, 189.
Ἀφάρτεροι, perniciores, *de equis*, Il. ψ, 311.
Ἀφαυρῶ, Il. η, 235. ἀφαυρότερος, Il. η, 457. ἀφαυρότατος, Il. ο, 11.
Ἀφείη, Il. γ, 317. ἀφίῃ, Il. π, 590. ἀφίεῃ, B. 86.
Ἄφενος μέγα, Il. ψ, 298.
Ἀφίξω, Od. υ, 263. ἀφίξομαι, Od. τ, 489.
Ἀφίστατε, Il. δ, 340. ἀφεστᾶσιν, Il. ν, 738. ἀφεστᾶσ', Il. ξ, 132.
Ἀφέτην, Il. λ, 641.
Ἀφήμενος, Il. ο, 106.
Ἀφήτορος, jaculatoris, Il. ι, 404.
Ἄφθιτος, Il. ε, 724.
Ἄφθονε, in Matr. omn. 16. ἄφθονα, H. in Ap. 536.
Ἀφικάνω, Od. ξ, 159. ρ, 156.
Ἀφῖχθαι, Od. ζ, 297.
Ἄφλαστον, ornamentum summæ puppis, aplustria, Il. ο, 717.
Ἀφλοισμὸς, spuma, Il. ο, 607.
Ἀφνειὸς, Il. ε, 9. ν, 664. ἀφνειότεροι, Od. α, 165. ἀφνειότατος, Il. υ, 220.
Ἀφορμηθεῖεν, Il. β, 794.
Ἀφόωντα, tractantem manibus, Il. ζ, 322.
Ἀφραδέοντι, Il. ι, 32.
Ἀφραδέες, Od. λ, 475. ἀφραδέων, Od. β, 282. ἀφραδέουσιν, Od. η, 294.
Ἀφραδέως, Il. γ, 436. μ, 62.
Ἀφραδίας, Od. τ, 523. ἀφραδίαις, Od. ξ, 481. ἀφραδίῃς, Od. χ, 288. ἀφραδίῃσι, Il. κ, 122. π, 354.
Ἀφραίνει, Od. υ, 360. ἀφραίνοντα, Il. β, 258.
Ἄφραστος, H. in Merc. 353. ἀφραστότερον, in Thestor. 2.
Ἄφρεον, spumabant, Il. λ, 282.
Ἀφρήτωρ, Il. ι, 63.
Ἀφρονέοντες, Il. ο, 104.
Ἀφρῷ μαλακῷ, in Ven. sec. 5.
Ἀφροσυνάων, Od. π, 278. ω, 456.
Ἀφύλλοισιν, Il. β, 425.
Ἀφύξειν, copiose accepturum, Il. α, 171.
Ἀφυσγετὸν, limum, Il. λ, 495.
Ἄφυσσε (διὰ —) Il. ξ, 517. ἀφύσσας, Od. ι, 204. ἀφύσσατο οἶνον, Il. π, 230. ἀφυσσόμενος, Il. ψ, 220.
Ἀφωπλίζοντο, Il. ψ, 26.
Ἀχάριστα, Od. θ, 236. ἀχαρίστερον, Od. υ, 392.
Ἀχεῖ ἐλεεινοτάτῳ, Od. θ, 530. ἀχέουσι, Od. τ, 167. ἄχε' ἄκριτα, Il. γ, 412. ω, 91.
Ἀχειρέες, B. 289.
Ἀχέων, *particip.* Il. β, 694. ἀχέουσα, Od. ο, 360.
Ἀχεύων, Il. ε, 869. ι, 608. θυμὸν, Il. ε, 461.
Ἄχθομαι, Il. ε, 361.
Ἄχθος ὄβριμον, Od. ι, 233. ὀλίγον, Il. μ, 452. ἀρουρης, Od. υ, 379.
Ἀχλὺς κακὴ, Od. υ, 357. ἀχλὺν θεσπεσίην, Od. η, 41.
Ἄχνη, Il. λ, 307. ἄχνας, Il. ε, 499. 501.
Ἄχνυμαι, Od. ξ, 170. ἄχνυνται, Od. ξ, 376. ἀχνύμενοι κῆρ, Il. η, 428. ἄχνυτο, Il. ξ, 38.

Ἄχολον, Od. δ, 221.
Ἄχομαι, Od. σ, 255. τ, 129.
Ἄχος αἰνὸν, Il. δ, 169. ἄλαστον, Od. δ, 108. ἄτλητον, Il. τ, 367. ὀξὺ, Il. τ, 125. πυκινὸν, Il. π, 599.
Ἀχρεῖον ἐγέλασσεν, Od. σ, 163. vid. not. ἰδὼν, Il. β, 269.
Ἀχρημοσύνη, Od. ρ, 502.
Ἄχρηστον, B. 69.
Ἀχυρμιαὶ, acervi palearum, Il. ε, 502.
Ἅψεα, articuli, Od. δ, 794. σ, 188.
Ἀψευδὴς, Il. σ, 46.
Ἁψῖσι, Il. ε, 487.
Ἄψοῤῥον, Il. δ, 152. Od. ι, 282. ἄψοῤῥοι, Il. γ, 313.
Ἀψοῤῥόου, Il. σ, 399. Od. υ, 65.
Ἄωροι, Od. μ, 89.
Ἄωρτο, Il. γ, 272.
Ἀωτεῖς ὕπνον, dormis, carpis somnum, Il. κ, 159. ἀωτεῖτε, Od. κ, 548.
Ἀώτου θεσπεσίοιο, Od. ι, 434. ἀώτῳ οἶος, Il. ν, 599. 716. Od. α, 443. ἄωτον λεπτὸν, Il. ι, 657.

B

BA'ΔΗΝ, Il. ν, 516.
Βάζει, Il. ι, 313. Od. ξ, 127. 157. βάζουσι μὲν εὖ, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσιν, Od. σ, 167. βέβακται, Od. θ, 408.
Βάθιζε, H. in Merc. 320.
Βάθιστον, Il. θ, 14.
Βάθος, B. 85.
Βαθυδίνη, Od. κ, 511. βαθυδίνην, H. in Merc. 139.
Βαθυδινήεντα, Il. φ, 603.
Βαθιζώνους, Il. ι, 590. Od. γ, 154.
Βαθυκλήρων, locupletium, in Piscat. 2.
Βαθύκολποι, Il. σ, 339. H. in Ven. 258.
Βαθύλειμον, Il. ι, 151. 293.
Βαθυλήϊον, Il. σ, 550.
Βάθυνε, Il. ψ, 421.
Βαθυῤῥείταο, Il. φ, 195.
Βαθυῤῥόου, Il. η, 422. βαθύῤῥοον, Il. φ, 8.
Βαθύσκιον, H. in Merc. 229.
Βαθυσχοίνοιο, in Dian. 3. βαθύσχοινον, Il. δ, 383.
Βαθύτριχα, H. in Ap. 412.
Βάλανον μενοεικέα, Od. ν, 409. ἄκυλον, Od. κ, 242.
Βάλον, 1 *person. sing.* Il. ε, 188. λ, 741. βάλες, Il. θ, 156. φ, 91. βάλον, 3 *plural.* Il. ε, 588. Od. δ, 50. βάλω, Il. ρ, 17. 40. βάλησθα, Il. ο, 571. Od. μ, 221. βαλῶ, Il. ρ, 451. βαλέω, Il. θ, 403. βάλλε, Od. μ, 218. βυβλήαται, Il. λ, 656. βεβλήατο, Il. ξ, 28. βεβολήατο, Il. ι, 3. βεβολημένος, Il. ι, 9. Od. κ, 247.

Βαμβαίνων, de dentium crepitu, Il. κ, 375.
Βὰν, Il. δ, 209. Od. δ, 279. βάντα, Od. δ, 680. βάντε, Od. θ, 296. βανθ', ib. 450.
Βάπτῃ, Od. ι, 392.
Βαρβαροφώνων, Il. β, 867.
Βάρδιστοι, tardissimi, Il. ψ, 530. θέειν, Il. ψ, 310.
Βάρος, B. 90.
Βάρυνε, Il. ε, 664. βαρύνεται, Il. τ, 165. βαρύθει, Il. π, 519.
Βαρυστενάχων, Il. α, 364. δ, 153.
Βαρυφθόγγων, H. in Ven. 160.
Βασίλεια αἰδοίη, Od. σ, 313. ἰφθίμη, Od. π, 332. περίφρων, Od. λ, 344. πολυμνήστη, Od. δ, 770. βασιλείης ἀγακλειτῆς, Od. ρ, 370. 468. etc.
Βασιλεύτερον, Od. ο, 532. βασιλεύτατος, Il. ι, 69.
Βασιλεὺς ἀγανὸς καὶ ἤπιος, Od. β, 230. δημοβόρος, Il. α, 231. βασιλῆος αἰδοίοιο, Il. δ, 402. ἀμύμονος, Od. τ, 109. θείου, Od. δ, 621. π, 335. ἀπηνέος, Il. α, 340.
Βασιλῆες ἀριπρεπέες, Od. θ, 390. γεραροὶ, in Cur. 3. διοτρεφέες, Il. β, 445. Od. γ, 480. σκηπτοῦχοι, Il. β, 86. βασιλήων θείων, Od. δ, 691. ὑπερμενέων, Il. θ, 236. βασιλῆας κλειτοὺς, Od. ζ, 54.
Βασιληΐδος, Il. ζ, 193.
Βασιλήϊον γένος κτείνειν ἐστὶ δεινὸν, Od. π, 401.
Βάσκ' ἴθι, Il. β, 8. θ, 399.
Βαστάζοντα, Od. λ, 593.
Βάτην, Il. α, 327. ε, 778.
Βάτων, Od. ω, 229.
Βεβάασι, Il. β, 134. βέβασαν, Il. ρ, 286. βεβάμεν, Il. ρ, 359. 510.
Βεβαρηότα, Od. τ, 122. βεβαρηότες, Od. γ, 139.
Βεβίηκεν, Il. κ, 145. 172.
Βέβριθε, Il. π, 384. βεβρίθασιν, Od. ο, 333. βεβρίθει, Od. π, 474. H. in Ap. 136. βεβριθυῖα, Il. φ, 385.
Βεβροτωμένα, sanguine infecta, Od. λ, 41.
Βέβρυχεν, Il. ρ, 264. Od. ε, 412. βεβρυχὼς, Il. ν, 393. π, 486.
Βεβρωκὼς, Il. χ, 94. Od. χ, 403. βεβρώθοις, voraveris, Il. δ, 35. βεβρώσεται, Od. β, 203.
Βεβυσμένον, refertum, Od. δ, 134.
Βείομαι, vivam, Il. χ, 431. cf. βέομαι.
Βέλος ἄλιον, Il. δ, 498. ἀφαυρότερον, Il. μ, 458. ἐχεπευκὲς, Il. α, 51. δ, 159. θοὸν, Od. χ, 83. καταικαίριον, Il. λ, 439. κοῦφον, Il. λ, 390. περιπευκὲς, Il. λ, 844.
Βέλεα στονόεντα, Il. θ, 159. βελέεσσι πυκινοῖσι, Il. λ, 575. ἀγανοῖς, Il. ω, 759. λαιψηροῖς, Il. φ, 278. βέλεσιν, Od. π, 277. βέλεσσιν, Il. α, 42.

Βέλεμνα βλαφθέντα, Il. ο, 484. πικρὰ, Il. χ, 206.
Βέλτιον, Od. ρ, 18. v. not.
Βένθος, Il. σ, 38. 49. βένθοσδε, Od. θ, 51. βένθεα, Od. α, 53. δ, 386.
Βέομαι, vivam, Il. ο, 194. cf. βείομαι.
Βέρεθρον βάθιστον, Il. θ, 14.
Βηλῦ θεσπεσίοιο, Il. α, 591.
Βήματα, H. in Merc. 222.
Βῆν, Od. ι, 196. βῆς, H. in Ap. 244. βήτην, iverunt, 3 *dual.* Il. β, 115. βῆμεν, Od. γ, 131. ν, 317. βήμεναι, Od. θ, 518.
Βήσετο, Il. ε, 745. θ, 389.
Βῆσσα κοίλη, H. in Ap. 284. βῆσσαν, Il. β, 532. βήσσας ἱερὰς, Od. κ, 275.
Βήσσεα ποιήεντα, valles, H. in Ven. 99.
Βητάρμονες ἄριστοι, saltatores, Od. θ, 250.
Βιάζεται, Il. λ, 588. βιάζετο, Il. ο, 727.
Βίαια, Od. β, 236.
Βιαίως, Od. β, 237.
Βίας ἀνέμων, Il. π, 213.
Βιβᾶ, H. in Merc. 225. βιβῶσα, Od. λ, 538. βιβῶντα, Il. γ, 22.
Βιβάσθων, gradiens, Il. ν, 809. ο, 676.
Βίη ἔμπεδος, Il. δ, 314. νηπίη, Il. λ, 560.
Βιήσατο, Il. φ, 451. Od. η, 278. βιησάμενος, Il. ψ, 576. βιήσεται, Od. φ, 348.
Βῆφι, Il. φ, 367. δ, 325. κρατερῆφι, Il. φ, 501.
Βιθάλμιος, almus, H. in Ven. 190.
Βίος, B. 33. βίον ἀγαθὸν, Od. ο, 490. δύσζιλον, in Naut. 2. θυμήρεα, in Sol. 17.
Βιὸς, Il. δ, 125. λ, 387. Od. ζ, 270.
Βιοτήρηστη, Od. δ, 565.
Βιότητα, in Merc. 10.
Βίοτος ἀσπάσιος, Od. ε, 394. βιότοιο, Od. ξ, 3 de re familiari quæ constat pecoribus, unde victus.
Βιόωντα. Od. λ, 502. βιόωντο, vexabant, Od. γ, 9. βιώσατο, Il. λ, 467.
Βιώτω, vivat, Il. θ, 429. βιῶναι, Il. κ, 174. Od. ξ, 359.
Βλάβεται, Il. τ, 82. 166. Od. ν, 34. βλάβεν, Il. ι, 545.
Βλαισσοὶ, vari, B. 288.
Βλαφθεὶς, Il. ι, 508. βλαφθέντα, *acc. masc.* Il. π, 331 βλαφθέντε, Il. ζ, 391. βλαφθέντα, *neutr. plural.* Il. ο, 484. 489.
Βλεῖο, percuthre jaculo, Il. ν, 288.
Βλεμεαίνει, Il. ρ, 22. 135.
Βλεφαροῖιν, Il. κ, 187. Od. ρ, 490.
Βλήεται, percutitur, Od. ρ, 472. βλῆτο, Il. δ, 518. βλῆσθαι, Il. δ, 115. Od. χ, 253. βλήμενος, Il. ι 211. θ, 514.
Βλήτροισι, clavis, Il. ο, 678.
Βληχὴν οἰῶν, balatum, Od. μ, 266.
Βλοσυροῖσι, Il. η, 212.
Βλοσυρῶπις, Il. λ, 36.
Βλωθρὴ, alta, *epith arboris*, Il. ν, 390. π, 483.

Βοάα, Il. ξ, 394.
Βοάγρια, Il. μ, 22. Od. π, 296. Il. β, 533.
Βοείην ταύροιο βοὸς, pellem, Il. ρ, 389. σ, 582. χ, 159. βόειον, Od. ξ, 24. βοείας, e corio bubulo factas, *epith. scuti*, Il. ε, 452. pelles bubulas, Il. λ, 842. Od. ω, 227. βόεια νεῦρα, Il. δ, 122.
Βοέην ἀδέψητον, pellem bubulam, Od. υ, 2. βοέης κυησι, it. στερεῆσι, Il. ρ, 492.
Βοὸς, bubuli, Il. ψ, 777. βοέοισιν, Il. ψ, 324. βοέυς, Il. χ, 397.
Βοεῦσι, ἐϋστρέπτοις, Od. ο, 291.
Βοὴ ἄσβεστος, Il. λ, 50. 500. θεσπεσίη, Od. ω, 48. βοὴν θοὸν, pugnando celerem, Il. ν, 477. βοὴν ἀγαθὸς, bellicosus, Il. β, 408.
Βοητὺς, clamor, Od. α, 369.
Βόθρον πυγέσιον, Od. κ, 517. βόθρῳ, ὑδαίῳ, H. in Merc. 112.
Βολαὶ, Od. δ, 150. βολάων, Od. ρ, 283.
Βόμβησε, Il. ν, 530. π, 118.
Βοόωσιν, Il. ρ, 265. βοόων, Il. ο, 687. 732. βοόωντα, Il. β, 198. βοόωντες, Il. β, 97.
Βορέης αἰθρηγενέτης, Od. ε, 296. ὀπωρινὸς, Il. φ, 346. Od. ε, 328. βορέαο αἰθρηγενέος, Il. ο, 171. βορέω, Il. ψ, 692. Od. ξ, 533. βορέην κραιπνὸν, Od. ε, 385.
Βόσιν, escam, Il. τ, 268.
Βόσκετο, H. in Merc. 232. βοσκέσκονθ', Od. μ, 355.
Βοτάνης, Il. ν, 493. Od. κ, 411.
Βοτῆρας, pastores, Od. ο, 503.
Βοτρυδὸν, in uvæ speciem, Il. β, 89.
Βότρυες μέλανες, Il. σ, 562.
Βύβοτος, Od. ν, 246.
Βύβρωστις κακὴ, fames dira, Il. ω, 532.
Βυβῶνα, Il. δ, 492.
Βυγάϊε, *maledictum* in hominem ingentis staturæ et stulte ferocem viribus, Il. ν, 824. Od. σ, 78.
Βυκολέεσκες, Il. φ, 448. βυκολέοντο, Il. υ, 221. βυκολέοντι, Il. ε, 313. ξ, 445.
Βυκολίας, H. in Merc. 495.
Βύλομαι, malo, Il. α, 117. Od. λ, 330. ρ, 81. βύλεαι, mavis, Od. ρ, 404. βύλεο, Il. θ, 204. βυλήσεται, H. in Ap. 264.
Βυλεύησθαι, Il. ι, 99. βυλεύειν βυλὰς, Il. κ, 147. 327. βυλεύσαιμεν, Od. ε, 179. 187.
Βουλευτῆσι γέρυσιν, Il. ζ, 114.
Βυλὴ, concilium, Il. β, 194. 202. curia Il. μ, 213. βυλὴν γερόντων, Il. β, 53. consilium, Il. β, 282. ἀτεμφέα, Il. β, 344. ἐπίφρονα. Od. π, 241. νηκερδέα, Il. ρ, 469. νημερτέα, Od. α, 86. πυκινὴν, Il. β, 55. πυκινόφρονα, H. in Merc. 535. βύλειον, Il. α, 273. μ, 236.
Βυληφόρος, Il. ω, 651. ἐσθλὸς, Il. η, 126. βυληφόρον ἄνδρα ὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν, Il. β, 24. 61.

Γ

Γελαστὰ, Od. θ, 307.
Γελοίϊον, Il. μ, 215.
Γέλον ἄσβεστον, Od. υ, 346.
Γέλω, Od. σ, 99. γέλων, Od. σ, 349. γελῶν, B. 171. γελοίωντες, Od. υ, 390. γελοιήσασα, H. in Ven. 49.
Γελόω, Od. φ, 105. γελώων, Od. υ, 347. γελόωντες, Od. σ, 40. γελώοντες, ibid. 110.
Γενεαὶ, Il. α, 250.
Γενεῆφι νεώτατος, natu minimus, Il. ξ, 112.
Γενέθλη, Il. β, 857.
Γένει ὕστερος, natu postremus, Il. γ, 215.
Γένειον, Od. π, 176.
Γένεσις, Il. ξ, 246. γένεσιν, ib. 201. 302.
Γενετῆς, Il. ω, 535. Od. σ, 6.
Γένος ἀρίγνωτον, Od. δ, 207. βασιλήϊον, Od. π, 401. γένευς, generis, Od. ο, 532.
Γένυν, mentum, Od. λ, 319. γενύων, genarum, Il. ψ, 688. γένυσιν γναμπτῆσι, malis, Il. λ, 416.
Γέρα, Il. β, 237.
Γεραιὸς, Il. α, 35. γ, 191. γεραιαὶ, Il. ζ, 296. γεραίτερος, Il. ι, 60. ω, 49. Od. γ, 362.
Γεραίρειν, Il. η, 321. Od. ξ, 437.
Γεράνων, Il. ο, 692.
Γεραρὸν, Il. γ, 170. γεραρώτερος, ibid. 211.
Γέρας ὀλίγον, Il. α, 167. τέλεον, H. in Merc. 129.
Γεράσμια, H. in Merc. 122.
Γέροντας ἀριστῆας, Il. β, 404.
Γεύσασθαι χειρῶν, Od. υ, 181. γευσόμεθ' ἀλλήλων, Il. υ, 258. γεύσεσθαι προϊκὸς, Od. ρ, 413.
Γεφύρῃ πτολέμοιο, Il. θ, 549. γεφύρας πτολέμοιο, Il. θ, 378.
Γεφύρωσεν, Il. ο, 357. φ, 245.
Γῆ δότειρα ὄλβου, in Erythr. 1. πάνδωρε, ib. πότνια, ib. φυσίζοος, Il. φ, 63.
Γηγενέων, B. 7.
Γήθει, Il. ξ, 140. v. not. γήθησε, Il. η, 189. γηθήσει, Il. θ, 378. γηθήσαι, Il. α, 255.
Γηθόσυνος, Od. ε, 269. γηθοσύνη, *adj.* Od. λ, 539.
Γηθοσύνῃ, Il. ν, 29. φ, 390.
Γῆμεν, Il. ν, 433. γῆμαι, Od. φ, 72. 158. γήμας, Il. λ, 227. γημαμένη, Od. λ, 272. γήμασθαι, Od. β, 128.
Γῆρας λιπαρὸν, Od. τ, 368. ὁμοίϊον, Il. δ, 315. ὀλοιὸν, H. in Ven. 225. στυγερὸν, ibid. 234. χαλεπὸν, Il. θ, 103. Od. λ, 195. 496. γῆρας ὀνήσει, Od. ψ, 24.
Γήραος ἐπὶ οὐδῷ, Il. χ, 60. γήραϊ λυγρῷ, Il. ε, 153. στυγερῷ, Il. τ, 336. ὠμῷ, Od. ο, 356. γήρᾳ λιπαρῷ, Od. λ, 135.
Γηρὰς, senex, Il. ρ, 197.
Γηρασκέμεν, Od. δ, 210.
Γηρύετο ἀμβολάδην, cecinit sublata voce, H. in Merc. 425.
Γῆρυς, clamor, Il. δ, 437.
Γιγάντων ἀνδρῶν γηγενέων, B. 7. γιγάντεσσιν ὑπερθύμοισι, Od. η, 59. γίγασι, Od. κ, 120.
Γίγνομαι, Od. β, 320. γένευ, Il. ε, 897.
Γιγνώσκω, Od. π, 136. ρ, 193. γιγνώσκων, Il. ε, 182. 331. γίγνωσκε, Il. ζ, 191.
Γλάγος, lac, Il. β, 471. π, 643.
Γλακτοφάγων, Il. ν, 6.
Γλαυκιόων, Il. υ, 172.
Γλαυκῶπις, *epith.* Minervæ, Il. α, 206. β, 166. Od. α, 44. 80. etc. γλαυκώπιδα φίλην, Il. θ, 373. γλαυκῶπιν, Od. α, 156.
Γλαφυρὴ, Od. δ, 356. γλαφυρῷ, Il. σ, 402. etc. γλαφυρὸν, Od. ε, 194.
Γλήνεα, deliciæ pretiosæ, Il. ω, 192. v. not.
Γλήνη κακὴ, Il. θ, 164. γλήνης καιομένης, Od. ι, 390. γλήνην, Il. ξ, 494.
Γλουτὸν δεξιὸν, Il. ε, 66. γλουτοὺς, Il. θ, 340.
Γλυκερώτερον, Od. ι, 28.
Γλύκιον, Od. ι, 34.
Γλυκύθυμος, Il. υ, 467.
Γλυκυμείλιχε, in Ven. sec. 19.
Γλυφάνῳ, H. in Merc. 41.
Γλυφίδας, Il. δ, 122. Od. φ, 419.
Γναθμὸν δεξιτερὸν, Il. π, 405. γναθμοὶ, Od. π, 175.
Γνάθος ἱππείη, in Camin. 13.
Γναμπτὸν, flexibile, exorabile, Il. ω, 41. γναμπτοῖς ἀγκίστροις, uncis, Od. δ, 369. μ, 332. γναμπτοῖσι μέλεσσι, agilibus, Il. λ, 668. ω, 359. γναμπτῇσι γένυσσι, Il. λ, 416. γναμπτὰς, tortiles, *epith.* torquis, Il. σ, 401.
Γνάμψεν [ἐν] Il. ψ, 731.
Γνήσιον, Il. λ, 102. γνήσιοι, Od. ξ, 201.
Γνὺξ, Il. ε, 68. 309.
Γνῶτε, Il. τ, 84. γνώω, Od. ξ. 118. ρ, 549. γνῶμεν, Il. χ, 382. γνώομεν, Od. π, 304. γνώωσι, Il. α, 302. γνώμεναι, Il. β, 349.
Γνωτοὶ, Il. ο, 350. γνωταὶ, ibid.
Γοάοιμεν, Il. ω, 664. γοάοιεν, Od. ω, 189. γόασκε, H. in Ven. 210. 217. γοάασκεν, Od. θ, 92. γοήμεναι, Il. ξ, 502. γοήσεται, Il. φ, 124. χ, 353.
Γόμφοισι, Od. ε, 248.
Γονὴ, Il. ω, 539. γονὴν, Od. δ, 755.
Γόνος ἀρίγνωστος, Od. δ, 207. γόνον ἠΰν, Il. ζ, 191. θαλερὸν, H. in Ven. 104.
Γόος ἱμερόεις, Od. κ, 398. γόοιο ἀδινοῦ, Il. σ, 316. δακρυόεντος, Od. δ, 801. κρυεροῖο, Il. ω, 524. ὀϊζυροῖο, Od. θ, 540. ὀλοοῖο, Il. ψ, 10. 98. πολυδακρύτοιο, Od. τ, 213. 251.
Γόον ἀλίαστον, Il. ω, 760. ἄῤῥητον, Il. ρ, 37. ω, 741. θαλερὸν, Od. κ, 457. γόους, Od. α, 242.
Γοόων σὸν πότμον, Od. λ, 195. γοόωντα, Od. τ, 119. etc. γοῶντες, Il. σ, 315. 355.
Γοῦν, Il. ε, 258. π, 40. *nuspiam præterea.*
Γούνατα, Il. ρ, 386. γοῦνα καμόντα, Il. ψ,

Δάπτει, Il. λ, 481. δαπτέμεν, Il. ψ, 183. δάψει, Il. ν, 831.

Δαρδάπτουσιν, Il. λ, 479. Od. ξ, 92.

Δάσκιος, Il. ο, 273.

Δασμὸς, Il. α, 166.

Δάσονται, Od. ρ, 80. δασάσκετο [διὰ —] Il. ι, 333. δάσσαντο, Il. α, 368. δάσσασθαι, Od. υ, 216. δάσωνται, Od. β, 368.

Δασπλῆτις, sæva, Od. ο, 234.

Δασὺ, Od. ξ, 51.

Δασύμαλλοι, Od. ι, 425.

Δατέονται, Il. σ, 264. δατεώμεθα, Il. ι, 138. δατέοντο, Il. υ, 394. δατεῦντο, Il. ψ, 121. Od. α, 112.

Δαφοινὸς, Il. β, 308. δαφοινὸν, Il. κ, 23. δαφοίνεον, Il. σ, 538.

Δέδαε, cognovit, Od. θ, 448. v. not. δέδαεν, Od. ζ, 233. ψ, 160. δεδάηκα, H. in Merc. 470. δεδάηκε, Od. θ, 134. δεδαηκότες, Od. β, 61. δεδάασθαι, cognoscere, Od. π, 316. δεδαημένος, H. in Merc. 480. δεδαίαται, Od. α, 23.

Δεδαϊγμένος, interfectus, Il. σ, 319. δεδαϊγμένω, Il. χ, 72. δεδαϊγμένοι, Il. σ, 203. 211.

Δεδάκρυσαι, Il. π, 7. δεδάκρυνται, Il. χ, 491.

Δέδετο, Il. ε, 387. δέδεντο, Il. κ, 475.

Δέδεχθε, H. in Ap. 538. δέχαται, Il. μ, 447. δέχθαι, Il. α, 23. 377. δεδεγμένος, Il. δ, 107. δεδέγμενα, Il. ψ, 273. δέδεξο, Il. ε, 228. δεδέξομαι, Il. ε, 238.

Δεδισκόμενος, propinans, Od. ο, 150.

Δεδιδάχθαι, Il. λ, 830.

Δεδμήμεσθα, subjecti potestati sumus, Il. ε, 878.

Δεδμημένος ἔγχει, Il. ξ, 482. Od. η, 318. δεδμήμην, parebam, Od. λ, 621. δεδμήατο, parent, Il. γ, 183. δεδμήσεσθ', H. in Ap. 543.

Δέδμητο θάλαμος, structus erat, Od. α, 426.

Δεδοκημένος, Il. ο, 730.

Δεδουπότος, Il. ψ, 679. cf. δουπ.

Δεδραγμένος, *cum gen.* prendens, Il. ν, 393.

Δέδυκεν, Il. ε, 811. ι, 239. Od. μ, 93.

Δέελον, Il. κ, 466. v. δείελον.

Δειδέχαται μύθοισιν, laudibus prosequuntur acclamando etc. Od. η, 72. honorabant, Il. χ, 435. δεπάεσσι δειδέχατ' ἀλλήλους, propinabant sibi invicem, Il. δ, 4. cf. ι, 667. δείδεκτ', Ἀχιλῆα, propinavit, Il. ι, 224.

Δειδήμονες, timidi, Il. γ, 56.

Δείδια, Il. κ, 93. ν, 49. δείδιμεν, timuimus, Il. η, 196. ι, 230. Od. β, 199. δείδιθι, Il. ε, 827.

Δειδίξασθαι, terrere, Il. σ. 164. δειδίξεσθαι, Il. υ, 201.

Δειδίσκετο, terrebat, Od. σ, 120. δειδισκόμενος, Od. γ, 41.

Δειδίσσεαι, Il. ν, 810. δειδίσσεο, Il. δ, 184. δειδισσέσθω, Il. ο, 196. δειδίσσετο [ἀπὸ] Il μ, 52. δειδίσσεσθαι, Il. β, 190.

Δείδω, Il. κ, 39. λ, 470. etc. δείδοικα, Il. α, 555. δείδοικας, Il. μ, 244.

Δειελιήσας, merendam sumens, Od. ρ, 599.

Δείελος, sol occiduus, Il. φ, 232. δείελον ἦμαρ, tempus diei serum, Od. ρ, 605.

Δεικανόωντ' ἐπέεσσι, salutabant blande verbis, Od. σ, 110. ω, 409. δεικανόωντο δεπάεσσι, Il. ο, 86. cf. δειδέχατ'.

Δείλης, vesper, Il. φ, 111. v. not.

Δεῖμα, Il. ε, 682.

Δειμαίνοντες, H. in Ap. 404.

Δειμαλέον, B. 278.

Δείμομεν, timemus, Il. η, 337.

Δείμος, terror, Il. δ, 440. λ, 37.

Δείξειας, Il. τ, 332.

Δείους [ὑπὸ] præ timore, Il. κ, 376. ο, 4.

Δειπνήσας, Od. ο, 396. *videtur* de jentaculo *dici*.

Δειπνηστὸς tempus cœnæ, Od. ρ, 170.

Δειπνίσσας, Od. δ, 535. λ, 410.

Δειράδα, juguin montis, H. in Apol. 281.

Δείρας, Od. κ, 19. δείραντες, B. 127. δείραντας, Od. κ, 533.

Δειρῇ ἁπαλῇ, H. in Ven. 88. δειρὴν περικαλλέα, Il. γ, 396. δειραὶ περιμήκεες, Od. μ, 90. δειρῇσιν, Od. χ, 472.

Δειροτομῆσαι, Od. χ, 349. δειροτομήσει, Il. φ, 555.

Δεῖσαν, Il. η, 93. δείσεσθαι, Il. ο, 299.

Δεισήνορα, Il. ρ, 217.

Δεκάχιλοι, Il. ε, 860.

Δέκτῃ φωτὶ, mendico, Od. δ, 248.

Δέλτοισιν, B. 3.

Δελφεῖος, H. in Apol. 496.

Δελφῖνος μεγακήτεος, Il. φ, 22. δελφῖνας, Od. μ, 96.

Δέμας ἀγητὸς, Il. ω, 376.

Δέμνια, Od. δ, 301. ζ, 20. etc.

Δενδίλλων [εἰς] circumferens oculos ad Il. ι, 180.

Δένδρεα τηλεθόωντα, Od. η, 114. ὑψιπέτηλα, Od. λ, 587.

Δενδρήεσσα, Od. α, 51. δενδρήεντι, Od. ι, 200. δενδρήεντα, H. in Ap. 76. 143. etc.

Δεξιόφιν, Il. ν, 308.

Δεξιτερῆς χειρὸς, Il. η, 108. δεξιτερῆφι, Il. ω, 284.

Δέξο, Il. τ, 10. δέκτο, Il. β, 420.

Δεόντων, liganto, Od. μ, 54.

Δέος ἀκήριον, Il. ε, 812. χλωρὸν, Il. η, 479. Od. χ, 42. etc.

Δέπας ἀμφικύπελλον, Il. α, 584. περικαλλὲς, Il. λ, 631. τετυγμένον, Il. π, 225. δέπαϊ χρυσέῳ, Il. ψ, 196. δέπα, Od τ, 62.

Δεπάων, Il. η, 480. δεπάεσσι πλείοις, Il. θ, 162. δέπασσιν, Il. ο, 86.
Δέρμα δαφοινὸν, Il. κ, 23. κελαινὸν, Il. ζ, 117. νεόδαρτον, Od. χ, 362. ποδηνεκὲς, Il. κ, 23. 177. δέρματι λαχνήεντι, Il. ι, 544. δέρμασιν πυκινοῖσι, Od. β, 291.
Δερματίνοισι, Od. δ, 782. θ, 53.
Δέρτρον, Od. λ, 578. v. not.
Δεσμὰ, *in Bacch. s. latron.* 13. ἀμήχανα, H. in Merc. 157. v. not. καρτερὰ, ib. 409. δέσματα, Od. θ, 278. σιγαλόεντα, Il. χ, 468.
Δεσμεύεθ', *in Bacch. s. latr.* 17.
Δεσμὸς χαλεπὸς, Il. ε, 391. δεσμῷ θυμαλγέϊ, Od. χ, 189. νηλέϊ, Il. κ, 443. ὀλοῷ, Od. χ, 200. δεσμὸν ἄρρηκτον, Il. ο, 19.
Δεσμοὶ ἀπείρονες, Od. θ, 340. ἀργαλέοι, Od. λ, 293.
Δεταὶ καιόμεναι, faces, Il. λ, 553. ρ, 663.
Δεύει, humectat, Il. β, 471. π, 643. δεῦε, Il. ν, 655. δεύεσκον, Od. η, 260. δεύεσθαι, carere, Il. ν, 310. δεύατο, careant, Il. β, 128. ε, 202. δευήσεαι, Od. ζ, 192. ξ, 510. δευήσεσθαι, Il. ν, 786.
Δεύῃ, caret, Od. α, 254. δεύεαι, Il. ψ, 484. δεύεται, Od. ε, 53. δευέσθω, Il. υ, 122. δευέσθην, Il. θ, 127. δεύετο, Il. ρ, 361.
Δεύτατος, Il. τ, 51. Od. α, 286.
Δέχαται κολοσυρτὸν, excipiunt, sustinent, Il. μ, 147. δέχθαι, Il. α, 23. 377.
Δεψήσας, subigens, Od. μ, 48.
Δήεις, Il. ν, 260. δήετε, Il. ι, 418. 681. δήομεν, v. infra.
Δήθυνεν, Il. ζ, 503. δηθύνειν, Od. ρ, 278.
Δήϊον πόλεμον, Il. δ, 281. ἄνδρα, ζ, 481. πῦρ inimicum ignem, Il. ι, 347. δήϊοι, hostes, ibid. 76. σ, 208. δηΐων, Il. β, 544.
Δηϊοτῆτι αἰνῇ, Il. γ, 20. η, 40. etc. δηϊοτῆτα, Il. η, 29. μ, 181.
Δηϊόων, Il. ρ, 566. δηϊόωεν, Od. δ, 226. δηϊόωντο, Il. ν, 675. δηϊωθέντες, Od. ι, 66.
Δήλημα κακὸν, H. in Ap. 364. δηλήματα, Od. μ, 286.
Δηλήμονα, Od. σ, 84. δηλήμονες, Il. ω, 33.
Δηλήσεται ὅρκια, Il. γ, 107. δηλήσαιτο, Od. ν, 124. δηλήσασθαι, Il. δ, 67. 72.
Δηλητῆρας, in Camin. 8.
Δήμια, publico sumtu, Il. ρ, 250.
Δημιοεργοὶ, artifices, Od. ρ, 383. τ, 135.
Δήμιος, opponitur ἰδίῳ, Od. γ, 82. υ, 264. δήμιοι, publice constituti, Od. θ, 259.
Δημογέροντος, Il. γ, 372. δημογέροντες, ibid. 149.
Δημόθεν, Od. τ, 197.
Δημὸν ἀργέτα, Il. φ, 127. δίπλακα, Il. ψ, 253. πίονα, Il. χ, 501.
Δηναιὸς, longævus, Il. ε, 407.
Δήνεα ἤπια, Il. δ, 361. ὀλοφώϊα, Od. κ, 289.
Δήομεν, reperiemus, Od. δ, 544. ζ, 291. π, 44.
Δῄουν, cædebant, Il. ε, 452. λ, 71. δηῶν, Il. ρ, 65. δηώσωσιν, Il. δ, 416. δηωθέντων, ib. 417.
Δηριάασθον, ἀμφ' οὔροισι, Il. μ, 421. δηριάασθων, Il. φ, 467. δηριάασθαι, Il. ρ, 734. δηριόωντο, Od. θ, 78.
Δηρινθήτην, pugnabant, Il. π, 756.
Δῆριν ἀπειρεσίην, B. 4.
Δηρίσασθαι, Il. ρ, 734.
Δηρὸν, accus. masc. Il. ξ, 206. 305.
Δησάσκετο, Il. ω, 15.
Διὰ — ἄφυσσε, Il. ξ, 517. v. διαφυσσ.
Διαβαινέμεν, Il. μ, 50. διαβήμεναι, Od. δ, 635. διαβὰς, Il. μ, 458.
Διαγινώσκω, discerno visu, Il. ψ, 470. διαγνῶναι, Il. η, 424.
Διαγλάψασ', cavando parare, Od. δ, 438.
Διάγουσιν εὔκηλοι, vivunt placide, in Vulc. 7.
Διὰ — δασάσκετο, Il. ι, 333.
Διὰ — δατέοντο, Il. ε, 158.
Διαδράκοι, Il. ξ, 344.
Διαδράμοι, Od. ε, 100.
Διὰ — ἔδαψεν, Il. ε, 858.
Διάει, perflat, Od. ε, 478. τ, 440.
Διαείδεται, perspicitur, Il. ν, 277. διαείσεται, Il. θ, 535.
Διαειπέμεν, Od. δ, 215.
Διὰ — ἐλάσσαι, Il. ν, 607.
Διὰ — ἕλε, Il. υ, 280.
Διὰ — ἔπτατο, Il. ε, 99.
Διὰ — ἔτρεσαν, Il. ρ, 729.
Διὰ — ἤφυσ', Il. ρ, 314.
Δίαινε, humectabat, Il. φ, 202. δαίνετο, Il. ν, 30.
Διακεκριμέναι, Od. ι, 220.
Διακέρσαι ἔπος, *vel* obloqui, *vel*, non obediendo irritum reddere, Il. θ, 8.
Διακλάσσας, Il. ε, 216.
Διακοιρανέοντα, Il. δ, 230.
Διακοσμηθεῖμεν, Il. β, 126.
Διακριδὸν, Il. μ, 103. ε, 108.
Διακρινέει, Il. β, 387. διακρινέωσιν, Il. β, 475. διακρινέεσθαι, Od. σ, 148. διακρινθεῖτε, Il. γ, 102. διακρινθήμεναι, Il. γ, 98.
Διάκτορος, Il. φ, 497. 505. διάκτορε, Od. θ, 335.
Διαμελεϊστὶ, Od. ι, 291. σ, 338.
Διαμετρητῷ χώρῳ, Il. γ, 344.
Διάμησε, discidit, Il. γ, 359. η, 253.
Διαμπερὲς, Il. ε, 112. 284. 658. οὐ — διαμπερὲς, omnino non, Od. ε, 480.
Διὰ — πεῖρεν, Il. π, 405.
Διαπέρσαι, *imperat.* Il. δ, 53. διαπέρσαι, *infinit.* Il. δ, 55. διαπέρσομεν, Il. ι, 46.
Διαπέφραδε, Od. ζ, 47.
Διαπλήσσοντες, findentes, *de arbore s. ligno*, Il. ψ, 120.
Διαπορθήσας, Il. β, 691.
Διαπραθέειν, Il. η, 32. ι, 528.

Δράκων ὀρέστερος, Il. χ, 93. δράκοντα φοινήεντα, Il. μ, 220. δράκοντες κυάνεοι, Il. λ, 26.
Δράμεν, Od. ψ, 207. δραμέτην, ib. 193.
Δραξάμενοι, B. 155.
Δρατὰ σώματα, excoriata, Il. ψ, 169.
Δρέπανον εὐκαμπὲς, Od. σ, 367.
Δρεπάνας ὀξείας, Il. σ, 551.
Δρεψάμενοι, decerpentes, Od. μ, 357.
Δρῆσον, Il. ζ, 20.
Δρήστειραι, Od. τ, 345.
Δρηστῆρες, Od. π, 248.
Δρηστοσύνη, Od. ο, 320.
Δριμὺς, Il. σ, 322.
Δριὸς, pro δρυὸς, Od. ξ, 353.
Δρομάδην, Il. ε, 80.
Δρόμε παντοίε, Il. σ, 281. δρόμον πύματον, Il. ψ, 373. δρόμοι εὐρέες, Od. δ, 605.
Δρύϊνον, Od. φ, 43.
Δρυὸς παλαιφάτε, Od τ, 163. δρύες ὑψικάρηνοι, Il. μ, 132. δρυσὶ ἀραιῇσι, H. in Merc. 349. δρῦς, *accus.* ἀζαλέας, Il. λ, 494. ὑψικόμες, Il. ψ, 118.
Δρυτόμος, Il. λ, 86. δρυτόμων, Il. π, 633.
Δρύψ', Il. π, 324. δρυψαμένω, Od. β, 153. δρύφθη, [ἀπὸ] Od. ε, 426.
Δρώοιμι, Od. ο, 316.
Δύ', duo, Il. γ, 143. ε, 272.
Δῦ, *pro* ἔδυ, *aor.* 2. Il. θ, 85. ρ, 210. δῦθι, *imperat. aor.* 2. Il. π, 718. δῦτε, Il. σ, 140. δύη, Il. λ, 194. δῦναι, Il. γ, 322. η, 131. δύμεναι, Il. ζ, 185. δύοντα, Od. ε, 272. δύσκεν, Il. θ, 271. δύεται, Il. ε, 140. δυέσθην, Od. χ, 114. δύοντο, Il. ο, 345.
Δύη, miseria, Od. ξ, 215.
Δυήπαθον, ærumnosam, H. in Merc. 485.
Δύνει, Il. ρ, 392. δῦν', Il. ε, 845. δῦνε, Il. ο, 219. δύνον, Il. λ, 268. δύνοντες, Od. λ, 578. δύντα, Il. τ, 308. δύντι, Od. χ, 201.
Δυνάσθε, Il. ψ, 465.
Δύο, Il. α, 250. β, 346. etc. δύω ποταμῶν, *genit. plural. antiquus*, Od. κ, 515.
Δυοκαίδεκα, Il. β, 557. ζ, 93. 274.
Δυόωσι, Od. υ, 195.
Δυσαὴς, Od. ι, 295. δυσαέος, Il. ε, 865. δησαήων, Od. ν, 99.
Δυσαίατ', ingrederentur, Il. σ, 376.
Δυσάμμορος, Il. χ, 428. δυσάμμοροι, Il. χ, 485.
Δυσαριστοτόκεια, Il. σ, 54.
Δύσβωλος, sterilis terra, in Erythr. 3.
Δύσεο, Il. τ, 36. Od. ρ, 276. δύσετο, Il. τ, 368. Od. β, 388.
Δύσζηλον, in Naut. 2. δύσζηλοι, Od. η, 307.
Δυσηλεγέος, Il. υ, 155. δυσηλεγέ', H. in Ap. 367. δυσηλεγέα, Od. χ, 325.
Δυσηχὴς, H. in Ap. 64. δυσηχέος, Il. β, 686. η, 376.
Δυσθαλπέος, Il. ρ, 549.
Δυσκελάδε, Il. π, 357.
Δυσκηδέα, Od. ε, 466.
Δυσκλέα, Il. β, 115. ι, 22.
Δυσμενέες, Il. κ, 100. 365. etc.
Δυσμενέοντες, Od. β, 73. υ, 314.
Δύσμητερ, Od. ψ, 97.
Δύσμορος, Il. χ, 481.
Δύσπαρι, Il. γ, 39. ν, 769.
Δυσπέμφελος, tempestuosum, sc. mare, Il. π, 748.
Δυσπονέος, Od. ε, 493.
Δύστηνος, Il. χ, 477. Od. ε, 436.
Δυστλήμονες, H. in Ap. 532.
Δυσχείμερον, Il. β, 750. δυσχειμέρε, Il. π, 234.
Δυσώνυμος, Il. μ, 116. δυσώνυμοι, Il. ζ, 255.
Δυσωρήσονται, sollicite custodient, Il. κ, 183.
Δυωδεκάβοιον, Il. ψ, 703.
Δυωδεκάτη, Il. α, 493.
Δυωκαιεικοσίπηχυ, Il. ο, 678.
Δῶ, (*pro* δῶμα) Il. η, 363. σ, 385. 424. δῶ ἄϊδος εὐρυπυλὲς, Il. ψ, 74. Od. λ, 570. πυκινὸν, Il. τ, 355. ὑψερεφὲς, Od. κ, 111. χαλκοβατὲς, Il. α, 426.
Δῶ, (1 *pers. conj. a* δίδωμι) Od. ι, 356. υ, 296. δώομεν, Il. η, 299. 351. *conf. not. ad* Od. π, 184. δῷς, Il. η, 27. δώησι, H. in Merc. 174. δώῃσιν, Il. α, 324. δῶκα, Il. δ, 43. δῶκας, Od. δ, 647. δῶκαν, Od. ζ, 215.
Δώματα, *de* gynæceo, Od. σ, 313. ἀγακλυτὰ, Od. γ, 388. κλυτὰ, Il. β, 854. ἀγλαὰ, H. in Merc. 60. ἄφθιτα, Il. ν, 21. ἠχήεντα, Od. δ, 72. μαρμαίροντα, Il. ν, 21. χρύσεα, Il. ν, 21. ὑψερεφέα, Od. δ, 757.
Δῶρον ἀγαυὸν, H. in Merc. 441. δῶρα ἀγανὰ, Il. ι, 113. ἀγλαὰ, Il. α, 213. ἄξια, Il. ι, 261. ἄσπετα, Od. ν, 135. ἐναίσιμα, Il. ω, 425. ἐρικυδέα, Il. υ, 265. ἐσθλὰ, B. 16. ἐτώσια, Od. ω, 282. ἐχθρὰ, Il. ι, 378. κάλλιμα, Od. δ, 130. κλυτὰ, Od. ω, 458. μείλιχα, in Ven. sec. 2. ξεινήϊα, Od. ω, 272. περικαλλέα, Od. θ, 420. περικλυτὰ, Il. η, 299.
Δωρητοὶ, Il. ι, 522.
Δώσομεν, Od. π, 184. v. not. δῶσι, Il. α, 129. δῶσιν, dant, Il. γ, 66. δώωσι, Il. ι, 136. α, 137. δῶχ', Il. ε, 266. Od. δ, 262.
Δωτῆρες ἐάων, Od. θ, 325.
Δωτίνην, Od. ι, 268. δωτίνῃσι, Il. ι, 155.

E

ϱ, 413. ἐγχριμφθεὶς, Il. η, 272. ν, 146. ἐγχριμφθήτω, Il. ψ, 338.
῞Εδαιε, accendebat, Il. σ, 227.
'Εδάην, Il. γ, 208.
'Εδάϊζε, Il. φ, 147. ἐδάϊξε, Il. φ, 147. ἐδαΐζετο, Il. ι, 8.
῞Εδακε, B. 180.
'Εδάμασσα, Il. ε, 191. ἐδαμάσσατο οἴνῳ, Od. ι, 516. ἐδαμάσθην, Od. θ, 231.
'Εδάμνα, Il. ε, 391. ἐδάμην, Il. υ, 94. ἐδάμη, Il. β, 860. 874. ἐδάμνημεν, Il. ν, 812.
'Εδανῷ, suavi, Il. ξ, 172.
'Εδάσαντο, divisere, Od. ξ, 208. ἐδάσσατ', Od. ζ, 10.
῞Εδαφος, Od. ε, 249.
῞Εδαψας, Il. φ, 398. ἔδαψην διὰ — Il. ε, 858.
'Εδέγμην, Od. ι, 513. μ, 230.
'Εδεδμητο, Il. ν, 683.
῞Εδεις οἶκον, absumis, Od. π, 431. ἔδει, devorat, Il. ο, 636. ἔδεσκε, comedebat, Il. χ, 501. ἔδεαι, Il. ω, 129.
'Εδείδιμεν, Il. ζ, 99. ἐδείδισαν, Il. ε, 790.
῞Εδειμα, Il. φ, 446. ἐδείματο, Od. ζ, 9.
'Εδειπνήκει, Od. ϱ, 359.
῞Εδειϱαν, Il. α, 459. β, 422.
῞Εδεκτο, Od. ι, 353.
'Εδεξιόοντο, H. in Ven. sec. 16.
῞Εδεϱον, Il. ψ, 167. ω, 622.
'Εδέσματα, B. 55.
'Εδεύησεν τυτθὸν, parum abfuit, quin, Od. ι, 483. 540. ἐδεύεο μάχης, aberas pugna, non pugnabas, Il. ϱ, 142. ἐδεύετο, carebat, Il. α, 466. 602.
῞Εδευεν, humectabat, Od. θ, 522.
'Εδηδὼς κατὰ — Il. ϱ, 542. ἐδήδοται, Od. χ, 56.
῞Εδηλήσαντ', Il. α, 156. Od. κ, 459.
῞Εδησαν νόστον, impedivere reditum, Od. ξ, 610. ἐδήσατο, Il. κ, 22. ὑπαὶ, Il. β, 44. ὑπὸ, Od. α, 96.
'Εδητύος, Il. α, 469. β, 432.
'Εδίην', humectabat, Il. χ, 495. ἐδίηνε. ibid.
'Εδίκαζον, Il. σ, 506.
'Εδίνεον, Il. σ, 494. ἐδινεόμεσθα, Od. ι, 153.
'Εδίνευον, Od. δ, 19.
'Εδίσκεον, discis ludebant, Od. θ, 188.
῞Εδμεναι, Il. δ, 345. ε, 203.
῞Εδνα, Od. λ, 116.
'Εδνοπάλιζεν, interficit, Il. δ, 472.
῞Εδον, Od. ψ, 9. ἔδομαι, Od. ι, 369.
'Εδόνησεν, Od. χ, 300.
'Εδόϱπεον, Od. ο, 301.
῞Εδος, Il. δ, 406. ε, 360. ἑδέων, Il. α, 534.
῞Εδϱαθεν, dormivit, Od. υ, 143.
῞Εδϱακον, Od. κ, 197.
῞Εδϱῃ, Il. θ, 162. ἕδϱαι, Od. θ, 16. ἑδϱάων, H. in Ap. 4.
'Εδϱιόωντο, Il. κ, 198. ἑδϱιάασθαι, Il. λ, 645. 777.
'Εδύετο, B. 293.
῞Εδυνε, Il. θ, 43. λ, 19.
'Εδυνήσατο, Il. ζ, 33. 423. ἐδύνω, H. in Merc. 405.
'Εδύσετο, Il. ο, 120. φ, 515.
῞Εδυτε, Od. ω, 106. ἐδύτην, Il. ζ, 19.
'Εδωδὴ, Od. ξ, 193. ἐδωδὴν ἡδεῖαν, H. in Merc. 559. μενοεικέ', Od. ζ, 76. παντοίην, Od. ζ, 76.
῞Εε, se, Il. υ, 171. ω, 134.
'Εέδνα, Od. α, 277. β, 196.
'Εεδνωταὶ κακοὶ, Il. ν, 382.
'Εεδνώσαιτο, Od. β, 53.
'Εεικοσάβοιον, donum viginti boum, Od. χ, 57. ἐεικοσάβοια, Od. α, 431.
'Εεικοσόϱοιο νηὸς, viginti remis, Od. ι, 322.
'Εείλεον, incluserunt, Il. σ, 447.
῞Εειπε, enunciavit, prodidit, Od. ω, 143.
'Εείσαο, Il. ι, 641. ἐείσατο, Il. ο, 415. ἐεισάσθην, Il. ο, 544. ἐεισάμενος, Il. β, 22.
'Εέλδομαι, Il. ξ. 276. ἐέλδεαι, Od. ε, 210. ἐέλδεται, Il. ν, 638. ἐελδέσθω, Il. π, 494. ἐέλδετο, Od. δ, 162.
'Εέλδωϱ, Il. α, 41. 455.
'Εέλσαι, incluseris, Il. φ, 295. ἐέλμεθα, Il. ω, 662. ἐελμένοι, Il. μ, 38.
'Εέϱγαθεν, abscidit, Il. ε, 147.
'Εέϱγει, Il. β, 617. ἔεϱγε, Il. θ, 213. ἔεϱγεν, Il. δ, 130. ἐεϱγμέναι, Il. ε, 89.
'Εέϱγνυ, Od. κ, 238.
'Εεϱμένον, consertum, Od. σ, 295. ἔεϱτο, consertum erat, Od. ο, 459. v. not.
'Εέϱσῃ, Il. ψ, 598. ἐέϱσαι ϛιλπναὶ, guttæ, Il. ξ, 351.
'Εεϱσήεις, Il. ω, 419.
'Εέϱχατο, inclusi erant, Od. κ, 241.
'Εέσσατ', Od. ξ, 529. ἐέσσατο ἀμφ', Il. κ, 177. ἕεσο, Il. μ, 464.
῞Εζεαι κατ', Od. κ, 378. ἕζεο, Il. ζ, 354. ἕζεσθαι, Il. σ, 247. ψ, 204. ἐζέσθην, Il. η, 59. ἕζευ κατ', Il. ω, 522.
'Εζεύγνυτ', Od. γ, 492. ἐζευγμέναι, Il. σ, 276.
῞Εζωον, vivebant, Od. χ, 245.
'Εῆ, Il. π, 753.
῞Εῃ, Il. κ, 225. etc.
῞Εηκε, Il. α, 48.
'Εήνδανε, Od. γ, 143.
'Εῆος, Il. α, 393.
῞Εης, pro ἧς, Il. π, 208.
῞Εησθα, Il. χ, 453. ἔῃσι, Il. β, 366. Od. λ, 433.
'Εθάμβεον, Od. δ, 638.
'Εθάμιζεν κομιζόμενος, frequenter curabatur, Od. θ, 451.
'Εθεεν, Il. α, 483. ἔθει, Od. μ, 407.
῞Εθεινε, percussit, Il. φ, 491.
῞Εθειϱάδες, Od. π, 176. v. not. *Clark.*
῞Εθειϱαι κυανέαι, in Bacch. 4. πολιαὶ, H.

in Ven. 229. χρύσειαι, Il. τ, 382. ἐθείρας ἁπαλὰς, B. 204.

Ἐθείρει, colet, sc. vineam, Il. φ, 347. vid. not.

Ἔθελγε, Od. ρ, 521. ἔθελξα, Il. ξ, 252. ἔθελξε, Il. ο, 233. ἐθέλχθης, Od. κ, 326. ἔθελχθεν, Od. σ, 211.

Ἐθέλεσκες, Il. ι, 482. ἐθέλεσκε, ib. 353.

Ἐθέλησθα, Il. α, 554. ἐθέλητον, Il. δ, 346. ἐθελήσω, Od. θ, 223. ἐθελήσετον, Od. θ, 316.

Ἐθελοντῆρας, Od. β, 292.

Ἔθεν, Il. α, 114. γ, 128. etc.

Ἐθηεύμεσθα, admirabamur, Od. ι, 218. ἐθηήσαντο, Od. θ, 17.

Ἔθηχ', Il. χ, 368. ἔθεμεν, posuimus, Od. γ, 179.

Ἔθλασεν, Od. σ, 96.

Ἔθορε, Il. μ, 462. ο, 573. ἔθορε καδδ' — Il. δ, 79.

Ἐθόωσα, acui, ὤξυνα, Od. ι, 327. v. not.

Ἐθρήνεον, Il. ω, 722.

Ἐθρίγκωσεν, suggrunda munivit, Od. ξ, 10.

Ἔθων ἀλωὴν, ventitans in vineam, Il. ι, 536. ἔθοντες ἐριδμαίνουσι, solent irritare, Il. π, 260.

Ἐθωρήσσοντο, Od. ψ, 369.

Εἰ, utinam, Od. ρ, 513.

Εἶ, es, B. 13.

Εἶα, Il. η, 427. λ, 717. εἴας, Il. ε, 819. εἴασα, Od. κ, 166. εἴασε, Il. θ, 12. nusquam per σσ. εἴασκον, Il. ε, 802. εἴασκε, Il. υ, 408. εἴασχ', Il. λ, 125.

Εἰαμενῇ, loco irriguo, Il. δ, 483.

Εἶαθ' ἀμφὶ — Il. ο, 10.

Εἰανῷ, Il. π, 9.

Εἰαρινῇ, Il. β, 471. etc.

Εἴαται, Il. β, 137. etc. εἴατο, Il. γ, 149. etc.

Εἴατο, erant, Od. υ, 106.

Εἴβεις κατὰ — Il. π, 11. εἴβει κατὰ — Il. τ, 323. etc. εἶβε, Od. δ, 153.

Εἶδ' ἄγε, Il. ζ, 376. θ, 18. etc.

Εἰδαλίμας, Od. ω, 278.

Εἶδαρ ἄμβροτον, H. in Ap. 127. ἄνθινον, Od. ι, 84.

Εἰδείην, Il. π, 73. εἴδετε, videatis, Il. θ, 18. εἴδεται, videtur, Il. α, 228. cernitur, ν, 98. εἰδόμενος, assimulatus, Il. ε, 462. ν, 69. εἰδομένη, Il. β, 280. γ, 122. εἴδοντο, videbant, Il. π, 278. ρ, 724.

Εἰδέω, Od. π, 236. χάριν, Il. ξ, 35. εἰδῶ, Il. α, 515. Od. α, 174. εἰδῇ, Il. θ, 406. ο, 207. εἰδήσειν, Il. α, 546. εἰδησέμεν, Od. ζ, 257.

Εἰ δὴ, siquidem, cum indicat. Il. ζ, 150. θ, 420.

Εἰ δὴ — utinam, cum optat. Od. ι, 456.

Εἴδωλον ἀμαυρὸν, Od. δ, 824.

Εἴη, eat, Od. ξ, 49.

Εἴην, ἐξ, Il. ω, 227.

Εἴθ', utinam, Il. δ, 313. etc. εἴθε, cum optat. Od. β, 33.

Εἶθαρ, Il. ε, 337. λ, 578.

Εἰ καὶ, quamvis, cum indic. Il. γ, 210. ε, 410. cum optat. Il. θ, 139. 217.

Εἶκε cede, Il. ε, 348. σ, 520. εἴκετε μὴ χάρμης, Il. δ, 500. εἴκοι, ὑπὸ, Od. σ, 373. εἴκων πενίῃ, victus paupertate, Od. ξ, 157. σ, 138. χ, 288.

Εἴκελος, Od. υ, 88. εἰκέλη, Od. φ, 411.

Εἰκοσάκις, Il. ι, 379.

Εἰκοσίμετρον, Il. ψ, 264.

Εἰκοσινήριτ' ἄποινα, Il. χ, 349.

Εἴκτον, Od. δ, 27. ἐΐκτην, Il. α, 104. ἔϊκτο, Il. ψ, 107. εἰκυῖα, Il. γ, 386. ζ, 389.

Εἰλαπίν', Od. α, 226. εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, Od. λ, 414. εἰλαπίναι, Il. σ, 491.

Εἰλαπινάζων, Il. ξ, 241. Od. ρ, 410.

Εἰλαπιναστὴς, Il. ρ, 577.

Εἶλαρ κύματος, Od. ε, 257. νηῶν, Il. η, 338. ἄρρηκτον, Il. ζ, 56.

Εἰλάτινος, Il. ω, 454. εἰλάτιναι, Od. τ, 38.

Εἴλει, Il. θ, 215. Od. μ, 210. εἴλεον, Od. χ, 460.

Εἰλείθυια μογοστόκος, Il. π, 187. εἰλειθυίας, Il. τ, 119. εἰλειθυίης, Od. τ, 188. εἰλείθυιαι μογοστόκοι, Il. λ, 270.

Εἰλεῦντα θῆρας, venantem, agitantem, εἰλεῦντο, compellebantur, Il. φ, 8. εἰλεῦσι, cohibent, Il. β, 294.

Εἰλήλουθα, Il. ε, 204. εἰλήλουθει, Il. δ, 420. εἰλήλουθμεν, Il. ι, 49. Od. γ, 81. εἰληλουθὼς, Od. τ, 28.

Εἰλημμένῳ, Il. ρ, 492. pro λελημμένῳ.

Εἰλιπόδεσσι, Il. ζ, 424.

Εἰλήσσεθ', Il. μ, 49. alii ἑλίσσεθ', in Bacch. s. latron. 40.

Εἵλκεον, Il. ρ, 395.

Εἵλκυσε, B. 229.

Εἰλύσω κάδ', Il. φ, 319. εἰλύαται, operiuntur, Il. μ, 266. Od. υ, 352. εἴλυτο, Il. π, 640. Od. ε, 403. εἰλυμένος, Il. ε, 186. εἰλυμένῳ, Il. ρ, 492. εἰλυμένοι, Il. σ, 522.

Εἰλυφάζει, cogit, contorquet, Il. υ, 492.

Εἰλυφόων, idem, Il. λ, 156.

Εἷμα δαφοίνεον, Il. σ, 538. εἵματα καθαρὰ, Od. δ, 750. κλυτὰ, Od. ζ, 58. λεπτὰ, Il. χ, 510. νεόπλυτα, Od. ζ, 64. ἀκηδέα, Od. ζ, 26. ἄμβροτα, Il. π, 670. ἄργυφα, H. in Merc. 250. ἐξημοιβὰ, Od. θ, 249. ἐπήρατα, ibid. 366. εὐποίητα, Od. ν, 369. θυώδεα, Od. ε, 264. κακὰ, Od. λ, 190. λυγρὰ, Od. π, 457. σιγαλόεντα, Il. χ, 154. Od. ζ, 26. τηλαυγέα, in Lun. 8. ὑφαντὰ, Od. ν, 218. φίλα, Il. β, 261. φοινικόεντα, H. in Merc. 250. χαρίεντα, Il. ε, 905. χρύσεια, Il. σ, 517.

Ἐκόμιζε, Od. ρ, 113. ἐκόμισσε, tulit, Il. β, 183. ἐκόμισε, idem ν, 579.
Ἐκόνισσε, pulvere fœdavit, Il. φ, 407. B. 204.
Ἐκοπώθην, fessa sum, B. 188.
Ἐκορέσσατο, Il. λ, 87. 561. ἐκορέσθην, Od. δ, 541.
Ἐκόσμεον, Il. ξ, 379. ἐκόσμει, Od. η, 13. ἐκόσμεε, Il. ξ, 388.
Ἔκπαγλος, Il. φ, 452. ἔκπαγλ', *neutr.* Il. γ, 415. ε, 423. ἔκπαγλον, *adverb.* Il. ν, 413. 445. ἐκπαγλότατ', *Vocativ.* Il. α, 146. etc.
Ἐκπάγλως, Il. α, 268. β, 223.
Ἐκπαιφάσσειν, irruere, Il. ε, 803.
Ἔκπαλθ', exiliit, *e vulnere sc.* pro ἐξεπέπαλτο, Il. υ, 483.
Ἔκπεμπε, Il. φ, 598. ἐκπέμψασθε, Od. υ, 361. ἐκπέμψειε, Il. ω, 681.
Ἐκπεπαταγμένος φρένας, excors, Od. σ, 326.
Ἐκπέποται, epota sunt, Od. χ, 56.
Ἐκπεράα, Od. ι, 323. ἐκπερόωσι, Od. η, 35. θ, 561.
Ἐκπέρσωσ', Il. α, 164. ἐκπέρσει, Il. σ, 283. φ, 310. ἐκπέρσειν, Il. ρ, 407. ἐκπέρσαι, Il. α, 19. β, 133. ο, 216. ἐκπέρσαντ', *accus.* Il. β, 113. 288. ἐκπέρσαντα, Il. σ, 327. ἐκπέρσαντες, Il. φ, 433.
Ἔκπεσον, Il. λ, 179. ἐκπεσέειν, Il. ψ, 467.
Ἐκπεύσεται, Il. υ, 129.
Ἐκ — πέφαται αἰὼν, vita ablata est Il. τ, 29.
Ἐκπεφυυῖαι, Il. λ, 40.
Ἔκπιεν, Od. ι, 361. ἔκπιον, 1 *pers. sing.* Od. κ, 318. ἔκπιον, 3 *pers.* ib. 237.
Ἐκπλείους, plenos, H. in Merc. 248.
Ἐκ — πλήσσουσι, Od. σ, 230. ἐκπλήγη, Il. ν, 394. π, 403. ἔκπληγεν, percussi sunt, Il. σ, 225. ἐκπληγέντες, in Bacch. 50.
Ἐκποτέονται Διὸς, de cœlo devolant, *de nivibus*, Il. τ, 357.
Ἐκπρεπὴς, in Lun. 16. ἐκπρεπέ', Il. β, 483.
Ἐκπροκαλεσσαμένη, Od. β, 400.
Ἐκπρολιπόντες, Od. θ, 515.
Ἐκραίαινεν, Il. ε, 508. ἐκρήηνεν, H. in Ven. 233.
Ἐκρίμω, Il. ο, 18. 21.
Ἐκσπασαμένω, Il. η, 255.
Ἐκταδίην, amplam, *epith. lænæ*, Il. κ, 134.
Ἔκταμ', Il. λ, 828. ἔκταμεν, Od. ι, 320. ἐκτάμνειν, Il. λ, 515.
Ἐκτεινάν, Od. μ, 379. ἔκταν, Il. κ, 526. ἔκταν', Il. σ, 456. Od. χ, 30. ἔκτανε, Il. β, 701. ἔκτα, Il. ζ, 205. μ, 46. ἔκτεινον, Od. ξ, 265.
Ἐκτανύσας, Il. λ, 843. ω, 18.
Ἐκτεάτισαι, H. in Merc. 519.
Ἐκτελέουσι, Od. λ, 279. ἐκτελέωμεν, Od. φ, 135. 268. ἐκτελέειν, Od. κ, 27. ἐκτελέεσθαι, Il. η, 353. μ, 217. ἐκτετέλεσται, Od. χ, 5. ἐέλδωρ, Od. ψ, 54.
Ἐκτήσω, Od. ω, 192. ἐκτῆσθαι, Il. ι, 402.
Ἔκτοθεν, Od. α, 132. ἔκτοθι, Il. ο, 391.
Ἐκτὸς, *cum genit.* Il. κ, 151. etc. *absolute*, Il. δ, 151. ω, 650.
Ἔκτοσε, Od. ξ, 277.
Ἔκτοσθε, Il. κ, 263. ἔκτοσθεν, Il. η, 341.
Ἔκτυπε, tonabat, Il. θ, 75. ο, 377.
Ἐκύδανον, Il. υ, 42.
Ἐκύει, Il. τ, 117.
Ἐκύκα, (ἐν) miscebat, Od. κ, 235. ἐκυκήθησαν, turbati sunt, *scil. ordines in prælio*, Il. σ, 229.
Ἐκυλίνδετο, Il. ξ, 411.
Ἑκυρὲ φίλε, Il. γ, 172. ἑκυρὴ, Il. ω, 770.
Ἔκυσ', osculabatur, Od. ψ, 208. ἔκυσσε, Il. θ, 371.
Ἐκφανεῖ, Il. τ, 104.
Ἐκφάσθαι, proloqui, Od. κ, 246.
Ἔκφερ', Il. ψ, 259. 759. ἔκφερεν, Od. ο, 469. ἐκφερέμεν, Il. ε, 234. ἐκ — φέρηται, Od. ο, 19.
Ἐκφευγέειν, Il. χ, 200. ἐκφύγομεν, Od. μ, 212. ἐκφυγέειν, Il. φ, 66.
Ἐκφόρεον, Od. χ, 451. ἐκφορέοντο, Il. τ, 360.
Ἔκχυτο, Od. τ, 504. ἔκχυντο, B. 242. ἐκχύμενοι, Od. θ, 515.
Ἐκώκυον, 1 *pers. sing.* Od. τ, 541. 3 *pers. plur.* Od. δ, 259. ἐκώκυε, Il. τ, 284.
Ἕλ', cepit, Il. ε, 50. ζ, 38.
Ἐλάαν, Il. ε, 366. θ, 45. etc. ἐλάων, *pro* ἐλαύνων, H. in Merc. 342.
Ἐλάγχανον, Od. υ, 282. ἔλαχε, Il. ψ, 354.
Ἐλάζετο, Il. ε, 371. ἐλάζυτο, *idem*, H. in Merc. 316.
Ἐλαίη τανύφυλλος, Od. ν, 102. 346. ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, Od. η, 116. λ, 589.
Ἐλαΐνεον, Od. ι, 320.
Ἐλάϊνον, Od. ε, 236.
Ἔλαιον εὐῶδες, Od. β, 339. ὑγρὸν, Il. ψ, 281. ἐλαίῳ ῥοδόεντι, Il. ψ, 186.
Ἐλάμπετο, Il. υ, 156. ἀμφὶ, Il. χ, 134.
Ἔλασ', Il. ε, 80. ἐλάσαιο, Od. υ, 51. ἐλασαίατο, Il. κ, 537. ἐλάσαι, Il. τ, 423. ἐλάσασκεν, Il. β, 199. ἐλάσσαι, Il. ν, 607. 647. ἐλασσάμενος, Od. δ, 637.
Ἐλάσρεον, *idem quod* ἔλαυνον.
Ἐλάτη, Od. ε, 239. ἐλάτην περιμήκετον, Il. ξ, 287. ἐλάται, H. in Ven. 265. ἐλάτῃσι ἐυξέστῃσ', Il. η, 5. ἐλάτῃσιν ξεστῇς, Od. μ, 172. ἐλάτῃσιν ὑψηλῇσι, Il. ε, 560.
Ἐλατὴρ ἀγαθὸς, H. in Ap. 232. ἐλατῆρες, Il. ψ, 369.
Ἐλαύνετον, Il. α, 575. ἐλαυνέμεν, Il. ε, 327. λ, 274.
Ἐλαφηβόλος, Il. σ, 319.
Ἐλάφοιο κραδίην, Il. α, 225. ταχείης, Il. θ, 248. ἔλαφον κεραὸν, Il. γ, 24. μέ-

γαν, Od. κ, 158. ὑψίκερον, Od. κ, 158. ἐλάφοισι ὠκείης, Od. ζ, 104. φυζανικῆς, Il. ν, 102. ἐλάφους ἀγροτέρας, Il. φ, 486.

Ἐλαφρότερος, Il. χ, 287. ἐλαφρότατος, Od. ν, 87. πετεηνῶν, Il. χ, 139. ἐλαφροτάτην, *de vento*, Il. τ, 416.

Ἔλδεαι, Od. ψ, 6. ἔλδεται, Il. ε, 481. ἐλδόμεναι, Il. ψ, 122.

Ἕλε, Il. α, 197. ε, 37. 75. χειρὸς, Il. η, 108. ἑλέτην, Il. ε, 576. η, 8. ἕλεν, Il. ν, 294. ἕλεθ', 3 *pers. aor.* Od. μ, 246.

Ἐλεαίρει, Il. β, 27. 64. ἐλέαιρε, Il. ζ, 431. ε, 302. ἐλεαίρεσκον, Il. ω, 23.

Ἐλέγμην, delectus eram. Od. ι, 335.

Ἐλέγχε' κακ', Il. β, 235. ἐλέγχεα, Il. ω, 260. ἐλεγχέες, Il. δ, 242. ω, 239.

Ἐλέγχει, dedecorat, Od. φ, 424. ἐλέγξῃς, Il. ι, 518.

Ἐλεγχείη, Il. ψ, 342. ἐλεγχείην, Il. χ, 100.

Ἐλέγχιστος, fœdissimus, Il. δ, 171. ἐλέγχιστε, Od. κ, 72.

Ἔλεγχος, probrum, Il. λ, 314.

Ἑλέειν, Il. ο, 558. χ, 142.

Ἐλεεινὸς, Od. τ, 253. ἐλεεινὸν, Il. φ, 273. ἐλεεινὰ, Il. β, 214. ἐλεεινότερος, Il. ω, 504. ἐλεεινοτάτῳ, Od. θ, 530.

Ἐλεήμων, Od. ε, 591.

Ἐλεητὺς, Od. ρ, 451. ἐλεητὺν, Od. ξ, 82.

Ἔλειφθεν, H. in Merc. 195.

Ἔλεκτο, Od. τ, 50.

Ἐλέλιξε, Il. θ, 199. ἐλέλιξεν, Il. α, 530. ἐλελίζετ', in Pallad. 9. ἐλελιξάμενος, Il. β, 316. ἐλέλιχθεν, Il. ζ, 109. ἐλελίχθησαν, Il. ε, 497. ρ, 343.

Ἐλέλικτο, Il. λ, 39. ν, 558. ἐλιγμένος, H. in Merc. 306. ἐλιχθέντων, Il. μ, 74.

Ἐλέλυντο, Od. χ, 186.

Ἐλέξατο, cubuit, Il. ι, 662. Od. δ, 305.

Ἔλεξεν κατὰ, — Od. λ, 150.

Ἑλεόθρεπτον, palustre, Il. β, 776.

Ἐλεοῖσιν, Il. ι, 215. Od. ξ, 432.

Ἔλεον ἀπώλεσεν, Il. ω, 44.

Ἕλεος μεγάλοιο, paludis magnæ, Il. δ, 483.

Ἔλεσκον, Od. ξ, 220. ἕλεσκε, Il. ω, 752.

Ἑλετὴ, Il. ι, 409.

Ἐλεφαίρονται, decipiunt, Od. τ, 565. ἐλεφηράμενος, Il. ψ, 388.

Ἐλέχθην, delectus sum, Il. γ, 188.

Ἔλεψε περὶ, Il. α, 236.

Ἔληθον, latebam, Od. τ, 151. ἔληθε, Od. β, 106. ω, 140. ἐλήθομεν, Od. μ, 17. ἐλήθετο, Il. ε, 319.

Ἐλήλαται, Il. π, 518. ἐλήλατο, Il. δ, 135. κ, 153. ἐληλίδατ', Od. η, 86. *alii*, ἐρηρέδατ', vid. not.

Ἐληλουθὼς, Il. ο, 81.

Ἔλητε, Il. η, 71. ἕληται, Il. π, 650. φ, 112.

Ἐλιάσθη, Il. ο, 543. v. λάξ.

Ἐλίγαινον, clare pronunciarunt, *de præconibus*, Il. λ, 684.

Ἕλικες, *epith. boum a varis cornibus*, Od. μ, 355. ἕλιξιν, Il. μ, 293. ἕλικας, Il. ι, 462. σ, 524. armillas γναμπτὰς, Il. ο, 401. H. in Ven. 164. ἐπιγνάμπτας, ib. 87.

Ἑλικοβλέφαρε, in Ven. sec. 19.

Ἑλίκωπες, nigris oculis insignes, Il. α, 389. γ, 190. ω, 402. ἑλίκωπας, Il. γ, 234. π, 569. ρ, 274.

Ἑλικώπιδα κούρην, Il. α, 98.

Ἕλιξιν, v. ἕλικες.

Ἑλισσέμεν, Il. ψ, 309. ἑλίξας, Il. ψ, 466. ἑλίσσεται ἐπὶ — Il. ψ, 320. ἑλίσσετο, Il. α, 15. 374. etc. ἑλίσσονθ', Il. ι, 581. ἑλίσσοντο, ib. 570. ἑλιξάμενος, Il. μ, 408. vid. supra ἐλέλικτο.

Ἐλιτάνευεν, Od. η, 145. ἐλιτάνευσα, Od. κ, 481. *edd. vett. quædam, nostra* ἐλλιτάνευσα.

Ἕλκον, 3 *plur.* Il. χ, 465. ω, 324. ἑλκέμεν, Il. β, 152. 165. ἑλκέμεναι, Il. κ, 353. ἕλκεο, Il. α, 210. ἑλκομενάων, Il. ξ, 100. ἑλκυσθείσας, Il. χ, 62. v. *Var. Lect.*

Ἑλκεσιπέπλους, Il. ζ, 442.

Ἑλκεχίτωνες, Il. ν, 685.

Ἑλκηθμοῖο, Il. ζ, 465.

Ἕλκος καρτερὸν, Il. π, 517. κρατερὸν, ib. 523. ἕλκεος ἀργαλέοιο, Il. λ, 811. ἕλκει κακῷ, Il. β, 723. λυγρῷ, Il. ο, 393. ἕλκεα λυγρὰ, Il. τ, 49.

Ἑλκυστάζων, Il. ψ, 187. ω, 21.

Ἔλλαβε, Il. ε, 83. ἐλλάβετ', Od. ε, 325.

Ἐλλεδανοῖσι, vincula fascium, mergitum, Il. σ, 553.

Ἐλλισάμην, Od. λ, 35. ν, 273.

Ἐλλιτάνευε, Il. χ, 414. ἐλλιτάνευσα, Od. κ, 481.

Ἕλλον, hinnulum, ποικίλον, Od. τ, 228.

Ἐλόεον, laveram, Od. δ, 252.

Ἕλον, Il. ε, 127. occidi, λ, 737. ὀδὰξ οὖδας, ib. 748. ζωοὺς, Il. φ, 102. prehensis manibus cohibuere, 3 *pers. plur.* Il. η, 106. κῦδος, tulere, Il. ρ, 321. ἔγχεσι, interfecere, ibid. 276. κάδδ' ἕλον ἱστὸν, Od. ο, 495. ἕλοιμι, opp. ἀλοίην, capiam, *vel etiam* occidam, Il. γ, 253. ἕλοις, interfeceris, Il. ι, 304. ἕλοι πόλιν, Il. β, 12. hostem in pugna, κ, 206. ποδὸς, Od. δ, 596. ὕπνος, Od. τ, 511. ἕλοιεν, Il. ο, 71. νῆας, ibid. 476. ἑλοίατο δαῖτα, Od. ν, 117. ἑλοίμην δῶρα, acciperem dona, Od. ω, 333. ἕλοιτο ὦνον, quæstum faciat e mercibus, Od. ξ, 297. ἀπὸ — Il. ε, 317. ἑλοίμεθα, deligeremus, Il. β, 127. πρῶτον, ante omnia optaremus, Od. π, 149. ἑλόμην ἀπ' — Il. θ, 108. ἑλόμεσθα δόρπου, Il. λ, 729. ἕλοντο ὕπνου

δῶρον, Il. η, 482. μετὰ χερσὶν, Od. ϑ, 372. μυρί, Od. ο, 366.
Ἕλος, Il. υ, 221. Od. ξ, 474.
Ἐλόχευσε, H. in Merc. 230.
Ἐλόωσι, Il. ν, 315. Od. η, 319.
Ἔλπει, sperare jubet, Od. β, 91.
Ἔλπομαι, Il. η, 199. 353. ἔλπη, putas, Od. ζ, 297. ἔλπεαι, Il. ι, 40. ἔλπεται, ibid. 171. ἔλπεο, Il. υ, 201. 432. ἔλπετο, Il. κ, 355. ο, 288.
Ἐλπίδος, Od. π, 101. τ, 84. *non amplius.*
Ἐλπωρὴ, Od. β, 280. ζ, 314.
Ἔλσαν *pro* ἔλασαν, Il. λ, 413. ἔλσαι, Il. α, 409. σ, 294. φ, 225. ἔλσας, Od. ε, 132.
Ἔλυσα γοῦνατα, Il. χ, 335. πατρὶ, reddidi pro pecunia captum, Il. ω, 593. ἔλυσ' ἀγορὴν, dimisit concionem, Il. β, 808. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, Il. σ, 24. κακότητος, liberarunt, Od. ε, 397. ἐλύσαο, redemisti captivum, Il. ω, 685. ἐλύσατο κεστὸν, sibi solvit, Il. ξ, 214. redemit, Il. φ, 42.
Ἐλύσθη, Il. ψ, 393. ἐλυσθεὶς, provolutus, Il. ω, 510. Od. ι, 433.
Ἕλχ', Il. μ, 398. ρ, 126.
Ἕλωμαι ὅρκον, *cum dat.* exigam jusjurandum ab iis, Il. χ, 119.
Ἐλῶντα, abigentem, H. in Merc. 355.
Ἕλωρ, Il. ε, 488. 684. ἕλωρα, Il. σ, 93.
Ἑλώρια, Il. α, 4.
Ἐμαίετ', ἐπ' — Il. ϑ, 392.
Ἐμάρανε, H. in Merc. 140. ἐμαραίνετο, Il. ψ, 228. ἐμαράνθη, Il. ι, 212.
Ἐμάρναο, Od. χ, 228. ἐμάρνατο, Il. μ, 40. ἐμαρνάμεθ', Od. ω, 41. ἐμαρνάσθην, Il. η, 301. ρ, 382.
Ἔμαρπτε, Il. ξ, 346. φ, 489.
Ἐμάτησε, aberravit ictu, nihil egit, Il. π, 474.
Ἐμάχοντο μάχην, Il. μ, 175. ο, 414. 673.
Ἐμβαδὸν ἵξεσθαι, pedibus, Il. ο, 505.
Ἔμβαινον, Il. β, 619.
Ἐμβαλέειν, Il. ω, 645. Od. δ, 298. ἐμβάλλεο φύξιν θυμῷ, Il. κ, 447. μῆτιν, Il. ψ, 313.
Ἐμβασίλευε, Il. β, 572. Od. ο. 412.
Ἐμβίβασαν, Il. β, 720. ἐμβεβαυῖα, Il. ω, 81. ἐμβεβαῶτα, Il. ε, 199. ἔμβη, Od. δ, 656. λ, 276. ἔμβητον, Il. ψ, 403. ἐμβήη, Il. π, 94.
Ἐμβρέμεται, Il. ο, 627.
Ἔμβρυον, Od. ι, 245. 309.
Ἐμέθεν, Il. α, 525. β, 26. 63. etc.
Ἔμεινα καὶ ἔτλην, Od. κ, 53. ἔμεινας ἐμὸν ἔγχος, Il. ζ, 126. ἐμείναμεν, expectavimus, *cum accus.* Od. ι, 151.
Ἔμελεν, Od. π, 465.
Ἔμελλον τελέεσθαι, Od. β, 156. ἀξέμενα ψ, 221.
Ἔμεν, Il. δ, 299. 319. etc. ἔμεναι, Il. γ, 40. 42. ε, 602. etc.
Ἐμέο, Il. κ, 124. ἐμεῖο, Il. α, 174. 259. ἐμεῦ, Il. α, 88. etc.
Ἐμέων, vomens, Il. ο, 11.
Ἐμήδετο, H. in Merc. 46. ἐμήσατο, Il. ζ, 157.
Ἐμήνιε, Il. α, 247.
Ἐμητίσαντο, Od. μ, 373.
Ἐμίγην φιλότητι, Il. γ, 445. ἐμίγης ἠν [εὐνὴν] Il. ο, 33. ἐμίγη, *cum dat. pers.* Od. η, 61. ἔμικτο εὐνῇ, Od. α, 433.
Ἐμίμνε, Il. ϑ, 80. ἐμίμνομεν, Od. π, 368.
Ἔμισγον, Od. α, 110. ἐμίσγετο, Od. ο, 429. ἐμισγόμεθ', Od. α, 209. ἐμισγέσθην φιλότητι, Il. ξ, 295. ἐμισγέσκοντο, Od. υ, 7.
Ἔμμαθες, Od. σ, 361. ἔμμαθεν, Od. ρ, 226.
Ἐμμαπέως, Il. ε, 836. Od. ξ, 485.
Ἐμμεμαὼς, Il. ε, 142. 330. ἐμμεμαῶτε, Il. ρ, 735. 746. ἐμμεμαῶτες, Il. ν, 785.
Ἐμμενὲς, constanter, Il. κ, 361. 364.
Ἔμμορε, particeps, Il. α, 278. ο, 189. ἔμμοροι τιμῆς, compotes, nacti, Od. ϑ, 480.
Ἔμνησας, admonuisti, Od. γ, 103. ἐμνήσατο σίτου, cibum cepit, Il. ω, 602.
Ἐμνῶντο, H. in Ven. 24. ἐμνώοντο, Il. β, 686. π, 697.
Ἐμόγησα, Il. α, 162. ι, 488. etc.
Ἐμόχλεον, Il. μ, 259.
Ἐμπάζομαι, Il. π, 50. ἐμπάζεαι ἱκέτας, Od. π, 422. ἐμπάζεο, μύθων ἐμῶν, obedi, Od. α, 271. ἐμπάζετο, Od. ι, 553.
Ἔμπαιος, peritus, Od. φ, 400. ἔμπαιον, Od. υ, 379.
Ἔμπεδος βίη, Il. δ, 314. φυλακὴ, Il. ϑ, 521. νόος, Il. λ, 812. χρὼς, Il. τ, 33. κομιδὴ, Od. ϑ, 453.
Ἔμπεδα γέῤῥα, certa, Il. ι, 335. σήματα, Il. ψ, 206.
Ἐμπείραντες σπλάγχνα, cum verubus fixissent, Il. β, 426.
Ἐμπελάσειν, accedere, H. in Merc. 520.
Ἔμπεσον εὐνῇ, *cum genit.* concubui cum, H. in Ven. 200. ἔμπεσε, Il. δ, 108. 217.
Ἐμπεφύασι, innascuntur, Il. ϑ, 84. ἐμπεφυυῖα, inhærens *sc. genubus,* amplexa genua, Il. α, 513.
Ἔμπης, tamen, Il. α, 562. β, 297. quanquam, ξ, 1. certe, Od. σ, 353. v. not. τ, 37.
Ἐμπίπλαται, in Terram s. Matr. omn. 10. ἐμπίπληθι, Il. φ, 311.
Ἐμπλείην, Od. σ, 118. υ, 26. χ, 3. vid. V. Lect.
Ἐμπλήγδην, temere, Od. υ, 132.
Ἔμπλην, prope, Il. β, 526.
Ἔμπλησον, Od. β, 353. ἐμπλήσαντες, Od.

'Ενθύμιος, qui curæ est alteri, Od. ν, 421.
'Ενίαυεν, habitat, *ut lat.* cubat, Od. ι, 187. ἧσι, apud quas dormiebat, Od. ο, 556.
'Ενιαύσιον, Od. π, 454.
'Ενιαυτὸς, περιτροπέων, Il. β, 295. ἐνιαυτὲς περιπλομένες, Il. ψ, 833. περιτελλομένες, Il. θ, 404. 418.
'Ενιβλαφθεὶς, implicitus, impeditus, Il. ο, 647. conf. ζ, 39.
'Ενίετε, Il. μ, 441. ἐνίησι, Od. μ, 65.
'Ενιπῇ ἀργαλέῃ, Il. ξ, 104. ἐνιπὴν ἔκπαγλον, Od. κ, 448. κρατερὴν, Il. ε, 492. ἐνιπὰς, Od. ε, 446.
'Ενίπλειος κυνοραϊςέων, Od. ρ, 300. ἐνίπλειον οἴνε, Od. ξ, 113.
'Ενιπλήξωμεν τάφρῳ, inciderimus, Il. μ, 72. ἐνιπλήξωσι ἕρκει, *de avibus hærentibus reti*, Od. χ, 469. ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ, Il. ο, 344.
'Ενιπλήσῃς, Od. τ, 117. ἐνιπλήσασθαι, Od. η, 221. ἐνιπλησθῆναι, Od. λ, 451.
'Ενιπρήσω, Il. θ, 182. ἐνιπρήσωσι, Il. π, 82. ἐνιπρῆσαι, Il. μ, 198.
"Ενιπτε θυμὸν ὀνείδεσσι, irrita, Il. γ, 438. ἔνιπτοι, increpet, Il. ω, 768. ἐνίπτομεν ἔπεσιν κακοῖσιν, Od. ω, 159. ἐνίψω, Od. β, 137. ἐνίψει. Il. η, 447. Od. λ, 147.
'Ενισκήψαντε, infligentes, Il. ρ, 437. al. ἐνισκίμψαντε, vid. V. Lect.
'Ενισκίμφθη ἔδει, infixa est solo, Il. π, 612. ρ, 528.
'Ενισπεῖν, dicere, Od. γ, 93. δ, 323. ἔνισπες, Il. ω, 388. ἔνισπε, Il. β, 80. ζ, 438. λ, 186. ἐνισπήσω, narrabo, Od. ε, 98.
'Ενισσέμεν ἐπέεσσιν, Il. ο, 198. ἐνίσσων ὀνειδείοισιν, incessens maledictis, Il. χ, 497. ω, 238. ἐνισσόμενος, Od. ω, 162.
'Ενιτρέφεται, Il. τ, 326.
'Ενι — κήαιεν, Il. ω, 38.
'Ενιχριμφθέντα πύλῃσιν, cum venisset ad portas, Il. ρ, 405.
'Ενναίρειν, interficere, B. 266.
'Ενεαβοίων, Il. ζ, 236.
'Εννεάπηχυν, Il. ω, 270. ἐννεαπήχεες, Od. λ, 310.
'Εννεάχιλοι, Il. ε, 860. ξ, 148.
"Εννεον, innatabant, Il. φ, 11.
'Εννεόργυιοι, Od. λ, 311.
'Εννέωρος, novennis, Od. τ, 179. ἐννεόροιο, Il. σ, 351.
"Εννεπε, Il. β, 761. ἔννεπεν, in Pan. 29.
'Εννεσίῃσιν, instinctu, consiliis, Il. ε, 894.
'Εννήκοντα, Od. τ, 174.
'Εννῆμαρ, Il. α, 53. ζ, 174. Od. η, 253. ι, 82.
"Εννομος οἰωνιςὴς, Il. β, 858.
"Εννυτ', Od. ε, 229. ἕννυτο, Od. ε, 230. ἔννυσθαι, Od. ζ, 29.
'Εννύχιος, Il. φ, 37.
"Εννυχος, Il. λ, 715.
'Ενοινοχοεῦντες, Od. γ, 472.
'Ενόμιεν, in Pan. 32. ἐνόμευε, Od. ι, 217.
'Ενοπλισθῶμεν, B. 152. in V. L.
"Ενοπλοι, B. 131.
'Ενόρεσα, Il. λ, 746. ἐνόρεσε, Il. π, 783. ἐνορέσῃ, Il. κ, 486.
'Ενόρσας, Il. ο, 62.
"Ενορχα, Il. ψ, 147.
'Ενοσίχθων, Epith. Neptuni, Il. υ, 13. 405. εὐρυκρείων, Il. λ, 750. κρείων, Il. θ, 208. ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ, Od. γ, 6.
'Ενςρέφεται, Il. ε, 306.
'Ενταιύεσιν, Od. φ, 326. ἐντανύσαι, Od. τ, 587. ἐντανύεσθαι, Od. φ, 92. ἐντανύσασθαι, ibid. 403.
"Εντεα ἀρήϊα, Il. κ, 407. μαρμαίροντα, Il. μ, 195. ποικίλ', Il. κ, 75. ἔντεσι δαιδαλέοισι, Il. ν, 331.
'Εντεσιεργὲς, Il. ω, 277. al. ἐντεσιέργες.
'Εντέταται, Il. ε, 728. ἐντέτατο, Il. κ, 263.
'Εντιθέμεσθα, Od. γ, 154.
"Εντο — ἐξ, Il. α, 469. β, 432. etc.
"Εντοσθεν, *cum genit.* Od. α, 126. 128. 380. etc. *absolute*, Il. κ, 262. μ, 296. etc.
'Εντρέπεται, movetur dolore, Il. ο, 554.
'Εντρέχοι, commode in iis moveantur, Il. τ, 385.
'Εντροπαλιζόμενος, Il. λ, 546. ρ, 109.
'Εντροπίῃσι δολίῃσ', versutiis, H. in Merc. 245.
"Εντυνον, Il. ι, 203. ἐντύνασαν, Il. ξ, 162. ἔντυον, Od. ψ, 289. ἔντυεν, Il. ε, 720. ἐντύνεαι, Od. ζ, 33. ἐντύνοντ' ἄριςον, Od. π, 2. vid. not. ἐντυνώμεθα, Od. ρ, 175.
'Εντυπὰς, Il. ω, 163. v. not.
'Ενυάλιος, Il. ρ, 211.
'Εν — φῦ, Od. θ, 291. ἐν — φύντος, Od. σ, 409.
'Ενώμων, Od. κ, 32. ἐνώμας κέρδεα, consilia agitabas, Od. σ, 215. ἐνώμα, Il. γ, 218.
'Ενωπῇ, Il. ε, 374. φ, 510.
'Ενώπια παμφανόωντα, Il. θ, 435.
'Ενωπιδίως ἐσίδεσκεν, Od. ψ, 94.
'Ενῶρσεν, Il. ζ, 499. ἐνῶρσας, Il. ο, 366. ἐνῶρτο, Il. α, 599. Od. θ, 326.
'Εξαγόρευεν, Od. λ, 233.
'Εξάετες, Od. γ, 115.
'Εξαίνυτο, Il. δ, 531. ε, 155.
'Εξαίρετοι, Il. β, 227.
'Εξαιρεύμην, Od. ξ, 232.
'Εξαίσιον, Il. ο, 598.
"Εξαιτον οἶνον, optimum vinum, Il. μ, 320. ἐξαίτες, Od. β, 307.
'Εξακέονται, Il. ι, 503. ἐξακέσαιτο, Od. γ, 145.
'Εξαλαπάξαι, Il. α, 129. ἐξαλαπάξειν, Il. ν, 813.
'Εξαλαῶσαι, Od. ι, 504.
'Εξάλλεται, Il. ε, 142. ἐξάλμενος, Il. ο, 571.
'Εξαλύοντες, vitantes, in Bacch. 51.
'Εξαναδῦσαι, Od. δ, 405. ἐξαναδὺς, Od. ι, 438.
'Εξαναλῦσαι, Il. π, 442.
'Εξαναφανδὸν, Od. υ, 48.

'Ἐξολόλυξε, B. 100.
'Ἐξομόθεν, ex eodem loco, Od. ε, 477.
'Ἐξονομακλήδην, nominatim, Il. χ, 415. Od. μ, 250.
'Ἐξονομῆναι, Od. ζ, 66.
'Ἐξόπιθεν, Il. δ, 298. π, 611.
'Ἐξορμήσασα, Od. μ, 221.
'Ἐξ — οὐρανόθεν, Il. θ, 19. 21.
"Ἔξοχα πάντων, Il. ξ, 257.
"Ἔξοχος κεφαλὴν, Il. γ, 227. ὤμους εὐρέας, ibid.
'Ἐξυπανέστη, exstitit, Il. β, 267.
"Ἔξυσ', elaboravit, Il. ξ, 179. cf. ἔξεον.
'Ἐξύφηνα πέπλον, B. 181.
'Ἐξώργισμαι, pro simplici, B. 184.
'Ἐξώφελλεν, auxit, large præbet, Od. ο, 18.
"Ἑο αὐτοῦ, Il. τ, 384. ἑοῖ αὐτῷ, Il. ν, 495.
'Ἐοίκεσαν, Il. ν, 102.
"Ἑοῖς, Il. ι, 284.
"Ἔολπα, Il. υ, 186. χ, 216. etc. ἐόλπει, Od. υ, 328.
"Ἔοργας, Il. γ, 57. ἔοργε, Il. β, 272. ἐοργὼς, Il. ι, 320.
'Ἑορτὴ, Od. υ, 156. ἁγνὴ, Od. φ, 258.
'Ἐπ' ἀνθρώπους, inter homines, Od. ψ, 125.
'Ἐπ' pro ἔπεστι, Il. γ, 45. Od. β, 58.
'Ἐπαγαλλόμενος, Il. π, 91.
'Ἐπαγγείλῃσι, Od. τ, 775.
'Ἐπαγείρειν, Il. α, 126.
'Ἐπάγη ἐν γαίῃ, fixa est, Il. κ, 374. χ, 276.
'Ἐπαγλαϊεῖσθαι. jactaturum se, Il. σ, 133. vid. ἀγλαΐαι.
'Ἐπαγχίμολον, Od. χ, 205.
'Ἐπάειραν, Il. η, 426. ἐπαείρας, Il. ι, 214.
'Ἐπαιγίζων, irruens, H. in Ap. 434. ἐπαιγίζοντα, Od. ο, 293.
'Ἐπαινέομεν, Il. δ, 29.
'Ἐπαινὴ, Il. ι, 457. etc.
'Ἐπαΐσσει, Il. χ, 142. ἐπαΐξαι, Il. ε, 263. μ, 308. ἐπαΐξασκε, Il. ρ, 462. ἐπαΐσσονται, Il. ψ, 628. ἐπαΐξεσθαι, Il. ψ, 773.
'Ἐπετήσειας, Il. ψ, 593. editt. quædam nostra ἀπαιτήσειας.
'Ἐπαίτιοι, Il. α, 335.
'Ἐπακούει, Od. λ, 108. ἐπακούσεται, H. in Merc. 565.
'Ἐπακτῆρες, Il. ρ, 135.
'Ἐπάλαιον, Il. ψ, 733. ἐπάλαισεν, Od. δ, 343.
'Ἐπαλάσσετο, Il. λ, 169.
'Ἐπαλαστήσασα, miserata, Od. α, 252.
'Ἐπαλεξήσων, opem laturus, Il. λ, 428. ἐπαλεξήσουσαν, Il. θ, 365.
'Ἐπαληθῇ, vagatus sit, Od. ο, 400. ἐπαληθεὶς, Od. δ, 81. 83.
Ἐπαλλάξαντες πεῖραρ, Il. ν, 359. v. not.
Ἐπάλμενος, Il. η, 260. λ, 421.
Ἐπάλξιος, Il. μ, 406. ἔπαλξιν, ib. 381. 397. ἐπάλξεις, Il. μ, 424. 430. ἐπάλξεσιν, καλῆσιν, Il. χ, 3. ἐπάλξεις, Il. μ, 258. 263. 308.
'Ἐπᾶλτο, Il. ν, 643.
'Ἐπάλυνεν, Il. κ, 7. vid. παλύνω.
'Ἐπαμείψομεν, Il. ζ, 230. ἐπαμείβεται, ib. 339.
'Ἐπαμήσατο, Od. ε, 482.
'Ἐπαμοιβαδὶς, alternis, Od. ε, 481.
'Ἐπαμοίβια ἔργα, H. in Merc. 515.
'Ἐπαμύνειν, Il. π, 540. ἐπαμυνέμεν, Il. θ, 414. ἐπαμῦναι, Il. σ, 99.
'Ἐπαμύντορε, Od. π, 363.
'Ἐπαντανύσας, Od. χ, 467. v. not.
'Ἐπαντανύσας, H. in Ap. 152.
'Ἐπαοιδῇ, Od. τ, 457.
'Ἐπαπειλήσας, Il. ν, 582.
'Ἐπαρὰς, Piras, Il. ι, 456.
'Ἐπάρηγε, in Vest. 10. ἐπαρηγειν, Il. ω, 39.
'Ἐπαρηρὸς, Od. ε, 236. ἐπαρήρει, Il. μ, 456.
'Ἐπαρξάσθω, Od. σ, 417. φ, 263. ἐπαρξάμενος, Od. η, 183.
'Ἐπάρουρος, Od. λ, 488.
'Ἐπαρτέες, parati, Od. θ, 151.
'Ἐπαρωγὸς, Od. λ, 497.
'Ἐπασσάμεθ', cum genit. Od. ι, 87. ἐπάσαντο, Il. α, 464. β, 427.
"Ἔπασσε, Il. ο, 394. ἐν — Il. χ, 441.
'Ἐπασσύτερον, Il. α, 383. ἐπασσύτεροι, Il. δ, 427.
'Ἐπαύλους, stabula, Od. ψ, 358.
'Ἐπαυρεῖν, Il. λ, 572. ἐπαυρέμεν, Il. σ, 302. ἐπαύρῃαι, Il. ο, 17. ἐπαυρήσεσθαι, Il. ζ, 353.
'Ἐπαυρίσκοντ', cum genit. fructum cepere, Il. ν, 733.
"Ἔπεὶ ἀκράαντα, Od. τ, 565. ἱμερόεντα, Od. ρ, 519.
"Ἔπεα ἄκεσμα, Il. β, 213. πρόκλυτ', Il. υ, 204. πτερόεντα, Il. α, 201. β, 7. etc. cf. ἐπέεσσι.
'Ἐπέβαλλεν, appulit, Od. ο, 296. ἐπέβαλλον, Il. ψ, 135.
'Ἐπέβησαν ἀναιδείης, Od. χ, 424. σαοφροσύνης, Od. ψ, 13, ἐπεβήσατο, Il. κ, 513. 529. ἐπεβήσετο, Il. ω, 322. Od. ζ, 78.
'Ἐπέβρισαν, conferti stabant, vel impetum faciebant, Il. μ, 414.
'Ἐπέγειρε, expergefac, Od. χ, 431.
'Ἐπέγναμψεν, flexit, scil. animos, Il. β, 14. 31. 68.
'Ἐπέγραψε, leviter perstrinxit et laceravit, Il. δ, 139. Od. χ, 280.
'Ἐπέγρετο, Il. κ, 124. ἐπεγρόμενος, Il. ξ, 256.
'Ἐπεδεύετ', cum genit. inferiorem aliquo esse in re aliqua, Il. ω, 385.
'Ἐπέδησε μοῖρα, Il. δ, 517. μοῖρα δαμῆναι, Od. γ, 269. θύρας, Od. φ, 389. ὕπνος

βλέφαρα, Od. ψ, 17. ἐπέδησεν μεῖναι, Il. χ, 15.

Ἐπέδραμε, accurrit, Il. ε, 617. ἐπιδραμέτην, Il. κ, 354.

Ἐπέδωκε θυγατρὶ, *de dote*, Il. ι, 148. 290.

Ἐπέεσσι ἀγανοῖς, Il. ω, 772. αἰσχροῖς, Il. γ, 38. ἀντιβίοις, Od. σ, 414. δολίοις, Od. ι, 282. κερτομίοις, Il. δ, 6. μαλακοῖς, Od. π, 286. μειλιχίοις, Od. ι, 493. ὀνειδείοις, Il. π, 628. στερεοῖς, Il. μ, 267. χαλεποῖσιν, Il. ψ, 489. ἀταρτηροῖς, Il. α, 223. ἐκπάγλοις, Il. ο, 198. λευγαλέοις, Il. υ, 109. συγεροῖσιν, Od. λ, 464. χολωτοῖσιν, Il. δ, 241.

Ἐπέην, Il. υ, 276.

Ἐπέθηχ', Od. ι, 314.

Ἔπειγεν, H. in Ven. 234. ἐπείγετον, Il. κ, 361. ἐπειγέσθω, Il. β, 354.

Ἐπειή, Il. α, 456. 169. etc.

Ἐπείη, Il. β, 259.

Ἔπειραν ἀμφ' ὀβελοῖσι, fixerunt, Il. α, 465. β, 428. etc. ἔπειρον, idem, Od. γ, 33.

Ἐπειρᾶτο, Il. δ, 5. ν, 806. ἐπειρήσαντο πόδεσσι, periculum fecerunt, Od. θ, 120.

Ἐπειρήτιζε πλῆκτρῳ, H. in Merc. 53. 419. 498.

Ἔπεισιν, Il. α, 29. ν, 482.

Ἐπεῖχε, ὅσσον νέκυς, quantum spacii tegebat cadaver, Il. ψ, 190. adhuc abstinebat, Od. φ, 186.

Ἐπέκειντο, Od. ζ, 19.

Ἐπεκέκλετ', Il. ι, 454.

Ἐπέκελσεν, *cum dat. de nave*, appulit, Od. ν, 114.

Ἐπέκερσε φάλαγγας, straverat cæde; Il. π, 394.

Ἐπέκλυε, Il. ψ, 652. Od. ε, 150.

Ἐπεκλύζετο, B. 68.

Ἐπέκλωσεν οἱ τά γε δαίμων, destinavit, Od. π, 64. ἐπέκλωσαν θεοὶ, Od. γ, 108. λ, 138. ἐπεκλώσαντο θεοὶ, Il. ω, 525. Od. α, 17.

Ἐπεκραίαινε, Il. β, 419.

Ἐπέλαμπε, H. in Merc. 141. ἐπέλαμψε, Il. ρ, 650.

Ἐπέλασσα, applicui, imposui, Od. ξ, 350. ἐπέλασσε, adduxit, Il. ο, 418. φ, 93. ἐπέλασσαν, adduxere, Od. ξ, 358. ἐπ' — ἔλασσαν, Il. ω, 421.

Ἐπέλειβον, Od. γ, 341.

Ἐπελεύσομαι, *cum accus. ver. et pers.* obibo, Od. ο, 503.

Ἐπέλεψε, cortice nudavit, H. in Merc. 109.

Ἐπελήθετο, Od. δ, 455. ε, 324.

Ἐπελήκεον, adstrepebant, v. c. *plausu, voce*, Od. θ, 379.

Ἐπελήλατο, obductum erat, Il. ν, 804. ρ, 493.

Ἐπέλησε ἁπάντων, oblivionem affert, Od. υ, 85.

Ἐπέλλαβε ὕπνος, Od. δ, 793.

Ἐπελώβευον, contumeliosi erant, Od. β, 323.

Ἐπεμαίετο, Il. κ, 401. ρ, 430.

Ἐπεμάσσατ', leviter percussit, Od. ν, 429. π, 172.

Ἐπεμβεβαώς, Il. ι, 578.

Ἐπεμήδετο, Od. δ, 437.

Ἐπεμήνατο, *cum dat.* amavit misere, Il. ζ, 160.

Ἐπεμήνιε, Il. ν, 460.

Ἐπέμυξαν, Il. δ, 20. v. not. θ, 457.

Ἐπενεῖκαι χεῖρα κέρη, Il. τ, 261.

Ἐπένειμε, Il. ω, 625.

Ἐπένευε, Il. χ, 314. ἐπένευσα, Il. ο, 75.

Ἐπενήνεον, ordine imponebant, Il. η, 428. 431.

Ἐπενήνοθε, inerat, ἐπῆν, *propr.* effloruerat, *aor.* 2. Il. β, 219. κ, 134.

Ἐπένησε λίνῳ, nevit filo, Il. υ, 128. ω, 210.

Ἐπενήχετο, B. 106.

Ἐπένοντο. Il. ω, 124.

Ἐπεντανύσας, Od. χ, 467. al. ἐπανταγύσας, vid. not.

Ἐπέντυε, Il. θ, 374.

Ἐπεντύνονται, Od. ω, 89.

Ἐπέοικε, Il. α, 126. δ, 341.

Ἐπεπείθετο, Od. κ, 406. 466.

Ἐπεπήγει, fixa hærebat, *de hasta*, Il. ν, 442.

Ἐπέπιθμεν, fisi sumus, Il. β, 341. δ, 159.

Ἐπέπλεον, Il. α, 312.

Ἐπέπληγον, Il. ε, 504.

Ἐπέπλως, Od. γ, 15.

Ἐπεποίθει, fidebat, Il. π, 171.

Ἐπέπταρε, Od. ρ, 545. H. in Merc. 297.

Ἐπέπτατο, Il. ν, 821. Od. ο, 160.

Ἐπέπυστο, Il. ν, 674.

Ἐπεπωλεῖτο, obibat, Il. δ, 231. 250.

Ἐπέρασσα, vendidi, Il. φ, 102. ἐπέρασσε, ib. 40. ἐπέρασσαν, (*sic*) Od. ο, 386.

Ἐπέρεισε, *de hasta*, infixit, Il. ε, 856. ἐπ, ἶν', contendit vires, Il. η, 269.

Ἐπέρησα, Od. ε, 409.

Ἐπέρρεεν, Il. λ, 723.

Ἐπέρριψαν, in me conjecere, Od. ε, 310.

Ἐπερρώοντο, Od. υ. 107. ἐπερρώσαντο χαῖται, Il. α, 529. v. not.

Ἔπερσε, Od. α, 2.

Ἐπέρυσε θύρην, post se clausit, Od. α, 441.

Ἐπέρχεαι, *cum accus. rei et pers.* Od. π, 27.

Ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν, sermones inferre, Od. δ, 159. v. not.

Ἐπεσβόλον λαβητῆρα, garrulum, *vel* maledicum, Il. β, 275.

Ἐπέσσευεν, *pro simpl.* ἔσσευεν, Il. υ, 325.

Ἔπεσθον, Il. χ, 450. ἐπέσθων, Il. ι, 170. ἐπέσθην, Il. ε, 551.

Ἐπέσπεν ὅν τινα πότμον, Od. γ, 16. ἐπέσ-

τον ὀλέθριον ἦμαρ, attigerunt, Il. τ, 294. κακὸν οἶτον, Od. γ, 154.
'Επέσσεταί τις, superererit, Od. δ, 756.
'Επέσσευεν κακά μοι, immisit, Od. σ, 255. τ, 129.
'Επεσσεύοντο, accedebant, conveniebant, Il. β, 86. 150. 208.
'Επέσσυται, Il. ζ, 361. ι, 42. ἐπεσσύμεθ', Od. δ, 454. ἐπέσσυτο, Il. ι, 438. 459.
'Επεστονάχιζε, B. 72.
'Επεστονάχησε, Il. ω, 79.
'Επεστενάχοντο, Il. δ, 154.
'Επεστέψαντο ποτοῖο κρητῆρας, Il. ι, 175. Od. γ, 339.
'Επέσχον τοι μαζὸν, præbui mammam. Il. χ, 83. ἐπέσχε, cohibuit, Il. φ, 244. explevit, sc. spatium, ib. 407. κοτύλην, poculum præbuit, Il. χ, 494. πυρὸς μένος, invasit, obtinuit, Il. ψ, 238. οἶνον, præbuit bibendum, Od. π, 444.
'Επέτασσαν ἀνὰ — Od. δ, 783.
'Επέτειλας ἐφετμὰς, Il. ε, 818. ἐπετείλατο νόστον, Od α, 327.
'Επέτελλε, Il. δ, 229. ἐπετέλλετο, ibid. 301.
'Επετήσιος, Od. η, 118.
'Επετόλμησε, toleravit, Od. ρ, 238.
"Επετον ἀμφὶ κρέα, parabatis cœnam, Il. λ, 775.
'Επέτοντο, Il. κ, 514. ν, 29.
'Επετοξάζοντο, Il. γ, 79.
'Επέτρεπε γήραϊ, indulgebat senectuti, *sc. vacationem laborum, etc.* Il. κ, 79. ἐπέτρεπεν οἶκον, Od. β, 226. ἐπετράπομεν, mandavimus, *sc. imperium*, Il. κ, 59. ἐπετράπετο, Od. ι, 12.
'Επέτρεχον, Il. ψ, 504.
"Επευ, Il. κ, 146. ν, 381.
'Επεύθετο, Il. ρ, 408. ἐπευθόμεθα, Il. ι, 520.
'Επεύχεται, gloriatur, Il. ε, 119. ἐπεύχεο μὴ μέγ', ne jacta te nimis, Od. ψ, 59. ἐπεύξεαι δοιοῖσι, duorum victoria gloriaberis, Il. λ, 431. ἐπεύξατο, etiam increpuit, *sc. cadentem*, ib. 449. ἐπεύξασθαι θεοῖσι, vota facere, Od. κ, 533. λ, 46.
'Επευφήμησαν, Il. α, 22. 376.
"Επεφνε, Il. ε, 69. ζ, 12. 29. ἐπέφνετε, Il. φ, 135.
'Επεφόρβει, pascebat, H. in Merc. 105.
'Επέφραδε, dixit, Il. λ, 794. ἐπεφράσω, cogitasti, Il. φ, 410. ἐπεφράσατ', vidit, animadvertit, Il. ε, 665. ἐπεφράσθης, in animum induxisti, Od. ε, 183.
'Επέχεις με κεκοτηότι θυμῷ, Od. τ, 71. ἔπεχε ἵππους, Il. π, 732. ἔπεχεν, ᾧ πόδας, in quo pedes poneret, Od. ρ, 410.
'Επεχείρεον δείπνῳ, Od. ω, 385.
'Επέχευε, Od. α, 136. δ, 52. ἐπεχεύατο, Od. ε, 257.
'Επέχραον, *cum dat.* impetum faciunt in, Il. π, 352. 356.
'Επέχυντο, insequebantur effuse, Il. ο, 654. π, 295.
'Επήβολος νηὸς, qui navem habet, Od. β, 319.
'Επήγαγον, persuasi, Od. ξ, 392.
'Επηγκενίδεσσι μακρῇσι, Od. ε, 253. *vid. not. et Hesych.* in h. v.
'Επηετανὸς, perpetuus, Od. θ, 233. ἐπηετανοὶ, Od. ζ, 86.
'Επήιεν, sequebatur, Il. ρ, 741.
'Επήϊσσον, Od. ξ, 281. ἐπήϊξα, Od. κ, 322.
'Επηλυσίης πολυπήμονος, H. in Merc. 37. v. not.
'Επημοιβοὶ, Il. μ, 456. Od. ξ, 513.
'Επήνεον, Il. γ, 461. ἐπήνεσαν, Il. ι, 706. ἐπήνησαν, Il. η, 344. σ, 312.
"Επηξε νῆας, struxit, Il. β, 664. ἔγχος οἱ, hasta trajecit, Il. ν, 570.
'Επηπείλησε, Od. ν, 127.
'Επήπυον, favebant acclamando, Il. σ, 502.
'Επήρατος, Od. δ, 606.
'Επήρετμοι, Od. β, 403.
'Επηρεφέες, Il. μ, 54.
'Επήρκεσε, arcuit, prohibuit, Il. β, 873. Od. ρ, 568.
'Επήρξατο νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν, ministravit, dedit, H. in Ap. 125.
'Επῆρσε, aptavit, Il. ξ, 167. 339.
'Επήρτυε, Od. θ, 447.
'Επήσκηται, Od. ρ, 266. vid. not.
'Επητὴς, disertus, Od. ν, 332. ἐπητῇ, Od. σ, 127.
'Επήτριμοι, frequentes, densæ, Il. σ, 211. τ, 226.
'Επητύος, laudis, Od. φ, 306.
'Επήυξατο, H. in Ap. 362.
'Επήφυσεν, haustam infudit, Od. τ, 388.
'Επ' — θῆσαν, Il. β, 39.
'Επὶ, *cum genit.* ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, Il. ε, 637. etc. *cum dat.* ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε in *vel* cum hac forma, *vel* præter hanc formam, Od. ρ, 308. etc.
'Επὶ, insuper, Il. ι, 705. ζ, 419. etc.
'Επὶ, *cum particula indec.* φιν, Il. ν, 308.
'Επὶ, *absolute*, Il. ι, 132. 187. Od. θ, 563. etc.
'Επὶ, pro ἔπι, Il. α, 515. ε, 178. Od. ν, 114. ξ, 92.
'Επὶ — ἀγείρετο, Od. λ, 631.
'Επὶ — ἀείρας, Il. κ, 30.
'Επὶ — ἀίξει, Od. ξ, 65.
'Επὶ — αἰνῆτον, Od. σ, 63.
'Επὶ — ἀλεῖψαι, Od. μ, 47.
'Επάλμενος, Od. ω, 319. ἐπιάλμενον, Il. η, 15.
'Επὶ — ἅλτο, Od. χ, 2.
'Επιανδάνει, Il. η, 407.
'Επὶ — ἀρῆξαι, Il. α, 408.
'Επὶ ἄυσε, Il. ο, 321.
'Επίαχον, Il. ε, 860. π, 403.
'Επίβαθρον, Od. ο, 448.

Ἐπιβαῖεν, Il. θ, 512.
Ἐπιβαλλόμενος, *cum genit.* appetens, Il. ζ, 68.
Ἐπιβασκέμεν κακῶν, incommodorum auctorem esse alicui, Il. β, 234.
Ἐπίβησον εὐκλείης, ad gloriam provehe, Il. θ, 285. ἐπιβῆτον — εὐφροσύνης, Od. ψ, 52. ἐπιβήμεναι, Il. ι, 133. 275. ἐπιβησέμεν, Il. θ, 197. ἐπιβήσομαι, H. in Merc. 166. ἐπιβησόμενος, Il. π, 343. ἐπιβήσετο, Il. θ, 44.
Ἐπιβήτορα, Od. λ, 130. ἐπιβήτορας ἵππων, Od. σ, 262.
Ἐπιβλὴς, sera, Il. ω, 453.
Ἐπιβόσκομαι, B. 54.
Ἐπιβουκόλος, Od. γ, 422.
Ἐπιβρέμει, Il. ρ, 379.
Ἐπιβρίσειαν, Od. ω, 343. ἐπιβρίσῃ, Il. ε, 91.
Ἐπιβώσομαι, invocabo, Od. α, 378. β, 143. ἐπιβωσόμεθ', Il. κ, 463.
Ἐπιβώτορι, pastori, Od. ν, 222.
Ἐπιγεινομένοισιν, posteris, Il. κ, 71.
Ἐπὶ — γέλασαν, Il. ψ, 480. ἐπὶ — γέλασσαν, ibid. 784.
Ἐπιγναμπτὰς, H. in Ven. 87. *alii* ἐπὶ γνάμπτας.
Ἐπιγνάμπτει, Il. ι, 510. ἐπιγνάμψας, Il. φ, 178. ἐπιγνάμψασα, Il. α, 569.
Ἐπιγνοίη, Od. ω, 216. ἐπιγνώωσι, Od. σ, 30.
Ἐπιγουνίδα, Od. σ, 73. μεγάλην, Od. ρ, 225.
Ἐπιγράβδην, ut leviter stringeret, Il. φ, 166. *V. L.* ἐπιγραύδην, *ut in Ind. Seb.*
Ἐπιγράψαι, Il. ν, 553. ἐπιγράψας, Il. η, 187. λ, 388. vid. ἐπέγραψε.
Ἐπιδαίομαι, H. in Merc. 383.
Ἐπιδέδρομεν, Od. ζ, 45.
Ἐπιδέξια, Od. φ, 141.
Ἐπιδέρκεται, Od. λ, 16.
Ἐπιδευὴς, Il. ε, 481. ἐπιδευὲς, Il. τ, 180. ἐπιδευέες, Od. φ, 185. ἐπιδευεῖς, Il. ι, 225.
Ἐπιδεύομαι, Il. ψ, 670.
Ἐπιδημεύεις, domi manes, Od. π, 28.
Ἐπιδήμιος ἔτι ἦεν, adhuc domi erat, Od. α, 233. ἐπιδημίου πολέμου, intestini, Il. ι, 64. ἐπιδήμιον, εἶναι, domi esse, Od. α, 194. ἐπιδήμιοι, communes publici, Il. ω, 262.
Ἐπιδινήσας, Il. γ, 378. ἐπιδινεῖται, Od. υ, 218. ἐπιδινηθέντε, Od. β, 151.
Ἐπιδίφρια, Od. ο, 51. καλὰ, ibid. 75.
Ἐπιδιφριάδος, Il. κ, 475. v. not.
Ἐπιδόντα κακὰ πολλὰ, infelicem, Il. χ, 61. ab ἐπιδεῖν, *sapit hebraismum.*
Ἐπιδώμεθα μάρτυρας, testificemur, Il. χ, 254. ἐπιδοῦναι, donare, Il. ψ, 559.
Ἐπιδραμέτην, Il. ψ, 418.
Ἐπίδρομον, Il. ζ, 434.
Ἐπὶ — ἐάφθη, Il. ν, 543.
Ἐπίεζε, Il. π, 510.
Ἐπιεικέα, Il. ψ, 246.
Ἐπιείκελος, Il. δ, 394.
Ἐπιειμένος ἀναιδείην, Il. ι, 372. ἐπιειμένον ἀλκὴν, Od. ι, 214. 514.

Ἐπιεικτὸν, Il. ε, 892. θ, 32.
Ἐπιείσομαι, *cum accus,* adoriar, Il. λ, 367. υ, 454. ἐπιεισαμένη, irruens, Il. φ, 424.
Ἐπὶ — ἑλίσσεται, Il. ψ, 320.
Ἐπιέλπεο, Il. α, 545. ἐπιελπόμενος, Od. φ, 126.
Ἐπιέσσαμεν χλαῖναν, injecimus ei, teximus lena, Od. υ, 143. ἐπιέσσαντο, circumdedere sibi, Il. ξ, 350.
Ἐπιζάφελος χόλος, gravis ira, Il. ι, 521.
Ἐπιζαφελῶς, Il. ι, 512.
Ἐπίηλεν, Od. χ, 49. v. not. *per tmesin est etiam,* Od. θ, 447. 443. φ, 241.
Ἐπιήνδανε, Od. ν, 16. π, 406.
Ἐπίηρα, grata, Il. α, 572. 578. cf. ἦρα.
Ἐπιήρανα, idem, Od. τ, 343.
Ἐπὶ — ἤραρεν, H. in Merc. 50.
Ἐπιθαρσύνων, Il. δ, 183.
Ἐπιθήματα καλ', opercula, Il. ω, 228.
Ἐπιθρέξαντος, *de hasta prætervolante ac prope stringente,* Il. ν, 409.
Ἐπιθρώσκουσι, Il. ε, 772. ἐπιθρώσκων, Il. δ, 177.
Ἐπιθύει θυμὸς, appetit, H. in Merc. 472. ἐπιθύουσι, irruunt recta, Il. σ, 175. ἐπιθύσαντες, idem, Od. π, 297. *Thema est* ἰθύω.
Ἐπὶ — ἴαλλε, Od. ι, 288.
Ἐπιΐστορα, peritum, Od. φ, 26.
Ἐπικαίοντες, H. in Ap. 491. 509.
Ἐπὶ — κελέσαντες, Od. η, 189.
Ἐπικαμπύλος ὦμους, incurvatus, H. in Merc. 90.
Ἐπὶ κὰρ, in præceps, Il. π, 392.
Ἐπικάρσιαι, Od. η, 70.
Ἐπικέλσαι, Od. ε, 148. ἐπικέλσαντας, ib. 138.
Ἐπικερτομέων, Il. π, 744.
Ἐπίκευθε, Od. π, 168. σ, 170. ἐπικεύσῃς, Od. ο, 263. ἐπικεύσω, Il. ε, 816. κ, 115.
Ἐπικίδναται, Il. β, 850.
Ἐπικλείουσ', Od. α, 351.
Ἐπίκλησιν, Il. η, 138.
Ἐπικλονέονται, Il. σ, 7.
Ἐπίκλοπος, Il. χ, 281.
Ἐπικλώσῃ, Od. δ, 208. ἐπικλώσονται, Od. υ, 196. vid. ἐπέκλωσε.
Ἐπικουρήσοντα, Il. ε, 614.
Ἐπικόψων, Od. γ, 443.
Ἐπικραίνουσα, H. in Merc. 528.
Ἐπικρατέουσιν, imperant, præsunt, Il. κ, 214. Od. α, 245. ἐπικρατέωσιν, idem Od. ξ, 60. ρ, 320. ἐπικρατέουσι, vincentibus, Il. ξ, 98.
Ἐπικρατέως, Il. π, 67. 81. ψ, 863.
Ἐπικρήηνον, Il. α, 455. ἐπικρήνειε, Il. ο, 599.
Ἐπίκριον, antennam, Od. ε, 254. 318.
Ἐπὶ — κύρσας, Il. γ, 23.
Ἐπιλεύσσει, Il. γ, 12.
Ἐπίληθον, oblivionem adferens, Od. δ, 221. ἐπιλήσομαι, Il. χ, 387.
Ἐπιλύγδην, leviter stringendo, Il. ρ, 599.

Od. ξ, 272. ἐργάζοιο ἔργα ἀεικέα, Il. ω, 733.
Ἔργαθεν, Il. λ, 437. ἐργμένον, H. in Merc. 123.
Ἐργασίην, H. in Merc. 485.
Ἔργματα καλὰ, in Pallad. 12.
Ἔρδειν, Il. ο, 148. etc. ἔρδεσκεν, Il. ι, 536. χ, 380.
Ἐρεβεννὴ, Il. ε, 659. 864.
Ἐρέβευς, *genit.* Il. θ, 368. Od. λ, 37. ἐρέβευσφιν, Il. ι, 568.
Ἐρέβινθοι, Il. ν, 589.
Ἐρέειν, Il. γ, 83. ἐρέεσθαι, Od. β, 298.
Ἐρεείνεις, Il. ζ, 145. κ, 558. ἐρέεινεν, Od. δ, 137. ἐρεείνετο, Od. ρ, 305.
Ἔρεζον, Od. ψ, 56.
Ἐρέθουσιν, Od. τ, 517. ἐρέθῃσι, in Mart. 14. ἐρέθῃσιν, Il. α, 519. ἔρεθε, Il. γ, 414.
Ἐρεθίζω, Od. τ, 45. ἐρεθίζεμεν, Il. δ, 5.
Ἐρείδοντες βελέεσσι, pugnantes, Il. π, 108. ἐρείδουσαι ἀλλήλῃσι, Od. χ, 450. ἐρείδεσθον, pugnate, Il. ψ, 735. ἐρειδόμενοι ἔγχει, Il. ξ, 38.
Ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ, Il. ν, 441. v. not.
Ἐρείομεν, consulamus, Il. α, 62.
Ἔρειο, interroga, Il. λ, 610.
Ἔρειπε, diruit, Il. ο, 361. ἔρειπον, Il. μ, 258. ἐρείπων, Il. ο, 356.
Ἔρεισε γοῦνα, H. in Apoll. 117. ἔρεισε ἐπὶ —adegit, *de hasta*, Il. λ, 235. ἐρεῖσαι σύν τε στόμα, comprimere, Od. λ, 425. ἐρείσας ἀσπίδα, reclinans, Il. χ, 97, 112. etc. ἐρείσατο γαίης χειρὶ, Il. ε, 309. λ, 355. ἐρεισάμενος, Il. β, 109. ἐρείσθη οὔδει, porrectus, stratus est, Il. η, 145. λ, 144. ἐρηρίδαται οὔδει χαῖται, fusæ, Il. ψ, 284. λᾶε, positi erant, ibid. 329.
Ἐρεμνὴν, Il. δ, 167. Od. ω, 106.
Ἔρεξα, Il. ι, 453. etc.
Ἐρέοιμι, Od. λ, 228. ἐρέοντο, Il. α, 332. ἐρέοντο, (ἐκ) Il. ι, 667.
Ἐρεπτόμενοι, Il. β, 776. ε, 196.
Ἐρέριπτο, dirutus erat, Il. ξ, 15.
Ἔρεσσον, Od. ι, 490. λ, 78. ἐρεσσέμεναι, Il. ι, 361.
Ἐρέται, Il. β, 719. ἐρέτας ἀλῖνας, Od. π, 349. ἐξαίτους, Od. β, 307.
Ἐρετμὰ εὐήρε', Od. λ, 124. προήκεα, Od. μ, 205.
Ἐρετμοὺς, Od. θ, 112.
Ἐρεύγεται, Od. ε, 438. ἐρεύγετο, Od. ι, 374. ἐρευγόμενοι, Il. π, 162.
Ἐρεύθων, Il. λ, 394. ἐρεῦσαι, Il. σ, 329.
Ἐρέχθων θυμὸν, Od. ε, 83. 157. ἐρεχθομένην ἀνέμοις, jactatam, *de nave*, Il. ψ, 317.
Ἔρεψα, Od. ψ, 193. ἔρεψα (ἐπὶ) Il. α, 39.
Ἐρέωμαι, Od. ρ, 509.
Ἐρήμην, Od. γ, 270.
Ἐρητύειν, Il. β, 75. ἐρητύσασκε, Il. β, 189. λ, 566. ἐρητύσειε, Il. α, 192. ἐρητύεται, Il. ι, 631. ἐρήτυθεν, Il. β, 99, 211.
Ἐριαύχενες, Il. λ, 159.
Ἐριβρεμέτεω, Il. ν, 624.
Ἐρίβρομος, in Bacch. s. latr. 56.
Ἐριβώλακα, Il. β, 841. γ, 74.
Ἐριβώλου, Il. φ, 154.
Ἐρίγδουπος, Il. η, 411. κ, 329.
Ἐρίδαινε, Od. φ, 310. ἐριδαινέμεν, Od. α, 79. ἐριδαίνετον, Il. α, 574. π, 765.
Ἐριδδήσασθαι, Il. ψ, 792.
Ἐριδμαίνωσιν, Il. π, 260.
Ἐριδούπου, Il. ω, 323. ἐριδούπων ἀκτάων, Il. υ, 50.
Ἐρίζετον, Od. σ, 38. ἐρίζητον, Il. μ, 423. ἐριζέμεν, Il. ψ, 404. ἐριζέμεναι, Il. α, 277. ἐρίζεσκον, Od. θ, 225.
Ἐρίηρος, Il. δ, 266. ἐρίηρον, Od. α, 346.
Ἐριθηλὲς, Il. ρ, 53. ἐριθηλέα, H. in Merc. 27.
Ἔριθον πλήμονα, H. in Merc. 296. ἔριθοι, Il. σ, 550.
Ἐρικυδέα, Il. γ, 65. ο, 265.
Ἐρικυδέως, H. in Merc. 547.
Ἐριμύκους, Od. ο, 235.
Ἐρινεὸς μέγας, Od. μ, 103. ἐρινεὸν ἠνεμόεντα, Il. χ, 145.
Ἐριννὺς ἠεροφοῖτις, Il. ι, 567. ἐριννύες, Il. ο, 204. πτωχῶν, Od. ρ, 475. ἐριννῦς στυγερὰς, Il. ι, 454.
Ἐρίοιο μαλακοῦ, Od. δ, 124.
Ἐριούνης, *epith. Mercurii*, Il. υ, 34. et Ἐριούνιος, Il. ν, 72. ω, 360.
Ἔριπε, Il. λ, 742. ἐριπὼν, Il. ε, 309.
Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα, Il. δ, 440. βεβριθυῖα, Il. φ, 385. λαοσσόος, Il. υ, 48. φίλη, Il. ε, 891. ἔριδος ἀργαλέης, Il. ρ, 384. θυμοβόροιο, Il. η, 301. θυμοβόρου, Il. η, 210. κακομηχάνου, Il. ι, 257. κρατερῆς, Il. ν, 358. ἔριδα αἰνοτάτην, Il. ξ, 389. βαρεῖαν, Il. υ, 55.
Ἐρισθενέος, Il. ν, 54. τ, 355.
Ἔρισμα μέγ', Il. δ, 38.
Ἐρίσσεται, Od. δ, 80.
Ἐριστάφυλον, Od. ι, 111. 358.
Ἐρίτιμον, Il. β, 447. ο, 361.
Ἐρισφαράγου, H. in Merc. 187.
Ἕρκιον, Il. ι, 472. Od. σ, 101.
Ἕρκος ἀκόντων, Il. δ, 137. ὀδόντων, Il. δ, 350. ἕρκεος ἀμύμονος αὐλῆς, Od. χ, 442. 459. ἕρκει χαλκείῳ, Il. ο, 567. reti, Od. χ, 469. ἕρκεα, aula, Od. ρ, 603.
Ἕρμ' ὀδυνάων, Il. δ, 117. ἕρμα πόληος, Il. π, 549. Od. ψ, 121. ἕρματα μακρὰ, phalangas, Il. α, 486. νηῶν, idem, Il. β, 154. τρίγληνα, inaures, Il. ξ, 182. Od. σ, 296.

579. φ, 77. ἔσπωνται ἐπὶ — Od. μ, 349. ἑσπέσθαι, Il. ε, 423. ἕσπετο, Il. γ, 376. δ, 476. ἑσπέσθην, Il. γ, 239.
Ἕσσα ἀμφὶ, Od. δ, 253. ἕσσε, Il. ε, 905. ἕσσαν περὶ, Od. ω, 59, ἕσσον, indue, Il. π, 670. ἕσσαι, indue, Od. ξ, 154. ἕσσαι, indutus es, Od. ω, 248. ἕσσει, Od. ο, 337. ἕσσο, indutus esses, Il. γ, 57. ἕσο (ἀμφὶ) Od. χ, 363. ἕσσω, Od. ν, 400.
Ἐσσεῖται, erit, Il. β, 393. ν, 317.
Ἔσσευα, Il. ε, 208. ἐσσεύετο, Il. ρ, 463.
Ἐσσείοντο, Il. υ, 59.
Ἔσσυμαι, Il. ν, 79. ἐσσύμενος, Il. λ, 553. ἔσσυο ἰθὺς τρώων, ruisti in Trojanos, Il. π, 585. ἔσσυτο, Il. ρ, 678.
Ἐσσυμένως, Il. γ, 85. ο, 698.
Ἔσταζε, B. 226.
Ἕστατον, Il. ψ, 284. 443. ἕσταμεν, Od. λ, 465. φ, 261. ἕστατε, Il. υ, 354. ἑστᾶσιν, Il. ε, 196. ἕσταθ' sta. Od. χ, 489. ἑστάμεν, Il. δ, 342. ἑστάμεναι, Il. κ, 480. λ, 410. ἑστάθη, Od. ρ, 463.
Ἔστειχε, Od. ι, 444. ἔστειχον, Il. ι, 86.
Ἔστενε, Il. κ, 16. σ, 33.
Ἐστεφάνωται, Il. σ, 485. ἐστεφάνωτο, Il. ε, 739. λ, 36.
Ἔστεφε, Il. σ, 205.
Ἑστήξομεν, Ires. 12.
Ἐστήρικτο, Il. π, 111.
Ἐστιχον, Il. π, 258.
Ἐστιχόωντο, Il. β, 92. 516. 602.
Ἐστοναχίζετο ὑπὸ — Il. β, 95.
Ἐστόρεσαν, Il. ω, 648.
Ἕστορι, clavo in temone, *quo jugum tenetur*, Il. ω, 272.
Ἑσταμμέναι, H. in Merc. 411.
Ἐστρατόωντο, I. γ, 187. δ, 378.
Ἔστρωτο ὑπὸ — Il. κ, 155.
Ἔστυγον κατὰ — Od. κ, 113.
Ἐστυφέλιξε, Il. ε, 437. π, 774.
Ἐσύλα, extraxit, Il. δ, 105. ζ, 28.
Ἐσύλευον, Il. ε, 48.
Ἐσφαγμένα, Od. λ, 45.
Ἔσφερον, Od. η, 6. ἐσφέρεται, Il. λ, 495.
Ἐσφήκωντο, Il. ρ, 52. v. not.
Ἔσφιγγεν, B. 70. 87.
Ἐσφόρεον, Od. ζ, 91. τ, 32.
Ἐσχάρη, Od. ζ, 52. παρ' ἐσχάρη, in ædibus, Od. ψ, 71. ἐσχάραι, Il. κ, 418. ἐσχαρόφιν, Od. ε, 59.
Ἔσχατα, in extrema parte, Il. λ, 8.
Ἐσχατιῇ, Il. λ, 524. ψ, 242. etc.
Ἔσχατον θάλαμον, intimum, Od. φ, 9.
Ἐσχατόωσα, Il. β, 616. ἐσχατόωντα, Il. κ, 206.
Ἔσχεθε κατὰ, Od. ω, 529. ἔσχεθον, Il. ο, 653. τ, 418. ἔσχετο φρεσὶ, Od. ρ, 238. ἐσχεθέτην, Il. μ, 461. ἔσχοντο φόβου, cohibebantur a fuga, Od. ω, 57.
Ἔται, familiares, Il. ι, 460. π, 456. ἔτησι, Il. ζ, 262.
Ἑταιρείη, H. in Merc. 58.
Ἑταίρη, Il. ι, 2.
Ἑταιρίζεσι, H. in Ven. 96. ἑταιρίσσαι, Il. ω, 335.
Ἑταῖρος ἐρίηρος, Il. δ, 266. πατρώϊος, Od. β, 286. ἑταῖρον ἐνηέα, Od. θ, 200. τετιμένον, Il. υ, 426.
Ἑταίρους ἑταρτείας, Od. τ, 289. ἐρίηρας, Il. π, 363.
Ἐτάλασσας, Il. ρ, 166.
Ἔταμνον ὅρκι', Il. δ, 155.
Ἐτάνυσσα ἐκ — Od. ψ, 201. ἐτανύσσατο, H. in Merc. 51.
Ἐτάραξε σὺν — Il. θ, 86.
Ἑταρίσσαιτο, Il. ν, 456.
Ἐτάρπετο, Il. τ, 19. ἐταρπήτην, Od. ψ, 300.
Ἐτεθήπεα, obstupui, Od. ζ, 166.
Ἔτειρε, Od. μ, 332. ἐτείρετο, Il. σ, 153. θ, 81.
Ἐτειχίσσαντο, Il. η, 449.
Ἐτέλεσεν, Il. ι, 456. ἐτελείετο, Il. α, 5. Od. λ, 296.
Ἐτελεύτα, perfecit, Od. ω, 125.
Ἔτελλε, Il. π, 199. Od. ψ, 349.
Ἐτεὸν, Il. β, 300. ε, 104. etc.
Ἐτεόκρητες, Od. τ, 176.
Ἑτεραλκέα, Il. η, 26. θ, 171. etc.
Ἑτερήμεροι, Od. λ, 302.
Ἐτέρσετο, Il. λ, 267. 847.
Ἔτερφθεν, in Pan. 45. ἐτέρφθησαν, Od. θ, 131.
Ἑτέρωθεν, Il. α, 247. etc. ἑτέρωθι, Il. ε, 351. etc. ἑτέρωσε, Il. θ, 306.
Ἐτέταλτο, Od. λ, 523.
Ἐτετεύχατο βωμοὶ, Il. λ, 807.
Ἔτετμε, Il. δ, 293.
Ἔτευχε, faciebat, Od. σ, 349. ἔτευξα, Od. δ, 174. ἔτευξαν, Od. α, 244. ἐτύχθη, accidisset, Il. β, 155. etc. ἐτέτυξο, Il. μ, 164. ἐτέτυκτο, Il. ε, 78. 402. 446. etc.
Ἔτεχ', Il. η, 469. υ, 240.
Ἐτίων, Il. λ, 690.
Ἐτήτυμος, Il. χ, 438.
Ἐτίναξε, Il. γ, 385. ρ, 595.
Ἔτιον, Od. χ, 370.
Ἐτίσατο, *cum duplici accus.* Od. ο, 236.
Ἐτίταινε, Il. θ, 69. ἐτιταίνετο, Il. ε, 97.
Ἔτλαν, Il. φ, 608.
Ἑτοιμασσαίατ', Il. κ, 571.
Ἐτόλμας, Od. υ, 20. ἐτόλμα, *cum partic.* tolerabat, Od. ω, 160.
Ἔτορε, Il. λ, 236.
Ἐτραπέτην, H. in Merc. 501.
Ἐτραφέτην, nutriti ambo sunt, Il. ε, 555. ἐτράφημεν, Il. ψ, 84.
Ἔτρεμε ὑπὸ, Il. κ, 390.
Ἔτρεσε, Il. ο, 586. ἔτρεσαν, Il. λ, 744.
Ἐτρόμεον, Il. η, 151.
Ἐτώσιον, Il. γ, 368. ε, 854. etc.

Εὑρέμεναι, Il. β, 343. Od. δ, 374, εὕρεο, Od. τ, 403. εὕρετο, Il. π, 472.
Εὕριπον, H. in Merc. 222.
Ἐϋῤῥαφέεσσι, Od. β, 354. 380.
Ἐϋῤῥεῖος, Il. ζ, 508. ξ, 433.
Ἐϋῤῥείταο, Il. ζ, 34. ἐϋῤῥείτην, Od. ξ, 257.
Ἐΰῤῥοος, Il. φ, 130.
Εὐρυάγυια, Il. δ, 52.
Εὐρυκρείων, Il. ο, 102. 355. 411. Od. γ, 247.
Εὐρυμέτωποι, Od. μ, 262. 355.
Εὔρυναν, Od. θ, 260.
Εὐρυοδείης, Il. π, 635.
Εὐρύοπα, *accus.* Il. α, 498. θ, 206.
Εὐρύοπα, *vocat. pro nominat.* Il. ε, 265. θ, 442.
Εὐρυπόροιο, Il. ο, 381.
Εὐρυπυλὲς δῶ, Il. ψ, 74.
Εὐρυρέεθρος, Il. φ, 141.
Εὐρυσθενὲς, Il. η, 455. θ, 201.
Εὐρυφυὲς, luxurians, Od. δ, 604.
Εὐρύχορον, Il. β, 498. Od. δ, 635.
Εὐρώεντα, Il. υ, 65. Od. κ, 512.
Εὗσε, adussit, Od. ξ, 75. εὗσαν, Od. ξ, 426.
Ἐΰσκαρθμοι, *de equis velocibus*, Il. ν, 31.
Ἐΰσκοπος, Od. λ, 197. ἐΰσκοπον, Il. ω, 24. 109.
Ἐΰσελμοι, Od. β, 390. ι, 544. etc.
Ἐϋσταθέος, Il. σ, 374. Od. υ, 258. etc.
Ἐϋστέφανος, Il. φ, 511. Od. σ, 192.
Ἐϋστρέπτοισι, *epith. lori, funis*, Od. β, 426. ο, 291.
Ἐϋστρεφὲς, *epith. pariter funis*, Od. κ, 167. φ, 408. ἐϋστρεφέεσσι, Od. ι, 427.
Ἐϋστρόφῳ, apte circumvoluto, Il. ν, 599. 716.
Ἐΰστρωτον, H. in Ven. 158.
Εὐτείχεα, Il. π, 57. εὐτείχεον, Il. α, 129. β, 113.
Εὐτειχήτοιο, H. in Ven. 112.
Ἐϋτμήτοισι ἱμᾶσι, Il. φ, 30.
Εὐτρεφέες, Od. ι, 425.
Ἐΰτρεφεν, Od. τ, 354. ἐῢ τρέφον, Il. ξ, 202. 303.
Ἐΰτριχας, Il. ψ, 13. 301. 351.
Ἐϋτροχάλῳ, Il. υ, 496. v. not.
Ἐΰτροχον, Il. θ, 438. μ, 58.
Εὔτυκτον, Il. γ, 336. θ, 44. ἐΰτυκτον, Il. ν, 240. ο, 480.
Εὔϋμνον, H. in Ap. 19. 207.
Εὐφημῆσαι, Il. ι, 171.
Εὐφραδέως, Od. τ, 352.
Εὐφραίνεσθαι, Od. β, 311.
Ἐϋφρανέω, Il. η, 297. ἐϋφρανέειν, Il. ε, 688.
Εὔφρην', Il. ω, 102. εὐφρήνης, Il. π, 294. εὐφρήνῃ, in Dian. 12. εὐφρῆναι, Il. ρ, 28.
Εὔφρονα, Il. γ, 246. ἐΰφρονες, H. in Ap. 194.
Ἐϋφρονέων, Il. α, 73. 253. β, 78. etc.
Εὐφροσύνη, Od. ι, 6. ἐϋφροσύνῃσιν, Od. ζ, 156.

Εὐφυέα, Il. φ, 243. εὐφυέες, Il. δ, 147.
Ἐΰχαλκα, Il. η, 12. ἐΰχαλκον, Il. ν, 612 ubi v. not.
Εὔχεο, *imperat.* vove, Il. δ, 101. *imperf. cum* εἶναι, eras, ferebaris, ibid. 264. precabaris, Il. σ, 75.
Εὐχερὲς, B. 61.
Εὐχετάασθαι, Il. ζ, 268. ρ, 19.
Εὔχεται εἶναι, putatur, *vel* est Il. α, 91. v. not. β, 82. εὔχετο, *cum dat.* precabatur iis bene, Il. α, 450. γ, 275.
Εὐχετοώμην, Od. θ, 467. εὐχετόωντο, Il. θ, 347. εὐχετοῴμην, Od. ο, 181. εὐχετόωντ', Il. μ, 391.
Εὖχος ἀγλαὸν, Il. η, 203. μέγ', Il. ε, 285. μέλεον εὖχος ἔδωκας victoriam, s. gloriam dedisti, Il. φ, 473.
Ἐΰχροες, Od. ξ, 24.
Εὐχωλὴ πέλεν ὀλλύντων, clamor gloriantium, insultantium cæsis, Il. δ, 450. εὐχωλῆς, voti, Il. α, 65. 93. εὐχωλὴν jactationem, jactandi materiam, Il. β, 160. 176. εὐχωλαὶ πῆ ἔβαν, jactatio, Il. θ, 229. εὐχωλῆς ἀγανῇσι, votis, Il. ι, 495.
Εὐώδης, Od. ε, 64.
Εὐώπιδα, Od. ζ, 113. 142.
Ἔφαλον, ad mare sitam, Il. β, 538. 584.
Ἔφανον (ἐκ) conspiciuntur, Il. θ, 553.
Ἐφαρμόσσειε, Il. τ, 385.
Ἔφασκε, Od. η, 256. ἐφάσκεθ', Od. χ, 35.
Ἐφάψεαι, Od. ε, 348.
Ἐφέβοντο, Il. ε, 527. θ, 342. Od. χ, 299.
Ἐφέζεσθαι, Od. δ, 717.
Ἔφες, Il. ε, 174. ἐφείην, Il. σ, 124. ἐφείω, Il. α, 567.
Ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, Od. π, 294.
Ἔφεπε, Il. λ, 177. ἐφέπειν, Il. ο, 357. ἐφέπεσκον, Od. μ, 330.
Ἔφεσσαι, *imperat. aor.* 1. με νηὸς, Od. ο, 277. ἐφέσσαι εἰς Ἦλιδα, deportare in Elidem, Od. ν, 274. sq. ἐφέσσεσθαι, Il. ι, 455.
Ἐφεστᾶσιν, Il. μ, 326. ἐφέστασαν, Il. ε, 624. ἐφεστάμεν, Od. α, 120. ἐφεστάμεναι, Od. ω, 379.
Ἐφέστιος, Od. γ, 234. ψ, 55. ἐφέστιοι, Il. β, 125.
Ἐφετμὴ, Il. ξ, 249. ἐφετμὴν πυκινὴν, Il. σ, 216. ἐφετμέων, Il. α, 495. ε, 818.
Ἐφευρίσκω, Od. τ, 158. ἐφεύρομεν, Od. β, 109. ἐφεύρῃ, Od. ε, 417.
Ἐφεψιόωνται, illudunt, *cum dat.* Od. τ, 331. ἐφεψιόωντο, Od. τ, 370.
Ἐφήμενος, Od. ζ, 309. ἐφήμενοι, Od. μ, 215.
Ἐφημέριος, Od. δ, 223. ἐφημέρια, Od. φ, 85.
Ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς, mandati, Od. μ, 226. ἐφημοσύνην, Od. π, 340. ἐφημοσύνῃσι, H. in Ven. 214.

Ἔωσε ἐπὶ ςόμα, Il. π, 410.
Ἑωσφόρος, Il. ψ, 226.

Z

ΖΑΗ'Σ ἄνεμος, Il. μ, 157. Od. ε, 368. ζαῆν ἄνεμον, Od. μ, 313.
Ζάθεος, H. in Ap. 223. ζαθέην, Il. α, 38. 452. ζαθέοισι, Il. ο, 432. ζαθέας, Il. ι, 151.
Ζάκοτον, Il. γ, 220.
Ζαμενέςατε, ferocissime, H. in Merc. 307.
Ζατρεφέα, pinguem, H. in Ap. 302. ζατρεφέων, Il. η, 223. Od. ξ, 19. ζατρεφέας, Od. δ, 451.
Ζαφλεγέες, Il. φ, 465.
Ζαχρηεῖς, Il. μ, 360. ζαχρειῶν, Il. ε, 525.
Ζεῖ λέβης ἔνδον, Il. φ, 362. ζέε ὕδωρ, ib. 365. ζέσσεν, Il. σ, 349.
Ζειαὶ, Od. δ, 604. ζειὰς, ibid. 41.
Ζείδωρος, Il. β, 548. Od. δ, 229.
Ζεύγεα, Il. σ, 543.
Ζεύγλης, Il. ρ, 440. τ, 406.
Ζεύγνυσαν, Il. τ, 393. ζευγνύμεν', Il. ο, 120. ζευγνύμεναι, Il. γ, 260. ζεύγνυσθ', Od. ψ, 245. ζεύγνυντ', Od. ο, 145. 190. ζευγνύσθην, Il. ω, 281.
Ζεῦξον, Od. ς, 47. ζεύξειεν ὑφ', Il. ω, 14. ζευξαμένη, in Lun. 9.
Ζεὺς ἀθάνατος, Il. β, 741. αἰγίοχος, Il. β, 375. ἀςεροπητὴς, Il. α, 609. ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, Od. ι, 270. εὐρύοπα, Il. ε, 265. ἱκετήσιος, Od. ν, 213. καταχθόνιος, Il. ι, 457. μητίετα, Il. α, 175. νεφεληγερέτα, Il. α, 511. ςεροπηγερέτα, Il. π, 298. ταμίης πολέμοιο ἀνθρώπων, Il. δ, 84. τερπικέραυνος, Il. θ, 2. ὑψιβρεμέτης, Il. α, 354.
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω, Il. ν, 624. ἐριγδούποιο, Il. μ, 235. ἐριγδούπου, Il. ο, 293. τερπικεραύνου, H. in Ven. 36. ζηνὶ πανομφαίῳ, Il. θ, 250. ζῆν' μήςωρα ὕπατον, Il. ρ, 339.
Ζεῦ ἀργικέραυνε, Il. τ, 121. εὐρύοπα, Il. π, 241. κελαινεφὲς, Il. β, 412. κύδιστε, Il. β, 412.
Ζέφυρος αἰὲν ἔφυδρος, Od. ξ, 458. αἴθριος, H. in Ap. 433. δυςαὴς, Od. ε, 295. κεκληγὼς, Od. μ, 408. λάβρος, Il. β, 147.
Ζεφύροιο δυςαέος, Il. ψ, 200. ζέφυρον κελαδεινὸν, Il. ψ, 208. κελάδοντ', Od. β, 421.
Ζηλήμονες, Od. ε, 118.
Ζηλοσύνη, H. in Ap. 100.
Ζητεύειν, H. in Merc. 392. ζητεύων, H. in Ap. 215.
Ζόφον αἰνόμορον, H. in Merc. 257. ἀμήχανον, ibid. ἠερόεντα, Il. μ, 239.
Ζυγὸς ἀργύρεος, Il. ι, 187. ζυγὸν εὔξοον, Il. ν, 706. ὀμφαλόεν, Il. ω, 268. πύξινον, ibid. χρύσειον, Il. ε, 730. ζυγὰ, Od. ι, 99. ν, 21.
Ζυγόφιν, Il. τ, 404. ω, 576.
Ζυγόδεσμον, Il. ω, 270.
Ζωάγρια, Il. σ, 407.
Ζώγρει, recreabat, Il. ε, 698. ζωγρεῖτ', κ, 378.
Ζώω, Od. ν, 353. ζώεις βίον ἀγαθὸν, Od. ο, 490. ζώοις, H. in Ven. 243. ζώειν, Il. π, 14. ζωέμεν, Od. ω, 435. ζωέμεναι, Od. η, 149. ζώοντα, Il. ρ, 681. ζωόντων, Od. κ, 72. ο, 229. ζώησι, Il. σ, 418.
Ζωὸς, Il. β, 699.
Ζωὴ ἄσπετος, res familiaris quæ constat pecoribus, Od. ξ, 96. ζωὴν μενοεικέα καταφαγέειν, rem famil. copias, Od. π, 429.
Ζῶμα φαεινὸν, Od. ξ, 482.
Ζώννυσθ' ὦ sc. ζωςῆρι, Il. κ, 78. ζώννυνται, accinguntur certamini, Od. ω, 89. ζώννυσθαι, arma capere, Il. λ, 15. χαλκὸν, Il. ψ, 130. ζωννύσκετο μίτρην, Il. ε, 857.
Ζώσαντες, Od. σ, 75. ζώσατο ζώνην, Il. ξ, 181.
Ζωρότερον, Il. ι, 203.
Ζὼς, vivus, Il. ε, 887.
Ζωςὴρ παναίολος, Il. δ, 186. ζωςῆρος ἀρηρότος, Il. δ, 213. δαιδαλέοιο, Il. δ, 135.
Ζῶςρα, Od. ζ, 38.

H

Ἧ pro ἐῆ, Il. ξ, 164. π, 800.
Ἦ, *adverb.* Il. κ, 67. ν, 53.
Ἦ, a φημὶ, Il. α, 219. 528. etc.
Ἦ, *adverb.* Il. α, 77. 229. etc.
Ἦα, Il. ε, 808. Od. β, 313.
Ἡβαιὸν, Il. β, 380. ν, 106. ἠβαιαὶ, Il. ξ, 141.
Ἥβης ἄνθος, Il. ν, 484. ἐρικυδέος μέτρον, Il. λ, 225. εὐθαρσέος, in Mart. 9.
Ἡβῶν, Il. μ, 282. ἡβώωσα, Od. ε, 69. ἡβώοντα, Il. ι, 446. ἡβώοντες, Il. ω, 604. ἡβῷμ', Il. η, 133. ἡβώοιμι, Il. η, 157. ἡβήσας, Od. τ, 410. ἡβήσαντε, Il. ε, 550. ἡβήσει, Od. α, 41.
Ἡβηταὶ, H. in Merc. 56.
Ἠγάασθε, Od. ε, 122. ἠγάσσατο, Il. γ, 181.
Ἠγαθέῃ, Il. α, 252. β, 722. ἠγάθεον, Il. ζ, 133. ἠγαθέην, Il. φ, 58. 79.
Ἠγγυάλιξεν, H. in Merc. 494.
Ἤγειρα, Il. ε, 208. ρ, 222. ἠγείραντο, Il. β, 52. 444. Od. β, 8.
Ἠγείσθην, Il. β, 731. Od. ξ, 470.

Ἠγερέεσθαι, Il. κ, 127.
Ἠγερέθονται, Il. γ, 231. ἠγερέθοντο, Il. β, 304. μ, 82. etc.
Ἤγερθεν, Il. α, 57. ω, 790.
Ἠγηλάζεις, Od. λ, 617. ἠγηλάζει, Od. ρ, 217.
Ἡγήτορες ἴφθιμοι, Il. μ, 376.
Ἠγίνεον, ducebant, Il. σ, 493. *conf.* ἀγινεῖν.
Ἠγνοίησεν, Il. α, 537. β, 807.
Ἠγοράασθε, Il. θ, 230. ἠγορέωντο, Il. δ, 1.
Ἠδ', Il. θ, 366. ᾔδεα, Il. ξ, 71. ᾔδεε, Il. β, 409. 832. ᾔδει, H. in Ven. 208. ᾔδη, Il. α, 70. β, 38. 213. vid. ad. χ, 280. ᾔδησθα, Od. τ, 93.
Ἧδος δαιτὸς ἐσθλῆς, suavitas, Il. α, 576. ἧδος, Il. λ, 318. σ, 80.
Ἡδυεπὴς, Il. α, 248. ἡδυεπεῖς, in Nept. 2.
Ἥδυμον, H. in Merc. 241. 448.
Ἡδύποτος, in Bacch. s. latron. 56. ἡδυπότοιο, Od. β, 340. γ, 391.
Ἧε, ibat, Il. μ, 371. φ, 163. ᾔει, Il. κ, 286. ν, 247. εἴισαν, H. in Ven. 72.
Ἤειδε, canebat, Od. α, 154. χ, 331.
Ἠείδεις, vel ἠείδης, Il. χ, 280. vid. not. ἠείδει, norat, Od. ι, 206.
Ἤειρεν [σὺν,] Il. κ, 499. ἤειραν, Il. ω, 590.
Ἠέλιος ἀνιὼν, in Mid. 3. φαέθων, Od. λ, 16. φαεσίμβροτος, Od. κ, 191.
Ἠελίοιο ἄνακτος, H. in Ap. 413. ἐπιτελλομένοιο σήμερον, H. in Merc. 371. καταδυομένοιο, ibid. 197. μένος, Od. κ, 160. 498. ὀξέος, H. in Ap. 374. τερψιμβρότου, Od. μ, 269. τροπαὶ, Od. ο, 403. ὑπερίονος, Il. θ, 480. φαεσιμβρότου, Od. κ, 138.
Ἠέλιον ἀκάμαντα, Il. σ, 239. καταδύντα, Il. α, 601. παμφανόωντα, Od. ν, 29.
Ἦεν, Il. α, 381. β, 555. 769. etc. ἦην, erat, Il. λ, 807. Od. τ, 283. ψ, 316. ω, 342.
Ἠέρα βαθεῖαν, caliginem, Il. υ, 446. πουλὺν, Il. ε, 776.
Ἠερέθονται, Il. γ, 108. 231. φ, 12. ἠερέθοντο, Il. β, 448.
Ἠερίη, Il. α, 497. ἠέριοι, Od. ι, 52. ἠέριαι, Il. γ, 7.
Ἠεροειδὲς, Il. ε, 770. ἠεροειδέα, Il. ψ, 744.
Ἠερόεν ἄντρον, caliginosum, H. in Merc. 234. ἠερόεντες, Il. φ, 56. ἠερόεντα, Il. θ, 13. μ, 240. etc.
Ἠεροφοῖτις, *epith. Furiæ*, Il. ι, 567. τ, 87.
Ἠεροφώνων, *epith. præconum*, vocalium, Il. σ, 505.
Ἤθεα ἵππων (μετὰ,) ad stabula, vel regiones ubi pasci solent, Il. ζ, 511. ο, 268. κατὰ ἤθεα, in stabulis suis, Od. ξ, 411.
Ἠθεῖε, Il. κ, 37. ἠθείη, Il. ψ, 94. ἠθεῖον, Od. ξ, 147.
Ἠθέλεσον, Il. λ, 781. ἠθελέτην, Il. κ, 228. ρ, 433.
Ἠϊα, esca, cibus, cibaria in viam etc. Il. ν, 103. Od. β, 289. 410. δ, 363. ε, 266. ι, 212. μ, 329. conf. ἠϊών.
Ἤϊα, ibam, Od. δ, 427. 433. 572. ἤϊε, Il. α, 47. 307. ἤϊσαν, Il. κ, 197. ν, 305. cf. ἤομεν.
Ἠΐθεον θαλερὸν, Il. δ, 474. ἠΐθεοι θαλέθοντες, Od. ζ, 63. φρονέοντες ἀταλὰ, Il. σ, 567.
Ἤϊξε, Il. λ, 118. ν, 65. ἤϊξαν, Il. ε, 657.
Ἤϊκτο, similis erat, Od. δ, 796. ν, 288.
Ἠϊόεντι, *epith. fluminis*, herboso, *qua ripas*, ab ἤϊα (non ἠϊὼν) *quod est* pabulum hominum et pecudum, *unde et* herba, sicut palea; *quamquam* Hesychius, *interpretatur* ἀφρώδει, *spumoso*, Il. ε, 36.
Ἠϊόνος βαθείης, Il. β, 92. στόμα, Il. ξ, 36. ἠϊόν' παρ', in littore, B. 219. ἠϊόνα μεγάλην, Il. η, 462. ἠϊόνες ἀκραὶ, Il. ο, 265. ἠϊόνας παραπλῆγας, Od. ε, 418. 440. προχυσίας, Od. ζ, 138.
Ἤϊσκε αὐτὸν, assimulabat, *cum dat.* Od. δ, 247. ἠΐσκομεν, conjicimus, suspicamur, Il. φ, 332.
Ἤϊσσον, Il. σ, 506. ἠΐχθη (ἐκ,) Il. γ, 368. ἠΐχθησαν, Il. π, 404.
Ἠϊων, palearum, Od. ε, 368.
Ἦκα, lente, tacite, Il. γ, 155. κίοντες, Od. ρ, 254.
Ἤκαχ', adflixit mœrore, Od. ο, 356. ἤκαχε, Il. π, 822. Od. π, 427.
Ἦκεν, Il. ε, 484. 887.
Ἠκέσατ', Il. ε, 402. 901.
Ἠκέστας βοῦς, nondum jugum passos, Il. ζ, 94. 275. 309.
Ἤκιστος, Il. ψ, 531.
Ἠκόντισαν, Il. π, 336.
Ἠλάκατα ἁλιπόρφυρα, Od. ζ. 53. 306. λίπτ', Od. ρ, 97.
Ἠλακάτη, Od. δ, 135. ἠλακάτην χρυσῆν, ibid. 131.
Ἤλασα, Od. ι, 375. ἠλασάμεσθα, Il. λ, 681.
Ἠλασκάζει, vagatur, Od. ι, 457. ἠλάσκαζες, H. in Ap. 142. ἠλασκάζων, Il. σ, 281.
Ἠλάσκουσιν, vagantur, Il. β, 470. ἠλάσκουσαι, Il. ν, 104.
Ἠλάστεον, graviter dolebant, indignabantur, Il. ο, 21.
Ἤλατο, B. 223. 246. 248.
Ἠλᾶτο, errabat, Od. γ, 302.
Ἤλδανε, auxit, majora ut viderentur, fecit, Od. σ, 69. ω, 367.
Ἠλὲ φρένας, demens, Il. ο, 128.
Ἠλεὲ, *idem*, Od. β, 243. vid. ἠλεός.
Ἠλέκτρου, Od. δ, 73. ἠλέκτροισιν, Od. ο, 459. σ, 295.
Ἠλέκτωρ, sol. Il. ζ, 513. ὑπερίων, Il. τ, 398.
Ἠλεὸς, *epith. vini*, βλάψας φρένας, Od. ξ, 464.

Ἥφυσ' διὰ — Il. ν, 508. ρ, 315. ἠφύσαμεν, Od. ι, 165. ἠφύσσετο, Od. ψ, 305. ἠφυσάμην, Od. η, 286.
Ἦχ', H. in Merc. 400. ἦχι, Il. α, 607. γ, 326. etc.
Ἠχὴ, Il. ν, 837. ἠχῇ θεσπεσίῃ, Il. θ, 159.
Ἤχθετο, onerata erat, *de nave ab* ἄχθεσθαι, Od. ο, 456. ἤχθετο κῆρ, cruciabatur, Il. λ, 274. 400. ἤχθετο Ἀργείους Τρωσὶν δαμναμένους, dolebat etc. Il. ν, 352.
Ἤχθετο, odio fuit, *ab* ἔχθεσθαι, Od. ξ, 366. τ, 338.
Ἤθηρε, Il. ρ, 270. υ, 306.
Ἤχλυσε πόντος, Od. μ, 406. ξ, 304.
Ἠχῶ, in Pan. 21.
Ἠὼς δῖα, Il. ω, 417. δυσώνυμος, Od. τ, 571. εὔθρονος, Od. ζ, 48. ἐϋπλόκαμος, Od. ε, 390. ἠριγένεια, Il. α, 477. κροκόπεπλος, Il. θ, 1. ῥοδοδάκτυλος, Il. α, 477. φαεσίμβροτος, Il. ω, 785. χρυσόθρονος, Od. κ, 541. ἠῶ ῥοδόπηχυν, in Sol. 6.
Ἠῶθεν, Il. η, 372. 381. ἠῶθι πρὸ — Il. λ, 50. Od. ε, 469.
Ἠῶος γεγονὼς, H. in Merc. 17.

Θ

ΘΑΆΣΣΕΙΣ, H. in Merc. 465. θάασσε, sederat, Il. ο, 124. θαασσέμεν', Od. γ, 336.
Θαιροὺς, cardines, Il. μ, 459.
Θαλάμης, Od. ε, 432. θαλάμας, H. in Apol. 77.
Θαλαμηπόλος, Od. η, 8. ψ, 293.
Θάλαμος ὑψηλὸς, Od. α, 425. θαλάμου εὐσταθέος, Od. ψ, 178. πύκα ποιητοῖο, Od. α, 436. θαλάμοιο θυώδεος, Od. δ, 121. πολυκμήτου, Od. δ, 718. ὑψηρεφέος, Il. ι, 578. ὑψορόφοιο, Il. ω, 713. θαλάμῳ εὐώδεϊ, Il. γ, 382. θάλαμον εὐρὺν, Od. β, 338. κέδρινον, Il. ω, 191. κηώεντα, Il. ζ, 288. πολυδαίδαλον, Od. ζ, 15. θάλαμοι τέγεοι, Il. ζ, 248. θαλάμων ἐϋπήκτων, Od. ψ, 41.
Θάλασσα ἀγχιβαθὴς, Od. ε, 413. γλαυκὴ, Il. π, 34. ἠχήεσσα, Il. α, 157. ὀρινομένη, Il. β, 294. πολλὴ, Od. ε, 455. θαλάσσης ἀτρυγέτοιο, Il. ξ, 204. εὐρυπόροιο, Il. ο, 381. πολυφλοίσβοιο, Il. α, 34. θάλασσαν ἀθέσφατον, Od. η, 273. πολιὴν, Od. ζ, 272.
Θαλάσσια, Il. β, 614. Od. ε, 67.
Θάλε πόθος, viguit, acer fuit amor, in Pan. 33.
Θαλέθων, Od. ψ, 191. θαλέθοντες, Il. ι, 463. ψ, 32.
Θάλεια, Il. σ, 39. θαλείῃ, Od. θ, 76. 99. θάλειαν, Il. η, 475. Od. γ, 420.
Θαλερὴ χαίτη, Il. ρ, 439. φωνὴ, ib. 696. ψ, 397. Od. δ, 705. ἀλοιφὴ, Od. θ, 476. θαλερὴν παράκοιτιν, Il. γ, 53.
Θαλερὸς, Il. ζ, 430. θ, 190. etc. θαλερὸν δάκρυον, Il. β, 266. ω, 9. θαλερὸν ἠΐθεον, Il. δ, 474. θαλεροὶ αἰζηοὶ, Il. λ, 414. θαλεροὺς παρακοίτας, Il. θ, 156.
Θαλέων, florens, κρόκος ἠδ' ὑάκινθος, in Pan. 25. sq.
Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, rebus suavibus, a θαλὴς, Il. χ, 504.
Θαλίῃ, Il. ι, 143. 285. θαλίης, Od. λ, 602. θαλίῃσι, H. in Merc. 56.
Θαλλὸν, Od. ρ, 224.
Θάλος τοῖον, *de virgine pulcra*, Od. ζ, 157. proles recens edita, H. in Ven. 279. θάλος φίλον, care fili, Il. χ, 87.
Θαλπιόων εὖ, bene fotus, calefactus, Od. τ, 319.
Θάλπων, Od. φ, 246. θάλποντες, ibid. 179.
Θαλπωρὴ, fiducia in pugnando, Il. κ, 223. spes, Od. α, 167.
Θαλύσια, eucharistica sacra post messem, Il. ι, 530.
Θάμβεον, H. in Ap. 135. θάμβησε, Od. π, 178. θάμβησαν, Il. θ, 77. θαμβήσασα, Od. α, 360.
Θάμβος, admiratio vehemens, stupori similis, Il. γ, 342. δ, 79. ψ, 815. ω, 482. Od. γ, 372. *ubi sequitur*, θαύμαζεν δ' ὁ γεραιός. θάμβευς, *genit.* Od. ω, 393.
Θαμέες, Il. κ, 264. λ, 551. θαμέσι, Od. ε, 252.
Θαμειαὶ, Il. α, 52. μ, 278. θαμειὰς, Il. μ, 44. 296.
Θαμίζεις, Il. σ, 386. 425. θαμίζων, Od. θ, 161.
Θαμιναὶ μέριμναι, H. in Merc. 44.
Θάμνος θαλέθων, Od. ψ, 190. τανύφυλλος, ibid. θάμνῳ ἀμφικόμῳ, Il. ρ, 677. θάμνοι, Il. λ, 156. θάμνοις πυκινοῖσι, Od. ε, 471.
Θάνατος ἀβληχρὸς, Od. λ, 133. ψ, 281. ἀτελὴς, Od. ρ, 546. θυμοραϊστὴς, Il. ν, 544. κακὸς, Il. γ, 173. καταθύμιος, Il. ρ, 201. πορφύρεος, Il. ε, 83. π, 334. υ, 477.
Θανάτοιο δυσηχέος, Il. π, 442. μέλανος, Il. β, 834. τανηλεγέος, Il. θ, 70. χ, 210. θανάτῳ καθαρῷ, Od. χ, 462. λευγαλέῳ, Il. φ, 281. οἰκτίστῳ, Od. λ, 411.
Θάνατον δυσηλεγέα, Od. χ, 325. κακὸν, Il. π, 47. μαλακὸν, Od. σ, 201. ὁμοίϊον, Od. γ, 236. στυγερὸν, Od. ω, 413.
Θάνατοι στυγεροὶ, Od. μ, 341.
Θάνε, Il. β, 642. φ, 106. θάνον, Il. μ, 13. θάνῃσι, Il. τ, 228. θανέειν, Il. ο, 289. θανέεσθαι, Il. δ, 12. ο, 728.
Θαρσαλεώτερον ἔσαι, *neutr.* Il. κ, 223.
Θάρσος ἄητον, Il. φ, 395. θάρσευς πλῆσιν, Il. ρ, 573.

ζ, 331. θέρωνται, Il. λ, 666. θέρεσθαι, Od. τ, 64.
Θέρμετε, *imper.* Od. θ, 426. θέρμετο, Il. ψ, 381. σ, 348. Od. θ, 437.
Θερμήνῃ, Il. ξ. 7. θερμαίνοιτο, Od. ι, 376.
Θερσόμενος, se calefacturus, Od. τ, 507.
Θέσαν, Il. α, 433. β, 599. Od. ρ, 258. fecerunt, Od. ψ, 11. θέσσαν πάρ' — ζ, 248. θέτ' ἀπὸ — Od. φ, 119. περὶ — Od. β, 3. δ, 308. θέσθω εὖ ἀσπίδα, Il. β, 382. θέσθε ἐνὶ φρεσὶ, Il. ν, 121. Od. δ, 729. θέσθαι κέλευθον, facere, Il. μ, 411. 418. με γυναῖκα, ducere uxorem, Od. φ, 72.
Θέσκελον, Il. ψ, 107. θέσκελα, Il. γ, 130. Od. λ, 373.
Θεσμὸν, Od. ψ, 296. θεσμοῖς, in Mart. 16.
Θεσπέσιος, in Sol. 16. θεσπεσίη, Il. ι, 2. Od. ω, 49. θεσπεσιάων, Od. μ, 158.
Θεσπεσίως, Il. ο, 637.
Θεσπιδαὲς πῦρ, Il. μ, 177. 441. etc.
Θέσφατος, Od. η, 143. θέσφατον, Il. θ, 477. Od. δ, 561. θέσφατα, Od. λ, 297.
Θεύσεαι πόδεσσι, curres, Il. ψ, 623. θεύσεσθαι, Il. λ, 700. *conf. supra* θέωμεν.
Θεώτεραι, Od. ν, 111.
Θήβης ἑπταπύλοιο, Il. δ, 406. θήβῃ εὐστεφάνῳ, Il. τ, 99. πολυηράτῳ, Od. λ, 274. ὑποπλακίῃ, Il. ζ, 379. θήβην εὐρύχορον, Od. χ, 264. ὑψίπυλον, Il. ζ, 416. θήβης αἰγυπτίης, Od. δ, 126.
Θήγει, Il. ν, 475. θήγων, Il. λ, 416.
Θηεῖτο, mirabatur, Od. ε, 75. ζ, 237. η, 133. fixis oculis spectabat, Od. θ, 265. θηεῦντο, spectabant, Il. η, 444. cum stupore, Il. κ, 524. ψ, 728. 881.
Θηήσατο ἑῷ θυμῷ, Od. ε, 76. η, 134. ο, 132. θηήσαντο, spectabant admirabundi, Il. ο, 682. χ, 370. θηήσαιο, Od. ρ, 315. θηήσαιτο, Od. ε, 74.
Θηητὴρ, Od. φ, 397. v. not.
Θήιον, thus, Od. χ, 493.
Θήλεια, Il. θ, 7. θήλειαι ἀνήμελκτοι, Od. ι, 439. τοκάδες, Od. ξ, 16. θηλείας, Il. β, 767. λ, 680.
Θήλεον, virebant, *de pratis*, ἀμφὶ — Od. ι, 73.
Θῆλυς, Il. τ, 97. ψ, 409. θῆλυν μέλαιναν, Od. κ, 527.
Θηλύτεραι, Il. θ, 520. θηλυτεράων, Od. λ, 385. ψ, 166. θηλυτέρῃσι, Od. λ, 433. ο, 421.
Θημῶνα, acervum, Od. ε, 368.
Θὴν, utique, Il. β, 276.
Θηξάσθω δόρυ, acuat suam hastam, Il. β, 382.
Θῆρε, Il. ο, 324. θῆρες, H. in Ven. 123. θήρεσσιν, Od. ε, 473. ξ, 21. θῆρας, Il. φ, 485. Od. λ, 572. cf. θηρὸς,
Θηρεύοντ', inter venandum, Od. τ, 465.
Θηρευτῇσι, Il. λ, 325. μ, 41.
Θήρη, Il. ω, 317. θήρην μενοεικέα, *de* præda venationis, Od. ι, 158.
Θηρητὴρ, Il. λ, 292. ο, 581. θηρητῆρος ἀνδρὸς, Il. φ, 574. *epith. aquilæ*, Il. φ, 254. θηρητῆρα ἐσθλὸν, Il. ε, 51. θηρητήρων κύνων, Il. ρ, 726. θηρητῆρας ἄνδρας, Il. μ, 170.
Θηρήτορας, Il. ι, 540.
Θηρὸς κρατερόφρονος, Il. κ, 184. θηρὶ, Il. γ, 449. θηρσὶ, Od. ω, 291. cf. θῆρε.
Θηροσκόπος, ἰοχέαιρα, in Dian. 11.
Θήσω ἐν φρεσὶ, monebo. Il. τ, 121. θήσουσιν, deportabunt, *cum dat. loci*, Il. π, 673. θήσατο, Il. ω, 58. θησαίατο, Od. σ, 190.
Θῆσθαι γάλα, mulgere, Od. δ, 89.
Θησέμεναι ἔμελλον, facturi, Il. μ, 35. ἔμελλε, facturus, Il. ο, 602. θήσονται μάχην, pugnabunt, Il. ω, 402.
Θῆτες, mercenarii, Od. δ, 644. v. not.
Θητευέμεν, Od. λ, 488. σ, 356. θητεύσαμεν, Il. φ, 444.
Θῆχ', Od. γ, 77. ἐπὶ, — Il. κ, 46.
Θὶς, Od. μ, 75. θινὶ, Il. δ, 248. ψ, 59. θῖνα, Il. α, 34. ι, 182.
Θλάσσε, Il. ε, 307. μ, 384.
Θνητάων, Il. υ, 305.
Θοάων, Il. ξ, 410. ο, 391. θοῇς, Il. κ, 306. θοῇσιν, Od. ο, 298. vid. νήσοισι.
Θοινηθῆναι, Od. δ, 36.
Θοίνην, B. 40.
Θόλου, Od. χ, 442. 459. θόλοιο, Od. χ, 466.
Θόρε ἐκ — Il. ψ, 353. ἐν — Il. υ, 381. θόρον, Il. θ, 252. ξ, 441. ο, 380. θορῶσι, Od. χ, 303. θορὼν, Il. κ, 528. θοροῦσα, Od. ψ, 32. θορόντα, Il. ο, 580. θορόντες, Il. λ, 70. π, 770. 773.
Θούριδος, Il. δ, 234. 418. θοῦριν ἀλκὴν, Il. η, 164. θ, 262.
Θοῦρος, Il. ε, 507. ω, 498.
Θόωκος, consessus consilii, Od. β, 26. θόωκοι, Od. μ, 318.
Θρασειάων, Il. λ. 552. 570. etc.
Θρασυκάρδιος, Il. κ, 41. ν, 343.
Θρασυμέμνονα, Il. ε, 639. Od. λ, 266.
Θρέξασκον, currebant, Il. σ, 599. 602.
Θρέπτρα, Il. δ, 478. vid. not. ρ, 302. *al. in utroque loco* θρέπτα.
Θρέψα, Il. ω, 60. θρέψε, Il. β, 548. θρέψαν, Od. ξ, 175. θρέψαιο, Od. τ, 368.
Θρήνεον, Od. ω, 61.
Θρῆνον, in Pan. 18. θρήνων, Il. ω, 721.
Θρῆνυς, Il. σ, 390. Od. α, 131. θρήνυϊ, Od. ρ, 504. θρῆνυν, Il. ξ, 240. ο, 729.
Θριγκὸς, Od. η, 87. θριγκοῖσι, Od. ρ, 267.
Θριγκίον, Od. π, 165. τειχίον, *nostra edit.*
Θρόνα ποικίλ', Il. χ, 441. v. not.
Θρόνου φαεινοῦ, Il. σ, 422. θρόνῳ σιγαλόεντι, Od. ε, 86. θρόνον ἀργυρόηλον, Od. θ, 65. ἄφθιτον, Il. ξ, 238. θρόνοις δαιδαλέοισι,

Il. η, 101. τ, 23. θωρήχθησαν, Il. γ, 340. θωρηχθῆναι, Il. α, 226. θωρηχθέντες, Il. θ, 530.

I

"IA, una, consentiens vox, Il. δ, 437. πάτρη, eadem patria, Il. ν, 354. una modo, Il. φ, 569. cf. ἰῇ.
'Ιὰ πτερόεντα, Il. υ, 68.
'Ιαίνει, Od. ο, 378. ἰαίνομαι, Od. τ, 537. ἰαίνεται, Od. ζ, 156. ἰαίνετο, Od. κ, 359. μ, 175.
'Ιάλλειν, Od. ν, 142. ἰάλλετε ἐπὶ — Bacch. s. latron. 23. ἰάλλοντα, Od. κ, 376. ἴαλλον, Il. ι, 91. 221. ἴαλλε ἐπὶ — Od. ι, 288. ἴαλλεν, Il. θ, 300. ἐπὶ — ἔρον, Od. ο, 474. cf. ἴηλε.
'Ιάνθης, Od. ψ, 47. ω, 381. ἰάνθη, Il. ο, 103. ψ, 598. ἰανθῇ, Od. χ, 59. ἰανθῇς, Il. τ, 174.
'Ιάπτης, Od. δ, 749. ἰάπτῃ κατὰ, Od. β, 376.
'Ιᾶσιν, eunt, ἀγεληδὸν, Il. π, 160.
'Ιᾶτ', curabat, Il. μ, 2.
'Ιαύεις, Il. ξ, 213. ἰαύειν, Il. τ, 71. ἰαύων, Il. σ, 259. ἴαυον, Il. ο, 325. ἰαῦσαι, Od. λ, 260. ἰαύεσκεν, Od. ε, 154. ἰαύεσκον, Od. ι, 184.
'Ιαχεῖ ἐπὶ — in Dian. 7. ἰάχησεν, in Pall. 11. ἴαχε ἀμφὶ, Od. β, 428. ἴαχον μέγα, Il. β, 333. μεγάλ', Il. σ, 29. ἰάχων σμερδαλέα, Il. ε, 302. ἰάχοντα μεγάλα, Od. ι, 392.
'Ιγνύην, poplitem, κατ', Il. ν, 212. ἰγνύσι παρ', ad poplites, H. in Merc. 152.
"Ιδοιεν, Il. μ, 268. Od. σ, 345. ἰδέτην ἐς — Od. β, 152. ἰδὼν ἀχρεῖον, Il. β, 269. δεινὸν ὑπόδρα, in Bacch, s. latr. 48. ὑπόδρα, Il. α, 148. ἴδεσκε ὑπαὶ, Il. γ, 217. ἴδεσθε, Il. ψ, 469. ἴδωμαι, Il. α, 262. 587. ἰδώμεθα, Od. κ, 44. ἰδόμην, Il. κ, 47. Od. ε, 359. ἴδετο, Il. ψ, 874. Od. δ, 22. *conf.* V. Lect. ad Il. ψ, 874. ἴδοντο, Il. δ, 374. ω, 484. ἴδηαι, Il. γ, 130. ε, 221. ἴδηται, Il. β, 237. ξ, 416. ἴδησθε, Od. δ, 414. 421. ἴδοιτο, Il. γ, 453. δ, 516. ἰδοίατο, Il. σ, 524. Od. α, 163.
"Ιδεω, Il. ι, 554. ἴδηθεν, Il. γ, 276. 320. etc. ἴδης ἠνεμοέσσης, in Pic. 2. πολυπίδακος, Il. ξ, 157. πολυπιδάκου, Il. υ, 59. 218. πολυπτύχου, Il. φ, 449. ὑληέσσης, Il. φ, 449. ὑψηλῆς, Il. ξ, 293.
"Ιδμεν, Il. α, 124. β, 301. Od. ρ, 78. ἴδμεναι, Il. ν, 273. Od. δ, 200.
'Ιδνώθη, Il. β, 266. υ, 618. ἰδνωθεὶς, Il. μ, 205. Od. θ, 375.
'Ιδρείῃ, Il. π, 359.
"Ιδρις, Od. ζ, 233. ἴδριες, Od. η, 108.
"Ιδρυε, Il. β, 191. ἵδρυσε, Il. ο, 142. ἱδρύνθησαν, Il. γ, 78.
'Ιδρῶ, Il. ρ, 385. 745. ἱδρῶ πολλὸν, Il. κ, 572. ἱδρῶθ' ὃν ἀτέλεστον ἵδρωσα, Il. δ, 27.
'Ιδρώουσα, Il. λ, 119. ἱδρώοντα, Il. σ, 372. ἱδρώοντας, Il. θ, 543.
"Ιδρωσα, Il. δ, 27. ἱδρῶσαι, Il. λ, 597. ἱδρώσει, Il. β, 388. 390.
'Ιδυίῃσι, prudentibus, πραπίδεσσιν, Il. υ, 12. Od. η, 92.
"Ιε, ivit, Il. γ, 383. Od. η, 82.
'Ιεῖσι, Il. γ, 152. ἵει ἐν πυρὶ, injice igni, Il. φ, 338. ἵει, misit, Il. α, 479. γ, 221. ἐπὶ, Il. κ, 71. ἱείη, Il. τ, 209. ἱέμεναι, Od. β, 298. ἱέντες, Il. β, 774. ἱεῖσαι, Od. μ, 192. ἵεσθε, Il. μ, 274. ἵενται, Od. χ, 304. ἀπὸ — Il. δ, 77. ἱέμενος, cupiens, Il. υ, 469. Od. α, 6. 58. κ, 246. ποταμοῖο, contendens ad Od. κ, 529. ἄσυδε, properans, Od. ρ, 5. ἵετο, Il. β, 589. ἱέσθην, Il. σ, 501. ψ, 718.
'Ιεράων, Il. β, 625.
'Ιέρειαν, Il. ζ, 300.
'Ιερεύεσκεν, Od. υ, 2.
'Ιερεύετε, sacrificatis, Il. φ, 131. ἱερεύοντες, Od. β, 56. ἱέρευον, mactabant, Od. ρ, 180. 181. υ, 250. sq. ἱέρευσ. Od. ν, 24. ἱέρευσαν, mactarant, Od. υ, 391. ἱερεύσατε, mactate, Od. ω, 214. ἱερευσέμεν, Il. ζ, 94. 275. ἱέρευτο, Il. ω, 125.
'Ιερῆες, Il. ω, 221. ἱερῆας ἀρίστους, Il. ι, 571.
'Ιερήϊον, Il. χ, 159. ἱερήϊα, Od. λ, 23. καλὰ, Od. ρ, 600.
'Ιζάνει, Il. κ, 92. ἵζανεν, Il. ψ, 258. ἵζανόν, Od. ω, 208.
"Ιζει, Il. ν, 281. ἷζε, Il. β, 53. 792. ἷζον, Od. π, 365. ἱζόντων, Il. β, 96. ἵζεσκε, Il. ω, 472. ἷζεν, Il. γ, 162. ἵζοιτο, Od. χ, 335. ἵζοντο, Il. γ, 326.
"Ιῃ, iverit, Od. σ, 193.
'Ιῇ ἐν τιμῇ, pari, Il. ι, 319. λ, 174. ἐν νυκτὶ, eadem nocte, Il. σ, 251. αἴσῃ, eodem fato, χ, 477.
"Ιηλα, Il. ο, 19. ἴηλε ἐπὶ, Od. θ, 447. ἴηλον ἐπὶ, ibid. 443. ἰῆλαι ἐπὶ, Od. φ, 241. ἰήλω ἐπὶ — κῆρας. Od. β, 316. cf. ἰάλλειν.
'Ιήνατε ἀμφὶ, Od. θ, 426. ἰήνῃ, Il. ω, 119. 147. 176.
'Ιήσεται, Od. ι, 520. 525. ἰήσατο, Il. ε, 904. ἰήσασθαι, Il. ε, 899. ἰησάμενοι, Od. τ, 460.
"Ιησθα, Il. κ, 67.
'Ιητὴρ, Il. δ, 190. ἰητῆρος ἀμύμονος, Il. δ, 194. ἰητῆρ' ἀγαθὼ, Il. β, 732. ἰητῆρα κακῶν, Od. ρ, 384.
'Ιητροὶ, Il. λ, 832. πολυφάρμακοι, Il. π, 28.
'Ιθαγενέεσσιν, genuinis liberis, Od. ξ, 203.
'Ιθεῖα δίκη, Il. ψ, 580.
"Ιθμαθ', Il. ε, 778.
'Ιθὺ οἱ, recta in ipsum, Il. ξ, 403. τοῦγ' ἰθὺς,

Ἰότητι, Il. ε, 874. ο, 396. ἰότητα, Il. ο, 41.

Ἴα, violæ, Od. ε, 72.

Ἰάλας, Od. λ, 318.

Ἰοχέαιρα, Il. ε, 53. 447.

Ἶπες, Od. φ, 395.

Ἱππάζεαι, Il. ψ, 426.

Ἵππειον, Il. ο. 537. ψ, 392. ἱππείη, Il. κ, 568. ἱππείησι, Od. δ, 40.

Ἱππεῖς, Il. λ, 151. ἱππῆες, Il. β, 810. ἱππεῦσιν ποδώκεσσιν, Il. ψ, 262.

Ἱππηλασίη, Il. η, 340. 439.

Ἱππηλάτα, Il. η, 125. ι, 432.

Ἱππήλατος, Od. δ, 607.

Ἱππιοχαίτην, Il. ζ, 469.

Ἱππιοχάρμην, Il ω, 256.

Ἱπποβότοιο, Il. β, 287. ἱπποβότῳ, Od. δ, 562. ἱππόβοτον, Il. γ, 75. 258.

Ἱπποδάμοιο, Il. δ, 730. ε, 415. ἱπποδάμοι, Il. δ, 509. ἱπποδάμας, Il. η, 361.

Ἱπποδάσεια, Il. ρ, 295. ἱπποδασείης, Il. γ, 369. ἱπποδασείας, Il. ν, 714.

Ἱππόδρομος, Il. ψ, 330.

Ἱππόθεν, Od. θ, 515. λ, 530.

Ἱπποκέλευθε, Il. π, 126. 584.

Ἱππόκομον, Il. π, 797. ἱππόκομοι κόρυθες Il. ν, 132.

Ἱπποκορυσταὶ, Il. β, 1. κ, 431. ω, 677. ππόμαχον, Il. μ, 189.

Ἱπποπόλον, Il. ν, 4. ξ, 227.

Ἵππος αἰόλος πόδας, Il. τ, 404. στατὸς, Il. ζ, 506. ἵππω δουρατέω, Od. θ, 492. ἵππω κυανοχαίτη, Il. υ, 224. ἵππον ἀριπρεπέα, Il. ψ, 453. ἵππω χαλκόποδ'. Il. θ, 41. ὠκυπέτα, ibid. ν, 23. ἵπποιιν, Il. ε, 13. 107.

Ἵπποι ἀεθλοφόροι, Il. χ, 162. ἀερσίποδες, Il. γ, 327. αἴθωνες, Il. β, 839. ἄρισται, Il. β, 763. ἄρσενες, Il. ψ, 377. ἀφάρτεροι, Il. ψ, 311. βάρδιστοι, Il. ψ, 310. 530. βραδέες, Il. θ, 104. δίζυγες, Il. ε, 195. ἐριαύχενες, Il. λ, 159. ἐρυσάρματες, Il. π, 370. εὔσκαρθμοι, Il. ν, 31. καλλίτριχες, Il. κ, 491. μώνυχες, Il. ι, 127. παροίτεροι, Il. φ, 459. ποδώκεες, ibid. 376. ὑψηχέες, Il. ε, 772. φέρτεραι, Il. ψ, 461. ὠκύποδες, Il, ε, 295.

Ἵππων μάργων, in Cœcit. 4. ἀερσιπόδων, Il. σ, 531. ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν, H. in Ven. 218. ἵππους ἀργίποδας, ibid. 212. εὔτριχας, Il. ψ, 13. κεντρηνεκέας, Il. ε, 752. κρατερώνυχας, Il. ε, 329. χρυσάμπυκας, Il. ε, 358.

Ἱπποσύνη — Il. δ, 303. ἱπποσυνάων, Il. π, 776. ἱπποσύνας, Il. ψ, 307.

Ἱππότα, Il. β, 336. 433.

Ἵππουρις, Il. τ, 382. ἵππουριν εὔτυκτον, Od. χ, 124. κυνέην, ibid.

Ἱρὰ κεχαρισμένα, Od. π, 184.

Ἱράων, concionis, Il. σ, 531. v. not.

Ἱρεύσασθαι βοῦς, mactare, Od. τ, 198. cf. ἱερ.

Ἴρηξ ὠκύπτερος, Il. ν, 62. ἴρηκι φασσοφόνῳ, Il. ο, 237. ἴρηκες, Od. ε, 66. ἰρήκων Il. ν, 819.

Ἶρις ἀελλόπος, Il. θ, 409. ποδήνεμος, Il. ε, 353. Ἶριν πορφυρέην, Il. ρ, 547. χρυσόπτερον, Il. θ, 398. ἴρισσιν, Il. λ, 27.

Ἲς ἔμπεδος, Od. λ, 392. ἐσθλὴ, Il. μ, 321. ἱερὴ, Od. β, 409. κραταί', Od. λ, 596. κρατερὴ, Il. ψ, 720. ἶν' ἀπέλεθρον, Il. ε, 245. η, 269. Od. ι, 538. ἶνα, Il. ρ, 522. ἶνες, Od. λ, 218. ἴνεσιν, Il. ψ, 191.

Ἰσάζουσ', Il. μ, 435.

Ἴσαν, Il. α, 494. β, 780. etc.

Ἰσάσκετο, Il. ω, 607.

Ἴσθμιον, monile, Od. σ, 299.

Ἴσκουσ', Od. δ, 279. ἴσκε, Od. τ, 203. ἴσκοντες, Il. λ, 798. π, 41.

Ἰσόθεος, Il. β, 565. γ, 310.

Ἰσόμορον, Il. ο, 209.

Ἰσόπεδον, planicies, Il. ν, 142.

Ἰσοφαρίζει, Il. φ, 194. ἰσοφαρίζειν, Il. ζ, 101.

Ἰσοφόροι, *epith. boum*, Od. σ, 372.

Ἵστασχ' ἑξείης, ordine ponebat, Od. τ, 574.

Ἵστε, Il. β, 485. ψ, 276.

Ἴστη, Il. φ, 313.

Ἱστίον ἀκρότατον, in Bacch. s. latr. 38. μέσον, Od. β, 27. ἱστία λευκὰ, Il. α, 480.

Ἱστοδόκη, Il. α, 343.

Ἱστὸν ἀγλαὸν, Od. β, 109. ἀμαιμάκετον, Od. ξ, 311. ἄμβροτον, Od. κ, 222. δίπλακα, Il. γ, 125. εἰλάτινον, Od. β, 424. λεπτὸν, Od. β, 95. μαρμαρέην, Il. χ, 440.

Ἱστοπέδη, Od. μ, 51. 162. 179.

Ἴστορι, Il. σ, 501. ἴστορα, Il. ψ, 486. ἴστορες ᾠδῆς, in Lun. 2.

Ἰσχαλέοιο, aridæ, Od. τ, 233.

Ἰσχανάας, Od. ο, 345. ἰσχανάασκον, Il. ο, 723. ἰσχαναάσθω, Il. τ, 234.

Ἰσχάνει, Il. ξ, 387. ἴσχανε, in Bacch. s. latr. 13. κατὰ — Od. τ, 42. ἰσχανέτην, Il. ρ, 747.

Ἰσχανόωσιν, Il. ε, 89. ἰσχανόων, Od. θ, 288. ἰσχανόωσαν, Il. ψ, 300. ἰσχανόωνται, Od. η, 161. ἰσχανόωντο, Il. μ, 38.

Ἴσχει, Il. ε, 90. 812. ἴσχωσι, Il. υ, 139. ἴσχε, Il. ο, 657. ἴσχειν, Il. ι, 256. ἰσχέμεν, Il. ρ, 501. ἰσχέμεναι, Od. υ, 330. ἴσχεσθε, Od. ω, 530. ἴσχεο, Il. α, 214. β, 247. ἴσχετο, Il. φ, 366. ἴσχεσθαι, Od. σ, 346.

Ἰσωσαίμην, Od. η, 212.

Ἰτέαι, Il. φ, 350. ὠλεσίκαρποι, Od. κ, 510.

Ἴτην, *dual.* ibant, Il. α, 347. Od. ι, 430.

Ἴτυς ἄφθιτος, Il. ε, 724. χρυσέη, ib.

Ἰϋγμῷ, Il. σ, 572.

Ἰύζουσιν, Il. ρ, 66. ἰύζοντες, Od. ο, 162.

Ἶφι, Il. α, 38. 151. 452. etc.

K

Καταζήνασκε, arefaciebat, Od. λ, 586.
Καταθείομεν, Od. φ, 264. καταθείομαι, deponam, Il. χ, 111. recondam, Od. τ, 17. καταθέσθαι, deponere, *servandi causa*, Od. τ, 20.
Καταθνήσκων, Il. χ, 355.
Καταθνητὸς ἐτέτυκτο, mortalis natus erat, Il. ε, 402. καταθνητή, H. in Ven. 110. καταθνητοῖσιν, Il. κ, 440. H. in Ap. 464. καταθνητῇσι. H. in Ven. 50. 251.
Καταθύμιος, Il. κ, 383. ρ, 201. καταθύμιον, Od. χ, 392.
Καταιβαταὶ θύραι, per quas ingredi vel exire licet, Od. ν, 110.
Καταίνεται, Od. ρ, 537. *nostra ed.* κατάνεται, *ubi v.*
Καταΐσχεται, Od. ι, 122.
Καταισχύνητε, Od. π, 293. τ, 12. καταισχύνειν, Od. ω, 507.
Καταῖτυξ, Il. κ, 258.
Κατακαίριον, *pro simpl.* Il. λ, 439.
Κατάκειαι, jaces, H. in Merc. 254. κακείαται, jacent, Il. ω, 537. κατακείομεν, dormiamus, Od. σ, 418. κατακείετε, cubate, dormite, Od. η, 188. σ, 407.
Κατακήομεν, Il. η, 333. v. not. κατακηέμεν, Il. η, 408. κατακῆαι, Od. κ, 533. λ, 46.
Κατακλῶθες, Parcæ, βαρεῖαι, Od. η, 197.
Κατακοιμηθήτω, Il. ι, 427. κατακοιμηθῆναι, Il. β, 355.
Κατακοιρανέουσι, Od. α, 247.
Κατακοσμήσησθε, Il. χ, 440.
Κατακρεμάσασα, in Dian. 16.
Κατακρῆθεν, a capite, Od. λ, 587.
Κατάκρημνος, B. 153.
Κατακρύπτουσιν, Od. η, 205.
Κατάκτανε, Od. δ, 743. κατακτάνῃ, Il. χ, 86. κατακτάμεν, Il. ο, 557. τ, 59. κατακτάμεναι, Il. γ, 379. ε, 416. κατακτὰς, Il. ν, 696. ο, 335. κατακτανέεσθε, Il. ξ, 481. κατακτανέουσιν, Il. ζ, 409.
Καταλειβομένοιο, Il. σ, 109.
Καταλέξεται, dormiet, Od. γ, 353. καταλέχθαι, dormitum ire, Od. ο, 393. καταλέγμενος, Od. λ, 62. χ, 196.
Κατάλεξον, dic, narra, Il. κ, 384. 405. ω, 380. 407. 656. etc. καταλέξῃ, narret, Od. δ, 738. καταλέξομεν, narrabimus, Od. ο, 156.
Καταλοφάδια φέρων, Od. κ, 169. al. καταλοφάδεια, vid. not.
Καταλύσομεν ἵππους, solvamus a jugo, Od. δ, 28.
Καταμάρψῃ, Il. ζ, 364.
Καταμήσατο, obduxerat, *de luto*, Il. ω, 165.
Καταμύξατο, laceravit, Il. ε, 425.
Καταμῦσαι, connivere, dormire, B. 190.
Κατάνεται, absumitur, Od. β, 58. ρ, 537. conf. ἄνεται, ἤνεν.
Κατανεύων κρατὶ, Od. ι, 490. κατανεύσω κεφαλῇ, Il. α, 527. κατένευσα, Il. δ, 267. κατάνευσον, annue, ibid. 514. κατανεῦσαι, ibid. 558. β, 350. κατανεύσομαι κεφαλῇ, Il. α, 524.
Κάταντα, Il. ψ, 116.
Κατάντησιν, exadversum, Od. υ, 387.
Καταντικρὺ, Od. κ, 559. λ, 64.
Καταξέμεν, Il. ζ, 53.
Καταπαυέμεν, Od. β, 244. ω, 456. καταπαυσέμεν, Il. η, 36. ο, 105. π, 62.
Κατάπαυμα, Il. ρ, 38.
Καταπέφνῃ, Il. γ, 281. καταπέφνων, Il. ρ, 539.
Καταπρηνεῖ χειρὶ, prona, i. e. *graviter*, Il. π, 792. Od. ν, 164. καταπρηνέσσι, Od. τ, 467.
Καταπτήτην, 3 *dual. aor.* 2. conterriti sunt, Il. θ, 136.
Καταπτώσσουσι, Il. ε, 476. καταπτώσσειν, Il. ε, 254. καταπτώσσοντες, Il. δ, 340. καταπτώσσοντ', ibid. 224.
Καταπύθεται, putrescit, Il. ψ, 328.
Καταριγηλὰ, terribilia, Od. ξ, 226.
Καταῤῥέον, Il. δ, 149. ε, 870.
Κατάρχεσθαι, vid. κατήρχετο.
Καταρῶνται, Od. τ, 330.
Κατάστησον νῆα, siste navem, Od. μ, 185. καταστῆσαι ἐς deducere navi, Od. ν, 274.
Καταστίλβων σέλας, in Mart. 10.
Καταστρέψας ποσσὶ, H. in Ap. 73.
Καταστυφέλῳ πέτρῃ, dura, H. in Merc. 124.
Κατάσχῃ, detineat, manere cogat, Od. ο, 200. κατασχομένη ἑανῷ, obvoluta peplo, Il. γ, 419. cf. κατεσχ.
Κατατεθνήκασι, Il. ο, 664. κατατεθνειῶτος, Il. χ, 164. κατατεθνηῶτος, Il. η, 89. ψ, 331. κατατεθνηυίης, Od. λ, 84. 140. 204. κατατεθνειῶτι, Il. π, 526. 565. κατατεθνειώτων, Il. η, 409. Od. κ, 530. κατατεθνηώτων, Il. κ, 343. κατατεθνειῶτας, Il. σ, 540. κατατεθναίη, Od. δ, 224.
Κατατείνειν, Il. ω, 226.
Κατατήκομαι, Od. τ, 136. κατατήκετ', Od. τ, 205.
Κατατρύχω, Il. ρ, 225. Od. ο, 308. κατατρύχῃ, Od. π, 84.
Καταῦθι, ibi, Od. κ, 567.
Καταυτόθι, idem, Il. φ, 201.
Καταφθίσει, Od. ε, 341. καταφθιμένοιο, Il. χ, 288. Od. γ, 196. καταφθιμένοισιν, Od. λ, 490. καταφθίσθαι, Od. β, 183.
Καταφλέξω, Il. χ, 512.
Κατάχευε, Od. η, 42. καταχεύοι, Od. τ, 206. καταχεύῃ, Il. ψ, 408. καταχεῦαι, Il. η, 461.
Καταχθόνιος, Il. ι, 457.

Od. τ, 317. κάτθεσαν, Il. π, 683. σ, 233. κατθέμεθα, Od. σ, 45. κατθέσθην, Od. χ, 141.
Κατίμεν, Il. ξ, 457. κατιοῦσα, Il. δ, 475. κατιόντα, Od. ν, 267. κατιοῦσαν, Od. π, 472.
Κατίσχει, Il. ψ, 321. κατισχέμεν, in Mart. 14. κατισχέμεναι, Od. λ, 455. κατίσχεαι, Il. β, 233.
Κατοίσεται, Il. χ, 425.
Κατόπτας, inspectores, H. in Merc. 372.
Καττάνυσαν, in Bacch. s. latr. 34.
Κατωμαδίοιο, Il. ψ, 431.
Κατωμαδὸν, Il. ο, 352. ψ, 500.
Κάτως, Bacch. 55. v. not.
Κατωῤῥυχέεσσι, Od. ι, 185. ζ, 267.
Καυλῷ, hastæ parte, qua inseritur cuspis, Il. ν, 162. 608. καυλὸν, idem, Il. π, 115. ensis capulum, ibid. 338.
Καύματος, Il. ε, 865.
Καυστειρῆς, Il. δ, 342. μ, 316.
Κέαρ, B. 208.
Κέασε, Od. ξ, 418. κέασαν, Od. υ, 161. κεάσαιμι, Od. μ, 388. κέασσε, Il. π, 347. κεάσσαι διὰ, Od. ο, 321. κεάσθη, Il. π, 412. 578.
Κέαται, Il. λ, 658. 825. κέατο, Il. ν, 763. ω, 168.
Κεδασθείσης, Il. ο, 328. π, 306. κεδασθέντες, Il. β, 398. ν, 739.
Κεδνὴ, Od. α, 335. σ, 210. etc. κεδνότατος, Od. κ, 225.
Κέδρου, Od. ε, 60. κέδρινον, Il. ω, 192.
Κεῖον, accende, Od. φ, 176. κείαντες, ι, 231. vid. not. κειάμενος, Od. ψ, 51. κειαμένω πῦρ, accendentes, Od. π, 2.
Κείμην, Od. ι, 434. κ, 54. κείατο, jacebant, Il. λ, 162. Od. φ, 418. ψ, 47. κείω, Od. τ, 340. κειέμεν, jacere, dormire, Od. θ, 315. κείων, Od. ξ, 425. τ, 48. κείοντες, Il. ξ, 340. Od. σ, 427. κείουσα, Od. ψ, 292.
Κειμήλια ἐσθλὰ, Il. ω, 381. καλὰ, Il. σ, 290.
Κεινῆσιν, vacuis, Il. δ, 181.
Κείρει λήϊον, *de apro*, Il. λ, 559. κείρει ἐπὶ — μήδεα, irrita reddit, Il. π, 120. κείρετε βίοτον, Od. α, 378. β, 143. κείροντες δημὸν, consumentes edendo, Il. φ, 204. Od. ω, 458. κείροντας κτήματα, Od. σ, 143. κειρόμενοι, se tondentes, Il. ψ, 136. κείρασθαι κόμην, Il. ψ, 46. Od. δ, 198.
Κεκαδὼν, Il. λ, 334. κεκαδήσει, Od. φ, 153. 170. κεκάδοντο, Il. ο, 574. κεκαδησόμεθ', Il. θ, 353.
Κεκάλυπτο, Il. φ, 549. κεκάλυφθ', Il. ν, 192.
Κεκάμω, Il. α, 168. κεκάμωσιν, Il. η, 5.
Κέκασσαι ἀγλαΐῃ, ornata es, Od. τ, 82. κεκάσμεθα ἀλκῇ πᾶσαν ἐπ' αἶαν, claruimus, Od. ω, 508. κέκαστο ἐγχείῃ πάντας, præcellebat, Il. ξ, 124. ἐνὶ φρεσὶ, Il. υ, 35. μύθοισι, disertus erat, Od. η, 157. κεκάσθαι πλέστῳ καὶ υἱάσι, Il. ω, 546. κεκασμένε δόλοισι, Il. δ, 339. κεκασμένον ἀρετῇσι, Od. δ, 725. 815.
Κεκαφηότα θυμὸν, fractum, Il. ε, 698. Od. ε, 468.
Κεκεασμένα, fissa, Od. σ, 308.
Κέκευθε, Il. χ, 118. Od. γ, 18.
Κέκλετο, Il. ζ, 287. μ, 408. κέκλοντο, Il. ψ, 371. κεκλόμενοι, Il. θ, 346. λ, 91. κεκλήατο, Il. κ, 195. κεκλήσῃ, Il. γ, 138. κεκλήσεαι, H. in Ven. 149.
Κεκλήγοντες, Il. π, 430. ρ, 756. κεκλήγοντας, Od. μ, 256.
Κεκληγὼς ὀξέα, Il. β, 222. κεκληγότες, Il. μ, 125.
Κεκλίαται ῥηγμῖνι θαλάσσης, Il. π, 68. ἀλὶ, Od. δ, 608. κέκλιτο χθονὶ, posita in terra, Il. κ, 472. κεκλιμένος, Il. ε, 709. φηγῷ, Il. φ, 549. κεκλιμένοι πόντῳ, Il. ο, 740.
Κέκλυθι, Il. κ, 284. Od. ξ, 462. κέκλυτε, Il. γ, 86. 97. 304. etc.
Κέκμηκας, Il. ζ, 262. κεκμηὼς, Il. ψ, 232. κεκμηῶτι ἀνδρὶ μένος μέγα οἶνος ἀέξοι, Il. ζ, 261. κεκμηῶτα, Od. κ, 31. ν, 282. κεκμηότας, Il. λ, 801. π, 44.
Κεκόνιτο, Il. χ, 405. κεκονιμένοι, Il. φ, 541.
Κεκοπὼς, Il. ν, 60. Od. σ, 334.
Κεκορεσσάμεθα, Il. χ, 427.
Κεκορήμεθα, Od. θ, 98. κεκόρησθε, Il. σ, 287. κεκορημένοι, Od. ξ, 456. κεκορηότε, Od. σ, 371.
Κεκορυθμένος χαλκῷ, Il. δ, 495.
Κεκοτηότι, Il. φ, 456. Od. ι, 501. τ, 71. χ, 477.
Κεκράανται ἐπὶ — Od. δ, 616. ο, 116. κεκράαντο, Od. δ, 132.
Κεκρύφαλον, Il. χ, 469.
Κεκύθωσιν, occultarint, Od. ζ, 303.
Κελαδεινὴ, *epith. Dianæ*, Il. υ, 70. κελαδεινῆς, Il. π, 183. κελαδεινὸν, Il. ψ, 208. κελαδεινὰς, H. in Merc. 95.
Κέλαδον, *subst.* Il. ι, 543. Od. σ, 401.
Κελάδων, Il. φ, 16. κελάδοντι ὠκυρόῳ, Il. η, 133. κελάδοντα, Il. σ, 576.
Κελαινεφὲς, Il. β, 412. δ, 140. κελαινεφεῖ, Il. φ, 520. κελαινεφεῖ, Il. α, 397. ζ, 267. etc. κελαινεφέα, Il. λ, 78.
Κελαινὴ, Il. ε, 310. λ, 356. κελαινὸν, Il. α, 303. ζ, 117.
Κελαρύζει, Il. φ, 261. κελάρυζε, Il. λ, 812. κελάρυζεν, Od. ε, 323.
Κέλευθα εὐρώεντα, Od. ω, 10. ἠερόεντα, Od. υ, 64. ἰχθυόεντα, Od. γ, 177. λαιψηρὰ, Il. ξ, 17. ο, 620. ὑγρὰ, Il. α, 483. Od. γ, 71.

Κέλευθοι, Il. κ, 66. Od. κ, 86.
Κελευσέμεναι, Od. δ, 274.
Κελευτιόων, Il. ν, 125. κελευτιόωντ', Il. μ. 265.
Κέλη, Il. ω, 434. Od. δ, 812. κ, 337. κελέσθω δεῦρο, Od. γ, 425. κέλεσθε, Il. ι, 171. μ, 274. κέλεσθαι, Od. κ, 299. κελοίμην, Il. ι, 513. κελόμην, Il. α, 386. κέλετο, Il. ο, 119. κελήσεται, Od. κ, 296.
Κέληθ' ἵππον, Od. ε, 371.
Κελητίζειν ἵπποις, Il. ο, 679.
Κέλσαι αὐτοῦ νῆα, appelle, *intell.* δεῖ, Od. κ, 511. κελσάσῃσι νηυσὶ, *pro genitivis*, appulsis navibus, Od. ι, 149.
Κεμάδα, hinnulum, Il. κ, 361.
Κενεαυχέες, jactabundi, Il. θ, 230.
Κενεὸν νέεσθαι αἰσχρὸν, Il. β, 298.
Κενεῶνα μέσον, Od. χ, 295. νείατον, Il. ε, 857. λ, 381.
Κένσαι ἵππον, stimula, Il. ψ, 337.
Κέντορες ἵππων μεγάθυμοι, Il. ε, 102.
Κεντρηνεκέας ἵππους, Il. ε, 752. θ, 396.
Κέονται, Il. χ, 510. Od. λ, 340. π, 232.
Κέρα ἀγλαὲ, Il. λ, 385. κέρα ἑκκαιδεκάδωρα, Il. δ, 109. κεράεσσι, Od. τ, 563. κεράεσσι πρυμνοῖσιν, Il. ν, 705.
Κεράασθε οἶνον, Od. γ, 332.
Κεράϊζε, Il. β, 861. κεραΐζετον, Il. ε, 557. κεραϊζέμεν, Il. π, 830. Od. θ, 516. κεραΐζων, Il. π, 226. 752. κεραϊζομένην, Il. ω, 245. κεραϊζομένους, Il. χ, 63.
Κέραιρε οἶνον, Il. ι, 203.
Κεραϊστὴν διαπρύσιον, vastatorem famosum, H. in Merc. 336.
Κεραμεὺς, Il. σ, 601. κεραμῆες, in Cam. 1. κεραμέων, ibid. 12.
Κεραμήϊα, in Cam. 14.
Κεράμῳ χαλκέῳ, carcere *(operis laterilii)* munitissimo, *(ut* turris ænea, *Horat.)* Il. ε, 387. κεράμων ἐκ, ex amphoris testaceis, (testas, *Horat.*) Il. ι, 465.
Κεραὸν ἔλαφον, Il. γ, 24. λ, 475.
Κεραοξόος τέκτων, qui arcum fabricatur, Il. δ, 110.
Κέρασσε νέκταρ, Od. ε, 93. κρητῆρα, Od. γ, 390. κεράσασα ὕδωρ, fundens, Od. κ, 362. κεράσσατο κρητῆρα, Od. γ, 393. σ, 422. κερασσάμενος, Od. η, 179. ν, 50.
Κερόωντο, Od. θ, 470. υ, 253.
Κεραυνὸν ἀργῆτα, Il. θ, 133. ψολόεντα, Od. ω, 538.
Κεράων ξεστῶν, Od. τ, 566.
Κερδαλέος, callidus, Od. ν, 291.
Κερδαλεόφρον, Il. α, 149. δ, 329.
Κέρδος ὅπως εἴη, utile, Il. κ, 225. Od. π, 311. utile consilium, Od. ψ, 140. κερδέων ἀρπαλέων, lucri e rapinis, Od. θ, 164. κέρδεσιν, dolo, Il. ψ, 515. consiliis, Od. ν, 299. κέρδε', dolos, Od. ν, 297. ἐνώμας, consilia, Od. σ, 215. κέρδεα εἰδῇ, peritus rei sit, prudens, Il. ψ, 322. κέρδεα οἶδεν, callida est, Od. β, 88. consilia inventa, ibid. 118. κέρδεα κακὰ, Od. ψ, 217. πολλὰ, Od. τ, 85.
Κερδῆναι, in Camin. 6.
Κέρδιον, Il. γ, 41. ε, 201. etc. κέρδιστος, Il. ζ, 153.
Κερδοσύνη, prudentia, Il. χ, 247. Od. δ, 251. ξ, 31.
Κερέειν κόμην, Il. ψ, 146.
Κερκὶς, Il. χ, 448. κερκίδ'. Od. ε, 62.
Κέρσε, Il. ξ, 466. κέρσε ἀπὸ, Il. κ, 456. κέρσαντες, Il. ω, 450.
Κερτομέουσι, H. in Merc. 56. κερτομέοι ἐπέεσσι, Od. η, 17. κερτομέωσιν, Od. π, 87. κερτομέων, Il. β, 256. Od. σ, 349. κερτομέουσαν, Od. ν, 326. κερτομέοντες, Il. π, 261. κερτόμεον, Od. β, 323.
Κερτομίοις, Il. δ, 6. κερτομίας, Il. υ, 202. 433.
Κέρτομον, H. in Merc. 338.
Κερῶντας οἶνον, Od. ω, 363. κέρωνται οἶνον, Il. δ, 260. κερῶντο, Od. ο, 499.
Κέσκετ', jacebat, Od. φ, 41.
Κεστὸν, Il. ξ, 214.
Κεύθει, Il. ι, 313. Od. ω, 473. κεύθετε, Od. σ, 405. κεῦθε, Il. α, 363. κεύθω, *conj.* Od. φ, 194. κεύθε, *imperf.* Il. π, 19. κεύσω, Od. γ, 187. κεύθωμαι, Il. ψ, 244.
Κεύθεσι, Il. χ, 482. Od. ω, 203.
Κευθμῶνα βαθύσκιον, in Merc. 229. κευθμῶνας πυκινοὺς, Od. κ, 283.
Κευθμῶν ἐκ, Il. ν, 28.
Κεφαλὴ ἠθείη, Il. ψ, 94. ἱερὴ, Il. ο, 39. σμερδαλέη, Od. μ, 91. φίλη, Il. θ, 281. κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο, Il. τ, 126. σεμνῆς, in Pallad. 5. κεφαλέων, Il. γ, 273. κεφαλὰς ἴσας, Il. λ, 72. ἰφθίμους, ibid. 55.
Κεφαλῆφι, Od. υ, 94. κεφαλῆφιν, Il. κ, 30. 257. etc.
Κεχάνδει, Il. ω, 192. κεχανδότα, Il. ψ, 268. Od. δ, 96.
Κεχαρησέμεν, Il. ο, 98. κεχαρηότα, Il. η, 312. κεχαρημένοι ἦτορ, in Bacch. s. latr. 10. κεχαρήσεται, Od. ψ, 266.
Κεχάροιτο, Od. β, 249. γ, 438. κεχαροίατο, Il. α, 256. κεχάροντο, Il. π, 600. Od. δ, 344. ρ, 135.
Κεχάριστο, Od. ζ, 23. κεχαρισμένος, Od. β, 54. κεχαρισμένε, Il. ε, 243. 826. etc.
Κεχηνότα, Il. π, 409.
Κεχολώατο, Od. ξ, 282. π, 425. κεχόλωται, Od. α, 69. κεχόλωτο, Il. φ, 146. κεχόλωσο, Il. π, 585. κεχολωμένος, Il. ι, 562. κεχολωμένοι, Il. π, 546. κεχολῶσθαι, Il. ι, 519. π, 61. κεχολώσομαι, Il. ψ, 543. κεχολώσεαι, Il. ε, 421. 762. κεχολώσεται, Il. α, 139.
Κέχρητ' ἀγαθῇσι φρεσὶ, Od. ξ, 421. π, 398. κεχρημένον σίτου, Od. υ, 378. κεχρημένοι κομιδῆς, Od. ξ, 124.

Κέχυνται ἐπ' ἀλλήλῃσι, sternuntur, Il. ε, 141. κύματα, Od. χ, 387. κέχυτ' ἀχλὺς, Il. ε, 696. κέχυτο φλὸξ, diffusa est, Il. π, 123. sparsum erat, Od. ι, 330. κέχυντο ἐπ' ἀλλήλοισι, sternebantur, Od. χ, 389.

Κέων, cubiturus dormiendi causa, Od. η, 342. cf. κείω.

Κῆεν κάδδ', Il. φ, 349. κήομεν, Il. η, 377. 396. κήαι, opt. comburat, Il. φ, 336. κήαιεν ἐν — Il. ω, 38. κῆαι, infin. Od. ο, 97. κήαντες, Od. ι, 231. nostr. ed. κείαντες. κήαντο, Il. ι, 88. κηάμενος, Od. ψ, 51. nos κειάμενος. κηάμενοι, Il. ι, 234.

Κήδεος, Il. ψ, 160. κήδεα κακὰ, Il. σ, 8. λυγρὰ, Il. ε, 156. στονόεντα, Od. ι, 12. κύδε' πολύστονα, Il. α, 445. κήδεσιν λευγαλέοισι, Od. ο, 398.

Κήδει, Il. ρ, 550. κήδοι, Od. ι, 402. κήδῃ, Il. ι, 611. κήδειν, Il. ι, 611. φ, 369. κήδων σε, affligens, Il. ω, 542. κηδήσοντες, Il. ω, 240. κήδεαι, Il. ζ, 55. 204. κήδονται, Il. ω, 422. κήδοιτο, Od. γ, 223. κήδετο, Il. α, 56. Od. ξ, 4. 146. κήδοντο, Il. ω, 750. κήδεσθαι, Od. τ, 23. 161.

Κήδεσκον, Od. ψ, 9. κηδέσκετο, Od. χ, 358.

Κηδείους κασιγνήτους, carissimos, Il. σ, 294.

Κηδεμόνες ἀολλέες, Il. ψ, 160.

Κήδιστος, Od. κ, 225. κήδιστοι, Il. ι, 638. Od. θ, 583.

Κήκιε, Od. ε, 455. conf. ἀνακηκίει.

Κῆλα, Il. α, 53. 383. μ, 280.

Κηλείῳ πυρὶ, Il. ο, 744. κηλέῳ, Il. θ, 217. 235.

Κηληθμῷ, Od. λ, 333. ν, 2.

Κὴξ εἰναλίη, fulica, Od. ι, 478.

Κῆπον πολυδένδρεον, Od. δ, 737. κήπους, Il. φ, 258.

Κὴρ, Il. α, 228. Od. λ, 170. κῆρα κακὴν, Il. π, 687. μέλαιναν, Il. β, 859. etc.

Κῆρ ἀδινὸν, Il. π, 481. ἀτέραμνον, Od. φ, 167. κυδάλιμον, Il. κ, 16. λάσιον, Il. β, 851. ὀλοὸν, Il. ξ, 139. φίλον, Il. α, 491.

Κηρὶ μελαίνῃ, Il. γ, 454. ἔοικεν, Od. ρ, 500. κῆρες, Il. θ, 70. κῆρες θανάτοιο, Il. β, 302. κῆρας βιαίους, in Mart. 17. διχθαδίας, Il. ι, 411. κακὰς, Il. μ, 113. κῆρας καὶ θάνατον οὐδέ κέ τις ἀλύξοι, Od. ρ, 547.

Κῆρι περὶ, (i. e. valde) Od. ψ, 339.

Κηρεσσιφορήτους κύνας, exitiales, Il. θ, 527.

Κηρόθι ἐχώσατο, Od. ε, 284. ι, 480. κηρόθι μᾶλλον ὀξὺ γενέσκετ' ἄχος, Od. λ, 208. φίλει, ο, 369. χολώσατο, Od. ρ, 458.

Κηρία, H. in Merc. 556.

Κηρὸν μελιηδέα, Od. μ, 48.

Κῆρυξ ἠπύτα, Il. η, 384. κήρυκα ἀστυβοώτην, Il. ω, 701. θεῖον, Il. δ, 192. καλήτορα, Il. ω, 577. κήρυκες ἀγαυοὶ, Il. γ, 268. βοῶντες, Il. β, 97. διὸς ἄγγελοι καὶ ἀνδρῶν, Il. α, 334. κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι, Il. β, 442. ι, 10.

Κηρύσσει, B. 103. κηρύσσειν, Il. β, 51. 443. κηρύσσων, Il. ρ, 325. κηρύσσοντες, Il. β, 438.

Κῆτος, Il. υ, 147. κήτεος, Od. σ, 446. κήτεϊ εἰναλίῳ, Od. δ, 443. κήτεσιν, Od. δ, 452. κήτεα, Il. ν, 27.

Κητώεσσαν, Il. β, 581. Od. δ, 1.

Κηώδει, Il. ζ, 483.

Κηώεντι, Il. γ, 382. κηώεντα, Il. ζ, 288. ω, 191.

Κίδναται, Il. ψ, 227. conf. σκίδν.

Κιθάρην, H. in Merc. 506. 512.

Κίθαριν περικαλλέα, Od. α, 153.

Κιθάριζε, Il. σ, 570. κιθαρίζειν, H. in Merc. 472.

Κιθαρισταὶ, in Mus. 3.

Κιθαριστὺν, Il. β, 600.

Κικλήσκειν, Il. β, 404. κικλήσκετο, Il. κ, 300.

Κίκυς, vis, robur, Od. λ, 392. in Ven. 238.

Κινητῆρα γαίης, in Nept. 2. θαλάσσης, ibid.

Κίνυντο, Il. δ, 281. 332. 427. κινύμενος, Il. κ, 280.

Κινυρὴ, querula, Il. ρ, 5.

Κίον, Il. λ, 704. Od. ι, 42. κιοίτην, Il. ω, 285. Od. ο, 149. κίοιτε, Od. γ, 347. κίῃς, Od. α, 311. κίε, Il. γ, 423. η, 307. θ, 337. etc. κίομεν, Il. φ, 456. κίον, Il. β, 509. ζ, 422. etc. κιόντι, Od. χ, 378. κιόντες, Il. τ, 50. υ, 136. κιόντας, Od. ρ, 254.

Κίων, Od. ψ, 191. κίονος μεγάλης, Od. χ, 466. κίον' ὑψηλὴν, Od. χ, 176. 193. κίονα μακρὴν, Od. α, 127. ρ, 29. μακρὸν, Od. θ, 66. 473. κίονες ὑψόσ' ἔχοντες, Od. τ, 38.

Κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Il. χ, 139. κίρκον, Il. ρ, 757.

Κίρνη, miscebat, Od. ξ, 78. π, 52. κίρνας, Od. π, 14.

Κισσοκόμην, in Bacch. 11.

Κίσσος ἄνθεσι τηλεθάων, in Bacch. s. latron. 40. μέλας, ibid.

Κισσυβίῳ, Od. ξ, 78. π, 52. κισσύβιον, Od. ι, 346.

Κίστῃ, Od. ζ, 76.

Κιχάνω, reperio, Od. ν, 228. ο, 260. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκὺν, Od. θ, 329. κίχανεν, Il. ψ, 524. κιχάνετε, imperat, Il. ψ, 407. κιχάνομαι, Il. τ, 289. κιχάνεται, Il. λ, 441. κιχανόμενοι, Od. ι, 266.

Κιχείω, Il. α, 26. τέλος, γ, 291. ποσσὶ, Il. ζ, 228. inveniam, Il. σ, 114. κιχείη, Il. β, 188. κιχείομεν, Il. φ, 128. κίχεν, Il. ω, 159. κίχον, Il. σ, 153. κίχῃσι, Od. μ, 122. κιχεὶς, Il. π, 342.

Κιχήτην, Il. κ, 376. κιχῆναι, Od. π, 357. κιχήμεναι, Il. ο, 274. κιχήμενον, Il. ε, 187. λ, 451. κιχήσομαι, Il. β, 258. κ, 370. κιχήσεαι, Od. δ, 546. η, 53. κι-

Κνημὶς, Il. φ, 592. κνημῖδας καλὰς ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, Il. σ, 459. ῥαπτὰς, Od. ω, 228.

Κνημὸν, H. in Ap. 283. κνημοῖσι, Il. β, 821. κνημοὺς, Il. φ, 559. ψ, 117.

Κνῆστι χαλκείῃ, Il. λ, 639.

Κνισσῆεν, Od. κ, 10.

Κνισσοδιώκτην, B. 229.

Κνυζηθμῷ, Od. π, 163.

Κνυζώσω, Od. ν, 401. κνύζωσεν, Od. ν, 433.

Κνώδαλον, Od. ρ, 317. H. in Merc. 188.

Κνώσσουσι, Od. δ, 809.

Κοίμησε, cubitum deduxit, Od. γ, 397. κύματα, sedavit, Od. μ, 169. κοίμησον ὄσσε, Il. ξ, 236. κοιμήσατε, Od. μ, 372. κοιμήσας ἀνέμους, Il. μ, 281. κοιμηθημεν, Od. δ, 430. 575. κοιμηθῆναι, Od. η, 343. κοιμήσαντο, Il. α, 976. ω, 673. Od. δ, 302. etc. κοιμήσωνται, Il. κ, 99.

Κοίμισον, Il. π, 524. v. not.

Κοιρανέουσι, Od. υ, 234. κοιρανέων, Il. β, 207. δ, 250.

Κοίρανος εἷς ἔστω, Il. β, 204. κοίρανοι, Il. β, 487.

Κοῖτος στυγερὸς, Od. χ, 470. κοίτου, Od. β, 358. κοίτοιο, Od. γ, 334.

Κοίτῃ ἀεικελίῃ, Od. τ, 341.

Κολεοῖο, Il. α, 194. μ, 190. κολεῷ, Il. η, 304. κολεὸν, Od. θ, 404.

Κολλήεντα, Il. ο, 389.

Κολλητὸν, Il. ο, 678. τ, 395. κολλητοῖσι, Il. δ, 366. κολλητὰς, Il. ι, 579.

Κόλλοπι νέῳ, Od. φ, 407.

Κολοιῶν, Il. ρ, 755. κολοιοὺς, Il. π, 583.

Κολοκύντας, B. 53.

Κόλον δόρυ, truncam, Il. π, 117.

Κολοσυρτὸν, Il. μ, 147. ν, 472.

Κολούει, Il. υ, 370. Od. θ, 211. κολούετε, Od. λ, 339.

Κόλπος ἀπείρων, H. in Apoll. 431. κόλπῳ κηώεϊ, *de veste*, Il. ξ, 483. κόλπον βαθὺν, Il. β, 560. εὐρέα, Il. σ, 140. κόλπους δεινοὺς, latos, Od. ε, 52.

Κολώνη αἰπεῖα, Il. β, 811. λ, 710.

Κολῳὸν ἐλαύνετον, tumultum ciebant, Il. α, 575.

Κομέουσι, Od. ρ, 319. κομέειν, Od. ζ, 207. κομείτην ἵππους, curabant, Il. θ, 113. κομείτων, curanto, Il. θ, 109. κομέεσκεν, Od. ω, 211. 389.

Κόμης ξανθῆς, Il. α, 197. κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Il. ρ, 51. κόμας οὔλας, Od. ζ, 231. ψ, 158.

Κομιδὴ ἀγαθὴ, Od. ω, 248.

Κομίζω γηράσκοντα, curo, Il. ω, 541. κομίζει οὔ σε, te negligit, Od. ω, 250. κομίζῃ δῶμα, Od. π, 74. κομίζειν, deportare, Od. ν, 68. κομιζέμεν, excipere hospitio, Od. κ, 73. *pro imperat.* curato, Od. ψ, 355. κόμισσα ἵππους abstuli, *de præda*, Il. λ, 737. κόμισσε, educavit, Od. σ, 321. aluit, υ, 68. κόμισε χροῒ ἄκοντα, recepit corpore telum, Il. ξ, 456. κόμισαν, sustulerunt de terra, Il. γ, 378. accepere, Il. ψ, 699. κόμισσον, cura, *de hospitio*, Od. π, 82. κομίσσῃ, benigne excipiat hospitio, Od. κ, 298. κομιῶ, curabo eum, *de hospitio*, Od. ο, 545. κομίσσατο, educavit, Il. θ, 284. excepit hospitio, Od. ζ, 278. κομίσαντο πεσόντα, sustulere, Il. α, 594. κομιζόμενος, curatus, Od. θ, 451.

Κομόωντε, Il. θ, 42. ν, 24. κομόωντες, Il. β, 542.

Κόμπει, resonabat *ab ictu, de ære*, Il. μ, 151.

Κόμπος, strepitus, Il. μ, 149. Od. θ, 380.

Κονάβησε, Il. ο, 648. φ, 593. κονάβησαν, Il. β, 334. π, 277.

Κονάβιζε, Il. β, 466. ν, 498.

Κόναβος κακὸς, Od. κ, 122.

Κονίη, Il. β, 150. λ, 151. κονίῃ λεπτῇ, Il. ψ, 506. κονίῃσι, Il. γ, 55. δ, 482.

Κόνις μέλαινα, H. in Merc. 345. κόνιος αἱματοέσσης, Il. ν, 393. κόνι ἐν, Il. ω, 18. Od. λ, 190. κόνιν αἰθαλόεσσαν, Il. σ, 23.

Κονίοντες, pulverem cientes, Il. ν, 820. ψ, 372. 449. Od. θ, 122.

Κονίσσαλος ἀελλὴς, Il. γ, 13. κονισσάλῳ, Il. ε, 503.

Κονίουσιν πεδίον, pulverem cient, Il. ξ, 145.

Κοντὸν περιμήκεα, Od. ι, 487.

Κοπρήσοντες, Od. ρ, 299. v. not.

Κόρακος, Od. ν, 408.

Κορέεις, saturabis, pasces, Il. ν, 831. κορέει, idem, Il. θ, 379. κορέσει, Il. ρ, 241. κορέσειεν, Il. π, 746. κορεσαίατο, Od. ξ, 28. κορέσασθαι, Il. ν, 635. κορέσσατο, Od. υ, 59. κορεσσάμεθα, Il. χ, 427. κορέσωνται, Il. χ, 509. Od. κ, 411. κορεσσάμενος, Il. τ, 167. κορέσθην, satiatus eram, Od. κ, 499.

Κόρη, *male editur*, Od. τ, 546. v. not.

Κορήσατε, verrendo purgate, Od. υ, 149.

Κορθύεται κῦμα, attollitur, Il. ι, 7.

Κορμὸν, truncum arboris, Od. ψ, 196.

Κόρος, Il. ν, 636. τ, 221.

Κόρσην, Il. δ, 502. ε, 584.

Κορυθάϊκι, galeam quassanti, i. e. *cum impetu ruenti*, fortissimo, Il. χ, 132.

Κορυθαίολος, Il. β, 816. γ, 83. etc.

Κόρυς ἱπποδάσεια, Il. ρ, 295. χαλκείη, Il. μ, 184. κόρυθος ἀκροτάτης, Il. ζ, 470. ἱπποδασείης, Il. γ, 369. κόρυθι βριαρῇ, Il. π, 413. τετραφάλῳ, Il. χ, 314. φαεινῇ, ibid. κόρυθα βριαρὴν, Il. λ, 375. δαιδαλέην, Il. σ, 610. καλὴν, ibid. κροτάφοις ἀραρυῖαν, Il. σ, 610. κόρυθες ἱππόκομοι, Il.

130. κρειῶν, Il. λ, 550. μ, 300. etc. κρεῶν, Od. ο, 98.
Κρείων, Il. α, 130. 285. etc. κρείοντος ὑπερθύμοιο, Od. λ, 268. κρεῖον ἀριδείκετε λαῶν, Od. ι, 2. κρειόντων, Il. θ, 31. ω, 539. κρείουσα γυναικῶν, Il. χ, 48.
Κρεμβαλιαστὺν, H. in Ap. 162.
Κρεμόω, Il. η, 83.
Κρήγυον, Il. α, 106.
Κρήδεμνον, Il. χ, 470. Od. γ, 392. κρήδεμνα ἱερὰ, arces, Il. π, 100. Od. δ, 388. λιπαρὰ, Od. α, 334.
Κρῆνον, perfice, Od. υ, 115. κρήηνον, idem 334. Il. α, 41. κρηῆναι, Il. ι, 101. κρηήνατ', Od. γ, 418. ρ, 242.
Κρημνοὶ ἐπηρεφέες, Il. μ, 54.
Κρήνη καλίῤῥοος, H. in Ap. 300. 376. κρήνῃ Ἀρεθούσῃ, Od. ν, 408. μελανύδρῳ, in Apoll. sec. 20. κρήνην καλλιρέεθρον, Od. κ, 107. κρήνηνδε, Od. υ, 154. κρῆναι, Il. φ, 197. Od. ε, 70. κρηνέων, Od. κ, 350.
Κρηναῖαι νύμφαι, Od. ρ, 240.
Κρήτη γαῖ' καλὴ, Od. τ, 172. περίῤῥυτος, Od. τ, 172. πίειρα, ibid. κρήτῃ εὐρείῃ, Il. ν, 453. κρήτην ἑκατόμπολιν, Il. β, 649.
Κρητῆρα ἀργύρεον, Il. ψ, 741. ἐλεύθερον, Il. ζ, 528. καλὸν, Od. φ, 145. πανάργυρον, Od. ι, 203. τετυγμένον, Il. ψ, 741. φαεινὸν, Il. γ, 247. κρητῆρσι, Od. α, 110. υ, 253. κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Il. θ, 232.
Κρῖ λευκὸν, Il. ε, 196. θ, 560.
Κριθαὶ, Od. ι, 110. κριθῶν, Il. λ, 69. κριθὰς, Od. τ, 112.
Κρίγε, crepuit, Il. π, 470. sed κρίκε, *editur ab aliis*, v. not.
Κριὲ πέπον, Od. ι, 447.
Κρίκον, annulum, Il. ω, 272.
Κρίνει καρπόν τε καὶ ἄχνας, secernit, Il. ε, 501. κρῖν', *imperat.* ἄνδρας κατὰ φῦλα, Il. β, 362. κρίνοιμι, deligam, Od. ξ, 217. κρίνωσι θέμιστας, Il. π, 387. κρίνων νείκεα, Od. μ, 440. κρίνοντες θῦνον, propere distinguebant, *sc. ordines*, Il. β, 446. κρίνας, *de delectu*, Il. ζ, 188. Od. δ, 666. ι, 89. 195. κ, 102. κρίνονται ἄρηι, decernunt acie, Il. σ, 209. κρίνηται μένος Ἄρηος, Od. π, 269. κρινάσθων, deliguntor, Od. θ, 36. κρίνασθαι, *de delectu*, Od. δ, 408. κρινάμενος, Il. ι, 517. λ, 696. etc.
Κριτὸς, delectus, Il. η, 434. κριτοὶ αἰσυμνῆται, Od. θ, 258.
Κροαίνων ἵππος, ferociens, Il. ζ, 507. ο, 264.
Κρόκον, Il. ξ, 348.
Κροκόπεπλος, Il. θ, 1. τ, 1. ψ, 227. ω, 695.
Κρόμυον, Il. λ, 629. κρομύοιο ἰσχαλέοιο, Od. τ, 233.
Κρόνος ἀγκυλομήτης, Il. δ, 59. κρόνοιο μεγάλοιο, Il. ε, 721.
Κροσσάων, Il. μ, 444. κρόσσας, ib. 258.
Κροτάλιζον, Il. λ, 160.
Κροτάλων, in Matr. Deum, 3.
Κρόταφον, Il. υ, 397. κροτάφοιο, Il. δ, 502. κροτάφους, Il. ν, 188. κ, 60. etc.
Κροτέουσιν, H. in Ap. 234. κροτέοντες, Il. ο, 453.
Κρουνὼ καλλιῤῥόω, Il. χ, 147. κρουνῶν μεγάλων, Il. δ, 454. κρουνοὺς, Il. χ, 208.
Κρύβδα, Il. σ, 168. κρύβδην, Od. λ, 454. π, 153.
Κρυεροῖο, Il. ν, 48. ω, 524. κρυερῆς, in Mart. 15.
Κρυόεσσα, Il. ε, 740. κρυόεντος, Il. ι, 2. B. 72.
Κρυπταδίῃ, Il. ζ, 161. κρυπτάδια, Il. α, 542.
Κρύπτασκε, Il. θ, 272.
Κρύσταλλος, glacies, Od. ξ, 477. κρυστάλλῳ ἐξ ὕδατος, Il. χ, 152.
Κρυφηδὸν, Od. ξ, 330. τ, 299.
Κρύφθη, Il. ν, 405.
Κτάνον, Il. η, 155. λ, 671. ω, 479. κτάνε, Il. ε, 679. ρ, 60. κτανέοντα, qui interfecit, Il. σ, 309. κτανέεις, interficies, Il. χ, 13. κτάμεναι, Il. ε, 301. ρ, 8. κταμένης, Il. π, 757. κταμένοιο, Il. γ, 375. ε,-21. κταμένῳ, Il. χ, 72. κτάμενον, Il. ε, 28. κταμένων, Il. ν, 262. κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι οὐχ ὁσίη, Od. χ, 412.
Κτᾶσθαι, Il. ο, 558. κτήσατο, Od. ξ, 4. 450.
Κτεάτεσσι, Il. ε, 154. ι, 478. etc.
Κτεάτισσα, Il. π, 57. κτεάτισσεν, Od. ω, 206. κτεατίσσας, Od. β, 102. τ, 147.
Κτείνεσκε, Il. ω, 393.
Κτενέω, Od. π, 404. κτενεῖ, Il. ο, 65. 68. κτενέει, Il. χ, 124. ω, 156. 185. κτενέειν, Il. ζ, 228. ν, 42.
Κτέομεν, occiderimus, Od. χ, 216.
Κτέρας, possessio, Il. κ, 216. κτέρας μέγα, Il. ω, 235.
Κτέρεα κτερεΐζειν, Il. ω, 38. Od. α, 291. γ, 285. κτερέων, Od. ε, 311.
Κτερέϊζε, Il. ψ, 646. κτερεϊζέμεν, Il. ω, 657. κτερεΐξω, Od. β, 222. κτερεΐξαι, Od. α, 291.
Κτεριῶ, Il. σ, 334. κτεριοῦσι, Il. λ, 455. Il. χ, 336. κτερίσειεν, Od. γ, 285. κτερίσειαν, Il. ω, 38.
Κτήματ' ἀκήρατα, Od. ρ, 532. ἐσθλὰ, Od. β, 313. πολλὰ, ibid.
Κτήνεσιν, in Terr. 10.
Κτήσιος, Il. ο, 663. Od. τ, 534. κτῆσιν, Il. ε, 158. ξ, 491.
Κτιδέην κυνέην, e pellæ viverræ, Il. κ, 335. 458.
Κτίλος, Il. γ, 196. κτίλον, Il. ν, 492.

λ, 325. κύνας ἀγριόδοντας, Il. λ, 292. ἀργὺς, Il. α, 50. ἀργίποδας, Il. ω, 211. κηρεσσιφορήτυς, Il. Θ, 527. σαίνοντας, Od. π, 6.
Κυνῶπα, Il. α, 159.
Κυνῶπις, Od. λ, 425. κυνώπιδος, Il. γ, 180.
Κυπαρισσήεντα, Il. β, 593.
Κυπαρισσίνῳ, Od. ρ, 340.
Κυπάρισσος εὐώδης, Od. ε, 64.
Κύπειρον, Il. φ, 351. κύπειρον ἐρπήεντα, H. in Merc. 107.
Κύπελλον, Il. α, 596. κύπελλα χρύσεια, Il. γ, 248.
Κύπροιο ἐϋκτιμένης, H. in Ven. 293. κύπρον εὐώδεα, ibid. 66.
Κυρβαίη, Ires. 6. v. not.
Κύρε, Il. ψ, 821. κυρῆσαι, in Nept. 6. κύρσας, Il. ψ, 428. κύρεται, Il. ω, 530.
Κύρμα, Il. ε, 488. ρ, 151. etc.
Κυρτὸν, Il. δ, 426. κυρτῶ, Il. β, 218. κυρτὰ, Il. ν, 799.
Κυρτωθὲν κῦμα, Od. λ, 243.
Κύσα, *secunda brevi*, Od. ξ, 279. κύσσε, Od. π, 15. ρ, 39. ω, 319. κύσσειε, Od. ψ, 87. κύσσαι, Od. ω, 235.
Κυφὸς γήραϊ, incurvus, Od. β, 16.
Κῶας μέγα, Od. τ, 58. κώεα, Il. ι, 657. κώεσιν μαλακοῖσιν, Od. γ, 38.
Κώδειαν, caput, *de homine*, Il. ξ, 499.
Κωκύει, Od. Θ, 527. κώκυσεν, Il. σ, 37. χ, 407. κωκύσασα, Il. σ, 71. κωκυσάντων, Camin. 12.
Κωκυτὸς, Od. κ, 514.
Κώληπα, flexum poplitis, Il. ψ, 726.
Κῶμα μαλακὸν, somnum, Il. ξ, 359.
Κῶμον φιλοκήδεα, H. in Merc. 478.
Κώνωπες, B. 199.
Κώπη, capulus, Od. Θ, 403. φ, 7. κώπη ἀργυρέη, Il. α, 219. κώπης ἐμβαλέειν, remis incumbere, Od. ι, 489. Od. κ, 129. κώπῃσιν τύπτειν, Od. μ, 214.
Κωπήεντι, *epith. gladii*, Il. π, 332. κωπήεντα, Il. ο, 713.
Κωφῷ κύματι, cœco, i. e. *sine vi aut nova*, Il. ξ, 16. κωφὴν γαῖαν, nil sentientem, Il. ω, 54. κωφὸν βέλος, sine vi, Il. λ, 390.

Λ

ΛΑ'ΑΣ ἀναιδὴς, Il. δ, 521. λᾶϊ ὀξέϊ, Il. π, 739. λᾶαν μείζονα, Il. η, 268. πελώριον, Od. λ, 593. λᾶε, Il. ψ, 329.
Λάβετον, Il. κ, 545. λαβέτην, Il. ζ, 233. ψ, 711.
Λαβραγόρην, Il. ψ, 479.
Λαβρεύεαι, Il. ψ, 474. 478.
Λάβρος, Il. β, 148. λαβρότατον, Il. π, 385.
Λαγόνεσσι, B. 220.
Λαγωῦ ὀρεσκώοιο, in Pan. 43. λαγωὸν πτῶκα, Il. χ, 310.
Λάε, Od. τ, 230. λάων ὀξὺ, acute cernens, H. in Merc. 360. Od. τ, 229.
Λάζετο μῦθον, cœpit dicere, (*Gall. prendre la parole*) Il. δ, 357. λαζοίατο ὀδὰξ γαίην, Il. β, 418.
Λαθέτην, Od. χ, 179. λάθον, Il. ω, 331. λαθοίατο, Od. κ, 236.
Λαθικήδεα, *epith. mammæ*, Il. χ, 83.
Λάθρη, *cum genit.* Od. ρ, 43.
Λάϊγγες πυκιναὶ, calculi, Od. ε, 433. λάϊγγας, Od. ζ, 95.
Λαίλαπι ἐρεμνῇ, Il. μ, 375. βαθείῃ, Il. χ, 306. θεσπεσίῃ, Od. ι, 68. κελαινῇ, Il. λ, 746. λαίλαπα πολλὴν, Il. δ, 278.
Λαιμὸν, Il. ν, 388. 542. etc.
Λαΐνεοι, Il. χ, 154.
Λάϊνος, Il. ι, 404. λάϊνον, Il. γ, 57. Od. Θ, 80. λάϊνοι, Od. ν, 106.
Λαισήϊα, parmæ, πτερόεντα, Il. ε, 453. μ, 426.
Λαῖτμα θαλάσσης, Il. τ, 267. Od. ε, 409. etc.
Λαῖφος, Od. ν, 399. λαίφε', Od. υ, 206.
Λαιψηρὸν, Il. φ, 264. λαιψηρὰ, Il. κ, 358. ξ, 17.
Λάκε ὀστέα, Il. ν, 616. χαλκὸς, Il. ξ, 25. ἄσπις, Il. υ, 277. λελακυῖα, Od. μ, 85. λελάκοντο, H. in Merc. 145.
Λακτίζων, Od. σ, 98. χ, 88.
Λάμφ' ὡς ἀστεροπὴ, Il. κ, 154. λαμπέσθην, Il. ο, 608. τ, 366.
Λαμπετόωντι, Il. α, 104.
Λαμπτήρων, Od. τ, 63. λαμπτῆρσι αἰθομένῃσιν, Od. σ, 342. λαμπτῆρας, Od. σ, 306.
Λαὸν ἄριστον, Od. λ, 499. ἀτάσθαλον, Od. η, 60. ὀρινόμενον, Il. π, 377. πανρότερον, Il. δ, 407. λαῶν ἀσπιστάων, Il. δ, 91. ἔθνος, Il. ν, 495. λαὺς πλείστυς, Il. β, 580.
Λαοφόρον ὁδὸν, Il. ο, 682.
Λαπάρην, Il. γ, 359. ζ, 64. etc.
Λάρνακα χρυσείην, Il. ω, 795.
Λαρόν οἱ, dulce ei est, Il. ρ, 572. δεῖπνον, Il. τ, 316. δόρπον, pinguem, Od. μ, 283. ξ, 408. λαρώτερος, *de vino*, dulcius, Od. β, 350. al. λαρώτατος.
Λάρῳ ὄρνιθι, Od. ε, 51.
Λασιαύχενος, H. in Merc. 224.
Λάσιος, Il. ω, 125. λάσιον, Il. β, 851. π, 554.
Λαυκανίης, Il. χ, 325. ω, 642.
Λαύρης, Od. χ, 137. λαύρην, ibid. 128. v. not.
Λαφύσσει, Il. λ, 176. ρ, 64. λαφύσσετον, Il. σ, 583.
Λάχεια, *epith. insulæ*, Od. ι, 116. vid. not. ἀκτὴ, Od. κ, 509. ὅτε λάχεια, *epith. Dianæ*, Ap. 197.

considera, Od. ψ, 124. λεύσσων ἐπὶ πόντον, prospiciens, Il. ε, 771. δαίδαλα, perspiciens res pulcherrimas, Il. σ, 19.

Λέχος ἔμπεδον, Od. ψ, 203. εὔστρωτον, H. in Ven. 158. ἱερὸν, H. in Apoll. 328. κουρίδιον, Il. ο, 39. πυκινὸν. Il. ι, 617. 655. λέχει ἀσκητῷ, Od. ψ, 189. λεχέων εὐποιήτων, H. in Ven. 162. λέχεσιν, ibid. 126. λέχεσσι δινωτοῖσι, Il. γ, 391. λεχέεσσι τρητοῖς, Il. ω, 720.

Λέχοσδε, Il. γ, 447. Od. ψ, 294.

Λέων ἠϋγένειος, Od. δ, 456. ὀλοόφρων, Il. ο, 630. ὀρεσίτροφος, Il. μ, 299. ρ, 61. cf. λέοντα.

Λήγεις πόνου, Il. κ, 164. λῆγε χόλοιο, *imperf.* Il. α, 224. μένος μέγα, Il. ν, 424. ληγέμεναι ἔριδος, Il. ι, 257.

Λήγοντα νέον χοροῖο, qui modo desiit saltare, Il. γ, 394. λῆξαν φόνοιο, Il. ζ, 107. λήξαιμι χεῖρας φόνοιο, Od. χ, 63. λήξειεν ἀείδων, Il. ι, 191. Od. θ, 87. λήξω ἐν σοὶ, Il. ι, 97. ἐναρίζων, Il. φ, 224. λήξειεν ἀπατάων, Od. ν, 294.

Ληθάνει ἐκ, oblivisci jubet, Od. η, 221.

Λήθω, Il. α, 561. κ, 279. λήθεις με, Il. ω, 563. λήθει ἑ, fallit, latet ipsum, ignorat, Il. ψ, 323. λῆθε νόον Διὸς, Il. ο, 461. χ, 193. λήθων, H. in Merc. 9. λήθοντε, Il. ξ, 296. λήσεις, Od. ν, 393. λήσει, Il. ψ, 326. λήσειν, Od. λ, 101.

Λήθετο χάρμης, omisit, Il. μ, 203. 393. λήθοντο χάρμης, Il. ρ, 759. λήσομαι, Od. α, 308. λήσεσθαι, Od. λ, 553.

Λήθεσκεν, Il. ω, 13.

Λήθη σε μὴ αἱρείτω, Il. β, 33.

Ληϊάδας γυναῖκας, captivas, Il. υ, 193.

Ληϊβοτείρης συὸς, vastantis segetes, Od. σ, 29.

Ληΐδος αἶσαν, Il. σ, 327. Od. ε, 40. ληΐδα μενοεικέα, Od. ν, 273.

Λήϊον βαθὺ, Il. β, 147. ληΐου ἀλδήσκοντος, Il. ψ, 599.

Ληΐσομαι, Od. ψ, 357. ληΐσατο, Od. α, 398. ληΐσσατο, Il. σ, 28.

Ληϊστὴ, Il. ι, 408. ληϊστοὶ, ibid. 406.

Ληϊσταὶ, in Bacch. s. latr. 7.

Ληΐστορες, Od. ο, 426.

Ληΐτιδι, *epith. Minervæ*, prædatrici, Il. κ, 460.

Ληκύθῳ χρυσείῃ, Od. ζ, 79. 215.

Ληνοὺς λειμῶνος, lacus, *unde aquantur pecora*, H. in Merc. 104.

Λητὼ ἠΰκομος, Il. α, 36. καλλιπλόκαμος, H. in Apol. 101. χρυσοπλόκαμος, ib. 205. Λητοῦς ἐρικυδέος, Il. ξ, 327. Λητῶ καλλίσφυρον, in Dian. 19.

Λιάζετο, Il. ω, 96. λιαζόμενον, Il. υ, 420. λιάσθης, Il. χ, 12. λιάσθη, Il. ο, 520. λίασθεν, Il. ψ, 879. λιασθεὶς, Il. α, 349.

Λιαρὸν αἷμα, Il. λ, 477. ὕπνον, Il. ξ, 164. ὕδωρ, Od. ε, 268. η, 266.

Λίγα κωκύει, Od. θ, 527. λίγ' ἄειδεν, Od. κ, 254.

Λίγδην, leviter stringendo, Od. χ, 278.

Λιγέως, Il. γ, 214. τ, 5. etc.

Λίγξε βιὸς, Il. δ, 125.

Λιγύμολποι, in Pan. 19.

Λιγυπνείοντας ἀνέμους, Od. δ, 567.

Λιγυπνοίοις ἀνέμοις, H. in Ap. 28.

Λιγυρῇ μάστιγι, Il. λ, 532. ὄρνιθι, Il. ξ, 290. ἀοιδῇ, Od. μ, 44. λιγυρῇσι πνοιῇσι, Il. ε, 526.

Λιγὺς ἀγορητὴς, Il. α, 248. β, 246. λίγεια, Od. ω, 62. λιγὺν ἀγορητὴν, Il. δ, 293. Od. υ, 274. λιγεῖαν φόρμιγγα, Od. ψ, 133. λίγειαν φόρμιγγα, Od. θ, 254. 261. vid. not. *et addend.* ibid. 537. χ, 332. λιγέων ἀνέμων, Il. ν, 334. ξ, 17.

Λιγυφθόγγοισι κηρύκεσσι, Il. β, 50. 442. etc.

Λιγυφώνῳ ἅρπῃ, Il. τ, 350. λιγύφωνον, H. in Merc. 475.

Λῖθ' ῥήγεα, Od. κ, 353.

Λιθάδεσσι πυκινῇς, Od. ψ, 193. πυκνῇσι, Od. ξ, 36.

Λίθακι, Od. ε, 415.

Λιθέῳ βηλῷ, Il. ψ, 202. λίθεοι ἱστοὶ, Od. ν, 107.

Λίθοιο ξεστοῖο, Il. ζ, 244. τρητοῖο, Od. ν, 77. λίθῳ ὀκριόεντι, Il. θ, 327. λίθοις ξεστοῖσι, Il. σ, 504. κατωρυχέεσσι, Od. ι, 185. πυκινοῖσι, Il. π, 212.

Λικμητῆρος, Il. ν, 590.

Λικμώντων, Il. ε, 500.

Λικριφὶς, Il. ξ, 463. Od. τ, 451.

Λιλαίομαι, Il. ν, 253. λιλαίεαι, Il. γ, 399. λιλαίεται, Od. ν, 31. λιλαίεο, Od. λ, 222. λιλαίετο, Il. υ, 76. λιλαίεσθαι, Il. π, 89. λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, *de telis missis*, Il. λ, 573. ο, 317.

Λιμὴν εὔορμος, Od. δ, 358. καλὸς, Od. ξ, 263. λιμένος κοίλοιο, Od. κ, 92. πολυβενθέος, Il. α, 432. λιμένι γλαφυρῷ, Od. μ, 305. λιμένα ναύλοχον, Od. κ, 141.

Λιμένες ἀμφίδυμοι, Od. δ, 846. πάνορμοι, Od. ν, 195. λιμέσιν χαλεποῖσι, Od. τ, 189. λιμένεσσι, Il. ψ, 745.

Λίμνης βαθείης, Il. ν, 32. λίμνην περικαλλέα, Od. γ, 1.

Λιμνόχαρις, B. 211.

Λιμὸς ἀτερπὴς, Il. τ, 354.

Λινοθώρηξ, Il. β. 529. 830.

Λίνον, chorda in instrumento, musico Il. σ, 570. λίνου πανάγρου ἅψισι, *de reti*, Il. ε, 487. λίνῳ σὺν αὐτῷ, cum ipso linteo, *in quo dormiens jacebat*, Od. ν, 118. de filo Parcarum, Od. η, 198. v. ὑπσ. λίνοισιν χρυσείοισι, filis, H. in Ap. 104.

Λίπ' ἐλαίῳ, *pro* λιπαρῷ, Il. κ, 577. etc.

Λιπαρὸν γῆρας, commoda senectus, Od. τ,

redimentibus, Il. ρ, 165. λύση ἀπὸ — ἕκτορα, reddat redemtum, Il. ω, 76. 116. λῦσαι, solvere e vinculis, Il. ο, 22. redemtum reddere, Il. ω, 561. λῦσαι ἀνὰ — πρυμνήσια, Od. ι, 178. 562. etc. λύσω, liberam dimittam, Il. α, 29. λυόμην, solvebar, Od. ι, 463. λύοντο τεύχε' ἀπ' ὤμων, Il. ρ, 318. λύθη, Il. ε, 296, λύθεν, Il. π, 805. σ, 31. etc. λύμην, redimar, *optative*, Il. φ, 80. *sed hæc edit. habet* ἐλύμην, *ut et Barnes*. vid. not. λῦτο γούνατα, Il. φ, 114. 425. ἀγὼν, Il. ω, 1. λῦντο, Il. η, 16. ο, 435. λυώμεθα ἵππους ὑπ' ὄχεσφι, equos *nostros* solvamus, Il. ψ, 7. λύσομαι ἐμὲ, redimam me, Il. κ, 378. λυσόμενος, Il. α, 13. 372. etc. λύσασθαι, Il. ω, 118. 146. etc.

Λυπρὴ, *de terra*, Od. ν, 243.

Λύρῃ, H. in Merc. 422.

Λυσιμελὴς, Od. υ, 57. ψ, 343.

Λύσιος, Il. ω, 655. λύσιν, Od. ι, 421.

Λύσσα κρατερὴ, Il. ι, 239. λύσσαν ὀλοὴν, Il. ι, 305.

Λυσσητῆρα, Il. θ, 299.

Λυσσώδης, Il. ν, 53.

Λωβεύω, Od. ψ, 26. λωβεύεις, ib. 15.

Λώβη, Il. η, 97. etc. λώβην ἀεικέα, Il. λ, 142. θυμαλγέα, Il. ι, 387.

Λωβήσασθε, Il. ν, 623. λωβήσαιο, Il. α, 232. β, 242.

Λωβητὴρ, Il. λ, 385. λωβητῆρα ἐπεσβόλον, Il. β, 275. λωβητῆρες ἐλεγχέες, Il. ω, 239.

Λωβητὸν, Il. ω, 531.

Λωΐτερον, Od. α, 376. β, 141.

Λώπην, εὐεργέα, amictum, pallium, Od. ν, 224.

Λωτεῦντα πεδία, Il. μ, 283.

Λωτὸς, Il. φ, 351. Od. δ, 603. λωτὸν ἐρσήεντα, Il. ξ, 348.

Λωφήσει, Il. φ, 292. λωφήσειε, Od. ι, 460.

M

Μ' Ἀπόλλωνα, Il. α, 86. Ζῆν', Il. ψ, 43. τόδε σκῆπτρον, Il. α, 234.

Μάγειροι, B. 40.

Μᾶζα, Ires. 6.

Μαζὸν λαθικηδέα, Il. χ, 83.

Μάθον, Il. ζ, 444.

Μαίεσθαι, Od. ξ, 356.

Μαιμῶσι, gestiunt, *de manibus, pedibus*, Il. ν, 75. 78. μαιμώων, incensus cupiditate, Il. ο, 742. μαιμώωσα, Il. ε, 661. ο, 542.

Μαίμησε ἦτορ, commotum est, Il. ε, 670.

Μαινάδι, Il. χ, 460.

Μακαρίζοι, Od. ο, 537. ρ, 165. σ, 311.

Μακάρτατος, Od. ζ, 158. λ, 482.

Μακεδνῆς αἰγείρου, celsæ, Od. η, 106.

Μάκελλαν, Il. φ, 259.

Μακρότερον, Od. θ, 20. μακροτάτη, Il. ξ, 288. μακρότατα, Il. ξ, 373.

Μακὼν, ejulans, Il. π, 469. Od. κ, 163.

Μαλακώτερος, Il. χ, 373.

Μαλαχῶν, B. 160.

Μαλεροῦ, *epith. ignis*, Il. ι, 242. μαλερῷ, Il. υ, 316.

Μαλθακὸς, Il. ρ, 588.

Μὰν, Il. β, 370. δ, 512. etc.

Μάντεϊ, Il. ν, 69.

Μαντείην, H. in Merc. 530. 544. μαντείας, ibid. 469.

Μαντεύσαι, Il. π, 859. μαντεύεο, Od. β, 178. μαντεύετο, Od. ο, 255. μαντεύσομαι, Od. α, 200.

Μαντήϊα, Od. μ, 272.

Μάντις ἀμύμων, Il. α, 92. μάντιος πολυΐδου, Il. ν, 663. μάντι, Il. α, 106. μάντιες, Il. ω, 221.

Μαντοσύνη, Od. ι, 509. μαντοσύνην, Il. α, 72. μαντοσύνας, Il. β, 832. λ, 330.

Μαργαίνειν, Il. ε, 882.

Μάργη, Od. σ, 2. μάργην, Od. ψ, 11. μάργε, Od. π, 421.

Μαρμαίροντα, Il. γ, 397. μ, 195. μαρμαίροντες, Il. ν, 801. μαρμαίροντας, Il. π, 279.

Μαρμαρέην, *epith.* telæ, Il. γ, 126. ἄλα, ξ, 273. etc.

Μαρμαρυγαὶ, H. in Apoll. 203. μαρμαρυγὰς, Od. θ, 265.

Μάρμαρον, Il. π, 735. μαρμάρῳ ὀκριόεντι, Il. μ, 380.

Μάρναται, Il. δ, 513. μαρνοίμεθ', Od. λ, 512. μάρνασθαι, Il. ι, 317. μάρναο, Il. π, 497. μάρνατο, Il. λ, 498. μάρναντο, Il. λ, 595. ν, 169.

Μάρπτε χθόνα ποδοῖϊν, contingebat, Il. ξ, 228. μάρπτῃσι κεραυνὸς, *scil.* ἕλκεα, contactu fecerit, Il. θ, 405. 419. μάρψει, reprehendet, *aut* corripiet, Il. ο, 137. μάρψῃ πόδεσσι, assequatur, Il. φ, 564. μάρψαι ποσὶν, assequi, Il. χ, 201. μάρψας, arripiens, Od. κ, 116. σὺν δὲ δύω, Od. ι, 289. 311.

Μαρτυρίῃσι, Od. λ, 324.

Μάρτυρος, Od. π, 423. μάρτυροι ἄκριτοι, Il. χ, 225. etc.

Μάσασθαι χερσὶ, prendere, Od. λ, 590.

Μᾶσσον, *adv.* longius, Od. θ, 203.

Μάσταχα, Il. ι, 324. Od. δ, 287. ψ, 76.

Μαστεύσομεν, vid. ματεύσομεν.

Μάστιγι Διὸς, Il. ν, 812. κακῇ, ib. λιγυρῇ, Il. λ, 532. μάστιγα φαεινὴν, Il. κ, 500. π, 395.

Μάστιε, scutica verbera, Il. ρ, 622. μαστίεται οὐρῇ, cauda verberat, Il. υ, 171.

Μάστιν, Od. ο, 182.

Μέλε οἱ, curæ erat ipsi, Od. ε, 6. μελέμεν, Od. σ, 420.
Μελεδήματα, Il. ψ, 62. Od. δ, 650. etc.
Μελεδῶναι ὀξεῖαι, Od. τ, 517.
Μελεδώνων ἀμηχανέων, H. in Merc. 446. μελεδῶνας, H. in Ap. 532.
Μέλεος αἶνος, inanis laus, *sc. sine præmio*, Il. ψ, 795. μελέη ὁρμὴ, irritus, Od. ε, 416. μέλεον ἑστάμεναι, nihil agentem, Il. κ, 480. ἠκόντισαν, Il. π, 336. εὖχος, inanem, i. e. *quæ nullo labore constat. quasi* ingloriam gloriam.
Μελεϊστὶ ταμὼν, in partes minutas, Il. ω, 409.
Μέλεσσι γναμπτοῖσι, flexibilibus, Il. λ, 668. etc.
Μελέτησα, H. in Merc. 554.
Μέλι χλωρὸν, Il. λ, 630. Od. κ, 234.
Μελίγηρυν, Od. μ, 187.
Μελίη χαλκοβάρεια, Il. χ, 328. μελίης χαλκογλώχινος, Il. χ, 225. μελίην εὔχαλκον, Il. υ, 322.
Μελιηδὴς, Od. τ, 551. φ, 293. μελιηδέος, Il. δ, 346. etc. μελιηδέα, Il. ζ, 258. etc.
Μελικρήτῳ, Od. κ, 519. λ, 27.
Μελίνου οὐδοῦ, e fraxino, Od. ρ, 339.
Μελισσάων ἀδινάων, Il. β, 87. ἔθνεα, Il. β, 87.
Μελίτωμα χρυσὸν, B. 39.
Μελίφρων, Il. β, 34. μελίφρονος, Od. ω, 488. μελίφρονα, Il. ζ, 264. etc.
Μέλλεις ἀρήμεναι, Od. χ, 322. v. not.
Μέλω, Od. ι, 20. μέλουσι μοι, Il. υ, 21. μελόντων σοι, curæ sunto, etc. Il. σ, 463. τ, 29. etc. μέμηλε, Il. β, 25. 62. μεμήλῃ, Il. δ, 353. ι, 359. μεμηλὼς, Il. ε, 708. ν, 297. μεμήλει, Il. β, 614. Od. α, 151. vid. μέλε.
Μέλποντες, Il. α, 474. μέλπονται πυκνὰ ποσσι, saltant cum cantu, in Pan. 21. μέλπεσθαι Ἄρηϊ, *de forti bellatore*, Il. η, 240. μελπομένῃσιν μετὰ, inter saltantes cum cantu, Il. π, 182.
Μέλπηθρα κυνῶν, *de cadaveribus*, Il. ν, 233. κυσὶν, Il. ρ, 255. σ, 179.
Μεμακυῖαι, balantes, Il. δ, 435. cf. μακὼν, et μεμηκ.
Μέματον, Il. θ, 413. κ, 433. μέμαμεν, Il. ι, 637. ο, 105. μέμαθ', gestitis, Il. η, 160. μέμασαν, Il. β, 863. η, 3. etc. μεμάτω, gestiat, Il. δ, 304. υ, 355. μεμαὼς, Il. δ, 40. ε, 135. 143. etc. μεμαυῖα, Il. δ, 440. etc. μεμαῶτος, Il. θ, 118. μεμαῶτι, Il. ν, 8. 317. μεμαῶτα, cupientem, Il. α, 590. ἰθὺς, recta irruentem, Il. λ, 95. 98. μ, 186. 405. etc. μεμαῶτε, Il. ε, 244. 569. μεμαῶτες, Il. β, 473. 543. etc. μεμαότες, Il. β, 818. μεμαυῖαι, Il. ε, 779. μεμαῶσιν, Il. μ, 200. 218. μεμαῶτας, Il. ι, 361. ο, 276.
Μέμβλετο, Il. φ, 516. Od. χ, 12.
Μέμβλωκε, Od. ρ, 190.
Μεμηκὼς, vociferans, Il. κ, 362.
Μέμνη, Il. ο, 18. υ, 188. μέμνηαι, Il. φ, 442. μεμνώμεθα, Od. ξ, 168. μεμνήμην, Il. ω, 745. μεμνέωτο, speculаretur, inspiceret diligenter, Il. ψ, 361. μέμνηντο, Il. ρ, 364. μεμνήσομ', Il. χ, 390. μεμνήσεσθαι, Od. τ, 581. φ, 79.
Μέμονα, Il. ε, 482. μέμονας, Il. η, 36. ι, 247. etc. μέμονε, Il. μ, 304. π, 435. etc. μένεω, Il. λ, 317. etc. μενέεις, Od. κ, 285. μενέει, H. in Apoll. 416. μενέουσι, Il. ι, 45. φ, 310. μενέειν, Il. ξ, 375. μενέων, Il. θ, 361.
Μεμορυγμένα καπνῷ, Od. υ, 435.
Μέμυκεν σὺν — ἕλκεα, coierunt, Il. ω, 420.
Μεμυκὼς, mugiens, ἠΰτε ταῦρος, Il. φ, 237.
Μενεαίνω, Od. ρ, 17. μενέαινε, Il. π, 491. μενεαινέμεν, Il. ε, 606. μενεήναμεν, Il. τ, 58.
Μενεδήϊος, fortis, Il. μ, 247. ν, 228.
Μένεν, Il. ν, 476. Od. λ. 513. μενέτην, Il. θ, 79. τ, 310. μενέμεν, Il. ε, 486. Od. ι, 97. μενόντων, manento, Il. ψ, 160. 674. μένεσκον, Il. τ, 42.
Μενέω, Il. λ, 317. etc. μενέεις, Od, κ, 285. μενέει, H. in Apoll. 416. μενέουσι, Il. ι, 45. μενέειν, Il. ξ, 375. μενέων, Il. θ, 361.
Μενεπτόλεμος, Il. β, 740. δ, 395. etc.
Μενεχάρμης, Il. ν, 396. ο, 582. μενεχάρμαι, Il. ι, 525.
Μενέχαρμος, Il. ξ, 376.
Μενοεικὲς, Od. υ, 391. μενοεικέα, Il. ι, 90. 227. etc.
Μενοινᾷς, Il. ξ, 221. 264. etc. μενοινᾷ, Od. β, 34. 92. μενοίνα, Il. ν, 214. μενοινῶν, Il. ο, 293.
Μενοίνεον, Il. μ, 59. μενοίνησεν, Od. β, 36. μενοινήσειε, Il. ο, 82. μενοινήσῃ, Od. β, 248. μενοινήσωσι, Il. κ, 101.
Μενοινώω, Il. ν, 79.
Μενεπτόλεμος, Il. ν, 693.
Μένος ἀάσχετον, καὶ οὐκ ἐπιεικτὸν, Il. ε, 892. αἰὲν ἀτειρὴς, Od. λ, 269. αἰνὸν, Il. ρ, 565. Ἄρηος, *periphrasis Martis*, Il. σ, 264. ἄσβεστον, Il. χ, 96. ἄσχετος, Od. υ, 19. ἀτάσθαλον, Il. ν, 634. ἄτρομον, Il. ρ, 156. δριμὺ, Od. ω, 318. ἔμπεδον, Il. ε, 254. etc. ἐσθλὸν, Il. ε, 516. ἠελίοιο, sol. Od. κ, 160. ἠΰ, Il. ρ, 456. etc. ἱερὸν Ἀλκινόου, venerabilis Alcinous, Od. η, 167. κρατερὸν, Il. η, 38. etc. μέγα, Il. ζ, 261. etc. ὀξὺ θυμοῦ, ira gravis, in Mart. 14. πατρώϊον, Il. ε, 125. πολυθαρσὲς, Il. ρ, 156. πυρὸς δεινὸν, acer ignis, Il. ζ, 182. ἀνέμων, venti, Od. ε,

etc. *in quibus locis est de certa mensura, ut modio, amphora, similibus.*
Μετρήσαντες πέλαγος, cum trajecissent mare, Od. γ, 179.
Μετώπιον, Il. λ, 95. π, 739.
Μὴ, intell. φοβοῦμαι, Od. ο, 12. Il. α, 27. *cave ne*, ibid. 25.
Μήδεα ἐναλίγκια θεοῖς, Od. ν, 89. πυκινὰ, Il. ω, 282. 674. μήδεα ἄφθιτα, Il. ω, 88. πεπνυμένα, Il. η, 278. πυκνὰ, Il. γ, 202. φίλα, Il. ρ, 325.
Μήδεα (τὰ αἰδοῖα) Od. ζ, 129. σ, 66. 86. χ, 476.
Μήδεαι, Od. ε, 173. μήδεται, Il. φ, 413. μήδεο, Il. β, 360. μηδοίμην. Od. ε, 189. μήδετο Il. β, 38. η, 478. etc. μήσεαι, Od. λ, 473. μήσατο, Il. κ, 289. Od. γ, 261. etc.
Μηκάδες, *epith. ovium*, Il. λ, 383. ψ, 31. μηκάδας, Od. ι, 124. 244.
Μήκιστά τί μοι γένηται, Od. ε, 299. 465.
Μήκιστον ἄνδρα, Il. η, 155. μηκίστους, Od. λ, 308.
Μῆκος, longitudo, Od. ι, 311. proceritas staturæ, υ, 71.
Μήκων, papaver, Il. θ, 306.
Μῆλα ἄργυφα, Od. κ, 85. ἄσπετα, Piscat. 2. βαθύτριχα, H. in Ap. 412. ἔμπεδα, Od. τ, 113. ἴφια, Il. ε, 556. etc. καλλίτριχα, Od. ι, 336. 469. κλυτὰ, Od. ι, 308. πίονα, Il. μ, 319. τανaύποδα, Od. ι, 464. ψαφαρότριχα, in Pan. 32.
Μηλέαι ἀγλαόκαρποι, mali, Od. η, 115. λ, 588. μηλέας, Od. ω, 339.
Μηλοβοτῆρας, Il. σ, 529. H. in Merc. 288.
Μήλοπα καρπὸν, flavum, Od. η, 104.
Μηλοσκόπον, pastorem, in Pan. 11.
Μήνη, luna, Il. ψ, 455. μήνης, Il. τ, 374. μήνην τανυσίπτερον, in Lun. 1.
Μηνίει, Od. ρ, 14. μήνι', irascere, Il. α, 422. μ, 10. μήνιε, *imperf.* Il. α, 488. σ, 257. μηνίσας, Il. ε, 178.
Μηνιθμὸν, Il. π, 62. 202. 282.
Μήνιμα, Il. χ, 358. Od. λ, 73.
Μῆνις χαλεπὴ, Il. ε, 178. μήνιος ὀλοῆς, Od. γ, 135. μῆνιν ἀποῤῥίψαντα, Il. ι, 513.
Μήνυτρον, H. in Merc. 264. 364.
Μῆρα, Il. α, 464. β, 427. πολλὰ, Od. γ, 179.
Μηρία πίονα, Il. ε, 373. κεχαρισμένα, Od. τ, 397.
Μήρινθος, Il. ψ, 869. μηρίνθοιο, Il. ψ, 857. μηρίνθῳ λεπτῇ, Il. ψ, 854. μήρινθον, Il. ψ, 866. sq.
Μηρὸς, Il. ε, 305. μηροῦ παχέος, Il. π, 473. etc. μηρῷ θαλερῷ, Il. ο, 113. μηροὶ εὐφυέες, Il. δ, 146. μηροὺς καλοὺς, Od. σ, 66.
Μηρύσαντο, convolverunt, *de velis*, Od. μ, 170.
Μήστωρ ἀτάλαντος θεόφιν, Il. η, 366. Od. γ, 409. μήστωρ' ὕπατον, Il. θ, 22. μήστωρε, Il. ε, 272. μήστωρες ἀϋτῆς, Il. δ, 328. μήστωρας, Il. ν, 93. 479.
Μητιέτα, (*nominat.*) Il. α, 175. β, 197. 324. etc.
Μῆτις λεπτὴ, parvum consilium, s. prudentia, Il. κ, 226. ψ, 590. μήτι, *dat.* Il. ψ, 315. 318. μῆτιν ἀμύμονα, Il. κ, 19. ἀρίστην, Il. ρ, 634. ἐπίφρονα, Od. τ, 326. παντοίην, Il. ψ, 314. μήτιας, H. in Ven. 250.
Μητιόεντι, Il. σ, 312. μητιόεντα, Od. δ, 227.
Μητιόωσι, Il. η, 45. κ, 208. μητιόωσα, Il. ο, 27. Od. ζ, 14. θ, 9. μητιόωντες, Il. υ, 153. Od. α, 234. μητιόωντο, Il. μ, 174.
Μητισαίμην, Od. σ, 27. μητίσασθαι, Il. κ, 45. ψ, 312. μητίσσομαι, Il. γ, 416. ο, 349. vid. *Add.*
Μητροπάτωρ, Il. λ, 224.
Μήτρως, avunculus, Il. π, 717. μήτρωα φίλον, Il. β, 662.
Μητρῷον, maternum, Od. τ, 408.
Μηχανάασθε, Od. υ, 370. μηχανάασθαι, Od. γ, 213. π, 93.
Μηχανιῶτα, H. in Merc. 435.
Μηχανόωντας, Od. σ, 142. μηχανόωνται, Od. π, 134. ρ, 499. μηχανόωντο, Od. π, 196. μηχανόωντο, Il. θ, 177. λ, 694. etc.
Μῆχος εὑρέμεναι, consilium, Il. β, 342. ι, 249. etc.
Μιαιφόνος, Il. ε, 844. φ, 402.
Μιαρὸς, fœdatus sanguine, Il. ω, 420.
Μιγαζομένους φιλότητι, Od. θ, 271.
Μίγδα, Il. θ, 437. Od. ω, 77.
Μίγδην, H. in Merc. 491.
Μίγη Τρώεσσι, irruit in Troj. Il. ε, 143. etc. μίγησαν λάθρη, *de concubitu*, Od. θ, 268. μίγεν ἀνδράσι, congressi sunt, Od. ι, 91. μιγείης ἐν κονίῃσι. Il. γ, 55. μιγείη Φαιήκεσσι, attingeret insulam Phæacum Od. ε, 386. μιγεῖεν ἄλλοισι ἄλοχοι, Il. γ, 301. μιγέωσιν, Il. β, 475. μιγήμεναι φιλότητι, *de* fœmina, Il. ζ, 161. *de viro*, ibid. 165. μιγέντε φιλότητι, *de femina et mare*, Od. κ, 334. μιγήσεσθαι φυλάκεσσι, recipere se ad custodes, Il. κ, 365. μίκτο, Il. λ, 354. π, 813.
Μιήνη φοίνικι, Il. δ, 141.
Μιλτοπάρῃοι, *epith. navium*, Il. β, 637.
Μιμνάζειν, Il. β, 392. κ, 549.
Μίμνεις οὐ με, fugis me, Od. λ, 209. μίμνομεν ὀξὺν ἄρηα, toleramus bellum, Il. ρ, 721. μίμνουσι ἄνεμον καὶ ὑετὸν, *de arboribus*, Il. μ, 133. μίμνω ἔμπεδον αὐτόθι, Od. μ, 161. μίμνειν μένος καὶ χεῖρας 'Α-

N

Νεοσμήκτων, Il. ν, 342.
Νεοσσοῖσι ἀπτῆσι, Il. ι, 323.
Νεόστροφον, recentem, *de nervo arcus*, Il. ο, 469.
Νεοτεύκτου, Il. φ, 592.
Νεοτευχέες, Il. ε, 194.
Νεότητος, Il. ξ, 86. ψ, 445.
Νεουτάτου χειρὸς, recens vulneratæ, Il. ν, 539. νεούτατον, Il. σ, 536.
Νέποδες, Od. δ, 404.
Νέρθε, Il. η, 212. etc. νέρτεροι, Il. ο, 225.
Νεῦμαι, redibo, pro νέομαι, Il. σ, 136. Ires. 10.
Νεύοιεν, nutarent, Od. σ, 236. νεῦον, annuebam, ἀνὰ — ὀφρύσι, Od. ι, 468. νεύοντα, nutantem, Il. ζ, 470. νευόντων, nutantium, Il. ν, 133. π, 217. νεύσω τοι κεφαλῇ, Od. π, 283. νεῦσέ οἱ, annuit, *cum inf.* Il. θ, 246. νεῦσε ἐπ' — ὀφρύσι, innuit, Od. π, 164. Il. ι, 616. ρ, 209. annuit, Il. α, 528. νεῦσ', *cum dat.* innuit ipsi, Il. ι, 223.
Νευρῆφι, Il. ο, 313. νευρῆφιν, Il. θ, 300. 309. νευρὴν ἐΰστρεφέα, Il. ο, 463. νεόστροφον, Il. ο, 469.
Νεῦρον, Il. δ, 151. νεῦρα βόεια, ibid. 122.
Νεφέλη κυανέη, Il. υ, 417. μέλαινα, Il. ρ, 591. νεφέλῃ πορφυρέῃ, Il. ρ, 551. νεφέλην πυκινὴν, Il. π, 298. νεφελάων, Il. β, 146.
Νεφεληγερέτα, Il. α, 511. νεφεληγερέταο, Il. ε, 631. 736. etc.
Νέφος ἀχλύος, Il. ο, 668. θυόεν, Il. θ, 153. θεσπέσιον, Il. ο, 668. κυάνεον, Il. π, 66. μέλαν, Od. δ, 180. μελάντερον, ἠΰτε πίσσα, Il. δ, 275. πολέμοιο, Il. ρ, 243. πυκινὸν, Il. ε, 751. χρύσεον, Il. σ, 205. νέφει, Il. λ, 28. νεφέων ἐρεβεννῶν, Il. χ, 309. νεφέεσσι, Il. ρ, 594. etc. νέφεα σκιόεντα, Il. ε, 525.
Νεὼς μελαίνης, Il. ο, 423. νέες γλαφυραὶ, Il. β, 516. μιλτοπάρῃοι, Od. ι, 125. ὠκεῖαι, Od. η, 36. νεῶν θοάων, Il. ρ, 403. ὀρθοκραιράων, Il. σ, 3. τ, 344. νέεσσι πρύμνῃσι, Il. ν, 333. ὠκυπόροισι, Od. ξ, 230. ποντοπόροισι, Il. γ, 46. νέας ἀμφιελίσσας, Il. ρ, 612. κυανοπρωρείους, Od. γ, 299. φοινικοπαρῄους, Od. λ, 123.
Νεώτατος γενεῆφι, Il. ξ, 112.
Νηγατέῳ κεκδέμενῳ, novo, Il. ξ, 185. νηγάτεον χιτῶνα, Il. β, 43.
Νήγρετος, Od. ν, 80. νήγρετον, ib. 74.
Νηδύϊ, Il. υ, 486. νηδὺν μεγάλην, Od. ι, 296.
Νηδυίοισι, Il. ρ, 524.
Νήδυμος ὕπνος, Il. β, 2. etc.
Νήει περὶ, Il. ψ, 169. νήεον, ibid. 139. 163. ω, 276.
Νήησαν ξύλα, Od. τ, 64. νηῆσαι πῦρ, Od. ο, 321. νήησας νῆας εὖ, onerans bonis rebus, Il. ι, 358. νηησάσθω νῆα ἅλις χρυσοῦ, Il. ι, 137. νήσασθαι, ibid. 279.
Νήϊον, Il. γ, 62. ν, 391. etc. νηΐῳ ὑλήεντι, Od. α, 186. νήϊα, Od. ι, 498.
Νῆϊς ἀέθλων, Od. θ, 179. H. in Merc. 484. νήϊδα, rudem, stultum, Il. η, 195.
Νηκερδὴς, Od. ξ, 509. νηκερδέα, Il. ρ, 469.
Νηκούστησε, non paruit, Il. υ, 15.
Νηλὴς, sævus, Il. ι, 628. νηλεὲς ἦτορ, Il. ι, 493. λ, 484. etc. νηλεὲς, H. in Ven. 246.
Νηλητεῖς, Od. π, 317. τ, 498. χ, 418. al. νηλιτ. v. not.
Νήματος ἀσκητοῖο, Od. δ, 134. νήματα μεταμώλια, Od. β, 98. τ, 143. ω, 132.
Νημερτὴς, Il. σ, 46. Od. δ, 349. etc. νημερτὲς, Il. α, 514. etc. νημερτέα, Il. ζ, 376. Od. α, 86. etc.
Νημερτέως, Od. ε, 98. τ, 269.
Νήνεμος, Il. θ, 552. νηνέμη, Od. ε, 392. μ, 169.
Νηνεμίης, Il. ε, 523.
Νήξεις, B. 148. νήξει, ib. 67. νήξομ', Od. ε, 364.
Νηοὺς ποίησε θεῶν, Od. ζ, 10.
Νηπενθὲς, Od. δ, 221.
Νηπιάας, pueriles nugas, ὀχέειν, Od. α, 297.
Νηπιαχεύων, pueriliter agere, *in bonam partem*, Il. χ, 502.
Νηπίαχον, Il. ζ, 408. νηπίαχοι, stulti, Il. π, 262. νηπιάχοις, Il. β, 338.
Νηπιέῃ ἀλεγεινῇ, Il. ι, 487. νηπιέῃσι, Il. υ, 411. ο, 363. Od. ω, 468.
Νηπίη, Il. λ, 560. π, 8. χ, 445. H. in Ven. 224.
Νήποινον, inultum, Od. α, 160. νήποινοι, Od. α, 380. β, 145.
Νηπύτιε, Il. φ, 474. νηπύτιον, Il. υ, 200. 431. νηπύτιοι, Il. ν, 292. νηπυτίοισιν, Il. υ, 211.
Νήσαντο λίνῳ, nevere, *de Parcis*, Od. η, 198.
Νῆσος δενδρήεσσα, Od. α, 51. εὔβοτος, Od. ο, 402. εὔμηλος, ibid. λάχεια, Od. ι, 116. οἰνοπληθὴς, Od. ο, 402. πετρήεσσα, Od. δ, 844. πολύπυρος, Od. ο, 402. ὑλήεσσα, Od. ι, 118. νήσῳ κραναῇ, H. in Apoll. 26. πλωτῇ, Od. κ, 3. νῆσον ἀμύμονα, Od. μ, 261. ἐρήμην, Od. γ, 270. ἐΰκτιμένην, Od. ι, 130. ὑλήεσσαν, Od. κ, 308. ὠγυγίην, Od. μ, 448. νήσων ἱεράων, Il. β, 626. τηλεδαπάων, Il. χ, 45. νήσους ἀμφιρύτας, H. in Apoll. 251. ἀμφιρύτους, ibid. 291.
Νητὸς χρυσὸς, acervatus, i. e. *copiosus*, Od. β, 338.
Νηῦς γλαφυρὴ, Od. δ, 356. μεγαγὴς, Il. ω,

396. ἠμιδαὴς, Il. π, 294. θοὴ, Od. ω, 298. κοίλη, Od. ο, 456. πανημερίη ὅσον ἤνυσεν, Od. δ, 356. ποντοπόρος, Od. μ, 69. ὠκύαλος, Od. μ, 182. ο, 472. νηὸς δολιχηρέτμοιο, Od. τ, 339. ψ, 176. ἐεικοσόροιο, Od. ι, 322. εὐρείης, Od. ι, 322. φορτίδος, Od. ι, 322. νηΐ μεγακήτεϊ, Il. λ, 599. πολυζύγῳ, Il. β, 293. νῆ' εὐεργέα, Od. ψ, 234. νῆα γλαφυρὴν, Od. μ, 82. ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, Il. ψ, 317. κοίλην, Od. γ, 344. περικαλλέα, Od. ν, 149.

Νῆες ἐπήρετμοι, Od. δ, 559. ἐΰζυγοι, Od. ρ, 288. εὔπρυμνοι, Il. δ, 247. νηῶν ἀγνυμενάων, Od. κ, 123. ἀρχοὺς, Il. β, 493. ἕρματα, Il. β, 154. ἕχματα, Il. ξ, 410. ὑψιμελαινάων, Il. ο, 387. νήεσσι κορωνίσι, Il. β, 771. πολυκλήϊσι, Il. β, 175. ποντοπόροισι, Il. β, 771. νηυσὶν ἐΐσης, Od. δ, 578. νηυσὶ δολιχηρέτμοισιν, Od. δ, 499. κεινῇσιν, Il. δ, 181. κελσάσῃσι, Od. ι, 149. νῆας ἐΐσας, Il. α, 306. ἐϋκλείας, Il. κ, 281. ἐϋσσέλμους, Il. β, 613.

Νῆχε, Od. ε, 399. παρὲξ, ibid. 439. νῆχον, Od. η, 280. νηχέμεναι, Od. ε, 375. νηχόμενος, Od. η, 276. etc.

Νίζε, Od. τ, 392. νίζ', Il. λ, 829. 845. νίζον, Od. α, 112. νίζειν, Od. τ, 374. νίζοντες ἀπὸ — Il. η, 425. νίζετο, Od. ζ, 224.

Νίκα πόδεσσιν, Od. ν, 261. νίκων, Il. ο, 284.

Νίκης εὐπτολέμοιο, in Mart. 4. νίκην ἑτεραλκέα, Il. η, 26. θ, 171.

Νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο, redibo, Il. ψ, 76. νισσόμεθα, redimus, Od. κ, 42. νίσσοντο, Il. μ, 119. σ, 566. νισσόμενον, Il. ν, 186. 577.

Νιφὰς, Il. ο, 170. νιφάδες, Il. μ, 156. 278. ταρφειαὶ, Il. τ, 357. νιφάδεσσιν χειμερίῃσιν, Il. γ, 222.

Νιφέμεν, Il. μ, 280.

Νιφετὸς, Od. δ, 566. νιφετὸν, Il. κ, 7.

Νιφόεντος ὀλύμπου, Il. σ, 615. νιφόεντι ὄρει, Il. ν, 754. υ, 385. νιφόεντα ὄρεα, Il. ξ, 227. Od. τ, 338.

Νίψω σε πόδας, Od. τ, 376. νίψει, ibid. 356. νίψ', Il. π, 229. νίψεν, Il. κ, 575. Od. τ, 505. νίψον, ibid. 358. νίψασθαι, Od. α, 138. δ, 54. etc. νιψάμενος, Il. ω, 305. Od. β, 261. etc.

Νοέω, Il. ι, 105. χ, 235. etc. νοέεις, Od. φ, 257. μή μοι ταῦτα νόει, ne tibi in mentem veniat, Il. ι, 596. intelligebat, Od. ζ, 67. νοεύσῃ, Il. α, 577. οὐ νοήσατο, non venerit ei in mentem, Il. κ, 501.

Νόημα γναμπτὸν, animus mitis, Il. ω, 40. ὠκὺ, H. in Merc. 43. νοήματος ἐσθλοῦ, Od. η, 292. νοήμασι κερδαλέοισιν, Od. θ, 548. νοήματα, versutias, Od. β, 121. νοήματα πάντα ἄνδρεσσι Ζεὺς οὐ τελευτᾷ, Il. σ, 328.

Νοήμονες. Od. β, 285. γ, 133. ν, 209.

Νόθην κούρην πριάμοιο, Il. ν, 173.

Νομεὺς, Il. ο, 633. Od. δ, 413. νομῆες ἄνδρες, Il. ρ, 65. κακοὶ, Od. ρ, 246. χρύσειοι, Il. σ, 576.

Νομεύων, Od. ι, 336. κ, 85. νομεύσομεν, H. in Merc. 489.

Νομὴν ἀμφίβιον, B. 59.

Νόμιον θεὸν, in Pan. 5.

Νομὸς, Il. υ, 249. νομόνδε, Il. σ, 575. νομῶν ἀνθεμοέντων, in Ven. 170. νομοὺς, H. in Merc. 489. in Ven. 78.

Νοστήσω, Il. ε, 212. νοστήσεις, Od. ν, 340. νοστήσει, Od. ξ, 163. νοστήσομεν, Il. β, 253. νοστήσειν, Od. κ, 285. νοστησέμεν, Il. ρ, 239. νοστήσῃ, Od. ξ, 395. νοστήσεις, Od. β, 343. etc. νοστήσαιμεν, Il. κ, 247. νοστῆσαι, Il. ο, 374. νοστήσας, Il. δ, 103. 121. etc. νοστήσαντα κεῖσε, Od. δ, 619. λ, 360. *pro* iter facientem, peregrinantem, Od. ο, 119. vid. not.

Νόστιμός ἐστι, rediturus est, Od. δ, 806. υ, 333. νόστιμον ἦμαρ, dies reditus, Od. α, 9. 168. etc.

Νόστος, Il. β, 155. ὅπῃ οἱ νόστος, Od. σ, 241. ἀπήμων, Od. δ, 519. νόστοιο γλυκεροῖο, Od. χ, 323. νόστον λυγρὸν, Od. α, 327. γ, 132. μελιηδέα, Od. λ, 99. πολυκηδέα, Od. ι, 37. ψ, 351.

Νόσφι, *cum genit.* Il. α, 349. β, 233. νόσφι ἀπὸ θεῶν, H. in Apoll. 331. νόσφιν ἐμεῦ ἀπὸ, Il. α, 541. τοὶ Ἀχαιῶν νόσφιν βουλεύωσι, Il. β, 347.

Νόσφιν, *absol.* Od. ξ, 147.

Νοσφίζεαι πατρὸς, refugis patrem, *opp.* accedere, Od. ψ, 98. νοσφιζοίμεθα, repudiaremus ut falsum, Il. β, 81. ω, 222. νοσφισάμην ὄρεα κρήτης, reliqui, Od. τ, 339. νοσφίσατ', Od. λ, 424. v. not. νοσφισσαμένη, Od. δ, 263. τόδε δῶμα, relicta hac domo, Od. τ, 579. φ, 77. 104. νοσφισθεὶς, secedens, digressus, Od. λ, 73.

Νότος ἄλληκτος, Od. μ, 325. νότοιο ἀργέσταο, Il. λ, 306.

Νοτίησι εἰαρινῇσιν, *substantive*, humoribus, Il. θ, 307.

Νότιος ἱδρὼς, humidus, Il. λ, 810. ἐν νοτίῳ ὑψοῦ, in alto mari, Od. δ, 785. θ, 55.

Νοῦς ἔμπεδος, Od. κ, 240. νόος ἀκήλητος, Od. κ, 329. ἀπηνὴς, Il. π, 35. ἀτάρβητος, Il. γ, 63. ἐναίσιμος, Od. ε, 190. θεουδὴς, Od. ζ, 121. κραιπνότερος, Il. ψ, 590. νόος Διὸς αἰεὶ κρείσσων ἤπερ ἀνδρῶν, Il. π, 688. ρ, 176. νοῦ φραδέος, prudentis, Il. ω, 354, νόοιο, Il. κ, 122. Od. β, 236. etc. νόῳ κλέπτε, Il. α, 132. νόῳ μὴ κεῦθε.

ibid. 363. π, 19. κακῷ, Od. ν, 229. νόον ἀμείνονα, Il. ι, 104. ἀποφώλιος, Od. θ, 177. ἀφραςότερον, in Thest. 2. νημερτέ', Od. φ, 205. πολυκέρδεα, Od. ν, 255. πυκινὸν, Il. ο, 461.

Νῦσος δολιχὴ, Od. λ, 171. ςυγερὴ, Od. ο, 407. νέσῳ ἀργαλέῃ, Il. ν, 667. νῦσον κακὴν, Il. α, 10.

Νυ, scilicet, utique, Il. α, 28. ι, 116. etc. *relationem ad præcedentia indicat*, igitur, etc. Il. α, 582. etc.

Νύμφη ἀμύμων, Il. ξ, 444. ἐϋπλόκαμος, Od. ε, 57. νηῒς, Il. ξ, 444. πότνια, Od. ε, 149. νύμφης ἐρατώπιδος, in Hosp. 2. καλλισφύρυ, Il. ι, 556. νύμφην νέην, Od. λ, 446. ὀρείην, H. in Merc. 244. περικαλλέα, ib. νύμφα, Od. δ, 743. φίλη, Il. γ, 130. νύμφαι ἀγρονόμοι, Od. ζ, 106. ἠΰκομοι, in Bacch. sec. 3. λιγύμολποι, in Pan. 19. ὀρεςιάδες, Il. ζ, 420. νυμφῶν, H. in Ven. 98. νυμφάων, Il. υ, 8. ω, 616. etc. νυμφέων, Od. μ, 318. νύμφαις χορoήθεσι, in Pan. 3. νύμφης, Od. ν, 355. νύμφῃσι, Od. ν, 350. ξ, 435.

Νὺξ ἀβρότη, Il. ξ, 78. ἄμβροτος, Od. λ, 329. ἀμφιλύκη, Il. η, 433. δαιμονίη, H. in Merc. 97. δμήτειρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν, Il. ξ, 259. δνοφερὴ, Od. ν, 269. ἐρεβεννὴ, Il. ε, 659. etc. κακὴ, Od. ξ, 457. κελαινὴ, Il. ε, 310. μακρὴ, Od. λ, 372. μέλαινα, Il. ξ, 439. ὀλοὴ, Od. λ, 19. σκοτομήνιος, Od. ξ, 459. νυκτὶ ἀγαθὸν πιθέσθαι, Il. η, 282. ἐρεμνῇ, Od. λ, 605. νύκτα ἀμβροσίην, Il. β, 57. etc. δολιχὴν, Od. ψ, 243. δύςκηδέα, Od. ε, 466. θοὴν, Il. κ, 394. ὀρφναίην, Il. κ, 83. etc.

Νύκτες ἀθέςφατοι, Od. ο, 391. ὀϊζυραὶ, Od. λ, 182. νύκτας ἀΰπνυς, Il. ι, 325. Od. τ, 340.

Νυὸν, Il. γ, 49. νυοὶ, Il. ω, 166. Od. γ, 451. νυῦς, Il. χ, 65.

Νύσσα, Il. ψ, 332. νύσσης, ibid. 758. νύσσῃ, ibid. 338. 344.

Νύσσων, Il. π, 704. νύξε ἔγχεϊ, Il. ε, 579. λ, 425. etc. νύξας ἀγκῶνι, Od. ξ, 485. νυσσομένων, Il. ξ, 26. π, 637.

Νῶ, nobis, Od. ο, 474. nos, Od. π, 306.

Νωθὴς, Il. κ, 558. 658.

Νωΐτερον, Il. ο, 39. νωϊτέρην, Od. μ, 185.

Νωλεμὲς αἰεὶ, sine remissione, Il. ι, 317. assidue, Il. ξ, 58.

Νωλεμέως, idem, Il. δ, 428. ε, 492.

Νωμᾷς οἰήϊα, clavum tenes, moves, Od. μ, 218. νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα ἐνὶ χερσὶν, Od. φ, 400. νωμῶν ἐνὶ ςήθεσσι νόον πολυκερδέα, Od. ν, 255. κέρδεα, agitans consilia, Od. υ, 277. νώμα ξυςὸν ἐν παλάμῃσι, Il. ο, 677. νώμησεν, distribuit, *scil.* vinum, *de pocillatore*, Od. η, 183. ν, 54. σ, 424. νώμησαν, distribuerunt, πᾶσιν, *sc.* vinum, Il. α, 471. ι, 176. etc. νωμῆσαι βῶν, scutum movere, Il. η, 238.

Νώνυμος, Od. ν, 239. νώνυμον, Od. α, 222. ξ, 182. νωνύμυς, Il. μ, 70. ν, 227. ξ, 70. *al.* νωνύμνυς, vid. not. *ad* Il. μ, 70.

Νώροπι, *epith. gladii*, Il. η, 206. etc. νώροπα, Il. β, 578. etc.

Νώτοισι διηνεκέεσσι, Il. η, 321. νῶτα εὐρέα θαλάσσης, Il. β, 159. πίονα, *scil.* animalis, Od. δ, 65.

Νωχελίῃ, ignavia, Il. τ, 411.

Ξ

ΞΑΙ'ΝΕΙΝ εἴρια, Od. χ, 423.

Ξανθὸς, *epith. virorum*, Il. β, 642. γ, 284. etc. ξανθὴ, flava, *Ceres*. Il. ε, 500. ξανθῆς κόμης, Il. α, 197. ξανθὴν, pulchram, Il. λ, 739. ξανθὰ κάρηνα ἵππων, Il. ι, 407. ξανθὰς τρίχας, Od. ν, 399. 431.

Ξεινήϊον, Il. κ, 269. ξεινήϊα καλὰ, Il. ζ, 218.

Ξείνιον δῶ, Od. ι, 356. ξείνια, Il. λ, 778. ο, 387. etc.

Ξενίζειν ξείνυς, Od. γ, 355.

Ξείνιος ζεὺς, Od. ι, 271. ξενίυ ζηνὸς, Il. ν, 625. Διὸς, Od. ξ, 284.

Ξείνισ', Il. ζ, 217. ξεινίσαι, Od. ξ, 322. ξεινίσας, Od. τ, 217.

Ξεινίσσομεν, Od. η, 190. ξείνισσας, Od. ω, 287. ξείνισσε, Il. ζ, 174.

Ξεινοδόκος, Od. σ, 63. ξεινοδόκυ, Od. ο, 55. ξεινοδόκοι, Od. θ, 543.

Ξεῖνος ἀλώμενος, Od. σ, 400. δύςηνος, Od. ρ, 501. παλαιὸς, Il. ζ, 215. πατρώϊος, ibid. ταλαπείριος, Od. η, 24. ξείνῳ τηλεδαπῷ, Od. ξ, 414. ξείνων Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ, Od. ι, 270. ξείνοισιν αἰδοίοισιν, Od. ι, 271. ἀλλοδαποῖσι, Od. ρ, 485.

Ξεινοσύνης προσκηδέος, Od. φ, 35.

Ξενίη, Od. ξ, 158. ξενίῃ ἀγαθῇ, Od. ω, 285.

Ξένιον Δία, Od. ξ, 389.

Ξενίων, donorum hospitalium, Od. ο, 513.

Ξερὸν ἠπείροιο, terra continens, Od. ε, 402.

Ξέσσε ἐπιςαμένως, polivit, Od. ε, 245. ρ, 341. φ, 44.

Ξεςῦ δίφρυ, Il. ω, 322. ξεςοῖο λίθοιο, Il. ζ, 244. ξεςὸν ἐφόλκαιον, Od. ξ, 350. ξεςὴν τράπεζαν, Od. η, 174. κ, 370. etc. ξεςῶν διὰ κεράων, per januam e cornu raso, Od. τ, 566. ξεςοῖσι λίθοις, Il. σ, 504. Od. θ, 6. λάεσσι, Od. κ, 211. θρόνοισι, Od. π, 408. ξεςῆς, Il. υ, 11. ἐλάτῃσι, remis, Od. μ, 172. αἰθύσῃσι, Il. ζ, 243.

Ξηράνῃ, Il. φ, 347.

O

ισσαν, Od. ρ, 204. στυγερὴν, Od. γ, 288. τηϋσίην, ib. 316. ο, 13. ὁδὸν αὐτὴν, eadem via, Od. π, 138.

'Οδύνη ἀλεγεινὴ, Il. λ, 398. ὀδύναι βαρεῖαι, Il. ε, 417. ὀξεῖαι, Il. λ, 268. ὀδυνάων κακῶν, in Æscul. 4. μελαινάων, Il. δ, 117. 191. ὀδύνῃσι κακῇς, Il. ε, 766. κακῇσι, Od. ι, 440. ὀδύνῃσιν χαλεπῇσι, H. in Apoll. 358. ὀδύνας ἀπρήκτους, Od. β, 79.

'Οδυνήφατον, Il. λ, 846. ὀδυνήφατα, Il. ε, 401. 900.

'Οδύρεο, Il. ω, 549. ὀδύρετο, Il. σ, 32. etc. ὀδύροντο, Il. ω, 714.

'Οδύσαντο, Il. ζ, 138. Od. τ, 275. ὀδυσσάμενος, ibid. 407. ὀδυσσαμένοιο, Il. θ, 37. 468. ὀδώδυσταί μοι, infestus est mihi, Od. ε, 423.

'Οδώδει, Od. ε, 60. ι, 210.

῞Ο ἕως, Il. α, 193. λ, 411. ρ, 106.

῎Οζος ῎Αρηος, Il. β, 540. etc. ὄζῳ μυρικίνῳ, Il. ζ, 39. ὄζοι ἀπήωροι, Od. μ, 435. ὄζοισιν εἰλατίνοισιν, Il. ξ, 289. πυκινοῖσι, Il. φ, 245. ὄζους τανυήκεας, Il. π, 768.

῎Οθομαι, curo, Il. α, 181. ὄθεται, Il. ο, 107. 166. 182. ὄθετ' οὐκ, pro nihilo duxit, leve duxit, *cum postp. artic.* Il. ε, 403.

'Οθονέων καιροσέων, Od. η, 107. ὀθόνῃσιν ἀργεννῇσι, Il. γ, 141. ὀθόνας λεπτὰς, Il. σ, 595.

Οἰδάνει, Il. ι, 550. οἰδάνεται, ibid. 642.

Οἶδμ' ἅλιον πολυϊχθυον, H. in Apoll. 417. οἴδματι, Il. φ, 234. ψ, 230.

Οἰέτεας, ejusdem ætatis, *scil.* equos, Il. β, 765.

'Οΐζυε, Il. γ, 408. ὀϊζύομεν, Il. ξ, 89. ὀϊζύσας, Od. δ, 152. ψ, 307.

'Οϊζὺς, Il. ξ, 480. ὀϊζύος ἀτέρπου, Il. ζ, 285. ὀϊζύϊ, Od. η, 270. ὀϊζὺν, Il. ν, 2. ο, 365. etc.

'Οϊζυρὸς, Il. α, 417. Od. υ, 140. etc. ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς οὔ τι που ἐστὶν, Il. ρ, 446. ὀϊζυρώτατον, Od. ε, 105.

Οἰήϊον ἄκρον, clavum, Od. ι, 483. 540. οἰήϊα, Il. τ, 43. Od. μ, 218.

Οἰήκεσσι εὖ ἀρηρὸς, de annulis in jugo, Il. ω, 269. v. not. ad v. 269. 270.

Οἰκέομεν, Od. ζ, 204. οἰκέοιτο, Il. δ, 18.

Οἰκῆϊ, Od. δ, 245. ξ, 63. οἰκῆες, Od. ρ, 533. οἰκήων, Od. ξ, 4. π, 305. οἰκῆας, Il. ε, 413. ζ, 366.

Οἰκία εὐρώεντα, Il. υ, 64.

Οἶκος ἀμύμων, Od. α, 232. ἀφνειὸς, Od. α, 232. γεραρώτερος, in Glauc. 5. οἴκῳ ἀεικελίῳ, Od. τ, 341. οἶκον ἐϋκτίμενον Od. δ, 476. πίονα, Od. ι, 35. ὑψόροφον, Od. ε, 42. 115.

Οἴκτιστον, Il. χ, 76. οἴκτιστα, ibid. 472.

Οἶκτος, Od. β, 81. ω, 437.

Οἰκτρὸς, Il. λ, 242. οἰκτρ', Od. δ, 719. etc. οἰκτρότερ', Od. λ, 380. οἰκτροτάτην, ibid. 420.

Οἰκωφελίη, res familiaris, bona, Od. ξ, 223.

Οἶμα λέοντος, vim, impetum, Il. π, 752. οἶματ' αἰετοῦ, Il. φ, 252.

Οἴμης, carmine, Od. θ, 74. v. not. οἴμας ἐδίδαξε, cantus, *de arte*, ib. 481. παντοίας, omnem artem canendi, Od. χ, 347.

Οἰμήσεις, impetum facies, H. in Merc. 91. οἴμησε, Il. χ, 140. 311. οἴμησεν, Il. χ, 308.

Οἶμος ἀγλαὸς ἀοιδῆς, H. in Merc. 450. οἶμοι κυάνοιο, lineæ, virgæ, Il. λ, 24.

Οἰμωγὴ, Il. δ, 450. οἰμωγῆς, Il. χ, 447. οἰμωγῇ, ibid. 409.

Οἰμώζοντες, in Cam. 20. οἰμώξειε, Il. η, 125. οἰμώξας, Il. ε, 68. etc.

Οἰνίζεσθε οἶνον, vinum afferte, Il. θ, 506. οἰνίζοντο οἶνον, Il. η, 472. θ, 546.

Οἰνοβαρείων, ebrius, Od. ι, 374. κ, 555. φ, 304.

Οἰνοβαρὲς, Il. α, 225.

Οἰνοπέδοιο, vineæ, Il. ι, 575. Od. α, 193. etc.

Οἰνοπληθὴς, Od. ο, 405.

Οἴνοπος, Od. φ, 144. οἴνοπι, Il. ψ, 316. Od. ε, 132. etc. οἴνοπα πόντον, Il. α, 350. β, 613. etc. οἴνοπε βόε, Il. ν, 703. etc.

Οἰνοποτάζει, Od. ζ, 309. οἰνοποτάζων, Il. υ, 84.

Οἰνοποτῆρας, Od. θ, 456.

Οἶνος ἀθέσφατος, Od. λ, 61. ἐρυθρὸς, Od. ι, 163. εὐώδης, in Bacch. s. latr. 35. ἡδύποτος, ibid. ἠλεὸς, Od. ξ, 464. μελιηδὴς, Od. φ, 293. οἴνου ἡδέος, Od. γ, 51. ἡδυπότοιο, Od. γ, 391. οἴνοιο μέλανος, Od. ε, 265. οἴνῳ αἴθοπι, Il. ψ, 237. ἀκρήτῳ, Od. ω, 73. Πραμνείῳ, Il. λ, 638. etc. οἶνον ἀκηράσιον, Od. ι, 204. γερούσιον, Il. δ, 259. ἐριστάφυλον, Od. ι, 111. 358. εὐήνορα, Od. δ, 622. εὔφρονα, Il. γ, 246. μελίφρονα, Il. ζ, 264. etc.

Οἰνοχοεύειν, Il. β, 127. οἰνοχοεύων, Od. α, 143.

Οἰνοχοῆσαι, Od. δ, 233. ο, 322.

Οἰνοχόος, Od. ι, 10. etc. οἰνοχόοιο, Il. β, 128.

Οἰνωθέντες, ebrii, Od. π, 292. τ, 11.

Οἴξασα θύρας, Il. ζ, 89.

Οἷο, sui, Il. γ, 333. εἵνεκα, Il. υ, 235.

Οἰόθεν, Il. η, 39. 226.

'Οΐω, Il. α, 59. 170. Od. φ, 91. etc. ὀΐομαι, Il. α, 78. ε, 644. etc. ὀϊόμεθ', Od. φ, 322. ὀϊόμενος, Il. ο, 728. etc. οἴετο, Od. ρ, 580. χ, 12. ὀΐσσατο, conjiciebat, Od. α, 323. τ, 390. ὀϊσσάμενος, Od. ι, 339. κ, 332. ὀϊσθεὶς, Il. ι, 453.

Οἷόν τε, Od. τ, 233. οἷόν τι, Od. ι, 348.
Οἰοπόλος, H. in Merc. 314. οἰοπόλῳ σταθμῷ, Il. τ, 377. οἰοπόλοισιν, Il. ω, 614.
Οἷος μὴ Ἀργείων ἀγέραστος ἔω, ne solus Argivorum præmii sim expers, Il. α, 118. ἐκτήσατο οἶος, sua pecunia, *non præbente pecuniam domino*, Od. ξ, 450. οἴη, Il. α, 398. γ, 143. οἴης ἐξ σὺν νηυσὶ, Il. ε, 641.
Οἷος πέρ τε, Il. ε, 340. δὴ, Il. ω, 376. οἴω, *dual.* Il. ε, 554.
Οἰοχίτων', tunicatum modo, Od. ξ, 489.
Ὄϊς λάσιος μέγας, Il. ω, 125. *accus. plur.* μεγάλους, Od. ρ, 180. υ, 250. ὄϊος, Il. ι, 207. etc. οἰὸς ἀρσένος πόκον, Il. μ, 451. ὄϊν ἄργυφον, Il. ω, 621. ἀρνειὸν, Od. κ, 527. μέλαιναν, Il. κ, 215. παμμέλαν', Od. κ, 524. λ, 32. ὑπόῤῥηνον, Il. κ, 215. ὄϊες δασύμαλλοι, Od. ι, 425. ἐΰτρεφέες, Od. ι. 425. οἰῶν πώεα, Il. λ, 677. πῶυ, ib. 695. ὀΐων ἀργεννάων, Il. γ, 198. ἀργεννῶν, Il. σ, 529. ὀΐεσιν, Od. ο, 385. ὀΐεσσι ἀργεννῇς, Il. ζ, 424. εἰροπόκοις, Il. ε, 137.
Οἷς, *pro* ἑοῖς, Il. α, 307. ε, 165. etc. οἷσι, *pro* ἑοῖσι, Il. π, 265. ρ, 27. etc.
Ὀϊστεύοντα, Od. χ, 119. ὀΐστευσον, Il. δ, 100. ὀϊστεύσας, Il. δ, 196. 206. etc.
Ὀϊστὸς ὀξυβελὴς, Il. δ, 126. ὀϊστῷ τριγλώχινι, Il. ε, 393. ὀϊστὸν πικρὸν, Il. δ, 118. etc. ὀϊστοὶ πτερόεντες, Il. ε, 171. στονόεντες, Od. φ, 12. 60. ὀϊστοὺς τανυγλώχινας, Il. θ, 297.
Οἰσυΐνῃσι, salignis, Od. ε, 256.
Οἴσω, Il. η, 82. Od. ο, 447. οἴσεις, H. in Apoll. 55. οἴσει, Il. β, 229. οἴσετον, Il. ε, 232. οἴσομεν, Il. γ, 104. οἴσετε, ibid. 103. etc. οἴσουσι, Il. ν, 820. Od. γ, 204. οἰσέτω, Il. τ, 173. Od. θ, 255. οἰσέμεν, Il. σ, 191. οἰσέμεναι, Il. γ, 120. ψ, 564. etc. οἴσων, Od. θ, 257. χ, 162. οἴσῃ, Il. ψ, 441. οἴσεται, ibid. 663. etc. οἴσεσθαι, Il. χ, 217. οἰσόμενος, Il. ν, 168. 248.
Οἶτον κακὸν, Il. γ, 417. etc.
Οἴχωμαι, Il. ξ, 311. οἴχηται, Od. θ, 356. οἴχωνται, Il. η, 460. ο, 499. οἴχεσθον, Il. ν, 782.
Οἰχνεῦσιν, Od. γ, 322. οἴχνεσκε, Il. ο, 640. οἴχνεσκον, Il. ε, 790.
Οἰώθη φίλοπις, Il. ζ, 1. Ὀδυσεὺς, Il. λ, 401.
Οἰωνιστὴς, Il. β, 858. ν, 70.
Οἰωνοὶ ταχέες, Od. ξ, 133. οἰωνῶν τελήεντων, H. in Merc. 541. οἰωνοῖσι μαψιλόγοισι, ibid. 547. τανυπτερύγεσσι, Il. μ, 237. οἰωνοὺς διïπετέας, H. in Ven. 4.
Ὀκνείω, Il. ε, 255.
Ὄκνος, Il. ε, 817. ὄκνῳ, Il. κ, 122.
Ὀκριόωντο, rixabantur, Od. σ, 33.
Ὀκριόεντος πολέμου, Il. ι, 64. ὀκριοέσσης κυνὸς, Il. ζ, 344. ὀκρυόεντι μαρμάρῳ, Od. ε, 499. *al.* ὀκριόεντι, *melius.* ὀκριόεντα, Il. π, 735. ὀκριόεντι, aspero, *epith. lapidis*, Il. δ, 518. θ, 327. μ, 380.
Ὀκτάκνημα, *epith. rotæ* octo radiorum, Il. ε, 723.
Ὀκτάποδες, B. 289.
Ὀλβιόδαιμον, Il. γ, 182.
Ὄλβος, felicitas, Od. σ, 122. υ, 200. etc. ὄλβου μελίφρονος, bonorum, *frugum*, in Erythr. 1.
Ὄλεσκον, Od. ξ, 220. sic *alii, in hac edit.* ἔλεσκεν. ὀλέεσκεν, Il. τ, 135. ὄλεσε, Od. ν, 431. ὄλεσαν, Od. ψ, 319. ὀλέσειε, Il. θ, 358. ὀλεῖται, Il. β, 225. η, 91. ὀλέεσθε, Il. φ, 133. ὀλέεσθαι, Il. ο, 700. φ, 278.
Ὀλόμην, Od. λ, 196. ὄλοντο, Il. δ, 409. λ, 692. ὄλωμαι, Od. ο, 90. ὄληαι, Il. γ, 417. ὄληται, Il. υ, 303. ὄλωνται, Il. θ, 34. ὀλώλῃ, Il. δ, 164. ζ, 448. ὀλώλει, Il. κ, 187. ὀλέσθαι, Il. γ, 428. τ, 421. etc.
Ὀλλὺς, Il. κ, 201. ὀλλῦσαι, Il. θ, 449. ὀλλύντων, Il. δ, 451. θ, 65. ὀλλύμενοι, Il. υ, 21. etc.
Ὄλεσσα, B. 111. ὄλεσσε, Od. δ, 446. ὄλεσσον, Il. ρ, 647. ὀλέσσει ἀπὸ — Od. β, 49.
Ὀλέθριον, Il. τ, 294. 409.
Ὄλεθρος αἰπὺς, Il. λ, 174. etc. λυγρὸς, Il. κ, 174. σῶς τοι, certa pernicies, Od. χ, 28. ὤκιστος, Il. χ, 325. ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ, Od. δ, 489. ἐοικότι, Od. α, 46, οἰκτίστῳ, Od. ψ, 79. ὄλεθρον ἀπευθέα, Od. γ, 88.
Ὀλέκουσι, Il. λ, 530. ὄλεκεν, Il. φ, 521. ὄλεκον, Il. λ, 150. ὀλέκονται, Il. π, 17. ὀλέκοντο, Il. α, 10.
Ὀλετῆρα, interfectorem, Il. σ, 114.
Ὀλέτειραν, B. 116.
Ὀλίγος θυμὸς ἐνεῖεν, parvus, Il. α, 593. ἔην, Il. β, 529. etc. ὀλίγη κορύσσεται, parva, Il. δ, 442. ἀνάπνευσις, Il. λ, 800. π, 43. σ, 201. ὀλίγον, *adverb.* Il. ε, 800. λ, 52. etc.
Ὀλιγηπελέων, Il. ο, 24. 245. ὀλιγηπελέουσα, Od. τ, 356.
Ὀλιγηπελίης, præ imbecillitate, languore, Od. ε, 468.
Ὀλίγιστος, Il. τ, 223.
Ὀλιγοδρανέων, languens, nihil agens, Il. ο, 246. etc.
Ὄλισθε, Il. ψ, 774. ὄλισθεν ἐκ — Il. υ, 470.
Ὀλοιὸν, H. in Ven. 225.
Ὀλολυγῇ χεῖρας ἀνέσχον, *de precibus*, Il. ζ, 301. ὀλολυγαὶ διαπρύσιοι, cantus læti, H. in Ven. 19.
Ὀλόλυζε, jubila, Od. χ, 411. ὀλόλυξε, ὡς εἶπουσα, ejulavit, Od. δ, 767. vid. not. ὀλόλυξαν, alta voce precati sunt, Od. γ,

450. ὀλολύξαι, præ lætitia exclamare, Od. χ, 408.

Ὀλοοίτροχος, ruens cum pernicie aliorum, Il. ν, 137.

Ὀλοὸς, Il. π, 568. ὀλοὴ, ibid. 849. σ, 535. etc. ὀλοῆς, Il. χ, 65. ὀλοῇσι, Il. α, 342. ὀλοώτερος, Il. γ, 365. etc. ὀλοώτατος, Od. δ, 442.

Ὀλοόφρων, Il. ο, 630. ὀλοόφρενος, Il. β, 723. etc.

Ὀλοφυδνὸν ἔπος, triste, Il. ε, 603. ψ, 102.

Ὀλοφύρομαι, oro, *de misero*, Il. ψ, 75. ὀλοφύρεαι Ἀργείων, luges, Il. π, 17. supplicas, Il. φ, 106. desperas, Od. χ, 232. vid. not. ὀλοφύρεται θυμὸς, dolet, *cum genit.* Il. θ, 202. *cum accus.* Il. λ, 655. ἦτορ, Il. π, 450. *cum genit. rei*, Il. χ, 169. ὀλοφύραο θυμῷ, miseratus esses, Od. λ, 417. ὀλοφύρατο, *cum accus. perf.* misertus est ejus, Il. θ, 245. ρ, 648. Od. δ, 364. κ, 157.

Ὀλοφώϊα, artificia callida, Od. δ, 410. ὀλοφώϊα εἰδὼς, Od. δ, 460. ρ, 248. v. not. δήνεα, Od. κ, 289.

Ὀλύμπου αἰγλήεντος, Il. α, 532. νιφόεντος, in Herc. 7. ὄλυμπον ἀγάννιφον, Il. α. 420. etc. αἰπὺν, Il. ε, 367. μακρὸν, Il. α, 402. etc. μέγαν, Il. α, 530.

Ὀλύρας, Il. ε, 196. θ, 560.

Ὁμάδησαν, Od. α, 365. δ, 768. etc.

Ὅμαδος ἀλίαστος, Il. μ, 471. ὁμάδῳ θεσπεσίῳ, Il. ν, 797.

Ὁμαλὸν, Od. ι, 327.

Ὁμαρτέων, Il, ω, 438. ὁμαρτήτην, Il. ν, 584. ὁμαρτήσειεν, Od. ν, 87. ὁμαρτήσάνθ', *dual.* Il. μ, 400. ὁμαρτήσαντες, Od. φ, 188.

Ὁμαρτῇ, Il. ε, 656. σ, 571. etc.

Ὀμβριμόθυμε, in Mart. 2.

Ὄμβριμον ἔγχος, Il. γ, 357. δ, 529.

Ὄμβρος Διὸς, Il. μ, 286. ὄμβρῳ ἀσπέτῳ, Il. ν, 139. ὄμβρον ἀθέσφατον, Il. γ, 4.

Ὁμηγερέες, Il. α, 57. β, 789. etc. ὁμηγερέεσσι, Il. ο, 84.

Ὁμήγυριν, Il. υ, 142. H. in Apoll. 187.

Ὁμηγυρίσασθαι, Od. π, 376.

Ὁμήλικα, Od. τ, 358. ὁμήλικες, Od. ο, 197.

Ὁμηλικίη, Od. γ, 49. ζ, 23. ὁμηλικίη, Il. ν, 485. Od. χ, 209. ὁμηλικίην ἐρατεινὴν, Il. γ, 170.

Ὁμιλαδὸν, Il. μ, 3. ο, 277. ρ, 730.

Ὁμίλει, Il. λ, 502. etc. ὁμιλέοι, Il. ε, 86. ὁμιλήσειεν, Od. α, 265. ὁμιλήσωσι, Il. τ, 159.

Ὅμιλος ἀπείριτος, H. in Ven. 120. ὅμιλον ἀΐδηλον, Od. π, 29. ἀνδρόμεον, Il. λ, 537.

Ὁμίχλη, Il. α, 359. ὁμίχλην μεγάλην, Il. ν, 336.

Ὄμμα θεὸς ἔχει ἔκδικον, B. 96. ὄμματα καλὰ, Od. α, 208. μαρμαίροντα, Il. γ, 397. ὄμμασι κυανέοισι, in Bacch. s. latron. 15.

Ὀμνυέτω, Il. τ, 175.

Ὄμνυθι, Il. ψ, 585.

Ὁμογάστριος, Il. ψ, 95. ὁμογάστριον, Il. ω, 47.

Ὁμόθεν, H. in Ven. 135.

Ὁμοίϊον γῆρας, grave, Il. δ, 315. θάνατον, Od. γ, 236. ὁμοιΐου πολέμου, Il. ι, 440. ν, 358. 635. etc.

Ὁμοιωθήμεναι ἄντην, comparari, æquari, Il. α, 187. Od. γ, 120.

Ὁμόκλα, clamabat, hortandi causa, Il. σ, 156. ω, 248. ὁμόκλεον ἀλλήλοισι, hortabantur, Il. ο, 658. πάντες, increpabant, Od. φ, 360. πολλοὶ, ib. 367. ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι, τόξον μὴ δόμεναι, Od. ω, 172. ὁμοκλήσειεν, Il. π, 714. ὁμοκλήσας, Il. ε, 349. ζ, 54. etc. *additur verbis et indicat factum* cum clamore, vel minandi ac terrendi, vel hortandi causa, ὁμοκλήσαντες, clamore sublato, Il. ο, 354. ὁμοκλήσασκε, Il. β, 199.

Ὁμοκλαὶ χαλεπαὶ, objurgationes, Od. ρ, 189.

Ὁμοκλητῆρος, minantis, Il. μ, 273. ψ, 452.

Ὀμόργνυ ἰχῶρ, abstersit, ἀπὸ — Il. ε, 419. ὀμορξάμενος, Od. θ, 88. ὀμορξάμενον, Od. λ, 529. ὀμορξαμένην, Il. σ, 124.

Ὁμὸς θρόος, universorum clamor, Il. δ, 437. ὁμὸν λέχος, Il. θ, 291. νεῖκος, Il. ν, 333. γένος, ibid. 354. ὁμὴ σορὸς, eadem, Il. ψ, 91. ὁμῇ αἴσῃ, Il. ο, 209. ὁμὴν, Il. ω, 57.

Ὁμόσ' ἦλθε μάχη, commissa est, Il. ν, 337. ὁμόσε ἔτραπε, eodem, Il. μ, 24.

Ὄμοσεν, Il. ξ, 280. τ, 114. etc. ὄμοσαν, Od. μ, 304. ὄμοσον, Od. β, 373. ὀμόσαι, Il. τ, 187. ὀμοῦμαι ἐπὶ — ὅρκον, Il. α, 233. ι, 132. etc.

Ὄμοσσε, Il. κ, 328. ὀμόσσατε, Od. μ, 298. ὄμοσσον, Il. α, 76. etc. ὀμόσσαι, Od. ε, 178. κ, 299.

Ὁμοστιχάει, Il. ο, 635.

Ὁμότροφος, H. in Apoll. 199.

Ὁμοτροχόωντα, Od. ο, 450. hæc *edit.* ἁματροχόωντα.

Ὁμότιμον, Il. ο, 186.

Ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι, Il. χ, 263.

Ὁμοφρονέοις, Od. ι, 456. ὁμοφρονέοντε, Od. ζ, 183.

Ὁμοφροσύνην, Od. ζ, 181. ὁμοφροσύνῃσιν, Od. ο, 198.

Ὄμφακες, Od. η, 125.

Ὀμφαλόεν, *epith. jugi*, Il. ω, 269. v. not. ὀμφαλοέσσης, Il. ζ, 118. etc. ὀμφαλόεσσαι, Il. δ, 448. θ, 62. etc.

Ὀμφαλὸς, Od. α, 50. ὀμφαλοῦ, Il. ν, 568. ὀμφαλοὶ, Il. λ, 34.

'Οπταλέων, Od. π, 50. ὀπταλέα κρέα, Il. δ, 345. Od. μ, 396.
'Οπτῆρας, Od. ξ, 261. ρ, 430.
'Οπτὸν, Od. π, 443. ὀπτὰ, Od. χ, 21.
Ὄπτων, Od. γ, 463. ὤπτησαν, Il. η, 318. ὀπτῆσαι. Od. ο, 98. 322. ὀπτήσας, Od. ξ, 76. ὀπτηθῆναι, Od. υ, 27.
Ὄπυιε, Il. π, 178. Od. δ, 798. ὀπύιοι, Od. β, 336. ο, 21. ὀπυιέμεν, Il. ν, 379. ὀπυιέμεναι, Il. ξ, 268. ὀπυίοντες, Od. ζ, 63. ὀπυιομένη, Il. θ, 304.
Ὄπωπα, Il. β, 799. etc. ὀπώπει, Od. φ, 123. ψ, 226.
'Οπωπῆς ὅπως ἤντησας, Od. ρ, 44. vid. not.
'Οπωπητῆρα, H. in Merc. 15.
'Οπώρη τεθαλυῖα, Od. λ, 191.
'Οπωρινὸς, Il. φ, 346. Od. ε, 328.
'Ορᾶας, Il. η, 448. ο, 555. etc. ὁρόωτε φίλως, libenter cernatis, Il. δ, 347. ὁρώατο, in Camin. 20. ὁρῶτο, Il. τ, 132. Od. δ, 226. ὁράασθαι, Od. π, 107.
Ὅραμα δεινὸν, B. 81.
'Οργιόνας, antistites Orgiorum, H. in Apoll. 389.
Ὄργυιαν. Od. ι, 325. κ, 167.
'Ορεγνὺς, Il. α, 351. χ, 37.
'Ορέγων, Il. ο, 371. Od. ι, 527. ὀρέγοντας, Od. μ, 257. ὀρέξω, Il. ρ, 453. ὀρέξομεν, Il. μ, 328. ὀρέξειαν, Od. ρ, 407. ὀρέξαι, Il. λ, 79. μ, 174. ο, 602. ὀρέξας, Il. ω, 743. ὀρέγεσθαι, Il. ω, 506. ὀρέξατο, Il. ζ, 466. ὀρεξάσθω, Il. δ, 307. ὀρέξασθαι, Od. λ, 391. ὀρεξάμενος ἔφθη, prior percussit, Il. π, 314. ὀρεξαμένη αἴνυτο ἀπὸ πασσάλου τόξον, arcum clavo deripuit, Od. φ, 53.
'Ορεκτῆσι, hastis, Il. β, 543.
'Ορειχάλκου, in Ven. sec. 9.
'Ορέοντο, ruebant, Il. β, 398. ψ, 212. ὄρηαι, Od. ξ, 343. ὄρηται, Od. π, 98. ὀρεῖται νεῖκος, excitabitur, Il. υ, 140.
'Ορέσβιον αἰολομίτρην, Il. ε, 707.
'Ορεσκῴοιο, H. in Merc. 42. ὀρεσκῷοι, H. in Ven. 258. ὀρεσκῴοισι, Il. α, 268. ὀρεσκώους, Od. ι, 155.
'Ορέστερος δράκων, Il. χ, 93. ὀρέστεροι λέοντες, Od. κ, 212.
'Ορεστιάδες, Il. ζ, 420.
'Ορέχθεον, sternebantur, (mactabantur,) Il. ψ, 30.
Ὄρθι, (ὄρθια) ἤϋσεν, voce altissima, Il. λ, 11. vid. not.
'Ορθοκραιράων, Il. θ, 231. σ, 3. etc.
'Ορθὸς στῆ, surrexit ad dicendum, Il. ψ, 271. 456. 657. etc. ἀναστὰς, Il. ω, 11. οὐ δύναται στῆναι ποσὶν, Od. σ, 240. ἀναΐξας, Od. φ, 119. ὀρθῶν ἑσταότων, Il. σ, 246. Od. ι, 442.
Ὄρθριος, H. in Merc. 143.
Ὄρθρος δημιοεργὸς, H. in Merc. 98.
'Ορθωθεὶς, Il. β, 42. κ, 21. 80. ψ, 235.
'Ορίνω, Il. ο, 493. ὀρίνει, Il. λ, 298. ὀρίνετον, Il. ι, 4. Od. φ, 87. ὄρινα, Od. δ, 366. ὀρίναις, Il. λ, 791. ὀρίνης, Il. ω, 467. ὀρίνονται, Il. λ, 525. ὀρίνθη, Il. ε, 29. π, 280. ὀρινθείη, Il. ω, 585. ὀρινθέντες, Od. χ, 23.
Ὅρκιον ἄλιον, Il. δ, 158. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, Il. β, 124. γ, 73. etc. vid. τάμνειν.
Ὅρκος δεινότατος, Il. ο, 38. ὅρκου δεινοῦ, Il. β, 755. ὅρκον γερούσιον, Il. χ, 119. καρτερὸν, Il. τ, 108. μέγαν, Il. α, 223. ὅρκους ὠμόσσαμεν, Il. υ, 313.
'Ορμαθοῦ ἀποπέτηται, Od. ω, 8. v. not.
'Ορμαίνων, Od. ο, 299. ὁρμαίνουσα, sollicita, an etc. Od. δ, 789. ὁρμαίνοντι φρεσὶ, cogitanti, Il. π, 435. ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν, Il. ω, 680. ὁρμαίνοντα πολλὰ φρεσὶν, agitantem, Il. κ, 4. ταύτην ὁδὸν, molientem hoc iter, Od. δ, 732. ὁρμαίνουσαν, sollicitam, Od. δ, 793. ὁρμαίνοντες πόλεμον, Il. κ, 28. χαλεπὰ φρεσὶν, Od. γ, 151. φόνον ἐνὶ φρεσὶ Τηλεμάχῳ, Od. δ, 843.
Ὅρμενον πῦρ, diffusus ignis, Il. ρ, 738. φ, 14. ὄρμενα δοῦρα, missa ruentia, Il. λ, 571.
'Ορμὴ μελέη, Od. ε, 416. ὁρμὴν ἀπατηλὸν ψυχῆς, in Mart. 13.
'Ορμηθήτην, Il. ε, 12.
'Ορμήματα Ἑλένης στοναχάς τε, sollicitudines, curas, *conf.* ὁρμαίνουσα, Il. β, 356. 590.
'Ορμήσει, ruat, *de ave, cum infinit.* Il. ν, 64. ὁρμήσειε, idem, Il. δ, 335. φ, 265. ὁρμήσωνται φεύγειν, conentur fugere, Il. θ, 511.
'Ορμίσσομεν, Il. ξ, 77.
Ὅρμον, monile, ornamentum muliebre, πολυδαίδαλον, Od. σ, 294. μέγαν, H. in Apoll. 103. ὅρμοι παμποίκιλοι, H. in Ven. 88. περικαλλέες, ibid. χρύσειοι, ibid.
Ὅρμον, portum, navium stationem, Il. α, 435. Od. ο, 496. ὅρμου μέτρον, portum, Od. ν, 101. ὅρμους γείτονας, B. 66.
Ὄρνεον, Il. ν. 64.
Ὄρνις ἀνόπαια, Od. α, 320. ἀριστερὸς, Od. υ, 242. δεξιὸς, Il. ν, 821. κακὸς, Il. ω, 219. ὄρνιθι λιγυρῇ, Il. ξ, 290. ὄρνιθες δεξιαὶ, Od. ω, 310. ἐσθλαὶ, ibid. τανυσίπτεροι, Od. ε, 65. ὀρνίθων ἔθνεα, Il. β, 459. πετεηνῶν, ibid. ὀρνίθεσσιν σμικρῇσι, Il. ρ, 757. ὄρνιθας ποδώκεας, Il. β, 764.
Ὄρνυθι, hortare, incita, Il. ζ, 363. ὄρνυτε γόον μὴ, Od. κ, 457. ὀρνύμεν, incitare, *opp.* παυέμεν, Od. κ, 22. ὀρνύμεναι, Il. ρ, 546. ὄρνυον, hortabantur, Il. μ, 142. ὄρνυται οὐ κλέος, *cum genit.* laus non contingit fugientibus, Il. ε, 532. σθένος, in-

ὀδοῦ μελίνου, Od. ρ, 339. ξεστοῦ, Od. σ, 33. χ, 72. οὐδοῖο, Od. η, 96. οὐδῷ ὀλοῷ γήραος, Il. ω, 487. οὐδὸν ἀρισφαλέ', Od. ρ, 196. δρύϊνον, Od. φ, 43. λάϊνον, Od. θ, 80.
Οὖθαρ, Il. ι, 141. 283. οὔθατα, Od. ι, 440.
Οὔ θην, Il. ξ, 480. π, 852. Od. γ, 352.
Οὐκέτι, pro οὐκ, Od. ρ, 460. *ubi vid. not.* σ, 214. etc.
Οὔ κέ τις, Od. θ, 280.
Οὐκὶ, Il. β, 238. 300. etc.
Οὐλαμὸν, Il. δ, 251. 273.
Οὐλῆς, molæ, Od. φ, 221. οὐλὴν, Od. τ, 391. οὐλὰς, molas, Od. γ, 441.
Οὔλιος ἀστὴρ, Il. λ, 62.
Οὐλοκάρηνος, crispus, Od. τ, 246. οὐλοκάρηνα ξύλα, H. in Merc. 137.
Οὐλομένη, Il. τ, 92. οὐλομένην, Il. α, 2. etc.
Οὐλόποδα ξύλα, H. in Merc. 137.
Οὖλος Ἄρης, perniciosus, Il. ε, 461. ἀνὴρ, *idem*, Il. φ, 536. οὔλη λάχνη, mollis, Il. κ, 134. οὔλῳ μηνὶ, integro, Od. ω, 118. οὖλον ἄρτον, integrum, Od. ρ, 343. οὔλην χλαῖναν, mollem, Od. τ, 225. οὖλε ὄνειρε, Il. β, 8. *salutandi form.* Od. ω, 401. οὖλα ξύλα, H. in Apoll. 113. οὔλων ταπήτων, Il. π, 224. οὔλας χλαίνας, Il. ω, 646. κόμας, crispas, Od. ζ, 231. ψ, 158.
Οὐλοχύτας, Il. α, 449. 458. etc.
Οὐ μὰν, Il. μ, 318. ψ, 441.
Ὀυμὸς, Il. θ, 360.
Οὔνεσθε, gaudetis, juvat vos, Il. ω, 241.
Οὔ πη, Il. ν, 191. ρ, 643.
Οὖρα δίσκου, Il. ψ, 431. at δίσκουρα, ibid. 523. vid. not.
Οὐραῖαι τρίχες, Il. ψ, 520.
Οὐρανίοις πετεηνοῖς, B. 26.
Οὐρανίωνες θεοὶ, Il. ρ, 195. ω, 612. οὐρανιώνων, Il. ε, 373. etc.
Οὐρανόδεικτος αἴγλη, in Lun. 4.
Οὐρανόθι, Il. γ, 3.
Οὐρανομήκης, Od. ε, 239.
Οὐρανὸς ἀμβατὸς, Od. λ, 315. οὐρανοῦ ἀστερόεντος, Il. ε, 769. οὐρανὸν εὐρὺν, Il. γ, 364. etc. πολύχαλκον, Il. ε, 504. σιδήρειον, Od. ο, 328. χάλκεον, Il. ρ, 425.
Οὐρείην Νύμφην, H. in Merc. 244.
Οὔρεος ἀζαλέοιο, Il. υ, 491. βήσσης, Il. γ, 34. κορυφῆς, Il. β, 456. οὔρεϊ ἶσον, Od. λ, 242. οὔρεσιν οἰοπόλοισιν, Il. ω, 614. οὔρεα αἰγινόεντα, in Pan. 12. vid. not. ἠχήεντα, in Matr. deor. 5. μακρὰ, Il. ν, 18. σκιόεντα, Il. α, 157.
Οὐρῆες, Il. ψ, 115. οὐρήων, Il. κ, 84. οὐρεῦσι, Il. ω, 716. οὐρῆας, Il. α, 50. ψ, 111.
Οὐρῇ, Il. υ, 170. Od. ρ, 302. οὐρὴν, B. 73. οὐρῇσι μακρῇσι, Od. κ, 215. οὐρὰς, B. 290.
Οὐρίαχος, Il. π, 612. ρ, 528. οὐρίαχον, Il. ν, 443.
Οὖρος ἀπήμων, Od. μ, 167. ἐπιλιγὺς, Od. γ, 176. κάλλιμος, Od. λ, 639. λιγὺς, Od. δ, 357. οὖρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, Od. ο, 292. ἴκμενον, Il. α, 479. Od. β, 420. καλὸν, in Nept. 5. λάβρον, Od. ο, 292. οὖροι πνείοντες, Od. δ, 360.
Οὔροισι ἀμφὶ, *de agrorum finibus*, Il. μ, 421.
Οὐροὺς, Il. β, 153. vid. not.
Οὖς, pro ἑοὺς, Il. β, 832. δ, 294. ο, 249.
Οὔτασε, Od. χ, 356. οὖτα, Il. ν, 192. 561. οὐτάμεν, Il. ε, 132. 821. οὐτάμεναι, Il. φ, 68. 397. etc. οὔτησε, Il. δ, 469. λ, 260. etc. οὐτήσασκε, Il. χ, 375. οὐτηθεὶς, Il. θ, 537. οὐταμένην, Il. ξ, 518. ρ, 86. οὐτάμενοι, Il. λ, 658. 825. etc.
Οὔταζον, Il. ν, 552. οὐτάζων, Il. υ, 459. οὔτασκε, Il. ο, 745. οὔτασε, Il. ε, 56. 336. etc. οὐτάσῃ, Il. φ, 526. οὐτάσαι, Il. ξ, 424. π, 322. οὐτάζοντο, Il. η, 273. μ, 427. οὔτασαι, Il. λ, 660. π, 26. οὐτασμένος, Od. λ, 535.
Οὐτιδανὸς, Il. α, 293. Od. θ, 209. etc.
Οὔτις, Od. ι, 366. 408. etc. Οὖτιν, ibid. 366. 369.
Οὐχὶ, pro οὐ, Il. ο, 716. Od. π, 279.
Ὄφειλον, Il. λ, 687. ὄφελον, Il. σ, 367. ὄφελες, Il. α, 415. γ, 40. etc. ὄφελ', Il. ζ, 345. etc. ὄφελεν, Il. δ, 315. etc. ὀφείλετ', Il. λ, 685. 697.
Ὀφέλλεις ζωάγρι', Od. θ, 462. ὀφέλλει ἐρωὴν, auget, Il. γ, 62. κύματα, Il. ο, 383. etc. ὀφέλλετε μᾶλλον πένεσθαι, magis debitis curare, Il. τ, 200. ὀφέλλειν πόνον, Il. π, 651. Od. β, 334. ὀφέλλειν μῦθον, multa garrire, loqui, Il. π, 631. οἶκον, locupletare, Od. ο, 21. ὀφέλλωσίν τε ἑ τιμῇ, Il. α, 510. v. not. ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν, Il. δ, 445. ὄφελλον μὴ γείνασθαι, Od. θ, 312. ὄφελλε χρεῖος, Od. φ, 17. ὀφέλλεταί μοι χρεῖος, Od. γ, 367. ὀφέλλετο μένος, Il. ψ, 524. οἶκος, Od. ξ, 233.
Ὄφελος, Il. ν, 236. ρ, 152. etc.
Ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, Il. ξ, 493. ὀφθαλμοῖιν, Od. δ, 115. 154.
Ὄφιν αἰόλον, Il. μ, 208.
Ὄφρα, ut, *cum indic.* Il. ρ, 308. θ, 110. Od. ρ, 6. etc. ὄφρα, ut, *cum opt.* Il. η, 439. Od. δ, 463. ὄφρα, ut, *cum subjunct.* Il. α, 118. 158. etc. ὄφρα, donec, *cum indic.* Il. δ, 220. ε, 557. ὄφρα, donec, *cum subjunct.* Il. α, 82. ζ, 258. ὄφρα, quamdiu, *cum ind.* Il. θ, 66. ι, 546. ὄφρα, quamdiu, *cum conj.* Il. δ, 346. λ, 477. Od. σ, 132. ὄφρα, postquam, *cum ind.* Od. η, 141. ὄφρα, quoad, *cum conjunct.* Od. θ, 147. ὄφρα, interea, Il. ο, 547.
Ὀφρύες, Il. ξ, 493. ὀφρύσι κυανέῃσιν, Il. α, 528. etc. βλοσυρῇσιν, Il. ο, 608. ὀφρύας, Od. ι, 389. ὀφρῦς, Il. π, 740.
Ὄχ' ἄριστα, Il. γ, 110. etc.
Ὄχοι νηῶν λιμένες, Od. ε, 44.

Π

Πάλλειν ἔγχος, jaculari, Il. π, 142. τ, 389. πάλλων δοῦρε, vibrans, quatiens manu, Il. γ, 19. ε, 495. etc. πάλλε χερμάδιον, projecit, Il. ε, 304. μ, 44. υ, 287. πάλλον κλήρους ἐν κυνέῃ, Il. γ, 316. ψ, 861. πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, pulsat, Il. χ, 452. παλλομένη κραδίην, ibid. 461. παλλομένων, sortientium, Il. ο, 191. πάλτο, offendit, impegit, Il. ο, 645.

Παλύνειν, Od. κ, 520. πάλυνεν, Od. ξ, 77. πάλυνον, Il. σ, 560. etc. παλύνας, Od. ξ, 429.

Παμμήτειραν, in Terr. 1.

Παμμέλαν, Od. κ, 525. λ, 33. παμμέλανας, Od. γ, 6.

Παμποίκιλοι, Il. ζ, 289. Od. ο, 105.

Πάμπρωτος, Il. η. 324. ι, 93. πάμπρωτα, Il. δ, 97. 568.

Παμφαίνῃσι λαμπρὸν, clare lucet, Il. ε, 6. πάμφαινον, nitebant, radiabant, Il. λ, 30. παμφαίνων, Il. ζ, 513. χ, 63. παμφαῖνον, Il. ξ, 11. παμφαίνοντας, Il. λ, 100.

Παμφανόεντα, Il. ε, 295. 619. etc.

Παμφανόωσα, Il. β, 458. παμφανόωντος, Il. θ, 320. ψ, 509. παμφανόωσαν, Il. ζ, 473. etc.

Πανάγρου λίνου, *de reti*, Il. ε, 487.

Πανα ίθῃσιν, fulgentibus, *de galeis*, Il. ξ, 372.

Παναίολος, variegatus, ζωστὴρ, Il. δ, 186. παναίολον, ibid. 215. λ, 236. etc.

Πανα πάλῳ ἀνδρὶ, tenero, (pulchro), Od. ν, 223.

Πανάποτμος, infelicissimus, Il. ω, 255. 493.

Πανάργυρον, Od. ι, 203. ω, 274.

Παναφήλικα παῖδα, contemtum æqualibus, Il. χ, 490.

Παναώριον παῖδα τίκε, infelicissimum, Il. ω, 540.

Πανδαμάτωρ, Il. ω, 5. Od. ι, 373.

Πανδήμιος ἀλήτης, Od. σ, 1.

Πάνδωρε, in Erythr. 1.

Πανέλληνας, Il. β, 530.

Πανῆμαρ, Od. ν, 31.

Παννμέριος, Il. ρ, 180. τ, 168. etc. πανημερίη, Od. δ, 356. πανημέριοι, Il. σ, 209. Od. γ, 486. etc.

Πανθυμαδὸν, acriter, Od. σ, 33.

Παννύχιον εὕδειν, Il. β, 24. 61.

Πάννυχον ἐγρήσσοντα, Od. υ, 53.

Πανόλβιον, in Bacch. s. latron. 54.

Πανομφαίῳ, *epith. Jovis*, Il. θ, 250.

Πάνορμοι λιμένες, tuti, Od. ν, 195.

Πανόψιον ἔγχος, fulgens, Il. φ, 397.

Πανσυδίῃ, Il. β, 12. 29. 66.

Πάντες ἐννέα, Il. η, 161. v. not. φῦσαι ἐείκοσι πᾶσαι, Il. σ, 470. τρίποδας εἴκοσι πάντας, ibid. 373. πάντα δέκα τάλαντα, omnino decem, Il. τ, 247.

Πάντα, *adverb.* Il. ε, 181. λ, 612. φ, 600. χ, 491. semper, etc.

Πάντῃ, *adverb.* Il. α, 384. ε, 495. etc.

Παντοδαποῖσι, B. 31. 41.

Πάντοθ', H. in Apoll. 403. πάντοθεν, Il. ν, 28. ο, 623. etc.

Παντοίη ὕλη, copiosa, multa, Od. ν, 247. παντοίης ἀρετῆς, omnem vim, Il. χ, 268. παντοῖοι μῦθοι, varii, Il. υ, 249. τελέθοντες θεοὶ, varia specie induti, Od. ρ, 486. παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον, omnibus, Od. δ, 725.

Πάντως, Il. θ, 450. Od. τ, 91. etc.

Πανυπερτάτη, Od. ι, 25.

Πανύστατος, Il. ψ, 532. 547.

Παππάζουσιν, Il. ε, 408.

Πάππα φίλ', Od. ζ, 57.

Παπταίνετον, Il. ψ, 464. παπταίνων, Il. δ, 200. ν, 551. etc. πάπτηνεν, Il. μ, 333. ξ, 507. etc. παπτήνας, Il. δ, 497. θ, 269.

Πὰρ *pro* πάρεστι, Il. ι, 227. Od. ζ, 18. χ, 106.

Πὰρ δὲ, juxta, Il. δ, 330. λ, 512. etc.

Πὰρ δύναμιν, supra vires, Il. ν, 787.

Πάρα, pro πάρεστι, Il. ε, 603. sq. etc.

Παρὰ, juxta, Il. α, 611. β, 279. etc.

Παρὰ — βάλεν εἶδαρ, Il. ε, 369. ν, 35. παρὰ — βάλλετ' ἐδωδὴν, Il. θ, 504. παραβαλλόμενος ψυχὴν πολεμίζειν, periculum pugna subire, Il. ε, 322.

Παραβλήδην, Il. δ, 6. v. not.

Παραβλῶπες ὀφθαλμὼ, strabæ, Il. ι. 499.

Παραδραθέειν, Il. ξ, 163. *conf.* παρέδρ.

Παδραραμέτην, Il. χ, 157. παραδράμοι, in Pan. 16.

Παραδρώωσι οἷα ἀγαθοῖσι χέρηες, *de ministeriis*, Od. ο, 323.

Παραδύμεναι ἐν ὁδῷ στεινωπῷ, callide in angustias ingrediendo præterire, Il. ψ, 416.

Παραείδειν τοι ὥστε θεῷ, te carmine celebrare, Od. χ, 348. cf. παραδρώωσι.

Παράθες οἱ ξεινήϊα, *de epulis*, Il. σ, 408. παραθεῖεν δύναμιν θεοὶ, darent, Od. γ, 205. παραθεὶς δίφρον καὶ τράπεζαν, Od. υ, 259. παραθείμην ὀδοιπόριον δαῖτ', *de cibo apponendo*, Od. ο, 505. παρέθεντο δαῖδας, Od. β, 105. ω, 139. παραθήσομαι δαῖτ' ἀγαθὴν, Il. ψ, 810.

Παραὶ, *cum genit.* Il. ο, 175. *dat.* ibid. 280. etc. *accus.* Il. β, 711. γ, 359. etc.

Παραιβάται, Il. ψ, 132. vid. not. *et infra*, παρέβασκε.

Παραιβόλα, H. in Merc. 56. vid. not.

Παραὶ — ἐτράπετο, avertit se, aberravit. Il. ν, 605. et λ, 233. *ubi quidam pariter* παραὶ *habent.*

Παραιπεπίθῃσι σε, persuadeat tibi, Od. χ, 213. παραιπεπιθοῦσα, Il. ξ, 208.

Παραίσια, Il. δ, 381.

Παρέπλω, *de navi*, salva præteriit, Od. μ, 69.
Πάρεσαν, aderant, Il. λ, 75. παρέσσομαι, Od. ν, 393.
Παρέςασαν ἐν λήμνῳ νῆες, appulerunt, Il. η, 467. παρεςάμεναι καὶ ἀμύνειν, Il. ο, 255. παρεςήκῃ, H. in Ven. 270.
Παρέςιχες, H. in Ap. 217.
Παρέσφηλεν, aberrare fecit, Il. ϑ, 311.
Παρέτρεσσαν οἱ ἵπποι, Il. ε, 295.
Παρετύγχανε μαρναμένοισι, Il. λ, 74.
Παρευνάζεσθε, Od. χ, 38.
Παρεχέσκετ', Od. ξ, 521.
Παρηέρθη, pendebat, Il. π, 341.
Παρήϊξεν, Il. ε, 690. ϑ, 98. παρήϊξαν, Il. λ, 614. cf. παραΐσσ.
Παρήϊον ἵππων, Il. δ, 142. φοινὸν αἵματι, Il. π, 159. παρήϊα, Od. χ, 404. καλὰ, Od. τ, 208.
Παρήλασε, Od. μ, 186. παρήλασαν, Il. ψ, 638. cf. παρελ.
Παρημείβοντο, H. in Apoll. 409.
Παρήμενος, Il. α, 421. 488. etc. παρημένω, *dual.* Od. λ, 577.
Παρηορίῃσιν, Il. π, 152. παρηορίας, Il. ϑ, 87.
Παρήορος, Il. η, 156. ἵππος, Il. π, 471. etc.
Παρήπαφεν, Il. ξ, 360.
Παρῆσθα, Od. δ, 497.
Παρθέμενοι κεφαλὰς, periculis objicientes, Od. β, 237. ψυχὰς, Od. γ, 74. ι, 255.
Παρθενίην, Od. λ, 244.
Παρθενικὴ, Od. η, 20. παρθενικαὶ, Il. σ, 567. Od. λ, 39.
Παρθενοπῖπα, Il. λ, 385.
Παρθένος ἀδμὴς, Od. ζ, 109. αἰδοίη, Il. β, 514. παρθένῳ ἀδμήτῃ. H. in Ven. 82. παρθένοι ἀλφεσίβοιαι, Il. σ, 593. H. in Ven. 119.
Πὰρ — θέτο κλισμὸν, Od. α, 132. πάρθεσαν, de cibo apposito, Od. δ, 66. πὰρ — θέσαν, Od. υ, 281. πὰρ — θέσσαν, Od. ζ. 248.
Παριαύων, Il. ι, 336.
Παρίζεν, Od. δ, 311.
Παρίςαμαι ἠδὲ φυλάσσω ἐν πάντεσσι πόνοισι, Od. ν, 301. παρίςασαι πάντεσσι, *de mendico*, Od. ρ, 450. παρίςασό μοι καί με φύλασσε, Il. κ, 291. παριςάμεναι τρωσὶ καὶ ἀμύνειν, Il. φ, 231.
Παρίσχομεν, præbemus, Il. ι, 634.
Παρκατέλεκτο, Il. ι, 561. 660.
Παρμεμβλωκε, Il. δ, 11. Il. ω, 73.
Παρμένετ', Il. ν, 151. παρμενέμεν, Il. ο, 400.
Πάροιθε, absolute, Il. ζ, 319. etc. *cum genit.* Od. δ, 625. ρ, 167.
Παροίτεροι, priores in curriculo, Il. ψ, 459. 480.
Παρπεπιθὼν, Od. ξ, 290. παρπεπίθοντες, Il. ψ, 37. Od. ω, 119.
Παρςήετον, adeste, Od. σ, 182. πάρςητε, Il. π, 544. παρςαίη, Il. υ, 121. παρςᾶσα, Od. ψ, 87. *conf. supra*, παρίςαμαι.
Παρτιθεῖ, Od. α, 192. πὰρ — τίθει, Od. φ, 177.
Παρφάσθαι, Od. π, 287. τ, 6. παρφάμενος, Il. μ, 249. Od. β, 189. cf. παράφημι.
Πάρφασις, Il. ξ, 217. vid. παραίφασις.
Παρφυγέειν, Od. μ, 99.
Παρώχηκεν, Il. κ, 252. παρώχετο, Il. δ, 272. 326.
Πᾶσαι, Od. ω, 60. cum verbo numeri, ἐννέα, vid. not. *et conf.* πάντες, πασάων, Od. ζ, 107. πασέων, Il. ι, 330. σ, 431. etc. πάσῃσιν, Il. ζ, 499. H. in Merc. 412.
Πασάμην, Il. φ, 76. ω, 641. πασσάμεθ', Od. κ, 58. πάσαντο, Od. γ, 9. πάσασθαι, Il. ι, 483. τ, 160. πάσσασθαι, Od. κ, 384. πασσάμενος, Od. α, 124. πεπάσμην, comederem, Il. ω, 642.
Πάσσε, Il. ι, 214. πάσσειν ἐπὶ — Il. λ, 515. πάσσων ἐπὶ — Il. ε, 401. 900.
Πάσσονα, Od. ζ, 230. ϑ, 20. etc.
Πασσυδίῃ, Il. λ, 708.
Πάταγος, Il. ν, 283. πατάγῳ μεγάλῳ, Il. φ, 9.
Πατάσσει μεγάλα κραδίη, Il. ν, 282. πάτασσε θυμὸς ἐκάςϐ ἱεμένων νίκης, Il. ψ, 370. πάτασσεν θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσι, Il. η, 216.
Πατὴρ ἀγαθὸς, Il. ψ, 608. ἐσθλὸς, Od. β, 71. ἤπιος, Od. β, 47. μείλιχος, Il. ω, 739. πατέρ' ἀντίθεον, Od. ο, 90. πατρῶν, Od. δ, 687. ϑ, 245.
Πάτησαν κατὰ — Il. δ, 157.
Πάτος ἀνθρώπων, Od. ι, 119. Il. ζ, 202. πάτϐ, Il. υ, 137.
Πατρὶς ἄρϐρα, Od. α, 407. πατρίδος αἴης φίλης, Il. β, 162. γαίης, Il. ν, 696. ἐδὲν γλύκιον, Od. ι, 34.
Πάτροθεν ὀνομάζων, patris nomine memorato, Il. κ, 68.
Πατροκασίγνητον, Od. ζ, 330.
Πατροφονῆα, Od. α, 299. γ, 197. 307.
Πατρώη, Od. ν, 183. 251. *nos* πατρωΐη.
Πατρώϊος, Il. ζ, 215. Od. α, 175. etc. πατρωΐη, Il. ν, 251. *alii* πατρώη. πατρώϊοι. Il. ζ, 231. Od. α, 187. πατρώϊα, Od. β, 22. μ, 136.
Παῦε, Il. α, 282. ι, 260. παύειν, Il. φ, 294. παυέμεναι, Od. κ, 22. παύεσκον, Od. χ, 315. παύσω, Il. ο, 72. παύσομεν, Il. φ, 314. παῦσαν, Il. β, 595. etc. παύσειε, Il. φ, 137. 249. etc. παύσῃσι, Il. δ, 191. παύσασαι, Il. ε, 909. παύεσθον, Od. φ, 228. παυέσθων, Od. β, 169. παύεσκετο, Il. ω, 17. πανσάσθην, Il. φ, 384. πέπαυμαι πολέμϐ, abstinui, a pugna, Il. σ.

125. πέπαυται πόλεμος, Il. γ, 134. πεπαυμένοι πολέμου γήραϊ, ibid. 150.

Παυσωλή, Il. β, 386.

Πάχετος κίων, Od. ψ, 191. πάχετον δίσκον, Od. θ, 187.

Πάχιστος, Il. π, 314.

Πάχνη ψυχρή, Od. ξ, 476.

Παχνοῦται, Il. ρ, 112.

Πάχος, Od. ι, 324.

Πεδάα, Od. δ, 380. 469. πεδάασκον, Od. ψ, 353. πεδῆσαι, Il. ψ, 585.

Πέδιλα ἀμβρόσια, Il. ω, 340. καλά, Il. β, 44. χρύσεια, Il. ω, 340.

Πεδίον εὐρύ, Il. ξ, 145. πιότατον, Il. ι, 573. πυρηφόρον, Od. γ, 495. πεδίοιο ἀσπιδέος, Il. λ, 753. πεδί' ἀνθεμόεντα, H. in Merc. 96. πεδία λωτεῦντα, Il. μ, 283.

Πεδόθεν, Od. ν, 295.

Πέδονδε, Il. ν, 796.

Πέζῃ πρώτῃ, de parte extrema temonis, Il. ω, 272.

Πείθεο, Il. α, 214. β, 360. πεῖθεν, Il. ξ, 235. πειθοίατο, Il. μ, 229. ξ, 93. πεπείθετο, Od. β, 103. *Edd. Barn. et Cl.* ἐπεπείθ. πεπείθοντο, B. 196. sed vid. not.

Πείκετε εἴρια χερσὶν, Od. σ, 315.

Πείνη, fames, Od. ο, 406.

Πεινήμεναι, Od. υ, 137.

Πεῖρα τάχιστα, Od. δ, 545. πειρᾶν, moliri quid, Il. δ, 66. 71. ι, 181. πειρήσω, Il. σ, 30. Od. β, 316. πειρήσοντα, Il. μ, 301. Od. ζ, 134. πειρᾷ, *pers. sec. absol.* ἐμεῖο, tentas me, Il. ω, 390. πειρήσομαι, Il. β, 73. ε, 279. πειρήσεαι, Od. ν, 336. πειρήσεται, Il. σ, 601. Od. δ, 417. φ, 159. πειρήσεσθε ἀέθλου, Il. ψ, 707. πειρήσεσθαι, experiri sensu, sentire, Od. φ, 418. πειρήσατο, tentavit, v. c. aciem, Od. φ, 410. πειρήσαντο, Od. θ, 126. 377. πείρησαι, Il. α, 302. Od. θ, 145. 149. πειρησαίμην, Od. φ, 113. πειρήσαιτο, Il. ν, 457. φ, 580. πειρησαίμεθα, Od. σ, 368. πειρήθη ἕο αὐτοῦ, Il. τ, 384. πειρηθήτω, Il. ψ, 553. Od. θ, 205. πειρηθῆτον, Il. κ, 444. πειρηθείης, Il. λ, 386. πειρηθεῖμεν, Od. π, 305. πειρηθῶμεν, Il. χ, 381. πειρηθήμεναι, Od. θ, 213. πειρηθῆναι, experiri pugna, Il. ε, 220. ἐμεῦ, Il. υ, 349. πεπείρημαι μύθοισι, exercitatus sum in dicendo, Od. γ, 23.

Πειράζειν, *cum genit.* explorare sensum alicujus, Od. π, 319. ἐμέθεν, Od. ψ, 114. πειράζων, tentandi caussa, Od. ι, 281.

Πεῖραρ ἑλέσθαι, finem attingere, Il. σ, 501. Od. ε, 289. vid. not. πεῖραρ πολέμοιο, finis, Il. ν, 359. vid. not. ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος, *pro miseria*, Od. ε, 289.

Πείρατα, Il. ξ, 200. 301. etc. ὀλέθρου, Il. ζ, 143. νείατα, Il. θ, 478.

Πεῖρε κέλευθον, confecit iter, Od. β, 434. πεῖρεν διὰ ὀδόντων, fixit, Il. π, 405. πείρων κύματα, maria transiens, Il. ω, 8. Od. θ, 183. ν, 91, 264. πείροντες, Od. κ. 124. πεῖραν ὀβελοῖσι, Il. η, 317. ω, 623. etc. πέπαρτο, H. in Apoll. 92. πεπαρμένος, Il. ε, 399. πεπαρμένη, Il. φ, 577.

Πειρήνας, H. in Merc. 48. πειρήναντε σειρὴν ἐξ αὐτοῦ, nectentes, Od. χ, 175. 192.

Πειρήτιζε μή μευ, Il. η, 235. πειρήτιζεν τόξου, Od. φ, 124. 149. σθένεος καὶ ἀλκῆς, Od. χ, 237. πειρήτιζον ῥήγνυσθαι, conabantur, Il. μ, 257. πειρητίζων στίχας ἀνδρῶν, adoriens, ibid. 470. 615. συβώτεω, tentans animum ejus, Od. ξ, 459. ο, 303.

Πείρινθα, arcam, Il. ω, 190. vid. not. 267. Od. ο, 131.

Πείσεα ποιήεντα, Il. υ, 9. Od. ζ, 124.

Πεισέμεν, Il. ε, 252. ι, 315.

Ἐν πείσῃ κραδίη μένε, Od. υ, 23. v. not.

Πεῖσμα, Od. ν, 77. χ, 465. πείσματος, Od. ι, 136. πείσματα, Od. ζ, 269. κ, 96.

Πελάαν γῇ, in Bacch. s. latron. 44.

Πελάγεσσι ἁλὸς, Od. ε, 335.

Πελάζειν, Il. ε, 766. πελάσσετον, Il. κ, 442. πελάσσομεν, Od. κ, 424. πελάσσετε, ibid. 404. πελασαίατο, Il. ρ, 341. πελάσθη, Il. ε, 282. πέλασθεν, Il. μ, 420.

Πέλει, Il. γ, 3. δ, 158. etc. πέλε, Il. τ, 365. B. 50. πέλεν, Il. ω, 219. πέληται, Il. γ, 287. 460. πελώμεθα, Il. ι, 358. πέλωνται, Il. π, 128. πέλοιτο, Il. χ, 443. ψ, 749. πελέσκεο, Il. χ, 433. πέλοντο, Il. ι, 522.

Πέλεθρα, Il. φ, 407. Od. λ, 576.

Πέλεια, Il. φ, 493. πέλειαι τρήρωνες, Od. μ, 62.

Πελειάδες, Il. λ, 633. πελειάσιν τρήρωσι, Il. ε, 778.

Πελέκκησεν, Od. ε, 244.

Πελέκκῳ ἐλαΐνῳ, Il. ν, 612.

Πέλεκυς, Il. γ, 60. Od. γ, 449. πέλεκυν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι, Od. ε, 234. ὀξὺν, Il. ρ, 520. πελέκεις, Il. ψ, 851. πελέκεων, Od. τ, 578. πελέκεσσι νεήκεσσι, Il. ν, 391. ἀξίσι, Il. ο, 711. πελέκεας ὑλοτόμους, Il. ψ, 114.

Πελεμιζέμεν, concutere, Il. π, 766. πελέμιξεν, Il. ν, 443. φ, 176. πελεμίξαι, Il. π, 108. πελεμίζετ', Il. θ, 443. πελεμίχθη, Il. δ, 535. ε, 626. etc.

Πέλλας περιγλαγέας, Il. π, 642.

Πέλωρ αἴητον, *de Vulcano*, Il. σ, 410. δεινὸν, H. in Ap. 401. κακὸς, Od. μ, 87. πέλωρα αἰνὰ, Od. κ, 219.

Πελώριος, Il. γ, 229. ε, 395. etc.

Πέλωρον, Il. μ, 202. 220. etc. πελώρου δεινοῖο, Il. ε, 741. Od. κ, 168.

Πεμπάσσεται πάσας, Od. δ, 412.

Πεμπταῖοι ἱκόμεσθα, Od. ξ, 257.

Πεμπώβολα, Il. α, 463. Od. γ, 460

Πένεσθαι ταῦτα, curare, agere, Il. τ, 200. Od. π, 319. δαῖτα, χ, 199. τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι, curare, sciscitari, Od. ω, 405. πενώμεθα ὁππότε ταῦτα, curemus, Od. ν, 394. πένοντο, *cum accus.* agebant, administrabant, Il. α, 318. *sine casu*, occupabantur, sc. cœna capienda, Od. ω, 411.

Πένθος ἀάσχετον, Il. ω, 708. ἄλαστον, Il. ω, 105. ἀμέτρητον, Od. τ, 512. ἄῤῥητον, Il. ρ, 37. ἄσχετον, Il. π, 548. κρατερὸν, Il. λ, 249. μύριον, Il. σ, 88. στυγερὸν, Od. κ, 376. χαλεπὸν, Od. ζ, 169. πένθεϊ ἀτλήτῳ, Il. ι, 3. λυγρῷ, Il. χ, 242.

Πενθείετον, Il. ψ, 283. πενθήμεναι, Od. σ, 173. τ, 120.

Πενιχρῷ, Od. γ, 348.

Πενταέτηρον, Il. β, 403. η, 315.

Πένταχα, Il. μ, 87.

Πεντηκοντόγυιον, Il. ι, 575.

Πεντηκόσιοι, Od. γ, 7.

Πεξαμένη χαίτας, Il. ξ, 176.

Πεπαθυίῃ κήδεα, Od. ρ, 555.

Πεπάλακτο ἐγκέφαλος ἅπας, elisum est cerebrum, Il. λ, 98. αἵματι ἄξων, fœdatus est, ib. 535. πεπαλαγμένον αἵματι καὶ λύθρῳ, Il. ζ, 268. σάκος ἄξῃ, Od. χ, 184.

Πεπάλαχθε κλήρῳ, Il. η, 171. πεπαλάχθαι κλήρῳ, Od. ι, 331.

Πέπαρτο, πεπαρμένος, v. πείρε.

Πεπείρημαι μύθοισι πυκινοῖσι, exercitatus in bene dicendo, Od. γ, 23. conf. πείρα.

Πεπείρανται πάντα, confecta sunt, Od. μ, 37.

Πεπερημένος ἐς Λῆμνον, venditus, Il. φ, 58. conf. ἐπέρασε, et πέρασαν.

Πέπηγεν ἔγχεα, Il. γ, 135. πεπήγει ἀμφ' δοῦρα, hastæ defixæ sunt, Il. π, 772.

Πέπιθε, H. in Apoll. 275. πεπίθοιμεν, Il. α, 100. ι, 112. πεπίθοιεν, Il. ι, 181. ψ, 40. πεπιθεῖν, Il. ι, 184. πεπιθοῦσα, Il. ο, 26. πεπιθήσω, Il. χ, 223.

Πεπληγὼς πληγῇσιν, Il. β, 264.

Πέπληγον, Il. ψ, 363. Od. θ, 264. πεπληγέμεν, Il. π, 728. ψ, 660. πεπλήγετο, Il. μ, 162. ο, 113. πεπλήγοντο, Il. σ, 31. 51.

Πεπλημένος, Od. μ, 108.

Πέπλος χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος, Il. ζ, 271. πέπλου ἀμβροσίου, Il. ε, 338. πέπλοιο φαεινοῦ, Il. ε, 315. πέπλον ἑανὸν, Il. ε, 734. μέγαν, Od. σ, 291. περικαλλέα, ibid. ποικίλον, Il. ε, 734. φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, H. in Ven. 86. πέπλοι εὔνητοι, Od. η, 96. λεπτοὶ, ibid. παμποίκιλοι, Il. ζ, 289. πέπλοισι μαλακοῖσιν, Il. ω, 796. πορφυρέοις, ibid.

Πέπνυσαι, Il. ω, 377. πέπνυσο, Od. ψ, 210. πεπνῦσθαι, Il. ψ, 440. Od. κ, 495. πεπνυμένος, Il. γ, 203. etc. πεπνυμένε, Il. ψ, 570.

Πεποίθεα, Od. δ, 434. θ, 181.

Πεποίθω, credam, Od. ω, 328. πεπίθοιμεν, Od. κ, 335.

Πεπόλιστο Ἴλιον, condita erat, Il. υ, 217.

Πέπον, Il. ε, 109. ζ, 55. etc. πέπονες, Il. β, 235. ν, 120.

Πεπόνητο, Il. ο, 447.

Πέποσθε κακὰ πολλὰ, passi estis, Il. γ, 99. Od. κ, 465.

Πεπότηνται, Od. λ, 221. πεποτήαται, Il. β, 90.

Πέπρωται, Il. σ, 329. πεπρωμένον, Il. γ, 309. ο, 209. etc.

Πέπταται, Od. ζ, 45. πέπτανται, Il. ε, 195. πέπτατο, Il. ρ, 371. πεπταμένας, Il. φ, 531.

Πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα, strata passim, *arma*, Il. φ, 503. πεπτεῶτας, Od. χ, 384. πεπτηὼς, Od. ξ, 354. stratus humi, Od. χ, 362. πεπτηῶτες, strati humi, Od. ξ, 474.

Πεπύθωνται, audiant, Il. η, 195. *hæc edit.* πύθωνται, vid. Var. Lect.

Πεπυκασμένος, Il. ξ, 289. Od. χ, 488. πεπυκασμένα, Il. β, 777. ψ, 7.

Πέπυσμαι, Od. λ, 504. πέπυσσαι Πηλῆος εἴ τι, Od. λ, 493. πέπυσαι, Od. β, 411. ρ, 510. πέπυστο, Il. ν, 521. χ, 437. πεπύσθην, *dual.* audierant, Il. ρ, 377. πεπύσθαι, ibid. 641.

Περάαν, Il. β, 613. μ, 63. etc. περάασκε ὄμβρος, Od. ε, 480. τ, 442.

Πέρασαν, *sec. brev.* vendiderunt, Od. ο, 427. conf. ἐπέρασσανο περάσησι, Od. ξ, 297. περάσητε, Od. ο, 452. πέρασον ἐ κατὰ μοῖραν, Il. π, 367.

Περαωθέντες, Od. ω, 436.

Περάτῃ ἐν, in termino, *substant.* Od. ψ, 243.

Περεσανθέσιν, in Terr. 14. v. not.

Πέρην, Il. β, 535. 626.

Περήσω πύλας Ἀΐδαο, Il. ψ, 71. περήσειν πύλας Ἀΐδαο, Il. ε, 646. περησέμεναι, Il. μ, 200. 218. πέρησε ὀστέον εἴσω αἰχμὴ, Il. δ, 460. ζ, 10. περήσαμεν, Od. ω, 118. περήσης δι' ὠκεανοῖο, Od. κ, 508. περῆσαι ῥηϊδίη, Il. μ, 53. vid. περάαν.

Πέρθοντε, Il. σ, 342. πέρθαι, Il. π, 708. πέρθετο, Il. μ, 15. περθομένη, Il. β, 374. δ, 291. cf. πέρσα.

Πέρι, pro περισσῶς, Il. δ, 375. ε, 566. η, 289. ν, 727. πέρι δ', inprimis, Od. ρ, 389. etc.

Περί τ' ἀμφί τε, Il. ρ, 760.

Περιάγνυται, Il. π, 78.

Περίαλλα, inprimis, in Pan. 46.

Περιάνθεσιν, in Terr. 14. v. not.

Περιβάλλει, superat, Od. ο, 17. περιβάλλετον ἀρετῇ ἐμοὶ ἵπποι, excellunt, Il. ψ,

Περίτροχον σῆμα, nota rotunda, Il. ψ, 455.
Περιφαινομένοιο ὄρεος, conspicui procul, Il. ν, 179. περιφαινομένῳ, Od. ε, 476.
Περιφραδὲς, perspicuum, H. in Merc. 41.
Περιφραδέως, Il. α, 466. β, 429. etc.
Περιφραζώμεθα, Od. α, 76.
Περίφρων, Od. α, 329. δ, 787. etc.
Περιφῦναι, cum acc. amplecti, Od. ω, 235. περιφὺς, Od. π, 21. ω, 319. περιφῦσ', Od. τ, 416.
Περίχευε χάριν κεφαλῇ, Od. ψ, 162. περιχεύας χρυσὸν κέρασι, Il. κ, 294. ἅλις χεράδος, Il. φ, 319. περιχεύεται χρυσὸν ἀργύρῳ, Od. ζ, 232. ψ, 159.
Περιωπῇ, Il. ψ, 451. περιωπὴν, Il. ξ, 8. Od. κ, 146.
Περιώσιον, Il. δ, 359. Od. π, 203.
Περκνὸν, Il. ω, 316.
Περνάμεν κτήματα, vendere, Il. σ, 292. περνὰς ἐπὶ νήσων, divendens per insulas, Il. χ, 45. πέρνασχ' ὄντ. vendebat, Il. ω, 752.
Περόνην φαεινὴν, Od. τ, 256. περόναι, Od. σ, 292.
Περόνησε μέσον δουρὶ, trajecit hasta, Il. η, 145. ν, 397. πέπλος ἐνετῇσι περονᾶτο, nectebatur, Il. ξ, 180. περονήσατο χλαῖναν, lænam circumdedit, Il. κ, 133.
Περόωσι θάλασσαν, Od. ζ, 272. ι, 129. πολὺν ἐφ' ὑγρὴν, Od. δ, 709. ε, 176. περῶντα sc. ποταμὸν, Il. φ, 283.
Πέρσα (πόλιν), exscidi, Il. υ, 192. πέρσε, Il. υ, 92. πέρσειαν, Il. φ, 517. πέρσας, Il. β, 660. πέρσειν, Il. φ, 584. πέρσεται κατ' ἄκρης, delebitur funditus, Il. ω, 729.
Πεσέειν, Il. ζ, 82. 307. πεσέτην, Il. ψ, 216. πέσητον, Il. λ, 325. πέσειεν, Il. ζ, 453. πεσέονται, Il. λ. 823. πεσέεσθαι, Il. ι, 235. μ, 107. 126. ρ, 639.
Πεσσοῖσι θυμὸν ἔτερπον, Od. α, 107.
Πέσσω κήδεα μυρία, sentio, Il. ω, 639. πέσσει χόλον, fovet, exercet, Il. δ, 513. κήδεα, fruitur malis, (i. e. cruciatur), Il. ω, 617. καρπὸν, maturum facit, Od. η, 119. πέσσῃ βέλος, curet (foveat) vulnus, Il. θ, 513. πεσσέμεν γέρα, frui præmiis, Il. β, 237. v. not.
Πετάλοισι πυκινοῖσιν, Od. τ, 520.
Πέτασ' ἔρῳ ἱςία, Od. ε, 269. πέτασσαν ἀνὰ — ἱςία, Il. α, 480. πετάσειε θυμὸν, exhilararet, Od. σ, 159. vid. not. πετάσας κατὰ — λῖτα, Il. θ, 441. πετάσσας χεῖρε φίλοις, Il. δ, 523. ν, 549. ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας, supplicans, Il. ξ, 495. φ, 115. ὑπὸ λῖτα, Od. α, 130. πετάσθησαν θύρετρα, Od. φ, 50. πετασθεῖσαι θύραι, Il. φ, 538.
Πετεηνῶν ὑπερανίων, Il. ρ, 675. πετεηνοῖς οὐρανίοις, B. 26.

Πέτετο, Il. μ, 207. etc. πέτοντο, Il. ψ, 449. πετέσθην, Il. ε, 366. 768. etc.
Πέτρη αἰπεῖα, Od. γ, 293. ἠλίβατος, Il. ο, 273. λὶς, Od. μ, 64. 79. λισσὴ, Od. γ, 293. ε, 412. πέτρης αἰγίλιπος, Il. ι, 15. ν, 63. ἀναιδέος, de lapide magno, Il. ν, 139. γλαφυρῆς, Il. β, 88. περιμήκεος, Il. ν, 63. πέτρῃ καταςυφέλῳ, H. in Merc. 124. λίθακι, Od. ε, 415. προβλῆτι, Il. π, 407. πέτρην γυραίην, Od. δ, 507. ἠερόεσσα, Od. μ, 233. κοίλην, Il. φ, 494. λευκάδα, Od. ω, 11. πέτραι ἐπηρεφέες, Od. μ, 59. πετράων, Od. ε, 443. etc. πέτρης μεγάλῃσι, saxis, Od. η, 279. πέτρας πλαγκτὰς, Od. ψ, 327.
Πέτρῳ μυλοειδέϊ, Il. η, 270. B. 212. πέτρον μάρμαρον, Il. π, 734. ὀκριόεντα, ibid.
Πετώμεναι, H. in Merc. 555.
Πεύθομαι, Od. γ, 187. πευθέσθω, Od. π, 134. πεύθεσθαι, Od. ι, 88. κ, 100. πεύθετο, Il. λ, 21. Od. π, 411. πευθοίαθ', Od. α, 157. δ, 70. πεύσομαι, Od. ψ, 262. πεύσεαι, Il. σ, 19.
Πέφανται ἔπω τι τέλος, adest, Il. β, 122. φυλόπιδος ἔργον, Il. π, 207. πέφαντο ὄρος, cernebatur, H. in Apoll. 428. πεφασμένον μῦθον, Il. ξ, 127. πεφήσεται ὄλεθρος, aderit, Il. ρ, 155.
Πέφατ', occisus est, Il. ο, 140. ρ, 164. πέφαται, Il. ρ, 689. ἐκ — αἰὼν, Il. τ, 27. Od. χ, 54. πέφανται, occisi sunt, Il. ε, 531. ο, 563. πεφᾶσθαι, Il. ω, 254. πεφήσεαι, interfeceris, Il. ν, 829. πεφήσεται, Il. ο, 140.
Πεφιδέσθαι, parcere, Il. φ, 101. πεφιδοίμην, Od. ι, 277. πεφίδοιτο, Il. υ, 464. πεφιδήσεται, Il. ο, 215. ω, 158. 187.
Πέφνε, Il. ν, 363. etc. πεφνέμεν, Il. ζ, 180.
Πεφοβημένος, Il. κ, 510. πεφοβήατο, Il. φ, 206.
Πέφραδε, Il. ξ, 500. Od. α, 273. πεφράδοι, Il. ξ, 335. πεφραδέειν, Od. τ, 477. πεφραδέμεν, Od. η, 49.
Πεφρίκασι, Il. λ, 383. ω, 775. πεφρικυῖαι, Il. δ, 282. η, 62.
Πεφύασι, Il. δ, 484. Od. η, 128. πεφυυῖα, Il. ξ, 288. πεφυῶτας, Od. ε, 477. πεφύκει, Il. δ, 109. 483. etc.
Πεφυγμένος, Od. α, 18. etc.
Πεφυζότες, Il. φ, 6. 528. 532.
Πεφυρμένη δάκρυσι, Od. ρ, 103. σ, 172. πεφυρμένον αἵματι, Od. ι, 397.
Πῆ με ἄξεις, aliquo, Il. γ, 400. ν, 191. π, 110. φ, 219. etc.
Πῆ ἔβη, Il. ζ, 377. ε, 472. etc. v. not. ad Il. β, 399.
Πηγεσιμάλλῳ, Il. γ, 197,
Πηγέων, Il. φ, 312. πηγῶν ἀπὸ ἱερῶν, H. in Apoll. 263.
Πήγνυται γυῖα, Il. χ, 453. πήγνυτο δοῦρα ἐν χροῒ, fixa sunt in corpore, Il. ο, 315.

χ, 175. 192. πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι, Il. σ, 568. Od. ι, 247.

Πλεξάμενος πεῖσμα, Od. κ, 168.

Πληγεὶς (sic semper, numquam πλαγεὶς,) Il. θ, 12. etc. πληγέντε, *de duabus feminis*, Il. β, 255. θ, 455.

Πληγέων, Od. ρ, 283. πληγῇσιν ἀεικελίῃσιν, Od. δ, 244. ἀεικέσσι, Il. β, 264.

Πλήθει, Il. φ, 218. ψ, 639. πλήθουσι, Il. π, 389. πλήθωσι, Od. ι, 80. πλήθων, Il. λ, 492. πλῆσαν, Il. ξ, 35. π, 374. πλήσειαν, Il. π, 72. πλησαίατο, Od. τ, 198. πλῆσθεν, Il. ρ, 211. 696. πλῆθεν, Il. θ, 214.

Πλήθεϊ, Il. ρ, 330.

Πληθὺς, Il. β, 278. ο, 305. πληθύος, Il. ι, 637. πληθύϊ, Il. χ, 458. πληθὺν, Il. β, 143. 488. etc.

Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι, contendere cum, Il. φ, 499.

Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, Od. ι, 486.

Πλήμνη, Il. ψ, 339. πλῆμναι, Il. ε, 726.

Πλήξιππον, Il. δ, 327. ε, 705.

Πλησίστιον, Od. λ, 7. μ, 149.

Πλῆτο, Il. ξ, 438. ρ, 499. etc. πλῆντο, Od. θ, 57.

Πλίσσοντο πόδεσσιν, Od. ζ, 318.

Πλοκάμους φαεινοὺς, Il. ξ, 176.

Πλόον δολιχὸν, Od. γ, 169.

Πλοῦτον θεσπέσιον, Il. β, 670.

Πλοχμοὶ, Il. ρ, 52.

Πλύνεσκον, Il. χ, 155. πλυνέουσα, Od. ζ, 59. πλυνέσῃ, Od. ο, 419. πλυνέουσαι, Od. ζ, 31. πλῦναν, Od. ζ, 93. πλύνασ', Od. ω, 147.

Πλυνοὶ ἐπηετανοὶ, Od. ζ, 86. εὐρέες, Il. χ, 153.

Πλώουσιν, in Nept. 7. πλώοιεν, Od. ε, 240. πλῶον, Il. φ, 302.

Πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ, Od. κ, 3.

Πνείει, Il. ρ, 447. πνείοντε, Il. ν, 385. πνείοντες μένεα, Il. β, 536. γ, 8. πνεύσῃ ἐν—μένος, Il. τ, 159.

Πνεύμονι, Il. δ, 528.

Πνίξαντες, B. 157.

Πνοιῇ ἀλεγεινῇ, Il. ξ, 395. λιγυρῇ, Il. ν, 590. πνοιῆς, Il. ω, 342. Od. α, 98.

Ποδάνιπτρα ποδῶν, Od. τ, 343.

Ποδάργη ἅρπυια, Il. π, 150. ποδάργης, Il. τ, 400. πόδαργον, Il. ψ, 295. πόδαργε, Il. θ, 185.

Ποδηνεκὲς, Il. κ, 24. 178. ο, 646.

Ποδήνεμος, Il. β, 786. ε, 353. etc.

Ποδὶ διερῷ, Od. ι, 43. vid. not. πόδα ἕτερον χωλὸς, Il. β, 217. νείατον, Il. β, 824. νηὸς, Od. κ, 32. πόδες ἁπαλοὶ, leves, Il. τ, 92. ἄωροι, Od. μ, 89. vid. not. ἐρίγδουποι ἵππων, Il. λ, 152. ταχέες, Il. ε, 885. πόδεσσι ἐπισταμένοισι, Il. ε, 599. καρπαλίμοισι, Il. π, 809. ποσὶ καρπαλίμοισι, Il. π, 342. κραιπνοῖσι, Il. ζ, 505. ποσσὶ λιπαροῖσιν, Il. β, 44. κ, 22. 132. etc. πόδας ἄκρους, ibid. 640. λιπαροὺς, Il. ξ, 241. Od. ρ, 410.

Ποδώκης, Il. κ, 316. σ, 234. etc.

Ποδωκείῃσι πεποιθὼς, Il. β, 792.

Ποθήμεναι, Od. μ, 110. ποθεῦσα, Od. τ, 136. πόθει, Od. ν, 219. ποθέεσκε, Il. α, 492. πόθεσαν, desiderabant, Il. ο, 219. ποθέσαι, *infin.* Od. β, 375. δ, 748.

Ποθὴ μεγάλη, Il. ρ, 690. ποθῇ, ibid. 439. τ, 321. ποθὴν, Il. ζ, 362.

Πόθος ὑγρὸς, in Pan. 33. v. in ὑγ.

Ποίη, Od. σ, 369. ἐν ποίῃ, ibid. 367. ποίην ἐριθηλέα, H. in Merc. 27. νεοθηλέα, Il. ξ, 347.

Ποιήεντος, Od. π, 396. ποιήεντα, Il. υ, 9. Od. δ, 337. ποιήεσσαν, Il. ι, 150. 292.

Ποίησ' νόημα ἐνὶ φρεσὶ, injecit, Od. ξ, 274. ποίησαν πυρὴν, Il. ψ, 164. κλισίην ἄνακτι, Il. ω, 449. ἄκοιτιν θεὰν, ibid. 537. etc. ποιῆσαι φόβον ἀχαιῶν, Il. μ, 432. τελευτὴν, Od. α, 250. ποιήσετε κακὸν μεῖζον, Il. ν, 120. ποιήσατο πέπλον, *(sibi)* Il. ε, 735. ἀγορὴν, Il. θ, 2. ἡγεμόνας, creavit, *(navibus suis)* Il. π, 171. δόμον, struxerat, *(de domo sua)* Il. σ, 371. ποιήσαντο τεῖχος, *sc. navibus suis*, Il. μ, 5. ποιήσασθαι ἱστία, ad vela sibi facienda, Od. ε, 259. μύθου ἐπισχεσίην, modum facere, Od. ψ, 71. ποιήσεται ἄλοχον ἢ δούλην, uxorem sibi faciat, aut servam, Il. γ, 409. λύκους, etc. fecerit, sc. *custodes domus suæ*, Od. κ, 433. ποιεύμην, Il. ι, 491.

Ποιητοῖο κύκλου, Il. φ, 340. τρίποδος, ib. 718. ποιητὴν ῥινοῦ, factam e pelle, Il. κ, 262. ποιητοῖσι ἐν δόμοις, pulchris, Od. ν, 306. ποιητῇσι εὖ πύλῃσι, Il. ε, 466. ποιητὰς πύλας, bene structas, Il. μ, 470.

Ποίκιλλε, Il. σ, 590.

Ποικίλμασιν, Il. ζ, 294. Od. ο, 107.

Ποικιλομήτην, Il. λ, 482. etc. ποικιλομῆτα, Od. ν, 293.

Ποιμαίνεσκεν, Od. ι, 188.

Ποιμέσιν, Il. γ, 11.

Ποιμνήϊον, Il. β, 470.

Ποίμνῃσιν, Od. ι, 122.

Ποινὴ, Il. ν, 659. ξ, 483. ποινῆς, Il. γ, 290. σ, 498. ποινὴν, Il. ε, 266. ι, 629. 632. etc.

Ποίπνυον, Il. ω, 475. ποιπνύοντα, Il. α, 600. ξ, 155. ποιπνύσαντι, Il. θ, 219.

Πόκον οἰὸς ἄρσενος, Il. μ, 451.

Πολέες, Il. β, 417. 610. etc. πολεῖς, Il. λ, 707. πολέων, Il. ε, 691. ο, 680. etc. πολέσι, Il. δ, 388. π, 240. etc. πολέσσιν, Il. ρ, 236. 308. πολέεσσι, Il. ι, 73. μ, 399. etc. πολέας, pro πολλοὺς, Il. α, 559. β, 4. etc. πολεῖς, *accus.* Il. ο, 66. υ, 313.

Πολεμήϊα ἔργα, Il. β, 338.

Πολεμίζειν πὰρ δύναμιν οὐκ ἔστι, Il. ν, 787.

Πολυμηχανίην, Od. ψ, 321.
Πολυμήχανος, Od. α, 205.
Πολυμνήστη, multis in matrimonium petita, Od. δ, 770. πολυμνήστην, Od. ξ, 64. ψ, 149.
Πολύμυθος, loquax, Il. γ, 214. πολύμυθον, Od. β, 200.
Πολυπαίπαλοι φοίνικες, admodum vafri Phœnices, Od. ο, 418. v. not.
Πολυπάμμονος, ditis, Il. δ, 433.
Πολυπενθέος, Il. ι, 559. πολυπενθέα, Od. ψ, 15. πολυπενθὲς, *vocat. masc.* Od. ξ, 386.
Πολυπήμονος, noxiæ, H. in Merc. 37.
Πολυπίδακος, Il. ξ, 157. 307. πολυπιδάκου, Il. υ, 59. 218. πολυπίδακα, Il. θ, 47. ξ, 283. ο, 151.
Πολύπικρα, Od. π, 255.
Πολυπλάγκτοιο ἀνέμοιο, Il. λ, 308. πολυπλάγκτῳ ἔοικεν, peregrinatori, Od. ϱ, 511. πολυπλάγκτοισιν λῃϛῆρσι, Od. ϱ, 425. πολυπλάγκτους ἀνθρώπους, miseros *qui jactantur a fortuna,* Od. υ, 195.
Πολυπτύχου, *epith. montis,* Il. θ, 411. υ, 5. etc.
Πολύπυργον, H. in Apoll. 242.
Πολύπυρος, Od. ο, 405. etc.
Πολύῤῥηνος, dives pecore, Od. λ, 256. πολύῤῥηνες, Il. ι, 154. 296.
Πολυσκάρθμοιο, *epith. fœminæ,* saltatricis, Il. β, 814.
Πολυσπερέων ἀνθρώπων, Il. β, 804. πολυσπερέας, Od. λ, 364.
Πολυϛάφυλον, Il. β, 507. 537.
Πολύϛονος ἔρις, gaudens luctu, Il. λ, 73. ἰὸς, acerrimum telum, Il. ο, 451. εἰμὶ, miserrimus, Od. τ, 118.
Πολύτλας, Il. θ, 97. ι, 672. etc.
Πολυτλήμων, Il. η, 152. Od. σ, 318.
Πολύτλητοι, Od. λ, 38.
Πολυτρήρωνα, abundantem columbis, Il. β, 502. 582.
Πολυτρήτοισι, *epith. spongiarum,* Od. α, 111. χ, 439. 453.
Πολύτροπος, callidus, prudens, Od. κ, 330. πολύτροπον, Od. α, 1.
Πολύϋμνον, in Bacch. sec. 7.
Πολυφαρμάκου, Od. κ, 276. πολυφάρμακοι, Il. π, 28.
Πολυφάτου, fabulosæ, Od. τ, 163.
Πολύφημος, ἀοιδὸς, canorus, Od. χ, 376. πολύφημον ἀγορὴν, forum streperum, s. plenum rumoribus, Od. β, 150.
Πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, Il. α, 34. β, 209. etc.
Πολυφόρβου γαίης, Il. ξ, 200. 301. πολυφόρβην γαῖαν, Il. ι, 564.
Πολύφρονος, Il. φ, 367. Od. θ, 297. 327. πολύφρονα, Il. σ, 108.
Πολύφωνον, B. 209. 211.
Πολύχαλκος, Il. κ, 315. etc.
Πολυχρόνιοι, in Merc. 125.
Πολύχρυσος, Il. κ, 315. πολύχρυσον, Il. σ, 289.
Πολυώνυμος, H. in Apoll. 82.
Πολυωπῷ, Od. χ, 386.
Πόμπευον, Od. ν, 422.
Πομπῇ ἀμύμονι, Il. ζ, 171. πομπῇσιν, in Herc. 5.
Πομπῆες, Od. γ, 325. 376. ἀγαυοὶ, Od. ν, 71. πομπῆας, Od. υ, 364.
Πομποὶ ἀπήμονες, Od. θ, 566. πομποῖσιν κραιπνοῖσι, Il. π, 671. 681.
Πονεώμεθα, Il. κ, 70. πονεύμενος, Il. ν, 288. πονεύμενον, Il. δ, 374.
Πονηρὰ ἔργα, magna mala, in Camin. 20.
Πονήσομαι, Od. χ, 377. πονήσατο, Il. ι, 348. πονησάμενος, Od. ι, 256. 310.
Πόνος ἀμέτρητος, Od. ψ, 249. ἀπείριτος, Il. ϱ, 41. ὀλοὸς, Il. π, 568. πόνοιο ὀϊζυροῖο, in Diosc. 17. πόνον αἰπὺν, Il. λ, 600. ἅλιον, Il. δ, 26. ἀμέγαρτον, Il. β, 420. ἀτέλεϛον, Il. δ, 26. 57. κακὸν, Il. ϱ, 401. πόνοισι, Il. κ, 89. 245. πόνους ἀργαλέους, in Apoll. 533.
Πόντιον, in Nept. 3.
Ποντοπορεύων, Od. ε, 278. η, 267. ποντοπορευόμεναι, Od. ε, 277.
Ποντοπόρος, Od. μ, 69. ν, 95. 161. etc.
Ποντοπορέσσης, Od. λ, 11.
Πόντος ἀπείριτος, Od. κ, 195. ἰχθυόεις, in Dian. 9. πόντου ἰοειδέος, Od. ε, 56. πόντῳ εὐρέϊ, Od. α, 197. etc. ἠεροειδέϊ, Od. γ, 293. ε, 281. μείλανι, Il. ω, 79. οἴνοπι, Il. ψ, 316. etc. πολυκλύϛῳ, Od. δ, 354. πόντον ἀπείρονα, Od. δ, 510. ἀμείλιχον, in Diosc. 8. ἀτρύγετον, Il. ο, 27. etc. κυμαίνοντα, Il. ξ, 229. μεγακήτεα, Od. γ, 158. ποντόθεν, Il. ξ, 395. πόντονδε, Od. ι, 495. πόντοφιν, Od. ω, 83.
Πόρον, 1 *pers. sing.* Il. ω, 60. Od. δ, 745. πόρε, Il. α, 72. δ, 219. π, 146. etc. πόρον, 3 *pers. plur.* Il. ξ, 218. ω, 234. πόρῃ, Il. ζ, 228. πόροις ξεινήιον, Od. ι, 267. πόροι, donet, Od. ξ, 460. etc. πόρῃσιν, Od. β, 186. πόρωμεν, Il. ψ, 893. πόρωσιν, Il. π, 86. πορὼν, Il. π, 178. φ, 80. πορόντες, Od. τ, 460.
Πορεύσῃ, B. 173.
Πορθεῖ, Il. ξ, 115. πόρθεον, Od. ξ, 264. ϱ, 433. πορθήσειν, B. 259. 282.
Πορθμῆες, Od. υ, 187.
Πορθμῷ, Od. δ, 671. ο, 29.
Πόριες ἄγραυλοι, Od. κ, 410. *ed. hæc,* πόρτιες, v. not.
Πόρκης χρύσειος, Il. ζ, 320. θ, 495.
Πόρον, Il. β, 592. πέρον Ἀλφειοῦ, H. in Apoll. 423. ἠμαθόεντα, H. in Merc. 398. πόρους ἁλὸς, itinera maritima, Od. μ, 259.
Πόρπας, Il. σ, 401.

nam, Il. λ, 529. προβαλείμην σεῖο νοήματι, superem prudentia, Il. τ, 218. προβάλοντο ὀλοχύτας, Il. α, 458. β, 421. θεμείλια, Il. ψ, 255.
Πρόβασιν, Od. β, 75. vid. not.
Πρόβατ', Il. ξ, 124. ψ, 550.
Προβέβηκας ἁπάντων, superas, Il. ζ, 125. ψ, 890. προβέβηκε ἄστρα, Il. κ, 252. vid. not. προβεβήκει κράτεϊ, potentissimus est, Il. π, 54.
Προβέβουλα Κλυταιμνήστρης, præfero, Il. α, 113.
Προβιβῶν, H. in Merc. 149. προβιβῶντος, Il. π, 609. προβιβῶντι, Il. ν, 807. προβιβῶντα, Od. ο, 554. προβιβὰς, Il. ν, 18. 158.
Προβλῆτι, *epith.* scopuli, Il. β, 396. προβλῆτες, Od. ε, 405. κ, 89.
Προβλώσκειν, Od. φ, 239. προβλωσκέμεν, Od. τ, 25.
Προβοῶντε, clamantes, proclamantes, Il. μ, 277.
Προγενέστερος, Il. β, 555. ι, 161. etc.
Προγένοντο τάχα, progrediebantur, Il. σ, 525. θοῶς, in Bacch. s. latr. 7.
Πρόγονοι, Od. ι, 221.
Προδαεὶς, si ante cognoverit, Od. δ, 396.
Προδοκῆσι ἐν, insidiis, Il. δ, 107.
Προδόμῳ, Il. ι, 469. ω, 673. etc.
Προέεργε πάντας ὁδεύειν, cohibuit ne, Il. λ, 568.
Προέηκα οἶστοὺς, misi, Il. θ, 297. καλήμεναι, misi vocatum, Il. κ, 125. προέηκε, misit, Il. δ, 398. etc. ἔπος, emittere fecit, Od. ξ, 466. cf. προέες et προίησι.
Προελὼν σίτου ἄπο, particulam panis decerpens etc. Od. ρ, 457.
Προερέσσαμεν, Od. ν, 279.
Προερύσσω ἅλαδε νῆας, deduxero, Il. ι, 358. προέρυσσεν νῆα ἅλαδε, Il. α, 308. προερύσσαμεν ἤπειρόνδε, subduximus, Od. ι, 73. προέρυσσαν εἰς ὅρμον, Il. α, 435. προέρυσαν εἰς ὅρμον, Od. ο, 496.
Προὲς θεῷ, condona Deo, *aor. 2. imperat.* Il. α, 127. ὦκα, Il. π, 38. κῦδος, ibid. 241. προέτω σέ περ, mittat te saltem, Il. λ, 795. πρόεσαν, misere, Od. δ, 681. θ, 399. etc. προέμεν πυθέσθαι, mittere sciscitatum, Od. κ, 155. *conf.* προέηκα, et προΐησι.
Προέχ' ἀκτῆ, eminebat, Od. μ, 11.
Προήκεα ἐρετμὰ, longos remos, Od. μ, 205.
Προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι, Il. α, 291. v. not. προθέησι, Il. κ, 362. προθέεσκε, Il. χ, 459. Od. λ, 514.
Προθέλυμνα, radicitus, Il. ι, 537.
Προθελύμνῳ, Il. ν, 130. προθελύμνους, Il. κ, 15.
Προθορὼν, Il. ξ, 363. ρ, 522.
Προθυμίῃσι, Il. β, 588.
Προθύραια εὐκόσμητα, H. in Merc. 384.
Πρόθυρον, Il. τ, 212. etc. προθύροις, Od. α, 103. προθύροισι, Il. λ, 776. etc.
Προΐαλλε, misit, Il. λ, 3. Od. ξ, 18.
Προΐαψεν, idem, Il. α, 3. vid. not. προϊάψει, Il. ζ, 487. προϊάψειν, Il. ε, 190. λ, 55.
Προΐδωσιν, videant, Il. ρ, 756. προϊδὼν, prævidens, Il. χ, 275. Od. δ, 396. ὀξὺ μάλα, acute cernens in longinquum, Od. ε, 393. προϊδόντες τὰ, cum viderent, Il. σ, 527.
Προΐησι ἐς πόντον, demittit, sc. hamum, Od. μ, 253. προΐεισι βέλος, Il. λ, 270. προΐην πεύθεσθαι, misi sciscitatum, Od. κ, 100. προΐεις, misisti, Od. ω, 331. προΐει, mittit, demittit, Il. α, 326. 336. etc. vid. not. *et ad* α, 3. προΐεισα ἀγγελίας, Od. β, 92. ν, 381.
Προικὸς, Od. ν, 15. ρ, 413.
Προΐκτης ἀναιδὴς, Od. ρ, 449. θαρσαλέος, ibid.
Πρόκας, Od. ρ, 295. προκάδων, H. in Ven. 71.
Προκαθιζόντων, in terra sedem capientium, Il. β, 463.
Προκαλεύμενος, H. in Merc. 241. προκαλέσσεται, Il. η, 39. προκαλέσσατο, χάρμη, Il. η, 218. 285. προκάλεσσαι μαχέσασθαι, Il. γ, 432. η, 50.
Προκαλίζεο, Od. σ, 20. προκαλίζετο, Il. γ, 19. δ, 389. etc.
Προκείμενα ὀνείατα, *de appositis cibis*, Il. ι, 91. 221. etc.
Πρόκλυτ' ἔπεα, dudum audita, Il. υ, 204.
Προκρόσσας νῆας ἔρυσαν, subductas statuerant scalarum modo, Il. ξ, 35.
Προκυλίνδεται, Il. ξ, 18.
Προλελεγμένοι, delecti, Il. ν, 689.
Προλιπεῖν, Od. ν, 331. προλιπὼν, Od. γ, 314. ο, 11. προλιπόντες, Il. ρ, 275. προλέλοιπεν ὁ πάγχυ σε μῆτις, deseruit, Od. β, 279.
Προμάχεσθαι, Il. λ, 217. ρ, 358.
Προμάχιζε, Il. γ, 16. υ, 376.
Προμιγῆναι, occupare concubitum, Il. ι, 452.
Προμνηστῖνοι, Od. φ, 230. προμνηστῖναι, Od. λ, 232.
Πρόμολον ἐς θῶκον, progressi sunt, Od. ο, 467. πρόμολ' ὧδε, adesdum, Il. σ, 392. προμολὼν, Il. φ, 38. Od. δ, 22. προμολοῦσα, Il. σ, 382. Od. ω, 387.
Πρόμον ἀριστῆα, Il. γ, 44.
Προνόησαν, Il. σ, 526. προνοῆσαι, Od. ε, 364.
Πρόπαν ἦμαρ, Il. α, 601. προπάσας νῆας, Il. β, 493.
Προπάροιθε, *absolute*, Il. λ, 733. ο, 260. etc.

vell. male πρόφρασα) Od. κ, 306.
Προφρονέως, Il. ε, 810. 816. etc.
Προφυγεῖν, fugere, Il. λ, 340. προφύγῃς, Il. ξ, 81. προφύγοισθα, effugias, Od. χ, 325. προφυγὼν, Od. λ, 106.
Προφύλαχθε, H. in Apoll. 538.
Πρόχνυ, Il. ι, 566. φ, 460. Od. ξ, 69.
Προχοῆς, Od. λ, 241. υ, 65. προχοὰς, Od. ε, 453.
Πρόχος, Od. σ, 396. προχόῳ καλῇ, Od. α, 136. πρόχον, Il. ω, 304.
Προχυτῇσιν, H. in Apoll. 383.
Πρυλέες, pedites, Il. λ, 49. μ, 77. πρυλέων, Il. ο, 517. πρυλέεσσι μετὰ, Il. φ, 90.
Πρυμνήσια, Il. α, 476. Od. ι, 178. 562. etc.
Πρυμνὸς, Il. ε, 339. μ, 446. etc. πρυμνότατον, Od. ρ, 463.
Πρυμνωρείῃ Ἴδης, Il. ξ, 307.
Πρυτανευέμεν μέγα ἀθανάτοισιν, imperare, H. in Apoll. 68.
Πρωθήβη, H. in Apoll. 450. πρωθήβην, Od. α, 431. πρωθήβαι, Od. θ, 263. πρωθήβας, Il. θ, 518.
Πρώϊζ', nudius tertius, Il. β, 303.
Πρώϊον, Il. ο, 470.
Πρὼν ὑλήεις, agger, Il. ρ, 747. πρώονες, Il. θ, 555. πρώονας ἄκρους, Il. μ, 282.
Πρωτογόνων, Il. δ, 102. 120.
Πρωτοπαγῆ, Il. ω, 267. πρωτοπαγεῖς, Il. ε, 194.
Πρωτόπλοον, Od. θ, 35.
Πρωτοτόκος, Il. ρ, 5.
Πταμένη, Il. ε, 282. πτάτο, Il. ψ, 880.
Πτελέην εὐφυέα, Il. φ, 242.
Πτέρνης, Il. χ, 397.
Πτερνογλύφων, B. 222.
Πτερνοτρώκτου, B. 29.
Πτερνοφάγον, B. 224.
Πτερόεντες ὀϊστοὶ, Il. ε, 171. π, 773. πτερόεντα ἔπεα, Il. α, 201. β, 7. etc.
Πτερὸν, Od. η, 26. πτερὰ πυκινὰ, Od. ε, 53. πυκνὰ, Il. λ, 454.
Πτερύγεσσι ξανθῇσι, in Diosc. 13.
Πτῆξε, Il. ξ, 40. vid. not.
Πτῆται νιφὰς, Il. ο, 170.
Πτολεμίζω, Il. φ, 463. πτολεμίζειν, Il. τ, 206. πτολεμίξομεν, Il. β, 328.
Πτολεμιστῇ κορυθάϊκι, Il. χ, 132.
Πτολίεθρον αἰπεινὸν, Il. ο, 257. αἰπὺ, Il. β, 538. ἁλιστέφανον, H. in Apoll. 410. ἐπήρατον, Il. σ, 512. ἐϋκτίμενον, Il. β, 501. εὐναιόμενον, Il. α, 164. ἔφαλον, Il. β, 584. ἱερὸν, Od. α, 2.
Πτολιπόρθιον, Od. ι, 504. 530.
Πτολίπορθος, Il. β, 278. ε, 333. etc.
Πτόλις εὐρυάγυια, Od. ο, 383. πτόλεϊ, Il. ρ, 152.
Πτόρθον, Od. ζ, 128.
Πτύγμ', Il. ε, 315.
Πτυκτῷ πινακὶ, Il. ζ, 169.
Πτύξασα, Od. α, 439. ζ, 111. 252.
Πτύοντα αἷμα, Il. ψ, 697.
Πτυόφιν πλατέος, Il. ν, 588.
Πτυχὶ Οὐλύμποιο, Il. υ, 22. πτύχες σάκεος πέντε, laminæ, Il. σ, 481. πτύχας, sc. ἀσπίδος, Il. η, 247. Οὐλύμπου, Il. λ, 77. ἠνεμοέσσας, montis, sc. Od. τ, 432.
Πτὼξ πόδας ταχὺς, Il. ρ, 676. πτῶκα, Il. χ, 310.
Πτωκαζέμεν, Il. δ, 372.
Πτώσσειν, Il. ε, 634. Od. σ, 362. etc.
Πτώχασιν, in Naut. 2. vid. not.
Πτωχεύω ἀνὰ δῆμον, Od. τ, 73. πτωχεύῃ, cum accus. Od. ρ, 11. πτωχεύειν, cum accus. mendicando petere, Od. ρ, 19. πτωχεύεσκ' κατὰ ἄστυ, Od. σ, 2. πτωχεύσων, Od. ο, 308.
Πτωχὸς πανδήμιος, Od. σ, 1. πτωχῷ λευγαλέῳ, Od. π, 273. πτωχὸν ἀνιηρὸν, Od. ρ, 220. πτωχοὺς κακοείμονας, Od. σ, 41.
Πυγμαχίης ἀλεγεινῆς, Il. ψ, 653.
Πυγμάχοι ἀμύμονες, Od. θ, 246.
Πυγμῇ, Il. ψ, 669.
Πυγούσιον βόθρον, Od. κ, 517.
Πύελον, Od. τ, 553.
Πυθέσθαι ἐσσομένοισι, Il. β, 119. προέηκε πυθέσθαι, misit sciscitatum, Il. λ, 648. πυθέσθαι ἐκ — Il. κ, 308. 320. 395. πυθέσθην, senserunt, *de equis*, Il. ρ, 427. πύθησθε ξείνοιο, audiatis de hospite, Od. θ, 12. πυθόμην ὁρμαίνοντα εἰ. Od. δ, 732. Ὀδυσῆος, de Ulysse audivi, Od. ξ, 321. πυθοίατο τάδε σφῶϊν, audiant hæc de vobis, Il. α, 257. κείνου μάλιστα, illi obediant maxime, Il. κ, 57. vid. not.
Πύθεται, putrescit, Il. λ, 395. Od. α, 161. πύθευ, putresce, H. in Apoll. 363. πυθομένων ἀνδρῶν, putrefactorum, Od. μ, 46.
Πυθμένι, Il. σ, 375. πυθμένες, Il. λ, 634.
Πύκα ἔτρεφε, Il. ε, 70. φρονεόντων. Il. ι, 550. βάλλετο, crebro, ibid. 584. ἀραρυίας πύλας, Il. μ, 454. ποιητοῖο, Od. σ, 208. φ, 64.
Πυκάζοιεν σφέας αὐτοὺς, occultarent, Od. μ, 275. πύκασε φρένας ἄχος Ἕκτορα, Il. θ, 124. 316. κάρη, texit, *de galea*, Il. κ, 271. πυκάσαι γένυς λάχνῃ, obducere, Od. λ, 319. πυκάσας νέκυν, cadaver vestibus induere, Il. ω, 581. πυκάσασα νεφέλῃ, Il. ρ, 551.
Πυκιμήδεος γραίης, diligentis, sedulæ, Od. α, 438.
Πυκινὸς θώρηξ, densus, firmus, Il. ο, 529. πυκινὴ ἄτη, gravis, Il. ω, 480. πυκινὸν δόλον, callidam fraudem, Il. ζ, 187. νέφος, densam nubem, Il. θ, 595. λέχος, molle, Il. ι, 617. ἄχος, Il. π, 599. δῶ,

P

Il. ρ, 749. δεινὰ, Od. λ, 156. ἐρατεινὰ, Il. φ, 218. καλὰ, ibid. 238. 244.
Ῥέζω σε κακὸν, Od. σ, 15. ῥέζεις περὶ—αἴσυλα, nimis improbe facis, Il. φ, 214. ῥέζει, Od. χ, 158. ῥέξετε κακὰ, Od. β, 73. ῥέζουσι, Od. ε, 102. ῥέζοι, Il. ψ, 494. ῥέζειν, Il. φ, 217. ψ, 259. etc. ῥέζων, Il. ε, 403. ῥέζουσ', Il. ψ, 206. ῥέζουσαν, Il. ε, 374. ῥέζον, Od. γ, 5. ῥέζεσκον, Il. θ, 250. Od. χ, 46. 209. ῥέξω, Il. κ, 294. ω, 370. ῥέξει, Il. ξ, 62. ῥέξομεν, Il. η, 353. ῥέξειν, Il. σ, 102. 120. ῥέξαιμι, Il. τ, 90. ῥέξεις, Od. δ, 205. 649. ῥέξωσι, Od. π, 381. ῥέξαι, Il. α, 444. β, 802. ῥέξας, Il. η, 147. ῥέξαντι, Il. ο, 586. ῥέξαντα, Il. σ, 455. ῥέξαντες, Il. κ, 525. ῥέξαντας, ibid. 282. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, Il. ρ, 32. ῥεχθέντος, Il. ι, 250.
Ῥεθέων, Il. π, 856. χ, 68, 362.
Ῥείης, Il. ξ, 203.
Ῥείθροισι μαλακοῖσιν, in Pan. 9.
Ῥέπε αἴσιμον ἦμαρ, Il. θ, 72. χ, 212.
Ῥερυπευμένα, Od. ζ, 59.
Ῥηγμῖνα βαθεῖαν, Od. μ, 214.
Ῥηγνῦσι, Il. ρ, 751. ῥήγνυσκε, Il. η, 141. ῥῆξαι, perrumpere, sc. hostes, Il. λ, 538. τεῖχος, Il. μ, 198. ῥήξας θύρας, Il. ι, 472. ῥήξαντες βίῃ εἰσελθεῖν, Il. μ, 341. ῥήξω χρόα, Il. φ, 676. ῥήξαντο φάλαγγας, Il. λ, 90. ῥήξασθαι διὰ—ἐπάλξεις, Il. μ, 308. ῥηξάμενος Δαναῶν στίχας, Il. ν, 680. ῥηξάμενοι τεῖχος, Il. μ, 90. ῥήγνυντο φάλαγγας, Il. ν, 718. ῥήγνυσθαι τεῖχος, Il. μ, 257. ῥηγνύμενον κῦμα, Il. δ, 425.
Ῥῆγος, Il. ι, 657. Od. ν, 73. ῥήγει σιγαλόεντι, Od. ν, 118. ῥήγεα σιγαλόεντα, Od. ζ, 38. ῥήγεσσι, Od. υ, 141.
Ῥηΐστη, Od. δ, 565.
Ῥηΐτεροι, Il. σ, 258. ω, 243. ῥηΐτατ', Od. τ, 577. φ, 75.
Ῥηκτὸς χαλκῷ, Il. ν, 323.
Ῥηξήνορος, Od. δ, 5. ῥηξήνορι, Il. ν, 324. ῥηξήνορα, Il. η, 228.
Ῥηξηνορίην, Od. ξ, 217.
Ῥητῆρα μύθων, oratorem, Il. ι, 443.
Ῥήτρην ποιησόμεθα, sponsionem faciemus, Od. ξ, 393.
Ῥητῷ ἐπὶ μισθῷ, Il. φ, 445.
Ῥιγεδανῆς, Il. τ, 325.
Ῥίγησε, Il. ε, 596. λ, 345. etc. ῥιγήσειν, Il. ε, 351.
Ῥίγιον, Il. α, 325. 563. ῥίγιστα, Il. ε, 873.
Ῥῖγος καὶ καματος, Od. ε, 472.
Ῥιγωσέμεν, frigore afflictum iri, Od. ξ, 481.
Ῥίζης ἐκ, Od. ψ, 195. v. not. ῥίζαν πικρὴν, Il. λ, 845. ῥίζαι, oculorum, Od. ι, 390. ῥίζῃσιν δινηκέεσσ', Il. μ, 138. ἐκ ῥιζῶν, Il. φ, 243.
Ῥικνὸς πόδας, H. in Apoll. 317.
Ῥίμφα, Il. ζ, 511. θ, 54. etc.
Ῥῖνα, Il. ε, 291. Od. σ, 445. ῥῖνας, Il. π, 349. 503.
Ῥινῦ ποιητὴ κυνέη, Il. κ, 262. ῥινῷ ἑβδομάτῃ, sc. *in scuto*, Il. η, 248. ῥινὸν βοὸς, Il. κ, 155. λύκοιο, ibid. 334. ῥινοὶ χειρῶν, cutis, Od. ε, 435. μ, 46. *conf.* Il. ε, 308. pelles animalium, ibid. 395. ῥινοῖσιν πυκινὴ ἀσπὶς, multiplici obducta corio, Il. ν, 804.
Ῥῖον, Il. θ, 25. ῥίῳ ὑλήεντι, Od. ι, 191.
Ῥίπεσσι οἰσυΐνῃσι, Od. ε, 256.
Ῥιπὴ αἰγανέης, Il. π, 589. ῥιπῆς λᾶος, Il. μ, 462. ὑπαὶ Διὸς, fulminis jactu, Il. ξ, 414. βορέαο, Il. ο, 171. πυρὸς, Il. φ, 12. ῥιπῇ ἀνδρὸς ἑνὸς, impetu et vi, Il. θ, 355.
Ῥιπτάζεσκεν, H. in Merc. 279. ῥιπτάζων, Il. ξ, 257.
Ῥίπτασκον, Il. ο, 23. ῥίπτασκε, Il. ψ, 827. Od. θ, 374.
Ῥόος ἄσπετος, Il. σ, 402. ῥόοιο, Il. φ, 263. 306. etc. ῥόον ἱερὸν Ἀλφειοῖο, Il. λ, 725. περικαλλέ', Od. ζ, 85.
Ῥοάων ὠκεανοῖο, Il. γ, 5. ῥοῇσι καλῇσι, Il. π, 229. ῥοὰς συμβάλλειν, *de fluviis duobus*, Il. ε, 774.
Ῥοδάνης λεπτῆς, subtemine, B. 182.
Ῥοδανὸν, *epith.* fluminis, Il. σ, 576.
Ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, Il. α, 477. etc.
Ῥοδόεντι ἐλαίῳ, Il. ψ, 186.
Ῥοδόπηχυν ἠῶ, in Sol. 6.
Ῥόθιον, Od. ε, 412.
Ῥοιαὶ, Od. η, 115. λ, 588.
Ῥοιβδήσειεν, Od. μ, 106.
Ῥοίζησεν, Il. κ, 502.
Ῥοίζῳ, Od. ζ, 315. ῥοῖζον, Il. π, 361.
Ῥόπαλον, Od. ρ, 195. αἰὲν ἀαγὲς, Od. λ, 574. παγχάλκεον, ibid. χλωρὸν, Od. ι, 319.
Ῥόχθει, Od. ε, 402. μ, 60.
Ῥυδὸν, abunde, Od. ο, 425.
Ῥύη αἷμα, Od. γ, 455.
Ῥυμὸς, Il. ψ, 393. ἀργύρεος, Il. ε, 729. ῥυμῷ ἐϋξέστῳ, Il. ω, 271.
Ῥύομαι σῦς, *de pastore*, Od. ξ, 107. ῥύομαί σε, Il. ο, 257. ῥύεται κάρη, *de galea*, Il. κ, 259. στρατὸν, ibid. 417. ῥύονται πτολίεθρα, Il. ι, 396. ῥύοιτο ἐντὸς ἔχων, Il. μ, 8. ῥύοισθε ὑπ' Ἀχαιῶν, defenderetis contra Achæos, Il. ρ, 224. ῥύετ', defendebat, Il. π, 799. ῥύατ', servabant, Il. σ, 515. Od. ρ, 201. ῥυσάμην, ἔνθεν, Il. ο, 29. ῥύσατ', detinuit, Od. ψ, 44. ῥυσάσθην χρόα, Il. ξ, 406. ῥῦσαι ὑπ' ἐκ κακῦ, Od. μ, 107. ῥῦσθαι, defendere a morte, Il. ο, 141.
Ῥύσια, Il. λ, 673.
Ῥύσκευ, defendebas, Il. ω, 730.
Ῥυστάζεσκεν, traxit, raptavit, Il. ω, 755.

Σίδηρος πολύκμητος, supellex ænea, Il. ζ, 48. κ, 397. σίδηρον αἴθωνα, Od. α, 184. ἰόεντα, Il. ψ, 850. πολιὸν, Il. ι, 366.
Σίζ', stridebat, Od. ι, 394.
Σίνεται μέγα ἄνδρας, Il. ω, 45. σίνοντο, Od. μ, 144. σίνηαι, Od. λ, 111. μ, 139. σινέσκοντο, Od. ζ, 6.
Σίντης λέων, Il. υ, 165. σίντην, Il. λ, 481. σίνται — λύκοι, Il. π, 353.
Σιτέσκοντο, Od. ω, 208.
Σίτοιο γλυκεροῖο, H. in Apoll. 461. μελίφρονος, Od. ω, 488.
Σιτοφάγος, B. 244. σιτοφάγῳ, Od. ι, 191.
Σιφλώσειε, contumelia afficiat, Il. ξ, 242.
Σιωπῇ, *adverb.* tacite, Od. ο, 462.
Σκάζων, Il. λ, 810. σκάζοντε, Il. τ, 47. σκάζεσθαι, Il. ω, 134.
Σκαιὸν ῥίον, Od. γ, 295.
Σκαίρουσιν, Od. κ, 412. σκαίροντες, Il. σ, 572.
Σκαλμοὶ, in Bacch. s. latron. 42.
Σκαφίδες, Od. ι, 223.
Σκέδασε, Il. υ, 341. σκέδασον, Il. τ, 171.
Σκέδασιν, Od. α, 116. υ, 225.
Σκέλος πρυμνὸν, Il. π, 314.
Σκέπαρνον ἐύξοον, Od. ε, 237.
Σκέπας, Od. ε, 443. ζ, 210.
Σκεπόωσι, Od. ν, 99.
Σκέπτεο, circumspice, Il. ρ, 652. σκέπτετο ὀϊστῶν ῥοῖζον, speculabatur, Il. π, 361. σκεψάμενος, prospiciens, Od. μ, 247.
Σκήλῃ, siccet, Il. ψ, 191.
Σκηπανίῳ, Il. ν, 59. ω, 247.
Σκηπτόμενος, Od. ρ, 338. σκηπτόμενον, Od. ρ, 203. vid. not.
Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, Il. α, 279.
Σκῆπτρον ἄφθιτον, Il. β, 46. θυμαρὲς, Od. ρ, 199. πατρώϊον, Il. β, 46. παχὺ, Il. σ, 416. χρύσειον, Od. λ, 91. ψιλὸν, Od. ν, 437.
Σκηρίπτεσθ', Od. ρ, 196. σκηριπτόμενος, Od. λ, 594.
Σκιάσῃ, Il. φ, 232.
Σκίδναται, Il. λ, 308. σκίδναθ', Il. π, 375. σκίδνασθ', Od. β, 252. σκίδνασθαι, Od. α, 274.
Σκιόωντο, *de tenebris nocturnis*, Od. β, 388. γ, 487.
Σκιρτῶσιν, B. 174. σκιρτῷεν, Il. υ, 226. 228. σκιρτῆσαι, B. 60.
Σκολιὰς θέμιστας, Il. π, 387.
Σκολόπεσσι, Il. σ, 177. etc.
Σκόπελοι, Od. μ, 73. σκοπέλοισιν ἄκροισιν, Od. μ, 239.
Σκοπιαζέμεν, Il. κ, 40. σκοπιάζων, Il. ξ, 58.
Σκοπιὴν παιπαλόεσσαν, Od. κ, 97. σκοπιαὶ, Il. θ, 553. π, 299.
Σκοπὸς ἅλιος, Il. κ, 324.
Σκότιον, Il. ζ, 24.
Σκοτομήνιος, Od. ξ, 457.
Σκότος στυγερὸς, Il. ε, 47.
Σκυδμαινέμεν, Il. ω, 592.
Σκύζευ, Od. ψ, 209. σκύζεσθαι, Il. ω, 113. σκυζομένη, Il. δ, 23.
Σκυλάκεσσι ἀμαλῇσι, Od. υ, 14.
Σκύμνους, Il. σ, 319.
Σκυτοτόμων, Il. η, 221.
Σκύφος, Od. ξ, 112.
Σκώληξ, Il. ν, 654.
Σκῶλος πυρίκαυστος, Il. ν, 564.
Σκῶπες, Od. ε, 66.
Σμαραγεῖ, Il. β, 210. 463. σμαραγήσῃ, Il. φ, 199.
Σμερδαλέος δράκων, Il. β, 309. φάνη αὐτῇσι, Od. ζ, 137. ἀορτὴρ, Od. λ, 608. σμερδαλέη κεφαλὴ, *de Scylla*, Od. μ, 91. σμερδαλέην αἰγίδα, Il. φ, 401. σμερδαλέον δέδορκεν, *adv.* Il. χ, 95. κονάβησαν, Il. π, 277. σμερδαλέα ἰάχων, Il. ε, 302. κτυπέων, Il. η, 479.
Σμερδνὴ, Il. ε, 742. σμερδνὸν, Il. ο, 687. 732.
Σμήχοιτο, *male editur pro* σμύχοιτο, Il. χ, 411.
Σμικρῇσι ὀρνίθεσσι, pullis, Il. ρ, 757.
Σμύξαι κατὰ — πυρὶ νῆας, incendat, Il. ι, 649. v. not. σμύχοιτο, Il. χ, 411. vid. not.
Σμῶδιξ αἱματόεσσα, Il. β, 267. σμώδιγγες πυκναὶ, Il. ψ, 706.
Σόος, Od. τ, 300. σόη, Il. ο, 497. σόῃ, Il. ι, 424. σόα, Il. ω, 382. Od. ν, 364.
Σοῖο, *pro* σου, Od. ο, 510.
Σόλον αὐτοχόωνον, Il. ψ, 826. 839. 844.
Σορὸς, Il. ψ, 8.
Σοφίης πάσης εὖ εἰδῇ, *de arte fabrili*, Il. ο, 412.
Σόωσι, Il. ι, 393.
Σπαργανιῶτα, fasciate, H. in Merc. 301.
Σπάργανον, H. in Merc. 151. σπάργανα, ibid. 268.
Σπάρξαν ἐν φάρεϊ λευκῷ, fasciaverunt, H. in Apoll. 121.
Σπάσεν χεῖρα ἐκ χειρὸς Ἀντινόοιο, suam manum traxit, etc. Od. β, 321. σπασάμην ῥῶπας, avulsi, Od. κ, 166. σπάσατο ἐκ χειρὸς, extorsit manibus, Il. λ, 240. σπάσασθε φάσγανα, Od. χ, 74. σπασσάμενος ἄορ, Od. κ, 439.
Σπεῖο μοι, sequere, Il. κ, 285.
Σπεῖος γλαφυρὸν, Od. ε, 194. σπείους γλαφυροῖο, Od. ι, 68. 226. κοίλοιο, Od. μ, 93. σπείων ἐρόεντων, H. in Ven. 264.
Σπεῖρον, velum, Od. ε, 318. σπείρου ἄτερ, sine veste (funebri ἐνταφίου) Od. β, 102. τ, 147. ω, 136. σπεῖρα, vela navium, Od. ζ, 269. κακ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, pannos laceros, Od. δ, 245. σπείρων εἴλυμα, Od. ζ, 179.
Σπένδων, Il. λ, 774. σπένδεσκε, Il. π, 227.

Il. α, 332. γ, 344. ϛείομεν, stemus in acie, non cedentes, Il. ο, 297. ϛέομεν, Il. λ, 348. ϛὰν, Il. ι, 193. etc. ϛαίη, Od. α, 256. ϛαίησαν, Il. ρ, 733. ϛῆς, H. in Apoll. 220. 246. ϛῆς, Il. ρ, 30. ϛῆη, Il. ε, 598. ϛεώμεν, Il. χ, 231. ϛῆσειν φυλόπιδα, Od. λ, 313. ϛήσομαι ἄντην, contra stabo, Il. σ, 308. *cum genit.* Il. υ, 90. ϛησόμεθ' ἀν' πύργους, stabimus, Il. σ, 278. ϛήσεσθ' ἐν πολέμῳ, staturum in acie, Il. θ, 234. ϛήσεσθαι περὶ γούνατα, facere ut supplices fiant, Il. λ, 608. ϛήσαντο κρητῆρας, Od. β, 431. ϛήσωνται ἀγῶνα, H. in Apoll. 150. ϛήσασθαι ἀντ' ἐμοῖο, coram me consistere, Il. φ, 482. ϛησαμένη ἱϛὸν, telam instituit, Od. β, 94. etc. ϛησάμενοι, consistentes, Il. σ, 533.

Στιβαρὸν, Il. γ, 335. ε, 746. etc. ϛιβαρώτερον, Od. θ, 187.

Στιβαρῶς, Il. μ, 454.

Στίβη κακὴ, Od. ε, 467. ὑπηοίη, Od. ρ, 25.

Στίβος, H. in Merc. 353. ϛίβον, ibid. 352.

Στίλβων εἵμασιν, Il. γ, 392. κάλλει, Il. γ, 392.

Στιλπναὶ, Il. ξ, 351.

Στίχες κρατεραὶ, Il. δ, 90. οὐκ ἀλαπαδναὶ, Il. δ, 330. πυκναὶ, Il. η, 61.

Στόμα ἀργαλέον, Od. χ, 137. μακρὸν, Il. ξ, 36. μέγα πτολέμοιο, Il. κ, 8. ϛομάτων ἐρρόντων, in Lun. 20. ϛομάτεσσιν, B. 290.

Στόμαχον, fauces, guttur, Il. τ, 266. cf. Il. ρ, 47. ϛομάχους, idem, Il. γ, 292.

Στοναχὴ, Il. ω, 512. ϛοναχὰς, Il. β, 39. 356. etc.

Στοναχῆσαι, Il. σ, 124. ϛοναχήσεται, H. in Ven. 253.

Στοναχίζω, Od. ι, 13. ϛοναχίζετο, Il. β, 784. η, 95.

Στονόεντα, Il. θ, 159. etc. ϛονόεσσαν, Il. ω, 721.

Στόνος ἀεικὴς, Il. φ, 20. ἀργαλέος, Il. τ, 214.

Στόρεσαν δέμνια, Od. δ, 301. ϛόρεσον, Od. ψ, 171. 177. ϛορέσαι λέχος, Il. ι, 617. etc. ϛορέσας ἀνθρακιὴν, Il. ι, 213.

Στρατίην, Il. β, 606.

Στρατὸς ἱερὸς, Od. ω, 81. ϛρατοῦ ἀεικελίου, Il. ζ, 84. ϛρατὸν εὐρὺν, Il. α, 229. πουλὺν, Il. θ, 472. ϛρατόφιν, Il. κ, 347.

Στρεβλοὶ, *epith.* cancrorum, B. 286.

Στρεπτὴ γλῶσσ' ἀνθρώπων, agilis, Il. υ, 248. ϛρεπτοῖο χιτῶνος, conserti annulis, Il. ε, 113. ϛρεπτοὶ καὶ θεοὶ αὐτοὶ, Il. ι, 493. ϛρεπταὶ ἐσθλῶν φρένες, Il. ο, 203. ϛρεπτοῖσι χιτῶσιν ἐπὶ, Il. φ, 31.

Στρεύγεσθαι, lente consumi *vel* perire, Il. ο, 512. Od. μ, 351.

Στρέφεδινηθεν ὄσσε, Il. π, 792.

Στρέψασκον, Il. σ, 546. ϛρεφθεὶς, Il. ο, 645. ϛρεφθέντε, Il. ε, 575.

Στρόμβον, Il. ξ, 413.

Στρουθοῖο νεοσσοί, Il. β, 311. τέκνα, Il. β, 326.

Στροφάλιγγι, Il. φ, 503. κονίης, Il. π, 775.

Στροφαλίζετε, Od. σ, 314.

Στρόφος, Od. ν, 438. ρ, 198. σ, 108. σρόφοι χρύσεοι, H. in Apoll. 128.

Στρωφῶσιν, Od. η, 105. ϛρωφῶσα, Od. ρ, 97. ϛρωφᾶτο, Il. ν, 557. ϛρωφᾶσθ', *infinit.* Il. υ, 422. ϛρωφᾶσθαι, Il. ι, 459.

Στυγέει, Il. θ, 370. ϛυγέουσι, Il. η, 112. ο, 167. ϛυγέῃ, Il. α, 186. ϛυγέῃσι, Il. θ, 515.

Στυγερὸς, Il. ε, 47. ν, 672. etc.

Στυγερῶς, Il. π, 723.

Στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας τέῳ, terribilem redderem vim etc. Od. λ, 501.

Στυφελίζετε ξεῖνον, Od. σ, 415. υ, 324. ϛυφελίζειν, vexare, affligere, Il. φ, 380. ϛυφελιζομένους, Od. π, 108. υ, 318. ϛυφέλιξέ μιν μεμαῶτα, cohibuit, Il. η, 261. μ, 405. verberavit me, Il. φ, 512. ϛυφελίξῃ νέφεα ζέφυρος, agat, Il. λ, 305. ϛυφελίξαι ἐξ ἑδέων, excutere, Il. α, 581.

Συβόσια, Il. λ, 678. Od. ξ, 101.

Συβώτης ἐσθλὸς, Od. ο, 555. ὄρχαμος ἀνδρῶν, Od. ξ, 22. 121. συβώτεω, Od. ξ, 459. συβῶτα, Od. ξ, 55. etc.

Συγκύρσειαν, Il. ψ, 435.

Σύγχει μή μοι θυμὸν, Il. ι, 608. ν, 808. σύγχεας πολὺν κάματον καὶ οἰζὺν Ἀργείων, magnam molestiam creasti Argivis, Il. ο, 366. συγχεύαι, deprimere, Od. θ, 139. σύγχυτο ἡνία, Il. π, 471.

Συκῆ, Od. ω, 245. συκαὶ γλυκεραὶ, Od. η, 116.

Συκέας, Od. ω, 340.

Σῦκον, Od. η, 121.

Σύλα πῶμα φαρέτρης, detraxit, Il. δ, 116. συλήσας τεύχεα, Il. η, 78. 82. ν, 641. συλήσειε, Il. δ, 466. συλήτην, Il. ν, 202. συλήσωσι, Il. ο, 428. συλήσω, Il. χ, 258. συλήσετε, Il. ζ, 71.

Συλεύειν, Il. ω, 436.

Συλλέξομαι, Od. β, 292. συλλέξατο, Il. σ, 413.

Συμβάλλετον ὕδωρ ποταμοὶ, Il. δ, 453. ᾗχι ῥοὰς σιμόεις ἠδὲ Σκάμανδρος, Il. ε, 774. συνέβαλον πόλεμον, Il. μ, 181. σύμβαλον μάχεσθαι, Il. π, 565. αὐτοὺς, commiserunt, Il. υ, 55. συμβλήσεαι αὐτῷ, occurreris, Il. υ. 335. συμβλήμενος, obvius, Od. ο, 440.

Συμμάρψας, Il. κ, 467.

Συμμητιάασθαι, Il. κ, 197.

Συμμίσγεται, *de flumine cum dat.* confluit, Il. β, 753.

Συμπλατάγησεν, Il. ψ, 102.

670. σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, Od. χ, 172. σχήσεσθε ποτὶ, Il. ν, 650. σχήσεσθαι μάχης, cessaturum pugnare, Il. ι, 651. μένεος, Il. ρ, 503. σχέτο, Il. η, 248. ἀγλαὸν ὕδωρ, Il. φ, 345. σχέο, cohibe te, Il. φ, 379. σχέσθε, abstinete, Il. χ, 416. Od. β, 70. χοίατ' αὐτῆς, cessent a pugna, Il. β, 98. χῶνται, abstineant, Od. ν, 151. σχέσθαι, Od. δ, 422. σχόμενος πρόσθε, sc. clypeum, Il. μ, 298.

Σχέτλια ἔργα, Od. ξ, 83.

Σχίζης, Od. γ, 459. σχίζησιν ἀφύλλοισιν, Il. β, 425.

Σχοίνῳ ὀξεῖ, B. 252. σχοῖνον, Il. β, 497.

Σώει, Od. δ. 110. σώεσκον, Il. θ, 363. σώοντες, Od. ι, 430.

Σῶμα ἄθαπτον, Od. λ, 54. ἄκλαυστον, ib. 53. σώματα δρατὰ, Il. ψ, 169.

Σῶς τοι ὄλεθρος, certa pernicies, Il. ν, 773. Od. ε, 305. χ, 28.

Σωτῆρας ἀνθρώπων νεῶν τε, in Diosc. 6.

T

ΤΑ'ΘΗ δρόμος ἵπποισι, Il. ψ, 375. ταφεὶς κεῖτο, de morbo, Il. ν, 655.

Τάκε, Il. ω, 119.

Ταλαεργοὶ, Od. δ, 636. φ, 23.

Τάλαντον χρυσοῖο, Od. θ, 393. τάλαντα ἱερὰ, Il. π, 658. χρύσεια, Il. θ, 69.

Ταλαπείριος, Od. η, ταλαπείριοι, Od. τ, 379.

Ταλαπενθέα, Od. ε, 222.

Τάλαρον ἀργύρεον, Od. δ, 125. ὑπόκυκλον, ibid. 131. ταλάροισι πλεκτοῖς, Il. σ, 568.

Ταλασίφρονα, Il. δ, 423.

Ταλάσσῃς, Il. ν, 829. ταλάσσῃ, Il. ο, 164.

Ταλαύρινον πολεμιστὴν, Il. ε, 289. μοί ἐστι πολεμίζειν, Il. μ, 239. etc.

Τκλάφρονα, Il. ν, 300.

Τάμε διὰ — Il. ρ, 618. ὑπὸ — Il. ε, 74. τάμωμεν ὅρκια, Il. γ, 94. ταμέειν, Il. ν, 501. ταμέσθαι ἄροσιν πεδίοιο, Il. ι, 576. τάμηται ὅρκια, Il. γ, 252.

Ταμεσίχροα, Il. δ, 511. ψ, 811. ταμεσίχροας, Il. ν, 340.

Ταμίη αἰδοίη, Od. α, 139. ταμίην ἀμφίπολον, Il. ω, 302.

Ταμίης πολέμοιο, *epith.* Jovis, Il. δ, 84.

Τάμνετε γλώσσας, Od. γ, 301. τάμνετο δοῦρα, ligna sibi cæd. Od. ε, 243.

Ταναήκεϊ χαλκῷ, Il. η, 77. ψ, 118.

Ταναοῖο αἰγανέης, prælongi jaculi, Il. π, 589.

Ταναύποδα, H. in Merc. 232.

Τανηλεγέος θανάτοιο, Il. θ, 70. χ, 210. etc.

Τανύγλωσσοι, Od. ε, 66.

Τανυγλώχινας, Il. θ, 297.

Τανύηκες, *epith.* gladii, Il. ξ, 385. Od. κ, 439. etc. τανυήκεσιν, Od. χ, 443. τανυήκεας, Il. π, 768.

Τανύουσι, Il. ρ, 391. τανύοντο, Il, ι, 464. π, 375.

Τανύπεπλος, Il. γ, 228. Od. δ, 305.

Τανυπτέρυγι, Il. τ, 350. τανυπτερύγεσσι, Il. μ, 237.

Τανυσίπτεροι, Od, ε, 65. χ, 468.

Τάνυσσαν, ἀτάνυμι, Il. ν, 359. ξ, 389. τανύσσειεν ἐπὶ γαίῃ, cæderet, Od. σ, 91. τανυσσαι, Od. ε, 346. φ, 171. τανυσσάμενος, Il. δ, 112. ι, 298. τάνυται, Il. ρ, 393. τάνυσθεν ῥυτῆρσι, Il. π, 475. τανυσθεὶς κεῖτο, Il. π, 485.

Τανύφλοιον, Il. π, 767.

Τανύφυλλος, Od. ν, 102. 346.

Τάπης φαεινὸς, Il. κ, 156. ταπήτων οὔλων, Il. π, 324. τάπησι πορφυρέοισιν, Il. ι, 200.

Ταρβαλέον, H. in Merc. 165.

Ταρβεῖ, Il. μ, 46. ν, 285. φ, 575. τάρβει, pavebat, Il. δ, 388. φ, 288. τάρβεσκον, H. in Ven. 252.

Τάρβος, Il. ω, 152. 181.

Ταρβοσύνη, Od. σ, 341.

Τάρπησαν ὁρόωντες, satis spectarunt, s. satiati adspectu erant, Il. ω, 633. Od. γ, 70. τάρπημεν, Il. λ, 779. ταρπώμεθα, Il. ω, 636. Od. δ, 295. ταρπῆναι, Od. ψ, 212. ταρπήμεναι, Il. ω, 3. cf. τάρφθαι.

Ταρσοὶ, Od. ι, 219.

Τάρταρος, Il. θ, 481. τάρταρον ἠερόεντα, Il. θ, 13.

Τάρφθη γόοιο, Od. τ, 213. 251. τάρφθεν — σίτου, Od. ζ, 99. cf. τάρπ.

Ταρφέα, *adv.* frequenter, Il. μ, 47. ν, 718.

Ταρφέες, Il. λ, 387.

Τάρφεσιν ὕλης, Il. ε, 555. ο, 606.

Ταρφειαὶ, Il. τ, 357. 359. ταρφειὰς, Il. μ, 158.

Ταρχύσουσι, Il. π, 674. ταρχύσωσι, Il. η, 85.

Ταυρείην, Il. κ, 258. ν, 161.

Ταῦρος, Il. υ, 403. Ταύρου λασιαύχενος, H. in Merc. 244. ταῦρον αἴθοπα, Il. π, 487. ἐρύγμηλον, Il. σ, 580. ταύρων ζατρεφέων, Il. η, 223. ταύρους κεκριμένους, Od. ν, 181. παμμέλανας, Od. γ, 6. 8.

Ταφήϊον, Od. β, 99. τ, 144.

Τάφον μενοεικέα, Il. ψ, 29.

Τάφρον βαθεῖαν, Il. η, 341. εὐρεῖαν, ib. ὀρυκτὴν, Il. θ, 179.

Ταφὼν ἀνόρουσεν, Il. ι, 193. λ, 776. στῆ, Il. π, 806. cf. τέθηπα.

Ταχέεσσι, Il. θ, 339. υ, 189. etc.

Τάχος, Il. ψ, 406. τάχει, Il. ψ, 515.

Ταχύπωλοι, Il. θ, 161. ψ, 6.

Τετάρπετο, Il. ω, 513. τεταρπώμεθα, Od. λ, 211. τεταρπώμεσθα, Il. ψ, 10. 98. τεταρπόμενος, Od. α, 310.
Τέταται ἐπὶ — Od. λ, 19. τετάσθην, Il. δ, 536. ξ, 40. τέτατο, Il. γ, 372. τέταντο ἐν κονίησιν, prostrati sunt, Il. δ, 544.
Τετέλεσται, Il. σ, 74. τετελέσθαι, Il. α, 204. τετέλεστο, Il. η, 465. τ, 242.
Τετεύχατον ἄλγεα, parabant, Il. ν, 346. τετευχὼς, Od. μ, 423. τετεύχαται, Il. ν, 22. ξ, 53. τετεύχατο, Il. σ, 574. τετευχῆσθαι, armari, Od. χ, 104. τετεύξεται ὄλεθρος, cædes patrabitur, Il. μ, 345. σῆμά οἱ, Il. φ, 322. ἄλγεα, ibid. 585.
Τετιηότι θυμῷ, tristi, Il. λ, 554. ρ, 664. τετιηότες, Il. ι, 13. 30. τετίησθον, *dual.* mœsti estis, Il. θ, 447. τετιημένος, Il. λ, 555. etc. τετιημέναι, Il. θ, 437.
Τετιμένος, Il. ω, 533. Od. ν, 28. τετιμένον, Il. υ, 426. Od. θ, 472.
Τετίμηται, Od. η, 69. τετιμήμεσθα, Il. μ, 310. τετιμῆσθαι, Il. ι, 38. 604. etc.
Τελάμεν, *inf.* Od. γ, 209. ζ, 190. τετλάμεναι, Od. ν, 307. τέτλαθι, Il. α, 586. ε, 382. τετλάτω, Od. π, 275. τετλαίη, Il. ι, 373. τετληυῖα, Od. υ, 23. τετληότι, Od. δ, 447. 459. τετληότες, Il. ε, 873.
Τέτμεν, reperit, Il. ζ, 374. Od. ε, 58. τέτμης, Od. ο, 15.
Τετράγυος, Od. η, 113. τετράγυον, Od. σ, 373.
Τετράδι, H. in Merc. 19.
Τετράκυκλον ἀπήνην, Il. ω, 324. τετράκυκλοι ἄμαξαι, Od. ι, 242.
Τετράοροι, Od. ν, 81.
Τετραπλῇ, Il. α, 128.
Τέτραπτο, Il. ξ, 403. Od. δ, 260.
Τέτραφ', nutritus est, Il. φ, 279. vid. not. τέτραφεν, nutriti sunt, Il. ψ, 348. τετράφθω, Il. μ, 273. τετράφαθ', nutriti sunt, Il. κ, 189.
Τετραχθὰ, Il. γ, 363. Od. ι, 71.
Τέτρηνα, Od. ψ, 198. τέτρηνε, Il. χ, 396.
Τετρήχει, Il. β, 95. τετρηχυῖα, Il. η, 346.
Τετρίγει, Il. ψ, 714. τετριγυῖα, Il. ψ, 101. τετριγυῖαι, Od. ω, 31. τετριγῶτας, Il. β, 314. a τρίζω.
Τέτροφεν, Od. ψ, 237.
Τέττα, Il. δ, 412.
Τεττίγεσσιν, Il. γ, 151.
Τετύγμην, Od. ξ, 234. τετυγμένος, Od. υ, 366. τετυγμένον, Il. ζ, 243. etc. τετυγμένα, Il. χ, 511. etc.
Τετυκεῖν δεῖπνον, Od. ο, 77. 94. τετυκοίμεθα, Od. μ, 283. ξ, 408. τετυκέσθαι, Od. φ, 428. τετύκοντο δαῖτα, Il. α, 467. β, 430. etc. τέτυξαι, Il. π, 622. τέτυκται, Il. γ, 101. δ, 84. etc. τέτυκτο, Il. ζ, 7. λ, 77. etc. τετύχθαι, Od. β, 356. φ, 231. τετύχθαι, Il. ο, 110. Od. α, 391.
Τετυμμένω ἐγχείῃσι, Il. ν, 782.
Τετυχηκὼς πεδίοιο, Il. ρ, 748.
Τεῦ, Il. τ, 262. ψ, 331. etc.
Τεύχει ἄλγεα, Il. α, 110. τεύχοιμι παλίωξιν, Il. ο, 70. τεύχειν δαίδαλα πάντα ἐπίστατο, Il. ε, 61. τεύχων κάμε, elaboravit, Il. β, 101. η, 220. τεύχουσαι ἄλφιτα, Od. υ, 108. τεῦχε ἑλώρια, Il. α, 4. πομπὴν, Od. κ, 18. βοὴν διὰ ἄστεος, ibid. 118. τεύξεις πόλεμον, bellum (inter eos) movebis, Od. ω, 475. τεύξουσι γάμον, Od. α, 277. β, 196. τεῦξε σάκος, Il. σ, 608. εἵματα, Od. η, 235. δόλον, Od. θ, 276. τεῦξαν φάος, dedere salutem, Il. φ, 538. οἶτον θεοὶ, Od. θ, 579. τεύξειε ἄλλως ἠδὲ θεὸς, Od. θ, 177. *vid. not.* τεύξειεν ἄγνωστον μιν, Od. ν, 191. θάνατον, interficiant, Od. υ, 11. τεύξασα φόνον πόσει, Od. λ, 429. τεύξῃ πομπῆς, potieris, Od. τ, 314. τεύξεσθαί σοι φόνον ἐξ ἐμέθεν, Il. ε, 653. προβιβῶντος, assecuturum, i. e. percussurum hasta, Il. π, 609. δόρπον, Il. τ, 208. τεύξασθαι νηὸν, condere sibi, H. in Apoll. 76. 221.
Τεύχεα αἰόλα, Il. ι, 294. ἄμβροτα, Il. ρ, 194. ἀρήϊα, Il. ξ, 381. κλυτὰ, Il. ρ, 125. μαρμαίροντα, Il. σ, 616. παμφανόωντα, Il. ε, 294. πελώρια, Il. κ, 439. περικαλλέα, Il. ζ, 321. ποικίλα, Il. γ, 327. χαλκήρεα, Il. ο, 544. τεύχη, Il. η, 207. χ, 322. θεοείκελα, in Pallad. 15. τευχέων ἑλομένων, Od. λ, 553. τεύχεσιν, Il. γ, 29. δ, 419. etc. τεύχεσσι, Il. ψ, 131. Od. ω, 495.
Τέφρῃ, Il. σ, 25. ψ, 251.
Τεχνήεντες, Od. θ, 297.
Τεχνηέντως, Od. ε, 270.
Τέχνην δολίην, Od. δ, 529. κακοδαίμονα, in Camin. 21. παντοίην, Od. ζ, 234. τέχναις καινοτέραις, B. 115.
Τεχνῆσαι ἱστὸν, telam elaborare, Od. η, 110. τεχνήσομαι ταῦτα, machinabor, Il. ψ, 415. τεχνήσατο εὖ τὰ καὶ τὰ, Od. ε, 259. τεχνήσαιτο, Od. λ, 612. τεχνησάμενος, ibid.
Τέῳ, *pro* τέτῳ, Il. π, 227.
Τεῷ, Il. ξ, 219. Od. β, 114. τεὼ, *dual.* Il. ε, 230. 237. τέων, Il. ω, 387.
Τέως, Il. τ, 189. υ, 42. etc.
Τῆ, *verbum dantis,* Od. ε, 346. etc.
Τήθεα, ostrea, Il. π, 747.
Τῆκε μηδέ τι θυμὸν, ne excrucia animum, Od. τ, 264. τήκετο 'Οδυσσεὺς, *de dolore,* Od. θ, 522. χρὼς, de lacrimante, Od. τ, 204. τηκόμενος δηρὸν, tabefactus morbo diuturno, Od, ε, 396. τηκομένης, *de nive,* Od. τ, 207.
Τηκεδόνι στυγερῇ, Od. λ, 200.
Τηλαυγὲς, in Sol. 13. τηλαυγέα, in Lun. 8.
Τηλεδαπὸς, Od. ο, 224. τηλεδαπάων, Il. φ, 454. χ, 45.
Τηλεθάων ἄνθεσι, in Bacch. s. latr. 41. τη-

354. τοῖχους ἐΰτμήτους, Od. χ, 24. vid. not.

Τοκάδες, Od. ξ, 16.

Τοκῆες, Od. θ, 312. τοκήων ἐκ μακάρων ἐσσὶ, Il. ω, 377. οὐδὲν γλύκιον, Od. ι, 34. τοκέων, Il. ο, 660. τοκεῦσιν φίλοις, Il. δ, 477. τοκῆας δειλοὺς, Il. ψ, 223. κεδνοὺς, Il. ρ, 28.

Τόκος ὅθι οἱ, ubi ejus natales, Od. ο, 175. τόκοιο οὐ πρὶν εἰδυῖα, Il. ρ, 5. τόκον τε γενήντε, Il. η, 128.

Τόκους με πράσσει. usuras, B. 184.

Τολμήεις, Od. ρ, 284. τολμήεντι, Il. κ, 205.

Τόλμων, Il. μ, 51.

Τολυπεύω, Od. τ, 137. τολυπεύειν, Il. ξ, 86. τολύπευσα, Od. ω, 95. τολύπευσε, Il. ω, 7. Od. α, 238.

Τομὴν λέλοιπεν, *de loco, ubi sectio facta est*, Il. α, 235.

Τόμος, pars resecta, frustum, B. 37.

Τοξάζεαι, Od. χ, 27. τοξαζοίμεθ', Od. θ, 220. τοξαζοίατο, Od. θ, 218. τοξάζεσθαι, ibid. 228. τοξάσσαιτο, Od. χ, 78. 134. τοξάσσεται, ibid. 72.

Τοξεύειν, Il. ψ, 865.

Τοξευτῆσι, Il. ψ, 859.

Τόξον ἀνεμώλιον, Il. φ, 474. γυμνὸν, Od. λ, 606. ἐΰξοον, Il. ν, 594. κυκλοτερὲς, Il. δ, 124. παλίντονον, Il. ο, 443. Od. φ, 11. 59. τόξου κρατεροῦ, Il. θ, 279. τόξα ἀγκύλα, Il. ε, 209. εὐκαμπέα, in Dian. 12. καμπύλα, Il. γ, 17. παγχρύσεα, in Dian. 17. φαίδιμα, H. in Apoll. 4. τόξων εὖ εἰδότες, Il. β, 720.

Τοξοσύνη, Il. ν, 314.

Τοξότα, Il. λ, 385.

Τοξοφόρῳ, Il. φ, 483.

Τόπος, H. in Apoll. 116.

Τορήσας, H. in Merc. 119.

Τορνώσεται, Od. ε, 249. τορνώσαντο, Il. ψ, 255.

Τόσον, *adhæret*, τῷ λίην, *aut est* ἀνακόλουθον, *ut sequatur* ἀλλὰ, *pro* ὅσον, Od. ο, 405.

Τοσσάκι, Il. φ, 268. χ, 197. τόσσαχ', Od. λ, 585.

Τράπεζα ξενίη, Od. ξ, 158. τράπεζαν καλὴν, Od. θ, 69. ξεστὴν, Od. α, 138. τράπεζαι ἐΰξεστοι, Od. ο, 332. τραπέζας ἀργυρέας, Od. κ, 354. πληθούσας, Od. λ, 418.

Τραπεζῆες κύνες, Il. ψ, 173. τραπεζῆας, Il. χ, 69.

Τράπεν πάλιν ὅσσε, Il. φ, 415. τραπείομεν εὐνηθέντε φιλότητι, *vel* ἐν φίλοτ. Il. γ, 441. ξ, 314. τράποντο ἐπὶ ἔργα ἀμφίπολοι, Il. γ, 422. τράπωνται ἐπὶ ἔργα λαοὶ, Il. ψ, 53. τραπέσθαι ἀπὸ νόσφι, Od. κ, 528.

Τραπέουσι, calcant, *de uvis*, Od. η, 125.

Τράφ', Il. β, 661. vid. not. τραφέμεν, Il. η, 199. σ, 436. τράφη, Il. γ, 201. λ, 222. τράφεν, *pers.* 3. *plur. aor.* 2. *pass.* Il. α, 251. 266. Od. δ, 723. ξ, 201.

Τραφερὴν, Il. ξ, 308. Od. υ, 98.

Τράχηλον, B. 82.

Τρεῖ, Il. λ, 553. ρ, 663. τρεῖτ' ἄσπετον, Il. ρ, 332. τρεῖν, Il. ε, 256. τρέε, Il. φ, 288. τρέσε, Il, ο, 589. χ, 143. τρέσσε, Il. ρ, 603. τρέσσαν, Od. ζ, 138. τρέσσαι, Il. ν, 515. τρεσσάντων, Il. ξ, 522.

Τρέμε, Il. ν, 18. ἀμφὶ — Il. φ, 507. τρέμεν ὑπὸ — Od. λ, 526.

Τρέπεν ὅσσε, Il. ν, 37. τρέψαν με, in fugam verterunt, Il. θ, 451. τρεψάμενοι εἰς ὀρχηστὺν, Od. α, 422. σ, 304. τρεφθῆναι, Od. ο, 80. τρεφθέντες, in Camin. 7.

Τρήρωνα, Il. χ, 140. τρήρωνες, Od. μ, 63. τρήρωσι, Il. ε, 778. πελειάσιν, H. in Apoll. 114.

Τρητοῖο λίθοιο, Od. ν, 77. τρητοῖσι λέχεσσι, Od. α, 440. vid. not. etc.

Τριβέμεναι, Il. υ, 496. τρίψας ἐν ὀφθαλμῷ, Od. ι, 333. τρίβεσθε, Il. ψ, 735.

Τρίβος, H. in Merc. 447.

Τρίγληνα, Il. ξ, 183.

Τριγλώχιν, Il. ε, 393. λ, 507.

Τρίζουσαι, Od. ω, 5. 7.

Τρίλλιστος, Il. θ, 488.

Τριπέτηλον, H. in Merc. 527.

Τρίπλακα, Il. σ, 480.

Τριπόλῳ, Od. ε, 127. τρίπολον, Il. σ, 542.

Τρίπος, Il. χ, 164. τρίποδος ποιητοῖο, Il. ψ, 718. τρίποδα δυοδεκάβοιον, Il. ψ, 702. δύο καὶ εἰκοσίμετρον, Il. ψ, 264. ἐμπυριβήτην, Il. ψ, 702. λοετροχόον, Il. σ, 346. τεσσαράβοιον, Il. ψ, 702. ὠτώεντα, ibid. 264. 513. τρίποδες κτητοὶ, Il. ι, 407. τριπόδων ἐριτίμων, H. in Apoll. 443. εὐχάλκων, Od. ο, 84. τρίποδας αἴθωνας, Il. ω, 233. ἀπύρους, Il. ι, 122. περικαλλέας, Od. ν, 217.

Τρίπτυχος, Il. λ, 353.

Τρισκοπάνιστος, B. 35.

Τριστοιχεὶ, Il. κ, 473.

Τριστοιχοὶ, Od. μ, 91.

Τριτογενῆ, in Pallad. 4.

Τρίχα νυκτὸς ἔην, Od. ξ, 483.

Τριχάϊκες, trifariam divisi, Od. τ, 177.

Τρίχες ἄκραι, Il. ψ, 519. οὐραῖαι, ibid. 520. πρῶται, Il. θ, 83. τρίχας ξανθὰς, Od. ν, 399. πολιὰς, Il. χ, 77.

Τριχθὰ, Il. β, 668. γ, 363.

Τρομέεις, Od. σ, 79. τρομέεσθαι, Od. π, 446. τρομεοίατο, Il. κ, 492.

Τρόμος αἰνὸς, Il. η, 215. λ, 117. κρατερὸς, Il. ζ, 137. τρόπεον ἄψ ὄχεα, Il. σ, 224.

Τροπάασθε φόβονδε, Il. ο, 666. editur vulgo, v. not. *Clark.* τρωπᾶσθαι.

Τροπαὶ ἠελίοιο, Od. ο, 403.

Τρόπαιον μυοκτόνον, B. 158.

κατένευσας, Il. ο, 374. υ, 84. ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Il. β, 112. γ, 19. 263. etc. ὑπόσχεο, Il. α, 514. ὑπόσχωμαι, Il. χ, 114. ὑπόσχηται, Il. κ, 39. ὑπόσχωνται, Il. χ, 350. ὑποσχέσθαι, Il. ζ, 93. 115.

Ὑπέτρεσας, Il. ρ, 587. ὑπέτρεσαν, Il. ο, 636. ρ, 275.

Ὑπέφηνε, protraxit, Od. ρ, 409.

Ὑπέχευε βοείας, substravit, Il. λ, 842. Od. ξ, 49.

Ὑπήλυθε γυῖα τρόμος, Il. η, 215. υ, 44. θάμνους, Od. ε, 476. ὑπήλθετε δῶμα, Od. μ, 21.

Ὑπήνεικάν με πόδες, subduxere, Il. ε, 885.

Ὑπηνήτῃ, Il. ω, 348. Od. κ, 279.

Ὑπηοίη στίβη, Od. ρ, 25.

Ὑπήρειπε γαῖα, Il. ψ, 691.

Ὑπίσχομαι, Od. θ, 347. ὑπίσχεται, Il. ψ, 209. Od. β, 91. ν, 380.

Ὕπνος ἀμβρόσιος, Il. β, 19. λυσιμελὴς, Od. υ, 56. μελιηδὴς, Od. τ, 551. μελίφρων, Il. β, 34. νήδυμος, Il. β, 2. πανδαμάτωρ, Il. ω, 4. πολὺς, Od. ο, 393. ὕπνῳ κασιγνήτῳ θανάτοιο, Il. ξ, 231. μαλακῷ, Il. κ, 2. νηλέϊ, Od. μ, 372. ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσιν, Il. π, 672. 682. ὕπνον ἀπείρονα, Od. η, 286. ἀπήμονα, Il. ξ, 164. γλυκὺν, Od. β, 395. ἥδυμον, H. in Merc. 241.

Ὑπνώοντας, Il. ω, 344. Od. ε, 48. ω, 4.

Ὑπὸ, pro ὕπεσι, H. in Merc. 273.

Ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους, Il. ε, 731. ζυγοῦ ἔλυσαν ἵππους, Od. δ, 39. ζυγόφιν λύον ἵππους, Il. ω, 576.

Ὑποβλήδην ἠμείβετο, Il. μ, 292. ἐσκέψατο, H. in Merc. 415.

Ὑπόβρυχα, Od. ε, 319.

Ὑποβρυχίην, in Diosc. 12. ὑποβρυχίας, H. in Merc. 116.

Ὑπογνάμψαι ὁρμὴν ψυχῆς, reprimere, in Mart. 13.

Ὑπογυιώσῃς, debilites, Il. ζ, 265.

Ὑποδάμνασαι, Od. γ, 214. π, 95.

Ὑποδέγμενος βίας ἀνδρῶν, perpessus, Od. ν, 310. π, 189.

Ὑποδέδρομε βῆσσα, sc. *monti*, H. in Ap. 284.

Ὑποδείσατε, Od. β, 66. ὑποδείσας, Il. χ, 282. ὑποδείσας, Od. ι, 377. π, 425. ὑποδδείσασα, Od. κ, 296. ὑποδδείσαντες, Il. μ, 413. etc.

Ὑποδεξίη, apparatus et copiæ ad excipiendos hospites, Il. ι, 73.

Ὑποδέξομαι οὐκ αὖτις, non recepturus sum redeuntem, Il. σ, 59. 440. οἴκῳ, Od. π, 70. ὑποδέχθαι, *opponitur*, ἀνήνασθαι, Il. η, 93.

Ὑποδμηθεῖσα, in Diosc. 4.

Ὑποδμὼς Ποσειδάωνος, satelles, minister, Od. δ, 386.

Ὑπόδρα ἰδὼν, Il. α, 148. β, 245. etc.

Ὑποδρηστῆρες, ministri, Od. ο, 329.

Ὑποδρώωσιν, ministrant, Od. ο, 332.

Ὑπόειξε, Il. λ, 204. ὑπόεικον, Il. π, 305. ὑποείκειν, Il. υ, 266. ὑποείξει, Il. ο, 227. ὑποείξω, Il. ο, 211. ὑποείξομεν ἀλλήλοισι, Il. δ, 62. ὑποείξομαι, Il. ψ, 602.

Ὑποζεύξω, Od. ο, 81.

Ὑπόθες μοι, doce me, Od. ο, 309. ὑποθέσθαι, monere, Il. λ, 787. ὑποθήσομαι, Od. α, 279. β, 194. ὑποθήσεαι, Od. δ, 163. ὑποθήσεται, Od. γ, 27.

Ὑποθημοσύνῃσιν, Il. ο, 412. Od. π, 233.

Ὑπο — κεκάδοντο, Il. δ, 497. ο, 574.

Ὑποκινήσαντος ζεφύρου, sc. κῦμα, concitante, Il. δ, 423.

Ὑποκλονέεσθαι, conturbari, *de exercitu*, Il. φ, 556.

Ὑποκλοπέοιτο ζωὸς, vivus evaderet, *(quasi, se suffurando morti)*, Od. χ, 382.

Ὑποκρέμαται πέτρῃ, H. in Apoll. 284. v. not.

Ὑποκρίνονται, respondent, Il. η, 407. Od. β, 111. ὑπόκριναί μοι τὸν ὄνειρον, interpretare, Od. τ, 535. ὑποκρίναιτο, Od. ο, 170. ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, Od. τ, 555.

Ὑπόκυκλον θάλαμον, rotundum, Od. δ, 131.

Ὑποκυσσάμεναι, Il. υ, 225. ὑποκυσσαμένη, Il. ζ, 26. Od. λ, 253.

Ὑπολαμπομενάων, Il. σ, 492. etc.

Ὑπολείψομαι αὐτοῦ, hic restabo, manebo, Od. ρ, 276. 282. τ, 44.

Ὑπολευκαίνονται, albicant, i. e. *replentur paleis albentibus*, Il. ε, 502.

Ὑπολίζονες, minores, Il. σ, 519.

Ὑπόμνησεν, Od. α, 321. ὑπομνήσουσα, Od. ο, 3.

Ὑποπεπτηῶτες πετάλοις, sedentes sub foliis, *de avibus*, Il. β, 312.

Ὑποπερκάζουσι, nigrescunt, Od. η, 126.

Ὑπόῤῥηνον, agnum lactantem, *de ove*, Il. κ, 216.

Ὑποσείουσιν ἱμάντι, circumagunt loro, Od. ι, 385.

Ὑποσταίη, Il. ι, 445. ὑποστήτω, Il. ι, 160. ὑποστὰς, Il. φ, 457. Od. γ, 99. *conj.* ὑπέστη.

Ὑποσταχύοιτο ἀνδρὶ βοῶν γένος, succrescat, Od. υ, 212.

Ὑποστορέσαι, Od. υ, 139.

Ὑπόσχεσις, Il. β. 349. etc.

Ὑποσχεσίῃσι, Il. ν, 369.

Ὑποταρβήσαντες, *cum accus.* timentes, Il. ρ, 533.

Ὑποταρταρίους θεοὺς, inferos, Il. ξ, 279.

Ὑποτρέσαι, Il. η, 217.

Ὑποτρομέουσιν, Il. χ, 241. ὑποτρομέεσκον, Il. υ, 28.

Ὑπότροπος, Il. ζ, 367. Od. υ, 332. ὑπότροπον, Il. ζ, 501. Od. χ, 35. ὑπότροποι, H. in Apoll. 476.

Φ

ειτα, Od. δ, 227. ὀδυνήφατα, Il. ε, 401. 900.
Φαρμάσσων, Od. ι, 393.
Φᾶρος, Od. β, 97. ζ, 214. etc.
Φάσγανον ἀκαχμένον ἀμφοτέρωθεν, Od. χ, 79. ἄμφηκες, Il. κ, 256. ἀργυρόηλον, Il. ψ, 807. φάσγανα κωπήεντα, Il. ο, 713. μελάνδετα, ibid.
Φάσκε, Od. λ, 305. φάσχ', Od. δ, 191.
Φάτις, Od. ψ, 362. φάτιν κακὴν, B. 137.
Φάτνη ἐϋξέσῳ, Il. ω, 280. ἱππείῃ, Il. κ, 568.
Φέβωμαι, Il. α, 404. φεβώμεθα, Il. ε, 232. φέβεσθαι, ibid. 223. θ, 107. φέβοντο, Il. λ, 121. ο, 345. 422.
Φειδὼ, Il. η, 409.
Φειδωλὴ, Il. χ, 244.
Φέρασπι, in Mart. 2.
Φέρβει, in Terr. 2. φέρβεται, ibid. 4.
Φέρει ἐ γῦνα, Il. ζ, 511. φόνον ὀρνίθεσσιν, necat, Il. ρ, 757. πυρετὸν, Il. χ, 31. ἀγγελίην, Od. α, 485. κλέος, Od. β, 217. ἄρουρα, Od. δ, 229. μειλίγματα, Od. κ, 217. tolerat, Od. σ, 134. φέρε, *imperat.* ἰθὺς χαλκὸν, irrue gladio, Il. υ, 108. δίφρον, Od. τ, 97. τόξα, Od. φ, 368. φέρτε χερσὶν ὕδωρ, Il. ι, 171. φέρειν ἐπίηρα πατρὶ, Il. α, 578. ἄρεα ἐπὶ Τρωσὶν, Il. τ, 318. θάνατον, Il. π, 454. φέρων ἄποινα, deferens, Il. α, 13. χάριν, gratificans, Il. ε, 211. πάντα Ἀγαμέμνονι δόσκον, (*abundat.*) Il. ι, 331. Od. ρ, 29. *abundat pariter.* φέρεσκεν, Od. ι, 429. φέρεσκεν, Od. κ, 108. φέρε, *imperf.* δῶρον Ἀθήνῃ, Il. ζ, 293. μῦθον μειλίχιον Καδμείοισι, mitia renunciavit, *de legato*, Il. κ, 288. λᾶαν, immisit, Il. μ, 453. πρόσω φέρε κῦμα, Od. ι, 542. πῆμα, Od. μ, 231. φέρεται ἰθὺς μένει, ruit, Il. υ, 172. φέρονται ὑπ' ἐκ θανάτοιο, Il. ο, 628. φεροίμην κλέος, consequar, Il. ν, 486. σ, 308. *conf.* Il. ν, 486. φέροιο δῶρα, accipias, Il. δ, 97. φέρηται ἔναρα, arma spolia auferat, Il. χ, 245. φερώμεθα ἄεθλον, Il. ψ, 413. ἦια, Od. β, 410. φερέσθω τὰ πρῶτα, Il. ψ, 538. κλισίηνδε, sibi auferat domum, ibid. 856. φερέσθων ξυνήϊα, communia accipiant, Il. ψ, 809. φέρεσθαι πόλεμόνδε τεύχεα, arma ad usum belli, Il. λ, 797. ἧκε φέρεσθαι, jaculatus est, Il. φ, 120. ὀπάσαιμι φέρεσθαι, dabo dono, Il. ψ, 151. οἶκόνδε, Il. ω, 581. κάλλιπ' ἀνέμοισι φέρεσθαι, Od. ε, 343. προίηκε πόδα, dimisit e manibus, Od. τ, 468. φερόμην, *pass.* ferebat, *cadendo*, Il. α, 592. Od. η, 253.
Φερέσβιος, H. in Apoll. 341.
Φερέτρῳ, Il. σ, 236.
Φέριστε, Il. ζ, 123. ο, 247. etc. φέριστοι, Il. ψ, 409.
Φέρτερος, Il. α, 186. 281. φερτέρη, Il. φ, 488. φέρτατος, Il. α, 581. β, 769.

Φευγέμεν, Il. κ, 147. φευγέμεναι, ibid. 359. φεύγεσκεν ὑπ', Il. ρ, 461. φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, Il. ν, 89.
Φήγινος, Il. ε, 838.
Φηγῷ περικαλλέϊ, Il. ε, 693. ὑψηλῇ, Il. η, 60.
Φηλητὰ, Merc. 445. φηληταὶ, ib. 67. etc.
Φηλητεύειν, ib. 159. vid. not.
Φημὶ, puto, Od. σ, 144. φησὶ, putat, ib. 131. φῇς, Il. ε, 473. Od. ξ, 117. φῆσθα, Il. φ, 186. φῇς, Il. δ, 351. ξ, 265. etc. φάη, Od. λ, 127. ψ, 275.
Φῆμις χαλεπὴ, Od. ξ, 239. φῆμιν πύθοιτο, Il κ, 207. δήμοιο, concionem populi, Od. ο, 467. ἀδευκέα, Od. ζ, 273. τ, 527.
Φήνεις, Od. μ. 334. φήνωσι, Od. ο, 26.
Φήνῃ εἰδομένη, aquilæ, Od. γ, 372.
Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, Il. α, 268. φῆρας λαχνήεντας, Il. β, 743.
Φθάνει πᾶσαν ἐπ' αἶαν, vagatur, Il. ι, 502. τὸν ἄγοντα, præcurrit, Il. φ, 262. φθὰν κοσμηθέντες, Il. λ, 51. φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, Il. κ, 368. ἁλοῦσα, prius capta esset, Il. ν, 815. φθῇ σε τέλος θανάτοιο, Il. λ, 451. μιν Τηλέμαχος βαλὼν, Od. χ, 91. φθήῃ τυπεὶς ὀλέσσαι, Il. π, 861. φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα, prior vulneret corpus, Il. ψ, 805. φθάμενος ἔβαλε, Il. ε, 119. ν, 387. etc.
Φθείρουσι μῆλα, perire sinunt, Od. ρ, 246. φθείρεσθ', pereatis, Il. φ, 128.
Φθεῖσθαι, *quædam edd. sed hæc ed.* φθίσθαι.
Φθεῖτ' νὺξ, abeat, Od. λ, 329.
Φθίνουσί οἱ νύκτες ὀϊζυραὶ, Od. λ, 181. ν, 338. φθινέτω μή τοι αἰὼν, Od. ε, 161. φθίνοντος μηνὸς, Od. ξ, 162. τ, 307. φθίσει, Il. ζ, 407. χ, 61. φθίσειν, Il. π, 461. φθῖσαν, Od. υ, 67. φθίσωμεν, Od. π, 369. φθῖσαι, Od. δ, 741. π, 428.
Φθίεται, Il. υ, 173. φθιόμεσθα, Il. ξ, 87. φθίσονται, Il. λ, 820. φθίσεσθαι, Il. τ, 329. Od. ν, 384. φθίσθαι, Il. ι, 246. ν, 667.
Φθινύθω, Od. σ, 203. φθινύθει, Od. π, 145. φθινύθειν, Il. β, 346. φθινύθεσκε, Il. α, 491.
Φθογγῆς, Il. π, 508. φθογγὴν, Il. β, 791. ν, 216.
Φθόγγον βαρὺν, Od. ι, 257.
Φιάλη ἀμφίθετος, lebes, Il. ψ, 616. χρυσείη, capulus, Il. ψ, 243. φιάλην ἀπύρωτον, Il. ψ, 270.
Φίλα, *adverb.* Il. δ, 219. μ, 231. etc.
Φίλαι με, *imper.* (*a* φίλομαι) Il. κ, 280. ε, 117. v. not.
Φίλεον ἐκ θυμοῦ, Il. ι, 343. φιλέεσκε, Il. γ, 388. φιλοίη, Od. δ, 692. φιλέων, amanter tractans, Od. ω, 271. φιλεῦντας, Od.

ταὶ, Il. ν, 115. ϛρεπταὶ, Il. ο, 203. ὃ οἱ ἔνι ἧδ' ἡβαιαὶ, Il. ξ, 141. φρεσὶ λευγαλέῃσι, Il. ι, 119. ὀλοῇσι, Il. α, 342. πευκαλίμῃσι, Il. ξ, 165. φρένας αἰσίμη, Od. ψ, 14. ἀμφιγεγηθὼς, H. in Apoll. 273. ἀμφιμελαίνας, Il. ρ, 499. ἄφρονι, Il. δ, 104. ἐκπεπαταγμένος, excors, Od. σ, 326. ἐσθλὰς, Il. ρ, 470. ἠλὲ, Il. ο, 128. ἠλεὲ, Od. β, 243. μεγάλας, Il. ι, 184. μελαίνας, Il. ρ, 83. v. not. πυκινὰς, Il. ξ, 294.

Φρήτρη, Il. β, 363. φρήτρηφιν, ib. φρήτρας, ib. 362.

Φρὶξ, Il. η, 63. φρικὸς, Il. ψ, 692. φρικὶ μελαίνη, Od. δ, 402. φρῖχ' μέλαιναν, Il. φ, 126.

Φρίσσει νῶτον, horret, Il. ν, 473. φρίσσουσιν ἄρουραι, sc. segetibus s. aristis, Il. ψ, 599. φρίξας εὖ λοφιὴν, horrens jubis, Od. τ, 446.

Φρονέων ἀγαθὰ, Od. α, 43. κακὰ, Il. ι, 70. ὀλοὰ, Il. π, 701. φίλα, Il. δ, 219.

Φρένιν, prudentiam, Od. γ, 244. δ, 258.

Φροντίδι δίῃ, Il. ρ, 40.

Φρυχθῆναι, in Camin. 4.

Φῦ οἱ ἐν χειρὶ, Il. ζ, 253. 406. etc.

Φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους, Il. θ, 157. 257. etc.

Φύγεν ἕπος ἕρκος ὀδόντων, Il. δ, 350. ἐκ χειρῶν, Il. θ, 137. ἐκ θανάτοιο, Il. υ, 350. effugit perniciem, Od. μ, 66. φύγεσκε, Od. ρ, 316. φύγῃσι, Il. η, 118. 173. etc. φυγέειν, Il. ν, 436. ξ, 80. φυγεῖν θάνατον, Il. β, 401.

Φυγοπτόλεμος, Od. ξ, 213.

Φύει φύλλα ὕλη, *act.* Il. ζ, 148. φύει γενεὴ, *pass.* ibid. 149. ζεφυρίη φύει, facit ut nascantur, Od. ι, 119. φύειν ποίην χθὼν, Il. ξ, 347. φύσει, Il. α, 235.

Φύζα θεσπεσίη, Il. ι, 2. φόβου κρυόεντος ἑταίρη, ibid. φύζαν ἀνάλκιδα, Il. ο, 62. κακὴν, Od. ξ, 269.

Φυζακινῆς ἐλάφοισιν, Il. ν, 102.

Φυὴν ὃ κακὸς, Od. θ, 134. ὃ χερείων, Il. α, 115.

Φυκιόεντι, Il. ψ, 693.

Φῦκος, Il. ι, 7.

Φυκτὰ, Il. π, 128. Od. θ, 299.

Φῦλ' ἀνθρώπων ἀθέσφατα, H. in Apoll. 298. δύσζηλοι εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ, Od. η, 307. κλυτὰ, H. in Apoll. 273. φῦλα ἄγρια, Il. τ, 30. μυρία, Il. ρ, 220.

Φυλαδὸν, Il. β, 668.

Φυλάκεσσιν ἀγρομένοισι, Il. κ, 180.

Φυλακὴ ἔμπεδος, Il. θ, 521.

Φυλακτῆρες, Il. ι, 66. 80.

Φύλλα τέρενα, Il. ν, 180.

Φύλοπις αἰνὴ, Il. δ, 82. φυλόπιδος κρατερῆς, Il. σ, 242. κρυερῆς, in Mart. 15. φυλόπιδα, Od. λ, 313. φύλοπιν ἀργαλέην, Il. λ, 278.

Φύξηλιν, fugacem, Il. ρ, 143.

Φύξιμον ὅθι μοι φάτο εἶναι, Od. ε, 359.

Φύξιν βουλεύουσι, Il. κ, 311. μὴ δή μοι ἐμβάλλεο θυμῷ, ibid. 447.

Φύρσω, fœdabo, Od. σ, 21.

Φῦσαι, folles, Il. σ, 470. φύσας, ibid. 372. 409. etc.

Φυσίζοος αἶα, Il. γ, 243. φ, 63.

Φύσιν, Od. κ, 303.

Φυσιόωντας ἵππους, Il. δ, 227. π, 506.

Φυσῶντες λιγέως, *de ventis*, Il. ψ, 218.

Φυτὰ μυρία, H. in Apoll. 55. φυτῶν ὄρχατοι, Il. ξ, 123.

Φυταλιῆς, Il. ζ, 195. μ, 314.

Φυτεύει φόνον καὶ κῆρα, *cum dat.* Od. β, 165. φυτεύουσι φυτὸν, Od. ι, 108. φυτεύσω φόνον, etc. Od. ρ, 82. φυτεῦσαι κακὸν πᾶσι, Il. ο, 134.

Φῶκαι μέλαιναι, H. in Ap. 77. νέποδες, Od. δ, 404. φωκάων ἁλιοτρεφέων, ibid. 442. φώκας ζατρεφέας, ibid. 450.

Φωνὴ ἀριζήλη, Il. σ, 219. 221. ἄῤῥηκτος, Il. β, 490. ἄσπετος, H. in Ven. 238. ἐρατὴ, H. in Merc. 425. θαλερὴ, Il. ρ, 696. ψ, 397. φωνῇ βροτέῃ, Od. τ, 545. λεπταλέῃ, Il. σ, 571. φωνὴν ἀτειρέα, Il. ν, 45. νηλέα, H. in Merc. 385. νημερτέα, ibid. 315. πολυηχέα, Od. τ, 521. φωνὰς, H. in Apoll. 162.

Φωριαμῶν, Il. ω, 228. φωριαμοῖσιν, Od. ο, 104.

Φῶς, H. in Merc. 402.

Φὼς ἀλλότριος, Il. ε, 214. ἰσόθεος, Il. β, 565. φωτὶ ἀδαήμονι, Il. ε, 634. ἀΐδρεϊ, Il. γ, 219. κραταιῷ, H. in Merc. 377. παλαιῷ, Il. ξ, 136. φῶτα δαήμονα, Il. ψ, 671. καλὸν, Od. ι, 513. μέγαν, ibid. φωτῶν ἡμιθέων, in Lun. 18. φῶτας ἀρηϊφάτους, Il. τ, 51.

X

X' Il. β, 238. γ, 53. etc.

Χάδε, Il. λ, 462. χαδέειν, Il. ξ, 34. χάζεο, Il. ε, 440. χάζετο, Il. λ, 539. χάζοντο, Il. λ, 504. χαζώμεθ', Il. ε, 249. χαζώμεσθα, ibid. 34. χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, hastam meam fugient, Il. ν, 153. χάσσατ' ὀπίσσω, ibid. 193. χάσσασθαι, Il. μ, 172.

Χαίρετον, Il. ι, 197. χαῖρον, Od. τ, 463. χαίρεσκεν, Il. σ, 259. Od. μ, 380. χαιρήσειν, Il. ν, 363.

Χαίτη θαλερὴ, Il. ρ, 439. χαίτην ξανθὴν, Il. ψ, 141. χαῖται ἀμβρόσιαι, Il. α, 529. κυάνεαι, Il. χ, 401. χαιτάων, Il. ρ, 457.

Χάλαζα ψυχρὴ, Il. ο, 170. χάλαζαν ἀθέσφατον, Il. κ, 6.

οὐ Χέρειον τι, non mala res est, Od. ρ, 176. χέρεια χείρονι δόσκεν, Il. ξ, 382.
Χερείων, Il. α, 114. χερείονα νικᾷ, Il. α, 576. χερείω, Od. ξ, 176.
Χερειότερος, Il. μ, 270. χερειότερον, Il. β, 248.
Χέρνι, Il. α, 80. χέρηα, Od. σ, 228. χέρηες, Od. ο, 323.
Χερὶ, Il. θ, 289. υ, 182. ω, 101. χέρα εἰς θῆκε, in Pan. 40.
Χερμαδίῳ ὀκρυόεντι, Il. δ, 518. χερμάδια μεγάλα, Il. π, 774. χερμαδίοισιν ἀνδραχθέσι, Od. κ, 121.
Χερνῆτις γυνὴ ἀληθὴς, Il. μ, 433.
Χέρνιβα, Od. α, 136. γ, 440. etc.
Χέρνιβον, Il. ω, 304.
Χερνίψαντο, Il. α, 449.
Χέρσον, Il. ξ, 394. Od. ζ, 95. χέρσονδε, Il. φ, 238.
Χεῦε ἀμφὶ, Od. η, 15. ἐπὶ, Od. γ, 280. χεῦεν ἀπὸ — Od. χ, 20. ἐν — Od. β, 380. κατὰ — Il. ρ, 619. περὶ — Od. θ, 282. ὑπὸ — Od. π, 47. χεύαμεν τύμβον, Od. ω, 81. χεῦαι σῆμα, Od. λ, 75. χεῦσεν, Od. β, 354. χεῦσαι σῆμα, Od. α, 291. χεύατο κακκεφαλῆς, in caput suum, Il. σ, 24. Od. ω, 316. conf. χεόμεν.
Χεῦμα κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται, cum dat. de ora clypei, Il. ψ, 561.
Χηλοῦ καλῆς, δαιδαλέης, Il. π, 221. χηλὸν ἐριπρεπέ', Od. θ, 424. περικαλλέα, ibid. 438. πυκινὴν, Od. ν, 68. χηλοὶ, Od. φ, 51.
Χῆνα ἀργὴν, Od. ο, 161. ἥμερον, ibid. πέλωρον, ibid. χηνῶν βοσκομενάων, Il. ο, 692.
Χηραμὸν, Il. φ, 495.
Χήρατο, gavisus est, Il. ξ, 270.
Χηρεύει, Od. ι, 124.
Χήρη σεῦ ἔσομαι, Il. ζ, 408. χήρην γυναῖκα, Il. ζ, 432.
Χήρωσας γυναῖκα, Il. ρ, 36. χήρωσε ἀγυιὰς, Il. ε, 642.
Χηρωσταὶ, propinqui, Il. ε, 158. v. not.
Χήτεϊ, Il. τ, 324. χήτει, Il. ζ, 463. Od. π, 35.
Χθαμαλὴ, Od. κ, 196. χθαμαλαὶ, Od. λ, 193. χθαμαλώτερον, Od. μ, 101. χθαμαλώτατον, Il. ν, 683.
Χθὲς, H. in Merc. 273.
Χθιζὸς, Il. α, 424. τ, 141. etc. χθιζὰ, adv. pro χθὲς.
Χθὼν εὐρεῖα, Il. δ, 182. κελαινὴ, Il. π, 384. χθονὸς εὐρυοδείης, Il. π, 635. χθονὶ βωτιανείρῃ, H. in Ap. 363. χθόνα δῖαν, Il. ω, 532. πουλυβότειραν, Il. γ, 265.
Χίμαιρα δυσώνυμος, H. in Apoll. 368. χίμαιραν ἀμαιμακέτην, Il. ζ, 179.
Χίονος θαμειαὶ νιφάδες, Il. μ, 278. λευκότεροι, Il. κ, 437. χίονι ψυχρῇ, Il. χ, 152.
Χιτῶνος εὐκλώστοιο, H. in Apoll. 203. στρεπτοῖο, Il. ε, 113. χιτῶνι νεκταρέῳ, Il. σ, 25. χιτῶνα ἀεικέλιον, Od. ω, 226. δίπλακα, Od. τ, 242. εὔνητον, Il. ω, 580. καλὴν, Od. τ, 242. καλὸν, Il. β, 42. Od. θ, 441. λαῖνον, Il. γ, 57. μαλακὸν, Il. β, 42. νηγάτεον, ibid. ῥαπτὸν, Od. ω, 226. ῥυπόωντα, Od. ν, 434. ῥωγαλέα, ibid. σιγαλόεντα, Od. ο, 60. τερμιόεντα, Od. τ, 242. χάλκεον, Il. ν, 439. χιτῶνες ἐπημοιβοὶ, Od. ξ, 513. χιτῶσι στρεπτοῖσι, Il. φ, 31.
Χλαῖναν ἀλεξάνεμον, Od. ξ, 529. καλὴν, Od. θ, 455. μάλα πυκνὴν, Od. ξ, 529. μεγάλην, Od. ξ, 520. οὔλην, Od. τ, 225. πορφυρέην, Od. δ, 115. 154. πυκνὴν, Od. ξ, 520. φοινικόεσσαν, Il. κ, 133. χλαινάων ἀνεμοσκεπέων, Il. π, 224. χλαίνῃσιν μαλακῆς, H. in Ven. 159. χλαίνας ἁπλοΐδας, Il. ω, 230. Od. ω, 275.
Χλοερῶν, B. 161.
Χλεύνῃ σὺν, Il. ι, 535.
Χλωρηῒς ἀηδὼν, Od. τ, 518.
Χλωρὸς ὑπαὶ δέους, Il. κ, 376. recens, de ligno, Od. ι, 379. χλωρὸν δέος, Il. η, 479. Od. χ, 42. μέλι, Il. λ, 630. ῥόπαλον, Od. ι, 319. χλωρὰς ῥῶπας, Od. π, 47.
Χνόον, Od. ζ, 226.
Χοάνοισιν, Il. σ, 470.
Χοὴν, Od. η, 518. χοὰς, Od. λ, 26. vid. χεόμεν.
Χοίνικος, Od. τ, 28.
Χοῖρε' χοίρεα, Od. ξ, 81.
Χοίρων, Od. ξ, 73.
Χολάδες, Il. δ, 526. φ, 181.
Χόλος ἄγριος, Il. δ, 23. αἰνὸς, Il. χ, 94. ἀνήκεστος, Il. ο, 217. ἀργαλέος, Il. σ, 119. δριμὺς, ibid. 322. ἐπιζάφελος, Il. ε, 521. κακὸς, Il. π, 206. μεθήμων, Il. β, 241. χόλοιο χαλεποῖο, Od. φ, 377. χόλῳ κραδίη οἰδάνεται, Il. ι, 642. χόλον αἰπὺν, Il. ο, 223. δεινὸν, Od. γ, 145. θυμαλγέα, Il. δ, 513.
Χολώσῃς, Od. σ, 20. χολωσέμεν, Il. α, 78. χολοῦμαι, Il. θ, 407. χολοῦται, ibid 421. χολώσαιτο, Od. ζ, 147. χολῶσαι, Il. ξ, 310. χολώθη, Il. δ, 494. χολωθῇς, Il. ι, 33.
Χολωτοῖσιν ἐπέεσσι, Il. δ, 241. ο, 210.
Χορδὴν τάνυσσε, Od. φ, 407. χορδῇσι λιπαρῇσι, B. 220.
Χοροήθεσι Νύμφαις, in Pan. 3.
Χοροιτύπε, saltator, H. in Merc. 31.
Χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, saltationibus, Il. ω, 261.
Χορὸν θεῖον, de loco, Od. θ, 264. ἱμερόεντα, Il. σ, 603. καλὸν μουσῶν καὶ χαρίτων, in Dian. sec. 15. χορόνδε, Il. γ, 393. χοροὶ καλοὶ νυμφέων, Od. μ, 318.
Χόρτῳ, Il. λ, 773. χόρτοισι, Il. ω, 640.
Χραισμεῖν, Il. α, 242. 589. χραῖσμε, Il. η, 144. χραίσμῃσι, Il. λ, 387. χραίσμωσιν,

Ψ

Ω

Excudebat Andreas Duncan,

Academiæ Glasguensis Typographus. 1814.

